

ههزار و بهک شهو

منتدی إقرأ الثقافی

www.iqra.ahlamontada.com

سوله یمان ئیبراهیمزاده

له فارسییهوه کردوووه به کوردی

به رگی دووهم

منتدی إقرأ الثقافی

ئەم كۆنپە

لە ئامادە كۆردى پىنگە

(مىنى ئىقرأ ئىقافى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۆ سەردانى پىنگە:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۆ سەردانى پىنگە:

<http://iqra.ahlamontada.com>

مىنى ئىقرأ ئىقافى

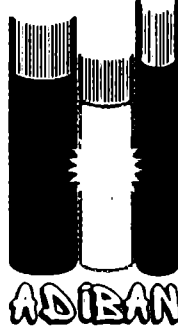
ههزار و یهک شهو

وهرگیړانی: سوله یمان ئیبراهیمزاده

بهرگی دووهم

منتدی إقرأ الثقافی

ناوئى رۇشنىيرى ئىدىبان

بەرتۇبەرى گىشتى: ئارامى مەلا مەممەد

ئاونىشان: سلىمانى، شەقامى ئىبراھىم پاشا، فولكەى گۆزەكان، نىزىك ناوئىى رۇزەلانى كوربان.

بەرتۇبەرى: 07701974656 - 07501590032 - 07731974646 - 07501696369

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/readiban/>

ئاسنامەى كىتەب

ئاونىشان، ھەزار و يەك شەو.

كۆكردنەوئى: ەبەرول لەتەف تەسووبى.

بابەت، كىرەنەو.

ژانر: كۆمەنە چىرۆكى ئەفسانەى فارسى، ەرەبى و ەندى.

وەكىرەنى: سولەيمان ئىبراھىم زارە.

پىداپوونەو: بووتىار قارەمان.

پەفشانكە: ناوئى رۇشنىيرى ئىدىبان.

دەزەنى دەق و بەرگ: ئارام مەلا مەممەد

سالى چاپ: ۲۰۲۰ مىلادى، بەرگى دووەم، چاپى يەكەم.

لە بەرتۇبەرايەتى گىشتى كىتەبخانە گىشتىيەكان، ژمارەى سپاردنى (۱۵۶۹) سالى

(۲۰۲۰) پى دراو، ئەم كىتەبە لە بلاوكراروہكانى ناوئى رۇشنىيرى ئىدىبانە،

مافى لەچاپدان و كۆپىكردى پارىزراوہ بۇ ناوئى رۇشنىيرى ئىدىبان.

منتدى إقرأ الثقافى

که شهوی سهد و نهوهد و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، که که شتییه که وهرگه را، ههرکه سهی له بیر خویدا بوو. مهرزوانیش شه پؤل بردی هه تا بهردهم کۆشکی شه هرمان پاشا که قه مهرروزه مانیش له وی بوو. به ریکه وت ئه و پۆزه فرمانده و وهزیرانیش له وی بوو. شه هرمان پاشا سهری قه مهرروزه مانیش له سهر کۆشی دانابوو. خزمه تکاریک قه مهرروزه مانیش باوه شین ده کرد. دوو پۆژ بوو قه مهرروزه مانیش نه هیچی خواردبوو نه هیچی خواردبووه. قسه شی نه ده کرد. وهزیر له خوار قچی قه مهرروزه مانیه روو به ده ریا راوه ستابوو. که وهزیر جوان سهرنجی دا، مهرزوانی دیت له ده ریادا به ده م شه پۆلانه وه که له لا بووه و چی وای نه ماوه بخنکی.

"وهزیر دلی بوی سووتا و سهری برده بن گویی سولتان و گوتی: 'پیم بده با بجمه ده ری و ده رکی کۆشک بکه مه وه و ئه و که سه رزگار که م وا خه ریکه بخنکی، به شکو به بۆنه ی ئه وه شه وه بی خودا ره حم به قه مهرروزه مانیش بکا و چاک بیته وه.' پاشا گوتی: 'هه ر شتییک که به سهر ئه و کورهی من هاتوه، هه مووی له تۆوه بووه. ئیستاش بچۆ ئه و که سه رزگار بکه به شکو ئه و که سه بیته و له ده ردی کورپه که م بگات. به لام به خودا ئه گه ر بیته و ئه و که سه رزگار بکه بیت و ئه ویش بی قه مهرروزه مانیش بیینی و بچی له ده ری باسمان بکا، ئه وه له به رچاوی ئه و تو ده کوژم، چونکه ئه وه ی له سه ره تاوه تا ئیستا به سهرمان هاتوه ته وای له بن سهری تودا بووه. ئیستا برۆ چۆنت پین باشه بیکه.'

"وهزیر هه ستا چووه هه وشه و ده رگای کۆشکی کرده وه. بیست پنیلیکان چووه خوار و گه یشته سهر ده ریاکه. دهستی دریز کرد و مووی سهری گرت و به یارمه تی غولامه کانی کیشایه پینشی و پاشان هینایه ده ری. له ناویکه داندا بوو. سکی پر له ناو و چاوی زه قزه ق ببووه وه. نخوونیان کرده وه و که میکیان سنگ و شتی گوشار دا و ناوی سکیان خالی کرد. راههستان توزیک پشووی هاته وه بهر، ئینجا جل و شتیان لئ گۆپی."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی سهد و نهوهد و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، وهزیر فریای مهرزوان کهوت و له خنکان پزگاری کرد. ئینجا پتی گوت: 'ئهوهنده بزانه من تۆم له نوقمبوون و خنکان پزگار کرد، بهلام تۆ کاریک نهکهی که من لهناو بیهی.' مهرزوان گوتی: 'مه بهسنت لهو قسهیه چیه؟' وهزیر گوتی: 'ئیسنا تۆ ده بهمه کۆشکهوه، که چوو به باره گای پاشا لهوئ فهرانده و وهزیر و شتی وای لیتیه، هه موو مات و بینهنگ دانیشتون. له بهر قه مه روزه مانی کوپی شه هрман پاشا قسه ناکهن.' که مهرزوان ناوی قه مه روزه مانی بیست، ناسی. چونکه له شاران زۆری له باره وه بیستبوو.

"ئیدی مهرزوان گوتی: 'قه مه روزه مان کینیه؟' وهزیر گوتی: 'کوپی شه هрман پاشایه، نهخۆش و که له لایه. له ژوو ریندا کهوتوو و شهو و پۆژ نارام و قهراری نییه. ئه وهنده له پ و لاواز بووه خه ریکه گیانی ده رچن. ئیمه تهواو ده ستمان لئ شۆردوو. نه چی چاوی لئ بکهی. ئه تۆ ده بن هه ر چا و له به رپینی خۆت بکهی. ده نا منیش و خۆشت به کوشته ده دهی.' مهرزوان گوتی: 'بیکه بۆ خاتری ئه و خودایه پیم بلئ ئه و لاوه بۆ ئاوا ی لئ هاتوو؟' وهزیر گوتی: 'ئه من هۆکاره که ی نازانم، هه ر ئه وهنده نه بن سنی سال له مه وه بهر بابی ویستی ژنی بۆ بیینی و ئه ویش به قسه ی باوکی نه کرد. پاشاش فهرمووی به ندیان کرد. پۆژیک به یانی که له خه و هه لده ستی، پتی و ده بی که شه و له جیخه وه که یدا کچیکی شه نگ و شه پالی چا و ره ش و که زیه ره شی له گه لدا خه وتوو. به ئیمه ی ده گوت ئه نگوستیله ی کچه م له قامکی ده ره یناوه و ئه نگوستیله که ی منیش له قامکی ئه و که نیشکه دایه. جا ئیسنا کوپی چاک، که ده چینه کۆشک، ئه تۆ چا و له کوپی پاشا مه که، چونکه زۆرم لئ به قینه.'

"مهرزوان که ئه و به سه رهاته ی بیست، به خۆی گوت: 'ئهوه ی من ده مه هوئ پاست ئه وهیه.' ئیدی مهرزوان به دوا ی وهزیردا چوو ه ناو کۆشکه وه و چوو نه باره گای پاشا. وهزیر چوو له خوار لاقی قه مه روزه مانه وه دانیشته، بهلام مهرزوان چوو پوو به پرووی قه مه روزه مان پاره ستا و چاوی تی بری. وهزیر ترسی پئ نیشته و له ترسان خه ریک بوو گیانی ده رچن. به ردهوام ئاماژه ی پئ ده کرد که مهرزوان بپرواته ده ری، بهلام مهرزوان چاوی له سه ر قه مه روزه مان هه لئه ده گرت، چونکه ده یزانی نیچیری ئه وه."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هزراد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی سهد و نهوهد و شهشم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، مهرزوان زانی که نهوهی نهو به دواوهیهتی، نهوهیه. گوتی: 'پاکه نهو خودایهیی که قهد و بالا و چاو و پوخساری نهو لاهوی وهک شازاده بیدوور ئافراندووه. نهمه لهگهل نهو و نهو لهگهل نهمه تای یهکن.' ئیتر قههروزهمان چاوی کردهوه و گوتی له مهرزوان راگرت. کاتیک مهرزوان زانی که قههروزهمان گوتی لهو راگرتووه، نهو شیعرهی بو گوت:

جوانی جوانان، بسکی کام سونبول ئالاه له لاقته؟
گیـرـرـوـدهـیی عهـشـقی تو، نیه هـیـزی قول و قاچت
خهـم هـیـزی چـنـیـویـت و نهـماوه نهو رهوتی کهوت
له کام پینگهوه چـوـویـت وا پهلـی خهـمت وه پـیـ کهوت؟
بلن پـیـنـم شـای جوانان، گراوی کام بهختهوهری؟
بو سـهـدان شـوخی دیکه نهتو مانگی خهزه لوهری

"کاتیک مهرزوان نهو شیعرهی خویندهوه، ههناوی بهجوشی قههروزهمان فینک بووهوه و سلامهتی رووی تی کردهوه."

لیرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی نهمشه ویش کوتایی پی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی سهه و نهوهه و جهوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، که مهرزوان ئه و شیعهره‌ی خوینده‌وه، قه‌مه‌روزه‌مان ئاوری دلی دامرکا و گیانی هاته‌وه به‌ر و زمانی وه گۆ که‌وت. به‌ ده‌ست پاشای تیگه‌یاند که پینی ئه و لاره‌ بده‌ن له لای من دانیشی. کاتیک سولتان ئه و ئاماژه و جوولانه‌وه‌یه‌ی له قه‌مه‌روزه‌مان دیت، سه‌ره‌پای ئه‌وه ئه و هه‌موه‌ی رق له مهرزوان هه‌ستابوو و به‌ ته‌مای کوشتنی بوو که‌چی بۆخۆی هه‌ستا و ده‌ستی گرت و له په‌نا کوره‌که‌ی داینا. رووی تێ کرد و گوتی: 'له کام شاره‌وه هاتووی؟ مهرزوان گوتی: 'له دوورگه‌کانه‌وه هاتووم که به‌شیکه له ولاتی غه‌بوورپاشای خاوه‌نی دوورگه و کۆشکی جهوته‌وانه.'

"شه‌هرمان پاشا پینی گوت: 'هیاو‌دارم ده‌رمانی ده‌ردی ئه و کوره‌م له لای تۆ بێ.' مهرزوان سه‌ری برده‌ بێ گوتی و پینی گوت: 'ئاسوده به و نیگه‌ران مه‌به، چا و دل‌ت پوون ئه و کیزه مانگروخساره‌ی تۆ له سووینیانی تووشی ئه و پۆژه بووی، ئه‌ویش له تاوی تۆ خراپتریشی لێ به‌سه‌ر هاتووه، به‌لام تۆ نه‌ینی خۆت نه‌درکانه‌وه و نه‌خۆش که‌وتووی و ئه و ده‌ریخستوه و شیت بووه. ئیستا ئه و په‌ریزاده له کۆت و زنجیردایه و به‌ستراوه‌ته‌وه. ئه‌گه‌ر خودا بیه‌وی چاره‌ی ده‌ردی تۆ و ئه و له ده‌ستی مندایه.' قه‌مه‌روزه‌مان که ئه و قسه‌یه‌ی بیست، وه‌خو هاته‌وه و تۆزیک دلی هیزی هاته‌وه به‌ر. به‌ ئاماژه بابی تیگه‌یاند هه‌لیسینیته سه‌ر قوون.

"پاشا خۆش‌حال بوو کوره‌که‌ی هه‌ستاند. فرمانده و وه‌زیرانی نارده‌ ده‌ره‌وه. قه‌مه‌روزه‌مان دانیشت و پالی به‌ بالنجیکه‌وه دا. پاشا فه‌رمووی شاریان پازانده‌وه. به‌ مهرزوانی گوت: 'پۆله‌گیان، شوکۆر وا دیاره پێ‌وقه‌ده‌مت به‌ خیره.'

به‌خت له‌و ده‌رکه‌وه دێ که تۆی پیندا بێ
دیداری تۆ پیروزه و بای هاته و دێ

"پاشا زۆری پیز له مهرزوان گرت و فه‌رمانی دا خواردنیان بۆ هیتا. مهرزوان خوارنه‌که‌ی خوارد. قه‌مه‌روزه‌مانیش که‌میکی له‌گه‌ل خوارد. ئه و شه‌وه مهرزوان له په‌نا قه‌مه‌روزه‌مان نووست. پاشاش له خۆشیان له لایان خه‌وت."

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

كە شەۋى سەد و نەۋەد و ھەشتەم ھاتەۋە

گوتى: "خاۋەنشكۆ، شەھرمەن پاشا لە خۇشيان لە لای ئەوان خەوت. كە پۆژ بوۋەۋە، مەرزوان پىنى گوت: 'مەن ئەو كەنىشكە پەرى پەيكەرە دەناسم كە تۆ عاشقى بوۋى. نىۋى شازادە بىدوورە و كچى غەبوور پاشايە."

"دوای ئەۋە ئەۋە بەسەر شازادە بىدووردا ھاتبو لە سىرەۋە تا پىازى بۆ گىراۋە. تىنى گەياند كە خۇشەۋىستى ئەۋ بۆ قەمەروززەمان زىاترىشە. بۆ قەمەروززەمانى گىراۋە: 'ئەۋە تۆ لە گەل بابت باست كىدوۋە و بەسەرت ھاتوۋە، ئەۋىش تەۋاۋى ئەۋانەى بەسەر ھاتوۋە. ھىچ گومان لەۋەدا نىبە كە ئەتۆ گىرۋەدى ئەۋى و ئەۋىش گراۋەكەى تۆبە. بىنخەم و ئاسوۋە بە. خۆت ساز كە، ئەمەن پىكتان دەگەيەنم. ھىوادارم كە ئىۋە بە مرادى دل بگەن، ۋەك شاعىر دەلى:

پۆژى ھات ھات و يىار لەۋلاۋە ھات
دوای شەۋى درىژ ۋا خۇرىش ھەلات
بەدرىژايى شەۋ، عاشق ھەر گىرا
نۆرەى شادىيە و گىرانىش بىرا

"مەرزوان بەردەۋام دلخۇشى قەمەروززەمانى دەۋاۋە تا ئەۋ جىتەى قەمەروززەمان دەستى كىدەۋە بە خورددوخوراك و عەيش و نۆش و گىانى ھاتەۋە بەر. مەرزوانىش ھەر شتى بۆ دەگىراۋە، شىعەرى بۆ دەخوئىندەۋە، دلخۇشى دەۋاۋە و پىكەۋە دادەنىشتن. ھەتا قەمەروززەمان تەۋاۋ چاك بوۋەۋە و چوۋە گەراماۋ. شەھرمەن پاشاى بابى كەيفى زۆر ساز و دلخۇش بوۋ. فەرمانى دابوۋ شارىيان لە گول دابوۋ."

لېرەدا بوۋ، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سهد و نهوود و نؤیهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، شههرمان پاشا ئه وهنده خوشحال بوو فهرمانی دا شار بپازیننه وه و خهلات به خه لک و خیر به فهقیر و ههزاران بدهن و بهندیه کانی بهندیخانه نازاد بکهن.

"مهرزوان به قه مهوروزه مانی گوت: 'ئه من هه ره له بهر ئه وهیه له لای شازاده بیدووره وه هاتووم بۆ ئه وهی تو ببینمه وه و پیت پراگه یه نم که شازاده بیدوور له تاوی ئه وینی تو تووشی نازار و مهینهت بووه. بهو شتیوهیه له و دهرد و نازاره رزگاری کهم. به لام بۆ ئه وهی بچینه لای شازاده بیدوور، ده بی فیلیک ساز کهین، چونکه بابت ناتوانی لیت دوور که ویته وه و مؤلهت نادا تو بینی بۆ ولاتیکی دیکه. سبهینی مؤلهت له باوکت وه رگره که بچی بۆ راو. جا که پاشا مؤلهتی دا، تیریک پر که له زیو و زیو و له سه ر باشترین ئه سپی هوزی دانی. ئه سپیکیش زین که و له گه ل خۆت بیهینه و منیش هه ر وا ده کهم. ئه و جا به باوکت بلنی ئه من به تمام بچم بۆ راو و که میک بگه ریم و بجه سیمه وه و شه ویک له ده ری ده مینمه وه و سبه یینیکه ی بۆ ئیواره دیمه وه، نیگه رانی من مه به زو ده گه ریمه وه.' قه مهوروزه مان که یفی به بیروزکه که ی مهرزوان ساز بوو. چوو بۆ لای باوکی و مؤلهتی لئ وه رگرت که بچی بۆ راو. هه ر ئه و قسه انه ی مهرزوان پین گوتبوو، به بابی گوت. شه هرمان پاشا ریی دا بچی. پینشی گوت: 'له شه ویک زیاترت پین نه چی و به یانی وه ره وه، چونکه بی تو هه لئا کهم. بۆخۆت ده زانی من باوه ریم نه ده کرد تو چاک بییه وه.' ئیدی شه هرمان پاشا ئه و شیعره ی بۆ گوت:

له تو دووربوون بـــــــــــــــــو من مه حاله، مه حال
له کهس ناچـــــــــــــــــی ژیان بی تو تاله، تال
پۆج و گیان و دلـــــــــم هه مووی هی تو یه
له دووریت دل گه روو ده گری وهک منال

"دوای ئه وهی که لوپه لی قه مهوروزه مان و مهرزوانیان ساز کرد. شه هرمان پاشا گوتی: 'یه کی ئه سپیگ و یه خترمه یه کیان' بۆ ده رکه ن. تو شه و ئاویان بۆ له سه ر و شتریک دابه ستن.' قه مهوروزه مان گوتی: 'که سمان ناوی له گه لمان بی.' باوکی له ئامیزی گرت و ناوچاوانی ماچ کرد. پینی گوت: 'له شه ویک زیاتر خه وم لئ حه رام مه که و لیم دوور مه که وه.' ئیدی شه هرمان پاشا ئه وهی گوت و دهستی کرد به گریان. ئه و شیعره ی گوت:

۱. یه خترمه: ئه سپی یه ده کی زینکراو که له دوای سواریه وه ده روا.

خه ریکه گیانم دهرده چئی
له تاوی چوونه دهری گیان
ئهمن دهستم له و شۆردبوو
ئهمیش گیانی شیرینمی سان
به سئی سالان پیری کردم
گه پیدهی چه پگه ردی زه مان
کۆم بووه وه سه لوی جه ستهی من
له سوینی کۆچی سو مای چاوان

”ئینجا قه مەرووزەمان و مەروزان سوار بوون و هەوساری یەختر مەکانیان گرت و
و شترەکە ی شتەکانیان لێ نابوو لە گەل خۆیان برد و لە بیروونیان دا.“
لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەم شەه ویش کۆتایی پێ هات و شەه رزاد درێژە ی
چیرۆکە کە ی هەلگرت بۆ شەو یکی دیکە.

که شهوی دووسهدهم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو، قه‌مه‌روزه‌مان و مه‌رزوان بوویان له بیروون کرد و یه‌کسه‌ره هه‌تا شهو پویشتن. دواى شهوه لایان دا. نان و چایان خوارد و هه‌سانه‌وه و پاشان وه‌پئی که‌وتنه‌وه و ئیدی سئ شهو و سئ پوژ پویشتن هه‌تا که‌یشتنه چوارپینانیکى پان و به‌رین و به‌ربلاو که ده‌ورو به‌ره‌که‌ی بیته‌ه و قامیشه‌لانیکى چپ بوو. له‌ویش لایان دا. مه‌رزوان وشتر و نه‌سپینکى گرت و سه‌رى بپین و له‌ت و کوتى کردن. کراس و پینچ‌کلاوى قه‌مه‌روزه‌مانى هینا درپری کرد و به‌خوینى ئه‌سپ و وشتره‌که‌خویناوى کرد و له‌وئى فپینى دا.

"دواى شهوه نان و ئاویان خوارد. قه‌مه‌روزه‌مان هۆکاری ئه‌و کارانه‌ی پرسی. مه‌رزوان گوئی: 'قه‌مه‌روزه‌مان، ته‌گه‌ر تو شه‌ویک نه‌چیه‌وه و بو شه‌وی دوايه هه‌ر نه‌چیه‌وه، شه‌وه شه‌هرمان پاشای بابت سوار ده‌بئ و له‌گه‌ل فه‌رمانده‌کانى وه‌ دوامان ده‌که‌ون و تیز به‌ره‌و ئیره‌ دین. تا ده‌گه‌نه‌ ئیره. که هاتنه‌ ئیره و ئه‌و خوین و کاره‌ساته و کراسى خویناوى توپان دیت، ئیدی پیدان وا ده‌بئ که له‌ لایه‌ن رینگ و درنده و چه‌ته و شتى واوه تیدا چوویت. ئیتر ده‌ستت لئ ده‌شۆن. شوینمان ناکه‌ون و به‌و شیوه‌یه‌ بزگارمان ده‌بئ له‌ ده‌ستى و به‌ ئاوات ده‌گه‌ین.' قه‌مه‌روزه‌مان گوئی: 'کاریکی باشت کرد.' دواى شهوه چه‌ند مانگیک به‌ پیره‌ بوون. قه‌مه‌روزه‌مان به‌رده‌وام ده‌گریا. هه‌تا پوژیک مه‌رزوان گوئی: 'مژگنیم ده‌یه! ئیدی لیره‌وه ولاتى گراوه‌که‌ت ده‌رده‌که‌وئ.' قه‌مه‌روزه‌مان که سه‌یرى کرد، دوورگه‌گه‌لى غه‌یوورپاشا وه‌ده‌رکه‌وت و خو‌شحال بوو. ئه‌و شیعه‌رى گوت:

ئو بۆنه‌ گیانپه‌روه‌ره‌ هئى گ_____ه‌ه‌کی یاره‌ دئ
سۆزى هه‌ناسه‌ی مسکین بۆی دلداره‌ واوه‌ دئ
ب_____ئوئى به‌هه‌شته‌ که‌ دئ یا شنه‌ی گراوى من؟
کاروانکوژه‌ی به‌یانیه‌ یا تیشه‌ _____کی یارى من
عووده‌ وا ده‌یسووتینن له‌سه‌ر پئی په‌وتى بادا
یا ئه‌و ئاو و گله‌ خوئى وا بۆنى عه‌نبه‌ر ده‌دا

"دواى شهوه سوپاسى مه‌رزوانى کرد بو ئه‌و دلسۆزى و زه‌حمه‌تانه‌ی له‌ پیناوى ئه‌وینى ته‌واندا کیشاوییه‌."

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ته‌مشه‌ویش کوتایى پئ هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شوی دووسه و یهکه هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، قه مروزه مان سوپاسی دلسوزیه کانی مبرزوانی کرد. دواى نهوه ریشتن هه تا گه یشتنه شاره که ی نهوان. مبرزوان نهوی برده کاروانسه رایهک. سئ رۆژ لهوی حه سانهوه. ئینجا قه مروزه مانى برده گه رماو و جلی بازرگانانی له بهر کرد. تهخته رله میکی^۱ زیرینی بۆ دروست کرد و ئوستورلابیکی زیرینیشی بۆ هینا. نهوجا به قه مروزه مانى گوته: 'هسته بچۆ له بهردهرکی کوشک وهره و بچۆ و هاوار بکه: 'من ژمارزان و نهستیره ناسم. کئ کاریکی هه یه دهنگ بکا؟' کاتیک پاشا گوینی له دهنگی تو بئ، بانگت دهکا و دهتتیرته لای که نیشکه که ی که گراوه که ی خوته. کچی پاشاش تو ببینی، چاک ده بیته وه و بابیشی به چاکبونه وه ی که که ی خوشحال ده بی و که که یه لئ ماره دهکا. دهست دهکا به بهخشینی مال و سامان و نیوه ی ولاته که ی به تو دهدا. چونکه سویندی خواردوه و به لینی داوه. ئیدی قه مروزه مان به قسه ی مبرزوانی کرد و له کاروانسه را چوه ده ری. تهخته و ئوستورلابی له گه ل خوی برد. چوو له بهردهرکی کوشکی غه یوورپاشا راهه ستا و قاوی کرد: 'ژماره زانین، نهستیره ناسین، ونبوتان بۆ ده دۆزینه و په رده له سه ر نهینیه کان لا ده به یین. کئ کاری پیمه؟' مه منا خه لکی شار له میژ بوو فالگریان نه دیتبوو هاتن تئی ئالان و ته ماشایان ده کرد. سه ریان له جوانچاکی و خوینشیرینیه که ی سوور مابوو. هوشیان لای خویان نه مابوو. هاتن به قه مروزه مانیان گوته: 'کاکه گیان، تو خودا ته معای کچی پاشا نه تگری و دهست هه لگره و چاویک له و سه ره هه لواسراوانه بکه. خاوه نی نه و سه رانه هه موو له و پینه دا تیدا چوون و ته معای نه و کاره به هیلاکی دان.'

"قه مروزه مان گوینی به قسه ی که س نه بزوت و گازی کرد: 'من نهستیره ناسم و داخوازی داخوازان وه دی دینم.' خه لک لئی توپره بوون."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

۱. تهخته رله م: تهخته یه ک بوو که فالیان له سه ر ده گرته وه.

که شهوی دووسه و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، قه‌م‌روززه‌مان گویی به قسه‌ی کهس نه‌بزووت. ئیدی خه‌لک لئی تووپه بوون و پینان گوت: 'ئه‌تو گهنجیکی ملهور و خيله‌سه‌ر و نه‌زانی. بۆ به‌زه‌بیت به‌و هم‌وو جوانچاکی و گهنجیبه‌ی خوتدا نایه؟'

"قه‌م‌روززه‌مان له جاری پیشوو توندتر هاواری کرد: 'ئه‌من په‌رده له‌سه‌ر نه‌پینیه‌کان هه‌لده‌مه‌وه. ئه‌وه‌ی مالی دزراوه بۆی ده‌دۆزمه‌وه؟ کئی کاری پیمه له خزمه‌تی دام.'
"گورتی که‌ینه‌وه، هه‌ر قه‌م‌روززه‌مان هه‌رای ده‌کرد و خه‌لک له مه‌ترسی کاره‌که‌ی ئاگاداریان ده‌کرده‌وه و ده‌نگیان هه‌دا. هه‌تا ئه‌و ده‌نگه به گویی غه‌یوورپاشا گه‌یشه‌توه. به وه‌زیره‌که‌ی گوت: 'بړۆ ئه‌و ئه‌سه‌تیره‌ناسه بیته لای من.' وه‌زیر خێرا چوو قه‌م‌روززه‌مانی هیتا. که قه‌م‌روززه‌مان گه‌یشه‌توه لای پاشا، کړنۆشی برد و ئه‌و شیعه‌ری گوت:

ده‌ستی زه‌مانه‌ت به‌سه‌توه له دادگه‌ریدا
له ده‌ه‌نده‌ییته‌وه دادی به‌خشینت دا
ئازادم له ده‌ستی غه‌م من که کـویله‌ی تو یم
ئازادی چیه، گه‌وره‌م، من له ده‌رکی تو یم؟

"که غه‌یوورپاشا چاوی پنی که‌وت، ئه‌وی له په‌نا خۆی دانا و پووی تی کرد و گوتی: 'پۆله، تو ئه‌و خودایه نیوی ئه‌سه‌تیره‌ناس له‌سه‌ر خۆت دامه‌نی. ئه‌من هه‌لوئیس‌تیکه و گرتوومه، ناچارم ئه‌وه‌ی بچیته لای که‌که‌م و بۆی تیمار نه‌کړی، ده‌یکوژم و سه‌ره‌که‌ی له کۆشک هه‌لداوه‌سم. به‌لام ئه‌گه‌ر بۆشی چاره‌سه‌ر کړی، ئه‌وه که‌که‌ی خۆمی لئ ماره ده‌که‌م. هه‌ر بۆیه به جوانچاکی خۆت له خۆت ده‌رمه‌چۆ. به خودا قه‌سه‌م، دیسان به خودا قه‌سه‌م، ئه‌گه‌ر بۆت چار نه‌کړی، ئه‌وه ده‌تکوژم!' قه‌م‌روززه‌مان گوتی: 'پاشام، ئه‌من ئه‌و مه‌رجه‌ی جه‌نابتم قه‌بووله.'

"وا بوو غه‌یوورپاشا شایه‌د و شتی لئ ئاگادار کرده‌وه و له‌گه‌ل خزمه‌تکاریکدا ناردی و گوتی: 'بیه بۆ لای خاتوونه‌که‌ت.' ئینجا خزمه‌تکاره‌که ده‌ستی قه‌م‌روززه‌مانی گرت و چوونه دالاینکه‌وه. قه‌م‌روززه‌مان به په‌له له‌پیش خزمه‌تکاره‌که‌وه ده‌پوشت. خزمه‌تکاره‌که پنی گوت: 'چاره‌ه‌ش، په‌له مه‌که! به خودا تا ئیستا یه‌ک ئه‌سه‌تیره‌ناسم نه‌دیوه ئه‌وه‌نده‌ی تو له مردنی خۆی به په‌له بی. به‌لام تو تاوانبار نییت، چونکه نازانی چت بۆ دینه‌ پینشی و چت لئ ده‌کن.' قه‌م‌روززه‌مان به بیستنی قسه‌کانی خزمه‌تکاره ناوچاوانی تیک نا."

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و سینه هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، قه مروزه مان له قسه که ی خزمه تکاره که دا پرووی گرز کرد و ئه و شینعه ری گوت:

گوتیان: 'دهست هه لگره باسی سه ره نه یکه ی'
گوتم: 'لیم قه ببول که ن، با بیخه مه بهر پنی'
گوتیان: 'که فوک و لای لایه تییه، که نجو'
گوتم: 'خومی فیدا ده که م ئه وسه ره که ی'

"له شوینیک خزمه تکاره که قه مروزه مان له پشت په رده یه ک پراگرت. قه مروزه مان به خزمه تکاره که ی گوت: 'له و دوو کاره بیت خوشه کامیان بکه م؟ هه ر لیره خاتوون چاک که مه وه یان بچه ژووری و له و شیتیه رزگاری بکه م؟' خزمه تکاره که سه ری له و قسه یه سوو و ما و گوتی: 'نه گه ر بتوانی هه ر لیره وه چاکی که یه وه ئه وه هونه رمه ندی خوت ده سه لمینی.'

"ئیدی هه ر له ریوه قه مروزه مان دانیشست و پینووس و جه وه ری ده ره ینا و ئه و به یته ی بۆ نووسی:

شه یدای ئه فیم ئه و پوکه جو ریکی دییه
گراوم س لامه ت بی، هیچ توفیری نییه
ئه و وته ی نه نووس راوی دلی ده خوینده وه
له پشت په رده بوونیشم هیچ ئیرادی نییه

"دوای ئه وه ئه و نامه یه شی نووسی: 'دل به دیداری گراوی نه بن چاک نابیته وه. هه ر که س له پنی خوشه ویسته که ی نازاری چه شتین، خودا خوی به هانایه وه دی. هه ر کام له ئیمه خیانه ت به یه کتر بکه ین، به کامی دل مان ناگه ین. شایه نی عاشقی مه ینه ت و نازار چیش تووش هه ر مه عشوقی وه فاداره ئه و نامه یه له لایه ن عاشق و شیت و شه یدا و سه رگه ردانی خوشه ویستی، سووتاوی ئاوری به تینی دووری، قه مروزه مان کوری شه هرمان پاشایه وه یه بۆ تاقانه و خوری جوانان، مایه ی ئیره یی خوریان، خاتو و بیدووری کچی غه یوورپاشا. خوشه ویستم پیم خوشه بزانی، شه و و پوژ خه و و خواردم نییه. ده رد و نازارم له راده به ده ره و خوشه ویستم سنووری نییه دلم پر له داخه، چاوم پر له ناو.

که شهوی دووسه د و چواره م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، قه مروزه مان نامه که ی دا به خزمه تکاره که. خزمه تکاره که نامه که ی لئ وه رگرت و بردی دای به شازاده بیدوور. که شازاده بیدوور نامه که ی وه رگرت و کردییه وه و نهنگوستیله که ی خوی تیدا دیت، بینهوش که وت. دوی ئیستیک وه هوش هاته وه. به له ز کاغه زه که ی خوینده وه، زانی نه وه خوشه ویسته که ی له پشت پرده که راوه ستاوه. له خوشیان وه ک شیتی لئ هات و خه م له دلیدا نه ما و دهرونی پر پر بوو له خوشی و شادی و نه و شیعره ی گوت:

گولیکی سیس و ژاکاو بووم له خه ونمدا ئاوم ده دیت
دل م به خه و و شه و خوش بوو، چون جار جاریک نه وم ده دیت
که رووم قاقریکی ویشک، سیمای ئاوی له بیر چووبوو
وا شوکوور باران داباری، نه مردم دیسان نه وم دیت
نه وه ی هات بوم نامه نه بوو، هه نبانه یه کی پر نور بوو
له ناو جه رگی شه وه زه نگدا خوشی و شادمانی و سرور بوو

"که شازاده بیدوور شیعره که ی ته واو کرد، زو وه ستا قاچی له دیواره که توند کرد. هیزی دا خوی و به ته واوی هیزی وه زنجیره که ی پساند و له پشت پرده هاته ده ری و خوی له باوه شی قه مروزه مان هاویشت و می به دمیه وه نا. پاشان گوتی: 'تازیم، نه وه خه ونه ده بییم یان به خه به رم که تق ده بییم. به دیتنت گولی ئاواتم ده چنم؟' دوی نه وه خیراخیرا قه مروزه مانی ماچ ده کرد و سوپاسی خودای ده کرد و نه وانی دوی نه وه همووه دووریه پیک شاد کرده وه.

"که خزمه تکاره که نه وه ی بینی و نه و قسانه ی بیست، به هه لاتن چوو بۆ لای کوشک و هه تا باره گای پاشا رانه وه ستا. که گیشتی له ریوه کرنوشی برد و گوتی: 'پاشا، موژده م ده یه! نه و نه سستیره ناسه له ته واوی نه سستیره ناسه کان شاره زاتره، چونکه هه ر له پشت پرده را خانمی چاک کرد و نه چووه ژووری.'

"پاشا به خزمه تکاره که ی گوت: 'نه وه به راستیه؟' خزمه تکاره که گوتی: 'هسته وه ره چاوی لئ بکه که چون زنجیر و شتی پچراندووه و له خوی کردووه ته وه و نه سستیره ناسه که ی له نامیز گرتووه و ماچی ده کا.' ئیدی له ریوه غه یوور پاشا هه ستا و چوو بۆ لای کچه که ی. که شازاده بیدوور پاشای دیت، هه ستا، سه ر و شتی داپوشی و نه و به یته شیعره ی گوت:

هۆكاری دهردی من ئەو و دەرمانیشی ئەو
نەخۆشێك ئەو ببینی تیار دەبی لە رێو

”باوكی كه كچهكەى دیت، لە رادهبەدەر خۆشحال بوو. تەویلى ماچ كرد. پرووی لە قەمەروززەمان كرد و هەوالی پرسى و پنى گوت: ’خەلكى كام شارى؟‘ قەمەروززەمان خۆى پى ناساند و ئەوهى كه لەنيوان ئەو و شازادە بیدووردا پرووی داوو كه چۆناوچۆن ئەنگوستیلەى لە خاتوون وەرگرتوو و هى خۆى داوه بەو. موو بە موو گىراپهوه. پاشا سەرى لەو قسانە سوور ما و پنى سەیر بوو گوتى: ’ئەو چىرۆكەى ئیوه دەبی لە كتییدا بنوسرى و بۆ وەچهكانى دواپۆژ بخویندریتەوه.’

”دواى ئەوه پاشا قازى و شایەدیان بانگ كرد و خاتوو بیدووریان لە قەمەروززەمان ماره كرد. ئینجا پاشا فەرمووى حەوت پۆژ جیژن بگرن و ولات برازیننەوه. ئیدی سفەرگەلىكى زۆر راخران و خواردمەنى جۆراجۆریان لەسەر دانان. شاریان پازاندەوه. سوپایەكى زۆریان دەنگ دا و لە هەموو لایەكەوه هۆز و تیرهكان پروویان لە شار كرد و پىرۆزبايیان كرد. ئارایشتەگران و دەسترنەنگیان شازادە بیدووریان تىفتیفه دا و قەمەروززەمانیان هینا بۆ لای. لە جوانى شەنگ و شەپالیدا تاي بەك بوون. ئەو شەوه قەمەروززەمان لەگەل بیدوور خانمدا پىكەوه بوون، كۆلوكۆیان دامرکا و تا بەيانی لە ئامىزى بەكدا خەوتن. لە پۆژى دووهمدا خەلكى تەواوى دەرەوه و ژوورەوهى دوورگەكانیان بۆ خواردن و ئاهەنگى زەماوەندەكە بانگ كرد. خوان و خواردمەنى جۆراجۆر ریز کران. هەتا مانگىك بەو پىتە بوو. دواى ئەوه قەمەروززەمان كەوتەوه يادى باوكى و خەونى پىتە دیت كه بە قەمەروززەمانى دەگوت: ’بۆچى ئەو پەندەت دامى و بۆچى لە بىرت كردم؟‘ لە خەوهكەدا ئەو دوو بەیتە شىعرەى بۆ قەمەروززەمان گوت:

هەتا كەى من خەرىكى شىن و پۆ بم
بە دايمە هاودەمى ئازار و سق بم؟
دەبى هەر بەو دوو چاوى پىر لە خوینم
برىژم پۆندكى خوین تا بمىنم

”كه قەمەروززەمان ئەو خەونەى بە باوكییهوه دیت وا ئەو هەموو ئازارە دەچىژى، زۆر ناڕەحەت بوو هەستا و شازادە بیدوورى هەستاند.“

لێرەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى پىن هات و شەهرزاد درىژەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوىكى دىكە.

ياره‌که‌م ئه‌و له‌ش و لاره‌ت دل ده‌هه‌ژینى
ره‌زای جوانت هه‌تده شيرنه هه‌ست ده‌بزوينى
سینگ و مه‌مک و ناوک و جه‌سه‌ت
تالى ئاميرى موسيقى دل ده‌له‌رينى

”قه‌مه‌روزه‌مان ئاره‌زووى بزووت و ده‌ستى برد بۆ دۆخینه‌که‌ی بیکاته‌وه. سه‌يرى کرد
نقىمىک به‌ پزووى ئاوه‌لکراسه‌که‌وه‌یه‌تى. که‌ تینى پاما، چه‌ند ناویکی له‌سه‌ر نووسرا‌بوو،
جوان نه‌ده‌خویندرانه‌وه. قه‌مه‌روزه‌مان سه‌رى له‌و نقىمه‌ سوور ما و به‌ خۆی گوت: ئه‌وه
ده‌بى حه‌تمه‌ن شىتیکى گرنگ بى، ده‌نا شازاده‌ ئه‌و گه‌وه‌ره‌ی له‌ وینى نه‌ده‌به‌ست و
نه‌یده‌شارده‌وه. بلى ئه‌و نقىمه‌ چ بى و چ نه‌ینىیه‌کی تیدا بى؟ بۆچى له‌وینى به‌ستوه؟ دواى
ئه‌وه نقىمه‌که‌ی هه‌لگرت و برديیه‌ ده‌رى له‌ به‌ر پووناکایى بىخوینیتیه‌وه.“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایى هات و شه‌ه‌زاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی
هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسه و ششم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، قه‌م‌روزه‌مان نقیمه‌که‌ی هه‌لگرت و بردیه‌ده‌ری هه‌تا له ږوونا‌کایدا بیخوینیته‌وه. هه‌ر که ویستی چاوی لی بکا، بالنده‌یه‌ک پری دایه و له ده‌ستی ږفاند که‌میک فری و له و لاره‌نیش‌ت. قه‌م‌روزه‌مان نیگه‌رانی نقیمه‌که‌ی بوو و که‌وته شوینی. بالنده‌که‌ش به قه‌رای چوونه‌پیشی قه‌م‌روزه‌مان فری و دیسان نیشته‌وه.

"به‌و جوره هه‌ر نه‌و فری و نه‌ویش که‌وته شوینی هه‌تا وای لی هات ده‌شتاوده‌شت و ته‌پکاوته‌پک به‌دوایدا هه‌لات هه‌تا بوو به‌شهو و ودنیالات تاریک داهات. بالنده‌که‌چووه سه‌ر داریکی به‌رز و له‌وی خه‌وت. قه‌م‌روزه‌مانیش عه‌ودال له‌بن داره‌که‌ږاوه‌ستا. نه‌ونده‌برسی و ماندوو بوو ترسی بوو بمری. که‌ویستی بگه‌ږیته‌وه، ږیگه‌ی ده‌رنه‌کرد. ته‌واو تاریک بیوو ناچار له‌بن داره‌که‌نوست. که‌ږوژ بووه‌وه و وه‌خه‌بر هات، دیتی نه‌وه بالنده‌که‌ش خه‌بری بووه‌ته‌وه. هه‌ر که‌قه‌م‌روزه‌مانی دیت، هه‌لفری. قه‌م‌روزه‌مانیش که‌وته سه‌ری. نه‌و بالنده‌یه‌وه‌ک به‌نه‌قه‌ست واکا هه‌ر که‌م‌که‌مه هه‌لده‌فری و دهنیشته‌وه. قه‌م‌روزه‌مان بزه‌یه‌کی هاتی و گوتی: 'سویحانه‌للا، نه‌و بالنده‌یه نه‌وږو ده‌زانی من ماندووم، نه‌ویش زورم لی دوور ناکه‌ویته‌وه و که‌م‌که‌م ده‌فری، به‌راستی سه‌یره! ده‌بی هه‌ر وه‌دوای بگه‌وم، یان تیدا ده‌چم یان خیریکی پیوه‌یه.'

"به‌و شیخویه بالنده به‌ناسماندا و قه‌م‌روزه‌مان به‌زه‌ویدا ږویشتن. هه‌موو شه‌وی بالنده‌که‌له‌سه‌ر داریک و قه‌م‌روزه‌مان له‌بن داره‌که‌دا ده‌خه‌وتن. هه‌تا ده‌شهو و ږوژ نه‌وه کاری بوو. له‌و ماوه‌یه‌دا قه‌م‌روزه‌مان به‌گژوگیا و بنچکی داران به‌ږی ده‌چوو.

"دوای ده‌ږوژ گه‌یشتنه‌شاریکی خوش و سه‌رسه‌وز. بالنده‌که‌وه‌ک ږووسکه‌خوی به‌شاردا کرد و خوی ون کرد. قه‌م‌روزه‌مان نه‌یزانی چوو بو کوئی و نه‌و کاره‌ی پی سه‌یر بوو گوتی: 'سوپاس بو خودا که‌به‌سلامتی گه‌یشتمه‌نه‌و شاره.' نه‌وجا چووه سه‌ر کانیه‌ک و ده‌ست و دم‌وچاو و قاچی شوژد. که‌میک هه‌ساوه و گه‌وره‌یی خوی که‌وته‌وه بیو و چاوی له‌غریبی و به‌دب‌ختی ئیستای خوی کرد و ده‌ستی کرد به‌گریان و نه‌و شیعره‌ی گوت:

سه‌رم سووږ ماوه له‌و ږوژ‌گاره
له‌کاری چه‌وتی نه‌و به‌دکر‌داره
نه‌قینی پاک و بیخه‌وشی توی له‌یل
بوچی له‌ده‌رد و مه‌ینه‌ت کردووه‌که‌یل
عه‌شقیکی پاکي وه‌ک ئاوی کانی

وای دهشله قیننی خوشت نازانی
ئەقیننی پاکت وەک ئاوی پەوان
عەودالی کردم لە دەشت و دەران
جار هەیه ئەقین سەرپام دەگری
جاری جیایی قەلای دلم دەگری
بۆنی پۆژی بی پنی شاد بیـــــــمەوه
لیوی سووری یار تیر هەلمزەوه؟

“کە قەمەروززەمان شیعەرەکە ی تەواو کرد، دلی حەساوہ و چووہ نیو شار.”

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی هات و شەہرزاد درێژە ی چیرۆکەکە ی
ہەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که نهوی دووسد و ههواته هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، که قههروزه مان ههستا چوو بۆ نینو شار، نهیده زانی بچی بۆ کام لا. به تهواوی شاردا گه پرا. ههتا له دهروازهی ئه و سهری شارهوه که روو به دهريا بوو چوو دهري. به لام تووشی کهسی ئه و شاره نه بوو. کهسی نه دی. که له دهروازهی ئه و سهری شار چوو دهري، به ره و باخ و دارستانیک پویشته ههتا گه یشته نینو دارهکان. لهویوه به ره و ده رکی باخیک پویشته. روو به ده رکی باخه که راههستا. باخهوانه که هاته دهري و سللوی له قههروزه مان کرد و گوته: 'به خیر بیی ئه تو کتی؟' قههروزه مان گوته: 'غهوارهم و په نام بۆ ئیره هیناوه' باخهوانه گوته: 'سوپاس بۆ خودا که به سلامهتی له نینو ئه و خه لکه وه په د بوویت و پرگارت بووه. زوو وه ره ژووری با کهس نه تبینی. ئیدی قههروزه مان گورج خۆی به ژووریدا کرد. باخهوانه که وای ترساند له ترسان خه ریک بوو شیت بی. ئینجا به باخهوانه کهی گوته: 'ئه و خه لکه بۆچی وا جینی مه ترسین؟' باخهوانه که گوته: 'خه لکی ئه و شاره مه جووسین. ئه تو پیم بلن چون گه یشتوو به ئیره و چ کاریکت هه یه؟' ئیدی قههروزه مان تهواوی به سه رهاتی خۆی بۆ گێراوه. باخهوانه که وای و پر ما و پنی گوته: 'رۆله، ولاتی ئیسلام لیره وه زۆر دووره و به ده ریدا چوار مانگ و به به ژدا ساله پینه که. له و ده ریا به دا پا پۆری تیدایه سالی جاریک بژیو ده با بۆ سه ر سنووری ولاتی ئیسلام و ههروه ها پا پۆر لیره وه ده چی بۆ دوورگه گه لی خالید که پاشا کهی شه هرمان پاشایه.' قههروزه مان که ئه و قسه یه ی بیست، ماوه یه ک پاما و زانی که باشترین کار ئیستا مانه وه یه تی له لای ئه و باخهوانه هه تا خودا ده رکی به زه یی به روویدا ده کاته وه. ئیدی به باخهوانه کهی گوته: 'پیاوه تی بکه لیره په نام بده و ئاگات لیم بی.' باخهوانه که گوته: 'به سه ر چاو.'

"له و رۆژه وه باخهوانه که قههروزه مان فیزی ناوداشتن و هیندیک ورده کاری دیکه کرد. ئیدی بۆخۆی ئاوی ده داشت و وشکه ل و چرپی و چالی نینو دارهکانی کۆ ده کردنه وه. به رۆژدا هه ر دارهکانی ئا و ده دا و فرمیتسکی له چاوان ده تکا. له تاوی دا برانی له خۆشه ویسته کهی چه مینی نه بوو. له سوپی شازاده بیدوور ئه و شیعرانه ی ده گوته:

من گیرۆدهی مانگیك بووم، ئه وینی، منی کوشتووه
عاشقی به ژنی سه لویک بووم وه ک چیلکه م لئ هاتووه
کی له دنیا دا له سوینی، سه لو و هه یف مناسا
کز و باریک و دريژ کۆم و کوو و زه رد بووه؟!

”با قەمەروززەمان خەریکی ئاۋ داڭشتن بىن. بەلام بزانىن ژنەكەى، شازادە بىدوورى كچى مالىك غەيوور، چى بەسەر هات. شازادە بىدوور كە لە خەو ھەستا، گازی قەمەروززەمانى كرد. يەك-دوو جار ھەر گازی كرد و ھىچ دەنگىك نەبوو. سەيرى كرد پزوى ئاۋەلكراسەكەى شىل بووئەتەو و ئەو گرىيەى نقىمەكەى تى خستبوو كراۋەتەو و نقىمەكەى تىدا نەماو، پنى سەير بوو. لە دلى خۇيدا گوتى: ’بلى خۇشەويستەكەم چووبى بۇ كرى؟! رەنگە نقىمەكەى بردى و پۇيشتىن. رەنگە نھىنى ئەو نقىمەى نەزانىنى و شتىكى سەيرى بۇ ھاتىبىتە پىشى و پۇيشىن. دەنا ئەو قەت ناتوانى لە من دوور كەويتەو. ئەو نقىمە بە زىاد نەبى كە بۇتە ھوى ئەو كارە.’

”دواى ئەو شازادە بىدوور لە بەر خۇيەو گوتى: ’ئەگەر خەلكى بىگانە ئاگادار كەمەو كە قەمەروززەمان پۇيشتو، تەماعم تى دەكەن. ناچارم دەبى بىرىك بكەمەو. ئىدى ھەستا جىل و بەرگى قەمەروززەمانى لە بەر كرد و كلاۋپىچەكەى لە سەرى كرد و پوخسارى داپۇشى. كەنىزىكى لە جىگاكەى خۇيدا خەواند و لە تاۋلەكە چوۋە دەرى و سوۋارى ئەسپەكەى بوو بانكى كۆيلەكانى كرد بارىان لى دا كەوتتە پى. كارى شازادە بىدوور بەو باش بوو كە زۆر ھەك قەمەروززەمان دەچو. ئىدى شەو و پۇژ بەردەوام پۇيشتن ھەتا گەيشتنە شارىك لە قەراخ دەريا. شازادە بىدوور لە دەرەوھى شار بارى خست و بۇ ھەسانەو تاول و خىۋەتيان ھەلدا. بىدوور ناۋى ئەو شارەى پرسى. گوتيان: ’ئەو شارە ناۋى ئابنوسە و سولتانى ئەو شارەش ئارمانوسە. ئەو سولتانە كچىكى ھەيە ناۋى ھەياتوننغوسە.’ “

لېرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

که نهوی دووسه د هه شتم هاته وه

گوټی: "خاوه نشکو، که شازاده بیدوور له دهره وهی شاری ئابنوس له نگره ری گرت و تاول و خپوه تیان هه لدا، ئارمانووس پاشا که سیکی نارد هه و الیک بیټی. راسپارده چوو سه رو گوټیه ک ئاو بدا، پینان گوټ: 'نه وه شازاده یه که و ده چی بؤ دوور که گه لی خالیدان بؤ لای شه هرمان پاشا. ئیستا رینان هه له کردووه.' راسپارده که گه راوه لای ئارمانووس پاشا هه و الیه که ی بؤ گپراوه. که ئارمانووس پاشا نه و قسه یه ی بیست، له گه ل ده سته یه کی حوکومت هه ستان چوون بؤ لایان. که گه یشته خپوهت و تاوله کان، دابه زین. شازاده بیدوور له خپوه ته که ی هاته دهری، سلاو و هه و الپرسییان کرد. ئارمانووس پاشا بانگه یشتی کرد بؤ نیو شار و هه تا سی رۆژان له وی میوانداری لی کرد. دوا ی سی رۆژ شازاده چووه گه رماو که هاته دهری، ده تگوت مانگی چوارده یه. پاشا پی گوټ: 'رۆله، من پیر بووم و له مندالدا خودا هه ر کیزیکي داومی که له قه د و بالادا زور شیوی تو دها. نه منیش تاقه تی به رپوه بردنی ولاتم نه ماوه. ئایا هه ز ده که ی لیره بمینیته وه و کچه که ی خومت لی ماره که م و ولاتیش بخره به ر ده ستت؟' شازاده بیدوور سه ری داخست و له خه جاله تیدا ته ویلی ئاره قه ی کرد. به خوی گوټ: 'نه وه چزن ده بن، خو من پیاو نیم؟' نه گه ر له فه رمانی دهر بجم. رهنکه دوا یه که رپویشتن سوارم وه دوو خا و بمکوژی. نه گه ر قه بولیشی که م، دوا یه ئابرووم ده چی. نه من که خو شه ویسته که م ون کردووه، نه وم بؤ نادووزریته وه مه گین لیره بمینمه وه و به قسه ی بکه م بزانیان خودا چمان به سه ر دیتی. ئیدی شازاده بیدوور سه ری به رز کرده وه و ملکه چی فه رمانی ئارمانووس پاشا بوو و گوټی: 'گوټی رپاه ل و به ر فه رمانتم.'

"ئارمانووس پاشا به و وه لامه ی خو شحال بوو جا ری دا که له دوور که کانی ئارمانووس ده نگی ته پل و ده ه ولی شادمانی هه لبرن و شار برا زیننه وه. ئینجا په رده دار و بریکار و فه رمانده کان و داروده سته ی حوکومی و قازییه کانی شاری کۆ کردنه وه و خوی له سه ر کار لا برد و ده سه لاتی ولاتی دا ده ست شازاده بیدوور. جل و به رگی پاشایانه ی کرده به ری. فه رمانده کان یه که یه که هاته هه نته شی و هه مووش پینان وا بوو که لویکی جوانچاکه و که س گومانی نه وه ی نه ده کرد کچ بی.

"به کورتی، کاتیک شازاده بیدوور له سه ر ته ختی ده سه لات دانیشت، ئارمانووس پاشا ده سته ی کرد به ساز کردنی که نیشه که ی خوی. نه وه نده ی نه خایاند که شازاده بیدوور یان نارد په رده وه. نه و جووته ده تگوت قاشی مانگیکن. یان ده تگوت مانگ و رۆژن له لای یه که وه هه لاتوون. دهرگا کانیان لی داخستن و په رده کانیان لی دادانه وه. له و جه نکه یه دا

شازاده بیدوور له گه‌ل حه‌یاتوننفووس دانیش‌ت و یادی قه‌مه‌روزه‌مانی خۆشه‌ویستی خۆی کرد و دل‌ی ئه‌وه‌نده‌ی دیکه‌ش گیرا و ده‌ستی کرد به‌ گریان و ئه‌و شیعره‌ی گوت:

به لای مندا تییپه‌ره ئه‌ی شنه‌ی به‌یانی
له منه‌وه به‌ره سلاوینک و به‌پرسه‌ حال‌ی
بیزه‌ پینی له‌و کاته‌وه جینت هه‌یشتووه ولات
سه‌رگه‌ردان و عه‌ودال، ده‌گه‌پیم دووی بالات
له باخی ئه‌وینتا بنچکه گولینک بووم
زامی ناسۆری دووریت له‌ په‌نگ و بۆنی کردووم
دل‌م کردمیه‌ گۆ له‌ دووی زولف و که‌زیبه‌ که‌ت
بل‌ی چه‌وگانی دل له‌ کوییه‌ گۆی ده‌که‌ت؟

"کاتینک شازاده بیدوور شیعره‌که‌ی ته‌واو کرد، له‌ په‌نا حه‌یاتوننفووس دانیش‌ت و ده‌می ماچ کرد. دوای ئه‌وه هه‌ستا و دستنویزی گرت و نویزی کرد هه‌تا حه‌یاتوننفووس خه‌وی لئ‌ی که‌وت. به‌یانی که‌ حه‌یاتوننفووس دایک و بابی دیت، ئه‌وه‌ی شه‌و پووی دابوو هه‌مووی بۆ گه‌ژانه‌وه، ئه‌و شیعره‌ی شازاده بیدوور گوتیووی، بۆی گه‌ژانه‌وه. حه‌یاتوننفووس به‌و شیوه‌ له‌ گه‌ل دایک و بابی خه‌ریکی و توویژ بوو.

"شازاده بیدووریش له‌ مال چووه‌ ده‌ری و چووه‌ باره‌گا و له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لات دانیش‌ت. فه‌رمانده و وه‌زیر و کاربه‌ره‌ستانی ولات و گه‌وره‌کانی سوپا هه‌موو هاته‌ هه‌نته‌شی و کړنۆشیان برد و پیروزیابیان لئ‌ی کرد. نزای خه‌ریان بۆ کرد. وایان ده‌زانی کوره‌. به‌و جه‌وره‌ شازاده بیدوور حوکمی ده‌کرد و به‌ندی ئازاد ده‌کرد و به‌می ده‌گوت ئه‌وه بکه‌ و به‌وی دیکه‌ی ده‌گوت ئه‌و کاره‌ مه‌که‌. هه‌تا شه‌و له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لات دانیش‌ت. که‌ بوو به‌ شه‌و هه‌ستا و چووه‌ وه‌ په‌رده. ته‌مه‌شای کرد ئه‌وه حه‌یاتوننفووس دانیش‌تووه. هه‌نییه‌ی ماچ کرد و له‌ په‌نای دانیش‌ت. به‌ له‌بزی خۆش و دلۆقانه‌ دواندی. ئه‌و شیعره‌شی بۆ گوت:

بئ‌ی تو تا قـــــــــــــــــــــــم نیه‌ دانیش‌م له‌ گه‌ل ه‌ی دی
نا تــــــــــــــــــــــــــــــوانم بئ‌ی تو بزیم له‌سه‌ر په‌والینکی دی
به‌پرسه له‌ حال‌ی من چـــــــــــــــــــــــــــــون راده‌بریت ژینم
به‌ روژ تا کوو ئیـــــــــــــــــــــــواره سه‌ختی و تالی ده‌بینم
دوو له‌ بالات ئه‌و ژینـــــــــــــــــــــــــــــه‌ بيشکینکی ناگرینه
را ده‌ژیم و ده‌ســـــــــــــــــــــــــــــوو تيم، تو خوا که‌ی ئه‌مه ژینه‌؟!

به‌یانیان که رۆژ هه‌لدی چاوه‌پریم هه‌والی بی
بیت و زین دووم کاته‌وه، شاد بمه‌وه به ودمی
ده‌زانم ئه‌و رۆژه دی که سیک بیننی هه‌والی
سیلاوی خۆشبه‌ختی بی و نه‌گه‌تی رابمالی

”دوای ئه‌وه شازاده بیدوور هه‌ستا و فرمیسکه‌کانی سپری و ده‌سنوویژی شۆرد و
ده‌ستی کرد به نوێژکردن هه‌تا خه‌و به‌سه‌ر حه‌یاتوننفوسدا زال بوو. ئینجا شازاده بیدوور
هات له په‌نا حه‌یاتوننفوسدا خه‌وت هه‌تا به‌یانی. به‌یانی هه‌ستا. نوێژی به‌یانی کرد و چووه
ده‌ری. له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لات دانیشت و هه‌ر وه‌ک رۆژی پیتشوو ده‌ستی کرد به
ده‌وله‌تداری. ئارمانووس پاشا هاته لای کچه‌که‌ی و هه‌والی پرسسی. حه‌یاتوننفوس چی
پووی دابوو گێرایه‌وه و ئه‌و شیعه‌ری شازاده بیدوور بۆی گوتبوو ئه‌ویشی بۆ بابی
خوینده‌وه و گوتی: ‘بابه، که‌سم وه‌ک ئه‌و می‌رده‌ی خۆم نه‌دیوه ئه‌وه‌نده ژیر و شه‌رمیون
بی. هه‌میشه ده‌گری و ده‌نالیننی. ئارمانووس پاشا گوتی: ‘پاوه‌سته، هه‌ر ئه‌وشه‌و که شه‌وی
سینیه‌مییه‌تی له‌سه‌ری راده‌وه‌ستم. ئه‌گه‌ر ئه‌وشه‌و هاته لات و له‌گه‌لت جووت بوو و کردتی
به‌هه‌لالی خۆی، ئه‌وه باشه. ده‌نا ده‌سه‌لاتی ولاتی لی ده‌ستینمه‌وه و شاربه‌ده‌ری ده‌که‌م.’
باب و کچ له‌سه‌ر ئه‌و بیره‌ کوک بوون، به‌لام وه‌ک نه‌پتیه‌ک لای خویان پاراستیان.”

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی
هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و نؤیه م هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، پاشا له گه ل کچه که ی له و قسه یه دا کوک بوون. که بوو به شه و شازاده بیدوور له سهر ته ختی پاشایه تی هه ستا و به ره و کوشک گه پاره و چووه په رده وه. ته ماشای کرد نه وه حه یاتوننفوس مومی هه لکردووه و دانیشتووه. ئیدی میرده که ی خوی بیر هاته وه و ئه سرینی هاته خواری و نه و شیعره ی گوت:

ئهن کسه م نه کردووه به هاوده می خوم
شه و و پوز و لهیل و نه هار هر به یادی توم
گر باخه وان ده رگا له ده رویش گاله بدا
شنه دینه بی بونی خوشی باخ به لای ویدا
نه گر سره ی با سوزیه ک بینه له لای تووه
پیشکشی ده کم سهر و سامانم له ریوه

"که شیعره که ی ته واو کرد ویستی هه ستی نویژ بکا. حه یاتوننفوس ئاته کی گرت و پنی گوت: 'گه وره م، مه گر شه رم له بایم ناکه ی چه ندی چاکه له گه ل کردووی، که چی تو ئاوا پشت له من ده که ی و به هیندم ناگری؟' کاتیک شازاده بیدوور نه و قسه یه ی بیست، گوتی: 'خوشه ویسته کم، نه وه گوت چی؟' حه یاتوننفوس گوتی: 'ئهن ده لیم که سی به قد تو له خوباییم نه دیوه! بؤ نه وان ی جوانن هه موویان ئاوا به فیزن؟ ئهن نه وه م بویه پی نه گوتی که تا سه رنجت راکیشم، به لکوو نیگه رانم ئارمانوس پاشا شتیکت لی بکا. نه و قسه یه م پی گوتی هه تا بزانی که نه گر نه وشه و په رده ی کچینیم لا نه ده ی، سوزی ده سه لاتی ولاتت لی ده ستینیه وه و ده رته کا و ده تنیزیه وه بؤ ولاته که ی خوت. ره نگیشه نه وه نده تووره و نارحه ت بی بشتکوژی. گه وره م، ئهن خه می توم بوو، ده نا چونت پی خوشه وا بکه.' شازاده بیدوور که نه وه ی بیست، سه ری داخست. گیز بوو نه یده زانی چی بلئ. له دلی خویدا گوتی: 'نه گر دزایه تی بکه م، ده کوژییم. نه گر ملیش که چ بکه م و هیچ نه لیم، ئابرووم ده چی. باشترین کار نه وه یه زووخاوی دلم بؤ نه و کیژ هه لپیژم. به له به رچاوگرتنی نه وه ی که ئارمانوس پاشا ده سه لاتی به ریوه بردنی ته واوی نه و کومه له دوورگانه ی داوه به من و منیش لیره نه بی که که وتووه ته لای دوورگه کانی خالیدیان، له هیچ شوینیکی دیکه شیان ی دیتنه وه ی قه م روززه مانم نییه، هر بویه خوم ده ده مه ده ست خودا. چونکه هر نه و باشترین فریاد ره سه.'

"ئیدی شازاده بیدوور ده ستی له ملی حه یاتوننفوس کرد. ته ویلی راموسی و

به سه رهاتی خوی له سه ره تاوه تا کوتایی بۆ گنپراوه و سفرهی دلی بۆ هه لپشت و پتی
گوت: 'تکات لی ده کم، بیکه به خاتری خودا سرپم بپوشه و لای کس باسی مه که هه تا
خودا من به قه مروزه مانی خوشه ویستم شاد ده کاته وه. دوا ی نه وه نه وه ی ده بی بی،
ده بی.' "

لیرده دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه کی
هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی دووسد و دهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، کاتیک شازاده بیدور حیاتوننفوسی له بهسه رها ته که ی خوی ناگادار کرده وه و داوashi لی کرد لای کهس نهیدرکیتی، حیاتوننفوس سه ری له و کارهی نه و سووړ ما. بهزه بی پیندا هات و نزای بۆ کرد له گهل قه مروززه مان پیک بگه نه وه. گوتیشی: 'خوشکم، له هیج مه ترسه و نیگه ران مه به، دهست را ده گرین به شکو خودا گری له کارت بکاته وه، هر وهک شاعیر ده لی:

یوسفی ونبـــــــــــــــــوو هه میسانیش دیته وه که نعان، خه م مه خو
کوختی خه مان ت پوژی ده بیته گولستان، خه م مه خو
ده لی کولولم پوژی دی بیخه م ببی، ره ش ب بین مه به
نه هون و هندی ده سه ره وی، ره شه بـــــــــــــــــای ناخت، خه م مه خو

"که دوو شیعه ره که ی ته واو کرد، گوتی: 'سینگی جوامیزان و شیره ژنان گوپی نه نینیه کانه؛ نه رخه یان به که نهینی تو ده پاریزم.' دوی نه وه پیکه وه زوریان قسه و گالته و جه فنگ کرد و خویان تیک هه لسوو. دوی له نامیزی به کدا هه تا به ربه یان خه وتن. نیجا حیاتوننفوس مه لیکی هینا سه ری بری و خوینه که ی به په پویه کدا کرد. پاشان که نیزه کانی بانگ کرد و په پوکه ی دانی. که نیزه کان ده ستیان کرد به ده فلیدان و شادی و شاهنگ و گورانی. له و کاته وه دایکی حیاتوننفوس هه ستا و هاته ده ری و دوی هه واله که ی که وت. ئیدی هه تا شه و له لای حیاتوننفوس مایه وه، به لام شازاده بیدور هه ستا چوه گه رماو و خوی شوړد و نویژی کرد و گه راه کوشکی سه روکایه تی، له سه ر تهخت دانیش ت و دهستی کرد به کاری به پویه به رایه تی.

"نارمانوس پاشاش که گوپی له دهنگی خوشی و شادی که نیزه کان بوو پرساری کرد. پینان گوت که هه والی بوونه ژنی حیاتوننفوسیان زانیوه. ئیدی پاشاش خوشحال بوو خه می له دلدا نه ما. هه تا ماوه یه کی باش شیرینی و خواردنی دا.

"با نه وان لیره به جی بیلین و سه ریکی شه هرمان پاشا بدهینه وه. شه هرمان پاشا دوی نه وه ی قه مروززه مانی گوپی له گهل مروزان چون بۆ راو ئیدی دلی هر لای کوپه که ی بوو. که بوو به شه و قه مروززه مان نه هاته وه، شه هرمان پاشا که وته ده کوته و نیگه رانی. نه و شه وه هه تا به یانی خه و نه چوه چاوییه وه و هه زار بیری جوړا جوړ به سه ریدا ده هات. هه تا لای نیوه پوژ هه ر چاوه ری بوو و قه مروززه مان هر نه هاته وه، به دایدا هات که تازه شتیکی لی هاتوه. ئیدی دهستی کرد به گریان و نه وهنده گریا هه تا جله کانی به ری ته پ بوون. به دلیکی پر له خه م و ده رده وه نه و شیعه ره ی گوت:

که شهوی دووسه و یازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکز، که شههرمان پاشا شیعره کهی تهواو بوو به گریانه وه به ره و شار که پانه وه و لئی سوور بوو، قهه روززه مان نه ماوه. وای زانی دز و پینگر یان دپنده شستیکیان لی کردوه، دواي نه وه له دوور که کانی خالیدان چارپان دا، خه لک بق ماته مینی قهه روززه مان بهرگی رهش له بهر کهن. دیویکیشیان بق پاشا درووست کرد که ناوی ماته مخانه بوو. پاشا له هه وتودا دوو رۆژ خه ریکی کاروباری ولات ده بوو نه وه ی دیکه له و دیوه دا داده نیشست و ده گریا و ده لالاوه و به قهه روززه مانیدا هه لده گوت. بق وینه دهیگوت:

پۆله رۆیشتی، وادهی کـــــــــــــــۆچ نه بوو
عالمه ماته مبار بـــــــــــــــۆت پهنجه رۆ بوو
بۆی کزه ی جهرگم ولاتی داگـــــــــــــــرت
هـــــــــــــــوری په ژاره بهری رۆژی گـــــــــــــــرت
سو مای چاوه کهم حوکمی نه مـــــــــــــــاوه
له دواي کۆچه کهت پشتم شـــــــــــــــکاوه

"شههرمان پاشا نه وه کاری بوو. شازاده بیدووری کچی غه یوور پاشا که بوو به پاشای ئابنوس و خه لک پینی وا بوو، زاوای ئارمانوس پاشایه، هه موو شه وی له گه ل هیا توننفوس له ئامیزی په کتردا ده خه وتن و شازاده بیدوور هه ر له خه یالی قهه روززه ماندا ده ژیا و له گه ل یاده کانی ده سته ملان بوو.

"قهه روززه مانیش ماوه به کی زور له لای باخه وان ماوه. شه و رۆژ بیری له رۆژانی پابردوو ده کرده وه. شیعر و شتی ده خوینده وه و ئاخى سووتینه ری هه لده کیشا و ده ستنی ده کرد به گریان. باخه وانیش دلخۆشی ده داوه و دهیگوت: 'کۆتایی سال که شتی ده چی بق ولاتی موسولمانان.' قهه روززه مان هه ر له و بیری و خه یالاندا بوو هه تا رۆژیک سهیری کرد نه وه خه لکیکی زور له شوینیک کۆ بوونه وه. له و جهنگه یه دا باخه وانه که ش هاته وه و به قهه روززه مانى گوت: 'پۆله، نه ورۆ کار و شت وه لانی و دار و شت ئاو مه ده، چونکه نه ورۆ جیژنه و خه لک په کتر ماچ ده کهن و پیروزیایی له یه کدی ده کهن. نه توش نه ورۆ خه ریکی خۆشی و شادی به. منیش بهم زووانه که شتیت بق پهیدا ده کهم و ده تنیرمه وه بق ولاتی موسولمانان.' باخه وانه که نه وه ی گوت و له باخه که چووه ده ری. قهه روززه مان ناره حهت و ته نیا له وی ماوه و ده ستنی کرد به گریان. نه وه نده گریا هه تا دلی له خه

بووه وه. پاش ئه وهی وه هۆش هاته وه، نهرمه نهرم رۆيشه بیری له و رۆژگاره ده کرده وه که چونا و چۆن نه و خوشه و یسته گول رۆخساره که ی لیک هه لپری. وه که سه رخوشان به لادا ده هات و به رپیی خۆی نه ده دی. هه تا له پرده قاچی خزا و به روه وه که وت. ته ویلی به بنه داریکدا که وت و بریندار بوو. خویته پیندا هاته خوارئ. خوین و فرمیسک تیکه ل بوون. ده سړیکی پی بوو ته ویلی پی به ست. خۆی پنی سه یز بوو. له و جهنگه یه دا چاوی به دوو بالنده که وت، شه ریان بوو. یه کیک له وان به سه ر ئه وه ی دیکه دا زال بوو له پرده هه رای کردی و ئه وه نده ی به دندووک لئ دا هه تا سه ری هه لپچری. دوا ی ئه وه به چنگ سه ری ئه وه ی دیکه ی هه لگرت و هه لفری و لاشه که شی له وی که وت. ئینجا دوو بالنده هاتن یه کیان له لای سه ری و ئه وه ی دی له لای خواره وه ی هه لنیشت. ملیان دریز کرده وه و بالیان فش کرده وه. ده ستیان کرد به گریان. قه مه روزه مان که دیتی ئه و بالنده بۆ هاوړیکه ی خویان ده گرین، ئه ویش له سوئی گراوه که ی ده ستی کرد به گریان.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شوی دووسد و دوازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، قه مروززه مان له سوئی یاره که ی دهستی کرد به گریان. دواى نه وه قه مروززه مان سهیری کرد که نه و دوو بالنده گوره یه بالنده کوژراوه که یان له قولکیک خست و به چنگ و دندووک خولیان به سهردا کرد و بوخویان هه لفرین. ماوه یه کیان بی چوو دواى نه وه گه رانه وه سهر گلکزی هاوړیکه یان و مه له بکوژه که شیان هینا و له سهر گلکوکه نه وه نده یان به چنگ و دندووک لی دا هه تا کوشتیان. سکیان درې و جهرگ و ریخوله یان هینا درې و خوینه که یان به سهر گلکزی هاوړیکه یاندا کرد. پیست و گوژسته که شیان پچرپچر کرد. نه وه ی له سکیدا بوو هه موویان هینا درې و به ملا و به ولادا فرتیان دها. قه مروززه مانیش نه و کاره ی نه وانی زور بی سهر بوو. سهیری نه و شتانه ی ده کرد که له زگی نه و بالنده یه دریا نه یان بوو. له پر سهیری کرد یه کیک له و شتانه دهره و شیته وه. قه مروززه مان چوه پیشی بزانی چیه. که چوو ته مه شای کرد نه وه چیکلدانه یه. هه لیگرته وه و قه له شتییه وه، سهیری کرد نه و نقیمه ی که بووه هوی جیابونه وه ی نه و له سازاده بیدوور، نه وه تا له ویدایه. که نقیمه که ی جوان ناسییه وه، له خو شیان هوی له سهر خوی چوو و به لادا که وت. دواى نه وه ی وه هوش هاتوه، گوتی: 'له وه ده چی نه وه هه والیکى خوش بی. مژده درې پیک شادبوونه وه مان بی.' هه ر بویه جوان سپرې و چاوی لی کرد و له سهر چاوی دانا. دواى نه وه له باسکی خوی به ست و به دلخوشی و ده ماخه وه رویشت هه تا باخه وان ببینته وه. هه تا دهرنگانیک نه دیدته وه. قه مروززه مان نه و شه وه هه ر له وئ ماوه. به یانی هه ستا. توپکی دارخورمای له خوی به ست و دهستی دا ته شوئ و دهستی کرد به لیکردنه وه ی وشکه ل هه تا گه یشته داریکی کونی وشک. زوری به ته شوئ له ریشه و شته که ی دا و گله که ی لا دا. له ناکاو دهرخونه یه کی دارینی دیته وه. دهرخونه که ی هه لگرت."

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکى دیکه.

که شهوی دووسه د و سیزدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، قه‌م‌روزه‌مان که دهرخونه‌ک‌ی ه‌لگرت، دهرگایه‌کی دیت. چووه ژووره‌وه سارداونکی گه‌وره و کونی دیت‌ه‌وه. که هیمای چاخی سه‌موود و عادی نیشان د‌ه‌دا. له‌وی کووپه‌گه‌لینکی زوری تیدا بوو پر له زیری سوور. ئیدی له دلی خویدا گوتی: 'سهختی و ناریشه‌ته‌واو بوو نوره‌ی خوشی و شادییه.' ئینجا له‌و شوینه‌ه‌ته‌وه دهری و دهرخونه‌ک‌ی له‌س‌ر دان‌اوه و وهک خوی لئ کرده‌وه. بوخوی دهستی کرد به ناوداشتنی باخ و خهریکی کاری خوی بوو ه‌تا بوو به‌ش‌ه‌و. باخ‌ه‌وان ه‌ات و به‌قه‌م‌روزه‌مانی گوت: 'رۆله‌گیان، مژده‌بئ که کاتی گه‌رانه‌وه‌ت بۆ ولات نزیک بووه‌ته‌وه. بازارگانه‌کان خویان بۆ سه‌فه‌ر ساز کردوه. ه‌تا سئ پۆزی دیکه‌ پاپۆر به‌ره‌و شاری ئابنوس وه‌پ‌ری ده‌که‌وی. ئه‌وی یه‌که‌م شماره‌ له‌ شماره‌کانی موسولمانان. که بگه‌یته‌ ئه‌وی، له‌ویوه به‌شه‌ش مانگ ده‌گه‌یه‌وه دوورگه‌کانی خالیدان.' قه‌م‌روزه‌مان به‌و قسه‌ی باخ‌ه‌وان خوشحال بوو، ده‌ستی باخ‌ه‌وانی ماچ کرد. گوتی: 'باوه‌گیان، وهک تو ئه‌و مژده‌یه‌ت دا به‌من، ئه‌منیش مژده‌یه‌کت ده‌ده‌می. ئیدی باسی ساردئاو و زیره‌کانی بۆ کرد. باخ‌ه‌وانه‌ خوشحال بوو گوتی: 'رۆله‌گیان، من ه‌شتا ساله‌ له‌ باخه‌ دام شتی ئاوام نه‌دیوه‌ته‌وه. ئه‌وه که له‌ ماوه‌ که‌مه‌دا ئه‌وه‌ت دیوه‌ته‌وه، بزقی خۆته‌ و هیمای ه‌ات و فه‌ره: ده‌بیته‌ هۆکاری پیک گه‌یشتنه‌وه‌ی ئه‌تو و گراو و ولاته‌که‌تان.' قه‌م‌روزه‌مان گوتی: 'ناکرئ، ده‌بئ به‌شی که‌ین.' ئیدی باخ‌ه‌وانی له‌گه‌ل خوی برد، چوو بۆ ساردئاوه‌که و زیره‌کانی پیشان دا. بیست کووپه‌ بوو. ده‌ کووپه‌ی ه‌لگرت بۆ خوی و ده‌ کووپه‌شی دا به‌ باخ‌ه‌وانه‌که. باخ‌ه‌وان گوتی: 'رۆله، بازارگانان لیره‌وه‌ زه‌یتوون بۆ شماره‌کانی دیکه‌ ده‌بن، چونکه‌ زه‌یتوون ه‌ر لیره‌ گیر ده‌که‌وی. منیش خه‌گه‌یه‌کی^۱ زور دینم زیره‌کانی تن ده‌که‌م و سه‌ر زیره‌کانش زه‌یتوونی تن ده‌که‌م. زارکی خه‌گه‌کان ده‌به‌ستین و له‌ پاپۆریان ده‌ده‌ین.

"ئیدی خیرا ه‌ستا و په‌نجا خه‌گه‌ی ه‌یتا و زیره‌کانی به‌سه‌ر ه‌موویاندا دابه‌ش کرد و زه‌یتوونیشی به‌سه‌ردا کردن. قه‌م‌روزه‌مانیش نقیمه‌ک‌ی له‌ یه‌ک‌یک له‌ خه‌گه‌کاندا شارده‌وه و توند زارکی خه‌گه‌کانیان به‌سستن. باخ‌ه‌وان و قه‌م‌روزه‌مان پیکه‌وه‌ د‌ه‌دان و قه‌م‌روزه‌مان لینی سوور بوو به‌ ژنه‌ک‌ی شاد ده‌بیته‌وه. له‌ دلی خویدا ده‌یگوت: 'کاتیک بگه‌مه‌ شاری ئابنوس، له‌ویوه‌ ده‌رۆمه‌وه‌ بۆ شماره‌ک‌ی بایم. له‌وی ده‌که‌ومه‌ بئ‌وشوینی شازاده‌ بیدوور که‌ یان له‌وینیه‌ یان چووه‌ته‌وه‌ بۆ لای غه‌یوورپاشای باوکی.' دوا‌ی ئه‌وه‌ قه‌م‌روزه‌مان سئ رۆژان چاوه‌روان بوو. شه‌ری په‌له‌وه‌ره‌کانی چۆن بوو ئاوا بۆ باخ‌ه‌وان

۱. خه‌گه‌: جۆره‌ مه‌شکه‌یه‌که‌ له‌ چه‌رم‌ ساز ده‌کرئ.

گنڀراوه. باخهوان زوری پڻ سهیر بوو. پاشان هتا بهیانی خهوتن. باخهوان به ناساخی له خه وهستا. ږوژی دووهمیش هر نهخوش بوو ږوژی ستهیم ئیدی نهوهنده نهخوش بوو به هیوای خوی نهبوو دهستی له ژیان شورد. قهمرورزهمان به نارپهحتی له لای باخهوان دانیشتیوو که مهلهوانهکان هاتن و ههوالی باخهوانیان پرسی. قهمرورزهمان ناماژهی به نهخوشی باخهوان دا. مهلهوانان گوتیان: 'نهو لاوه لهکوئیه که به تما بوو لهگهلمان بی بق سههفر؟' قهمرورزهمان دهستیکی له سنگی دا و گوتی: 'نهوهیه، نهو کویلهیه که له خزمهتاندراوهستاوه.'

"ئیدی به مهلهوانهکانی گوت: 'نهو خیکانه بهرنه ناو پاپورهکه.' نهوان خیکهکانیان بردنه ناو پاپورهکه و به قهمرورزهمانیاں گوت: 'نهتوش زوو وهره هتا بای دلخواز دی.' قهمرورزهمان پینی گوتن: 'به چاوان.' دواپی توشهپی ریگهشی برده ناو پاپورهکه و گهراوه بق لای باخهوانهکه هتا مالئاوایی لئ بکا. کهچی سهیری کرد نهوه له ناویلکه داندایه. لهپشت سهری دانیشست هتا باخهوان مرد. ئیدی شوردی و کفنی کرد و ناشتی. که چوو بق لای کهشتیهکه، سهیری کرد نهوه چاروکهکانی هلهداوه و وهپی کهوتوه. هر راوهستا و چاوی لئ کرد هتا له چاو ون بوو. قهمرورزهمان سهرگهردان و لئقهوماو گهراوه باخ و لهبر نارپهحتی و چارهپهشیان خولی وهسهر خوی دهکرد."

لیره دا بوو، ماوهی چیروکی نهمشهویش کوتایی هات و شههرزاد دریژهی چیروکهکهی هه لگرت بق شهویکی دیکه.

که شوی دووسد و چواردهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، قه‌م‌روزه‌مان کاتیک له که‌شتیه‌که هیواپراو بوو به دلئیکی پر له خه‌م و په‌ژاره‌وه که‌پاوه باخه‌که. باخه‌که‌ی به کرئ گرت و دوو پیاوی گرت له به‌رده‌ستیدا کار بکن و یارم‌تی بدهن. دوا‌ی نه‌وه چووه‌وه بق لای ساردئاوه‌که و ده‌رخونه‌که‌ی لا برد. چووه خوارئ پاشماوه‌ی زیره‌کانی له په‌نجا خیگه‌که کرد و زه‌یتوونی به‌سه‌ردا کردن و چوو پرس‌سیاری که‌شتی کرد. پینان گوت: 'که‌شتی سالی جاریک زیاتر ناچئ بق ولاتی موسولمانان.' ئیدی نه‌وه‌نده‌ی دی نار‌ه‌حت بوو. تووشی دوودلی و دل‌پاوکئ بوو. هه‌رده‌م نار‌ه‌حت بوو به تایب‌ت خه‌می نه‌و نقیمه‌ی بوو چونکه هی شازاده بیدوور بوو. هه‌ر بویه شه‌و و پوژ ده‌گریا و ش‌ی‌عری به‌سه‌ردا هه‌لده‌گوت. نه‌وه کار و دوخی قه‌م‌روزه‌مان بوو.

"به‌لام که‌شتی‌وانه‌کان بای دل‌خواز هات که‌یشتنه دوورگه‌ی ئابنوس. به ریکه‌وت شازاده بیدوور له به‌رجه‌وه‌نده‌که‌ی خوی دانیش‌تبوو چاوی له پاپوره‌که بوو هه‌تا که‌یشته قه‌راخ ئاوه‌که. شازاده دلی هه‌والی دابوو هه‌ر دل‌پاوکئ بوو و هه‌ستا له‌گه‌ل فه‌رمانده و په‌رده‌داره‌کانی سوار بوون و چوونه روخ ده‌ریا و لای پاپوره‌که راوه‌ستان. ئینجا به‌رپرسی که‌شتیه‌که‌یان بانگ کرد و پرس‌یان: 'باره‌که‌ت چیه؟' سه‌روکی که‌شتیه‌که گوتی: 'جا بلیم چی؟! له هه‌موو جوړه شتیکمان پینه. نه‌وه‌نده‌مان شت پینه که به هینستر و شتر و شت هه‌لناگیردئ. بیجگه له‌وه بوئی جوړاجوړ و عوودی قافلئ و ته‌مرئ هیندی و زه‌یتوون بالنده‌گه‌لی^۱ تیدایه که له‌و ناوچه‌یه که‌متر گیر ده‌که‌ون. شازاده ئاره‌زووی چووه زه‌یتوون، به سه‌روکی که‌شتیه‌که‌ی گوت: 'چه‌ندت زه‌یتوون پینه؟' گوتی: 'په‌نجا خیگه‌م زه‌یتوون پینه، به‌لام خاوه‌نه‌که‌یمان له‌گه‌ل نیه.' شازاده گوتی: 'خیگه زه‌یتوونه‌کان داگرن با بیانینم.' سه‌روک گازی مه‌له‌وانه‌کانی کرد. خیرا په‌نجا خیگه زه‌یتوونه‌که‌یان داگرتن. شازاده سه‌ری به‌کیانی کرده‌وه و چاویکی لئ کرد و گوتی: 'نه‌من نه‌و په‌نجا خیگه زه‌یتوونه‌م ده‌وئ. بایی چه‌نده‌شن نرخه‌که‌یانتان ده‌ده‌من.' سه‌روک گوتی: 'نه‌وانه نرخیان له‌سه‌ر دانانئ، به‌لام خاوه‌نه‌که‌ی هه‌ژاره و به‌جئ ما.' ئیدی شازاده ده‌ستووری دا خیگه‌کانیان بردنه کوشک. که بوو به شه‌و خیگه‌یه‌کیان هیتا و سه‌ره‌که‌یان کرده‌وه. جگه له‌و و حه‌یاتونفوس، که‌سی دیکه له‌وئ نه‌بوو. مه‌جوعمه‌یه‌کیان هیتا زه‌یتوونه‌که‌ی له‌سه‌ر روکن، که‌چی کولیک^۲ زیری سوور رزا سه‌ری. که نه‌و زیره‌یان دیت، چوون نه‌وانی

۱. زه‌یتوونی بالنده: ده‌بن زه‌یتوونکی تایب‌ت بن.

۲. کولیک: مه‌به‌ست شتیکئ زوره.

دیکه شیان هیتان و جگه له زیږ و ئه و نهخته زهیتونهی سهره وه، هیچی دیکه ی تیدا نه بوو. به هموو ئه و خیکانه وه خیکه به کیان زهیتون تیدا نه بوو. هر ئاوا که خریک بوون دهستیان له زیږه کان وهرده دا، له پږ شازاده بیتوور نقیمه جادووییه که ی خوی له و نیوه دا دیته وه. هه لیگرته وه ورد تیی پاما. زانی ئه وه گه وه ره که ی خویه تی که له پزووی ئاوه لکراسه که یدا بوو و قه مروزه مان هه لیگرته بوو. ئیدی له خوشیان قیزاندی و بیهوش بوو.

لیرده دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دريژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و بازده هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، شازاده بیدوور که نقیمه کهی دیت، ناسییه وه و له خوشیان دلی له خو بووه وه. حه یاتوننفووس که میکی گولاو به سهردا هه لپژاند، دهستی ته پری به سهروچاویدا هیئا و هیئا یه وه سه رخو. که وه هوش هاته وه، له دلی خویدا گوتی: 'هه ره نه وه بووه هوی لیکدابرانی من و قه مروزه مان. له وه دهچی خیری پیوه بی و نیشانه ی کوتایی نه و دورییه بی.'"

"ئیدی به حه یاتوننفووسی گوت: 'دوزینه وهی نه و نقیمه مژده ی دیداره.' که پوژ بووه وه، له سه ره تختی دهسلات دانیشیت. ناردی سه روکی پاپوره که یان هیئا. سه روک هات و کرنووشی برد و پیی گوت: 'خاوهنی زهیتونه کهت له کوئی به چی هیشت؟' گوتی: 'پاشای جیهان، له ولاتی مه جووسان. نه و له وی له باخیک باخه وان بوو.' شازاده گوتی: 'نه گه ره نه چی نه یهینی، زیانکی زور له خو ت و که شتییه کهت ده درئ.' ئیدی فرمانی دا که لپهل و مالی نیو که شتییه که یان له شوینیک دانا و دروشمیان کردن و پیی گوت: 'قهرزم له سه ره خاوهنی نه و زهیتونه یه. نه گه ره نه و نه هینن، نه وه ته وای ئیوه و ماله که تان به تالان ده چی.' ئیدی بازارگانه که به لینی دانی حه قدهستی به که شتیوانه که دا و پیی گوت: 'بگه پریوه باخه وانه که بیته.' به گریان و پارانه وه وه گوتی: 'ئیمه له و گرفته پرگار بکه.' ئیدی که شتیوان گه پراوه سه ره که شتییه که ی و چاروکه ی هه لدا و بای دلخواز هات و که شتییه که ی ناژوت. گه پراوه دورگه که، له که شتییه که دابهزی، چووه ده رکی باخه که و له ده رگا که ی دا. نه و ماوه یه قه مروزه مان له تاوی خو شه و یسه ته که ی شه وانه ش هه تا به یانی هه ره دانیشیبوو بییری له چاره نووسی خو ی کرد بووه وه و گریا بوو.

"که شتیوان له ده رگای باخه که ی دا. قه مروزه مان هه سستا و ده رگای کرده وه. که شتیوان فرمانی به مه له وانه کان کرد بی سی و دوو قه مروزه مانیان برد و سواری که شتیوان کرد. چاروکه یان هه لدا و وه پری که وتن. شه و و پوژ له پیندا بوون. قه مروزه مان نه یده زانی چ بووه و بز کوئی ده بن و له بهر چی. که پرس یاری کرد، پینان گوت: 'نه تو قه رزباری پاشای دورگه گه لی ثابنوووسی که زاوای ئارپانوس پاشایه. وادیاره تو ماله که ییت دزیوه.' قه مروزه مان گوتی: 'به خودا خو من له ته وای ژیانمدا نه چومه ته نه و شاره و نازانم له کوئییه.' وا بوو که شتی هه ره رویشیت و ریگای بری هه تا که یشته نه دورگه گه لی ثابنوووسی. که شتیوانه که دایبه زاند. قولی گرت و بردی بو لای شازاده بیدوور.

۱. دروشمیان کرد: دیاریان کرد بو نه وهی دهستی لی نه درئ. واته نه گه ره شه قلی شکا دیار بی، لاک و مؤر کرا.

شازاده بیدوور له دوور ئەوی ناسییەوه. خەریک بوو، هەستی و ئامیزی پێدا بکا. ئەگەر واشی کردبا حەتمەن بەلادا دەهات و بیهۆش دەبوو. بەلام بەسەر خۆیدا زال بوو. خۆی راگرت و فەرمانی دا، خزمەتکارەکان بیبەن بۆ گەرماو و جل و بەرگی شیایوی لە بەر کەن. ئیدی هیتای درۆشمی لەسەر مالی بازارگانه که لا برد و کەشتیوانەکە ی خەلات کرد. چوو بۆ لای شازاده حەیاتوننفوس و هەوالی هاتنی قەمەروززەمانی پێ راگەیان و پراشیسپار جاری لای کەس باسی نەکا.

”خزمەتکارەکان قەمەروززەمانیان برده گەرما و جل و بەرگی پاشایانەیان لەبەر کرد. کە قەمەروززەمان لە گەرماو هاتە دەری، دووما و تەویلی وەک ئەستێرە دەدرەوشاونه. داری سەلو و کاژ لە ئاست بالای ئەو ئارەقیان دەکرد.

”کاتیک هیتایان بۆ کۆشک و شازاده چاوی پێی کەوت، خەریک بوو دەست و پێی خۆی ون کا و تاسیک بە سەریدا هات کە خەریک بوو گیانی دەرچی، بەلام زۆر ئازایانە بەسەر خۆیدا زال بوو هەتا کارەکانی بە باشی جێبەجێ بێ. شازاده مولک و خزمەتکار و وشتر و هیستر و گەنجیکی زۆری لە زیڕ و زیو دا بە قەمەروززەمان. بەردەوام پلە و پایە دەبرده سەری و ریز و حورمەتی زیاتر دەبوو هەتا وای ئی هات کردی بە خەزینەدار و تەواوی گەنجەکە ی بەو سەپارد و بەردەوام لە خۆی نزیك دەکردهوه. فەرماندەکانی تێدەگەیانن کە ئەو پلە و پایە ی لەسەرییە. کاربەدەستانی حوکومەت هەموو ئەویان خۆش دەویست و شازادەش هەر دەبیرده سەری و قەمەروززەمانیش نەیدەزانی. قەمەروززەمان ئەوئەندە ی مال و گەنج درابوو، ئەویش بە سەر خەلکدا بلاوی دەکرده و گەرە و چکۆلە ی خەلات دەکرد. قەتیش ئارمانووس پاشای لە بیر نەدەکرد و لە خزمەتکردنی خاقل نەبوو. هەتا وای ئی هات جینی لە دلی ئارمانووس پاشاشدا کردەوه. بە گشتی تەواوی دەربار بە گەرە و چکۆلەوه ئەویان خۆش دەویست. گەرەکان سویندیان بە سەری دەخوارد. سەرەپای ئەوه قەمەروززەمان نەیدەزانی ئەو هەموو گرینگپێدانە هی چییە و لە کۆیوێه. سەری سوور مابوو کە پاشا بۆ ئەوئەندە ی ریز ئی دەرگزی. لە دلی خۆیدا دەیگوت: ’بە خودا لە خۆرا نییە ئەو پاشایە ئاوام لەگەل دەجوولیتەوه! وەک ئەوه دەچن مەبەستیکی خراپی بێ. وا چاکە پوخسەتیک بخوازم و لەو شارە برۆم.’

”ئیدی قەمەروززەمان شەویک دوا ی ئەوه ی کاربەدەستانی حوکومەت بلاوهیان کرد و دەربار چۆل بوو لە دوور کەرتۆشی برد و بە پاشای گوت: ’ئەتۆ زۆرت چاکە لەگەل من کردوو و ریزت ئی گرتووم و گەرەت کردووم، ئیدی بەسە. هەمووی هی گەرەیی جەنابته، دەنا من شایانی ئەوه نیم. ئیسـتـاش تـکات ئی دەکەم ئەو مالە ی داوتمی، لیم وەرگرهوه.’ شازاده بیدوور بزەیهکی هاتی و گوتی: ’ئەوه چۆنە سەرەپای ئەوه ی کە بەخشش و گەرەیی و خۆشی لە رادەبەدەرت دراوهتی، دیسانیش دەلنی دەرۆم و ئاماده ی

ریگای سهختی سه‌فهر بگریته بهر؟! قه‌مه‌روززه‌مان گوتی: 'پاشام، نهو جوره ریزلینانه نه‌گر مه‌به‌ستیکی له‌پشت نه‌بی، جیتی سه‌رسوورمانه! به‌تایبته نهو پله‌یهی داوته به‌من شیایوی که‌سانی گه‌راوه و ژیر و دنیا‌دیتووه، له‌کاتینکدا من هینشتا منداال و هه‌رزه‌کارم.'

"ئیدی شازاده پنی گوت: 'بۆ نه‌وهی قسه‌ی دلت به‌ته‌واوی بکه‌ی، وه‌ره ژووره‌وه لای خۆم.' ئیدی بانگی کرده ژووری خه‌وگه و له‌لای خۆی داینا و که‌میکی گالته له‌گه‌ل کرد و ده‌ستی بۆ برد و گوتی: 'بۆیه نه‌من هه‌ر پله‌وپایه‌ی تۆم ده‌برده سه‌ری و ریزم لئ ده‌گرتی، له‌به‌ر نهو جوانی و شه‌نگی و شه‌پالییه‌ت بوو. نه‌من خۆشم ده‌ویی و عاشقی نهو سه‌ر و کاکۆل و خال و به‌ژن و بالا‌یه‌ت بووم. نه‌وه بۆت شیتت ده‌بم.' له‌قه‌مه‌روززه‌مان وایه که‌ پاشا پیاوه. ئیدی قه‌مه‌روززه‌مان شه‌رمی ده‌کرد و له‌را‌ده‌به‌ده‌ر نا‌ره‌حه‌ت بوو گوتی: 'قه‌ت باوه‌رم نه‌ده‌کرد پۆژیک بن پاشا تا نهو را‌ده‌یه‌ به‌شه‌رم بن. ئیستا من به‌راستی هاتووم داوای پوخسه‌ت ده‌که‌م و تکایه‌ ریم ده‌ برۆم.' ئیدی شازاده بیدوور دای له‌ قاقای پینکه‌نین و نه‌وه‌نده پینکه‌نی خه‌ریک بوو به‌پشتدا بکه‌وی. به‌قه‌مه‌روززه‌مانی گوت: 'خۆشه‌ویسته‌که‌م، چه‌نده زوو منت له‌بیر چووه‌وه! نهو شه‌وانته له‌بیر چوو که‌له‌ئامیزی به‌کتردا ده‌خه‌وتین؟! ئینجا تاج و پوو‌پۆش و جلی پاشایانه‌ی لا‌دا و خۆی نیشان دا.

"قه‌مه‌روززه‌مان که‌زانی نه‌وه خیزانییه‌تی و شازاده بیدووری کچی غه‌یوورپاشایه، واقعی و‌ر‌ما و پوو‌به‌رووی ویشک بوو. پاشان هه‌پای کردی و توند به‌باوه‌شیه‌وه گۆشی. نه‌ویش نه‌می له‌ئامیز گرت و تیزریان به‌کتر ماچ کرد. نه‌وجا له‌خه‌وگه‌ی پینکه‌ی‌ش‌تیناندا خه‌وتن. وه‌ک شاعیر ده‌لی:

خه‌و نه‌مشه‌و لیره نه‌ماوه، کۆچی کردووه
هینشتا عاشقان تیر به‌کتریان ماچ نه‌کردووه
جووت مه‌مکی لۆکه‌یی له‌نیو بسکی لولیدا
کارگی که‌ما له‌ژیر ریحانه‌ده‌ر که‌وتووه
چاوی خراپ‌کاران له‌خه‌ودایه‌ده‌رفه‌ته
پابه‌ه‌تا، ته‌مهن‌ت به‌فیرق نه‌چووه
شه‌وانه‌که‌لیتو له‌سه‌ر لیتو و چاو له‌چاوییه‌تی
به‌په‌وله‌ی عاشق ئارام له‌سه‌ر گۆل نیش‌تووه

"دوای نه‌وه شازاده بیدوور به‌سه‌ره‌اتی خۆی بۆ قه‌مه‌روززه‌مان گه‌راوه. قه‌مه‌روززه‌مانیش ته‌واوی به‌سه‌ره‌اته‌که‌ی خۆی بۆ گه‌راوه. که‌پۆژ بووه‌وه، شازاده بیدوور که‌ستیکی نارده‌لای ئارمانووس پاشای باوکی حه‌یاتونفوس و نه‌وی له‌راستی

هموو شتیک ناگادار کردهوه. باسی چیرۆکی خۆی و قه‌مه‌روزه‌مانی بۆ کرد. هۆی جیابوونه‌وه‌که‌ی بۆ گێڕانه‌وه. هه‌روه‌ها باسی حه‌یاتوننفووسی کرد که هه‌شتا کچه و ده‌ستی لێ نه‌دراوه. کاتیک ئارمانووس پاشا به‌سه‌رهاتی شازاده بیدووری بیست، واقی وڤ ما و فه‌رمووی که به‌ ناوی زیڤ بینووسنه‌وه. ئیدی ئارمانووس پاشا ڤووی له قه‌مه‌روزه‌مان کرد و گوتی: 'پاشا‌زاده، ئه‌گه‌ر هه‌ز ده‌که‌ی بیی به‌ زاوای من، ئه‌وه حه‌یاتوننفووسی کچی خۆمت لێ ماره‌ ده‌که‌م.' قه‌مه‌روزه‌مان گوتی: 'پیتویسته له‌گه‌ل شازاده بیدوور ڤاوێژیک بکه‌م.' قه‌مه‌روزه‌مان شته‌که‌ی له‌گه‌ل شازاده بیدوور هه‌ینا گۆڤی، شازاده گوتی: 'زۆر باشه‌، بیریکی چاکه‌. ئه‌تۆ زه‌ماوه‌ندی له‌گه‌ل بکه‌ و ئه‌منیش ده‌بمه‌ که‌نیزی، چونکه‌ زۆری چاکه‌ بۆ من بووه‌. به‌ تایبه‌ت باوکی که‌ ئیمه‌ی نوقمی چاکه‌ و گه‌وره‌یی خۆی کردووه‌.' کاتیک قه‌مه‌روزه‌مان زانی که‌ شازاده به‌و کاره‌ ڤازییه‌ و ئیره‌یی به‌ حه‌یاتوننفووس نابا و له‌گه‌لی یه‌ک ده‌نگه‌ ..."

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسه د و شازده پیم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، قه مەرووزەمان و شازادە بیدوور لەسەر ئەو کۆک بوون که حیاتوننفووسیش بێتە ژیانانەوه. قه مەرووزەمان ئەو قسەیهی که شازادە بیدوور کردبووی، بۆ ئارمانووس پاشای گێراوه و گوتی: 'شازادە پنی خۆشه و دەلی ئەمن دەبمە که نیزی حیاتوننفووس.' که پاشا ئەو هی بیست، زۆر خۆشحال بوو. دواي ئەو هاته دەری و لەسەر تەختی دەسەلات دانیشت و فرمانده و وهزیر و پەردەدار و کاربەدەستانی حوکومەتی کۆ کردنەوه. بە سەرھاتی قه مەرووزەمان و شازادە بیدووری لە سەرەتاوه تا کوتایی بۆ گێرانهوه و ئەوانیشی تیگەیاندا بە تەمایه کچه که ی خۆی لە قه مەرووزەمان مارە بکا و ئەو لە جینی خۆی بخاتە سەر تەختی دەسەلات. ئەوان که هەموویان قه مەرووزەمانیان خوش دەویست، بەو کاره رازی بوون و بەلێنیان دا که خزمەتگوزاری قه مەرووزەمان بن. ئارمانووس پاشا که یفی ساز بوو. قازی و شایه و هیندیک له گه و ره گه و ره کانی دەرباری بانگ کردن و حیاتوننفووسیان له قه مەرووزەمان مارە کرد. ئیدی پاشا خوانی راخست و خەلکیکی زۆری نان دا. خەلاتی و دیاری به دەوروپه ریبانی دا و یارمەتی و چاکه یه کی زۆری له گەل هەژاراندا کرد. بەندییه کانی له بەندیخانه کان ئازاد کردن. دواي ئەو قه مەرووزەمان لەسەر تەختی پاشایه تی دانیشت. لاپینی و سەرەپۆیی نه هینشت و مال و سامانیکی زۆری به مسکین و سەربازەکانی دا. له گەل ژنه کانی له عیش و نوش و رابواردندا بوو. هەر شه و هی ده چوو له یه کیان. هەتا ماوه یه کی زۆر ئاوا بوو. خەم و خەفتی له بیر نەما و شه هرمان پاشای بابی به تەواوی له بیر چوو بووه وه. هەر باسیشی نەدەکرد.

"وای لئ هات خودای میری مەزن له دوو ژنه که ی دوو مندالی نێزینە ی دایه. وهک دوو ئەستیره دەرەوشانەوه. شینوهی مانگ و خۆریان دەدا. گه و ره که یان له شاژن بیدوور و ئەمجد بوو. چکۆله که یان له شاژن حیاتوننفووس بوو ناوی ئەسعد بوو. ئەسعد له ئەمجدی برای خڕو خۆل و جوانتر بوو. ئەو کورپانه یان به خووخده یه کی گه و رانه و شایی به خۆیانەوه گه و ره کرد. فیزی خەت و زانست و گه و ره یی و ئەسپسواریبیان کردن. پۆژ گەل پۆژیش جوانتر دەبوون. به جۆریک که له جوانی و چاکیدا تایان نەبوو. له تەواوی شاردا دەنگیان دابوووه و ژن و پیاو له دیداریان تیر نەدەبوون. هەتا وای لئ هات تەمەنیان گەیشته هەده سال. هەمیشه پیکه وه بوون. خەو و خواردنیانیشیان هەر پیکه وه بوو. قەت لیک هەلنە دەبران. تا راده یه ک خەلک ئیره ییان پئ دەبردن.

"کاتیک بوونه پیاویکی ریک و پیک، بابیان که ده چوو سه فەر، ولاتی به وان دەسپارد.

هتا هر روزهی یهکیان دهسلاتی به دهست بن و بهسه ر خه لکدا حوکومته بکن.
رپکهوت وا بوو که شاژن بیدور عاشقی ئەسعهدی کورپی شاژن حیاتوننفوس و شاژن
حیاتوننفوسیش عاشقی ئەمجهدی کورپی شاژن بیدور بوو. هر بویه هر کام له و دوو
ژنه له گهل کورپی ههویکهی خویدا شوخی و دهستبازی دهکرد و ئاویزانی دهبوون.
کاتیکیش که دایکی یهکیان ئاوی ده دیت، وای دهزانی که ئەوه هر سۆز و خوشه ویستی
دایکانهیه و وهک کورپی خوی چاو لی دهکا. هر ئاوا ورده ورده ئەوین بهسه ریاندا زال
بوو، ته و او هۆگری ئەو کورپانه بوون. وای لی هات نه یانده توانی لییان جودا بنه وه. ئەوین
و خوشه ویستییه که یان هر هات و زیاتر ده بوو. مه منا نه شیانده توانی پیک بگن، ناچار
هر له هه ناوی خویاندا پیشیان ده خوارده وه. تا ئەو جیهی خه و خواردنیان لی برا.
رپژیک پاشا چوو بۆ راو و شکار و کورپهکانی له جیی خوی دانان و پنی گوتن: 'هر
روزه ی یهکیان به نوره ولات به رپوه به ری.' "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کی
هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دوسه د و ههئده بهم هاته وه

گوتی: "خاوه نَشکۆ، پاشا چوو بۆ راو و به کورپه کانی گوت هر وهک جاران هر رۆژهی په کیان ولات به رپوه بهرئ. رۆژی په کهم شازاده نه مجهدی کورپی شازن بیدور له جیی باوکی له سهه تهختی دهسه لات دانیشته. خه ریک بوو فه رمانی ده دا نه وهی بکه ن و نه وهی مه که ن و فلانی بچپته سهه فلانه کار و ناوا و ناوا. شازن حه یاتوننفووس، دایکی شازاده نه سهه د، ویستی نامه به کی بۆ بنووسی و خۆی به قوربان و سهه ده قه ی بکا و پیشی بلئ که شهیدا و نه وینداریتی و ده به وه ئ ناویته ی بن. ئیدی کاغه زیکی هه لگرت و نه وهی له سهه نووسی: 'نه وه نووسراوه به که له عاشقیکی دلبرینداری ده رده داری دل به خه م که نه وینی تو برستی لئ برپوه و ژبانی له پیناو خۆشه ویستی تودا داناوه. شه و و رۆژ حه جمینی نییه. نه گه ر بیتو باسی نه و شه وه دور و دریزانه بکه م که له دوری و گری خۆشه ویستی تودا سووتاوم و تا به یان له تاو نه وینی تو نالاندوومه، نه وه نامه که م نه وهنده دور و دریز ده بیته وه که نه کاغه ز هه لگری چیرۆکیکی ناوایه و نه قه له م توانای هه لگرتنی نه و نه رکه قوره سه ی هه به و ده توانی دهوام بینئ. هه ر بۆیه له وه پری کورتیدا نه نووسراوه به م نووسی هه تا پیت بلیم خۆشه ویسته که م نه رز و ناسمانم پی تهنگه و جگه له گه یشتن به تو هه یج خۆزگه و ناواتیکی دیکه م نییه. له دووی تودا مردن به ناوات ده خوازم و لیم رپونه نه گه ر به تو نه گه م، ده مر م. ئیستاش ئاره زووی گه یشتن به تو وهک خۆره که وتووه ته گیانم و لیم بووه ته ده ردیک که ده رمانه که م هه ر تو ی و جگه له گه یشتن به تو به هه یج شتیک ئاگری نه و ئازاره دانا مرکی. دوا ی نووسی نی نه وانه نه و دوو به یته شیعره شی نووسی:

نه وهی ده ردیک سی هه بی و نه توانی بیدرکینئ
خه و ناچپته چاویه وه و شه و تا رۆژ ده نالینئ
گوئی رادیره له ده ردی دلی به کولم ده نا
فایده ی چی هه ر با بیته و له بهر گویت بنالینئ؟!

"ئینجا شازن حه یاتوننفووس قوماشیکی ئاوریشمینی گرانبایی له نامه که وه پینا و میسک و عه نه بری لئ دا، په ک-دوو تالی له که زبیه ی که هه ر تالیکی جیهانیکی تیک بهر ده دا، له نئو قوماشه که خست و پینچایه وه و دای به خزمه تکاره که ی و پنی گوت: 'نه و نووسراوه به م بۆ بگه یه نه ده ست شازاده نه مجهد.' "

۱. دهوام هینان: خۆراگری و تاقت هینان.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی
هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسه د و هزده بهم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، چه یاتوننفوس نامه که ی دا به خزمه تکاره که ی تا بیبا پیدا به سازاده نه مجده. خزمه تکاره که وه پری کوهت، به لام نه یده زانی قه در به ره و کویی ده با. که خزمه تکاره که چوه لای سازاده، کرنوشی برد و پریسکه که ی دایه و کاره که ی خوی جیبه جی کرد. سازاده نه مجده پریسکه که ی له خزمه تکاره که وه رگرت و کردییه وه و نووسراوه که ی دهرهینا و خویندییه وه. که خویندییه وه، تیگه یشت باوه ژنی خه ریکه ناپاکی له باوکی ده کا و کردوییه تی. ئیدی تووره بوو رقی له و کاره ی ژنان هه ستا و گوتی: 'له عنه تی خودا له ژنانی ناپاک بی که له عقل و دیندا که میان هه یه.' دوی ئوه هه لیکیشا شیر و پرووی له کویله ره شه کرد و گوتی: 'ره شی گلاو ئه و نامه پر له شتی پروپوچه چیبه هیناوته؟ پروره شی ناحه ز، به خودا ئه من هیچ خیریک له بوونی تودا نابینم.' ئیدی شیریکی لی پراکیشا و سه ری په راند، ئینجا نامه که ی له په رۆ و شته که ی خسته وه و له گیرفانی ناوه. پاشان گه راه لای دایکی خوی و شته که ی بو گیزاوه و جنیوی به دایکی خوشی دا و گوتی: 'ئیه ژنان یه که له یهک گلاوترن. به خودا ئه گه ر له بهر بایم و سازاده نه سعده ی برام نه بایه هه ر ئیستا ده چوم سه ری ئه و قه حبه ی گلاوه شم وه ک کویله که ی له له شی جوئی ده کرده وه.' ئینجا سازاده نه مجده به وه پری تووره ییه وه له لای دایکی هاته دهری. به لام چه یاتوننفوس بیستییه وه که سازاده نه مجده چی له خزمه تکاره که ی کردوه، زوری پی ناخوش بوو خه می خزمه تکاره که ی بوو. قسه ی پی گوت و له دله خویدا گوتی: 'به لیز بی وای ناخوی.'

"سازاده نه مجده یش ئه و شه وه ئه وهنده تووره و ناره حهت بوو که هه تا به یان له داخان خه و و خوراک ی نه بوو. که رۆژ بووه وه، سازاده نه سعده هه ستا چوه دهری و له جیگا که ی بابی له سه ر ته ختی ده سه لات دانیشت. هه تا ئیواره هه ر خه ریکی فرماندان و چاودیری و لیپیچینه وه ی کاره کان بوو.

"دایکی سازاده نه مجده یش پیریژنیکی پیتولی لیزان و چازانی جادو و گه ری بانگ کرد. ئه وه ی له دلیدا بوو بوی هه لپشت، ئینجا کاغه زیکی هینا بو ئه وه ی نامه یه کی بو بنووسی. هه تا ئه و له هاوار و سکالای دلی ئاگادار کاته وه. ئیدی ئه و وشانه ی بو نووسی: 'ئه و نامه یه له لایه ن که سیکه وه یه که هه ز و تامه زرۆیی خه ریکه ده یکوژی، بو که سیک که له بیچی چاکترین و جوانترین و ریک و پیکترین مرۆقه کاندایه و له بهر جوانی له خوی دهرچوه. خوی ده بویری له و که سه ی که شه یدا و عه ودالیتی و هه رکه س له بهری

۱. وای ناخوی: واته هه ر وا به ئاسانی به سه رته وه ناچم.

بپارێتهوه و خۆی به قوربان و سه دهقهی بکا، ئهو به هیندی ناگرئ. ئهو مانگ پوخساره شازاده ئه سعدهی زوهره تهویل و پروگهش و کاکول پهش و بالاسه لوه. که من له سوینیانی جهرگ و دلم برژاوه و هه ناوم کولاوه. ئه وهنده بزانه که ئیدی برستم نه ماوه. سه رم سوور ماوه که بۆچی وام؟! دایمه دلتهنگ و لیبه بارم، خه و خواردم نه ماوه و ئارامم لئ براوه. نه خۆشی رووی تئ کردووم. گیانی خۆم به قوربانت ده کهم و له خودا ده پارێمه وه که تو بپاریزی و له شهڕ و فیتنهت به دوور کا. دوايه ئهو چهند بهیته شیعره شی نووسی:

بهختی ئاوینه شم نه بوو تو تیم بروانی
یا خۆلی سه ر ریگه کهت بم، پیم له سه ر دانینی
ئه ونده عاشقی رووت بووم خۆم دۆراندووه
ئه ونه له بییری خۆتدای، منت له بیر چوو
دل په قیش هه ددیکي هه یه، ئاوړینک به ره وه
ئهو دل و له شه ناسکه م ئارام که ره وه
دلم له تاوت ئاوړینکه دایم ده گری
دووریت قه لیکي بی فه ره و دایم ده قری
به رگه ی دووری تو ناگرم سه برم نه ماوه
عه شقت برستی لئ بریم، هیزم نه ماوه

”دواي ئه وه شازن بیدوور نامه که ی به میسکی ئه زفه ر بۆنخۆش کرد و به تالی بسکی خۆی به ستی و دای به پیریژنه که، پنی گوت: ’بیبه بۆ شازاده ئه سعده.‘ ئیدی پیریژن دهم و ده ست چوو بۆ لای شازاده ئه سعده. ئهو به ته نی دانیشتبوو. پیریژنه که نامه که ی دایه و ماوه یه ک چاوه پروانی وه لاهمه که ی بوو. پاشا نوو سراوه که ی خوینده وه و له مه به سته که ی گه یشت. ئینجا نامه که ی به تاله بسکه که به سته وه و زۆر توو په بوو. قسه ی به ژنانی خه یانه تکار گوت. ئهو جار هه ستا و پیریژنه ی کوشت. به دهم فکروه ره ویشته هه تا گه یشته وه لای حه یاتونفوس. سه یری کرد ئه وه دایکی نه خۆشه و له جیندا که وتوه. هوی نه خۆشییه که شی ئهو رووداوه بوو که له لایه ن شازاده ئه مجده وه به سه ر خزمه تکاره که یدا هاتبوو.

”شازاده ئه سعده قسه و جینوی سووکی به دایکی دا و دوعای لئ کرد. ئینجا وه ده ر کهوت و چوو لای شازاده ئه مجده ی برای و ته وای رووداوه که ی بۆ گپراوه که له نیوان ئهو و شازن بیدووری دایکی ئه مجده دا رووی دا بوو. پیشی گوت که پیریژنه که شی کوشتوه. گوتیشی که به خودا ئه گه ر له به ر دلی تو نه بایه هه ر ئیستا ده چووم دایکی شتم ده کوشت.

”دوايه سازاده ئەمجد گوتى: ’براكەم، دوينىن كە من لەسەر تەخت بووم، ئەو بووداوەم بۆ هاتە پينشى كە بەسەر تۆ هاتوو. داىكت نامەيهكى بۆ نووسيبوووم. براكەم، بە خدا منيش ئەگەر لەبەر تۆ نەبووايه ئەو پەندەى بەسەر كۆيله كەيم هيتا، بەسەر ئەو يشم ديتا.’

”ئەو دوو برايه ئەو شەوه هەتا بەيانى پينكەوه بوون و قسەيان بە ژنان دەگوت و شتيان دەگيژاوه. وا بوو پينكەوه بپاريان دا كە شتەكە بشارنەوه و بپدەنگى لى بگەن نەكا قەمەروززەمانى بابيان بزاني و هەردووكيان بكوژن. ئەو شەوه زۆر نارەحەت بوون. كە پوژ بوووه، قەمەروززەمان لە راو گەراوه، فەرماندە و كار بە دەستانى حوكومەت كە لەگەل قەمەروززەمان چووبوون، چوونەوه بۆ مالى خويان و قەمەروززەمان چووهوه كۆشكەكهى خۆى. سەيرى كرد هەر دوو ژنەكهى لە جندا كەوتوون. بيئاگا لەوهى ئەو دووانە ريك كەوتوون، لەبەر ئەوهى ئابروو و مانپان لە مەترسى دايە، نەخشەيهك دانين بۆ ئەوهى ئەو دوو نەونەمامە بە دەستى پاشا بە كوشت بەدن. كە پاشا ئەوانى لەو حالەتەدا ديت، لى پرسين: ’ئەوه چ بووه؟’ ئيدى ئەوان لەرپۆه هەستان و خويان بەسەر قاچى پاشادا دا و دەست و لاقيان ماچ كرد. شتەكەيان بە پينچەوانەوه بۆ گيژاوه و گوتيان: ’پاشا، ئەو دوو كۆرە كە نان و ئاوى تۆ دەخۆن، خەيانەتيان بە ناموسى تۆ كردووه و بە چاوى تەماعەوه سەيرى ژنەكاني تۆ دەكەن و ئابروويان بردى.’ قەمەروززەمان كە ئەوهى لە ژنەكاني بيست، دنپاي لە بەرچاوا تاريك بوو. ئاور لە چاوى سەرى دەكرد. ئەوهندە توورە بوو گوتى: ’بۆم بگيژنەوه چى بووه.’

شاژن بيدوور گوتى: ’گەرەم، با ئەتۆش بزاني كە سازاده ئەسەدى كورپ لە ميژه نامە و شتم بۆ دەنووسى و پيم دەلى. منيش هەر دەنگى دەدەم و جوابى دەكەم. كە چى دەستى هەلنەدەگرت و گويژايلەم نەدەبوو. كە تۆ چووى بۆ راو سازاده ئەسەد سەرخۆش بوو پەلامارى دامى، شيريكى بە دەستەوه بوو خزمەتكارەكهى كوشت و منيش ترسام. لە ترسى ئەوهى منيش بكوژن، دەستم نەكردەوه و ئەو يش بە زۆر كارى خۆى لەگەل كردم. ئەگەر تۆ تۆلى من لەو نەكەيهوه، ئەمن خۆم دەكوژم، چونكە دواى ئەو ئابرووچوونە ئەمن ناتوانم بزيم.’ حەياتوننفووسيش راست هەر ئەو قسەيهى كرد كە شاژن بيدوور كردبووى.

ليزەدا بوو، ماوهى چيروكى ئەمشەو يش كوتايى هات و شەهزادە دريژهى چيروكهكهى هەلگرت بۆ شەويكى ديكە.

که شهوی دووسه و نوزدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، حیاتوننفوسیش ریک ئهوهی بۆ قه‌مه‌روززه‌مانی می‌ردی گپراوه که شازن بیدور بۆی گپرابوووه. گوتی: 'به‌سه‌رهاتی منیش له‌گه‌ل شازاده ئه‌مجد وهک به‌سه‌رهاتی شازن بیدورره.' ئه‌وهی گوت و دهستی کرد به‌گریان و به‌قه‌مه‌روززه‌مانی گوت: 'ئه‌گه‌ر تۆله‌ی من نه‌که‌یه‌وه، ئه‌وه ناچارم بۆ ئارمانوس‌پاشای باوکی بگپرمه‌وه.' ئیدی ئه‌و دوو ژنه له‌کن قه‌مه‌روززه‌مان ده‌ستیان کرد به‌شین و گریان و کپروانه‌وه. قه‌مه‌روززه‌مان که ئه‌و شین و گریانه‌ی ئه‌وانی دیت، باوه‌ری پئی کردن و له‌پاده‌به‌ده‌ر توورپه‌ بوو. ئیدی به‌مه‌به‌ستی کوشتنی کورپه‌کانی دهستی دا شیر.

"له‌و جه‌نگه‌یه‌دا باوکی حیاتوننفوس بۆ دیتنی قه‌مه‌روززه‌مان هاته‌ مالی. سه‌یری کرد ئه‌وه قه‌مه‌روززه‌مان شیری پوتی به‌ ده‌سته‌وه‌یه و ئاوری له‌ چاوانی ده‌په‌رژئ و ئه‌وه‌نده توورپه‌یه که‌س نانسئ. ئارمانوس‌پاشا سلاو و چاک‌وخۆشی له‌گه‌ل کرد، که‌میک ئارام بووه و پرس‌یاری لئ کرد: 'ئه‌وه چ بووه؟' قه‌مه‌روززه‌مانیش ئه‌وه‌ی له‌ باره‌ی شازاده ئه‌مجد و شازاده ئه‌سه‌عه‌ده‌وه له‌ ژنه‌کانی بیستبوو هه‌مووی بۆ گپراوه و گوتی: 'ئیس‌تا ئه‌وه به‌ ته‌مام بچم به‌ جۆریکی وا بیانکوژم هه‌تا بیته‌ په‌ند بۆ هه‌موو دنیا.' ئارمانوس‌پاشا رقی له‌و دوو منداله‌ هه‌ستا و به‌ قه‌مه‌روززه‌مانی گوت: 'پۆله‌ گیان، کاریکی باش ده‌که‌ی که به‌ ته‌مای بیژوو و ناپاکی ئاوا بکوژی، چونکه ئه‌وان شیاوی ئه‌و ژیانه‌ نین. به‌لام پۆله، پینشینان گوتوویانه: 'که‌سینک ئاکام و دواپوژی کاره‌کانی له‌ به‌رچاو نه‌گرئ، دنیا به‌ کامی ئه‌و نابئ.' ئه‌وان هه‌رچی بئ مندال و جگه‌ر گوشه‌ی تون. باش نییه به‌ دهستی خۆت بیانکوژی، ده‌ترسم په‌شیمان بیه‌وه و تازه په‌شیمانیش سوودی نییه. به‌لام یه‌کێک له‌ پیاوه‌کانت بنیره له‌ بیروونیکدا بیانکوژی با له‌ به‌رچاوی تۆ نه‌بئ.'

"کاتیک قه‌مه‌روززه‌مان ئه‌و قسه‌یه‌ی بیست، لای بیریکی باش بوو شیره‌که‌ی له‌ کالانه‌که‌ی پاکرده‌وه و چوووه له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانیش‌ت. خه‌زینه‌داره‌که‌ی خۆی که‌ پیاویکی به‌ ته‌مه‌نی دنیا‌دیتوو و کارزان بوو بانگ کرد و پئی گوت: 'قۆلی ئه‌مجد و ئه‌سه‌عه‌دی کورم توند بیه‌سته. یه‌کی بیانخه‌ یه‌خدانیکه‌وه و له‌سه‌ر هه‌ستریکیان دانئ. بیانبه له‌ ده‌شتیکی دوور بیانکوژه و دوو شوشه له‌ خۆینه‌که‌شیانم بۆ بیته‌وه، به‌لام که‌میک په‌له بکه و وه‌ دره‌نگی مه‌خه.' خه‌زینه‌دار گوتی: 'به‌سه‌ر چاو هه‌ر ئیس‌تا'

"خه‌زینه‌دار هه‌ستا به‌ په‌له‌ چوووه ده‌رئ که‌ بچئ بۆ لای ئه‌مجد و ئه‌سه‌عه‌د. له‌ رینگا تووشیان بوو. جل‌وبه‌رگیکی شکواریان له‌ به‌ر کردبوو. له‌ کوشک هاتبوونه ده‌رئ بچن بۆ لای باوکیان و به‌خه‌ره‌اته‌وه‌ی بکه‌ن. که‌ خه‌زینه‌دار ئه‌وانی دیت، گوتی: 'هه‌ر وه‌ک

بوخوتان دهزانن، من کۆيله به کم و باوکتان دهستوری پین داوم، ئایا ئیوه به گویی فهرمانی باوکتان دهکن یان نا؟' گوتیان: 'بهئی، ئیمه گوپراهلی فهرمانی ئهوین.'

"خهزینه دار خیزا چووه به رهوه و قۆلبهستی کردن و خستنییه به خدانیکه وه. به خدانهکانی له سهه هیتتر دانا و له شار بردنییه ده ری و ههتا نیوه رۆ بپشودان رویشت. تا له دهشتیکی وشک و بیئاو راههستا و به خدانهکانی له هیتتره که داگرت و شازاده نه مجهد و شازاده نه سعدهی هینا ده ری. که چاوی به وه هموو جوانی و قوزییه یان کهوت، دهستی کرد به گریان و زۆر به کول گریا! دواي ئه وه شیریی هه لکیشا و پینی گوتن: 'پاشازاده کان، به خودا له بهرم گرانه که ئه و کارهتان له گه ل بکه م و بتانکوژم، به لام چ بکه م من پاسپیتر دراوم. قه مه روزه مانی باوکتان فهرمانی پین کردووم که ئه من ئیوه بکوژم.' ئیدی ئه وان گوتیان: 'ئه میر چیدیان پین گوتوی بیکه. خودا په زای له سهه ره وه بووه و گهردنت خووش و نازاد بپن.'

"دواي ئه وه ئه و دوو برایه به کترین له ئامیز گرت و مالوویان له به کتر کرد. ئه سعده به خهزینه داری گوت: 'ئه میر بیکه بو خاتری خودا با ئه و داخه م نه که ویته سهه دل و مه رگی براهه م نه بینم. له پیتشدا من بکوژه.' ئه مجه دیش هه ره ئه وه ی به خهزینه دار گوت که ئه سعده گوتی. خهزینه داری هاندا که له پیتشدا خو ی بکوژی و دواي ئه سعده. ده یگوت: 'براهه م له من مندالتره و با ئه من مه رگی ئه و نه بینم، تا قه تی ئه وه م نییه.' ئیدی به کول دهستی کرد به گریان به جوړیک که خهزینه داریش له گه ل ئه و دهستی کرد به گریان. ئیجا ههردوو براهه دهستیان کرد به گریان."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شهه رزاد درێژه ی چیرۆکه کی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسهد و بیستم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، هردوو براهه دستیان کرد به گریان و یه کترین له نامیز گرت و مالاواییان لیکدی کرد. به خویان گوت نهو هموو پوژپهشی و چاره په شیه له ژیر سه ری مه کر و فیلی نهو خه یانه تکارانه دا بوو. نهو هس پاداشی نهو چاکانه بوو که من له گهل دایکی تو و توش له گهل دایکی منت کرد.

"نهو جا نه سهد دهستی له ملی براهه ی کرد و یه کبه خوی گریا و نهو دوو به یته شیعه ری گوت:

چاکه نه فسانه یه ک بوو وهک سیمورغ باوی نه ما
گفت و به لین ده لین هه یه و هر قسه یه وهک کیمیا
خه یانه ت دلسوژییه، گیزیتی زیره کییه
دژمنی دوستایه تسی و جهور و ستم دوستیه

"نه مجدهش که گریانی براهه ی دیت، گریا و براهه ی به خویه وه گوشه ی و نهو دوو به یته ی گوت:

نهو کاره چ بوو کردی له گهل مان
چهرخی چه بگه ردی دوژمنی ئینسان
وا به قینه زهوی چی لی دهوین؟
پهنگه لای وا بی نه ستیره ی زوهره یین

"دوای نهوه شازاده نه مجده له بهر خه زینه دار پاراوه که له پیشدا من بکوژه با ئاور نه گرم. شازاده نه سهدیش گریا و گوتی: 'له پیشدا ده بی من بکوژیم.'

شازاده نه مجده گوتی: 'نه گهر هر وایه، نه من ده لیم باوهش به یه کدا ده گرین با شیره که یه ک که پهت هردوو کمان به یه که وه بکوژی.' ئیدی هردوو کیان یه کترین له باوهش گرت و دریز بوون. خه زینه دار هردوو کیانی به گوریسیک به یه که وه به سته وه و له و کاته دا ده شگریا. نهو جار شیریه هله کیشا و گوتی: 'گه وره کانم! به خودا کوشتنی ئیوه به لامه وه زور گرانه، به لام چ بکه م؟! ئیستا نه گهر کاریک، وه سیتیک، شتیکتان هه یه پیم بلین بوتان جینه جی ده که م.'

۱. چی لی دهوین: چی لیمان دهوئ.

”ئەمجد گوتى: ئەمن ھېچ ۋەسئىتىكم نىيە، بەلام تكات لى دەكەم ئەمن ھەستىتە
 سەرۋە با ئەسعد لەبنەۋە بى ھەتا شىرەكە لەپىشدا ۋە من كەۋى و دوايە لە براكەم
 نرى. كاتىكىش كە لە كوشتى ئىمە بوويەۋە و چوويەۋە لاي پاشا قەمەروززەمان، لىت
 دەپرسى چيان گوت؟ پىنى بلنى كە كورەكانت سلاويان لى دەكردى و دەيانگوت كە ئەتو
 ئىمەت كوشت ھەرچەندە نەتەزانى كە تاوانبارىن يان نا- بى ئەۋەى تاوانبار و بىتاوانت لى
 زوون بىتەۋە ئىمەت كوشت. بى ئەۋەى گويمان لى بگرى. دوايە ئەو شىعەرەشى بز
 بخوینەۋە:

لغاوى ئەقل بە دەست ھەۋەس بى
 ژن ئىدى بۆچى ژىردەستە دەبى؟
 دەبىتە ژن و ژىردەستەسى ژن
 ئەو خوئىرىيانەى وا لە ژن دەترسن
 بە گوئىدا ناچى پىاوى مردووى ژن
 ھەتاكو دەمىرن راستى نابىستىن

”ئەمجد گوتى: ئىدى ئىمە ھېچى دىكەمان لە تو ناۋى، بەس ئەو شىعەرى بۆ
 بخوینەۋە.“

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى
 ھەلگرت بۆ شەۋىكى دىكە.

که شهوی دووسه د بیست و یه کم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، شازاده نه مجهد به خه زینه داری گوت: 'نیمه هیچی دیکه مان له تو ناوی، بهس نهو شیعرې بؤ بخوینمه وه. تو خودا که منیکی دیکه مان مؤلت بده با نهو دوو بهیتهش بؤ براکم بخوینمه وه.' نهوهی گوت و گریان و نهو دوو بهیتهی خوینده وه:

نیمه نهو ریگه یه مان هر ها له بهر
فهرق ناکا له مسهره وه یان له و سهر
گوی می مه دهیه، پاش من و توش هر ناوا
له بیر ده کرئ و پیشیل ده بی حقی وا

"که خه زینه دار نهو قسه ی له نه مجهد بیست، دهستی کرد به گریانیکی سه یر. نهوه نده گریا فرمیسک له چه نهی ده تکا. شازاده نه سعه دیش که پوندک به سهر گونایدا ده هاته خواری، نهو دوو بهیتهی گوت:

پوژگار، چ پوژگاریکی بیته زه و گلای!
وه کوو بازارې خوړگه نالـوز و شیواوی
نهو که سه ده سکورتر ده بی تو دهستی بگری
نهو که سه سه ره و خوار ده بی تو بخی سه ری

"دوای نهوه هر وا که نه سرینی ده باراند، نهو شیعره شی گوت:

پاریز، پاریز بکه نهی بیخه بهر له و ترساوايه
پابکه، پابکه له دهستی نهو خه لکه دیوئاسایه
سه یره وا دلته نـگ نابن و تیک ناچی حالتان نازیزان
له بـوگه نیوی نهو زه لکاو و بوگنـخی نهو هه وایه!
ئیسـتا پوژی چه که کیله و بازارې بیحه یاییه
نه ماوه پوژی پوژی پوون، چون نهوه تان لا په وایه

"دوای نهوه دیسان دهنگی هه لیتا و به گریانه وه نهو چه ند بهیته شی گوت:

که لاکسی دونیا له وی که وتووه
چه قه ل و دالاش ده وریان گرتووه

ئەمميان بە قەپال، ئەويان بە دندووک
هيچيان بۇ ژيان پى نەھيشتووه
ئەويان بە کەلپى بە شىک دەپچرى
ئەميان چنگالى لى گير کردووه
پوژى دەبىنى هيچيان نامينن
کـــــــــــــــــه لاکن لەوى خەيران دەخوينن

”کاتىک ئەسەد شىعرەكەى تەواو کرد. لەگەل براکەى وەهايان يەکتەر لە ناميز گرت، دەتگوت ھەر لە ئەزەلەوہ بە يەكەوہ نووساون و قەت لىک نەبوونەتەوہ. خەزىنەدار شىرەكەى لە كالان دەرھينا و ھەلپەتاوہ ويستى لىيان دا. لەو جەنگە يەدا ئەسپەكەى خەزىنەدار سلەمىيەوہ و بەرەو دەشت ھەلات. ئەسپەكەى بايى ھەزار دىنار بوو زىنىكى رازاوہى لەسەر بوو. ئىدى شىرەكەى دانا و كەوتە دوای.“

ليرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى ھات و شەھرزاد دريژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

که شهوی دووسه د و بیست و دووم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، خه زینه دار که و ته دواى نه سپه که ی و هه لات تا بیگریته وه. وا بوو نه سپه که چوو نه نپو قامیشه لانه که وه. خه زینه دار به دوایدا چوو قامیشه لانه که وه. نه سپه که ی له نیوه راستی قامیشه لانه که راوه ستا و سمی له زهوی ده کوتا و سمکولی ده کرد. هه لده ستا سه ر پاشووان و ده یحیلاند و چنگی له ناسمان ده دا. له و قامیشه لانه دا شیرینی زل و ناحه زی تیدا بوو که ناورى له چاویدا دایسا. له بهر زه به لایحان خه لک لئی توقیبوون.

"له ناکاو شیره که بوی هات و خه زینه دار هیچی پین نه کرا و نه یزانی بوو له کوئی بکا. هیچ په نایه ک نه بوو بووی تی بکا. شیریشی پین نه بوو. گوتی: 'سوبحانه لالا، نه وه هه ر ناهی نه مجده و نه سعه ده - نه و کاره هه ر له سه ره تا وه فه ری نه بوو.' با جارئ خه زینه دار له گه ل نه و شیره پین.

"نه مجده و نه سعه دیش گه رما ته وژمی بق هینان و لیویان وشک هه لگه را. تینویان بوو. له تاوان جه رگیان برژا و ده یانلاند و هاواریان ده کرد و ده پارانه وه. به لام که س نه بوو به هانایانه وه پین. ده یان گوت: 'خوزگه کوژراباین و رزگارمان بووبا. نه و نه سپه هه لات بق کام لا وا خه زینه دار که و ته شوینی؟! خوزگه خه زینه دار ده گه راوه و ده یکوشتین؛ مردن زور له و نازارانه خوشتره.'

"شازاده نه سعه د گوتی: 'براکه م، خو پاراگر به. به و زووانه خودا به هانامانه وه دئ. هه لاتنی نه و نه سپه ش نه من هه ر به ویستی خودای ده زانم. نیستا خو توزه تینو بوونیک شتیک نیبه.'

"نه سعه د که میکی خو به و لاولادا بادا و گوریسه که له باسکی دامالا. نیدی خیرا ده ستی ده رهینا و ده ستی نه مجده ی براشی کرده وه. شمشیری خه زینه داری هه لگرت و به براکه ی گوت: 'به خودا لیزه ناروم هه تا نه زانم خه زینه دار چی به سه ر هاتوه.'

"هه ردوو براکه به له ز که و تنه پین و شوینی خه زینه دار هه تا گه یشته قامیشه لانه که. وا بوو هه ردوو کیان به یه که وه گوتیان که نه سپه که و خه زینه دار له و دارستانه نه چوونه ته ده ری. نه سعه د به براکه ی گوت: 'لیزه راوه سته با من سه ریکی قامیشه لانه که بده م و چاویک بگنیم.' شازاده نه مجده گوتی: 'ناهیلم به ته نیا بچی ناو قامیشه لانه که و ده پین پیکه وه بچین. نه گه ر به ساغی ده رچووین، نه وه پیکه وه ده رده چین و نه گه ر شتیکیشمان لی هات، نه وه با پیکه وه لیمان پین.' نیدی ویکرا چوونه ناو دارستانه که. سه یریان کرد نه وه شیریک خه زینه داری گرتوه و خه زینه داری هه ژار به ده ستیه وه وه ک مه لیچک وایه. به لام

زور زهليلانه له بهر خودا دهپارښته‌وه و چاوي له ناسمان بريوه.

”که نه‌مجد نه‌وهی دیت، شیره‌که‌ی به ده‌سته‌وه گرت و بق شیره‌که چوو. شیریکي لی دا و شیرهی کوشت. خه‌زینته‌دار هه‌ستاوه و سه‌ری له‌و کاره سوور ما. خزی به‌سه‌ر لاقی نه‌مجد و نه‌سه‌ددا دا و گوتی: 'گه‌وره‌کانم! به خودا کوشستی نیوه سته‌میکي گه‌وره‌یه. نه‌وه کاری من نییه و نه‌من نیوه ناکوژم. نه‌من خوم فیدای نیوه ده‌که‌م.'“

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بق شه‌ویکی دیکه.

که نهوی دووسه د بیست و سیمه هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، خه زینه دار به نه مجهد و نه سعدهی گوت: 'نه من خوم فیدای ئیوه ده که م.' ئیدی خه زینه دار پرسى: 'نه وه چوناو چون گوريسه که تان کرده وه؟' نه وان گوتیان: 'تینوویتی زوری بۆ هینابووین، نه وه نده جوولایینه هه تا گریکان دانه دانه بۆخویان کرانه وه و ئیدی پى و شوینی تۆمان هه لگرت و هاتین بۆ ئیره.'

"که خه زینه دار نه و قسهی بیست، سوپاسی کردن و دهستخوشی لی کردن. پاشان پینکه وه له قامیشه لانه که هاتنه ده ری. که له قامیشه لانه که هاتنه ده ری، گوتیان: 'نه میر، بام چی پى گوتی بیکه.' خه زینه دار گوتی: 'ناوه لالا، نه من قهت کاری وا ناکه م، ئیش به ئیوه بگه یه نم. هه ر نه وه نده م ده وئى جلکه کانم بده نی و ها نه و شته کۆنانه ی من له بهر بکه ن. نه و شووشه یه ش پر ده که م له خوینی نه و شیره و ده بیه مه وه بۆ پاشا و پئی راده گه یه نم که نه وانم کوشتوه. ئیوه ش برۆن بۆ شاریکی دوور. چ زوره ولات بۆ ئیوه ش. نه وه ش بزانه دوور که وتنه وه ی ئیوه م زور له بهر گرانه.'

"خه زینه دار و شازاده کان ده ستیان کرد به گریان و جله کانی سه ره وه ی خویان دا به خه زینه دار و نه ویش له بوخچه یه کی خستن. دوو شووشه شی له خوینی شیره که پر کرد. مالاوایی له شازاده کان کرد و سواری نه سپه که ی بوو و به ره و شار گه راوه و چوه لای پاشا و کپتوشی برد. پاشا سه یری کرد پوخساری تیک چوه، پوخساری که له کاتی گیرکردن به ده ست شیره که وه تیک چوو بوو پاشا وای زانی نه وه له کاتی کوشتی کوره کانی وای لی هاتوه. دلی خۆش بوو به خه زینه داری گوت: 'کاره که ت جیبه چی کرد یان نا؟' خه زینه دار گوتی: 'به لی، گه وره م.' ئینجا بوخچه و شووشه کانی له پیش دانا. پاشا لینی پرسى: 'چیان گوت، وه سبیه تیان کرد؟' گوتی: 'نه وان به ویستی خودا و فرمانی جه نابت قایل بوون و گوتیان: 'بابمان هۆکاریکی پى شک هاتوه، ئیمه گه ردنی بابمان نازاد ده که یین و لینی خۆش ده بین.' گوتیشیان نه و شیعره ش بۆ بابمان بخوینه وه:

لغاری نه قل به ده ست هوه س بی
ژن ئیدی بۆچی ژیرده سته ده بی؟!
ده بیته ژن و ژیرده سته یی ژن
نه و خویرپانه ی وا له ژن ده ترسن
به گویندا ناچی پیای مردووی ژن
هه تاکوو ده مرن راستی نابستن

”که پاشا ئه و شیعره‌ی له خه‌زینه‌دار بیست، ماوه‌یه‌کی زۆر سه‌ری داخست. زانی که شیعره‌ی ئه و مندالانه‌ی ئه وه ده‌رده‌خا که به ناحق کوژراون. دوا‌ی ئه وه هه‌ر وا بییری له فروفیلی ژنان ده‌کرده‌وه و خه‌ریک بوو چاوی له جلی کوپه‌کانیشه‌ی ده‌کرد که له بوخچه‌که ده‌ریه‌تنبوون و ئه‌مدیو و ئه‌ودیوی ده‌کردن و ده‌گریا.“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسهد و بیست و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، پاشا قه مروززه مان بوخچهی جل و بهرگی منداله کانی کردهوه و هر وا خه ریک بوو هه لگنر و وه رگنری ده کردن و ده گریا. کاتیک که جله کانی شازاده نه سعه دی، کوربه چکوله کهی کردهوه و پشکنی، کاغه زیکی دینه وه که به ده ستنوووسی شازن بیدووری ژنی نووسرا بوو. سهیری کرد به تالی قژیسی به ستوویه تی. کاغه زه کهی کردهوه و خویندیه وه. زانی چ باسه و شازاده نه سعه به ناحق کوژراوه. ئینجا جلکه کانی شازاده نه مجهدی پشکنی، سهیری نه ویشی کرد کاغه زیکی تیدایه که به ده ستنوووسی حیاتوننفوس نووسراوه و به قژی به ستراوه. نهو کاغه زه شی کردهوه و خویندیه وه و زانی نه ویش هر به ناحق کوژراوه. ئیدی دهستی په شیمانی لیک هه لسوو گوتی: 'سوبحانه لالا، نه من منداله کانی خومم به ستم و مله وری خوم کوشت.' نه و جا دهستی کرد به له خودان و شین و زاری و گوتی: 'نهی هاوار بؤ نه و کوره جوانانه م! نای له و به لایه!' ئینجا فهرمووی له دیویکدا دوو گوپیان درووست کرد و کیلیان بؤ چه قانندن و ناویان نا ماته مخانه. گوتی که نیوی دوو کوربه کهی له سه ره نه و دوو کیله بنووسن. ئیدی خوی به سه ره گوپی نه مجهدا کیشا و نه و شیخه ری گوت:

چت لی هات تیشکی چرای ماله کهم؟
بؤ کوئی چووی تهنیا خوشی دله کهم؟
تازه کوپی وا کـــــــــــــــــوا ده بیته وه؟!
وه جاحی ژینم هـــــــــــــــــه لنا بیته وه
له تاوی کوچت وا چه مامه وه
مه حاله، دواي تو من هه لنا ستمه وه

"دواي نه وه باوه شی به کیلی نه سعه ددا کرد و دهستی کرد به گریان و لالانه وه و سیلاوی نه سرین له چاوی سه رپیژ بوو گوتی:

پشتت شکاندم به و کـــــــــوچهی کردت
دهستی گلاوم ســـــــــوور بوو به خوینت
ژیان رووناکی تیشکی رووی تو بوو
که تو رۆیــــــــــــــــشتی، ژین ره نه جهرۆ بوو
خو هیشتا من تیر سه یرم نه کرد بووی
گولی ژیانم بووی، بؤنم نه کرد بووی

”کاتیک پاشا شیعره‌که‌ی ته‌او بوو ئیدی له خه‌لک دابرا و له‌و ماته‌مخانه‌یه‌دا دانیشته. له خزم و کەس و ژنه‌کانی دوور که‌وته‌وه و شه‌و و پوژ بۆ کورپه‌کانی خه‌ریکی شین و ماته‌م بوو. با‌قه‌مه‌روزه‌مان لیره‌ خه‌ریکی شینگیری خوی بی.

”شازاده‌ئه‌مجد و شازاده‌ئه‌سه‌ده‌یش به‌ کتو و بیروندا پویشتن. هه‌تا مانگیک هه‌ر بنچکی گیا و گه‌لای دارانیان خوارد و له‌ قولکاو و به‌رداودا ئاویان ده‌خواردوه هه‌تا گه‌یشته‌ کتوکی په‌شی به‌کپارچه‌ به‌رد که‌ لووتکه‌که‌ی به‌ دیاره‌وه نه‌بوو. له‌ویوه‌ پینگاکه‌ لکیکی دیکه‌ی لئ ده‌بووه‌وه. به‌کیان به‌ داوینی کتوکه‌دا ده‌پویشته و ئه‌وی دیکه‌یان به‌ره‌و لووتکه‌ ده‌چوو. شازاده‌کان به‌و پینگایه‌دا پویشتن که‌ به‌ره‌و لووتکه‌که‌ ده‌چوو. هه‌تا پینج پوژ به‌ره‌و لووتکه‌ پویشتن. به‌لام لووتکه‌ی کتوکه‌ هه‌ر ده‌رنه‌که‌وت. ئیدی ئه‌وان ماندوو بوون و هیزی پینان نه‌ما. له‌وئ له‌بن به‌ردیک دانیشتن و هه‌تا به‌یانی خه‌وتن.“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که زهوی دووسه د بیست و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، شازاده ئه سعه د و شازاده ئه مچه د که زۆر ماندوو بپوون، له بن بهردیک ههتا بهیانی پشوویان دا. بهیانی ههستان دیسان به کیتودا هه لگه پان و ههتا شهو یهک تهکان پویشتن. شازاده ئه سعه د پهکی کهوت و ماندوو یی برستی لی بری. به براکهی گوت: 'کاکه، ئه من هیزی رینگار پویشنم نه ماوه.' براکهی گوتی: 'ئه سعه د گیان، هیز وه بهر خۆت بنی و نازا به ههتا خودا به رهحمی خۆی فریامان ده که وئ و دهمان خاته سه ر پنی پرزگاری.' ئیدی به هه ر جۆریک بوو ههتا نیوه شهو پویشتن. تا وای لی هات ئه سعه د به حال پشووی ده رده هات و ته وای هیزی لی برا. گوتی: 'کاکه، به خودا من هیزم له بهردا نه ماوه.' هه ر ئه وه ندهی گوت و کهوته سه ر زهوی و دهستی کرد به گریان.

"شازاده ئه مچه د ناچار براکهی هه لگرت و ورده و رده به کیتوه که هه لگه پان هه ر ماوه یهک ده پویشت، که مینک داده نیشت و تاویک ده چه ساوه. ههتا بهیان هه ر نه خته نه خته پویشت. بهیانی سه بیران کرد ئه وه له سه ر لووتکهی کیتوکن. له وئ دار هه ناریک و کانیه کی لی بوو. له په نا کانیه که دانیشتن. ئاویان خوارده وه و هه ناریان له داره که کرده وه و خواردیان. ههتا ئیواره خه وتن. ئیواره هه ستان برۆن. شازاده ئه سعه د نه یوانی برۆا. قاچه کانی ماسیبوون. ئیدی سئ پۆژ له وئ مانه وه و ته وای چه سانه وه. وای ئه وه چه ند پۆژ به سه ر کیتوه که دا پویشتن و له بهر تینوویتی خه ریک بوو بمرن. له و جهنگه یه دا له دوور شاریک ده رکهوت. خۆش حال بوون و پویشتن ههتا گه یشتته نزیک شاره که. له وئ سوپاسی خودایان کرد. شازاده ئه مچه د به شازاده ئه سعه د ی گوت: 'برا که م، ئه تق لیزه دانیشه، ئه من ده چه نیو شار و باس و خواس ده پرسم و دیمه وه. بزائم خه لکه کهی چۆنه و ئیمه هاتووینه کوئ و چه ندمان رینگا بریوه. برا که م ئه گه ر ئیمه به شاخ و کیتودا نه هاتابین، به سالیک نه ده گه یشتینه ئیره. ئیستا سوپاس بۆ خودا که ساغ و سلامه تین.' شازاده ئه سعه د گوتی: 'کاکه گیان، به خودا ناهیلیم ئه تق بچی. بۆخۆم ده چه م. ده نا به خودا دلم ناهه سیته وه. ئاخه بیتو تو برۆی و شتیکت لی بی له تاوی تو دلم ده توقی و له سه ر دلم ده بی به داخ.'

"شازاده ئه مچه د گوتی: 'باشه برۆ، به لام زوو وه ره وه. خۆت وه درهنگی نه خهی.' شازاده ئه سعه د چه ند دیناریکی هه لگرت و به ره و شار دا که پان. ئه مچه د له وئ چاوه رینی بوو. ئه ویش پویشت ههتا گه یشته شار. به کولانه کانی شاردا ده گه پان تووشی پیاویکی پیر بوو. پدینی ئه وه نده زۆر بوو له سینگی ره د بپوو. گۆچانیکی به ده سته وه بوو. جل و به رگیتی به شکۆی له بهردا و پینچ و کلاویکی سووریشی له سه ر نابوو. که شازاده ئه سعه د ئه و ی دیت، سه ری له و جل و به رگ و پینچ و کلاو و شته ی سوور ما. چووه پینشی و سلاوی لی

که شهوی دووسهد و بیست و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئەسعهده به پیاوهکهی گوت: 'به لئی گه ورهم، غه وارهم، کابرا پیره گوتی: 'رۆله، پین وقه ده مت خیره. بلن بزائم له بازار ده ته هوئ چی بکری؟' ئەسعهده گوتی: 'مامه، من برایه کم له گه له له داوینی هۆو کتیه به جیم هیشتووه. له ولاتیکی زۆر دووره وه هاتووین و سنی مانگه به رپوهین، به شاخ و کتو و دهشت و دهردا هاتووین. هاتومه ئەو شماره ههتا خوارده مهنی و شت بکرم و بگه رپمه وه لای براکم.' پیاوه پیره گوتی: 'رۆله گیان، ئیمه ئاههنگمان ههیه و چیشته و شتیکی زۆرمان بۆ میوانان ساز کردووه، خوارده مهنی هه مه جۆره زۆره، ئەوهندهی دلت دهیبا ههیه. پیم خۆشه ئەتوش له گه له من بپهوه و گه ورهمان بکهی و ئەوهی ده شته هوئ ده تده مئ و پاره شت لئ ناستیتم. باسی چۆنییهتی شار و خه لکه که شیت بۆ ده کهم. رۆله گیان، سوپاس بۆ خودا جگه له من تووشی که سی دیکه نه بووی.' ئەسعهده گوتی: 'زۆر باشه، مالت ئاوه دان بی، به لام ئەمن توزیک به په لام و براکم له وئ هه م برسپیه تی و هه م چاوه رپی منه و نیگه رانه.'

"کابرا پیره دهستی ئەسعهدهی گرت و گێزایه وه. چۆنه کۆلانیکی تهنگه وه له گه له پیده که نی و ده یگوت: 'سوپاس بۆ خودا که تۆی له خه لکی ئەو شماره رزگار کرد.' هه ر وا رپوشتن ههتا گه یشتنه ماله گه وره کهی خۆی. ماله کهی هه وشه یه کی هه بوو که چل که سی پیری وه ک خۆی له ده وری ئاوریک که له نیوه راستیان بوو دانیشتیبوون. ئەو پیرانه له ده وری ئەو ئاگره دانیشتیبوون و کۆرپان به سستیوو، خه ریکی په رستی بوو. ئەوان ئاگر په رست بوون. سووژده یان بۆ ئەو ئاوره ده برد. که شازاده ئەسعهده ئەوانی دیت، هیشتا نه شیناسیبوون، دهستی کرده له رزین و دله کۆته.

"ئەو کابرا پیره ی ئەسعهده ی له گه له خۆی هینابوو پووی له وانی دیکه کرد و گوتی: 'ئاگر په رسته کان، ده سته چیه ی پیروزم بۆ هینان.' ئیدی هه رای کرد: 'غه زبان! له رپوه کۆلیه کی ره شسی پووگرژی لووت دریز و که میک کوو و ده در کهوت. پیره پیاوه که پنی گوت: 'قۆلی ئەو کوپه ببه سته و ببه سارداوه که و به فلانه که نیز بلن ئازاری بدا.'

"ئیدی کۆلیه که ئەسعهده ی برد و کردیبه سارداوه که وه. سپاردیبه ده ست که نیزه که. که نیزه که دهستی کرد به ئازاردانی و به یانی له ته کۆلیزه یه ک و شه ویش له ته کۆلیزه یه کی ده دایه. به یانیان و شه وان هه ش گۆزه له یه کی ئاوی سووژ ده دایه. پیره ئاگر په رسته کان ده یانگوت: 'ئه گه ر پۆژی جیژنی ئاور بی، ده یکوژین و ده یخینه نیو ئەو ئاوره وه.'

"که نیزه که هات بۆ لای ئەسعهده و ئەوهندهی به قامچی لئ دا ههتا هه موو گیانی خوینی لئ هات و له هۆش خۆی چوو. دوا یی له ته کۆلیزه یه ک و گۆزه له ئاوه سویره که ی له لا دانا

و رۆیشت. نیوه‌شه‌و بوو ئەسعه‌د وه هۆش خۆی هاته‌وه. خۆی ئاوا به به‌ستراوه‌یی و گیانی به برینداری دیت و نارێحه‌ت بوو. گه‌وره‌یی و شکۆی پێشووی خۆی که‌وته‌وه بیر و ده‌ستی کرد به گریان.

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسه د و بیست و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، که ئهسعهه پوژگاری پرشکو و بیزی رابردوی هاتهوه بیر، دهستی کرد به گریان و به دهنگیکی بهرز و به نالهوه ئهو شیعرهه گوت:

پوژگاری سپله چی له منی سههرگردان دهوی
بوچ دهبی هه دادانم نهبی پوژ و شهوی
خوشبهختی مهلیکی کوچهر بوو هات و پویی
دهبی مهلاسا بفرم له دوی پوژ و شهوی
چاوی خوشبهختی کویر بووه ئیتر نامبینی
دایکی هیوام قسر بووه و تازه قهت نازی

"که ئهو شیعرهه گوت، دهستی دریز کرد له پشت سهری لهته کولیرهکهی هینا خواردی و لهو ئاوه سویرهه کهمیکی خواردهوه. ههتا بهیانی به دهست کتچ و ئهسپیوه شانوشانی کرد. که پوژ بووهوه، کهنیزه که هاتهوه سارداوهکه و جلکهکانی له بهر ئهسعهه داکههه. کراسهکهی ژیرهوه که خویناوی بوو له داکههه پیتستی پیوه هات و ئهسعهه یهکه بهخوی هاواری کرد و گوتی: 'خودایه، ئهگه من شیاوی ئهوه، ئهوه ئیش و نازارم زیاتر که! ئهگه ئهوهش ستمه لیم دهکری، له ستمکارم خافل مه به!' دوی ئهوه دیسان نالاندی و ئهو شیعرهه گوت:

ئهی رزگار کهری خه لک له بهلا
منیش رزگار که مه مـهـهـهـهـه بهر بهلا!
تهنگ و تاریکی و بو برشی زیندان
وای پهروش کردووم بیزارم له زیان

"که شیعرههکهی تهواو بوو کچه دهستی کردهوه به نازاردانی، ئهوهندهی لی دا ههتا دیسان بووراوه و بیهوش کهوت. کهنیزه لهته کولیره و ئاوه سویرهکهی بو داناوه و بهجی هیشت و هاته دهری. ئهویش پاش ماوهیهک هوشی هاتهوه بهرخوی و به ههه حالیک بوو ههستا دانیشت. کهوتهوه یادی براکهی و گورهیی و بهختهوهری پوژانی رابردوی."

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کوتایی هات و شههزاد دریزهه چیرۆکهکهی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی دووسه و بیست و هه‌شتم هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ، ئەسعه‌د براكه‌ی و گه‌وره‌یی و به‌خته‌وه‌ری پۆژانی پابردووی هاته‌وه‌ بێر. نالاندى و ده‌ستی کرد به‌ گریان و ئەو چەند به‌یتە شیعەرە‌ی گوت:

سه‌یره، کاره‌سات سه‌رم له‌سه‌ر هه‌لناگرئ!
پۆژ نییه‌ تووشم نه‌کا که‌ند و سه‌ره‌نگرئ!
بیتبه‌زه‌یه‌ پۆژگار پیم ده‌چیژئ تالی ژین
قه‌ت ناهیلئ ئاسووده و بیخه‌م بم قه‌ده‌ری
گه‌ر بالنجیکئ درکین بخه‌نه ژیر سه‌ر
په‌کم پینی ناکه‌وی فیرم، کۆسپم بیته‌ ری
سه‌یره ده‌مشاریته‌وه‌ وه‌ک کیژئ تاوانبار
کۆری وه‌ک من که‌ له‌ جیهاندا ده‌ست ناکه‌وی!
سسست و لاواز بووه‌ جه‌سته‌م که‌نه‌فت و بیته‌یز
بلنی هیچی ترم له‌ ژیان ده‌ست نه‌که‌وی!؟

"که‌ ئەسعه‌د شیعەرکه‌ی خوینده‌وه‌، زۆر گریا و پاراوه‌ و لالاوه‌ و هه‌ر بیری له‌ ئەمجه‌د ده‌کرده‌وه‌ که‌ بلنی چ بکا. ئیدی به‌ پۆژدا ئەوه‌ حالی ئەسعه‌د بوو.

"به‌لام شازاده‌ ئەمجه‌دی براكه‌ی براكه‌ی نه‌گه‌پاوه‌ و شازاده‌ ئەمجه‌د نیگه‌ران بوو. تووشی دل‌پاوکئ و په‌روشی بوو. له‌ تاوانی جه‌مینی نه‌بوو و ده‌ستی کرد به‌ گریان."

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شوی دووسه و بیست و نۆهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نیشکو، تا درهنگتر دهبوو شازاده ئه مجهد زیاتر نیکه رانی براکهی دهبوو، تا وای لی هات ته واوله هاته وهی بی هیوا بوو. ئیدی بهدم گریانه وه به رهو شار داگه را. پویشته ههتا گه یشته شار. چوو نئو شاره وه و زور گه را ههتا گه یشته بازار. پرسى: 'ئه شاره کونیه؟' گوتیان: 'ئیره شاری مه جووسانه و خه لکه کهی ئاور ده پرستن و خودا نانسن.' پرسى: 'شاری ئابنوو له کونیه یه؟' گوتیان: 'شاری ئابنوو به وشکانیدا پنی سالیگ لیره وه دورره و به ده ریاشدا شهش مانگ پنیه. پاشاکه شی ناوی ئارمانووس پاشایه که ئیستا زاویه کی له جینی خۆی له سهه تهخت داناوه. زاوای ئارمانووس پاشا ناوی قه مروزه مانه.' که گوتی له ناوی باوکی بوو چوو له و لاره دهستی کرد به گریان. شتیکی کرپی بوو چوو له په نایهک دانیشی بیخوا، که چی براکهی بیر هاته وه و خواردنه کهی بۆ نه خورا. ههستا و به نئو شاردا گه را به دواى براکهیدا، به شکو هه والیکی بزانی. تووشی پیاویکی موسولمانی به رگدروو بوو، له دووکانیکدا کاری ده کرد. چوو له لای دانیشته و سلایوی کرد. باسی خۆی و براکهی بۆ کرد. به رگدرووه موسولمانه که گوتی: 'ئه گه ر براکهت که وتبیته دهست مه جووسه کانه وه، تازه پرگار بوونی ئه سته مه و پیم وا نییه چاوت پنی بکه ویته وه. هیوادام خودا فریای بکه وئ و پیکتان شاد بکاته وه.'

"دواى ئیستیک به رگدرووه که پنی گوت: 'برا گیان، پیت خۆشه بییه مالی ئیمه؟' ئه مجهد گوتی: 'به لی، پیم خۆشه.' به رگدرووه که خۆش حال بوو. له گه ل خۆی خست. شهو و پوژ دلخۆشی ده داوه و وره ی وه بهر دهنه. له به ره وه فیزی دروومانیشی ده کرد. ههتا بوو به به رگدروو. پوژیک چوو قه راخ ده ریا جله کانی شوژرد و چوو بۆ گه رماو. که له گه رماو هاته وه، جلی پاک و خاوینی له بهر کرد. چوو له ناوشار که میک گه را. تووشی ژنیکی زور جوانی نه رم و نیان بوو ده تگوت په ریبه. ئه و ژنهش که ئه مجهدی دیت، په چه ی لا دا و که میکی ناز و کریشمه بۆ کرد و ئه و به ی تانه ی خویندنه وه:

شـۆـرـهـ لاوا له بهر دلانی
ههتا دل دهبا جوانی
باوه شم بۆ گرتوویه وه
تا تیدا به سـیـیه وه
نه رم و گه رم به که یفی تو
خۆم و جوانیم پیشکه شی تو
ژینم بۆ تو ته رخان ده کهم

تازە تۆی کەس و کارە کەم
 دەمیک سالا چاوه پروانم
 گەنجیک بێتە ناو ژیانم
 پیک و پیک و قۆز و لەبار
 دل بە دیتنی بی شیت و هار
 تۆ ئەو کەسە لینی دەگەریم
 بە دل و گیان لەسەرت گەریم

”کە ئەمجد ئەو شیعرە ی لەو ژنە پرووگە لاویژە بیست، کە یفی ساز بوو دلی بۆی بزوت و عاشقی خوینشیرینی و لارولەنجە و خال و زولفی بوو. ناماژە ی بۆ کرد و ئەو شیعرە ی خویندەو: ”

بیتو مانگی من پرووبەند لا بدا
 خۆر دەبی پرووبەند بە سەر خۆیدا
 دوو چاوی مەستی شیخ دەخاپینی
 لە بن چارشیویش هەست دەبزۆینی
 بە یەکەم نیکات قسەم پی ئەما
 منیش شەیدای تۆم، گولی بیتاوت

”کە ئەو پەری سیمایە ئەو شیعرە ی لە ئەمجد بیست، ئایکی هەلکیشا و ناماژە ی بۆ ئەمجد کرد و ئەو شیعرە ی گوت: ”

بە دیتنت ژیانم گۆمیک شەلەژاوه
 دلم حەجمینی ئەما ئارامیم لی براوه
 گولیکی شاک و ناسک، کە وتوومه بەر هەرەشە
 بیتو بە هانام نەگە ی، دەرم دینی لە پێشە
 عەشقت ئەسپیک تۆرە، هەلم دەدیری بە خودا
 بیتو هەوسباری نەگە ی، سەرمان بە فیرۆ دەدا

”شازادە ئەمجد کە ئەو شیعرە ی لەو بیست، گوتی: ’ئەمن بێم بۆ لای تۆ، یان تۆ دنی بۆ لای من؟‘ کێژە جوانە کە لە شەرمان بیدەنگ بوو. ماوه یەک سەری داخست. دوا ی ئەو سەری هەلینا و ئەو وتە یی پەرودەگاری خویندەو: ”

قَالَ تَعَالَى: ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَالصَّالِحَاتُ قَنَاطٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنِ اطَّعْتَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾ النساء: ٣٤

واتا: ﴿پیاوان بالا دهستن به سسر ژناندا، پیاو لپیرسراوی ئافرهته، سه روکو به ریوه به ریته، سه ره پرشتیارو پاریزهرو به ختیوکه ریته، تیکوشانو جیهاد له سه ره پیاوه، له سه ره ئافرهت نیه، پیاو دووچه ندانهی ئافرهت میرات دهبا، چونکه پیاو به پرسیاری به ختیوکردن و بژیوی ئافرهته. هوی ئه م لپیرسراوییه دوو شتی سه ره کییه:

یه که میان ئه و زیده ریزو فه چلهی که خودا خوی داویتهی به پیاو، که له بارهی فسیؤلوجییه وه، له پیکهاتنی جهسته و له شو و لاردا، زیدهی به سه ره ئافرهتدا هیه، تن قایمو دهمار گشت و ماسه لکه قهوی و بیر تیژه، خوراگرو عاقلاترو له شو ساغ تره، له سوزو عاتیفهدا مامناوهندی و له به رامبه ره کاره ساتی روزگاردا به پشتوتره.

له بارهی وه ره به رزی و هوشمه ندی و هیزو تواناوه، پیاو زیدهی هیه، بویه چه ند پله و پایه یه که هیه، تایبه ته به پیاو، وه کوو پیغه مبه رایتهی و فه رمانه رایه یی موسو لمانان و قازییه تی و بانگ دان و قامهت کردن و وتار خویندنه وهی روژی جومعه، ته لاقیش به ده ست پیاوه، پیاو بوی هیه ئه گهر مه رجی خوی تیدا هاتنه جی. زیاد له ژنیک ماره بکا تا چوار، شایه تیدانی قهزییهی جینایات و توله ستاندن تایبه ته به پیاو، به شه میراتیشی له ژن زیاتره.

دووه م: به هوی ئه وهی که پیویسته پیاو بژیوی خیزانی خوی و ناتاجی که سو کاری خوی وه کوو باوک و مام و باپیره و دایکو خوشکو و پورو نه نک بدا، ههروه ها پیویسته پیاو ماره یی بدا به ژن، وه کوو ریز لینانیک بو ئافرهت. چاکانی ژنان ئه وانان که خودا په رست و فه رمانه بردارو پاریزه ری ناموس و حه یای خویانن. کاتی میرده کانیان له مالا نه بن پاریزگاری خویان و مالا و مندالیان به و په ری دلسوزییه وه ده کن، کاتیکیش میرده کانیان له مالا بن دیاره باشتر ئه رکی ژنیتهی خویان ئه انجام دهنه ئه م پاریزگاری کردنه یان له دیارو نادیار، به هوی ئه وه وهیه که خودا ئه وانی پاراستووه، به هوی ئه وه وه: که ته و فیقی پیداون که فه رمانه کانی خودا له م باره یه وه جی به جی بکن! جا له به ره ئه م فیداکاری و پاریزگاری و خزمه تکردنه ی ئافرهت بو میردی، پیویسته میرده که ی نه فه قه ی بکیشی، ماره یی بداتی، هه لسو که وتی باشی له گه لدا بکا و ریزی لی بگری، مافی پیتشیل نه کا! خوداش مزگینی داوه به ئافرهتی پاریزگارو به حه یا، وه هه رشه ی له ئافرهتی داوین پیسو خیانه تکار کردووه!! ئه و ژنانه ی له میرده کانیان هه لده گه ریته وه و ناچیزه دهن، یان دیارده ی

ناچیزه بوونیان لئ ديارى دەدا، ئەو دەبى بە گويزه پيويست بەچەند قوناغى مامەلەيان
لەگەلدا بکرى:

۱- ئاموژگارى کردنو پەند دادان: وەکوو ئەو نەصیحەتى بکاو پىي بلئ: ئافرەت لە
خودا بترسە، من مافم بەسەرتەو هەيه، واز لە کەلەرەقى خۆت بئنه، پيويستە بە گونى من
بکەى، خۆت گوناھبارى ديوانى خوا نەکەى.

۲- لەگەلا نەنووستن جى لئ جياکردنەو:

بەم جۆرە لەگەلى نەخەوئو، لەسەر سەرىنيک لەگەلدا نەنوئ! بەلام زياد لە سى روژ
دروست نيه دەنگى لئ دابېرئ! ئەم هەلسو کەوتە زۆر کارىگەرە لە دەروونى ژندا، لەوانەيه
هەلوئىستى خۆى بگۆرئو بىر لە دواروژى خۆى بکاتەو، ئەمجار ئەگەر ئەو هەش دادى نەدا،
پەنا دەباتە بەر رىگا چارەى سئيم.

۳- لئدان کە ئازارى پى نەگەيهنئ: لئدانى بە ئەسپايى وەکوو ئەو سەووک سەووک
بەدەست لەسەر شانى بدا، يان بە سىواکئ، يان بە شولکئ بۆ تەمى کردن لئى بدا، نەک بۆ
ئيش پىگەياندن و داخى دلا پى رشتن.

جا هەرچەندە لەکاتى ناچیزه بوون دا لئدان لە ئافرەت لەسەر ئەم شئوويه دروستە،
بەلام زانايان پئيان وايە تەرک کردنى باشتەرە.

۴- جا ئەگەر ئەم رىگا چارانە کارىگەر نەبوون؛ پەنا دەبېرئ بۆ رىگا چارەى چوارەم کە
ئايەتى دواترە ﴿

پاشا بە ئايەتە کەدا لە مەبەستە کە تىگەيشت.

لئردا بوو، ماوەى چىرۆکى ئەمشەوئيش کۆتايى هات و شەهرزاد دريژەى چىرۆکە کەى
هەلگرت بۆ شەويکى دیکە.

که شهوی دووسد و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، شازاده ئەمجەد بە ناماژەیی مانگروخسارەکه دا زانی مەبەستی ئەوهیە بە شازادە ئەمجەد بۆ هەر کوێ دەچی، منیش لەگەڵ خۆتدا بەرە. بەلام شازادە ئەمجەد پێی نەنگ بوو، ئەویش لەگەڵ خۆی بەریتەوه بۆ مالی ئەو بەرگدروو. ئیدی شازادە ئەمجەد رویشت و کێژەش بەدوایدا. لەو کۆلان بۆ ئەو کۆلان و لەو گەرەک بۆ ئەو گەرەک رویشتن. تا وای لێ هات کەنیشکە کە شەکت بوو. پراوەستا و بە شازادە ئەمجەدی گوت: 'مالەکەت لە کام گەرەکە؟' شازادە ئەمجەد گوتی: 'مالەکەم لەو نیزیکانەیه. کەمیکمان ماوه بگەینی.' دواي ئەوه چوون لە کۆلانیکی دیکەوه. بە کۆلانەکه دا رویشتن هەتا گەیشتنە ئەوسەری. شازادە ئەمجەد سەیری کرد، کوێرە کۆلانە و پێی نییە بچنە دەری! گوتی: 'لا حول ولا قوۃ الا بالله العلي العظيم.' ئینجا پوانییە ئەملا و ئەولای خۆی، چاوی بە دەرگایەک کەوت، دوو سەکۆی لەوبەرەوبەر بوو، دەرگاگەش داخرابوو. لەسەر یەکتێک لە سەکۆکان دانیشت. کچەکەش لەسەر ئەوهی دیکەیان دانیشت و بە شازادە ئەمجەدی گوت: 'گەرەم، چاوه پێی کنی؟' شازادە ئەمجەد ماوهیەک سەری داخست و هیچی نەگوت. دواي ئەوه سەری هەلینا و گوتی: 'چاوه پێی کۆیلەکەم. کللی دەرگاگە بەوه. پێم گوتیوو تا دیمەوه، خواردن ساز بکا. رەنگە ئیستا بیتەوه.' لە دلی خۆیدا دەیگوت: 'بەشکو و رده و رده پوژ دەرنگ بێ و دویتەکه بپوا و بەو شینوه بزگارم بێ.'

"بە کورتی، شازادە ئەمجەد سەری لێ شینوابوو. تیدا مایوو. کە پوژ دەرنگ بوو دویتە گوتی: 'گەرەم، کۆیلەکەت نەهاتەوه و ئیمەش هەر لە کۆلانین.' ئیدی دەستی دا کوچکیک و بەربوو قفل و ئالقه پێزەکه. شازادە ئەمجەد گوتی: 'خانم، پەلە مەکە ئیستا کۆیلەکەم دیتەوه.' خانم گوتی نەدا قسەکەي شازادە ئەمجەد و هەر لێی دا هەتا شکا و درگا کراوه. شازادە ئەمجەد گوتی: 'ئەوه بۆ شکاند؟' کێژە گوتی: 'دەي جا چ بوو؟ مەگەر مالی خۆت نییە؟' شازادە ئەمجەد گوتی مالەکە؟ مالەکە هی خۆمه، بەلام پێویستی بە دەرگا شکاندن نەدەکرد. کچە چوو ژووری و ئەمجەد واقعی و پ ما. ترسی پێنیشت، نەیدەزانی دەبێ چ بکا.

"کچە گوتی: 'گەرەم بۆ نایەیتە ژووری؟' ئەمجەد گوتی: 'ئیستا دیم، بە چاوان. نیگەرانی ئەو کورەم، دەرنگە و هەر نەهاتەوه. چاویکی لەملا و ئەولا کرد و گوتی: 'نازانم ئەو شتانی پێم گوتوو، کپیونی یان نا.' ئەوهی گوت و بە ترس و نیگەرانییەوه هاتە ژووری. سەیری کرد مالیکی خۆش، چوار دیوی پوو بە یەکی هەیه و فەرشێ ئاوریشم و دیبای لێ پراخاوه. حەوزیکی هەشتتالا لە نیوهراستی دیوهرکانە و بە نقیمی گرانبایی

دهوره‌کەى رازاوه‌ته‌وه. له چوارده‌ورى حه‌وزه‌که هه‌موو جۆره ميوه و گول و پىحان و ده‌فرى مه‌ى داندراوه. کورسى به ده‌وره‌وه داندراوه. مۆمىيان له‌پىش داناون. که نه‌مجد نه‌وانه‌ى دىت، سه‌رى له کارى خۆى سوور ما و له دلى خۆيدا گوتى: 'ده‌کوژرئيم. ئنا لله و ئنا اليه راجعون.' کيژه‌که که نه‌ونى دىت، له‌پاده‌به‌ده‌ر خۆش‌حال بوو گوتى: 'گه‌وره‌م، خۆ غولامه‌که‌ت که‌مکاري نه‌کردوه! تا ئيمه هاتين ئه‌وه‌موو ميوه و خواردن و شتىكى ساز کردوه. کاتيكي زۆر چاک هاتينه‌وه.' نه‌مجد چ پوويه‌کى وای نه‌دايه و له ترسى خاوه‌نمال رووحي له به‌ردا نه‌مايوو. که‌نيسکه‌که گوتى: 'گه‌وره‌م، نه‌وه چ بووه وا مات و حه‌په‌ساوى؟' له‌گه‌ل نه‌وه‌دا هاته پىشنى و نه‌مجدى ماچ کرد و گوتى: 'گه‌وره‌م، نه‌گه‌ر جگه له من گفتم به که‌سيكى ديکه داوه، نيگه‌ران مه‌به، ئه‌من به‌ره‌له‌بىنه له خۆم ده‌دم و خزمه‌ت ده‌که‌م.'

"نه‌مجد نه‌وه‌نده‌ى رق هه‌ستابوو له داخان پىکه‌نينى ده‌هات. ئينجا له ديوه‌که هاته ده‌رى و دانىشت. که‌ش هات له په‌ناى دانىشت. ده‌ستى کرد به ده‌ستبازى و پىکه‌نين. به‌لام نه‌مجد مات و مه‌لول، ناوچاوانى گرژ کردبوو. خيالى ده‌کرده‌وه و ده‌يگوت: 'خاوه‌نى ئه‌وه ماله ئىستا دىته‌وه. ئه‌من چى پى بلئيم؟! خۆ به خودا ده‌مکوژئ.'

"ئينجا که‌هه‌ستا و قولى لى هه‌لمالى خواردن و شتى هيتا پىشنى و ده‌ستى کرد به خواردن و به‌شازاده نه‌مجدىشى گوت: 'گه‌وره‌م، فه‌رموو بخۆ.' شازاده نه‌مجدىش چوه پىشنى و نانه‌کەى خوارد، به‌لام به‌گيانى نه‌که‌وت. هه‌ر چاوى له دالانه‌که بوو.

"کيژه‌که که تير بوو سه‌فره‌که‌ى کۆ کرده‌وه. ميوه‌ى هيتا پىشنى. گۆزه‌له مه‌ى له نيوه‌راستى دانا. پياله‌يه‌کى بۆ خۆى و يه‌کى بۆ شازاده نه‌مجد تى کرد. جا نه‌مجد له دلى خويدا ده‌يگوت: 'هه‌يه‌ه‌ى، ئىستا خاوه‌نمال بىته‌وه چم لى ده‌کا و ئه‌من چى پى بلئيم؟'

"گورتى که‌ينه‌وه، پياله به‌ده‌ستيه‌وه و چاوى به‌ماله‌که‌دا ده‌گيژا که له ناكاو خاوه‌نمال هاته‌وه. خاوه‌نمال يه‌کيک له فه‌رمانده‌کانى سه‌پا بوو. ناوى ئه‌وه فه‌رمانده‌يه به‌هادور بوو. نه‌وه ماله‌ى بۆ عه‌يش و نووشى خۆى ته‌يار کردبوو. هه‌ر رۆژيک له‌گه‌ل خۆشه‌ويسته‌که‌يدا زوانى هه‌با، ده‌هاته ئه‌وى. ئه‌وه رۆژه‌ش نارده‌بووى له‌دواى خۆشه‌ويسته‌که‌ى. ئه‌وه مال و سه‌فره‌يه‌ى بۆ ئه‌وه رازاندبووه‌وه. به‌هادور پياويكى ده‌ست و دل کراوه و ده‌هه‌نده و چاکه‌کار بوو. که له ماله‌که‌ى نزىک بووه‌وه ..."

ليزه‌دا بوو، ماوه‌ى چيروکى نه‌مشه‌ويش کوتايى هات و شه‌ه‌رزاد دريژه‌ى چيروکه‌کەى هه‌لگرت بۆ شه‌ويکى ديکه.

که شهوی دووسه د و سی و یه کهم هاته وه

گوتی: "خاوهنشکو، که خاوهنمال نیزیک بووه وه، سهیری کرد دهرکی ماله کهی کراوه ته وه، به نه سپایی چوو به ره وه. سهریکی کیشا ژووری. نه مجهدی دیت له گهل کچیک دانیشتووه. سینییه میوه و مهی له پیشیان داندراوه. هر له و کاته شدا شازاده نه مجهد پیاله به دهستییه وه چاوی له دهرگاکه بوو. که چاوی به چاوی خاوهنماله که کهوت، رهنگی زهرد هه لگه را و دهستی له رزی. که به هادور دیتی نه مجهد رهنگی زهرد هه لگه را و تیک چوو، قامکی وستی له سهر لیوی دانا و به نامازه بانگی کرد بیته دهری.

"نه مجهد پیاله کهی دانا و ههستا چوو بو لای به هادور. کچه پرسی: 'بو کوئی دهچی؟' نه مجهد سهریکی له قاند و گوتی: 'دهچم بو ناودهست. 'ئیدی هر به پئی پتی چوو بو دالانه که. که به هادوری دیت، زانی نه وه خاوهنماله. به له زه پای کردی و دهستی ماچ کرد. دواي نه وه گوتی: 'گه وره، پیش نه وهی شتیکم لی بکهی، تو نه و خودایه که میکم گوی لی راگره با به سه رهاتی خومت بو بگیرمه وه. 'ئیدی به سه رهاتی خوی هر له سه رهتای ژیانیه وه بو گنراوه. پئی گوت که به ویستی خوی نه هاتووه ته نه وی. ته نانهت کلومه کهش نه و کچه شکاندوویه تی.

"به هادور که به سه رهاتی شازاده نه مجهدی بیست و زانی پاشازادهیه، به زه یی پیندا هات. به نه مجهدی گوت: 'که وایه توش جوان گوی له من بگره قسه یه کت پی ده لیم، نه گهر به قسه م بکهی، نه وه بزگارت ده بی. نه گهر له قسه شم دهرچی، نه وه ده تکوژم. 'نه مجهد گوتی: 'چون ده فهرمووی وا ده که م. ملکه چم، چونکه من نازادکراوی تو م. 'به هادور گوتی: 'نه تو بچوو جینه کهی خوت دانیشه. نه منیش دیمه ژووری. نیوی من به هادوره. که هاتمه ژووری، نه تو قسه م پی بلئ و لیم تووره به. پیم بلئ 'نه وه بو وا درهنگ هاتییه وه؟ تا نیستا له کوئی بووی؟' گوی مده برویانووی من و بوم ههسته لیم ده. نه گهر وا نه کهی، ده تکوژم. که وایه نیستا بچوو جیگای خوت. دهست به عیش و نوشی خوت بکه. نه وهی بته وی، من خیرا بو ت دینم نه و شه و چون دلت ده یه ویی ناوی رابویره. به یانیش بو کوئی دهچی بچو، چونکه تو غریبی و منیش ریز له غریبان ده گرم خوشم ده وین.

"نه مجهد دهستی ماچ کرد و چوو وه لای کچه که. وهک گول که شابوو وه و به روی خوش و که یفسازییه وه دهستی کرد به قسه و باس. به کچهی گوت: 'نه وشه و شه ویکی پیروزه وا تو هاتوویه ماله که مه وه. 'کیژه که زوری پی سهیر بوو گوتی: 'نه وه چونه پیکه نیست و رووت دامی؟! 'نه مجهد گوتی: 'خانمه که م، به خودا نه من نیگه رانی نه وه بووم که به هادوری کویله م نه و زیر و جه و اهیراتهی که هر یه کی به هه زار دینارم کریون، له گهل

خوی بردینی و رویشتبئی. ئەمن لەبەر ئەوە هیندە نینگەران و پەشێو بووم، سەیر. ئیستا چووم سەریکم لێ دان کە زانیم لە جێی خۆیانن، دلم ئاسوودە بوو. کەیفم ساز بوو، بەلام نازانم تا ئیستا لەکوێنە و هەر نەهاتەوه! بیتەوه دەبێ بیرازی بکەم.

”کچە دلی هەساوه کە ئەو قەسەیهی لە ئەمجەد بیست. ئیدی بە ئەرخیانی دەستیان کرد بە عەیش و نوش و دەستبازی و قانەقدیلە و مەیخواردنەوه. هەر ئاوا خەریک بوون تا بوو بە شەو. نوێژی شینوان بەهادر هاتەوه، بەلام جلهکانی گۆرپیوو و جلی غولامانەیی لە بەردا بوو. بەهادر سلاری کرد و کێنۆشی برد. دەستەونەزەر وەک تاوانباران راوەستا و سەری داخست. ئەمجەد بە توورەبیەوه تێی روانی و گوتی: ’گلاوی خویزی، ئەوه لەکوێ بووی؟’ بەهادر گوتی: ’گورەم، خەریکی شۆردنی جلهکان بووم، نەمزانی هاتووێهوه. چونکە بێبار بوو بۆ شێو بێنەوه نەک بۆ فراوین.’ ئیدی ئەمجەد بە سەریدا گوران و گوتی: ’گلاو درۆش دەکەیت؟!’ ئینجا بۆی هەستا پالێکی بە بەهادرهوه نا و خستی. بە شولێک بە سووکی کەمیکی لێ دا. کەچی کچە هەستا و دارهکەیی لە دەست ئەمجەد دەرھینا. کەوتە گیانی ئەوهندەیی لێ دا هەموو گیانی رەش و شین کردەوه. بەهادر دەرگیا و دەپاراهه. هەر ئەمجەد دەنگی کچەیی دەدا و دەیگوت: ’دەست راگره!’ کچەش دەیگوت: ’لیم گەرێ، زۆری لێ بە داخ، ئەورۆ ئەو خۆشییەیی لێ تال کردم!’ ئیدی ئەمجەد دارهکەیی لە دەست دەرھینا و پالێکی پێوه نا و خستی.

”ئینجا بەهادر هەستاوه و فرمیشکەکانی سەری و ماوهیهک دەستەونەزەر راوەستا. دواي ئەوه چوو چلوورە و مۆمەکانی داگیرساندن. کاتیک بەهادر دەچوو دەرێ، کەنیشکەکە جوینی پێ دا و دۆعای لێ کرد.

”ئەمجەد لە کێژەکە توورە بوو. پێی گوت: ’ئەو کۆیلەیهی من خووی بەو جۆرە هەلس وکەوتانە نەگرتوو!’ کەمیکی پێ چوو ئەمجەد و کێژە دەستیان کردەوه بە عەیش و نوش و خواردن و خواردنەوه. تا وای لێ هات بەهادر ماندوو بوو هەر لەوێ خەوی لێ کەوت و دەستی کرد بە پرخەپرەخ. کە کچەکە تەواو مەست بوو بە ئەمجەدی گوت: ’هەستە بەو شیرەیی کە بەو دیوارەوهیه ئەو کۆیلەیه بکوژە. ئەگەر نەیکوژی کاریک دەکەم بۆخۆت تیندا بچێ.’ ئەمجەد گوتی: ’ئەگەر ئەو کۆیلەیهی من بکوژرێ، چ قازانجیکێ بۆ تۆ هەیه؟’ کچە گوتی: ’ئەگەر نەیکوژی، ناھێلم دەستت ویم کەوێ. ئەگەر تۆش هەلنەستی بیکوژی، بۆخۆم دەیکوژم.’ ئەمجەد گوتی: ’بیکە بۆ خاتری خودا کاری وا نەکەیت.’ کچە گوتی: ’هەر دەیکوژم.’ ئیدی شیریی لە کالان دەرکێشا ویستی بەهادر بکوژی، ئەمجەد لە دلی خۆیدا گوتی: ’ئەو کابرایە گەورەیی لەگەل کردم. سەری منی پۆشی. خۆی بە کۆیلە دانا. چون دەبێ بە کوشتنی پاداشی دەینەوه؟ قەت کاری وا ناکەم.’ ئیدی بە کەنیشکەکەیی گوت: ’ئەگەر هەر دەبێ بیکوژی، ئەوه من بکوژی شیاوترم.’ ئیدی شیرەکەیی لە دەستی دەرھینا

و له ملی دا. له ریڼه سه‌ری کچه په‌ری و که‌وته سه‌ر به‌ه‌ادور. به‌ه‌ادور خه‌به‌ری بووه‌وه. هه‌ستا دانیش‌ت. چاوی هه‌لینا. سه‌یری کرد، نه‌وه نه‌مجد به‌ پیڼه ویستاوه و شیرینی خویناویشی به‌ ده‌سته‌وه‌یه. چاویکی له کچه‌که کرد، دیتی کچه کوژراوه و له‌وئ که‌وتوه. له نه‌مجدی پرسې: 'نه‌وه چی بووه؟' نه‌مجد پروداوه‌که‌ی بؤ گنراوه، گوتی: 'خه‌ریک بوو تو بکوژی و به‌ گویی منی نه‌ده‌کرد.'

"به‌ه‌ادور هه‌ستا ته‌وئلی نه‌مجدی ماچ کرد و گوتی: 'که‌وره‌م، خوژگه لئی خوش بای! نیستا که‌ ناوای لی هات، ده‌بی پیش نه‌وه‌ی رۆژ بیتوه بیبه‌ینه ده‌ری.' به‌ه‌ادور هه‌ستا عه‌بایه‌کی له کچه‌وه پیچا. خستیه نیو ته‌لیسه‌یکه‌وه و به‌ شانیدا دا. به‌ نه‌مجدی‌شی گوت: 'نه‌تو ناموی، شاره‌زای هیچ کوئی نی. لیره به‌ هه‌تا خوړ هه‌لدی و دیمه‌وه. نه‌گه‌ر هاتمه‌وه، زورت هاوکاری ده‌که‌م، به‌شکم بتوانین براکت بدوژینه‌وه. نه‌گه‌ر خوړ هه‌لات و من نه‌هاتمه‌وه، نه‌وه بزانه که‌ من کوژراوم. نه‌وه دم نه‌وه ماله و هه‌رچی تییدا به‌ بؤ تو.' دواي نه‌وه قسه‌یه ته‌لیسه‌که‌ی به‌ شانیدا دا و له مال وه‌ده‌ر که‌وت. له‌نیو شار چوه ده‌ری. ویستی بچی بؤ قه‌راخ ده‌ریا و بیخاته ده‌ریاوه. که‌ گه‌یشته نزیک ده‌ریا، دارو‌غه و داروده‌سته‌که‌ی ده‌وریان دا. که‌ نه‌ویان ناسیه‌وه، پنیان سه‌یر بوو. ینجا که‌ ته‌لیسه‌که‌یان کرده‌وه، ته‌رمیکی تیدا بوو. که‌ نه‌وه‌یان دیت به‌ه‌ادوریان گرت و زنجیریان له ده‌ست و پنی کرد. هه‌تا به‌یانی رایانگرت. که‌ رۆژ بووه‌وه، نه‌ویان به‌و ته‌لیسه‌ ته‌رمه‌وه برده لای پاشا. که‌ پاشا ناوای دی، زور تووړه بوو. به‌ به‌ه‌ادوری گوت: 'نه‌وه تا نیستا هه‌ر ناوا خه‌لکت کوشتوه و له ده‌ریات هاویشتون و ماله‌که‌یانت هه‌لگرتوه بؤ خو‌ت؟' به‌ه‌ادور سه‌ری داخست."

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌رزاد دریژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بؤ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی دووسهد و سی و دووهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، به هادور له لای پاشا سه ری داخست. پاشا به سه ری دا گوړاند و گوتی: 'کئی نه و کیژهی کوشتووه؟' گوتی: 'پاشا، من کوشتومه.' پاشا رقی لئی ههستا و فرمانی کوشتتی دا. جهلاد له ریوه به جارچی گوت که له شاردا جارچی ههلاوه سینی به هادور، میری پاشا، لئ بدا. به هادور ئوای لئ به سه ر هات.

"شازاده ئه مجدهیش که دیتی رۆژ بووه وه و خۆر ههلات و به هادور هر ديار نه بوو گوتی: 'لاحول و لا قوة إلا بالله، خۆزگه ده مزانی ئه و فه قیره چی به سه ر هاتووه.' هر وا له بیرى ئه ودا بوو که له پرډا گوئی له بانگه وازی جارچی بوو که جارچی ده دا: 'خه لکینه ناگادار بن! نیوه رۆ به هادوری میری پاشا له دار ده درئ.' که ئه وه ی بیست، دهستی کرد به گریان و گوتی: 'ئه و جوامیره له پئی مندا خۆی به کوشت دا له کاتیکدا ئه و کچه من کوشتومه. به خودا ئه و کاره ئاوا نابن.' ئیدی له ریوه له مالئ هاته ده رئ و ده رگای پیوه دا. به کسه ر رۆیشت هه تا گه یشته لا به هادور، له پیش جارچی راوهستا و گوتی: 'گه وره م، به هادور مه کوژن، ئه و بیگوناچه. به خودا ئه و کچه من کوشتومه.'

"داروغه که ئه وه ی بیست، ئه مجدهیشی گرت و له گه ل به هادور بردنیه دیوانی پاشا. ئه وه ی له ئه مجده ی بیستبوو بۆ پاشای گنپراوه. پاشا چاویکی له ئه مجده کرد و گوتی: 'ئه تو ئه و کیژوله یه ت کوشتووه؟' ئه مجده گوتی: 'به لئ، من کوشتومه.' پاشا گوتی: 'هۆکاره که ی بگیره وه و راستیه که ی بلئ.'

"شازاده ئه مجده ئه وه ی له سه ره تاوه به سه ری هاتبوو له و رهوداوانه وه بگره که له گه ل براکه ی به سه ری هاتبوو هه تا کوشتتی کیژوله که، هه مووی موو به موو گنپراوه. پاشا سه ری سوور ما. پئی گوت: 'وه م زانی برۆبیانوو دینیه وه. ئیستا پیت خۆشه ببی به وه زیری من؟' ئه مجده گوتی: 'به دل و گیان.'

"ئیدی پاشا ئه مجده و به هادوری خهلات کرد و مالیکی خۆش و شیاویشی دا به ئه مجده. کله و په لی مال، له قاپ و که وچکه وه بگره هه تا فه رش و پیداو یستیه کانی دیکه، هه موویانی بۆ ناماده کرد. فرمانیشی دا به شوین شازاده ئه سه ده ی برابدا بگه رین. به و جوړه ئه مجده له په ی وه زیریدا دانیشست و دادگه رانه دهستی کرد به کاروباری خۆی. جارچی له شاردا بلاو کرده وه. چه ند رۆژیک جارچی به گه ره ک و کۆلانه کاندای سوورپانه وه، به لام هیچ هه والیک له شازاده ئه سه ده نه بوو. ئه مجده کاری بیره گه یشت.

"شازاده ئه سه ده ی به دیلگیراو، هه تا سالیک نازاریان دا. هه تا وا بوو جه ژنی مه جووسان

نزيك بووه وه. به هرامى مه جوس خوى ساز كرد بو سه فهر و كه شتييان بو ناماده كرد.“
ليزه دا بوو، ماوهى چيروكى نه مشه ويش كوتايى هات و شه هرزاد دريژهى چيروكه كهى
هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی دووسه د و سی و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، به هرامی مه جووس نامادهی سه فر بوو. که شتییه کیشی بۆ خوی ساز کرد. ئینجا ئه سه دهی خسته سندوو قیکه وه و ده رکی سندوو قه که ی قایم کرد و خسته که شتییه که وه. به ږنگه وت له و کاته دا که به هرامی مه جووس سندوو قه که ی له که شتییه که ده خست، شازاده ئه مچه دیر له په نجه ره که ی خوی را سه یری ده ریای ده کرد. چاوی له و شتانه ده کرد که ده یانه ئینا نیو که شتییه که وه. وهک شتیک به دلیدا بئ، نیکه ران بوو. به غولامه کانی گوت، ئه سسپان هینا و له گه ل تا قمیک سوار بوو. چوون بۆ قه راغ ده ریا و له نزیک که شتییه که راوه ستا. به پیاوه کانی گوت: 'بچن ئه و شتانه بپشکن. به شکو ئه سه ده لویدا بئ.' پیاوه کان چوون که شتییه که گه پان و هیچیان نه دیته وه. ئه مچه د سوار بوو که راوه بۆ کوشک. دله راوکی حه جمینی لی ږیوو هر چاوی له و به ره و به ره ده کرد. له سه ر دیواریکی ماله که ئه و به یته نوو سرا بوو:

دووری یار برسستی لی ږیم خودایه
هه لیبی ئه و خوره ی له ژیر هه و رایه
له شم ده له رزی به بی تینی ئه و
شه خته و سه رمایه که له باس نایه

"که ئه مچه د ئه و شتییه ی خوینده وه، یادی برا که ی کرد و گریا.

"دوای ئه وه به هرامی مه جووس هاته نیو که شتییه که. به مه له وانه کانی گوت: 'چارۆکه کان هه لده ن.' ئه وائیش زور به په له چارۆکه کان یان هه لدا. پاپۆره که که و ته ږئ. شه و و ږۆژ به رده وام ږویشتن. هه موو ږۆژی جاریک ئه سه ده دیان له سندوو قه که دینا ده ری و که میکیان نان و ئاو ده دایه. هه تا له کتوی گرکان نیزیک بوونه وه. له و جه نغه یه دا بایه کی نه خوازاو هات. پاپۆره که ی به لا ږیدا برد و رایدا. هه تا که شتییه شاری که له قه راغ ده ریا که چی کرابوو. ئه و شاره کوشک و قه لایه کی هه بوو ده ږوانییه سه ر ده ریا. که و ره ی ئه و شاره ژنیک بوو ناوی مه رجان ه بوو. که شتیوان به به هرامی مه جووسی گوت: 'ئیمه ږیمان ون کردوه، ناچارین ده بی له و شاره لا ده ی، که من به سه ستینه وه. دوای ئه وه ش بزانی چمان به سه ر دینئ.' به هرام گوتی: 'سه که ی تو راسته، با وا بکه ین.' سه روکی که شتییه که گوتی: 'ئهی ئه گه ر که و ره ی ئه و شاره لی ږرسین ئیوه کتین و چ کاره ن؟ چیمان وه لام ده ینه وه؟' به هرام گوتی: 'جلی کویلانه له به ر ئه و موسولمانه ده که ین وا له سندوو قه که دایه. ده بیینه ده ری. به که و ره ی ئه و شاره ده لیم ئیمه بازرگانین و کوپله ده کرین و ده ږفرۆشین. ئیستا

هر ئو كۆيله يمان پى ماوه. ئهوانى ديكه مان فرۆشتون. 'كشتيوان گوتى: 'دهى زور باشه. بيريكى چاكه.'

"چارۆكه كانيان داداوه و گولمىخيان داکوتا. كه ندره كانيان به ست. كه شتى راوه ستا. له پيوه مەرجان شا به سوپايه كه وه گەيشته سەر كه شتى. مەرجان شا پرسیاری كه شتیوانی كرد. كه شتیوان هاته ده ری، كرنۆشى برد و كه وته سەر چۆك. مەرجان شا لینی پرسی: 'ئو كه شتییه چی تىدايه و هاوريكانت چ كارهن؟' كه شتیوان گوتى: 'ئەى پاشای جيهان، ئەمن پياويكى بازركانم له گەله، كاری كړين و فرۆشتنى كۆيله يه.' مەرجان شا گوتى: 'دا بانگى كه با بيته لای خۆم.' كه شتیوان ناماژه يه كى كرد و له پيوه به هرام له كه شتى هاته ده ری. ئەسعه ديش به جلی كۆيلانه وه به دايدا هات هەتا گەيشته لای مەرجان شا و كرنۆشى برد. مەرجان شا لینی پرسی: 'پيشه ی تو چیه؟' به هرام گوتى: 'بازرگانی به كۆيله وه ده كه م.' مەرجان شا چاويكى له ئەسعد كرد و واى زانى كۆيله يه، لینی پرسی: 'نيوت چیه؟' به دليكى پره وه گوتى: 'ئەسعد.' مەرجان شا گوتى: 'ده توانى بنووسى؟' گوتى: 'بەلى، ده توانم.' ئیدی شاژن فه رمانى دا قەلەم و كاغه زيان بۆ هينا و له پيشيان دانا. مەرجان پاشا گوتى: 'شتيك بنووسه.' ئەسعد ئو دوو به يته ی نووسى:

نه كـونجى بـۆ حـسانـه وه
نه سـتيهـرى بـۆ پـشـوودان
مه ليكت له ئاو نه كــردبـى
نه شـتـديـبـى خـۆشـى له ژيان
پـيم سـهـيره بـۆچـى گـورهـكان
نـا كــرـنـه وه زو و كۆيله كان؟!

"كه پاشا نووسراوه كەى دیت، به زه یی پیندا هات. به بهرامى گوت: 'ئو كۆيله يه م پى بفرۆشه.' به هرام گوتى: 'پاشا، ئو كۆيله يه نافرۆشم، چونكه ئهوانى ديكه م هه موو فرۆشتون. ئەوهم بۆ خۆم هیشتووه ته وه.' مەرجان شا گوتى: 'من ئو كۆيله يه م ده وى، يان پيم ده فرۆشى، يان پيم ده به خشى.' به هرام گوتى: 'نه ده يفرۆشم و نه ده يبه خشم.' شاژن كه ئەوه ی بيست، ئەسعه دى له گەل خۆى برد بۆ كۆشك. به بهرامى راگه ياند كه ئەگەر ئەمشه و له ولاتى من نه چيته ده ری، ماله كەى به تالان ده چى و كه شتییه كه شى تيك ده شكينرى. به هرام كه ئەوه ی زانى، مات بوو و گوتى: 'سه فره يكى بيقه ر بوو.' ئینجا هه ستا و كه وته بیری گه رانه وه. پيداويستی ريگه يان ته يار كرد. به هاوريكاني گوت: 'تۆشه و شتى

پنویست دابین بکن. لای به یانی وه پئی ده که وین و ده که پئینه وه. 'به هرام تاوای لی به سه ر هات.

"مهرجان شا نه سعه دی له گه ل خوی برد و چوونه سه ر قه لا. شوینیکی زور خوش و دلگیر بوو. ده پروانییه ده ریا و ده ورو به ر. فه رمانی به که نیزه کانی دا، خوارده مهنی و شتیان بۆ هیتان. مهرجان شا نه سعه دی تیر کرد. ئینجا گوتی: 'مه ی بینن.'"

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی دووسه و سی و چوارم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، مهرانشا فرمانی به که نیزه‌کانی دا مه‌یان بۆ بیتن. له‌گه‌ل ئه‌سعه‌ده‌ستیان کرد به‌باده‌خواردنه‌وه. ئه‌سعه‌ده‌لێ مهرانشا دا جینی خوش کرد. پیا‌له‌ی له‌ده‌ستی وه‌رگرت. مهرانشا ئه‌وه‌نده‌ی باده‌دایه‌هه‌تا ئه‌سعه‌ده‌سه‌رخۆش بوو، بۆ کاری ئاوده‌ست چوو خوارئ. ده‌رگایه‌که‌له‌وئ بوو. له‌ده‌رگا‌که‌چوووه‌ژوورئ. رۆیشت هه‌تا گه‌یشته‌باخیکی گه‌وره‌. باخه‌که‌پر بوو، گول و میوه‌یه‌کی زوری تیدا بوو. ئه‌سعه‌ده‌له‌بن داریک دانیشته‌و خۆی سووک کرد. پاشان هه‌ستا. چوو بۆ لای هه‌وزیک که‌له‌نیو باخه‌که‌دا بوو. له‌په‌نا هه‌وزه‌که‌دا به‌لادا هات و خه‌وی لێ که‌وت. هه‌تا بوو به‌شه‌و.

"که‌بوو به‌شه‌و به‌هرامی مه‌جوس بانگی مه‌له‌وانه‌کانی کرد: 'خیرا که‌ن با برۆین.' مه‌له‌وانه‌کان گوتیان: 'باشه‌به‌چاوان. راوه‌سته‌با تونگه‌و شته‌کانمان پر که‌ین له‌ئاو‌جا چارۆکه‌کان هه‌لده‌هین.' ئینجا مه‌له‌وانه‌کان تونگه‌کانیان هه‌لگرت. هاته‌ده‌وری قه‌لا و به‌شوین ئاودا گه‌ران. جگه‌له‌دیواره‌کانی قه‌لا، رینگه‌کیان نه‌دیده‌وه‌پیدا بینه‌ناو قه‌لاوه‌. به‌دیواره‌کان هه‌لگه‌ران و هاته‌نیو باخه‌که‌وه‌. به‌رینگه‌یه‌که‌دا رۆیشتن که‌راست ده‌هاته‌وه‌لای هه‌وزه‌که‌. رۆیشتن هه‌تا گه‌یشتنه‌ئوئ. سه‌هیریان کرد ئه‌سعه‌ده‌ئوئ که‌وتوووه‌. که‌ناسییانه‌وه‌خۆشحال بوون. خیرا تونگه‌کانیان پر کرد. ئه‌سه‌ده‌شیان هه‌لگرت و له‌قه‌لا چوو نه‌ده‌رئ. به‌له‌ز خۆیان گه‌یاند هه‌شتیه‌که‌و بردیانه‌لای به‌هرام. گوتیان: 'موژده‌مان ده‌یه‌که‌دیله‌که‌ت له‌وئ له‌په‌نا هه‌وزه‌که‌بوو. گرتمان و له‌گه‌ل خۆمان هینامانه‌وه‌.' ئیدی ئه‌سه‌ه‌دیان هینا له‌به‌رده‌م به‌هرام فرییان دایه‌سه‌ره‌زوی. که‌به‌هرام ئه‌وی دیت، له‌خۆشیان خه‌ریک بوو بفرئ، که‌یفی ساز بوو و هه‌موویانی خه‌لات کرد. رۆیشتن به‌ره‌و کیزی گپکان. هه‌تا به‌یان یه‌کسه‌ره‌رۆیشتن. کاری ئه‌مان بیره‌گه‌یشت.

"له‌واوه‌، دوا‌ی ئه‌وه‌ی ئه‌سعه‌ده‌چوووه‌خوارئ و زوری پێ چوو مهرانشاش نیگه‌ران بوو. هه‌ر چاوه‌رئ بوو نه‌هاته‌وه‌. هه‌ستا زوری لێ گه‌را، نه‌دیده‌وه‌. ئیدی مۆمیکه‌هه‌لکرد و به‌که‌نیزه‌کانی گوت: 'بۆی بگه‌رین.' خۆشی هاته‌خوارئ سه‌هیری کرد ده‌رکی باخ کراوه‌ته‌وه‌. زانی ئه‌سعه‌ده‌چوووه‌ته‌ناو باخه‌که‌وه‌. مهرانشا رۆیشته‌نیو باخه‌که‌وه‌. که‌وشه‌کانی ئه‌سه‌ه‌دی له‌وئ له‌لای هه‌وزه‌که‌وه‌دیت. ئیدی ته‌واوی باخه‌که‌یان سه‌نگ و سووژن دا، نه‌یان‌دیده‌وه‌. هه‌تا به‌یانی که‌لین و کولین و بن‌پنجی ئه‌و باخه‌گه‌ران، دیار نه‌بوو. دوا‌ی ئه‌وه‌ مهرانشا هه‌والی که‌شتیه‌که‌ی پرسی. گوتیان: 'که‌شتیه‌که‌له‌نیوه‌شه‌ودا رۆیشتوووه‌.'

"ئیدی مهرانشا زانی که‌هه‌ر ئه‌وان ئه‌سه‌ه‌دیان گرتوووه‌و بردوو‌یانه‌. ئه‌و کاره‌ی زۆر به‌لاوه‌ناخۆش بوو. له‌سه‌ره‌دلی بوو به‌داخ. توورپه‌بوو خیرا فه‌رمووی: 'ده‌دانه

کەشتی جەنگی ساز کەن: ' بە لەز کەشتی ئامادە بوون و بۆخۆشی لە گەل یەکیک لە کەشتیەکاندا سوار بوو. سوپاکەشی سواری کەشتیەکانی دیکە بوون. چارۆکەکانیان هەلدان و وەرپێ کەوتن. بە کەشتیوانەکانی گوت: 'ئەگەر کەشتی مەجووسەکان بگرنەوه، ئەوه هەمووتان خەلات دەکەم. ئەگەر نەشیانگرنەوه، هەمووتان دەکوژم. ' کەشتیوانەکان لە سەریکەوه ترسیان پێ نیشت و لە سەریکەشەوه خۆشی خەلاتیان کەوتە دل. ئەو پۆژە و شەوهکە، سەبەینی و دوو سەبەکە کەشتیوان ئاژۆت هەتا کەشتی بەهرامی مەجووسییان لێ وەدەر کەوت. هێشتا پۆژی مابوو کە کەشتیەکانی مەرجانشا کەشتی بەهرامی مەجووسییان گەمارۆ دا. لەو جەنگەیدا بەهرام ئەسەعدی هینابوو دەری و قامچیکاری دەکرد. هەر لێی دەدا و ئەسەعد دەپاراپاوه. داوای یارمەتی دەکرد. کەس بە هانایەوه نەدەچوو. لەو کاتەدا کە ئەسەعدی دەدا، سەیری کرد. دەوریان بە کەشتی گیرا و گەمارۆ دران. ئیدی لێی روون بوو کە دەکوژرێ. بە ناپەحەتی و زەبوونییەوه بە ئەسەعدی گوت: 'ناخ لە دەست تۆ! تەواوی ئەو بەلایانە لەبن سەری تۆ دان!'

"ئەوجا بە مەلەوانەکانی گوت: 'ئەسەعد فرێ دەنە ناو دەریاوه. ' پێی گوت: 'پێش ئەوهی من بکوژرێم، با تۆ بکوژم. ' ئیدی لاقی ئەسەعدیان گرت و لە دەریایان هاویشت، بەلام چونکە ئەجەلی نەهاتبوو چوو بە ئاوهکەوه و هاتەوه دەری. بە مەلە پزۆیشت و شەپۆلەکانیش رایاندا هەتا گەیشتە قەراخ ئاوهکە. ئەوه لە کاتێکدا بوو کە بە تەمای رزگاربوون نەبوو.

"ئەسەعد کە گەیشتە قەراخ دەریا، جەلەکانی داکەند. چۆراندنییەوه و جوان گۆشینی. لە بەر تاوهکە هەلیخستن و بۆخۆی بە رووتی دانیشت و بیری لە چارەنووسی خۆی و ئەو کێشەکانە کردەوه کە بە سەری هاتبوون. کەمیک گریا و ئەو شیعەرە خۆیندەوه:

بەن ئامانج و بەن جێ وەرپێ کەس نازانێ لەکوێ کەوتووم
 ئای لەو پۆژگارە نامەردە، بە جارێ پەری—وهی کردووم!
 نە دێ دەنگی ناشنایەک نە گوێیەک ببیستی دەن—گم
 سەر دەکا ناخی گەرمی دل لەگەل هەر پشوو دانێ—گم

"کە شیعەرەکە تەواو بوو، جەلەکانی لە بەر کردەوه. نەیدەزانی بۆ کام لا بچن. سەرگەردان شەو و پۆژ دەپزۆیشت و گەلای دار و بنچکە گیای دەخوارد. لە کانی و شتیش ئاوی دەخواردەوه. هەتا دواچار شارێکی لێ وەدیار کەوت. ئەسەعد لە خۆشیان خەریک بوو بفرێ، هەنگاوهکانی توندتر و خێراتر کردن. بەرەو شار ملی پێوه نا. کاتی شتیوان گەیشتی."

لێرەدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی هات و شەهزادە درێزە چیرۆکەکە هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی دووسهد و سی و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئەسعهه کاتی شیوان له دهروازهی شار نزیك بووهوه و دهروازه داخرا. ئەو شاره هەر ئەو شاره بوو که ئەسعهه تیندا زیندانی کرابوو. ئەمجدی براشی پلهی وهزیری ئەو شارهی بوو. که ئەسعهه زانی دهروازه داخراوه، گهراوه، چوو بۆ گۆرستان. که چوو ئەوئ، سهیری کرد ئەوه دهرکی قسنیک کراوهتهوه، چوو نینو قسنهکهوه و لهویندا نووست.

"بههرامی مهجووس به فیل و کهلک له دهست سوپاکهی مهرجانشا پرزگاری ببوو به دهماخ و خۆشییهوه گهراوه بۆ شارهکهی خویان. که گهیشتهوه، ئەویش له کهشتیهکه دابهزی و رووی کرده گۆرستانهکه. هەر بهرینکهوت، ئەویش چاوی به دهرکی ئەو قسنه کهوت که ئەسعهه لهویندا خهوتبوو. سهرنجی دایه دانهخراوو. پینی سهیر بوو گوتی: 'ئوه بۆ دانهخراوه؟ دهبن چاویکی لئ بکهه بزانم بۆ دانهخراوه.' که چوو پیشی و سهرنجی دایه، ئەسعهه دیت لهویندا خهوتوو. بههرام سهری برده ژووری و ناسیهوه. پینی گوت: 'ئهی موسولمانی گلاو ئەوه هیشتا هەر ماوی؟! ئیدی کرتی و بریدییهوه مالهکهی خۆی. ساردایکی ههبوو تاییهتی نازاردانی موسولمانان. کچیکی ههبوو ناوی 'بوستان' بوو. هینای ئەسعهه کۆت و زنجیر کرد. به کچهکهی گوت: 'شهووپۆژ نازاری بده ههتا دهیکوژی.' ئینجا بۆ خوی به قامچی ئەوهندهی لئ دا تا تهواوی گیانی خوینی تی زا. ئەوجا کلیلهکهی دا به کهنیشکهکهی و بۆخۆی پۆیشت. کاتیک بوستانی کچی بههرام بۆ نازاردانی ئەسعهه هاته سارداوهکه، سهیری کرد ئەسعهه کورپیکی نارام، سیما پاک، قۆز، چاو و رهش و بروی کهوانیه، دلێ چوو سهری. رووی له ئەسعهه کرد و گوتی:

ئهی پهريزاد، نازانم چـونه پـیت ون کردووہ؟
کورپی ئەوهنده جـوانم تا ئیستا نه دیتووہ
راستت بوئ، ناتوانم ههستی دلم وهشـیرم
ئهوینت له دلمدا کاریکي وای کردووہ

"دوای ئەوه به ئەسعهه گوت: 'ناوت چییه؟' گوتی: 'ناوم ئەسعهه.' بوستان گوتی: 'ئەتۆ بهختهوهری و ئەو پۆزگارەش بهختهوهرە که تۆی تیدای. به راستی تۆ شیاوی نازاردان نیت. من هەر له سهرهتاوه زانیم تۆ ستهمدیدهی.'

"بهو جۆره بوستانی کچی بههرام به قسهی خۆش ئۆخزنی دهخسته دلێ ئەسعههوه و وردهورده هۆگری دهبوو. دوای ئەوه دهست و پینی کردهوه و له بارهی دینی ئیسلامهوه

پرسپاری لى كرد. ئەسەد گوتى: 'دینی ئىسلام دینیكى رەوا و پتەو. پىغەبەرەكەى موخەممەدە، درود و سلاوى خودای لى بى. خاوەنى پەرچوو و ئایاتە. جا ئاور ناتوانى چاكەى بۆ كەس هەبى، فریای كەس بگەوى یان زیان بە كەس بگەینى.' بەو شىو رىوشوینى دینی ئىسلامى بۆ بوستان شى كردهو. بوستان وردەورده دلى نەرم بوو خوشەویستی ئەسەد بوو هۆى ئەو كە بوستان دەرکی زەین و دلى بۆ ئىسلام بگاتەو. وا بوو شادەوئیمانى هینا. هاتە ریزی بەختەوهرانى پىبازى هەقەو. ئیتر نان و ئاوى دەدا بە ئەسەد. پىگەو نوێژیان دەکرد. خواردەمەنى وزەبەخشى دەدا بە ئەسەد تەواو هاتەو سەر خۆ و بووژاوه. ئیتر جەستەى خۆى گرتەو و تین و گوپى هاتەو بەر.

"پۆژىك بوستان لە لای ئەسەد هاتە دەرى و لە بەردەرگا راوہستا بوو گوئى لە دەنگى جارچى بوو دەىگوت: 'هەرکەس لاویكى بەو ناو و نیشانە لە لا بى و بە ئیمە راگەینى، هەرچى بوئ پاشا دەیداتى و خەلاتى دەکا. بەلام ئەگەر ئەو كەسەى لە لا بى و بىشاریتەو و دەنگ نەکا، كە پىمان زانى لە بەردەرگا كەى خۆى هەلیدەواسىن. مالەكەى تالان دەكرى و وەچەى دەبدریتەو.' ئەسەدیش تەواوى بەسەرھاتى خۆى بۆ بوستان گىزابوو. زانى كە ئەو بەدواى ئەسەدەو. ئىدى خىرا چوو. بۆ لای ئەسەد. قسەكانى جارچى بۆ گىزراوه. ئەسەدى لە سارداوہ كە هینا دەرى و ناردى بۆ مالى وەزىر. ئەسەد لە دوورەو كە وەزىرى دىت، ناسىیەو. گوتى: 'بە خودا ئەو ئەمجەدى برامە.'

"ئەسەد چوو بارەگای وەزىر. هەرکە چاویان پىك كەوت، یەكترىان ناسىیەو. باوہشيان پىكدا گرت. گریان و پىكەنىيان تىكەل ببوو. خزمەتكار و شتەكانیان دەورىان دان. هەردووکیان لە هۆش خۆیان چوون. ماوہیەك بوورانەو. گولویان بەسەردا هەلپژاندن و هاتەو سەر خۆ. كە وە هۆش هاتەو، ئەمجەد ئەسەدى بردە لای سولتان و بەسەرھاتەكەى خۆى بۆ گىزراوه."

لێردا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كوتابى هات و شەرزاد درىژەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەویكى دىكە.

که نهوی دووسه و سی و نهشم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، سولتان فهرمانی دا بچن مالی بههرامی مهجوس تالان بکن. وهزیر تاقمیکی نارد بۆ تالانی مالهکه. پیاوهکانی وهزیر چون مالهکهیان تالان کرد و ههر وهک وهزیر رایسپاردبوون، بوستانی کچی وهزیریان هینا بۆ لای وهزیر. ئه مچه زۆری ریز لئ گرت. دواي ئه وه ئه مچه دیش به سه رهاتی خوی له گه ل کیزۆله که و به هادور بۆ گنپراوه. ههر دووکیان ئه و دورد و په ندانه ی له ماوه ی دابرا نه که وه به سه ریان هاتبوو بۆ به کتریان گنپراوه. دواي ئه وه بههرامی مهجوسسیان هینا و فهرمانی کوشتیان دا. بههرام گوتی: 'پاشا، ههر به ته مای بمکوژی؟ پاشا گوتی: ئه ری ههر ده تکوژم.' بههرام گوتی: 'باشه دهر فه تیکم دهنی.' ئه وه ی گوت و سووژده ی بۆ برد. پاشان سه ری به رز کرده وه و شه هاده تهنی هینا و له سه ر دهستی سولتان موسولمان بوو. ئه و خه لکه ی له وی بوون هه موو دلخۆش بوون. ئینجا ئه مچه د و ئه سعه د ته واوی به سه رهاتی خویان له سه ره تاوه تا کۆتایی بۆ بههرام گنپراوه. بههرام پینی گوتن: 'گه وه ره کانم، ئاماده بن منیش له گه لتان دیم بۆ.'

"ئه مچه د و ئه سعه د خۆشیان له قسه که ی هات و دهستیان کرد به گریان. بههرام پینی گوتن: 'گه وره کان، مه گرین و هیور بن. نیگه ران مه بن. به خزم و که سه کانتان شاد دهنه وه. ههروهک چون نیعمه ت و نیعمه پیک شاد بوونه وه.' ئه مچه د و ئه سعه د پرسیان: 'ئه وانه کین؟ دا توخودا به سه رهاتی ئه وانیشمان بۆ بگنپه وه.'

به سه رهاتی نیعمه ت و نیعمه

"بههرام گوتی: 'ده گنپه وه له کووفه پیاویکی لئ بوو له گه وره کانئێ شار. که پزبان ده گوت ره بیعی کوپی حاته م. پیاویکی ده وله مند و سه ساوه و خۆشگوزه ران بوو. خودا کوپیکی دابووین که ناوی نیعمه توللا بوو. رۆژیک ره بیع به لای بازاری که نيز فرۆشاندا رۆیشت. چاوی به که نيزیک که وت، هینابووین بيفرۆشن. کیزۆله یه کی چکوله ش له په نای پاره ستابوو. ره بیعی کوپی حاته م به که نيز فرۆشه که ی گوت: 'ئه و که نيزه به که چه که یه وه به چه نده؟' که نيز فرۆش گوتی: 'به په نجا دینار.' ره بیع گوتی: 'به لیئنامه که ی بنووسه. نرخي خۆت وه رگره و که نيزه که م راده ست که.' به و جوړه ره بیع پاره که ی بۆ ژمارد و حقی ده لالییه که شی دایه. که نيز و که چی هینا وه مالی خۆی. که چه مامی ره بیع که ئه و که نيزه ی دیت، گوتی: 'نامۆزا، ئه و که نيزه ت بۆ چییه؟' ره بیع گوتی: 'ئه و که چه م زۆر پنی جوان بوو، بۆیه ئه و که نيزه شم کری. ئه و که چه ئه گه ر گه وره بن، له ولاتی عه ره ب و عه جه مدا شتی

هـودنده جوانی تئیدا نابیی. 'کچه مامهکهی به کهنیزهکهی گوت: 'ناوت چیه؟ ناوی کچهکهت جیه؟' کهنیزه گوتی: 'ناوی خۆم تهوفیق و ناوی کچهکهشم سوعدایه. 'گوتی: 'راست دهکهی ئەو سوعدایه و ههرکهس ئەوهوشی کړیوه سهعیده. 'دوای ئەوه گوتی: 'ئاموزا، ناوی منی چی؟' رهبیع گوتی: 'ههرچی تو پیت خوش بی.'

'کچه مامی رهبیع گوتی: 'نیعم. 'رهبیع گوتی: 'ناویکی خوشت بۆ دیتهوه. 'ئیدی نیعمی روک لهگهله نیعمتی کورپی رهبیع له مالیکدا پهروهده کران. ههتا تهمهنیان بوو به ده سال. ههردووکیان یهک له یهک جوانتر و لهبهردلانتر بوون. نیعمت به نیعمی دهگوت ده و ئەویش به نیعمتی دهگوت کاکه. دوای ئەوهی تهمهنی نیعمت گهیشته ده سال، بۆکی نیعمت رهبیعی کورپی حاتم به نیعمتی گوت: 'کورکهکم، ئەوه خوشکی تو نییه، بهنکوو ئەوه کهنیزته. بۆ تووم کړیوه. لهمهو دوا ئەتو پیتی مهلی داده یان خوشکی.'

"ئینجا نیعمت چوه لای دایکی و ئەوهی له دلیدا بوو پیتی گوت. دایکیشی گوتی: 'رۆله گیان، ئەوه کهنیزی تویه. 'ئیدی نیعمت و نیعم پیکهوه گوره بوون و یهکتریشیان زور خوش دهویست. تو سالیس بهسهه ئەوهدا تپهپی ئەوان ئاوا پیکهوه ژیان. له کووهدا کهنیزی ئەوهنده جوان و چاکی تیدا نهبوو. کهس له جوانیدا بهو نهدهگهیشتهوه. قورئان و خوشنوووسی و زانستهکانی دیکه ههموو فیر ببوو. شهترهنج و یارییهکانی دیکهشی زور چاک دهزانی. له دابونهیتی گورانی و ئامیره مؤسیقیهکانیش شارهزاییهکی تهواوی ههبوو. به جۆریک که له زهمانی خۆیدا تایی نهبوو. وا بوو رۆژیک لهگهله خاوهنهکهی، نیعمت کورپی رهبیع، دانیشتبوون خهریکی خواردنهوه بوون. نیعم دهستی دا عوود و تارهکانی توند کردنهوه و ئەو دوو بهیته شیعرهی گوت:

بپوا مـــــــــــــهکه ئەگه ر بیستت بیجگه له تو یارم ههیه
یان جـــــــــــــگه له فکر و خیالی تو فکری ترم ههیه
ههه ئەمن نیم کهوتومه ناو ئالقهی داوی کهزیهتهوه
به تالـــــــــــــک بسکی خۆتهوه ههزارانت بهستوهتهوه

"نیعمت له رادهبهدهر خوشحال بوو به نیعمی گوت: 'تو گیانی من به دهف و ئامیزی شادیهینهوه گورانییم بۆ بلی. 'دوای ئەوه چهند ئاوازیکی زور خوشی لی دا و ئەو بهیتانهی گوت:

۱. له دیاری کردن تهمهنی ئەو مندانهدا سهرچاوهکان لهگهله یهک ناکوکن.

که بلیم من کـــارم به تو نه داوه
دار و دیوار هـــاوار دهکا: پیت داوه
که سه رکونه بکن و لیم بدن تانه
دهلیم: تا تو یان نه دیوه حقه قـــیانه

”نیعمت گوتی: ’نیعم، خودا بتپاریزی.‘ ئیدی خه ریکی عهیش و نوش بوون. تا ناوبانگی کچه به گویی حه ججاج گه شته وه. مه منا خه لیفهش داوای که نیزی لی کردبوو پوژیک له دیوی کاره که ی خوی دانیش تبوو به خوی گوت: ’ده بی ریگایه ک ببینمه وه ئه و که نیزی نیوی ’نیعم‘ به گرم و بینیرم بو لای خه لیفه عه بدولمه لیک کوری مه روان. چونکه له کوشکی خه لیفه دا که سی ئه وه نده جوانی تیدا نییه. که س دهنگ و ئاوازی ئه وی نییه.‘ داوای ئه وه که وته بیره وه. پیریژنیک بوو له فروفیل و چاوبه ستیدا دهستی شهیتانی له پشته وه به ستبوو. ناردی ئه و پیریژنه بیتن. پیریژنه یان هیتا. حه ججاج پیی گوت: ’ده چی بو مالی ره بیعی کوری حاتم. له گه ل که نیشه که پدا خوت ریک ده خه ی. ورده ورده کاریک ده که ی به فیلنیک بیهت نییه ده ری تا بیگرین و بو خه لیفه ی بینیرین، چونکه بیستومه له دنیا دا ئافره تی ئاوا ده لالی تیدا نییه.‘ پیریژنه به لینی هاوکاری پی دا. بو به یانی جل و به رگی خواپه رستانه ی له بهر کرد. ته سبیحیکی هه زار دهنکی له ملی کرد.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی دووسه و سی و ههونهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، پیریژنه تهسینجی هزار دهنکی به ملیدا کرد. گۆچانی به دهستهوه گرت و پۆیشت. له بهر خۆیهوه ههر دهیگوت: 'سوبحانه لالا، نه لحه مدولایلا، لانیلا هه ئیله لاهو نه للاهونه کبهر.' ئیدی ئاوا بهردهوام ناو و یادی خودای لهسهه دهه بوو. به دلێش ههر له بیر فریودانی ئهم و نهودا بوو. بهو جزره پۆیشت ههتا گه یشته مالی نیعمهتی کورپی ره بیع و له دهه رگای دا. دهه رگه وان دهه رگای کردهوه. به پیریژنه ی گوت: 'چیت دهوی؟' گوتی: 'ههزار و بهندهیهکی خودام، کاتی نویژی نیوه پۆیه، دهترسم نویژه کهم بچی. دههوی لهو ماله به فهدا نویژه کهم بکه م.' دهه رگه وان که گوتی: 'خۆ ئیره مزگهوت نییه دهست بکهی به پارانه وه و لالانه وه.' پیریژنه گوتی: 'دهزانم مزگهوت نییه، به لام هیچ جینکایهک به قهه مالی نیعمهتی کورپی ره بیع پاک و به فهدا نییه. ئه من یه کینک له دایه نه کانی دارولخه لاقه م. ههر بۆ سهیران و خودا په رستی هاتومه ته ده ری.' دهه رگه وان گوتی: 'ئه من ناهیلیم بچیته ژووری.' بهو جزره باسه که یان لێ دریز بووه وه. پیریژنه بۆی چوه پیدش و یه خهی گرت و گوتی: 'منیک که ده چمه مالی ئه میران و وه زیران، تو ناهیلی بچه مالی نیعمهتی کورپی ره بیع؟' لهو جهنگه یه دا نیعمهت هاته ده ری و قسه ی پیریژنه ی بیست. پینکه نی و گوتی: 'به دوا ی مندا وه ره.' بۆخۆی پۆیشت و پیریژنه ش به دوایدا پۆیشت ههتا گه یشته لای نیعمه. پیریژنه سلای لێ کرد. سه ری له جوانی و پینک و پینکی نیعمه سوور ما.

"ئینجا پیریژنه ههستا چوو دهسنویژی شهرد و دهستی کرد به نویژکردن. بهردهوام ههر خهریکی پکوع و سوورده و ههستانه وه بوو ههتا بوو به شهو. نیعمه گوتی: 'دایه، توزیک بچه سیوه و وه ره دانیشه.' پیریژنه گوتی: 'پۆله، هه رگهس به ته مای پۆزی په سلان بی، ده بی لهم دنیا یه رهنجی بۆ بکیشی. هه رگهس لهم دنیا یه هیچ هه ولی بۆ نه دا، پۆزی په سلان ناچیته ریزی چاکه کارانه وه.' نیعمه ههستا چوو خوارده مهنی بۆ هیتا. له پینشی داینا و پنی گوت: 'نان بخۆ و دوعام بۆ بکه که خودا له هه له و ئاکاری خراپم خوش بی.' پیریژنه گوتی: 'پۆله، ئه من به پۆرووم، ئه تو کیزۆله یه کی تازه نه مامی، خواردن و خوارده وه بو تو باشه. خودا لیت خوش بی و توبهت قه ببول کا.'

"به کورتی، که نیه ماوه یه که له گه ل پیریژنه دانیشته و قسه یان کرد. ئه و جا به نیعمه تی گوت: 'گه وه ره م، دا تو خودا به دایه پیره بلێ ماوه یه که له لای ئیمه بمینیته وه، ئاخه هه نووری ئیمانی لێ دهباری.' نیعمهت گوتی: 'دهی باشه دیوینکی بۆ خالی که با بۆخۆی هه ره له ویدا خهریکی خوا په رستی بی. مه هیله کهس بچیته لای و سه رودلی بگری، به شکو به بۆنه ی ئه وه وه خودا ئیمه ش لیک نه کا و مالمان لێ تیک نه دا.'

"ئىدى پىريژنه ئەو شەۋە ھەتا بەيانى لەۋى ماۋە. جارىك نويژى دەکرد، جارىك خەرىكى قورئان خويئىدن و زىكر و پارانەۋە دەبوو. كە رۆژ بوۋەۋە، پىريژنە ھەستا چوۋ بۇ لاي نىعمەت و نىعمە. سلاۋ و بەيانى باشى لى كردن. ويستى مالاۋايان لى بكا. نىعم پىي گوت: 'دايە، بۇ كوئ دەچى؟ ئەۋە نىعمەت پىي گوتم كە ديويكت بۇ تەرخان بكام، بۇخوت لەويدا خەرىكى خوداپەرسىتى بى.' پىريژنە گوتى: 'خودا خاۋەنى تۇ لە شەپى شەپخازان و چاۋچنۇكان بپارىزى و رۆزىتان زياد كا. نەۋە لا بەس تىكايەكم ھەيە بە ھەركەۋانەكەتان بلئ ئەگەر جارىكى دىكە ويستم بىم، رىم لى نەگى. ئەمن دەچم بۇ شوئىنە پىرۆزەكان. لەۋى ھەتمەن بۇتان دەپارىمەۋە. دۋاي ھەموو نويژ و عىبادەتىكم دەپارىمەۋە خودا لىتان خۇش بى.' دۋاي ئەۋە ۋەدەر كەوت. كەنيزە فەقىرەكە بۇ دەگىيا نەيدەزانى لەبەر چى ھاتوۋە و چ پىلاننىكى گلاۋى لەبن سەردايە.

"دۋاي پىريژنە چوۋەۋە لاي ھەججە. ھەججە پىي گوت: 'شىرى يا رىۋى؟' پىريژنە گوتى: 'چوۋمە لاي كەنيزەكە و دىتم، تا ئىستا ھىچ دايكتىك جوانى ئاۋاي لى نەبوۋە.' ھەججە گوتى: 'ئەگەر كارەكەت جىبەجى بى، قازانجىكى زورى بۇ منىش و بۇ تۇش تىدايە.' پىريژنە گوتى: 'مانكىم دەرفەت لىت دەۋى.' گوتى: 'بۇ بە مانكىك جىبەجى كە.' دۋاي ئەۋە پىريژنە بەردەۋام ھاتوچۆى مالى نىعمەتى دەکرد."

لېزەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که نهوی دووسه و سی و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، پیریژنه هات وچوی مالی نیعمهت و نیعمه می دهکرد و نهوانیش روژ لهگهله روژ زیاتر لایان بهشکوتر دهبوو و پریزیان زیاتر لی دهگرت. پیریژنه زور شهو و روژی لهویندا بهسهر دهبرد. ههتاکو روژیک لهگهله نیعمه دووبه دوو مانهوه. پنی گوت: 'هه کاتیک دهچمه شوینه پیروز و پاکهکان، دوعات بو دهکهم و خوزگه دهخوازم توشم لهگهله بایه ههتا له نیزیکهوه بارهگای نهو شیخ و مشایخانهی به پلهی وسال گهیشتون، ببینی و لهبهریان بپارینهوه و نهوانیش دوعات بو بکهن بهو ئاواتانهت بگهی که له دلتدایه.' نیعمه می گوتی: 'دایه، تو خودا منیش لهگهله خوتدا بهره.' پیریژنه گوتی: 'روخسهت له خهسووت بخوازه، دهتههه. نیعمه چوو به دایکی نیعمه تی گوت: 'دایه، به نیعمه تی خاوهنم بلی مؤلهتمان بدا روژیک من و توش لهگهله دایه بچینه دهری ههتا له شوینه پیروز و پاکهکان کهمیک نویژ و عیبادت بکهین.' وا بوو نیعمهت هاتهوه و دانیشست، پیریژنه چوو بهرهوه و دهستی ماچ کا. نیعمهت نهیهیشست. ئیدی پیریژنه نزای بو کرد و له مالهکهی چوو دهری و مالوایی کرد. بو روژی دواپی پیریژنه هاتهوه. نیعمهت له مالی نهبوو. رووی له نیعمه کرد و گوتی: 'دوی شهو زورم دوعا بو کردی، ئیستا ههسته با کهمیک بچینه دهری. یهک-دوو شوین دهچین و پیش نهوهی خاوهنت بیتهوه، زوو دهتهینمهوه.' نیعمه به خهسووی گوت: 'دایه تو خودا ریم بده با لهگهله داپیرهدا ههتا دهرهوه بچم. یهک-دوو شوینی پاکم پیشان هدا و پیش نهوهی خاوهنم بیتهوه، زوو دینهوه.' خهسووی گوتی: 'نهمن لهوه دهترسم نیعمهت بتبینی.' پیریژن گوتی: 'به خودا ناهیلیم دانیشیته زهوی، هه به پنهوه کهمیک دهگپرم و خیرا دهگپینهوه.'

"پیریژنه بهو کهلهکه کهنیزههی هینا دهری. بردی بو کوشکی ههجاج. که چوونه کوشک، کهنیزهکهی له دیویک دانا. بوخوی چوو ههجاجی ئاگادار کردهوه. ههجاج هات و چاوی پنی کهوت. سهیری کرد له دنیاا هاوتای نییه و نهبووه. نیعمه کاتیک ههجاجی دیت، رووی داپوشی.

"ههجاج لهوی دور نهکهوتهوه و داوای کرد پهردهدار بی و پهنا سواریش لهگهله خوی بیتنی. پهردهدار به پهنا سوارهوه هات. پنی فهرموو نهو کهنیزه سواری نهسپیک بکهن و ببین بو دیمشق و بیدهنه دهست خهلیفه عهبدولمهلیکی کوری مهروان.' نامهیهکیشی بو نووسی و گوتی: 'نهو نامهیهش بده دهست خهلیفه. وهلامهکهشیم بو بیتهوه. زووش بگپینهوه.'

"پهردهدار کهنیزههی سواری نهسپیک کرد. بهرهو دیمشق وهری کهوت. کهنیزه له تاوی

خاوه نه که ی به رده وام ده گریا هه تا گه یشتته دیمشوق. په رده دار چوو پوخسه تی دیداری
خه لیفه ی خواسست و چوو لای. هه والی بردنی که نیزه که ی دایه. خه لیفه که نیزه ی له
کوشکینکدا دانا. دوی نه وه چوو هه ره مسه را و به خیزانی گوتی: 'هه ججاج که نیزیکی له
پاشاکانی کووفه وه به ده هه زار دینار بۆ کریوم. نه و نامه یه شسی له گه ل ناردوووه.' خیزانی
خه لیفه پنی گوت: '...'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی
هه لگرت بۆ شه ویککی دیکه.

که شهوی دووسه و سی و نۆیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، کاتیک خهلیفه باسی ئه و کهنیزه ی بۆ خیزانی کرد. خیزانی گوتی: 'خودا له رهحمهتی خۆییت بینهری نهکا.' دوا ی ئه وه خوشکی خهلیفه چوه لای کهنیزه که که ئهوی دیت، گوتی: 'به خودا کریار نهگه ر سه د هه زار دیناریش بدا قهت زیان ناکا.' ئینجا کهنیزه گوتی: 'جوانی، ئه و کۆشکه هی کینه و ئه م شاره کۆییه؟' خوشکی خهلیفه گوتی: 'ئه م شاره دیمشقه. ئه م کۆشکهش کۆشکی خهلیفه ی برام، عه بدلمه لیک ی کۆری مه روانه.' دوا ی ئه وه به کهنیزه که ی گوت: 'بۆ تو ئه وه ت نه زانیبوو؟' گوتی: 'ئاوه للا خانم، ئه من به وانم نه زانیوه.' خوشکی خهلیفه گوتی: 'ئه وه ی تۆی فرۆشت و پاره که ی تۆی وه رگرت، به تۆی نه گوتوه که خهلیفه تۆی کریوه؟' کاتیک نیعم ئه وه ی بیست، پۆندک له چاوی هاته خواری، له دلی خۆیدا گوتی: 'به خودا پیریژنه کاری خۆی کرد. ئیستا نه گه ر قسه یه کیش بکه م، باوه رم پێ ناکه ن. وا چاکه هه ر بیده نگ بم. بزانه م خودا بۆخۆی به رهحمی خۆی چیم له گه ل ده کا.' ئیدی ته ریق بووه وه و سه ری داخست. سه ر گۆناکانی سوور هه لگه ران. دوا ی ئه وه خوشکی خهلیفه رویشت. پۆژینکی دیکه هاته وه لای. جلی دیا و ملبه ندی گه وه رنیشانی بۆ هینا. خهلیفه ش هات له په نای دانیشت. خوشکی خهلیفه پنی گوت: 'چا و له و کهنیزه که چه نده جوان و له به ردلان و بینهاوتایه.' خهلیفه به نیعمی گوت: 'ئه و پوو به نده ت لا ده.' نیعم پوو به نده که ی لا نه برد و خهلیفه چاوی پنی نه که وت، به لام قامکه کانی دیت. خۆشه ویستی ئه و له دلی خهلیفه دا کاری خۆی کرد. به خوشکی گوت: 'ئه من هه تا سه ی پۆژان نایه مه لای تا ته وا و هۆگری تو نه بێ.' دوا ی ئه وه خهلیفه هه ستا. رویشت. کهنیزه که سه ری له و کاره ی خۆی ماسیبوو. له دلی خۆیدا هه ر داخم و پۆی نیعمه تی بوو. که بوو به شه و نه خۆش که وت. یا و نۆبه تینه کی هاتی، سه یر. نه هیچی ده خوارد و نه هیچی ده خوارده وه. رهنگی په زد بوو. چوون به خهلیفه یان راگه یاند. خهلیفه زۆری پێ ناخۆش بوو. نۆژداریان هینا سه ری. کهس له ده ردی نه ده گه یشت. کهنیزه ئه وه لیره ئاوا ی لێ هات.

"به لام نیعمه تی کۆری ره بیعی خاوه نی که هاته وه مالی کهنیزه که ی نه دیت، گازی کرد. هیچ دهنگی نه بوو. خیرا هه ستا و توند هه رای کرد، کهس به هاواریه وه نه هات. کهنیزه کانی دیکه هه مووی له ترسی خاوه نه که یان خۆیان شارده وه. ئیدی نیعمه ت هاته ده ری و چو بۆ لای دایکی. سه یری کرد ئه وه دایکی دانیشتوه و دهستی کردوه ته کۆله که ی چه نه ی. گوتی: 'دایه، نیعم چوه بۆ کۆی؟' گوتی: 'پۆله، له گه ل که سه یک رویشتوه له من جینی باوه رتر و دلسو زتره.' نیعمه ت گوتی: 'ئه و که سه کینه؟' دایکی وه لامی داوه: 'ئه و که سه پیریژنه ئا کار جوان و چاکه کاره که یه. بردی بۆ لای هه ژاران و زیاره تی نه زه رگه ی

پیاوچاكان و دهگه پښته وه. 'ئیدی نیعمه ت گوتی: 'ئاخر ئه و که ی کاری ناوای کردووه؟ که ی چووته ده ری؟' دایکی گوتی: 'له به یانییه وه چووته ده ری.' نیعمه ت به دایکی گوت: 'تو بۆ هیشته؟' دایکی نیعمه ت گوتی: 'پۆله، ئه و به ئاره زووی خوی چوو.'

"ئیدی نیعمه ت له مال چوو ده ری. به لام له خورا چوو. چوو بۆ لای داروغه و پنی گوت: 'ئه ری تو فریوم ده ده ی و به فیل که نیز له ماله که ی من ده به یته ده ر؟ منیش ناچارم ههستم لیره وه بچم بۆ دیمشق بۆ لای خه لیفه شکایه ت بکه م.' داروغه گوتی: 'کن که نیزی تو ی به فیل بردووته ده ری؟' نیعمه ت گوتی: 'ئه و پیریژنه ی ئاکاری ناواناوا و جل و به رگی په شمی له به ر کردبوو و ته سبیجی هه زار ده نکی پنی بوو.' داروغه گوتی: 'تو ئه و پیریژنه م پیشان ده، با که نیزه که تی لئ بستینه وه.' نیعمه ت گوتی: 'جا کن پیریژنه ده ناسی؟' داروغه گوتی: 'لا یعلم الغیب الا الله.' داروغه ده یزانی که ئه و کاره کاری پیریژنه جادوو یازه که ی هه جججه. نیعمه ت پنی گوت: 'من هه ر تو ده ناسم. ده نا ده چم له لای هه جججه شکایه ت لئ ده که م.' داروغه گوتی: 'ده چیه ت هه ر کوئ بچۆ. نیعمه ت هه ستا چوو بۆ کۆشکی هه جججه. بابی نیعمه ت په کینک له گه وره گه وره کانی کووفه بوو. کاتیک چوو بۆ کۆشکی هه جججه، په رده دار چوو لای هه جججه و بابه ته که ی بۆ گه یزاهه. هه جججه به په رده داری گوت: 'بیهینه لای من.' کاتیک نیعمه تی کوپی ره بیع چوو لای هه جججه، هه جججه گوتی: 'ئه وه چیه ت به سه ر هاتووه؟' نیعمه ت گوتی: 'شتیکی سه یرم بۆ هاتووته پنیسی.' پاشان پووداوه که ی بۆ گه یزاهه. هه جججه گوتی: 'داروغه بانگ که بیته ئیره.' داروغه هات و فه رمانی پنی دا بچیه ت پیریژنه بیینه ئه وی و گوتی: 'که نیزی نیعمه تی کوپی ره بیع له تو ده وی.' داروغه گوتی: 'لا یعلم الغیب الا الله.' هه جججه گوتی: 'چاره نییه، ده بی سوار بی و ته وای رینگاکانیش بکه پنی و شار بپشکنی.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و چلهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، چهجاج به داروغه‌ی گوت: 'دهبی سوار بی و ته‌واوی کولان و که‌رهک و ریگاو‌بانه‌کانی شار بگه‌پتی و شار بپشکنی.' دوا‌ی نه‌وه پرووی کرده نیعمت و گوتی: 'نه‌گه‌ر که‌نیزه‌که‌ت نه‌دو‌زرایه‌وه، من ده که‌نیزی خوم و ده که‌نیزیش له داروغه‌ی ده‌ستینم و ده‌تده‌می.' ئینجا به داروغه‌ی گوت: 'بو‌راوه‌ستاوی؟! برؤا! داروغه‌ی چووه ده‌ری. نیعمت ته‌واو مات و مه‌لول و له ژیان بیهیوا بوو. نه‌و چوارده‌سالان بوو هیشتا‌خه‌تی نه‌دابوو. ئیدی ده‌ستی کرد به گریان ر‌ویشته‌وه مال. وای لی هات نه‌ده‌چووه نیو‌خه‌لک هر له مال‌ه‌وه داده‌نیشست. پاشان بابی پرووی تی کرد و گوتی: 'رؤله، چهجاج به فیل که‌نیزه‌که‌ی بردووه، به‌لام نه‌وه‌نده‌ی پی ناچن خودا په‌رده له‌سه‌ر تاوانه‌که‌یان هه‌لده‌داته‌وه.' "

"به کورتی، خه‌م و په‌ژاره وای له نیعمت کرد ته‌واو کاسی کرد. نه‌وانه‌ی ده‌هاتنه لای، نه‌یده‌ناسینه‌وه. سن مانگ به‌و جو‌ره ژیا. دوا‌ی نه‌وه ته‌واو تیک چوو. بابی ده‌ستی لی شورد و نو‌ژداره‌کان هاتنه سه‌ری و گوتیان: 'جگه له که‌نیزه‌که‌ی، هیچ ده‌رمانیک کاریگه‌ر نابی.'

"ر‌وژنیک له ر‌وژان نو‌ژداریکی عه‌جه‌م^۱ که له کاری ده‌رمان و نه‌ستیره‌ناسیدا له‌ناو خه‌لکا ناسراو بوو، هاته نه‌و شاره. ره‌بیع بانگی کرد. نو‌ژداره‌که هات، ره‌بیع له په‌نا خوی داینا و ر‌یزی لی گرت. ده‌ستی قه‌دری لی نا. پیی گوت: 'چاویک له کوره‌که‌م بکه.' نو‌ژدار شواری گرت. چاویکی لی کرد، پیکه‌نی و گوتی: 'کوره وا دیاره تو نه‌خوشی ده‌روونیت هه‌یه.' ره‌بیع گوتی: 'راست ده‌فهرمووی، ئیستا فالیکمان بو بگروهه و چی هه‌یه به من بلی و هیچ لی مه‌شاره‌وه.' نو‌ژدار گوتی: 'که‌نیزیک ناوری له دلی به‌ر داوه و نه‌و که‌نیزه‌ش یان له دیمشقه یان له به‌سره‌یه. ده‌رمانی ده‌ردی کوره‌که‌شت جگه له گه‌یشتن به‌و که‌نیزه هیچی دی نییه.'

"ره‌بیع گوتی: 'نه‌گه‌ر تو بتوانی نه‌و دووانه به یه‌ک بگه‌یه‌نیته‌وه، من نه‌وه‌نده‌ت مال ده‌ده‌من که هه‌تا ماوی به‌شت بکا.' نو‌ژداره عه‌جه‌مه‌که گوتی: 'نه‌و کاره کاریکی زور ئاسانه.' ئینجا پرووی له نیعمت کرد و گوتی: 'هیوادار به؛ شتیک نییه.' نه‌وجا نو‌ژداره‌که به ره‌بیعی گوت: 'چواره‌هزار دینارم بده‌یه.' ره‌بیع چواره‌هزار دیناری زیری ده‌رهیتا و دای به نو‌ژداره‌که.

"جا نه‌وجار نو‌ژداره‌که به ره‌بیعی گوت: 'به‌س نه‌وهم لیت ده‌وی که کوره‌که‌ت له‌گه‌لم

۱. عه‌جه‌م: ناعه‌رپ، که له نه‌ته‌وه‌ی عه‌رپ نه‌بیئت.

بیت بؤ دیمشق و ئیشه للا نایهینه وه هتا که نیزه کهش له گهل خۆمان نه هینینه وه. پاشان پرووی له وه گهنجه کرد و گوتی: 'ناوت چیه؟' گوتی: 'ناوم نیعمه ته.' گوتی: 'نیعمه، ههسته دانیشه. وا دیاره خودا ناگای لیته و له گهل ئه وه که نیزهش پینکتان شاد دهکاته وه.' نیعمه ههستا دانیششت. نوژدار پنی گوت: 'ورهی خوت به ره سه ری. ئیمه به ته مای سه فه رین، ده بی به هیز بی. تیر بخؤ و بخۆوه. دلت خۆش که با هیز و توانای سه فه رت هه بی.' دوا ی ئه وه هه موو پینداویستییه کی سه فه ریان ساز کرد. ده هه زار دیناریان له باوکی نیعمه ت وه رگرت. پینداویستییه کانیان له وشتران نا. ئینجا خواحافیزبیان له باوکی نیعمه ت کرد و به ره وه حه له ب که وته ری. له حه له ب هه یج هه والیکه که نیزه یان وه گیر نه که وت. ناچار له حه له ب وه در که وتن. چوون بؤ دیمشق. سه ی رۆژ له وئ حه سه انه وه. دوا ی ئه وه دووکانیکیان گرت. به ردی لاجوهرد و زیر و ده فزی زیرین و چینیان تیندا ریز کرد. په رده ی زیرینیان به سه ردا دان. له پیش ئه وانیشه وه شووشه و رۆندانی بلوورینیان ریز کردن. ئوستورلابیان تیندا هه لاهه سه ی. جلی نوژدارانی کرده به ری. نیعمه تی له پیش خوی راگرت و پنی گوت: 'نیعمه ت، له مه و دوا تو له جینی کوپی منی و هه ر کاتیک بیت خوش بی، ده توانی پیم بلیی بابه. منیش به رۆله بانکت ده که م.'

”ورده و رده خه لکی دیمشق ده هاتنه دووکانی عه جه مه و چاویان له شته کانیان ده کرد. چاویشیان له جوانی و که شخه یی نیعمه تیش ده کرد. نوژدار به فارسی قسه ی له گهل نیعمه ت ده کرد و نیعمه تیش هه ر به فارسی وه لامی ده داوه، چونکه فارسی باش ده زانی. به و جۆره نوژدار له نیو خه لکی دیمشق ناوبانگی ده رکرد و ناسرا. هه موو که سه ی بؤ نه خۆشی و شتی وا هه ر ده هاتنه لای ئه و و باسی نه خۆشییه که یان بؤ ده کرد، ئه ویش ده رمانی ده دانی. جاری وا بوو میز یان پاشه رۆی نه خۆشه که یان دینا چاوی لئ ده کرد. ده یزانی چ نه خۆشییه کی هه یه. به و جۆره له شاردا ده نگی داوه و ناوبانگی که یشته مالی که وره که وره کانی شار. رۆژیک دانیشتبوو له پرده پیریژنیک هات، سواری گویدریژنیک ببوو. کورتانی ئه و که ره له دیبا چی کرابوو. به زیر و جه وه یزات رازاندبوویانه وه. له بهر دووکانی عه جه مه که ره که ی راگرت و ئاماژه ی بؤ کرد. نیعمه ت ده سستی گرت. پیریژنه له گویدریژنه که هاته خواری، گوتی: 'نوژداره عه جه مه که توی؟' نوژدار گوتی: 'به لئ، منم.' پیریژنه گوتی: 'کچیکم نه خۆشه.' ئیتر پاشه رۆکه ی ده ره ینا. کاتیک نوژدار چاوی له پاشه رۆکه که کرد، به پیریژنه ی گوت: 'دایه خانم، ئه و کیژه ناوی چیه؟ هه تا چاویکی بؤ لی بکه م. بزانه که ی ده رمانه کانی بخوا باشه؟' پیریژنه گوتی: 'براکه م، ناوی ئه و که نیزه نیعمه.'“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و چل و یه کم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکوک، کاتیک نوژدار زانی که ناوی نیعمه، ناوی نووسی و چاویکی بۆ له نوستور لابه که ی کرد. گوتی: 'دایه پیره، نه وه خه لکی کام ولاته؟ چونکه به ناو و ههوا فرق دهکا، که ی و چوناوچون دهرمانه کانی بخوا. ناخر هه ناوچه ی دهرمانی خوی له گه له ده چاری. ئیستا پیم بلێ له کوێ گه وره بووه و چه ند سالی ته مه نه؟'

"پیریژنه گوتی: 'چارده ساله و له کووفه ی عیراق گه وره بووه.' نوژدار گوتی: 'چه ند مانگه هاتووه ته ئه م شاره؟' پیریژنه گوتی: 'ئه وهنده نییه که هاتووه ته ئیره.' که نیعمه ت قسه ی پیریژنه که ی بیست و زانی نیویشی نیعمه، که و ته دله کوته. ئیدی نوژدار به پیریژنه ی گوت: 'ئه و دهرمانه ی دهیه.' پیریژنه ده دیناری دهرمانه که ی له پیش نوژداره که دانا.

"نوژدار چاویکی له نیعمه ت کرد و گوتی: 'ئه و دهرمانانه ی بۆ بیته.' پیریژنه چاوی له نیعمه ت بریوو ده یگوت: 'خودا بت پاریزێ، شیوه ت زۆر شیوه ی ئه و کیژه ده دا.' دوا ی نه وه پیریژنه به نوژداری گوت: 'ئه وه کوپی خوته یان کوپله ته؟' نوژداره که وه لامی داوه: 'کوپی خومه.' دوا ی نه وه نیعمه ت دهرمانه کانی دایه و کاغه زیکی هینا و نه و دوو به یته ی لئ نووسی:

خه یالی گولی روخسارت له گشت شوینی له گه لمایه
موژده بی دل نه و ده وایه شادبوونه وه ی به دوادایه
بسه شنه ی بلاوینت بلێ: له و مه له بنده هه لوه دایه ک
په نای هیناوه بۆ ئیره، سازی کردووه هیلانه یه ک
گری دووریت سووتاندوویه په روبالی فرینی نه و
هاتووه له و خواره که وتووه، ری برناکا بتگاتی نه و

"دوا ی کاغه زه که ی خسته تووره که دهرمانه که وه و مۆری کرد. له سه ر تووره که که به خه تی کووفی نووسی: 'من نیعمه تی کوپی ره بیعی کووفیم' و تووره که که ی دا به پیریژنه که. پیریژنه توورکه دهرمانه که ی وه رگرت و مالوایی له نوژداره که کرد. به ره و کوشکی خه لیفه گه راوه. چوه لای که نیزه که پی گوت: 'خانم، نوژداریکی عه جه م هاتووه بۆ شاره که مان، من تا ئیستا که سم له و زانتر نه دیوه. من ناوی تۆم به و گوت و پاشه روکه تم پیشان دا. خیرا نه خوشییه که تی زانی و به کوپه که ی گوت، فلانه دهرمانی بۆ دانی. کوپه که ی دهرمانه کانی بۆ پینچامه وه. باوه ر که کوپی هینده ی کوپی نه و نوژداره

جوالم لهو ديمشقه‌دا نه‌ديوه. دووكانى وه‌كوو دووكانى ئه‌و نۆژداره له‌و شاره‌دا نيه‌.

”نيعم تووره‌كه‌ ده‌رمانه‌كه‌ لى وه‌رگرت. سه‌يرى كرد ناوى خاوه‌نه‌كه‌ى ئه‌وى به‌سه‌ره‌وه‌يه. كه‌ خه‌ته‌كه‌ى ديت ره‌نگى تىك چوو گوتى: ‘خاوه‌نى ئه‌و دووكانه له‌به‌ر من هاتوه. ئينجا به‌ پيريزنه‌ى گوت: ‘دا باسى ئه‌و كوڤه‌م بۇ بكه. ده‌نكيكى چۆن بوو؟‘ پيريزنه‌ گوتى: ‘ناوى نيعمه‌ته. له‌ نيو بروى راستيدا خاليكى ره‌شى تيدايه و جلو به‌رگى به‌ شكوى له‌ به‌ر دايه. له‌ جوانيدا هيجى نه‌هيشتووه‌ته‌وه.’

”ئيدى كه‌نيزه‌كه‌ ده‌رمانه‌كه‌ى هه‌لگرت و خواردى. ئينجا پيكنى و گوتى: ‘ده‌رمانىكى پيروزه’ دواى نيو تووره‌كه‌كه‌ گه‌را. كاغه‌زه‌كه‌ى تيدا ديتوه و كرديه‌وه. كه‌ خوڻندييه‌وه، ئيتتر ته‌واو دلنيا بوو كه‌ راست خاوه‌نه‌كه‌ى خوڻه‌تى — نيعمه‌ته. خوڻحال بوو. كه‌ پيريزنه‌ ديتى ره‌نگ و پرووى كراوه، گوتى: ‘ئه‌مڤو ڤوژيكي پيروزه.’

”نيعم گوتى: ‘دا خواردن و خواردنه‌وه‌م بۇ بيتن بزائم شتيك ناخۆم.’ پيريزنه‌ فه‌رمانى به‌ كه‌نيزه‌كان دا سفه‌ريان بۇ راخست و هه‌موو جوڤه‌ خوارده‌مه‌نييه‌كى خوڻسيان له‌پيش دانا. نيعم خه‌ريك بوو، خواردنى ده‌خوارد كه‌ له‌و جه‌نگه‌يدا عه‌بدولمه‌ليكى كورپى مه‌روان هات. كه‌نيزه‌كه‌ى ديت ئه‌وه دانيشتووه خه‌ريكى خواردنه. خه‌ليفه‌ خوڻحال بوو. دواى ئه‌وه پيريزنه‌كه‌ گوتى: ‘خه‌ليفه، پيروزه چاك بوونه‌وى نيعمه‌ى كه‌نيزت. ئه‌وه نۆژداريک هاتووه‌ته شاره‌كه‌مان كه‌ له‌ هه‌موو كه‌س باشتر له‌ ده‌ردى خه‌لك ده‌گا. ده‌رمانى بۇ ده‌بينتته‌وه و بووه هۆكارى چاكبوونى كه‌نيزه‌كه‌ت. من چووم له‌ لاي ئه‌و ده‌رمانم بۇ هيتنا. جاريكى له‌و دره‌مانه‌ خوارد، زۆر گۆرا.’ خه‌ليفه‌ گوتى: ‘ئه‌و هه‌زار ديناره‌ى بۇ بيه. ئاگاشت له‌ كه‌نيزه‌كه‌ بى تا ته‌واو چاك ده‌بيتته‌وه.’

”دواى ئه‌وه خه‌ليفه‌ كه‌يفى ساز بوو. نيعمه‌ى به‌جى هيشت و چووه ده‌رى. پيريزنه‌ش هه‌زار ديناره‌كه‌ى بۇ نۆژدار برد و داين. ئاگاداريشى كرده‌وه كه‌ كچه‌ نه‌خۆشه‌كه‌ كه‌نيزى خه‌ليفه‌يه. ئه‌و كاغه‌زه‌ى كه‌ نيعم دابوويه، به‌ نۆژدارى دا. ئه‌و يش داي به‌ نيعمه‌ت. كه‌ نيعمه‌ت كاغه‌زه‌كه‌ى كرده‌وه و خه‌ته‌كه‌ى نيعمه‌ى ديت، بيهۆش كه‌وت. كه‌ هاته‌وه سه‌ر خو، كاغه‌زه‌كه‌ى كرده‌وه و خوڻندييه‌وه. له‌و په‌رده‌دا نووسه‌رابوو: ‘ئه‌و نووسه‌راويه له‌لايه‌ن هه‌لخه‌تاوى جادووه‌گه‌رى هه‌لخه‌له‌تته‌ر و دوورخاوه له‌ خوڻه‌ويست و پشت و په‌نا و بيتته‌ش له‌ نيعمه‌تى ده‌ورانوه‌يه. ويستم بزاني كه‌ نووسه‌راوه‌كه‌ت گه‌يشت. دلم كراوه و ئاوڤرزين كرا. خه‌مم له‌ دلدا نه‌ما، له‌به‌ر ئه‌وه‌ى به‌ شوڻيى يه‌كمان زانيوه. ئه‌و نامه‌يه‌ت سوكنايى خسته دلمه‌وه، هه‌ر وه‌ك شاعير ده‌لى:

پرووى ئه‌و په‌ره‌ى به‌ ده‌ستى تو ڤه‌ش كراوه
سه‌پتته‌ره له‌ پرووى سه‌پى ئه‌و هه‌تاوه

پرشنگیک بوو مالی تاریکمی پووناک کرد
سیلاویک بوو بی هیوایی لهگه ل خوی برد
هلویستیکه و من گرتوومه تاکو ماوم
نامه و خهتت دهپاریزم وهکوو چاوم

”که نیعمت نه و شیعره ی خوینده وه، نه سرین له چاوی هاته خوار. دایه پیره گوتی:
’نه وه بو دهگرییت؟ خودا چاوت به خه م نه کا.’ نوژدار گوتی: ’دایه خانم، کورپی من چون
نه گری که نه و که نیزه که نیزی نه وه. نه وه خاوه نی نه و که نیزه یه، نیعمه تی کورپی ره بیعی
کورفییه. نه و کیژهش هه تا نه و کورپه نه بینن، چاک نابیتته وه. له تاوی نه وه وای لی هاتووه.’

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی
هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و چل و دووم هاتهوه

گوټی: "خاوهنشکو، توژدار گوټی: 'ئو کچه هیچ دهردیگی جگه له دهردی ئه‌وین و دووری ئه‌و لاهه نییه. ئیستا تو ئه‌و هزار دیناره هه‌لگره بۆ خۆت، ئه‌وه‌ندهش بزانه که زور له‌وه زیاتریشته ده‌دهمی، به‌س ئاگایه‌کت لئ مان بئ. به‌ دلسۆزی و به‌زه‌بیه‌وه کاره‌کانمان بۆ راپه‌رینه. ئیمه‌ش جگه له تو که‌س شک نابهن.' پیریژنه به‌ نیعمتی گوټ: 'یانی تو خاوه‌نی ئه‌و که‌نیزه‌ی؟' نیعمت گوټی: 'به‌لئ، من خاوه‌نی ئه‌وم.' پیریژنه گوټی: 'راسته، ئه‌ویش توی له بیر ناچئ.' ئیدی نیعمت به‌سه‌رهاتی خۆی له سه‌ره‌تاوه هه‌تا کوتایی بۆ گیزاوه. دایه پیره گوټی: 'رۆله گیان، تو ئه‌و کچه‌ت له من بوئ و کارت به‌ که‌س نه‌بن.' ئیدی پیریژنه له‌رپوه سواری گویدرپیره‌که‌ی بوو. گه‌راوه بۆ لای که‌نیزه‌که‌. چاویکی لئ کرد و پینکه‌نی. گوټی: 'کچئ، ئه‌گه‌ر تو ئه‌و شیوه‌ن و گریانته بۆ گه‌وره‌ی من، نیعمته‌ی کورپی ره‌ببعی کورفبیه، جینی خۆیه‌تی.' نیعمت گوټی: 'په‌رده له‌سه‌ر ئه‌وه‌ش لا درا و توش زانیت؟' پیریژنه گوټی: 'خه‌مت نه‌بن. به‌ ئاسووده‌یی دانیشه. به‌ خودا من کاریک ده‌که‌م ئیوه پیک بگه‌نه‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بشکوژریم.' پیریژنه گه‌راوه لای نیعمت و پینی گوټ: 'من چووم بۆ لای نیعمته‌که‌ت، هه‌ستم کرد ئه‌و له توش زیاتر تامه‌زرۆی دیداری تویه. هه‌رچه‌نده خه‌لیفه ده‌بویست بچینه لای، به‌لام ئه‌و خۆی به‌ ده‌سته‌وه نه‌ده‌دا. ئه‌گه‌ر تو هیمه‌تت بئ و نه‌ترس و به‌جهرگ بئ، ئه‌وه من خۆم ده‌خه‌مه مه‌ترسییه‌وه. به‌ هه‌ر فیئل و که‌له‌کیک بئ تو ده‌بمه کۆشکه‌وه. ده‌تمه لای که‌نیزه‌که‌ت.' نیعمت گوټی: 'خوا پادا‌شت بداته‌وه.' ئیدی پیریژنه مالاوایی له نیعمت کرد و چووه‌وه لای که‌نیزه‌که‌. پینی گوټ: خاوه‌نه‌که‌ت ئه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو له تاوی تو دلی بتوقئ و گیانی دهرچئ. ده‌به‌وی هه‌رچۆنیک بئ، بیته لای تو. تو ده‌لئیی چی؟' نیعمه‌میش گوټی: 'جا من له خودام ده‌وی، به‌لام چ بکه‌م.'

"له‌و جه‌نگه‌یه‌دا به‌ زه‌ینی پیریژنه‌دا هات، بوخچه‌یه‌ک جلی ژنانه هه‌لگری و بگه‌رپه‌ته‌وه بۆ لای نیعمت. هه‌ر واشی کرد. پینی گوټ: 'که‌میکم کار پینته.' کونجیک له‌په‌شت دوو‌کانه‌که‌وه بوو، له‌گه‌ل نیعمت چوونه ئه‌وی. پیریژنه که‌میکی که‌له‌وپه‌لی ئارایشته‌ی ژنانه‌ی هینابوو. ده‌ستی کرد به‌ ئارایشته‌ی نیعمت. به‌ سووراو و سپیاو و کل و شتی و کاریکی کرد، که‌س بیری بۆی نه‌چئ هه‌ر کورپیش بئ. بگره کردی به‌ کیژیکی زور جوان. کراس و شتی ژنانه‌ی له‌ به‌ر کرد. چارشینیکی به‌سه‌ردا دا. نیعمت هینده جوان بوو ده‌تگوت حۆرییه. پیریژنه بۆخۆی کاتیک دیتی، به‌خۆی نه‌بوو گوټی: 'تبارک الله أحسن الخالقین.' ماشه‌للا زور له‌ کچ جوانتری. دوا‌ی ئه‌وه داپیره گوټی: 'وه‌ک ژنان له‌پینشدا به‌ لاقی چه‌په‌ت هه‌نگاو بئ، دوا‌یی لاقی راستت و به‌ حال سمته‌شیت باده.' ئیدی پیریژنه بۆخۆی له‌پینشییه‌وه که‌میک رۆشیت. ئه‌وجار، داپیره چۆنی بئ گوټوو نیعمت له‌ لای ئه‌و

كەمىك رۆيشت. كاتىك داپىرە زانى تەواو فىرى رۆيشتى ژنانە بوو، پىي گوت: 'پاوەستە، شەو دىمەو لە دوات. بە پشتىوانى خودا دەتەم بۆ دارولخەلىفە. كاتىك توشى پەردەدار و دەرگەوانان بوو، هېچ وەسەر خۆت مەهینە و مەترسە، سەرت داخە و لەگەل كەس قسە مەكە.'

"كە كاتى ديارى كراو هات، پىرئىژنە هاتەو. ئەوى برد بۆ كۆشكى خەلىفە. پەردەدار وىستى نەهیلې بچىتە ژوورى، داپىرە گوتى: 'نەفام، ئەو كەنيزە نىعمە، كەنيزەى تايبەتى خەلىفە. چۆن ناهیلې؟' دوايى گوتى: 'پۆلە، وەژوور كەو. نىعمەت لەگەل پىرئىژنە چوونە ژوورى، بە دالانىكدا دەروىشتن، داپىرە بە نىعمەتى گوت: 'لە هېچ شتىك مەترسە، بچۆ ناو كۆشكەو. بە دەستى چەپەو پىنج دەرگا بژمىرە و لە دەرگى شەشەمەو بچۆ ژوورەو. نەو ديوە بۆ تۆ تەرخان كراو. مەترسە، هەرگەس قسەى لەگەل كردى، تۆ قسەى لەگەل مەكە.' بەو جۆرە پىرئىژنە ئەوى برد، هەتا گەيشتنە دەرگايەك كە دەچوو ناو كۆشكەو، پەردەدار لەبەردەمیان پاوەستا و گوتى: 'ئەو كەنيزە كىتە؟' "

لنرەدا بوو، ماوەى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى هات و شەهرزاد درىژەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که نهوی دووسه د چل و سیهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، پرده دار له بهر دم پیریژنه دا راوه ستا، پنی گوت: 'ئو که نيزه کنيه و بو کوني ده بهی؟ پیریژنه گوتی: 'ئو که نيزه خاتون داوی کردوه و ده یو بیگری.' پرده دار گوتی: 'بهی مؤله تی خلیفه که س ناتوانی بچینه ژور. ئو که نيزه بگریه وه، من ناهیلیم بیته ژور؛ ئم فرمانه یان به من راسپاردوه.' دایه پیره به دهرکه وانه که ی گوت: 'دهرکه وانی مهن، ئه ری تو ده لئی چی؟ نیعم خۆشه ویسترن که نیزی خلیفه. له نه خۆشیه که که س به ته مای نه بو وه ستاوه ته وه. ئیستا ده یو چاوی به و که نيزه بکه وی و بیگری. لئی گه ری با بچی نه کا بیبیستیه ته وه و رقت لی هه لگری و بتکوژی.' داوی نه وه ی پیریژنه ئو قسانه ی به دهرکه وان گوت، پرووی له نیعمت کرد و گوتی: 'که نيزه که، تو گویی مه دهری و بچو ژور. به لام له لای خاتون مه لی دهرکه وان نه یده هیشته بیته ژور.' نیعمه تیش سه ری داخست و چوه کۆشکه وه. ویستی لا دا بو دهستی چه پ، لئی تیک چوو. پرووی له لای راست کرد. له جینی پینج دهرگا، شه شی ژمارد. چوه دیوی حه وته مه وه. به سه ر دیوینکا که وت که پر پر له فه رشی دیبا و په رده ی ئاوریشمی گولدار که له تالی زیر چنرابوون و هه لواسرابوون. له وی له ئاگردانه که دا عوود و عه نهر و میسکیان دانابوو بونیکی بلاوین ولاتی داگرتیوو. له لای سه ره وه کورسیه کی شکواری رازاوه به جه و اهیزات داندراوو. نیعمت چوو له سه ری دانیشته. نه یده زانی چاره نووسی به کوئ ده گا.

"له و جه نگیه دا که ئو له وی دانیشتیوو بیری له داهاتووی نادیا ری خوی ده کرده وه، خوشکی خلیفه له گه ل که نيزه کانی خوی په یدا بوو. که نه وی له سه ر کورسیه که دیت، به خه یالی خوی کچه، چوه پیشی و گوتی: 'کچه که، تو کئی و چ کاره ی؟ بو هاتوویته ئیره؟' نیعمت هیچی نه گوت و وه لامی نه داوه. خوشکی خلیفه گوتی: 'که نيزه که، ئه گه ر که نیزی تاییه تی براکه می و براکه م لیت تووره بووه، پیم بلن. پنی ده لیم لیت خۆش بی و به زه بی پیتدا بی.' دیسان نیعمت هیچی نه گوت. ئینجا به یه کتیک له که نيزه کانی گوت: 'له و به رده رگایه به، با که س نه یه ته ژور.' ئیدی لئی چوه پیشی. له جوانیه که ی ورد بووه وه و گوتی: 'کچه که، خۆتم پین بناسینه، بزانه ناوت چیه و بو هاتوویته ئیره؟ من تا ئیستا تو م له و کۆشکه دا نه دیوه.' نیعمت دیسان وه لامی نه داوه. له و جه نگیه دا خوشکی خلیفه تووره بوو سنگی نیعمت تی گرت. که چی سه یری کرد مه مکی نییه. ویستی جله کانی له به ر داکنی و بوی روون بیته وه چ کاره یه، نیعمت پنی گوت: 'خاتون، من کویله م، په نام بو تو هیناوه و بمکره.' خوشکی خلیفه گوتی: 'مه ترسه، به س پیم بلن تو کئی و کئی تو ی هیناوه ته ئیره؟' نیعمت گوتی: 'ئهی شازاده ی جیهان، من نیعمت تی کوری په بیعی کووفیم

و بو نيعمى كه نيزه م خوم خستووه ته مەترسييه وه. حەججاج بە فيل ئەوى لى پفاندووم و
 -رندويه بۇ ئيزه. 'شازاده گوتى: 'مەترسه، كەس كارى پىت نيه. 'ئىنجا بە كه نيزه كەى
 خوى گوت: 'بړو بۇ ديوه كەى نيعم و بيهينه بۇ ئيزه. 'له و جهنگه يه دا كه كه نيزه كه چوو بۇ
 دى نيعم، دايه پيرهش له لاي نيعم بوو پىي ده گوت: 'خاوه نه كهت هاتووه بۇ لات يان نا؟'
 يعم گوتى: 'ناوه لالا' داپيره گوتى: 'رهنگه ئەو رىي هه له كردين و چووبى بۇ ديويكى
 يكه. 'نيعم گوتى: 'سبحان الله! تازه ئەوه ندهى پى ناچى تيدا ده چين. 'ئيدى داپيره و نيعم
 -نیشتبووم بيريان ده كرده وه چ بكن، له پردا كه نيزى خوشكى خهليفه هاته ژورئ.
 -لاوى له نيعم كرد و گوتى: 'خانم بانگه نىشتى كردوى بۇ ميوانيه ك. 'نيعم گوتى:
 به سه ر چاو. 'داپيره گوتى: 'ئەگەر خاوه نه كهت له لاي خوشكى خهليفه بى، ئەوه تازه
 هه موو شتىك ئاشكرا ده بى.'

"نيعم گورج هه ستا چوو بۇ لاي خوشكى خهليفه. خوشكى خهليفه پىي گوت: 'ئەوه
 خاوه نى تويه له لاي من دانىشتووه؟ وا دياره به هه له هاتووه ته ئيزه. مەترسه كەس كارى
 به ئيوه نيه. 'كه نيعم ئەوهى بيست، ئەرخه يان بوو. چوو بۇ لاي نيعمەت و نيعمه تيش له
 به رى هه ستا."

ليره دا بوو، ماوهى چيروكى ئەمشه ويش كوتايى هات و شه هرزاد دريژهى چيروكه كەى
 هه لگرت بۇ شه ويكى ديكه.

که شهوی دووسه د و چل و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، نیعمهت که که نیزه که ی دیت، ههستا. یه کترین له نامیز گرت و ههردووکیان بیهوش بوون. پاش ماوهیهک که وه هوش هاتنهوه، خوشکی خهلیفه گوتی: 'دانیسن، بزائم نهوه چوناوچونه وا لیک دابراون و بیریکی بۆ بکهینهوه.' نهوان دانیستن و گوتیان: 'نیمه ملکهچی نیوهین.' خوشکی خهلیفه گوتی: 'نیوه بیخه بن. کهس کاری پیتان نییه و نازارتان یه ناگا.' دوا ی نهوه به که نیزه که ی گوت: 'خواردهمهی و شهربیان بۆ بیژن.' که دایاننا، نان خورا و دهستیان کرد به بادهنوشی. پیاله له نیوانیادا دهستاودهستی دهکرد ههتا خه م و پهژارهیان له بیر چووهوه.

"ئینجا خوشکی خهلیفه له نیعمهتی پرسی: 'ئه ری نیعمهت خوش دهوی؟' نیعمهت گوتی: 'ئه وینی نه و منی په لکیشی ناو نه و مهترسییه کردوه و گیانی خۆم بۆ له سه ر دهستم داناوه!' ئینجا خوشکی خهلیفه له نیعمهتی پرسی: 'ئه ی نه تو خاوهنی خۆت خوش دهوی؟' نیعمهت گوتی: 'جا بۆخۆتان ناگادار بوون، له تاوان چیم به سه ر هات. خۆ نه وهنده ی نه مابوو دلم بۆی بتوقی.' خوشکی خهلیفه گوتی: 'نیوه که ههردووکتان نه وینداری یه کترین، یا خودا نه و که سه ی نیوه ی لیک کردوه قهت خوشی نه بیینی. به لام موژده بی و له وه نه رخیان بی دهورانی لیکدابراوتان کوتایی هات و تازه لیک جیا نابنهوه.' ئیدی نهوان دلخۆش بوون و نیعمهت داوا ی عوودی کرد. عوودیان بۆ هینا. عووده که ی وهرگرت و تاله کانی توند کردنهوه و به ناوازیکی خوش نه و شیعره ی گوت:

سه ر و کاکۆلی وهکوو شهوی قهترانی رهش
رهزا شیرن و دهلال، سیما جوان و روو که شه
خونچه ی هیشتا نه پشکووتوه، لیزی سووری
په سنی جوانیت به من نا کرئ، لیم ده بووری

"دوا ی نهوه نیعمهت عووده که ی دا به نیعمهتی خاوهنی و پئی گوت: 'شیعریکمان بۆ بلی.' نیعمهت عووده که ی لی وهرگرت و چاکی کرد. به دهنگیکی خوش نه و دوو بهیته ی گوت:

گه ره و چوکه داده مینی، کاتی جوانیت خۆ ده نوینی
بی رحه لافاوی عیشت، سه ر و سامانی دهستی
که توی نه بی ناشقی زار، روو ده کاته شاخ و کیوان
دهست له گشت شتیکی دهشوا بۆ چیهتی و سه ر و سامان

”که شیعره‌که‌ی ته‌واو کرد، نیعمه‌ی پیاله‌یه‌کی پر کرد و دایین. نیعمه‌ت پیاله‌که‌ی وه‌رگرت و خواردییه‌وه. دوا‌ی ئه‌وه پیاله‌یه‌کیشی دا به خوشکی خلیفه. ئه‌ویش پیاله‌که‌ی خوارده‌وه. نیجا دیسان نیعمه‌ی عووده‌که‌ی وه‌رگرت و تاله‌کانی توند کردنه‌وه و ئه‌و شیعره‌ی گوت:

سۆزی سرّوه‌ی باخی به‌ه‌شتم بۆ دئ ئیستا
من و شه‌رابی به‌تام و یاری خۆرئاسا
چیمه‌ن سـرّوودی مانگی گولان ده‌چرئ
جیژنه‌ وای بولبول له‌ خوشکی گول له‌ خه‌و هه‌ستا

”دوا‌ی ئه‌وه دیسان عووده‌که‌ی داوه به نیعمه‌تی کورئ په‌بیع. نیعمه‌ت عووده‌که‌ی وه‌رگرت، چاکی کرد و ئه‌و شیعره‌ی گوت:

دل به شه‌رابی کۆشک نه‌به‌ستی، ها‌کا
دنیا له‌ قورپ کۆشک و سه‌رایه‌ک چا‌کا
پارسه‌ک بۆ خۆی به‌ پاشا نازانی؟ چونکه
ژینی پی سـیبهری هه‌وره، په‌نگه‌ را‌کا

”ئیدی ئاوا به‌رده‌وام خه‌ریکی شیعرخویندنه‌وه و باده‌نۆشی و عه‌یش و نۆش بوون که له‌ پرده‌ خلیفه لێیان وه‌ژوور که‌وت. که خلیفه‌یان دیت، هه‌موو هه‌ستان و کپرتۆشیان برد. خلیفه‌ چاوی له‌ نیعمه‌ی کرد خه‌ریک بوو عوودی لئ ده‌دا. گوتی: ’نیعمه‌! ئه‌وه سوپاس بۆ خودا چاک بوویته‌ته‌وه و عوود لئ ده‌ده‌ی؟ نه‌خۆشییه‌که‌ت ته‌واو بوو؟’ دوا‌ی ئه‌وه چاویکی له‌ نیعمه‌ت کرد و له‌ خوشکی پرسى: ’خوشکی، ئه‌و که‌نیزه‌ کێه؟’ خوشکی گوتی: ’یه‌کیک له‌ که‌نیزه‌ تاییه‌ته‌کانی خۆته‌ ناوی ئه‌نیسه‌. که نیعمه‌ی جگه‌ له‌و له‌گه‌ل که‌س دانانیشی و له‌گه‌ل ئه‌و نه‌بئ خواردن ناخوا.’ خلیفه‌ گوتی: ’به‌ خودا ئه‌ویش له‌ خوینشیرینیدا له‌ نیعمه‌ ده‌چن. سه‌به‌ینئ دیویکی جیای بۆ ته‌رخان ده‌که‌م له‌ په‌نا دیوه‌که‌ی نیعمه‌. هه‌موو شتیکیشی بو ته‌یار ده‌که‌م. له‌ نیعمه‌میشی زیاتر مال ده‌ده‌م.’ خوشکی خلیفه‌ فه‌رمانی دا خواردن بۆ خلیفه‌ بیئن. خواردنیا بۆ هینا و ده‌ستی کرد به‌ مه‌یخواردنه‌وه. پیاله‌یه‌کی خوارده‌وه و به‌ نیعمه‌ی گوت: ’شیعرمان بۆ بخوینه‌وه.’ نیعمه‌ی عووده‌که‌ی وه‌رگرت و یه‌ک دوو پیاله‌ی خوارده‌وه و ده‌ستی کرد به‌ شیعرخویندنه‌وه:

خواردنه‌وه‌ی به‌یانان زۆر کاریه‌گه‌ره، پاشا
هه‌رکه‌سـی شادبخوازه‌ ده‌کا ئه‌و کاره، پاشا
هه‌مـوو کاتئ باده، شادیه‌یتنه‌ره

بهس شه‌رابی شه‌وه‌کی^۱ شـــاکاره، پاشا

”خه‌لیفه که‌یفی ســاز بوو پیا‌له‌یه‌کی پر کرد و به نیعمی دا و فهرمووی: ’بیلی. نیعم پیا‌له‌که‌ی لئ وهرگرت. خواردییه‌وه و بهدم عوودلیدانه و ئه و به‌یتانه‌ی گوت:

به‌یانه و ئاونگ له ســـــــــــــه‌ر په‌رکی گولانه
شه‌رابی خه‌سست دهرمانی هه‌موو دهردانه
بنۆشه باده هه‌ر دهم سه‌ری خه‌م ده‌خوا
خه‌م سه‌ر هه‌لدا له ناخدا سه‌رت ده‌خوا

”کاتیک خه‌لیفه گوتی له و شه‌یره بوو، گوتی: ’ماشه‌للا نیعم، چه‌ند زمانیکی ره‌وان و خۆشت هه‌یه. هه‌ر ئاوا له عه‌یش و نۆش و باده‌خواردنه‌وه‌دا بوون هه‌تا نیوه‌شه‌و. ئینجا خوشکی خه‌لیفه گوتی: ’من کتیبیکی چیره‌کم هه‌یه زۆر خۆشه. خه‌لیفه گوتی: ’چیره‌که‌که‌ی چییه؟ گوتی: ’چیره‌که‌که‌ ئاوا‌یه که ده‌گیرنه‌وه له شاری کووفه‌دا لاویک هه‌بوو ناوی نیعمه‌تی کوری ره‌بیع بوو، که‌نیزیکی هه‌بوو. ئه‌و دووانه یه‌کتریان زۆر خۆش ده‌ویست. له مالیکیشدا گه‌وره ببوون. کاتیک خویان ناسی^۲، خۆشه‌ویستییان له دلی یه‌کدا جیگیر بوو. پاشان ره‌زگار سته‌می لئ کردن و لیکي جیا کردنه‌وه. خراپکاران به‌ فروفیل که‌نیزه‌که‌یان له مال برده‌بووه ده‌ری و دزیبوویان. دوا‌ی ئه‌وه به ده‌هزار دینار به پاشایه‌کیان فرۆشته‌وه. خاوه‌نه‌که‌ی که که‌نیزه‌که‌ی زۆر خۆش ده‌ویست، هه‌ر بۆیه خزم و که‌س و کاری به‌جی هه‌شت که‌وته شوین که‌نیزه‌که‌ی.’“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیره‌کی ئه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیره‌که‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

۱. شه‌وه‌کی: به‌ری به‌یان

۲. خۆناسین: بلووغ بوو. شه‌یتان بیکه‌نین.

که نهوی دووسه د چل و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، خوشکی خلیفه به خلیفه‌ی گوت: 'خاوه‌نی‌ئو که‌نیزه خزم و که‌سی به‌جی هینشت، شاره‌وشار و گونده‌وگوند گه‌را هتا دیتییه‌وه. ئینجا ده‌ستی له‌گیانی خوی شورد. گیانی خوی خسته‌مه‌ترسییه‌وه و چووه مالی پاشا و خوی گه‌یاندۀ که‌نیزه‌که‌ی. هینشتا به‌تواوی باوه‌ریان به‌چاویان نه‌ده‌کرد که‌یه‌کتریان دیوه‌ته‌وه، ئه‌و پشایه‌ی که‌نیزه‌که‌ی کړیبوو به‌سه‌ریاندا چوو. ئیدی بی‌ئوه‌ی بیر بکاته‌وه، خیرا فرمانی کوشتنی دان. خلیفه، ئه‌و کاره‌ت پین چونه؟' خلیفه‌ گوتی: 'وه‌لا کاریکی سه‌یره، به‌لام ئه‌و پشایه که‌خاوه‌ن ده‌سه‌لات بوو ده‌بووایه‌ لیتیان خوش بووبا، چونکه‌ ده‌بووایه‌ پاشا سنی شتی له‌به‌رچاو گرتبووایه. یه‌که‌م، ده‌بوو ئه‌وه‌ی له‌به‌رچاو گرتبا که‌ئوانه‌یه‌کتریان خوش ده‌ویست. دووهم، ئه‌وه‌ی که‌ئوان له‌مالی ئه‌و و له‌بن بالی ئه‌ودا بوون. سیئیم، پاشا ده‌بی له‌بریارانداندا له‌سه‌رخو بی. ئه‌ویش له‌وه‌ها جه‌نگه‌یه‌کدا ئه‌و پشایه‌ کاریکی پشایانه‌ی نه‌کردوه.'"

"خوشکی خلیفه‌ گوتی: 'براکه‌م، بیکه‌ به‌خاتری پیروزییه‌کانی ئاسمان و زه‌وی، به‌نیعم بلی شتینکم بۆ بلی و جوان گویشی لی راکره.' خلیفه‌ گوتی: 'نیعم، دا بۆم بلی.' ئینجا نیعم به‌ده‌نگیکی خوش‌ئاوای گوت:

سووک و پسوامان مه‌که‌ وایقعه‌وماوین
دلبریــــــــــــــندار و هه‌لوه‌دا و لیک‌دا‌براوین
له‌گه‌ه‌لمان بــــــــــــــینه‌زه‌مه‌به، به‌رگه‌ه‌ه‌ساگرین
هیند به‌ده‌ست چه‌رخ‌ی زه‌مان ئازاردراوین

"که‌ خلیفه‌ ئه‌و شیعره‌ی بیست، خوشکه‌که‌ی پینی گوت: 'هه‌رکه‌س قسه‌یه‌ک بکا یان به‌لینیه‌ک بدا، ده‌بی له‌سه‌ر قسه‌ و به‌لینی خوی سوور بی و په‌شیمان نه‌بیته‌وه.' ئینجا به‌نیعمه‌ت و نیعمه‌ی گوت: 'هه‌سته‌سه‌ر پین.' هه‌ردووکیان هه‌ستانه‌سه‌ر پین. خوشکی خلیفه‌ گوتی: 'ئو نیعمه‌ی ئیستا له‌به‌ر ده‌مانه، که‌نیزه‌ دزراوه‌که‌یه. چه‌ججاج کوری یوسفی سه‌قه‌فی دزیویه‌تی و ناردویه‌ بۆ تو. ئه‌وه‌ی که‌ له‌نامه‌که‌دا نووسیه‌یه‌ به‌ده‌ه‌زار دینارم کړیوه، درۆیه‌کی ته‌واوه و فری به‌سه‌ر راستیه‌وه نییه. ئه‌و گه‌نجه‌ی وای جلی ژنانه‌ی له‌به‌ر کردوه، نیعمه‌تی کوری ره‌بیعی کوفیه‌ی، خاوه‌نی که‌نیزه‌ نیعمه‌. بیکه‌ به‌خاتری رۆحی پاکی باب و باپیرانت لیتیان خوش به. به‌یه‌کتریان بیه‌خشه. پاداشی ئه‌و چاکه‌یه‌شت له‌خودا بوئ که‌له‌ژیر چه‌تری پاریزگاری تودا خواردن و مه‌بیان

خواردووتهوه. ئەو تىكايە لە من قەبوول بفرموو.

"داوى ئەوه خەليفە گوتى: 'خوشكى، تۆ راست دەكەى من وام گوت. لەسەر قسەى خۆشم ماوم و پاشگەز نابمەوه. 'ئىنجا خەليفە بە نىعمەى گوت: 'ئەوه خاوەنتە؟' نىعمە گوتى: 'بەلن، خاوەنمە. 'خەليفە گوتى: 'ئىوه نىگەرانى هىچ مەبن و من ئىوهم بە يەكتر بەخشى. 'ئەوجا بە نىعمەتى گوت: 'تۆ چۆن هاتوویتە ئىره و كى هينائىتى و بىنوينى كرى؟'

"نىعمەت گوتى: 'خەليفە، گویت لە بەسەرھاتى من بى، بەلین بى هىچت لى نەشارمەوه. 'ئىتر تەواوى بەسەرھاتى خۆى بۆ گىراوه. تەنانەت ئەوهى نۆژدارە عەجەم و داپىرە لەگەلیدا كرىبوویان هەمووى بۆ گىراوه. بۆى گىراوه چۆناوچۆن هاتوووتە نىو كۆشكەوه و دەرگای دیوھكانى لى تىك چوو. خەليفە پى سەير بوو داوى كرى نۆژدارەكەيان هینا، خەلاتى كرى و كرى بە يەكىك لە نىزىكانى خۆى. گوتى: 'چونكە ئەوه نە زانا و وریایە، دەبى لەگەل خۆم بى. 'پاشان چاكەيەكى زۆرى لەگەل نىعمەت و نىعمە كرى. ديارى دانى و حەوت رۆژان لە كۆشكدا راي كرتن. ميوانداری كرى. لە داپىرەش خۆش بوو. لەبەر ئەو كارە چاكەى خەلاتى كرى. داوى حەوت رۆژەكە نىعمەت لەگەل كەنیزەكەى پىكەوه بەرەو كووفە گەرانهوه و بە دايك و بابى شاد بووهوه و تا كۆتایى تەمەنیاى لە خۆشى و كامەرانیدا ژيان."

لێرەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى هات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەویكى دىكە.

که نهوی دووسه د و چل و شهه هاتهوه

بريژهی چيروکی قههه روزنه مان

گوتی: "خاوه نشکۆ، کاتیک نه مچهد و نه سعهد چيروکه که ی به هراميان بیست، زوریان بی خوش بوو به و جوره پوژیان کرده وه. که روژ بووه وه، نه سعهد و نه مچهد سوار بوون ویستیان بچن بۆ لای پاشا. روخسه تیان له ده رکه وان و هرگرت و چوونه کن پاشا. پاشا زوری به خیرهاتن کردن. خه ریکی و توویژ بوون که له پر گوینان له هات و هاوار و سکا لای خه لکی شار بوو. په رده دار هاته زووری و گوتی: 'سوپایه ک هاتووه و به شیر ی رووته وه دهوری شاری داوه. که سیش نازانی کین و به ته مای چین.' پاشا نه وه ی له په رده داری بیستبوو به نه سعهد و نه مچهدی گوت. نه مچهد گوتی: 'نه وه ده چمه ده ری بزانه چ باسه.' نیدی نه مچهد چووه ده ره وه ی شار. سهیری کرد نه وه سوپایه ک له دهوری شار پاوه ستاوه. کاتیک نه وان نه مچهدیان دیت، زانیان نه وه پاسپارده ی پاشایه. به پیرییه وه هاتن. بریدانه لای سولتانه که یان، نه مچهد که گه یشته لای سولتانه که یان، کرنوشی برد. سهیری کرد ژینگه و ده مامکی به ستووه.

"سولتان به نه مچهدی گوت: 'نیمه کارمان به تو نییه، کویله یه کی من هاتووته ته هم شاره و لیره یه. نه گه ر بۆمان بدۆزنده وه و بمانده نه وه، نه وه باشه. نه گه ر نه مانده نه وه، ده بی خوتان بۆ شه ریکی قورس ساز کن. من هر له بهر نه وه هاتووم.' نه مچهد گوتی: 'ناو و نیشانی نه وه کویله یه ی تو چیه؟' شاژن گوتی: 'ناوی نه سعده و منیش ناوم مه رجان. به هرامی مه جووس نه وی هینا بۆ قه لاکه ی من و رازییش نه بوو پیم بفرۆشی، منیش به زور لیم سه ند. وا بوو که شه وی هاتبوو لینی دزیبوومه وه.'

"کاتیک نه مچهد نه وه ی بیست، زانی مه به سستی نه سعده ی برایه تی. گوتی: 'شاژنی جیهان، نه وه کویله یه برای منه.' نیدی چيروک و به سه رهاتی خۆی و براکه ی بۆ گنپاوه. نه وه ی له غه واره یی به سه ریان هاتبوو هه مووی گنپاوه. هۆی هاتته ده ریان له دوورگه کانی نابنوو سی بۆ باس کرد. نینجا شازاده نه مچهد چو شازاده نه سعده ی هینا بۆ لای مه رجان شا. مه رجان شا زوری پین سهیر بوو، به دیداری شازاده نه سعهد شاد بوو. مه رجان شا نه مچهدی خه لات کرد. هیتستا نه وان لیک جودا نه بیوونه وه که توژیک به ری ناسمانی گرت. نه وه نده ی پین نه چوو توژه که نیشه وه. سوپایه ک ده ریاسا وه ک نقیم دهوری شاری گرت و شیریان له کالان ده رکیشا. نه مچهد و نه سعهد گوتیان: 'سبحان الله، نه وه سوپایه چیه؟! گومانی تیدا نییه نه وه هیزی دوژمنه! نه گه ر بیتو له گه ل مه رجان شا یه ک نه گرین، شاره که مان لئ داگیر ده کن و هه موومان ده کوژن. وا چاکه بچینه پینشی بزانیان

کین و چیان دهوی. 'ناچار نه مجده هستا چووه پیشی، که گه یشته لایان، سهیری کرد نه و سوپایه سوپای بابه گوره یه تی—سوپای غه یوورپاشای باوکی شازن بیدووره."
لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی هات و شه هرزاد درێژهی چیرۆکه کی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه و چل و ههوتهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، ئەمجهد گەيشته لای سوپاکه و سهیری کرد ئەوه سوپای عیوورپاشایه باوکی شاژن بیدووره. که ئەمجهد چووه لای پاشا و پرسپاری کرد کین و چن دەوی، پاشا گوته: 'ناوم غەيوورپاشایه و پیتوارم. رۆژگار من و کچهکه می لینک - براندووه. نه کچهکه م گه پراوه ته وه و نه خه به ریکم له کچهکه م و قه مەروزره مانی زاوام هیه. هاتووم بزانه ئیوه هه والیان نازانه؟' کاتیک ئەمجهد ئەوهی بیست، ماوه یه کی باش سهری داخست. ئینجا سه ر به رز کرده وه و کړنۆشی بۆ برد و پنی گوت که ئەو نه وه یه تی و کوری شاژن بیدووره. ئیدی یه کتریان له ئامیز گرت و تیر گریان. دوایی که ئەمجهد نهوی له ساغ و سلامه تی شاژن بیدوور و قه مەروزره مان شا ئاگادار کرده وه، غه یوورپاشا سوپاسی خودای کرد. پیتشی گوت که له شاری ئابنوسن. به غه یوورپاشای گوت که قه مەروزره مان رقی له ئەمجهد و براکه ی هه سـتاوه و فه رمانی کوشتنی داو، به لام خه زینه دار به زه یی پیتاندا هاتووه و ئازادی کردوون.

"غەيوورپاشا گوته: 'من تو و براکت ده به مه وه بۆ لای قه مەروزره مان و ئاشـتـان - هکه مه وه.' ئەمجهد کړنۆشی برد. غه یوورپاشاش خه لاتیکي باشی کرد. ئەمجهد به بزوه هاته وه بۆ لای پاشا و ئەویشی له رووداوه که ی غه یوورپاشا ئاگادار کرده وه. پاشا زۆری بی سهیر بوو. که لوپه لی میوانداری و پیتشوازی له غه یوورپاشا و مه رجان شای ئاماده کرد. تفاعی ئەسپ و هیستر و مه ر و شته که ی بۆ ناردن. شازاده ئەمجهد باسی غه یوورپاشای بو مه رجان شاش کرد و پنی ناساند. ئەویش گوته: 'منیش بۆ ئاشتکردنه وهی نیوانی ئیوه و بابتان له گه لتان دیم.' ئەوان هیتشتا قسه که یان ته واو نه کردبوو که ته پوتوزیکي دیکه ش له نوور په یدا بوو توژه که ئەوه نده زۆر بوو به ری ئاسـمـانی گرت. دهنگی هات و هاوار و گره ی سوار و حيله ی ئەسپه کانیان له دوور ده هات. که نزیک بوونه وه، تروسکه ی شیر و نیزه و زه رگه کانیان ده رکه وت. که هاتنه پیتش و ئەو دوو سوپایه یان دیت، ته پلپیان لی دا. پاشای شاری مه جووسان که ئەو سوپایه ی دیت، گوته: 'به خودا ئەمرو رۆژیکي سهیره! باشه ئەم دوو سوپایه لیزه یه، خوزگه ئەو سوپایه ییش له ئاشنایانی خۆمان بی و دژمن نه بن.' ئەوجا به ئەمجهدی گوت: 'ئەمجهد، له گه ل ئەسه عدی برات بچنه ده ری بزانه ئەوانه کین، چونکه من تا ئیستا سوپای ئەوه نده گه وره م نه دیوه.' هه ردوو براکه له شار هاتنه ده ری و ده روازه ی شاریشیان له ترسان داخست. ئینجا چوون بۆ لای سوپاکه، که چوونه به روه سهیریان کرد ئەوه سوپای پاشای ئابنوسه و بابیشیان له گه لیانه. که باوکیان دیت، خۆیان به سه ر لا قیدا دا. کړنۆشیان بۆ برد و ده ستیان کرد به گریان. قه مەروزره مان ئەوانی له ئامیز گرت و داوای لیتووردنی لی کردن. ئیدی ئەوانیش له خۆشیاندا ئەو هه موو

نازاره‌یان له بیر چووه و پتییان گوت که غه‌یوورپاشاش لیره‌یه. ئیتر قه‌مه‌روززه‌مان و داروده‌سته‌که‌ی و ئەمجد و ئەسعد سوار بوون و چوون بۆ نێو سوپای غه‌یوورپاشا. له‌پێشدا راسپارده‌یان نارد. غه‌یوورپاشایان له هاتنی پاشا قه‌مه‌روززه‌مان ئاگادار کرده‌وه. غه‌یوورپاشا هاته ده‌ری بۆ پیش‌سوازی پاشا قه‌مه‌روززه‌مان. هه‌موویان له شوپینک کۆبوونه‌وه. بۆخۆشیان سه‌ریان له‌و ڕووداو و ڕیکه‌وته سوور مابوو. خه‌لکی شار پێداویستی میواندارییان له خواردن و خواردنه‌وه و خه‌لوا و میوه و شته‌کانی دیکه‌یان بۆ خۆیان و سوپاکانیان برده ده‌روه‌ی شار.

”دوای ماوه‌یه‌ک دیسان ته‌پوتوزیکی دیکه له دوور به‌ری ئاسمانی گرت. ولاتی تاریک کرد. زرم و کوتی سمی ئەسپان زه‌وی وه له‌رزه خست و ده‌نگی ته‌پلیان وه‌ک هه‌وره‌تریشه‌ ده‌نگی ده‌داوه، سواره‌کان هه‌موو چه‌ک‌و‌چۆلی شه‌ریان پێ بوو. به‌لام هه‌موویان به‌رگی په‌شیان له به‌ردا بوو. پیره‌ پیاویکیان له‌گه‌ل بوو ڕدینی له‌ سینگی ڕه‌د ببوو. جل‌وبه‌رگی شینی له به‌ردا بوو. خه‌لک که ئەو سوپایه‌یان دیت، به‌ پاشایان گوت: 'سوپاس بۆ خودا که ئیوه هه‌موو لیره‌ کۆ بوونه‌وه و ناسیاوی یه‌کترین، به‌لام سه‌رمان له‌و سوپا زۆره سوور ماوه! نازانین چیه‌ و پاشاکه‌یان کینه!' پاشاکان به‌مانیان گوت: 'ئێوه مه‌ترسن، چونکه ئێمه سی پاشایان و هه‌ر پاشایه‌ی سوپایه‌کی پتیه. ئەگه‌ر نه‌یاریش بێ، هه‌چی له‌گه‌ل ئێمه پێ ناکرێ.' ئەوان له‌و قسانه‌دا بوون که نیتیان ئەوه راسپارده‌یه‌کیان به‌ره و شار دێ.

”راسپارده‌که هاته لای غه‌یوورپاشا و قه‌مه‌روززه‌مان و مه‌رجان‌شا و پاشای شاری مه‌جوسان. که هات، کړنۆشی برد و گوتی: 'ئێو پاشایه له پاشا عه‌جه‌مه‌کانه. له میژ سا‌له کورپیکی ون کردووه و بۆی ده‌گرێ.' قه‌مه‌روززه‌مان گوتی: 'ئێو پاشا عه‌جه‌مه ناوی چیه‌؟' گوتی: 'شه‌هرمان‌پاشای پێ ده‌لێن که خاوه‌نی کۆمه‌له‌ دوورگه‌ی خالیدانه.' که قه‌مه‌روززه‌مان گوتی له‌ قسه‌کانی ئەو راسپارده‌یه بوو هاواری کرد و بیهۆش بوو. هه‌موو پتییان سه‌یر بوو. دوای ماوه‌یه‌ک وه هۆش هاته‌وه و ده‌ستی کرد به‌ گریان. ئینجا به‌ ئەمجد و ئەسعدی گوت: 'ڕۆله، له‌گه‌ل خزمه‌تکاره‌کان بچن سلاو له‌ باپیرتان بکه‌ن. ئەوه شه‌هرمان‌پاشای باوکه‌مه. موژده‌ی ده‌نی که من ماوه‌م و ئەوه له‌ تاوی من ئاوا‌ی لی هاتووه. ئاوا پیر و خه‌مبار و هه‌شتا جلی شینی له به‌ردایه.' ئیدی ته‌واوی ئەوه‌ی له‌و ماوه‌یه‌دا به‌سه‌ری هاتبوو بۆ پاشاکانی گێراوه. که ئەو پاشایانه ئەو به‌سه‌رهاتانه‌یان بیست، هه‌موو سه‌ریان سوور مابوو. دوای ئەوه باب و کوپ چاویان پێک که‌وت و هه‌ردووکیان بیهۆش بوون. که وه خۆ هاته‌وه، ته‌واوی پاشاکان سلاویان له شه‌هرمان‌پاشا کرد. ئیدی وا بوو دوایی مه‌رجان‌شایان له‌ شازاده ئەسعد ماره کرد. پاشان بوستانی کچی به‌هرامیان له‌ شازاده ئەمجد ماره کرد. هه‌موویان گه‌رانه‌وه بۆ شاری ئابنوس. قه‌مه‌روززه‌مان چو

بو لای پاشا ئارمانئوس و تەواوی ئەو بەسەرھاتانەیی بۆ گێراوە. پاشا ئارمانئوس بە
ییکشادبوونەوہی مندالەکانی پاشا قەمەروززەمان خۆشحال بوو. سوپاسی خودای کرد.
سواي ئەوہ غەییوورپاشا چوو بو لای شاژن بیوووری کچی. ماوہی مانگیک لە شاری
ئابنوس ماوہ. پاشان غەییوورپاشا لەگەل کچەکەیی خۆی گەراوہ بۆ شارەکەیی خۆیان.
لیرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی ھات و شەھرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی
ھەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شوی دووسد و چل و هه شتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، غه یوورپاشا له گهل کچه که ی چوونه وه بۆ ولاتی خویان و نه مچه دیشی له گهل خۆی برد. که چوونه وه، نه مچه دی له جینی خۆی دانا و دهسه لاتی وا دا دایه. قه مروزه مانیش نه سه عدی له جینی خۆی دانا و بۆخۆی له گهل شه هرمان پاشای باوکی پۆیشتنه وه بۆ کومه له دوورگی خالیدان. خه لک شاریان رازنده وه و هه تا مانگیک جیژن و نا هه نگیان گپرا و خه ریکی شایی و خۆشی بوون. قه مروزه زمان له جینی باوکی دانیشت و دهسه لاتی گرت هه ست. هه تا تیکده ری شادی و هه لوه شینه ری کومه له کان به سه ریاندا زال بوو."

کاتیک به سه رهاته که ته واو بوو پاشا شه هر یار گوتی: "شه هرزاد، نه و چیرۆکه زۆر خۆش بوو." شه هرزاد گوتی: "راسته نه و چیرۆکه خۆش بوو به لام له چیرۆکی عه لانه ددین نه بوو شامات خۆشته ریبه." خاوهنشکو، گوتی: "چیرۆکی عه لانه ددین چۆنا و چۆنه؟" شه هرزاد گوتی: "خاوهنشکو ..."

به سه رهاتی عه لانه ددین نه بوو شامات

"ده گپرنه وه سه ره ده مانی زوو له میسر بازرگانیکی روو خۆش و راستوژی لئ بوو. بازرگانه که مالیکی زۆر و کۆیله و خزمه تکار و که نیزی هه بوو. پینان ده گوت 'شابه ندهر شه مه سه ددین.' له گهل خیزانی نیوانیان زۆر خۆش بوو. هه ردووکیان یه کترین زۆر خۆش ده ویست. به لام نه و بازرگانه نه کوپ نه کچی نه بوو. پۆژیک له دووکان دانیشتبوو. سه یری کرد نه وه دووکانداره کانی دیکه هه مووی یه کی یه ک-دوو کوپ، بگره زیاتریشیان هه یه. به ریکه وت هه یینیش بوو. شه مه سه ددین هه ستا چوو بۆ گه رماو ئاو یک به خۆیدا کا. که له گه رماو هاته ده ری، له بهر ئاوینه ی ده لاک چاویکی له سه روسه کوتی خۆی کرد. سلاره تی له دیداری پیغه مبه ر دا. ئینجا چاویکی له ریشی خۆی کرد. سه پییه که ی به سه ر ره شه که یدا زال ببوو. دلی گیرا و مردنی هاته به رچاو. ژنه که شسی ده یزانی که ی میرده که ی دیته وه. هه ستا خۆی شوورد و جوان خۆی بۆ تیف تیغه دا. شه مه سه ددین هاته وه مالی و ژنه که ی گوتی: 'شه و باش.' بازرگان گوتی: 'باشی چی؟! من قهت باش نابم.' دوا ی نه وه به ژنه که نیزه که ی گوت که نانی بۆ بیتن. که نانی دانا، شه مه سه ددین هپچی بۆ نه خورا و سفره که ی وه لانا. ژنه گوتی: 'نه وه بۆ جۆریکی؟ ده لئی نار هه ته ی؟' شه مه سه ددین گوتی: 'نار هه ته یبه کانم هه مووی له بن سه ری تۆدایه.'"

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و چل و نۆپه هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، شهسهددین به خیزانی گوته: 'تو ماپه نارهحه تیه کانی منی.' حیزانی گوته: 'بۆ؟ چی بووه؟ من بۆ بوومه ته هوی نارهحه ته تو؟' شهسهددین گوته: نه مرۆ که دوو کانم کردهوه، له بیرى ئه وه دا بووم که ته وای ئه و دراوسى دوو کانانم به کی کوریک و دوو کور و زیاتریشیان ههیه و له جیاتی بابیان دینه دووکان. که چی تو هه له شهوی به که مه وه سویندت دام که من ژنی دیکه نه هینم. بیجگه له تو که نیزی دیکه نه بی. که نیزی چه به شى و رۆمی نه هینمه مالى. شهویک له تو دوور نه که مه وه. منیش بیهلین نه بووم و له سهه به لینی خۆم بووم. تا ئاوام لى هات. له وه ده مه وه له گه ل تو تا -دژیم، تازه بۆم پوون بووه ته وه که تو مندالت نابى و نه زۆکی.' ژنه گوته: 'وا نییه، خه تای تویه.' بازرگان ئه و شه وه پوژی کرده وه. پیتی ناخۆش بوو ژنه که ی سهه رکونه کردبوو. ژنه ش ههه واپه شیمان ببووه وه له وه ی که دمبه دمه ی کردبوو و خه تاکه ی خسته بووه نه ستوی ئه و. کاتیک بازرگان چوهه بازاری دهه مانفرۆشان، له دهه مانفرۆشیکی پرسى: 'دهه مانى به هیزکردنى باتوتان' ههیه؟' دهه مانفرۆش گوته: 'هه مبوو ته وای بووه. بزانه ئه و دراوسینه م نییه تی.' ئیدی بازرگان ته وای دهه مانفرۆشه کان گه را و پرسى یاری کرد. ته وایان پیتی پینده که نین. دواى ئه وه گه راوه دووکان و دانیشته. کابرایه ک بوو شیخ محهمه دی سمسیمان پى دهه گوت، که یخودای ده لاله کانی بازار پوو. بهنگ و تریاک و شتی وای ده کیشا. پیاویکی هه ژار بوو زور پوژ به یانیا ن لای دهه لای شابه ندهه و سلواى لى نه کرد. ئه و پوژهه وهک پوژان به پیتی خووی خوی هات. سلوا و هه واله پرسى کرد. شهسهددین وهلامى سلوا وه که ی داوه، به لام به تووره بییه وه. شیخ محهمه د گوته: 'گه وره م، بۆ ئاوا تووره ی؟' شهسهددین باسى گرفته که ی نیوان خوی و خیزانی کرد. گوته: 'چل سهاله من و ئه و زه ماوه ندمان کردوه و دوو گیان نه بووه، که چی ئه و به منی دهه گوت: 'هۆکاره که ی تویت و تووی باشت نییه و هیلکه کانت باش نین.' زوریش بۆ دهه مان و شت گه راوم، وه گیرم نه که وتوه.' شیخ گوته: 'ئه گه ر که سیک دهه مانیکت بۆ بیتی و دواى ئه و چل سهاله خیزانت دوو گیان بى، شیرینییه که ی چی دهه دیتى؟' بازرگان گوته: 'جا وه لا هه رکه س گه وره یی وام له گه ل بکا، خه لاتیکی باشى دهه کم.' شیخه گوته: 'دیناریکم به ی.' بازرگان گوته: 'ئه وه دوو دینار.'

"شیخ دوو دیناره که ی وهه رگرت و چوو بۆ لای دهه مانفرۆشیک. نزیک پازده مسقالی له گیایه کی رۆمی و کوتراوه یه کی چینی و گولی میخه ک و زه نهجه بیل و بیهه ری سهی و

١. باتوو: هیلکه کون.

سه‌قه‌نقورې^۱ و شکرکراوی کڼوی کړی و همووی پڼکه‌وه جوان کوتان. له پوښی گولدا کولاندي و که‌میک ره‌شکه‌شی تی کرد. هموویانی له‌گه‌ل هه‌نگوین تیکه‌ل کرد. له‌سه‌ر که‌شه‌فینکی دانا و هینای بؤ بازرگان و گوتی: 'ئه‌وه به‌هیزکه‌ره‌وه‌ی گونه، ده‌بی گوشتی به‌ران و کوتری مالی به‌هه‌زویله‌یه‌کی زوره‌وه بخوی و جارجار له‌و تیکه‌له‌یه‌ش بخوی. باده‌ی کون و تالیشی به‌رده‌وام به‌سه‌ردا بخویته‌وه.' بازرگان ته‌واوی ئه‌وانه‌ی په‌یدا کردن. دای به‌خیزانی و گوتی: 'ئه‌وانه جوان بکولینه و ئه‌و تیکه‌له‌ش هه‌لگره هه‌ر کاتیک داوام کرد، بمده‌ری.' ژنی بازرگانه‌که ئه‌وه‌ی بازرگان رایسپاردبوو همووی به‌وردی راپه‌راند. شه‌وی کاتیک شیویان کرد و بازرگان خوارده‌کانی خوارد، داوای تیکه‌له‌که‌ی کرد. که‌میکیشی له‌و خوارد. ئه‌و شه‌وه له‌گه‌ل خیزانی جوت بوو. وا بوو هه‌ر ئه‌و شه‌وه خیزانی دوو گیان بوو.

"دوای ئه‌وه نو مانگ و شتیکی پڼ چوو. خیزانی له‌ مانگ و پوښی خویدا بوو. پوښی خوی ژانی هاتی و کورپکی بوو. مامان و دایه‌ن و ژنانی ده‌وربه‌ری ده‌ستیان کرد به‌زیکه‌زیک و قریوه‌قریوی شادی. قوماشیکی ئاوریشمیان له‌ ساواکه‌وه پینچا و بانگیان به‌گویندا دا. ئینجا به‌دایکیان سپارد. دایکی مه‌مکی له‌ ده‌می نا. ژه‌کی دایه و گوشتی کرد. کورپه‌که‌ خه‌وی لی که‌وت. دایه‌ن سی پوښان له‌ لایان خه‌وت. دوای سی پوښه‌ه‌لوایان لی نا و بؤ ده‌روجیران و شتیان نارد. پوښی خه‌وته‌م خوینیان به‌منداله‌که‌دا کرد. ئه‌وجا شه‌مه‌سه‌ددین هات و سلایوی له‌ خیزانی کرد و پیروزیایی لی کرد. لیشی پرسی: 'سپارده‌که‌ی خودا له‌ کوئیته‌؟' منداله‌که‌یان بؤ برد. منداله‌که‌ خه‌وت پوښه‌ بوو. به‌لام هه‌رکه‌س دیبای وه‌ک په‌ک‌سالی ده‌هاته به‌رچاو. که‌ بازرگان چاوی پڼی که‌وت، سه‌یری کرد وه‌ک مانگ ده‌رده‌وشیته‌وه. دوو خالی عه‌نبراسای به‌پوخساره‌وه‌یه. به‌خیزانی گوت: 'ناوت ناوه‌چی؟' خیزانی گوتی: 'ئه‌گر که‌چ بووایه، من ناوم دنا، به‌لام چونکه‌ کورپه، ده‌بی هه‌ر خوت ناوی لی بنی.' ئه‌و دم به‌ فال ناویان بؤ مندال ده‌دوژییه‌وه. باسی ئه‌وه ده‌کرا که‌ په‌کینک گوتی: 'با ناوی عه‌لئه‌ددین بی.' بازرگان گوتی: 'ناوی ده‌ننن عه‌لئه‌ددین نه‌بووشامات.' واته‌ عه‌لئه‌ددینی خاوه‌ن خالی عه‌نبرین.

"دوای ئه‌وه چند دایه‌نیان بؤ دیاری کرد. دوو سالی ته‌واو شیری درایه. پاشان له‌مه‌مکیان کرده‌وه و ده‌ستی کرد به‌ه‌لدان و گه‌وره‌بوون هه‌تا ته‌مه‌نی که‌یشته خه‌وت‌سالان. له‌ ترسی چاووزار له‌ سارداوینکیان کردبوو. شه‌مه‌سه‌ددین گوتی: 'هه‌تا خه‌ت نه‌دا، نابی بیته‌ده‌ر.' نوکه‌ر و که‌نیزیشیان بؤ دیاری کرد. که‌نیزه‌چیشته و شتی بؤ ساز ده‌کرد. نوکه‌ره‌که‌ی بؤی ده‌برد. دوای ئه‌وه بازرگان خه‌ته‌نه‌ی کرد. میوانییه‌کی گه‌وره‌ی بؤ دا. پاشان ماموستایه‌کی بؤ گرت. خویندن و نووسین و قورئان و زانسته‌کانی دیکه‌ی فیز کرد.

۱. سه‌قه‌نقورې: شتیکه‌وه وه‌ک سه‌رمازه‌له‌ ده‌چی.

”به ریکهوت پوژیک نوکهرهکهی که نانی بو برد، له بیرى چوو سهرى سهرداوهکهی
خیتهوه. عهلائهددین لهوی هاته دهري. چوو بو لای دایکی، کۆمهلیک له ژنی گهورهکانی
شار له لای دایکی بوون. کاتیک عهلائهددین له سارداهکه هاته دهري، ژنهکان ههموو
رووی خویان گرت و گوتیان: ‘ئهپرۆ ئهوه پیاوه کتیه؟!’ ژنی شهمسهددین گوتی: ‘ئهوه
یگانه نییه و کورپی خۆمه و کورپی شابهندهر شهمسهددینه.’ ژنهکان گوتیان: ‘ئیمه قهت
نهمانزانیوه ئیوه کورپی ئاواتان ههیه.’ ژنی شهمسهددین گوتی: ‘چونکه باوکی دهترسا به
چاوهوه بی، ئهوی له سارداهکهدا پهروهرده کرد.’ “

لیرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشهوش کۆتایی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی
ههلگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و په نجا بهم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، دایکی عه لانه ددین گوتی: 'باوکی له سارداوه که دا په روره دهی دهکا بۆ شهوی به چاوه نه بی. په نگه نو که ره که ی سهری سارداوه که ی دانه خستی و شهوی هاتیتته ده ری. دهن باوکی ده لی هه تا سمی لی بۆر نه بی، ناهیلیم بیتته نیو خه لک. 'ئیدی ژنه کان پیرو زبایان لی کرد. کوربه که له لای نه وان رویشته و چووه حه وشه. له وپوه چووه ده ری و له به رده رگا دانیشته. هه ر له وی دانیشته بو که خزمه تکاره کان هاتنه وه و هیستره که ی بابیان هیتاوه. عه لانه ددین گوتی: 'شه وه هیستره له کوئی بوو؟' پینان گوت: 'شه وه بابت به و هیستره چووته دووکان و نیمه ش هینامانه وه مال. 'عه لانه ددین گوتی: 'باوکم چکاره یه؟' پینان گوت: 'شابه ندره ی میسره و یه کتیک له پیاوه گه وره کانی عه ره به.'

"ئیدی عه لانه ددین گه راوه لای دایکی و گوتی: 'دایه، باوکم چکاره یه؟' دایکی گوتی: 'رۆله، باوکت بازرگانه و شابه ندره ی بازرگانه کانی میسره. گه وره ی به ره ی عه ره به. خه لک له کرین و فروشتنی هه ر شتیک که نرخه که ی له هه زار دینار بۆ سه ره وه بی، ده بی پرس به و بکه ن. له وه خوارتر پرسیش نه که ن قه یناکا. شه وی دیتته نیو میسره وه و له میسره وه ده چیتته ده ری، هه مووی هی باوکتته. کورم، خودا ئاوا له راده به ده ری داوته تی. 'عه لانه ددین گوتی: 'دایه، سوپاس بۆ خودا که من کوری سولتان و گه وره ی عه ره بیم و بایم شابه ندره ی بازرگانه کانی میسره. شه ی باشه بۆ منی له سارداوا گه وره کردوه؟'

"دایکی گوتی: 'رۆله گیان، وه لالا له به ر چاوی پیس نه بی، له به ر هیچ شتیک نه بووه. 'عه لانه ددین گوتی: 'ئاخر دایه، خو پیشی قه زا و قه ده ر ناگیرئ. که س ناتوانی له ده ست چاره نووس ه لئ. خو بایم له باپیرم زیاتر نییه. شه وی به سه ر شه و هات، به سه ر شه وی دئ. مروف شه مرۆ هیه و سه به یئی نایی. شه گه ر هاتوو شتیک ی ئاوا بیتته پیش، من بیمه ده ر و بلیم من عه لانه ددین کوری شه مسه ددینم، له کاتکیدا که س منی نه دیوه، کئ باوه ر به من و تو ده کا؟ خیرا ده لین: 'نیمه به ته منی خو مان نه دیتوومانه و نه بیستوومانه شه مسه ددین کور یان کچیک هه بی!' شه و دم ماله که مان لی زهوت ده کن و ده یده ن به به یتمال. په رحمت له دایک و باوکی شه وی گوتوویه: 'شه گه ر پیاویک بمرئ، مالی لی بلاو ده بیتته وه و ژنه که ی یه کتیک له هه ره دوژمنه کانی ده ییا. 'هه ر بویه، دایه، به باوکم بلی من بیاته بازار و دووکانیکم بۆ دانی و فیری کرین و فروشتنم بکا.'

"دایکی عه لانه ددین گوتی: 'رۆله، شه گه ر باوکت هاته وه، شه وان ه ی بۆ ده گیزمه وه. 'هه ر بویه کاتیک شه مسه ددین هاته وه مال، سه یری کرد شه وه کوربه که ی له گه ل دایکی دانیشته وه. شه مسه ددین به ژنه که ی گوت: 'شه وه بۆ شه و کوره ت له سارداوه که هیتاوه ته ده ر؟' ژنه که ی

گوئی: 'من نه مهیناوه ته دهر. خزمه تکاره کان له بیریان چوو بوو دهرگا که داخه نه وه. من هگله نه و ژنانه دانیشتبووم که له پردا عه لانه ددین هاته دهر.' دواى نه وه ژنى شه مسه ددین قسه کانی عه لانه ددینی بۆ گپراوه. شه مسه ددین گوئی: 'رۆله گیان، سبهینی ئیشه لالا له گهله خوم ده تبه م بۆ بازار. به لام رۆله گیان، له دووکان ده بی ژیر و به ره وشت بی.'

"عه لانه ددین نه وه شه وه له خوشی قسه که ی بابی هه تا به یان خه وی لی نه ده که وت. که رۆژ بووه وه، بابی بردی بۆ گه رماو و جل و به رگی گرانبابی و به شکوی له بهر کرد. خوی سواری هیستریک و کوره که شی سواری هیستریکی دیکه، خوی له نواوه و عه لانه ددین نه دواوه رۆیشتن بۆ بازار. خه لکی بازار سه بیریان کرد نه وه شابه ندهر دی و کورپیکی وهک مانگی چاردهش به دوایدا دی.

"یه کیک به هاوړپیکه ی گوئ: 'سهیری نه وه کوره که به دواى شابه ندهر دا دی! ئیمه شابه ندهر مان پی پیاوی چاک بوو چووزانین نه وه مووی سپی و دلی ره شه!' شیخ محهمه دی سمسمی که یخودا که له پیشدا باسمان کرد، به بازارگانه کانی گوئ: 'ئیمه له مه و دوا نه به گه وهی ده زانین و نه به شابه ندهری داده نین.' جا دابی نه وه بازارگانه ئاوا بوو: کاتیک که شابه ندهر له ماله وه ده هات بۆ بازار، له بهر دهرگای دووکانه که ی راده وه ستا و که یخودای بازار و بازارگانه کان ده چوونه پیش و سلاو و هه والپرسییان ده کرد، نزای کردنه وه ی بازاریان ده خویند. پاشان ده چوون به لای دووکانه کانی خویانه وه.

"نه و رۆژه شابه ندهر له بهر دووکانه که ی خوی راوه ستا، به لام کهس له بازارگانه کان نه هاته سلای و نزایان نه خویند. شابه ندهر هه رای شیخی کرد و گوئی: 'نه وه چ بووه بۆ هه موو لالووتن و نه هاته به ره وه؟' شیخ گوئی: 'وه لاهی، گه وره م، من ناتوانم قسه به شارمه وه. راستییه که ی نه وه بازارگانه کان به ته مان تازه کاریان پیت نه بی، نه یه نه سلوت و دوعات له گهله نه خوینن!' شابه ندهر گوئی: 'باشه بۆ؟ له بهر چی؟' شیخ محهمه دی که یخودا گوئی: 'نه وه کینه له گهله خوت ده یگیری؟ له لای خوی تو گه وهی بازارگانه کانی؟ نه و کوره کویله ی خوته یان خزمی خیزانته؟ وای تی دهروانی و هوشت به لاهیه تی ده لینی حه زی لی ده که ی و هۆگری بووی.'

"شابه ندهر که گوئی له وه بوو به سه ریدا نه راند و گوئی: 'بیده نگ به، گلای نه فام! نه وه کورپی خومه.' شیخ محهمه دی که یخودا گوئی: 'ببووره، خو ئیمه له ته مه نماندا نه مانییستوه تو کورپ هه بی!' شابه ندهر گوئی: 'نه ی بۆخوت گیراوه یه کت بۆ نه هینام هه تا گونم به هیز و کاریگر بی؟! هه ر نه و دم خیزانم دووگیان بوو. ئیتر نه و کوره مان بوو. به لام له ترسی چاووزار گوتم که نه و له سارداودا په روده بکن. به ته ماش بووم هه تا سمیلی بۆر نه بی نه یه نیمه دهر، که چی دایکی رازی نه بوو و داوای لی کردم دووکانی بۆ

دانئيم و مال و سامان بخمه بهر دهستی و فیزی کرین و فروشتنی بکه م.

"دوایی شیخی که یخودا چووه لای بازرگانه کان و راستیه که ی پی گوتن و بوی شی کردنه وه. ئینجا هه موویان ههستان و له گهل که یخودا هاتته لای شابه ندهر و نزایان خویند و پیروزبایی کور که یان لی کرد و پئیان گوت: 'هه ژاری وهک ئیمه نه گهر خودا مندالیکمان بداتی، ناچارین میوانی بگیزین و خه لک و ده و روبه ریانمان بانگهتیشست بکه یین. ئهی تو بو وات نه کرد؟' ئیدی شابه ندهر پنی گوتن: 'منیش هه مووتان بانگ ده که م و له باخ جیژنه که ده گرین.'"

لیزه دا بو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکتی دیکه.

که شهوی دووسه و په نجا و په کهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، شابه ندر به لینی میوانی پی دان و گوتی: 'له باخ کو دهینه وه.' بق بیانی روژی دواپی، شابه ندر فهرش و که لوپه لی پیویستی چیشتلینانی نارده باخ. دوو کوریان پیک هینا، په کیان بق میوانانی شه مسه ددین و نه ویتریان بق میوانانی علائنه ددین. بایی به علائنه ددینی گوت: 'روله گیان، نه گهر گهنج و لاو هاتن، تو به ره و پیریان بچو و بیانبه کوره کهی خوت. نه گهر هی به ته مه نیش هاتن، نه وه خوم پیشوازییان لی ده کهم و دهیانبه مه دیوه کهی خوم.' علائنه ددین گوتی: 'نه و دوو کوره، په کیان بق گهنجان و په کیان بو پیران، چ نه نیشیه کی تیدایه؟' شه مسه ددین گوتی: 'لاوه کان شهرم له پیره کان ده کن؛ ناتوان به دلی خویان رابویرن.'

"وا بوو که بازارگانه کان ده هاتن، شه مسه ددین ده چوه پیشوازییان و ده بیردنه کوره کهی خوی. که کورو کالیش ده هاتن، علائنه ددین ده چوه پیشوازییان و ده بیردنه کوره کهی خوی. که میوانه کان هاتن، خواردن داندر. خواردنیان خوارد و خواردنه وه یان خوارده وه. که یف و خوشیان کرد. له نیو پیاره کاندازرگانیکي تیدا بوو ناوی مه محمودی به لخی بوو. به رواله ت موسولمان و له دله وه مه جوس بوو. نه و چاوی به علائنه ددین کهوت، له دلی خویدا خوشی ویست و گیروده ی بوو. ته ماعی تی کرد. هر بویه مه محمود هستا چوه نه و شوینه ی کوری بازارگانه کانی لی بوو. نه وان که مه محمودی به لخیان دیت، له بهری ههستان. به ریکه وت علائنه ددین له و جهنگه یه دا کاریکی پیویستی هه بوو هستا چوه ده ری. مه محمود پرووی له کوره کان کرد و گوتی: 'نه گهر نیوه علائنه ددین رازی بکن له گهل من بی بق سه فهریک، من هر په کهی خه لاتیکي باستان دهمی.' نه وه ی بی گوتن و هستا له کوره کهی نه وان هاته ده ری. چوه وه بق نیو پیاره کان. دواپی علائنه ددین هاتوه ژورر. کوره کان له بهری ههستان. بردیانه لای سه ره وه. نینجا په کیک له کوره کان به ناواله کهی خوی گوت: 'کاک حه سن، تو چه ندت سه رمایه هه یه و چونت په یدا کرد؟' حه سن گوتی: 'من که گوره بووم، به بابم گوت: 'بابه، پاره یه کی باشم بده ری، کاری پیوه ده کهم.' بابم گوتی: 'روله، من هیچ نیه، بچو که مینک پاره له که سینک و هرگره و کاری کرین و فروشتنی پیوه بکه.' منیش چووم بق لای په کیک له بازارگانه کان بایی هه زار دینارم شت لی کری و چووم بق شام. خیره کهم په ک به دوو بوو. نیدی له پیوه شتی دیکه کری و له شامه وه بردم بق به غدا. شته کهم فروشت دیسان سووده کهی په ک به دوو بوو. به و جوړه کارم بوو به کرین و فروشتن و سه فهری نه م شاره وشار و سه فهری دوورودیژ. هه تا سه رمایه کهم بوو به دهه زار دینار. هر جاره ی نه و پرسپاره له په کیک له بازارگانه کان ده کرا. هه تا نوره گه شته علائنه ددین. نیتر پروویان له

علائه‌ددین کرد و گوتیان: 'کاکه تو چیت کردووه؟ گوتی: 'من له سارداودا گه‌وره کراوم. ههفته‌ی پیشوو هاتوومه‌ته دهر. دیمه دووکان و ده‌پۆمه‌وه. 'کورپه‌کان گوتیان: 'تو خووت به‌و دانیشتنه‌ی ماله‌وه گرتوووه و نازانی سه‌فه‌ر چه‌نده خوشه. پیاوان پیوستیان به سه‌فه‌ره. 'علائه‌ددین گوتی: 'من پیوستیم به سه‌فه‌ر نییه. خوشی و سه‌سانه‌وه‌ش له هه‌ر کوئی هه‌ر وه‌ک یه‌ک وایه. 'یه‌کیک له کورپه‌کان گوتی: 'ئه‌و له ماسی ده‌چی، ئه‌گه‌ر له ئاوه‌که‌ی خۆی بیته‌وه ده‌ره‌وه ده‌مرئ. 'هیندیکیان پینکه‌نین. دوابی یه‌کیان به‌ علائه‌ددینی گوت: 'کاکه‌ علائه‌ددین، کورپه‌بازرگان جگه‌ له سه‌فه‌ر هه‌چ شتیکی نییه شانازی پیوه‌ بکا. 'ئیدی علائه‌ددین به‌ قسه‌کانی ئه‌وان نارچه‌ت بوو. هه‌ستا هاته‌ دهر و سواری هه‌ستره‌که‌ی بوو و به‌ گریان به‌ره‌و مال بووه‌وه. دایکی سه‌یری کرد ئه‌وه‌ علائه‌ددین زۆر نارچه‌ته‌ و دلی پرپه‌ و ده‌گری. گوتی: 'پۆله، ئه‌وه‌ بۆ ده‌گریته‌؟' علائه‌ددین گوتی: 'ئه‌و کورپه‌ بازرگانانه سه‌رکۆنه‌یان کردم و ده‌یانگوت: 'کورپه‌ بازرگان جگه‌ له سه‌فه‌ر، هه‌چی نییه شانازی پیوه‌ بکا. ' "

لێزه‌دا سوپای تاریکی که‌وته‌ پاشه‌کشه‌ و رۆژ دیاری دا و شه‌هرزادیش درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی دووسه په نجا و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، عه لانه ددین به دایکی گوت: 'دایه، گوتیان: 'کوره بازرگان جگه له سهفه رهیچی نییه شانازی پیوه بکا.' 'ئیدی دایکی به عه لانه ددینی گوت: 'پوله، ئیستا تو سه تهای بچی بۆ سهفه؟' عه لانه ددین گوتی: 'به لئی، دهمه وئ بچم بۆ سهفه.' دایکی گوتی: 'دچی بۆ کام شار؟' گوتی: 'دهمه وئ بچم بۆ به غدا، چونکه له وئ خه لک یهک به دوو سوود ددهن.' دایکی گوتی: 'پوله، باوکت سه رمایه یه کی زوری هه یه. هرچی بته وئ ده تاتی. نه گهر نه ویش نه تاتی، من له مالی خوم دهمه من.' عه لانه ددین گوتی: 'دهی باشترین چاکه نه وه یه که په له ی تیدا بکه ی. نه گهر دهمه وئ چاکه بکه ی، ئیستا کاتی چاکه کاریه.' ئیدی دایکی عه لانه ددین بانگی نه و نوکهر و خزمه تکارانه ی کرد که ده یانزانی بار و شت بیچنه وه. پئی گوتن که ده بار کالا که له به غدا فروشی باشیان ده بی، بیچنه وه. دایکی عه لانه ددین خه ریکی نه وانه بو.

"باوکی نه عه لانه ددینیش که ئیستیک بو عه لانه ددینی وه بهر چاوی نه ده هات. هه سستا سه رنجیکی نه مبه ر و نه وه بریدا، نه یدی. هه والی پرسی، گوتیان: 'سوار بوو رژیسته وه عالی.' شابه نده ریش سوار بوو به دوا ی نه ودا رژیسته وه. که چی باری پیچراوه و ناماده ی نیت، پرسی: 'هی کتیه؟' خیزانی شه مسه ددین نه وه ی به سه ر عه لانه ددین هاتبوو، هه مووی بو گیزاوه. شه مسه ددین به عه لانه ددینی گوت: 'پوله گیان، هیوادارم خودا سه فه ر هه لگریته وه. پیغه مبه ر دروود و سلای خودای لئ بی فرموویته ی: 'یه کتیک له ره حمه ته کان نه وه یه رزق و رژیته له ولاتی خوت ده ست که وئ و سه فه ر نه که ی.' پئشینیان گوتوویانه: 'خو له سه فه ر پپاریزه، نه گهر زوریش دور نه بی.' دوا ی نه وه به کوره که ی گوت: 'یانی تو هه ر ده بی نه و سه فه ره بکه یت و به ته ما نیت لئی پاشگه ز بیته وه؟' عه لانه ددین گوتی: 'من هه ر ده بی سه رمایه یه ک له گه ل خوم به رم و سه فه ریک بکه م بۆ به غدا. نه گهر نا جلی ده رویشان له به ر ده که م و شار به شار ده گه ریم.'

"شه مسه ددین گوتی: 'خو من هه ژار و ده سته نگ نیم. که لوپه ل و پیداو یستی هه موو شاریکم هه یه. بۆ نمونه چل بارم هه یه که هه ر باره ی چل هه ژار دیناری نرخ بۆ دیاری کراوه و له سه ری نووسراوه. نه و چل باره له گه ل نه و باره ی دایکت به ره و خودا ناگادارت بی. به لام کورپی من، وریای دوو جیگا به، یه کیان بیسه یه که پئ ده لئین 'بیشه ی شیران' نه وی دیکه بیروونیکه، 'بیروونی سه گه لی' پئ ده لئین که هه تا ئیستا زور که س له و دوو شوینه تیدا چوون و گهنج و لاوئیکی زوری تیدا کوژراوه.' عه لانه ددین گوتی: 'له بهر چی؟' شه مسه ددین گوتی: 'ره وه نده یه کی چه ته ی لئیه که عه جلائی پئ ده لئین، ته واوی نه و کارانه

له بن سهري ئه ودان. 'عه لائهددين گوتی: 'خوا پشتیوان بئ، زیانی بق من نابئ.

"دوای ئه وه عه لائهددين له گهل بابی سوار بوو چوون بق بازاری ئاژه لان. له پردا باربه ستیک له هئستره که ی دابه زی و دهستی شابه ندهری بازرگانی ماچ کرد و گوتی: 'له میژه مال و که لوپه لی تو م نه پئچاوه ته وه و له گه لت نه هاتووم بق سه فهر. 'شابه ندهر گوتی: 'تازه من پیر بووم، بق سه فهر نابم. ئیستا نوره ی سه فهری کوره که مه.

په نجا و هه وت سالی ته مه نم هه روا رۆبی
خۆشی و ناخۆشی نازانم چاوا رۆبی
دایمه له شک و گوماندام له ته مه نی خۆم
تا ئیره چۆن هاتووم و لیره وه چۆن ده رۆم؟! "

"باربه ست گوتی: 'خوا ئه و کوره ت بق بیلی. 'دوای ئه وه شابه ندهر کوره که ی خۆی به باربه ست سپارد و پئی گوت: 'ئه وه له جئی کورپی خۆته. 'پاشان سه د دیناری دایه و گوتی: 'ئه وه ش به سه ر به رده سه کانتدا دابه ش که.

"شابه ندهر ئه و جار شه ست و شتری کری. به عه لائهددینی گوت: 'رۆله، راسته من له گه لت نیم، به لام ئه و پیاوه وه ک باوکی تو وایه و له جئی منه. ئه وه ی پئت ده لی، ده بی به گوئی بکه ی. 'دوای ئه وه هئستر و غولامه کانیا ن هئتا وه مائی. ئه و شه وه بارگه و بنه یان جوان پئچاوه و نان خورا. به یانی زو و شابه ندهر شه مسه ددین ده هه زار دیناری زیریشی دا به عه لائهددین و گوتی: 'کاتیک که چوو یته به غدا، ئه گه ر شته کانت باش فرۆشرا، بیانفرۆشه. ئه گه ر باش نه فرۆشرا و بازار خۆش نه بوو له و زیرانه بفرۆشه. 'دوای ئه وه باره کانیا ن لی نا و مالواییا ن کرد. له شار وه در که وتن. مه محمود به لخی خۆی ساز کردبوو بق سه فهر. باره کانیا ن هئتا بووه ده ری. شه مسه ددین باوکی عه لائهددین هه زار دیناری له لای مه محمودی به لخی ما بووه وه، هی مامه له ی پئشو بوو. مه محمودی به لخی هه ستا چوو بق لای شابه ندهر بق مالوایی. شه مسه ددین به مه محمودی گوت: 'هه زار دیناره قه رزه که بده وه به عه لائهددینی کورم. عه لائهددینیش به تو ده سپئرم. له جئی کورپی خۆته. 'به و جۆره عه لائهددین و مه محمود به لخی پئکه وه بوونه ها وسه فهر.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکي دیکه.

که شوی دووسد و په نجا و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، علائهددین له گهل محمودی بهلخی بوو به هاوسه فهر. ئیدی محمود بؤخوی فهرمانی دا خواردن و خواردنهوه بؤ علائهددین و هاوریکانی ناماده بکن. دواى نهوه کهوتنه ری. محمود بهلخی چوار مالی له چوار شاری وهک میسر و شام و حهلب و بهغدا هه بوو.

"علائهددین له گهل محمودی بهلخی به کتو و دهشت و بیروندا رۆیشتن هه تا له شام نزیك بوونهوه. محمودی بهلخی نۆکه ره که ی نارد له لای علائهددین. سهیری کرد علائهددین خه ریکه نویژ دهکا. دواى نویژه که نۆکه ره که چوه به ره وه و دهستی علائهددینی ماچ کرد و پیی گوت: 'گهره م سلای ده گه یاندى و داواى لى کردى میوانى بی.' علائهددین گوتی: 'هه تا پرس به باربهسته کهم نه کهم، ناتوانم بیم، چونکه بایم منی به و سپارد. له جی باوکمه.' ئیدی علائهددین له گهل که ماله ددین راویژی کرد. نه و گوتی: 'مه چوه.'

"دواى نهوه له شامه وه به ره و حهلب وه در که وتن. که گه شتته ئه وئ، له ویش میوانیه کی ساز کرد و ناردی له دواى علائهددین. علائهددین له گهل که ماله ددین راویژی کرد. گوتی: 'مه چوه.' له حهلبه وه به ره و بهغدا رۆیشتن. قوناغیکان مابوو بگه نه بهغدا، محمود له ویش میوانیه کی دا و پیای نارد به دواى علائهددیندا. علائهددین به باربهسته که ی گوت. باربهسته گوتی: 'ئه من پیم خوش نیه. نه و کابرایه پیایکی باش نیه و فاسقه. قهت هات وچوهی مکه. ئه گه لئی جودا بیینه وه، نه وه گیانمان له مه ترسیدایه، چونکه باره کانمان له یه کارواندان.' علائهددین گوتی: 'جا ئه گه وهک تو ده لئی ناوا بئ، من قهت هات وچوهی ناکه م.' دواى نهوه علائهددین باره که ی خوی لى داوه و له گهل هاوریکانی به نیو بیروونه که دا رۆیشتن. که ماله ددینی باربهسته گوتی: 'ئینستا که تو وات بئ باشه، لیره لانه دهی ده بی له ریگادا که میک په له بکه بئ. وا بئ پیتش نه وهی ده روازه ی شار داخری بگهینه بهغدا، چونکه ده روازه ی شار ئیواره هه تا به یانی داده خرئ.' علائهددین گوتی: 'باوه گیان، خو من نه و باره م بؤ سوود و خیر نه هیناوه، من زیاتر له بهر سه فهر و گه ران به دنیا دا و که یف و خوشی هاتوم.' که ماله ددین گوتی: 'من نیگه رانی ریگرانی عه ره بم، ده ترسم کیتسه یه کت بؤ بنینه وه.' علائهددین گوتی: 'تو فه رمانبه ری یان فه رمانده ر؟ من هه تا به یانی ناچمه ناو بهغداوه بؤ نه وهی کوره بازارگانه کان کاروانی من بیین و من بناسن.' باربهسته گوتی: 'من له سه ر نه وه م نامۆگاریت بکه م. ده نا ناره زوی خۆته، چۆنته بئ خوشه وا بکه.'

”علائه ددین فەرمانی دا لا دەن و باره کان بخەن. کۆیله کان باره کانیاں داگرت. له شوینیک کۆ بوونهوه و هەتا نیوه شه و له وی بوون. ئینجا علائه ددین کاری پیشاوی هه بوو. له وان دوور کهوتهوه. له دوور چاوی به شه و قینک کهوت. که گه پراوه به بارهستی گوت: ’ئوه چیه له دوور ترووسکهی دئ؟‘ بارهستی کهمیک پاما و ورد تئی پوانی، سهیری کرد ئه وه شه و قی شیر و پمب و مه تال و زهرگ و شتی وایه! که هاتنه پیشی، زانیان ئه وه سواری عه رهبین و سه رکرده که شیان عه جلانه! عه ره به کان لێیان نزیک بوونهوه و باره کانیاں دیت. بانگی به کتریان کرد و گوتیان: ’هاورپیان، وهرن ئه مشه و شه وی ده سه کهوته.‘ که گوتیان له و دهنگه بوو بارهستی چوه به ره وه پنی گوت: ’کاکه، پیاوی چاک به! دهستی له و کارانه هه لگره.‘ ئیدی شیخ عه جلان زهرگینکی له سینگی دا. له بربره ی پشتی هاته وه ده ری. له جیوه مرد و له به رده رگای تاوله که کهوت. ئاوگیره که گوتی: ’خویری، ئه وه چیت کرد؟‘ ئه ویشی به شیر دووقاش کرد. علائه ددین له په نایه ک پراوه ستابوو هه ر سهیری ده کردن. دواي ئه وه عه ره به کان ده هاتن و ده چوون و ئه وه ی قسه ی کردبا ده یانکوشت. ورده ودره کهس نه ما، چه ند که سیک نه بی. خه ریک بوون باره کانیشیان هه موو راده دا. علائه ددین له دلی خویدا گوتی: ’ئه گه ر فریای خۆم نه که وم، ئه و جل و به رگه به کوشتم ده دا.‘ خیرا جله کانی هه مووی له به ر خۆی دا که ند و جگه له کراس و ده رپینه کی ساده، هیچی له به ر خویدا نه هیشته وه. گۆمیله که خوینیکی هاورپیکانی له وی بوو به له ز خۆی تیدا گه وزاند. له و لاوه درێژ بوو. ئه مرق نه مردووه و سه د سه له مردووه. پشووی له خۆی بری. عه جلانیش به پیاوه کانی گوت: ’ئهری کورپینه، ئه و کاروانه له میسهروه هاتووه یان له به غداوه؟‘

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی دوسه دد و په نجا و چواره م هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، عجلانی ده شته کی پرسې: 'ئو کاروانه له میسره وه دې یان له به غداوه؟' وه لام دراوه: 'له میسره وه دې.' گوتی: 'ته گهر وایه، بگه پینه وه بۆ لای کوژراوه کان. به پروای من گوره ی ئو کاروانه و خاوه نی ئو ماله نه مردووه.' گه رانه وه بۆ لای کوژراوه کان و به نیزه و شیر دیسان لیمان دانه وه. هه تا گه یشته وه سه ر عه لانه ددین. که خۆی له خۆینه دا تلاند بووه وه و پشووی له خۆی بریبوو. چونکه جل و شتی ناسایی له به ردا بوو نه یان ناساییه وه و وه ک ئه وانی دیکه سه ره رمبیکان بۆ -هینایه وه. له و تاریکیه دا ده ستیکی نادیار سه ره رمبه که ی لار پئ کرد و له وه ی په نای درا. ده شته کیه که پتی وا بوو که سه ره رمبه که ی له سینگی ئو چه قاندووه. ئینجا باره کانیان برد و رۆیشتن. که ئه وان رۆیشتن، عه لانه ددین له نیو کوژراوه کاندا هه ستا. ده شته کیه که گویی له هه ستیک بوو. رپاوه ستا و به هاوړیکانی گوت: 'رپاوه ستن، گویم له دنگیک بوو.' په کیک له سواره کان گه رپاوه. عه لانه ددینی دیت که هه لده هات. هه رای کرد: 'هه لمه یه بیتاکامه، چونکه ئیمه به دواته وه ین.' ئیدی عه ره به که که وه سه ری. عه لانه ددین گه یشته چه وزیکی پر له ئاو. خۆی تی هاویشته. سه کویه ک له وئ بوو. له چه وزه که هاته ده ری. چوو له سه ر سه کوه دريژ بوو. گوتی: 'خودایه، په نا بۆ تو دینم! خۆت رزگارم که! له و جه نگیه دا گویی له هاواریک بوو که ده یگوت: 'ئهی هاوار، دوو پشک پیوه ی دام! ئهی هاوار، دوو پشک پیوه ی دام!' وا دیار بوو ئه وه ی دوا ی که وتبوو دوو پشک پیوه ی دابوو. غه لبه غه لیک په یدا بوو. هاوړیکانی هاتن بردیان و رۆیشتن. باش بوو له تاریکی شه ودا ون بوو.

"ئه وان رۆیشتن و عه لانه ددین هه ر له وئ خه وی لئ که وت. مه محمودی به لخیش فرمانی دا باره کانیان لئ نا. رۆیشتن هه تا گه یشته 'بیشه لانی شیر.' کاتیک غولام و کویله کانی عه لانه ددینی له وئ دیت، خۆش حال بوو. هیستره که ی زوری تینوو بوو. رۆژ بوو و چه وزه که له دوور دیار بوو. چوو بۆ لای چه وزه که هیستره که ی ئاو بدا. سه ری برد له چه وزه که دا ئاو بخواته وه، تارمایی عه لانه ددینی دیت. سه ری هه له پتا چاوی به عه لانه ددین که وت که به کراسیک و ده رپیته که وه له وئ خه وتبوو. مه محمود به عه لانه ددینی گوت: 'ئوه کی وای لئ کردووی و ئو به لایه ی به سه ر هیناوی؟' عه لانه ددین گوتی: 'عه ره ب ئاوا ی لئ کردین.' مه محمودی به لخی گوتی: 'رۆله، ته واوی ئو مال و یه کسمه کانه به قوربانی خۆت بی، خۆت نارحه ت مه که:

له دوا ی نارامی، ئالۆزی هه ر دیت
بشویوش رۆژی هه ر نارام ده بیت

"رۆله گیان، وهره خواری و مهترسه. نیکه‌ران مه‌به. ئیدی عه‌لانه‌ددین هاته خواری. محمود به‌لخی سواری هیستریکی کرد و رۆیشتن هه‌تا شاری به‌غدا. که چوونه‌وه مالی محمودی به‌لخی، محمود به‌ عه‌لانه‌ددینی گوت بچیته گه‌رماو. عه‌لانه‌ددین چووه گه‌رماو. که له گه‌رماو هاته ده‌ری، مه‌منا له‌و کابرایه به‌دگومان بوو، پنی پیاویکی ناپاک بوو نه‌چووه‌وه لای نه‌و و سه‌ری خۆی هه‌لگرت و چووه ناو شار. به‌و تاریکیه له‌نیو کۆلان و شه‌قامه‌کاندا ده‌سوورپاوه هه‌تا گه‌یشته به‌رده‌رگای مزگه‌وتیک. به‌ دالانی مزگه‌وته‌که‌دا رۆیشته ژووری. شوینه‌که ئارام و بیده‌نگ بوو. چاوی به‌ملا و به‌ولادا ده‌گیرا. شه‌وقیک دیار بوو. که ورد تیی پاما، دوو کۆیله بوون فانتوسینکیان به‌ ده‌سته‌وه بوو. دوو بازرگانیش به‌ شویندیاندا ده‌هاتن. به‌کیان پیاویکی جوانچاک و خوینشیرین و نه‌وی دیکه‌شیان لاویکی قه‌د و بالا سه‌لو و گولعوزار. هاتنه مزگه‌وته‌که‌وه. عه‌لانه‌ددین گوئی لی بوو گه‌نجه‌که‌یان به‌ بازرگانه‌که‌ی ده‌گوت: 'مامه، تو خودا نه‌و که‌چتم بده‌وه.' بازرگانه‌که‌ گوئی: 'چهند جارم ده‌نگ داوی. تو قه‌بولت نه‌کرد. تو هه‌ر ته‌لاقت خوارد.' بازرگانه‌که‌ نه‌وه‌ی گوت و چاویکی له‌ لای راستی خۆی کرد، کورپکی دیت که له‌ سووچیکی مزگه‌وت دانیشتووه و ده‌لنی مانگی چوارده‌یه. سللوی لی کرد. نه‌ویش وه‌لامی سللوه‌که‌ی داوه. پرسی: 'تو کئی، کورپی چاک؟' گوئی: 'من عه‌لانه‌ددینی کورپی شه‌مه‌ددین شابه‌نده‌ری بازرگانه‌کانی میسرم.' کابرا گوئی: 'ئه‌ی باشه‌ بۆ لیزه‌ی؟' عه‌لانه‌ددین ناچار بۆی گیراوه: 'تکام له‌ بایم کرد سه‌رمایه‌یه‌کم بداتی و په‌نجا باری کالای گرانبایی وه‌ک سه‌رمایه‌ بۆ بار کرد کردم.'"

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌کی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی دووسه د و په نجا و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، علائهددین به و بازرگانهی گوت: 'بابم وهک سهرمایه په نجا باری مال یو ساز کردم و دههزار دیناری زپړی نهقدیشی دامی و به پړی کردم. و ابو و هاتم هاتا که یشته نه و شوینهی بینشهی شیرانی پښ دهلین، لهوئ عه پهبان به سه ریاندا داین و تالانیان کردین. قسمت و ابو، من به هر شیوهیهک بوو، خوم پرگارم کرد و هه لاتم. نیرهش نه مده زانی روو له کوئ بکه. و ابو تووشی نیره بووم و په نام یو نیره هینا.' بازرگان گوتی: 'پوله، دهلنی چی من هه زار دیناره زپړه نه قده کهت و جل و بهر که هه زار دینار باییه کهت بدهمه وه؟' علائهددین گوتی: 'نه وانم به چ بونهیه که وه دده پیتی؟' بازرگانه که گوتی: 'نه و کورپی نیستتا ده بیینی له گلمه، برازای خومه، براکه م جگه له و کوربه کورپی دیکه می نه بوو. منیش کچیکم هیه جگه له وه کچی دیکم نییه. کچه که م ناوی زبیده می عودیه یه، له جوانی و چاکیدا له و شارهدا دهنگی داوه توه. من کچه م دایه. نه و کوربه کچه که می خوش دهویست، به لام کچه که به وه رازی نییه و هه همیشه کیشه یانه. نه و کوربه سنی ته لاقهی خوارد و لئی جیا بووه وه. دوا می نه وه هر پوژهی که سیک ده نیری که من کچه که می بدهمه وه. منیش یو نه وهی ته مین بی، گوتم و او جوانتره و ده بی شه و یک ماره به جاش بکری.' نیر له گه ل برازاکه م ریک که وتین له سه ر نه وهی که که سیک کی غه واره بیته جاش و لئی ماره بکین. ناوا نا برووشمان ناچی و کاره که شمان جینه چی ده بی. نیستا چونکه توش غه واره می، له گه لمان و هره نه و کچه ت لئ ماره ده که مین هاتا به یانی. تو نه مشه و هاتا به یانی له گه لی به. به یانییش که پوژ بووه وه، ته لاقی بده. نه و زپړ و مالهی گفتم پی دابووی، و هری گره و دوا می کاری خوت بکه وه.' علائهددین له دلی خویدا گوتی: 'جا وه لا شه ویک له گه ل کیژوله یه کدا له مالیکی گهرم و گوردا به سه ر بهرم، زور له وه چاکتره له کولان و دالانی مزگه و تدا بخوم. هر هیچیشم نه داتی ده چم.' نیدی هه سستا و له گه لیان رویشته به ره و مالی قازی.

"که قازی چاوی له علائهددین کرد، نه وی وهک لاونیکی ژیر هاتا به رچاو. به باوکی کچه می گوت: 'ده ته وی چ بکه می؟' بازرگان گوتی: 'دهمه وی کچه که ماره به جاش بکه. نه مشه و له و کورپی ماره بکه. به لام دهه زار دیناری وهک بارمته له سه ر بنووسه، نه گهر به یانی ته لاقی نه دا، له سه ری بی و ده بی پیدا. نه گهر نه مشه و له لای بوو و به یانی ته لاقی دا، نه وه هه زار دیناری پاره بده می و ده سستیک جل و بهرگی هه زار دینار بایی یو بکریم.

۱. یانی شه ویک نافرته که له که سیک دیکه ماره بکری هاتا به یانی. به یانی نه و که سه ته لاقی بداته وه، جا بچینه وه لای میزده که می خوی.

له گهل هیستریکی هزار دینار بایی.

”به و شیوهیه کچه یان له عه لائهددین ماره کرد. بایی کچه جوان عه لائهددینی تیگه یاند. چون جلوبه رگیان له بهر کرد و بردیان بۆ مالی کچه. به کچه یان گوت: ’جوان بزانه ئه وه به شیوهیه کی کاتی له کورپکی جوانچاک به نیوی عه لائهددین ئه بووشامات ماره کراوی.’ ئیدی جوان تیانگه یاند و عه لائهددینیان پین سپارد و گه رانه وه مالی خوین.

”ناموزای کچه که دایه نیکی هه بوو هات و چۆی مالی زبیده ی عودیه ی ده کرد. به دایه نه که ی گوت: ’دایه، زبیده ئه و کورپه جوانچاکه بیینی تازه به من رازی نابین. تکات لئ ده کم کاریک بکه دهستی پنی رانه گا. نه هیلئ تخونی که وئ.’ دایه نه که گوتی: ’به جوانیت قه سه م، ناهیلیم ئه و کورپه ده سنوویژی لئنی بشکن.’ ئینجا دایه نه هاته لای عه لائهددین و پنی گوت: ’من له رنی خوادا شتیکت پین ده لیم، به لام به قسه م بکه. له و کچه نیزیک مه به وه. لئنی گه رئ با ته نیا بخوا و دهستی لئ مه ده.’ عه لائهددین گوتی: ’باشه بۆ؟! دایه نه گوتی: ’تو شوکری خودا کورپکی جوانچاک و ساغی. ئه و نه خووشی گولی له گه له. ده ترسم وئی که وی بیگریه وه. حه یفه! من له بهر خوت ده لیم، خه می تومه. ده نا که یفی خوته.’ عه لائهددین گوتی: ’من کارم به شتی ئاوا نییه.’

”دوای ئه وه دایه نه که هه ستا چوه لای کیژه که. ته واری ئه وانه ی به عه لائهددینی گوتبوو به ویشی گوت. کچه ش گوتی: ’من خۆم له شتی ئاوا ناده م. با ئه مشه و له کونجیکدا به ته نیا بخوا، تا به یانی هه لده ستئ و ده روا.’ زبیده ی عودیه گازی که نیزه ی کرد و گوتی: ’سفره ی بۆ ببه ن با نانه که ی بخوا.’ که نیزه سفره که ی بۆ راختست. خوار دنیان له پیش عه لائهددین دانا. عه لائهددین هه تا تیر بوو خواردی. دوای ئه وه به ده نگیکی خۆش دهستی کرد به قورئان خویندن و سوورته ی یاسینی خوینده وه. کیژه که گویی لئ راکرت، زوری پنی خۆش بوو. ههستی کرد دهنگی له دهنگی داوود ده چن. له دلی خۆیدا گوتی: ’خوا ئه و پیریژنه له نیو بهرئ وا به و کورپه ده گوت گوله. کوا که سیک نه خووشی گولی هه بن ده توانی ئاوا به ئاسانی و به و دهنگ و ئاوازه قورئان بخوینته وه؟! ئه و پیریژنه له باره ی ئه و کورپه وه درۆ ده کا.’ دوای ئه وه کچه دهستی دا عووده که ی. تاره کانی توند کردنه وه. به ده نگیکی خۆش و شاده وه ئه و شیعره ی وه ها خوینده وه که مه لی له ئاسمان راده گرت:

ئاسمان ئیره ییم پین ده با، مانگ ئه مشه و میوانی منه
خۆشی و شادی هه موو دونیا. کۆتریکه و له لانی منه
دهنگ و ئاوازی شیرینی، دلی من ئاوپرژین ده کا
گمه ی دئ و بۆ من ده خوینی، مه لی ئاسمانی منه

”کاتیک عه لائهددین گویی له شیعره کچه که بوو، دهستی له سووره تی یاسین هه لگرت.
نینجا به دهنگ و ئاوازیکی خووش ئه و شیعره ی خوینده وه:

دهنگی بلاوینت به گویی دلی شهیدام دهچرپینی
باوهشی بۆت ئاواله یه، زووکه زه مان کورتی دینی

ئیدی کچه سۆزی بۆی بزووت، ههستا پرده که ی لا دا. کاتیک عه لائهددین ئه وی دیت،
ئه و شیعره ی گوت:

تو له هر ده رکیکه وه بینی به و هه موو شوخ و شهنگیه وه
دهرکه یه کی خیر و بیتره به رووی خه لکا ده یکه یه وه

”دای ئه وه کچه ههنگاوی نا. به نیگایه ک وا دلی ژیروژوور کرد که تیری موژه ی کچه
نی عه لائهددینی پیکا. نینجا عه لائهددین ئه و شیعره ی گوت:

رینکوپیک و له باره لسه نجه و لاری شیرینت
کار له دلی پیاو ده کسا گفت و لفتی شیرینت
زۆر سهیره له م شارهدا خوداپه ره ستیک مابن
مهگین قه تی نه دیبی بزه و خوینی شیرینت!

”ئیدی کاتیک کچه له عه لائهددین چووه پینشی و دوو ههنگاویکی مابوو عه لائهددین ئه و
به یته شی گوت:

داریکی ریکی بهری هه موو میویکت هه یه
چ بکه م به تو راناکا، دهستی نیازم قوله یه

”کاتیک کچه چوو له پیش عه لائهددین راوهستا، عه لائهددین گوتی: ’لیم دوور که وه با
ئه و نه خووشیه ی تو نه گرمه وه. ’ کچه قۆلی هه لکرد و بازنی سپی پیشان دا. نینجا کچه
گوتی: ’تو دهبن لاجی هه تا گولیه که ی تو بۆ من نه یه. ’ عه لائهددین گوتی: ’کی به توی
گوتوه که من نه خووشی گولیم هه یه؟’ کچه گوتی: ’له پیریژنه که م بیست. ’ عه لائهددین
گوتی: ’هر ئه و به منیشی گوت تو گولی.’

”عه لائهددینیش کراسه که ی داکنه د و له شی وه ک کافووری نیشانی ئه و دا. ئیدی کچه له
باوهشی گرت و هه تا به یانی له به زم و خووشیدا بوون. که رۆژ بووه وه، عه لائهددین پینی

گوت: 'حهيف لهو هموو خۆشيبه بيبهري بم.' كچه گوتى: 'مه بهستت لهو قسه يه چ بوو؟' عه لائهددين گوتى: 'خانم، من هه رچه ند سه عاتيكي ديكه له گهل تو دهمينه وه. ده بي ليك جودا بيينه وه.' كچه گوتى: 'ئه وه كئ قسه ي واي كردوو؟' عه لائهددين گوتى: 'بايت دهه زار دينارى وهك ماره يي تو خستووته پئي منه وه. ئه گه ر تو ته لاق نه دم، ده بي دهه زار دينار له لاي قازى بدهم به بايت. ئه گينا ئه مرق قازى ده مخاته زيندانه وه. ئيستا من دره ميكيش شك نابهم چ بگا به دهه زار دينار.' كچه گوتى: 'زن هي تويه و ته لاقداني به دهست تويه.' عه لائهددين گوتى: 'راسته ته لاقدان به دهست منه، به لام من هيچ شتيكم نيه تا ماره ييبه كه ي توي بين بدهم.' كچه گوتى: 'جيبه جي ده بي، خوت نار ه حهت مه كه و مه ترسه. تو ئه و سه د ديناره له من وه رگه ر. ئه گه ر جگه له وهش شتيكي ديكم هه بو وايه، ده مداي تي، به لام جگه له و سه د ديناره هيچي ديكم نيه. باوكم ئه وه نده ي ئه و ناموزايه م خۆش ده وي، ته واوي مال و سامانه كه ي بردوو له لاي ئه و داينا وه. ته نانه ت زيڤ و زيوه كاني منيشي بردوو ته لاي ئه و. ئه گه ر سه بيني بايم له لاي شه رعه وه كه سيكي نارد له دوات ...'

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي ئه مشه ويش كوتايي هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكي ديكه.

که شهوی دووسه د و په نجا و شه شم هاتوه

گوټی: "خاوه نشکو، کچه به علائهددینی گوت: 'نه گهر سبهینی له لایه شه رعوه کمسیکیان نارد له دوات. بانگیان کردی و بام و قازی گوتیان: 'ژنه که ته لاق بده.' تو بیان بلې: 'له کام شه رعدا نه وه په وایه شه و ژنیکت لی ماره بکه و بهیانی پیت ته لاق بده نه وه؟' دواي نه وه دهستی قازی ماچ که و دیاریه کی بدهیه. پاشان دهستی ته وای هوارکاره کانی قازی ماچ بکه و یه کی ده دیناریان بدهیه. هتا له بهرزه و هندی تو دا قسه بکن. نه گهر که سیک گوتی: 'جا بؤ ته لاقی نادهی که هزار دینار و هیستر و جل و بهرگی گرانبایی خوت و هرگری؟! تو بلې: 'من تالیک مووی نه و کچه نادم به هزار دینار و هیستر و شتی وا. قات ته لاقی نادم. زیر و هیستر و جل و بهرگیشم ناوی.' نه گهر قازیش بی گوتی: 'ماره یه که ی بدهی.' بلې: 'نیستا به دهستمه وه نییه.' ئیدی قازی و شایه دهکان هگلت ده سازین و مؤله تت ددهن.'

"علائهددین له گهل کیزه که دا خریک بوون له و باره وه قسه یان ده کرد که راسپارده کی قازی له ده رگای دا. علائهددین هاته دهی. راسپارده ی قازی گوتی: 'قازی کاری پیتته. خزوریشیت له وی له لای قازی دانیشتووه.' علائهددین نیو دیناری له مستی راسپارده کی قازی نا و گوتی: 'له کوئ دیوته شه و ژن ماره بکری و بهیانی زوو ته لاق بریته وه؟' راسپارده که گوتی: 'وه لا نه وه له لای نیمه شه رهوا نییه و نه گهر تو له شه رع ناگی، نیمه بکه به پایزه ری خوت.' نه و جا هر دووکیان هاتنه لای قازی. قازی به علائهددینی گوت: 'نه وه بؤ نایه ی ژنه ته لاق بدهیت و به پینی قه رار شسته کانت و هرگری؟' علائهددین چوه پیشی و دهستی ماچ کرد و په نجا دیناری له دهستی نا و گوتی: 'سه روه رم قازی! به پینی کام مه زه ب من ده بی کاتی خوتن ژن ماره بکه م و بهیانی زوو بی نه وه ی پیم خوش بی ته لاقی بده مه وه؟! قازی گوتی: 'هتا میرد بازی نه بی له هیچ کام نه مه زه به کانی نیسلامدا ژن ته لاق ندری.'

"ئیدی بابی کچه گوتی: 'نه گهر ته لاقی ناده یته وه، ده هزار دیناره که دانی!' علائهددین گوتی: 'سی رورم ده رفعت بدهنی.' قازی گوتی: 'به سی رور هیچت بی ناکری و ده بی ده رور مؤله تی بده یتی.' له گهل علائهددین بریاریان دا که هتا ده رور دی که یان ماره یه که ی بدا، یان ته لاقی بدا. به و مه رجه له لای قازی هاتنه ده ر و گوشیت و برنج و رون و پیداوستی کری و چوه وه مالن. قسه کانی بؤ کچه گیراوه. کچه گوتی: 'تو خمت نه بی. بزاین خودا کاره کان به کوئ ده گه یه نی و بهیانی رورگار چی به سر چیه وه ده بی.'

حولی خوت بده و به خودای بسپییره

جیبہ جیش نہیٰ حتمن وا خیرہ خودا خوئی دواوژی کار دەبینی خیر و شەری کار ھەلدەسەنگینی

”دوای ئەو ھەوێ کە ھەستا. خواردنی ساز کرد و خواردیان. ئینجا ەلانی دەدین داوای لە کێژە کرد بەزمیکی خوێ ساز کا. کێژە ھەستا و دەستی دا ەوودەکە. وای دەژەنی تالەکانی ەوودەکە دەنگ و ئاوازی داوودیان لێو دەھات. ئەوان ئاوا لە ئاھەنگ و خوێیدا بوون کە لە دەرگایان دا. کەچ بە ەلانی دەدین گوت: ’ھەستە بزانی کێیە لە دەرگا دەدا؟‘ ەلانی دەدین ھاتە دەری و دەرگای کردەو. چوار دانە دەرویش لە بەردەرگا بوون. لێی پرسین: ’چیتان دەوی؟‘ گوتیان: ’گەرەم، ئیمە دەرویش و غەوارەین. ھەزمان لە موسیقا و شیعەر و ئەوانیە و ئەگەر پیمان بەدی، پیمان خوێشە ئەمشەو میوانی ئیوہ بین و بە کەیف و خوێشی و ئاھەنگ پوژ بەکەینەو. کە پوژیش بوو، دوای کاری خزان دەکەوین. ئەو چەند کەسەشمان ھەموومان ھوگری شیعەر و قەسیدە و غەزەلین.‘ ەلانی دەدین گوتی: ’دەبی راویژیک بەکم.‘ ئیدی گەر اوہ پو لای کێژەکە و گوتی شتیکی ئاویە تو دەلی چی؟ کەنیشکە گوتی: ’دەرگایان لێ بەو.‘ دەرگای لێ کردنەو و ھینانیە ژووری. بەخیرھاتی کردن. خواردنی لەپیش دانان. ئەوان نەیانخوارد و گوتیان:

ئەو سفرە پو برسییە، ئی تیر پیویستی پی نییە
پووح و گیانی مە برسییە، موسیقی قووتی ئیمە

”دوای ئەو یەکیان گوتی: ’گەرەم، پزقی ئیمە زیکی خودایە. سەما و چەنگ و بلویرە لە دلماندایە. ئیمە کە لێرە نیزیکی بووینەو، دەنگیکی خوێ ھات و گیرساینەو. گویمان لە دەنگی ەوود و سەما بوو. وابوو ھاتین دەنگەکە برا.‘ ەلانی دەدین گوتی: ’ئەو ئەو ژنە ی من بوو ئاھەنگی دەگیرا.‘ ئەو جا بەسەرھاتەکە ی خوێ پو گیرانەو، گوتیشی کە خەزورم دەھزار دیناری مارەیی لیم دەوی و دە پوژی دەرفەت داومەتی. یەکیک لە دەرویشەکان گوتی: ’خەمت نەبی، خوت نارەھەت مەکە. مەھیلە جگە لە شادی و خوێشی ھیچی دیکە لە دلندا جی خوێ بکا. من شیخی تەکیە ی دەرویشانم و چل دەرویشم لە بەردەستان. پیتان دەلیم، خیرا دەھزار دینارەکەت پو جیبە جی دەکەن. ئیستا تو بەو کەچ بلی ئاھەنگیمان پو بگیری با توژیک دلمان لە خشت و خالی خەمان پاک بیتەو، چونکە دەلین ئاھەنگ و سەما پو دەستە یەکی جی خواردن و پو دەستە یەکی جی دەرمان دەگریتەو.‘ ئەو چوار دەرویشە ھاروونە پەشید، جەغفەری بەرمەکی وەزیر، ئەبوو نەواسی کوری ھەسەن ھانی و مەسروری جەللاد بوون. ھوی ھاتنەکەشیان پو ئەو مالا ئەو بوو کە خەلیفە بیتاقەت و

دلتهنگ بو. به وهزیری گوت: 'جه عفر، با بچین له نیتو شار خولیک لی دهن به شکو که میک خهمی دلم بره وی.' ئیدی جلکی دهرویشانیان کرده بهر و به نیتو شاردا دهگه ران که رییان که وه به ردهرکی ئه و مالّه و گوئیان له دهنگی ئه و عووده بو. ویستیان بزائن چ باسه.

"به و جوره ئه و چوار دهرویشه ئه و شه وه تا به یانی هر خه ریکی به زم و خوشی و شیعر و سه ما بوون. که رۆژ بووه وه، خه لیفه سه د دیناری خسته ژیر بهرماله که یانه وه. زوری دلخوشی عه لانه ددین داوه و له وی هاتنه ده ری.

"که ژنه بهرماله که ی کو کرده وه، چاوی به سه د دیناره که کهوت. به میرده که ی گوت: 'ها ئه و زیرانه هه لگره، له ژیر بهرماله که دا بوون. دهرویشه کان خستوو یانه ته ژیر بهرماله که وه.' عه لانه ددین پاره که ی هه لگرت و چوو له بازار چ پنداویستی مال بوو کری. که شه و بووه وه، عه لانه ددین مؤمی داگیرساند و به خیزانی گوت: 'ئه و دهرویشه انه ئه و پاره یه ی به لیتیان دابوو نه یانه ئینا. خو ئه وانه ئه وه نده یان نییه، چونی جیبه جی ده که ن؟' ئه وان خه ریک بوون قسه یان ده کرد که دهرویشه کان له ده رگایان. که به عه لانه ددینی گوت: 'ده رگایان لی بکه وه.' عه لانه ددین ده رگای کرده وه. ئه وانیش هاتنه ژوو ری. عه لانه ددین گوتی: 'ده هه زار دینار که تان هینا وه؟' گوتیان: 'هیشتا بۆمان جیبه جی نه بووه، به لام نیگه ران مه به سه بینه ی جیبه جی ده که ین. جاری تو به خیزانت بلی ئاهه نگیکی خوشمان بۆ ساز کا، چونکه ئیمه زور نار هحت و بیتاقه تین و هه زمان له ساز و ئاواز و سه مایه.'

"ئیدی که چه دهستی دا عووده که. ئه و شه وهش به زمیکی خوشی بۆ گیران و دار و دیواری وه سه ما هینا بوو ئه و شه وه شیان به خیر و خوشی و به زم و سه ما رابوارد. به یانی خه لیفه سه د دیناری زیتری دیکه ی خسته ژیر بهرماله که و دلخوشی عه لانه ددینی داوه و پازی کرد و رۆیشتن. به و جوره هه تا تو شه و هر ئاوا ده هاتنه لای عه لانه ددین و به یانی که ده رۆیشتن سه د دیناریان ده خسته ژیر بهرماله که ی. بۆ شه وی ده یه م نه هاتن، هوی نه هاتنه که شیان ئه وه بوو که خه لیفه بازار گانیکی گه وره ی بانگ کرد بوو پتی گوت: 'په نجا خیگه ' شتومه کی میسری ئاماده بکه.' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هر زاد درێزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسد و په نجا و هه وتم هاتوه

گوټی: "خاوه نشکو، خهلیفه به بازرگانی گوټ: 'په نجا خیکه شتومه کی میسری ناماده بکه. وا بن هر خیکه یه ی بایی هه زار دینار بن و نرخه که شیان له سهه بنووسن.' غولامیکیشی بانگ کرد. وا بوو ته واوی نهو باره ی که خهلیفه داوای کرد بوو ساز و ناماده کرا. خهلیفه باره کانی به غولامه که سپارد. نامه یه کیشی نووسی و دایه دهستی. پیشی گوټ: 'بچو فلانه که رهک له وئ پرسیار بکه بلی مالی که وره و خاوه نم عه لانه ددینی نه بوو شامات له کویره یه. خه لک بیت ده لین. بچو خزمه تی و نهو نامه یه ی بده ری.'

"ناموزای کچه که ش پوژی دهیم که دوایین پوژی دهرفته که بوو هه سستا چووه لای سامی و پنی گوټ: 'وره با بچینه لای عه لانه ددین و ناموزاکه می بن تلاق بده یین.' که هیشته به رده رگای مالی عه لانه ددین، سهیریان کرد نهو کاروانیکی په نجا هیستری که هر هیستری خیکه یه کی کالای میسری لی دراوه و غولامیک به سهه هیستریکه وه له وئ له کولانه که ی نهوان راوه ستاوه. به غولامه که یان گوټ: 'نهو بارانه هی کین؟' غولامه که گوټی: 'هی که وره و خاوه نم، عه لانه ددینه که کاتیک باوکی نهو دهنیزئ بو بازرگانی له ریگا ریگره عه ره به کان تالانی ده که ن. نهو هه واله به گوئی باوکی، واته شه مسه ددین شاه بنده ر، ده گاته وه. نهویش نهو سهه رمایه یه ی له جیاتی باره که ی پیشوو بو نار دووه ته به غذا. نهو هیستریه شی به په نجاهه زار دیناری زیروه وه له گه ل نار دووه.'

"باوکی کچه که گوټی: 'غولام خاوه نی تو زاوای منه، وهره با ماله که بیت پیشان بدهم.' له و کاته دا عه لانه ددین مات و مه لول له ماله وه دانیشتبوو که له پردا له دهر گایان دا. عه لانه ددین گوټی: 'زبیده، نهو باوکت له لای قازی یان له لای حاکمی شاره وه پیاوی نار دووه ته سهه رمان.' زبیده گوټی: 'جاری بچو بزانه چ باسه.' که عه لانه ددین دهر گای کرده وه، سهه یری کرد نهو باوکی زبیده شاه بنده ری بازرگانانی به غدا یه. غولامیکی که نمره نگیش له سهه هیستریک له و لاه وه ستاوه. هر که چاوی به عه لانه ددین که وت، به له ز بازیدا خواری و خوئی به سهه لاقی عه لانه ددیندا خست. عه لانه ددین گوټی: 'چیت که ره که بو وا ده که ی؟' گوټی: 'قوربان، باوکی تو، شه مسه ددین شاه بنده ری بازرگانانی میسر، به و بارانه وه منی نار دووه بو لای تو.' دوا ی نهو نامه که شی دا به عه لانه ددین. عه لانه ددین نامه که ی وهرگرت که تنیدا نووسرا بوو:

بگه ریوه نازیزه که م، پروحم له دوا ی تو وه یلانه
باوه رکه به رکه ناگرئ، په پولیکی سهه رکه ردانه
که ره ته من مؤله تم بدا، نهو جاریش دهستم بیت بکا

تازه دل کاری وا ناکا، ریگیه سه‌فهرت پی نادا

"پاش ئه‌وه نووسیبوویمان: 'دوای سلاو و هه‌والپرسی و ریژ له لایهن شه‌مه‌ددین بۆ کوره‌که‌ی خۆی علائنه‌ددین. کورپی خۆم، من هه‌والم هه‌یه که ته‌واوی پیاوه‌کانت کوژراون و ماله‌کەت به تالان براوه. ئه‌وه په‌نجا بار شتومه‌کی میسریم بۆ ناردی. خەم مەخۆ، هەزار نه‌ه‌نده مالی دنیا به قوربانی تو بی. کوره‌که‌م، بیستومه بۆ ماره‌ی زبیده‌ی کچی شابه‌نده‌ری به‌غدا که به جاش لیت ماره‌کراوه و ئیستا ناتانه‌وی ته‌لاقی بده‌یت و لیک جودا بینه‌وه، په‌نجا هه‌زار دیناریان پیوه به‌ستوه. ئه‌وه ئه‌و په‌نجا هه‌زار دیناره‌شم به غولامیک به ناوی سه‌لیمدا بۆ ناردی. کوره‌که‌م، ئه‌وه دایکت و ئه‌وان سلاوت لئ ده‌که‌ن و دو‌عای خیزیان بۆت هه‌یه.'

"عه‌لائنه‌ددین که نووسراوه‌که‌ی خوینده‌وه، باره‌کانی وه‌رگرت. به خه‌زووری گوت: 'ئه‌و په‌نجاهه‌زاره‌ی ماره‌ی زبیده‌م لئ وه‌رگره. ئه‌و بارانه‌ش بیه بیانفرۆشه، سووده‌که‌ی هه‌لگره بۆ خۆت. سه‌رمایه‌که‌ش بده‌وه به خۆم.' خه‌زووری گوتی: 'ناوه‌للا، هه‌یج وه‌رناگرم. بۆ ماره‌ی زبیده‌ش هه‌ی خیزیان خۆته، چی لئ ده‌که‌ی بیکه. که‌یفی خۆته.'

"عه‌لائنه‌ددین له‌گه‌ل خه‌زووری هاتنه‌ ژووری و فه‌رمانی دا باره‌کان بینه‌ ژووره‌وه. خوشیان هاتنه‌ لای زبیده. زبیده‌ گوتی: 'بابه، ئه‌و بارانه هه‌ی کین؟' باوکی گوتی: 'کچه‌که‌م، ئه‌وانه هه‌ی علائنه‌ددینی می‌ردتن. باوکی له‌ جیتی ئه‌و ماله‌ی لئی به تالان چووه، بۆی ناردووه. په‌نجاهه‌زار دیناری زیری نه‌ق‌دی بۆ ناردووه تا ماره‌یه‌که‌ی توی پی بدا. ئیتر خۆشت ده‌زانی و که‌یفی خۆته که وه‌ری ده‌گری یان پنی ده‌به‌خشی.'

"ئیدی علائنه‌ددین هه‌ستا سندوقه‌که‌ی کرده‌وه. ماره‌یه‌که‌ی ژمارد. نامۆزاکه‌ی زبیده‌ گوتی: 'مامه، ژنه‌که‌می پی ته‌لاق بده.' باوکی زبیده‌ گوتی: 'کاری وا نابن، ته‌لاق به‌ ده‌ست می‌رده‌که‌یه‌تی.' ئیدی کورپه‌ مامه‌که‌ی به‌ نارمه‌تی و مات و مه‌لوولی لئی دا پویشست. له‌ تاوان نه‌خۆش که‌وت و ئه‌وه‌نده‌ی پی نه‌چوو مرد.

"عه‌لائنه‌ددینیش باره‌کانی عه‌نبار کردن. چوو بۆ بازار پیداویستی ماله‌وه‌ی ک‌رپی و هاته‌وه. ئینجا به زبیده‌ی گوت: 'چاو له‌و ده‌رویشه‌ درۆزنانه‌ که به‌لینیه‌که‌ی خویان نه‌برده‌ سه‌ر و درۆیان له‌گه‌ل کردین.' زبیده‌ش پنی گوت: 'تۆ کورپی شابه‌نده‌ر بووی و بۆ نیو دره‌م دامابووی، ئیتر ئه‌و ده‌رویشه‌ هه‌ژارانه‌ چۆناوچۆن ده‌هه‌زار دیناریان بۆ کو ده‌بیته‌وه؟' علائنه‌ددین گوتی: 'ئیستا که خودا ئیمه‌ی له‌و ده‌سته‌نگیه‌ رزگار کرد، ده‌لئی ئه‌م جاره‌ بینه‌وه‌ ده‌رگایان لئ نه‌که‌مه‌وه؟' زبیده‌ گوتی: 'تۆ بۆ ریژی ئه‌وان له‌ به‌رچاو ناگری؟ ره‌نگه‌ هه‌ر خیر و به‌ره‌که‌تی ئه‌وان بی له‌و حاله‌ هاتینه‌ ئه‌م حاله. ئه‌وان به‌و حاله‌وه‌

هموو شهوئ سهد دیناریان له ژیر بهرماله که دا بهجی دههیشته، بۆ بهوانه نازانی؟ ئه گهر ئهوان بینهوه، دهبی دهرگایان بۆ بکهینهوه و زۆر جوان پیشوازییان لئ بکهین.

”که شهو هاتهوه، مۆم و شتیان هه لکرد. عه لائه ددین به زبیدهی گوت: ’دهست ده عووده که و چند شیعیکم بۆ بلئ.‘ له و قسانه دا بوون که له دهرگایان دا. زبیده گوتی: ’دا بچۆ بزانه کینه له دهرگا ده دا؟‘ عه لائه ددین چوو ده و دهرگای کردهوه، سهیری کرد ئهوه دهرویشه کانن. عه لائه ددین گوتی: ’سلاو درۆزنه کان! وهرنه ژووری.‘ ئهوان هاتته ژووری و دانیشتن. عه لائه ددین سفره ی راخست و خواریان و خواریانه وه و زوریان بهزم و خووشی کرد. دوا ئه وه گوتیان: ’به پیز عه لائه ددین، ئیمه هه له بییری تۆدا بووین. بۆمان بگیره وه که له گه ل خه زوورت چیت کرد؟‘ گوتی: ’خودا زۆر له وه زیاتری نارد که چاوه پوانی بووین.‘ گوتیان: ’به خودا ئیمه له تاوی تۆ هه جمانمان نه بوو.‘

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویتیکی دیکه.

که نهوی دووسه د و پنجا و هه شتم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، ده رویشه کان به علائهددینان گوت: 'ئیمه هر خه می تویمان بوو به لام له بهر ده سسته نگی هیچمان له ده ست نه هات.' علائهددین گوتی: 'خودا زوو فریام کهوت و باوکم په نجاهه زار دینار و په نجا باری شتومه کی میسری که هر باره ی بایی هه زار دینار بوو، بوی ناردم. ئیدی نیوانی من و خه زوورم خوښ بوو پیکه وه ناشت بووینه وه. سوپاس بۆ خودا ناوا بوو.' دواي ئه وه خلیفه هه ستا چوو بۆ ناوده ست. جه عفری به رمه کی وه زیر به علائهددینی گوت: 'علائهددین، به ئه ده ب به، تو له هه نته شی خلیفه دای.' علائهددین گوتی: 'جا من چ بیته ده بییه کم له لای خلیفه کردوه و خلیفه کییه؟' جه عفری وه زیر گوتی: 'ئه وه ی ئیستا قسه ی له گه ل ده کردی و چوه ده ری، ئه وه خلیفه هاروونه پره شیده. منیش جه عفری وه زیرم. ئه وه ش مه سرووری جه لاده. ئه وه ش نه بوونه واسی کوری حه سنی هانییه. بۆخوت به ژیری خوت لیکی ده وه بزانه له میسروه تا ئیره چنده دووره؟' علائهددین گوتی: 'چل و پینج پوژه رییه.' وه زیر گوتی: 'له و پوژه وه ی باره کانی تویمان تالان کردوه تا ئیستا ده پوژه. ده ی چون به و ده پوژه هه واله کهت به باوکت که یشته وه و ئه ویش ئه وه موو باره ی پینچاوه و ناریدییه وه ئیره؟' علائهددین گوتی: 'گه وره م، پیم بلی ئه و مال و زیره له کوپوه هاتوه؟' وه زیر گوتی: 'ئه وه خلیفه هاروونه ره شید ناریدبوونی. له بهر ئه وه ی توی زور خوښ ده ویست، ئه و چاکه یه ی له گه ل تودا کرد.' ئه وان له و قسانه دا بوون که هاروونه پره شید هاتوه ژووری. ئیدی علائهددین هه ستا و کړنو شی بۆ خلیفه برد و گوتی: 'خو پاداشی خلیفه بداته وه و ته من دریژ و به رده وامی کا و به گه وره یی بیه یلیته وه.'

"خلیفه گوتی: 'علائهددین، به زبیده بلی له خوشی ئه وه ی که له ده ست ناموزاکه ی رزگاری بووه، به زمیکمان بۆ ساز کا و به دنگ و ناوازی عوده که یه وه چند شیتعریکمان بۆ بلی، با دل و میتشکا زاخا دا.' ئیدی زبیده ده ستی دا عوده که ی. وای ژه نی، پیریژنی به قوونه وه هه لده په راند. به و جوړه ئه و شه وه یان به خوشی برده سه ر. که پوژ بووه وه، خلیفه به علائهددینی گوت: 'سبه ینی وهره بۆ لام.' علائهددین گوتی: 'به سه ر چاو.' وا بوو پوژی دواي علائهددین ده مه جوعمه ی له دیاری گرانبايی پر کرد و چوه هه نته شی خلیفه. کاتیک علائهددین چوو خلیفه له سه ر کورسی خرافت دانیشتبوو. ئه و دوو به یته ی بۆ خوینده وه:

نه سه پی خوښی و که یف و شادیت هه میشه زین کرا بی
پوچ و جه سته ی نه یارانته به خه م ده وری درا بی

خۆرى تۆ لەسەر پرووى زهوى و خاوهنى زهمانى تۆ
لهژىر پىيى لهتمى زهماندا دژمنت مال خرا بى

”ئىدى خەليفە سىلاوى لى كرد. عەلانىددىن گوتى: ‘گەرەم خەليفە، پىنغەمبەر دروود و سىلاوى خوداى لى بى ديارى وەرگرتوو و منىش ئەو دە مەجۆعمەيم بە شتەكانى نىويانەو بە ديارى بۆ هيتاوى.’ خەليفە ديارىبەكەى لى وەرگرت. بە ديارى بەخشىيەو و ئەوى كرد بە شابەندەرى بازارگانەكان. لە كۆشك جىيى كردهو. عەلانىددىن لەوى دانىشتبوو كە خەزورى هات. چاوى بە عەلانىددىن كەوت كە لە جىيى ئەو دانىشتوو، كەواى خەلاتى لە بەر كردوو. بە خەليفەى گوت: ‘ئەى پاشاى زهمان، ئەو بە عەلانىددىن لە جىگاگەى من دانىشتوو؟’ خەليفە گوتى: ‘من كردوو بە شابەندەرى بازارگانان. مەگەر نەتبيستوو دەلین: ‘پلە و پاىە وەك هەوسارە، هەر پۆژەى لە مىلى يەكىنكايە؟’ ئىستا تۆ لا براوى.’ خەزورى عەلانىددىن گوتى: ‘ئەويش هەر لە خۆمانە. كاريكى باشت كردوو. زۆر كەم تەمەن گەرەى هۆزن.’

”دواى ئەو ئاگادارى نووسى و داي بە والى شار و لە كۆشكىشدا بە هەمووانى راگەياندا كە عەلانىددىن شابەندەرى بازارگانانە، بيسەر و پارىزەرى نەپىنيەكانى خەلكە. قەدر و رىزى لەسەر شانى هەمووانە. بۆ رۆژى دواى دوكانىكى بۆ تۆكەرەكەى كردهو و خۆى سوار بوو چوو بۆ ديوانى خەليفە.”

لێرەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى هات و شەهرزاد درىزەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شوی دووسد و په نجا و نؤیم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، عه لائهددین سوار بوو. رووی کرده دیوانی خهلیفه به پنی دابی پیشوو له جنی خوی دانیشست و هموو پوژئی بهو شیوهیه چووہ پیشی هه تا پوژنیک که سیک هه والی بؤ خهلیفه هینا که فلانہ پوژنیکارت ته مہنی خوی دا به جه نابت و خودا دہسلاتی خهلیفه پایدار کا.

"خهلیفه گوتی: 'عه لائهددین ئه بووشامات له کوتیہ؟' عه لائهددین هاته خزمہتی خهلیفه. که خهلیفه چاوی پنی کهوت، خهلاتی کرد و کردی به پوژنیکاری خوی و مانگی هه زار دیناری بؤ بریہوہ. بهو جوړه عه لائهددین بوو به پوژنیکار و هاونشین خهلیفه. هر وا به ریکهوت پوژنیک له لای خهلیفه دانیشستبوو که یه کیک له گه وره گه وره کانی دهولت هاته خزمہتی خهلیفه و به خهلیفه گوت: 'سہرؤک سیئتین کوچی دواپی کرد. خودا خهلیفه مان بؤ بپاریزئی.' ئیدی خهلیفه که وای ئه و پوستانہی به شانی عه لائهددیندا دا و ئوی کرد به سہرؤک سیئتین. مہمنا سہرؤک سیئتینی پیشوو ژن و مندالی نه بوو خهلیفه به عه لائهددینی گوت بچؤ سہرؤک بنیژہ و ته وای مال و سامانہ که شہی به ناوی خوتہوہ بکہ. کاتیک کاروباری پوژنہی دیوان ته وادہ بوو، سوار دہبوو. بهرہو مال بیتہوہ، ئه حمہدی دہنہف به چوار کہس له ژیردہ سته کانیهوہ که سہرہنگی راست و چه پی بوون له خزمہتیدا بوون. ماوہ یه کی زور ئاوا له خزمہت خهلیفه دا بوو.

"پوژنیک له پوژان عه لائهددین له دیوانہوہ سوار بوو، بهرہو مال بووہوہ و ئه حمہد دہنہف و حہسہن شوومان و پیاوہ کانیشیان له گہلی بوون. عه لائهددین له گہل زبیدہی عودیبیہی خیزانی دانیشست و مؤمگہ لیکیان داگیرساند. دواپی ئه وہ زبیدہ کاریکی پنیوستی بوو، هہستا و چووہ دہری. عه لائهددینیش دانیشستبوو که هاواریک هہستا. له پتوہ هہستا بزانی ئه وہ کتبه هاواری کرد. سہیری کرد ئه وہ خیزانیہتی له وئ له سہر زہوی که وتووہ. که دہستی له سہر دلی دانا، نه ما بوو. مالی باوکی زبیدہش له په نا مالی عه لائهددین بوو. ئه ویش گوئی له هاواری زبیدہ ببوو. هات و به عه لائهددینی گوت: 'ئو هاوارہ چی بوو؟' عه لائهددین گوتی: 'تو پاوہستاوی، زبیدہ تو خوش. زور نارہحت و پروش بوون.'

"که پوژ بووہوہ، زبیدہیان ناشت. عه لائهددین سہرہخوشی له خہزوری کرد. ئه ویش سہرہخوشی له عه لائهددین کرد و دلخوشی داوہ. عه لائهددین جلی ماتہمی پوشی. خہم دایگرت و له دیوانیش دابرا. خہمبار و لئوبہ بار دانیشست. پوژنیک خهلیفه به جہ عفری و ہزیری گوت: 'ئوہ بؤ عه لائهددین تہرکی دیوانی کردوہ؟' جہ عفری بهر مہکی و ہزیر گوتی: 'عه لائهددین له تاوی ژنہ کہی له ژوریتدا چؤکی خہمی له باوہش گرتووہ.' خهلیفه

فرمانی دا بانگی کهن. که هاته خزمهت خلیفه. له وهلامی خلیفه دا گوتی: 'له وهتهی زبیده مردووه، هیزی ئه ژنوم نییه. له بهر ئه وه نه هاتوومه ته خزمهتت.' خلیفه گوتی: 'ئه و خه م و په ژاره یه بخه لاوه. ئه وهی دهمری ده که ویتته بهر رهحمی خوا. تازه خونا رهحه تکردن و ئه ژنوی خه م له باوهش کردن دادی کهس نادا.' عه لائه ددین گوتی: 'قته له بیرم ناچیتته وه ههتا ئه و کاتهی منیش نه مرم و له پهنا ئه و نه منیژن.' خلیفه گوتی: 'خوا رهحمی زوره. جییت بز پر ده کاته وه. به هیچ شیوه یه کیش پیتی مردن ناگیرئ.'

ژیان مهرگ و پیری نه بایه
 بهه شتیک ده بوو ئه م دنیا یه
 هر چاو لسه سه ریه ک دانانیکه
 ماوهی زور بی یا که م، هر یه که

"دوای ئه وه خلیفه سه ره خوشی لی کرد و فرمانی پی دا بچیتته وه دیوان. که له لای خلیفه هاته دهرئ، گه راوه مالی. ئه و شه وهش روژی کرده وه. که روژ بو وه وه، سوار بوو چوو بز دیوان و کرنوشی بز خلیفه برد. خلیفه سلاو و چاک و چونی له گه ل کرد. له شوینته کهی خوی دایناوه. دوای ته و او بوونی کاتی کاری دیوان، خلیفه گوتی: 'عه لائه ددین، ئه مشه و میوانی خومی.' شه و عه لائه ددینی برده وه مالی خوی. بانگی که نیزیکی کرد که ناوی قووه تولقولوب بوو پتی گوت: 'عه لائه ددین ژنیکی هه بوو ناوی زبیده ی عودیه بوو ئه وهنده ژنی چاک بوو که خه می له دلی عه لائه ددیندا نه هیشته سسوکنا یی خستبو وه دلییه وه. ئیستا زبیده کۆچی دوایی کردو وه. ده لیم که میکی عوود بز بژهنی و شیعر ی بز بلنی.' "

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بز شه وینکی دیکه.

که نهوی دووسه د و شهستم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، خلیفه به قوهتولقووبی گوت: 'دهموی به سهما و ناوازیکی حوش خه م و په ژاره له دلی علائهددین دهرکهی. ئیدی کهنیزه دهستی دا عوود و کاریکی کرد، بزه دههیتایه سهر لئوی مردووش. خلیفه گوتی: 'علائهددین، دهنگ و ناوازی نهو کهنیزهت پی چونه؟' علائهددین گوتی: 'دهنگی زبیده لهوه خوشتر بوو و چاکتری دهگوت. بهلام نه م له عوودژهنینهکهدا شارهزاتره. خلیفه گوتی: 'نهو کهنیزهت کهوتووهته بهر دل؟' علائهددین گوتی: 'بهلی، خلیفه ی زهمان. به دلمه. خلیفه گوتی: 'به رچی باب و باپیرانم نهوه نهو کهنیزه م به تهواوی خزمهتکارهکانیهوه پیشهکشی تو کرد. علائهددین پنی و بوو خلیفه گالتی لهگه ل دهکا. که رۆژ بووهوه، خلیفه چوو بۆ لای قوهتولقولوب و بی گوت: 'توم داوه به علائهددین. قوهتولقولوب که نهوهی بیست، خوشحال بوو. چونکه نهویش کاتیک علائهددینی دیوو خوشی ویستبوو. ئیدی خلیفه فرمانی دا قوهتولقولوب به تهواوی نهو شتانهیهوه که هیهتی، بیبهن بۆ مالی علائهددین. کاتیک قوهتولقولوبیان برد بۆ کوشکی علائهددین، دوو دانه پیاوی مالیشیان^۱ دانا که له راست و چهپی دهرکی کۆشک راوهستن و کاتیک علائهددین هات، دهستی ماچ کهن. پی بلین: 'خانمهکهمان، قوهتولقولوب، چاوهرپته. خلیفه نهوی به کهنیزهکانیهوه به تو بهخشیوه.' ئیدی خواجهکان چۆنیان پی سپیزدراوو ناویان کرد.

"کاتیک علائهددین هاتهوه، دوو پیاویمالی له پیاوه مالییهکانی خلیفه له مبهروه بهری دهرگا که دانشتبوون. پی سهر بوو له دلی خویدا گوتی: 'رهنکه مالی من نه پی، نهگینا نهوانه بۆ لیزه ن؟!' ههر که پیاوه مالییهکان چاویان به علائهددین کهوت، گورج رابوون. به پیشوازییهوه چوون. دهستیان ماچ کرد. گوتیان: 'ئیمه کویله قوهتولقولوبین و نهو سلوات لی دهکردی و فهرموی: 'خلیفه نهوی به تهواوی کهنیزهکانیهوه پیشهکشی تو کردوه. ئیستا چاوهرپی تویه. علائهددین گوتی: 'له لایه منوهه سلواوی قوهتولقولوب بگه یه نن و پی بلین ههتا نهو لهو کوشکه دا پی، من نایه مه ژوو، چونکه مالی خاوهن بۆ کویله هراره. ئیوه له قوهتولقولوب بپرسن که له لای خلیفه رۆژانه تیچووت چه ند بوو؟' پیاوه مالییهکان چوونهوه لای قوهتولقولوب و رووداوه که یان بۆ گنراوه. قوهتولقولوب له وهلامدا گوتی: 'تیچووی رۆژانه ی من سه د دیناره. علائهددین هه موو رۆژی سه د دیناری بۆ دهنارد. ههتا رۆژیک له رۆژان علائهددین له دیوان دابرا و نه دهچوهوه بۆ دیوان. خلیفه گوتی: 'جهعفر، من بویه قوهتولقولوبم دا به علائهددین،

۱. پیاوی مالی: پیاوی خهساوی ناو مال.

ههتا زبیده له بیر بکا، ئه هوهن بیته وه و نارچهت نه بی. ئه وه دیسان عه لئه ددین بۆ دیار نییه بیته وه دیوان؟! جه عفر گوتی: 'خه لیفه، راسته ده لئین: 'هه رکهس خۆشه ویستانی بیینی، هاو پیکانی له بیر ده چیته وه.' 'خه لیفه گوتی: 'رهنگه له بهر شتیک نه هاتیبته وه. ده بی بچین بزانی بۆ نه هاتووه ته وه.' وا بوو خه لیفه له گه ل جه عفر به دزییه وه چون بۆ لای عه لئه ددین. عه لئه ددین ئه وانی ناسییه وه و هه ستا کړتۆشی بۆ خه لیفه برد. خه لیفه له سیمای ئه ودا هه سستی به خه م و ماته م کرد. پنی گوت: 'عه لئه ددین، بۆ نارچه ته؟ مه گه ر له گه ل قوهه تولقولوب ناژییت؟' عه لئه ددین گوتی: 'گه وره م خه لیفه ی مه زن، ئه وه ی شایانی گه ورانه، هه رامی کزیلانه. من تا ئیستا نه چومه ته لای ئه و. نازانم چۆناو چۆنیشه.' خه لیفه گوتی: 'ده بی چاوم به قوهه تولقولوب بکه وی.' هه ستا چوو بۆ لای قوهه تولقولوب.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و شهست و په کهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، خلیفه ههستا چوو بۆ لای قووه تولقولوب. قووه تولقولوب که چاوی به خلیفه کهوت، له بهری ههستا و کړنوشی برد. خلیفه لئی پرسى: 'علائه ددین هاتوه بۆ لای تو یان نا؟' قووه تولقولوب گوتی: 'نه وللا. خلیفه، من نار دووشمه به وایدا، که چی نه هاتوه.' ئیدی خلیفه شهوی نارده وه بۆ دارولخه لافه. به علائه ددینیشی گوت: 'لیمان دوور مه که وه وه.' دواى شهوه خلیفه گهراوه بۆ دارولخه لافه. علائه ددینیشی شهو له مال بو. که پوژ بو وه وه، سوار بوو چوو بۆ دیوان. له سهر جتی سه روک ستین دانیشست. خلیفه فرمانی به خنزینه دار دا که ده هزار دینار بدا به جه عفری وه زیر. خنزینه دار پاره ی ساز کرد و هینای. خلیفه به جه عفری به رمه کی گوت: 'ده مه وئ بچی له بازار ی که نیز فروشان به و ده هزار دیناره که نیزیک بۆ علائه ددین بکری.' وه زیر گوتی: 'به چاوان.' ئیدی له گهل علائه ددین چوون بۆ بازار. به ریکه وت له و پوژهدا والی به غدا، به ناوی خالد، هاتبو و که نیزیک بۆ کوره که ی بکری. هویه که شسی شهوه بوو که خالد ژنیکی هه بوو ناوی خاتون بوو. خاتون کوریک زور ناحهز و ناشیرینی هه بوو پینان ده گوت: 'چه یز هلم بیزاره' و شه کوره پازده سالی ته من بوو که چی نهیده توانی له سهر نه سپ خوی بگری. باوکیشی په کیک له نازا و چالاک و سوار چاکانی سه رده می خوی بوو.

"دایکی به والی دهلی: 'ناواتی من شهوه په که ژن بۆ چه یز هلم بینی. کاتی ژنه نانیه تی.' والی دهلی: 'شه کوره زور ناحهز و ناشیرینه و هیچ ژنیک حازر نایی میردی پی بکا.' خیزانی به والی دهلی: 'که نیزیک بۆ بکری.' به ریکه وت ههر شه و پوژهدی که وه زیر له گهل علائه ددین هاتبوون بۆ بازار. والیش له گهل چه یز هلمی کور ی هاتته بازار. شهوان له بازار بوون که کابرایه ک که نیزیک هینا. جوانی و دلاییه کی تاییه ت و به ژن و بالاییه کی ریکی هه بوو. وه زیر به ده لالی گوت: 'به هزار دینار قسم بۆ له و که نیزه بکه.' له و چه نگه یه شدا چه یز هلمیش چاوی به و که نیزه کهوت، چووه دلاییه وه و به باوکی گوت: 'باوکه، شه که نیزه م بۆ بکری.' والی ناوی که نیزه که ی پرسى. که نیزه که گوتی: 'ناوم یاسه مینه.' ئینجا به چه یز هلمی گوت: 'شه گهر دلت گرتوویه تی، نرخه که ی به ره سه ری.' چه یز هلم به ده لاله که ی گوت: 'چه ندیان له سه ر داناوه؟' ده لاله گوتی: 'هزار دیناریان داوه.' چه یز هلم گوتی: 'من هزار و په ک دینار ده دم.' ده لاله هاتوه لای علائه ددین. علائه ددین دووه هزار دیناری دا. ئیدی به و جزره هه تا کور ی والی دیناریکی پیوه زیاد ده کرد، علائه ددین هزار دیناری زیاد ده کرد. دواپی کور ی والی تووره بوو له ده لاله که ی پرسى: 'شه کتیه نرخ له سه ر نرخم زیاد ده کا؟' ده لاله که گوتی: 'جه عفری وه زیر ده یه وئ که نیزیک بۆ علائه ددین بکری. ئیسه تا علائه ددین نرخه که ی گه یاندووه ته ده هزار دینار.' خاوه ن که نیزه که به ده هزار

دیناره که فروشتی. عه لائە ددینیش که نیزه که ی له پیتی خوادا ئازاد کرد و له خۆی ماره کرد و بردییه وه مالی خۆی.

"حه یزه له می کوری والی به دلنکی پر له خەم و داخه وه گه پاره ماله وه. پۆژ له گه ل پۆژ کول و که سر له سه ر دلی کۆ بووه وه. تا وای لی هات نه خۆشی له جیدا خستی. له خواردن و خواردنه وه که وت و شه ی دایی کاری خۆی کرد. که دایکی ئاوا ی دیت، هۆکاری نه خۆشی و بئحالییه که ی پرسى. حه یزه له م گوتى: 'دایکه، یاسه مینم بۆ بکره.' دایکی گوتى: 'پاره سه ته با سه و زه فروشه که بیره دا بئ، چه پکینک یاسه مینت بۆ ده کریم.' حه یزه له م گوتى: 'دایکه، گولی یاسه مین نالیم. به لکۆو ئەو که نیزه ی ناوی یاسه مین بوو. باوکم بۆی نه کریم.' خیزانی والی به میزده که ی گوت: 'ئەوه بۆ ئەو که نیزه ت بۆ کوربه که م نه کرپوه؟' والی گوتى: 'که نیزیک که عه لائە ددینی سه روکی سیستین کرپاری بئ، کوا به من ده کردرئ؟!'

"خەم و خه فه ت ئەوکی حه یزه له میان گرت و پۆژ له گه ل پۆژ له ر و لاوازترین کرد. له خه و و خۆراک که وتبوو. دایکی تووشى خەم و ماتەم بوو. هه تا پۆژنیک له ماله وه ده سه ته وه ئەژنۆ دانیشتبوو. که له ناکاو پیریژنیک هاته ژووره وه. ده یانگوت ئەو پیریژنه دایکی ئەحمه دی قه ما قیموسه پراقه. ئەو ئەحمه ده به گه نجی دز بوو. به جۆرنیک که ده یانگوت تیشکی هه تا و کلی له چاو ده دزی. دوا ی ئەوه کردیان به سه روکی دزگره کان. جارنیکیان والی ئەوی به تاوانی گوناحیکی گه و ره گرت و بردییه لای خه لیفه. خه لیفه فه رمانی کوشتنی دا. ئەویش په نای برده به ر وه زیر. خه لیفه ش بئقسه یی وه زیری نه ده کرد و خاتری ده گرت. وا بوو ئەویش تکای بۆ کرد. خه لیفه به وه زیری گوت: 'ئەوه چۆنه تکا بۆ که سیک ده که ی که گیان و مالی خه لک به ده ستییه وه له مه ترسیدان؟! وه زیر گوتى: 'قوربان، له به ندیخانه دا به ندی که، چونکه به ندیخانه ش له پرووی حیکمه ته وه دروو ست کراوه. وه ک ده لین به ندیخانه گۆری زیندوو ه کانه و ده مگوتی دژمانه.' خه لیفه بۆی نووسی که ببیه ن بۆ به ندیخانه و ئاماژه شی به وه کردبوو که ده بی هه تاهه تابه له به ندیخانه دا بئ. دایکی ئەحمه د هاتوچۆی مالی والی ده کرد و ده چوو به برده رکى به ندیخانه و چاوی به کوربه که ی ده که وت و پنی ده گوت: 'ئاخر پیم نه گوتی خۆت له شتی حه رام مه ده و سته م له خه لک مه که؟' ئەحمه د ده یگوت: 'ئەوه کاریک بوو له چاره م نووسه رابوو. به لام دایه، تو خودا کاتیک چووی بۆ لای خیزانی والی، پنی بلن بزانه کاریکم بۆ بکا. بزانی لیم خوش نابن.' کاتیک که پیریژنه چوو بۆ لای ژنی والی، دیتی ئەوه مات و مه لووله. گوتى: 'خاتو نه که م، ئەوه بۆ ئاوا مات و لیوبه باری؟' گوتى: 'له تاوی کوربه که م خه ریکه شیت بم، ده لئی دلم توقى.'

"ئیدی شته که ی بۆ پیریژنه گپراوه. پیریژنه گوتى: 'که سیک فیل و که له کینک بۆ پرزگاری کوربه که ت بدوژنیه وه، چی له گه ل ده که ی؟' ژنی والی گوتى: 'جا ئەوه کینی ده توانی فیل و

که له کینکی وا ساز کا. 'پیریژن گوتی: 'من کوریکم هه یه پنی ده لنین ئەحمەد قەماقیموسه پراق. نیستا له به ندادایه. له پسووله کهیدا نووسراوه که ده بئ هه تاهه تابه له زیناندنا بمیتیته وه. نیستا تو ههسته خۆت برازینه وه و خۆت تیف تیفه بده. بچۆ بۆ لای میرده کهت. به روویه کی خوشه وه پنی بلئ: 'کاریکم بیته. 'بیت ده لئ: 'چ کاریکت بیته؟' بلئ: 'هه تا ته لاقم بۆ نه خۆی که بۆم جیبه جی ده که ی، بیت نالیم. 'ئه گەر ته لاقی خوارد، پنی بلئ: 'که سیک به ناوی ئەحمەد له به ندیخانه دایه. دایکینکی لیتقه و ماو و هه ژاری هه یه. منی کردووه ته تکا کار هه تا توش له لای خه لیفه تکای بۆ بکه یته به شکم ئازادی کا. خودا پاداش بداته وه. 'ژنه به پیریژنه ی گوت: 'به سه ر چاو هه تمن. 'ئیدی وا بوو کاتیک که والی هاته وه لای ژنه که ی

...

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

کاتیک شوی دووسه و شهست و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، کاتیک والی هاتهوه مالی، ژنه نهو قسانه‌ی که پیریژنه فیتری کردبوو به میزده‌ک‌ی گوت و وای لی کرد که ته لاقی بۆ بخوا و به قسه‌ی بکا، که پۆژ بووه‌وه، والی چوو بۆ زیندان. به ئەحمەدی گوت: 'نەری له کرداری نەشیایوی خۆت پەشیمان بوویته‌تووه و تۆبەت کردوو؟' ئەحمەد گوتی: 'من گەراومەتووه لای خودا و به دل و به زمان دەلیم: استغفر الله.' به و جۆره والی ئەحمەدی له بەندیخانه هینا دەری. به لام کۆت و زنجیری هەر پیوه بوو. هەر وا بردی بۆ کۆشکی خەلیفه. له وێ کړنۆشی برد. خەلیفه گوتی: 'میر خالید، چ کارینکت هه‌یه؟' خالید چوو ئەحمەدی قەماقیموسه‌پراقی به کۆت و زنجیره‌وه هینا خزمەت خەلیفه.

"خەلیفه گوتی: 'نەوه قەماقیموسه‌پراق هینستا هەر زیندووی؟! ئەحمەد گوتی: 'جەنابی خەلیفه، چاره‌ره‌شان تەمەنیان دریزه!' خەلیفه گوتی: 'میر خالید، نەوت له‌بەر چی هیناوتە ئیزه؟' خالید گوتی: 'خەلیفه‌ی زەمان، نەوه دایکینکی پیر و هه‌ژار و لیقه‌وماوی هه‌یه که جگه له و کۆره هه‌چ که‌سینکی دیکه‌ی نییه. نەویش منی غولامتی کردووته تکاکار هه‌تا داوات لی بکه‌م، لێ خۆش بی و ئازادی که‌ی. بیه‌شیکه‌یه‌وه به‌بەرپرسی گرتنی دزان که له‌پیشیدا نەو پله‌یه‌ی پێ درابوو. به‌لام به‌و مەرجه‌ی نەو جار نەچیته‌وه سه‌ر کاری خراب و تۆبه بکا.' خەلیفه به ئەحمەد قەماقیمی گوت: 'نایا له کاره خراب و دزیوه‌کانی خۆت پاشگه‌ز بوویته‌تووه و تۆبەت کردوو یان نا؟' ئەحمەد گوتی: 'خەلیفه، گەراومەتووه بۆ لای خوا.' خەلیفه فەرمانی دا، ئاسنگه‌ریان هینتا سه‌ر، زنجیر و شتیان لێ کرده‌وه. نەوجا خەلیفه پله و پایه‌ی دایه و که‌وای به‌شانیدا دا. پنی گوت: 'فەرموو پنی پاست بگره‌ به‌ر.' ئیدی ئەحمەدیش قاچی خەلیفه‌ی ماچ کرد. له کۆشک چوووه دەری.

"ماوه‌یک تپه‌ری، پۆژینک دایکی ئەحمەد هاته لای ژنی والی. ژنی والی پنی گوت: 'سوپاس بۆ خودا وا کۆره‌که‌ت له‌بەند هاته‌ در و پزگاری بووه. ئیستا بارودۆخی باشه. ئە‌ی بۆچی پنی نالنی بیرئ بۆ هینانی یاسه‌مین بۆ کۆره‌که‌ی من بکاته‌وه؟' دایکی ئەحمەد گوتی: 'هەر ئیستا ده‌چم پنی دەلیم.' وای گوت و هه‌ستا خیزانی والی به‌جئ هینست. به‌کسه‌ر چوووه لای ئەحمەد. که چوو ئەحمەد مه‌ست بوو. به ئەحمەدی گوت: 'رۆله گیان، نەوه‌ی تۆی پزگار کرد که‌س نه‌بوو جگه له ژنه‌که‌ی والی. نەویش له تۆی ده‌وئ بیرئ بۆ کوشتنی عه‌لانه‌ددین بکه‌یته‌وه و یاسه‌مینی که‌نیزه‌کی نەو بۆ 'هه‌یه‌له‌م بیزاره' بینی.' ئەحمەد به دایکی گوت: 'جا نەوه کارینکی زۆر ئاسانه. هەر نەمشه و فکرینکی بۆ ده‌که‌مه‌وه.' نەو شه‌وه مانگ تازه نوئ ببوووه‌وه. خەلیفه خووخده‌ی وا بوو به‌که‌م شه‌وی هه‌موو

مانگیک له گهل زبیده دا پوژی ده کرده وه. کاتیک ده چوو بۆ لای زبیده، ئه و جل و بهرگ و مەندیلی خەلافەت و ئەنگوستیلە و شتە ی پتووی بوو هەمووی دادە کەندن و لە گهل تەسبیح و گەوهر و شتە کە ی لە سەر کورسییە کە دادە نا. خەلیفە چرایە کە ی زێرینی هە بوو سە دانە کەوهری گرانبایی بە زنجیری زێرە وه پتووی هە لۆاسـرابوو. ئه و چرایە لە لای ئه و زۆر بیروز و خۆشە و یست بوو. هەر بۆیە خەلیفە پیاو هە مالبیە کانی راسپارد بوو ناگایان لە و جل و بهرگ و مەندیل و تەسبیح و چرایە بێ. خۆشی چوو بۆ کۆشکی زبیده خانم. ئەحمەد قەماقیم راو هەستا هەتا شە و لە نیو ه لای دا. ئەستێرە ی سیو هیل هەلات و هەموو کەس خەوتن. دوایی کە مەندی هە لگرت و شیرینی کە بە دەستە وه گرت و بەرە و کۆشکی خەلیفە هات. کە مەندی هاویشت و لە حەوشە ی کۆشک سەر کەوت. چوو ه خوار ی. دەرکی هە یوانی کردە وه. پیاو هە مالبیە کان خەوتبوون. دەرمانی بپهۆشی لە بەر لووتیان دانا و تەوا و بپچوو لە یوون. ئینجا جل و بهرگ و مەندیل و زێر و خشل و ئەنگوستیلە کانی لە گهل چراکە هە لگرت. هەر لە و شوینە ی کە لئی هاتبوو کۆشکە وه، چوو وه دەر وه. یە کسەر چوو بۆ مالی عەلانە ددین. بە ریکەوت ئه و شە وه عەلانە ددین و یاسە مین لە ئامیزی یە کتردا خەوتبوون. قسەت وا بوو ئه و شە وه یاسە مین دوو گیان بێ. ئەحمەد قەماقیم لە دیوارە کە یان سەر کەوت و چوو ه حەوشە ی مالی عەلانە ددینە وه. حەوشە کە بە بەردی مەرمەر بەردچن کرابوو تاشە بەردی کانی لا دا و هیندیک لە و شتە نە ی مالی خەلیفە ی وه بن گلی ژیر تاشە بەردە کە دا. تاشە بەردە کە ی لە جینی خۆی دانا وه. بە لام چراکە ی لە گهل خۆی برد و لە حەوشە رویشتە دەر. لە دلی خۆیدا گوئی: 'ئە و چرایە کاتیک دانیشتین بۆ بادە خوار دنە وه، لە پیش خۆمی دادە نینم.'

"کە روژ بوو وه، خەلیفە چوو بۆ دیوان. سەیری کرد ئه وه پیاو هە مالبیە کان هەموو لەوی بە لادا کەوتوون. فەرمانی دا ئە وانیان وه هۆش هینا وه. ئینجا سەیری کرد، جل و بهرگ و مەندیل و خشل و زێر و ئەنگوستیلە و چرا و شتە کان نە ماون. خەلیفە توورە بوو بەرگی رقی پۆشی و لە دیوان دانیشت. وه زیر هات. کپنۆشی برد و پینچکە ی دەسە لاتی ماچ کرد و گوئی: 'چی بوو، خەلیفە؟' خەلیفە روودا وه کە ی بۆ وه زیر گنرا وه. لە و جەنگە یە شدا والی هات. ئەحمەدی قەماقیمی شە ی لە گهل بوو. تەماشای کرد خەلیفە توورە یە. کاتیک خەلیفە چاوی بە والی کەوت، گوئی: 'ئە ی میر خالید، خەبەری بە غدا؟' والی گوئی: 'ئە لە حەمدولیللا ئەمن و ئەمانە.' خەلیفە گوئی: 'درو دە کە ی!' والی گوئی: 'خەلیفە، چی رووی دا وه؟' خەلیفە شتە کە ی بۆ ئە ویش گنرا وه، گوئی: 'ئە و شتە نە م لە تو دە ویننە وه.' والی گوئی: 'خەلیفە، کرمی دار لە دارە کە درووست دە بێ. کەس ناتوانی بیتە ئیرە.' خەلیفە گوئی: 'کارم بە وه وه نییە. ئە و شتە نە هینیتە وه، تو دە کوژم.' والی گوئی: 'منیش پیش ئە وه ی بکوژریم، ئەحمەد قەماقیم دە کوژم. چونکە ئە و حەرامخۆرە بە کەس نایبیریتە وه جگە لە میری دزان.' ئیدی

ئەحمەدى قەماقېم پېچكەى كورسى دەسەلاتى ماچ كرد و گوتى: 'دېتنەوہ و هېنانى ئەو دزە لەسەر من. بەلام خەلىفە دەبىى دوو كەسم لە قازىبەكان و دووانىش لە والىبەكان لەگەل بخا. چونكە ئەو كەسەى ئەو كارەى كردووہ نە لە والى دەترسى و نە لە خەلىفە.' خەلىفە گوتى: 'كېت پىن خۆشە با لەگەلت بى. بەلام لەپېشدا كۆشكەكەى من بېشكنە و دوایى مالى وەزىر و مالى سەرۆكى سىتتىن بگەرئ. بە گيانى خوم، هەر كەس ئەو كارەى كردبى، دەيكوژم—ئەگەر كورى خۆشم بى.' بەو جۆرە ئەحمەدى قەماقېم فەرمانى وەرگرت كە بچىتە مالەكانەوہ و بىانېشكنى."

لېرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەوېش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوېكى دېكە.

که نهوی دووسه د و شست و سینه هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، نهحمه دی قه ماقیم فرماني وهرگرت که بچینه ماله کانه وه و ینپشکنی. ئیدی سی شیشی مسی و ناسن و پۆلای به دهسته وه گرت. له پیدشا دهستی کرد به پشکنینی کوشکی خلیفه. دواي نه وه مالی و هزیری پشکنی. پاشان مالی په رده دار و سنالانی خلیفه ش گه را. هه تا نوره گه شسته مالی عه لانه ددینی سه روکی سیتین. که عه لانه ددین گویی له دهنگی نه وان بوو له پال یاسه مین هاته دهری. والی دیت به و هه موو خه لک و دهست و پیوه نده وه. له والی پرسسی: 'میر خالید، چی بووه؟' والی ته واوی روو داوه که ی بۆ گیزاوه. عه لانه ددین گوتی: 'وه رنه ژوور، مالی منیش بگه رین.' والی گوتی: 'گه وره م، تو متمانه پینکراوی، چون ده توانین گومانمان له تو بی؟ جو بره ئیلی نه مانه تدار و دهستپسی؟! عه لانه ددین گوتی: 'ده بی بین مالی منیش بگه رین.' ئیدی قازی و والی چوونه ژوور و نهحمه د قه ماقیمیش چووه پیش، چاوی له به رچه مه رمه ره کان ده کرد هه تا گه شسته نه و شوینه ی که شته کانی له ژیر نه واندا خستبووه بن گله که وه.

"راست له سه ر نه و جینه شیشی لی دا و به رده که ی شکاند. که به رده که ی شکاند، هه ر به دهست نه ختیک له گله که ی لا دا. ترووسکه ی زیره کان هات. نهحمه د گوتی: 'ماشه للا، پیوه ده می به فه ری ئیمه گه نجیک و هدر که وت!' ئیدی قازی و والی چوونه پیشی و چاویان لی کرد. ته واوی شته کانیان له مالی عه لانه ددیندا دوزیه وه. ئینجا هه ر له وی کاغزبان نووسی. پینچ و کلاویان له سه ر عه لانه ددین داگرت و قولبه ستیان کرد. ده ستیان به سه ر ته واوی مال و سامانه که شیدا گرت. نهحمه دی قه ماقیم یاسه مینی که نیزی عه لانه ددینی گرت. یاسه مین دوو گیان بوو. نه وی برد بۆ لای دایکی و گوتی: 'نه وه ی بده دهست خاتوونی ژنی والی.' ئیدی پیریژن دهستی یاسه مینی گرت و بردی بۆ لای ژنی والی.

"هه ر که 'هه زه له م بیازه' که نیزه که ی دیت، هه ر زوو چاک بووه وه. له جیگا که ی هاته دهر و خو شحال بوو. هاته لای یاسه مین. یاسه مین خه نجه ریکی به دهسته وه گرت. گوتی: لیم دور که وه وه دهنه توش ده کوژم و خوشم ده کوژم! دایکی هه زه له م به یاسه مینی گوت: 'قه حبه، لئی گه ری با کوره که م چیژت لی ببینی.' یاسه مین گوتی: 'ناخر سه گی کلاوی نه سرانی، له کووی و له چ مه زه بیکدا دیوتانه ژنیک دوو میردی هه بی؟! نه وه چونا چونه که ده بی سه گ جیگای شیر بگریته وه!' ئیدی هه زه له م به دیتنی نه وه نده ی دیکه ئاره زوی سه ری کرد و ئارامی نه ما. خه و و خوراکی لی برا و له جیگادا که وت. ژنی والی به یاسه مینی گوت: 'ناخر قه حبه، بۆ کوره که م به دهرد و مهینه ته وه ده کوژی؟ بزانه منیش

چیت لئ دهکەم، ئەگەر عەلانیەدینم نەکوشت بزانه من ژن نیم، 'یاسەمینیش گوتی: 'ئەگەر من لە تاوی عەلانیەدین بمرم، لەوە خۆشترە قسە لەگەڵ حەیزەلمدا بکەم.'

"خاتوونی ژنی والی هەستا جل و بەرگی ئاوریشم و زیرینی لە بەر یاسەمین داکەند. هیندیکی جلی کۆن و شەرەوبەرە دایە لە بەری کا. ناردی بۆ چیشتخانە و خستیە گەل کەنیزەکانی دیکە. پێی گوت: 'تۆ هەر بۆ ئێرە دەبی. هەر بۆ ئەوە دەبی چرپی و شت بشکینی و پیواز بجنی و لە ژیر ئاوری مەنجه‌لدا بسووتی!' یاسەمین گوتی: 'بە تەواوی ئەوانە رازیم، بەلام تاقەتی دیتنی کورەکەم نییە، 'باش بوو خودا خستیە بەر دلی کەنیزەکانی چیشتخانە و نەیانده‌هیشت دەست لە رەش و سەپی بدا و ناره‌حت بی. یاسەمین کاری بیزە گەیشت.

"بەلام عەلانیەدین، عەلانیەدینیان گرت و بە شتەکانی خەلیفەو بەردیان بۆ لای خەلیفە. خەلیفە لەسەر کورسی دانیشتبوو کە لە ناکاو ئەحمەد و والی و قازیەکان عەلانیەدینیان بە قۆلبەستکراوی و بە شتەکانی خەلیفەو هینا ژوورەو. خەلیفە گوتی: 'ئەوانەتان لەکۆی دۆزینەو؟' گوتیان: 'لە مالی عەلانیەدین. خەلیفە توورە بوو گری گرت. شتەکانی وەرگرت، چاوی لئ کرد چراکەیان لەگەڵ نەبوو. بە عەلانیەدینی گوت: 'چراکە لەکۆییە؟! عەلانیەدین گوتی: 'من ئاگام لە هیچ نییە و کاری من نییە. خەلیفە گوتی: 'ناپاک، ئەوە چۆنە هەر من تۆ لە خۆم نزیک دەکەمەو و تۆ خۆت دوور دەخەیتەو؟! من تۆ دەکەمە دەست پاک و پاریزەری مالی خۆم و تۆش خیانەتم لئ دەکەی؟' دواي ئەوە فەرمانی دا عەلانیەدین لە دار بەن. والی داری بۆ عەلانیەدین ساز کرد و بە جارچییان گوت لەنیو شاردا جار بدا کە هەرکەس لەگەڵ خەلیفە ناپاکی بکا ئەوە سزاکەبەتی. خەلک کاتیک ئەو هەوالەیان بیست، بۆ سەیرکردنی کۆ بوونەو. عەلانیەدینیش کاری بیزە گەیشت.

"ئەحمەدی دهنەف لەگەڵ پیاوہکانیدا لە باخیک خەریکی عەیش و نۆش و پابواردن بوو. کە لە پردا پیاویک لەو پیاوانەئە کە لە دەربار نزیک بوو هات. دەستی ئەحمەدی ماچ کرد و گوتی: 'ئەحمەد دهنەفی! سەر سەرھەنگی سەرھەنگەکانی خەلیفە، تۆ لیزە خەریکی عەیش و نۆشی، ئاگاشت لەو هەموو شتە نییە رووی داوہ! ئاویان کردووەتە ژیرت!'

"ئەحمەد گوتی: 'چی بوو؟' ئاوگێژ گوتی: 'ئەو عەلانیەدینەئە کە وەک کورپی خۆت داندەنا، ئەوە بەردیان لە داری بەن. ئینجا رووداوەکەئە بۆ گێرانەو. ئەحمەد دهنەف بە حەسەن شوومانی گوت: 'بیرت بۆ چی دەچی؟ چارە چییە و چ بکەین؟' حەسەن شوومان گوتی: 'عەلانیەدین ئاگای لەو کارە نییە و بیگوناھە. یەکیک لە نەیارەکانی داو و تەلەیان بۆ ناوہتەو. ئەحمەد گوتی: 'دەئە ئیستا دەلئێ چی بکەین؟' حەسەن شوومان گوتی: 'ئیشەللا خودا بە دەستمانەو دەدا و پرزگاری دەکەین. ئیدی حەسەن شوومان هەستا و چوو بۆ

بەندىخانە و گوتى: 'يەككىڭ لەو بەندىيانە بىنن كە شىاوى كوشتنە'. بەرپىرسى بەندىخانە بەندىيەكى هېنا كە شىاوى كوشتن بوو. زۆرىش شىئوھى عەلانىدەدىنى دەدا. داىە دەست حەسەن شوومان. حەسەن شوومان سەرى داپۇشى و لەگەل ئەحمەدى دەنەف و عەلى زەببەقى مىسرى خستىانە نىوانى خۇيانەوھ. بردىانە لای جەللادەكە. كە چوون، ئەوھندەى نەمابوو عەلانىدەدىن لە دار بەدەن. ئەحمەد دەنەف جەللادەكەى تىگەيانەد كە عەلانىدەدىن بىنگىناھە و ئەوھىيان لە دار بەدە. جەللاد گوتى: 'لاچن لە بەردەسسىم با كارەكەم بكەم'. ئەحمەد دەنەف گوتى: 'گلاو لەگەل تۆمە! من پىت دەلیم'. جەللاد ئەو پىاوەى برد و لە جىنى عەلانىدەدىن لە دارى دا. دواى ئەوھ ئەحمەد دەنەف و عەلى زەببەقى مىسرى عەلانىدەدىن بىن برد و چوون بۆ مالى ئەحمەد. كە هېنايانەوھ بۆ مالى ئەحمەد، عەلانىدەدىن بە ئەحمەدى گوت: 'باوكە گىيان، خودا پاداشسى خىرت بداتەوھ'. ئەحمەد گوتى: 'عەلانىدەدىن، ئەوھ چى بووھ؟ ئەو شتانە بۆ لەوى بوون؟'

لنرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که شهوی دووسه و شهت و چواره هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئەحمەد گوتی: 'ئەو چیت بەسەر هاتوو؟ خودا لەو کەسە خوش بێ که گوتوویت: 'ناپاکی لەو کەسە مەکه که باوەرت پێ دەکا هەر چەند ناپاکیشت بیت.' سەرەرای ئەوەی که خەلیفە ئەو هەموو ریزەیی لێی نای و پلە و پایەیی دایتی، ئەو چوناوچۆن بوو ئەو کارەت لەگەڵ کرد؟! ئەو شتەت بۆ لێ دزیبوو؟!

"عەلانی ددین گوتی: 'باوکە گیان، بە خودا قەسەم ئەو کاری من نییە! ئەوەی ئەو کارەشی کردوو نایناسم.' ئەحمەد دهنەف گوتی: 'ئەگەر وا بێ، ئەو هەر کاری دژمنانە. بەلام دنیایا بە هەر کاریک بکا، دیتەو پێی. سزاکەیی دەبینیتەو. پۆلە گیان شتەکه وایە، تازە تۆ بۆ ئێرە نابی و ناتوانی لێرە بژیت، چونکه خۆ رکا بەریتیت لەگەڵ ئەوانە پێ ناکرێ. ئەوەی لەگەڵ ئەوانە تێ کەوێ، ناخەسیتەو.'

"عەلانی ددین گوتی: 'باوکە، دەبێ بچم بۆ کوێ؟' ئەحمەد دهنەف گوتی: 'من تۆ دەگەیهنم ئەسکەندەرییە، لەوێ شوینیکی پیروزی لێیە و زۆر خوش و سەرسەوزە.' عەلانی ددین گوتی: 'دەی زۆر باشە، بە قسەت دەکەم.' ئەحمەد دهنەف بە حەسەن شوومانی گوت: 'ئەگەر خەلیفە هەوایی منی پرسی، بلی چوو سەریکی سنوورەکان بەدا.' ئیدی ئەحمەد عەلانی ددینی هەلگرت و لە بەغدا وەدەر کەوتن. هەر پۆیشتن پۆیشتن هەتا گەیشتنە باخیک. لەو باخە تووشی دوو کەسی جوولەکه بوون که غولامی خەلیفە بوون و بە هیستەر دەهاتن. ئەحمەد بە جووکانی گوت: 'پیتاکم بەدەنی.' جووکان گوتیان: 'پیتاکی چیت بەدەنی؟' ئەحمەد گوتی: 'من پیتاکستینی ئێرەم.' یەکی سەد دیناریان دایە. ئەحمەد رازی نەبوو. جووکانی کوشت و هیستەرەکانی هینا. خۆی سواری هیستریک بوو عەلانی ددینی سواری هیستریک کرد و پۆیشتن هەتا گەیشتنە شاری ئەياس و لە کاروانسەراییک لایان دا. شەویان لەوێ کردەو. عەلانی ددین هیستەرەکی خۆی فرۆشت و هیستەرەکی ئەحمەدیشی بە خزمەتکاری کاروانسەراییک سپارد. سواری کەشتی بوون و کەشتییان ئاژۆت هەتا گەیشتنە ئەسکەندەرییە. ئەحمەد دهنەف عەلانی ددینی بەرە بازار. لەوێدا دەگەرێن که لە پێدا دیتیان ئەو دەلالیک بانگەواز بۆ فرۆشی دووکانیک دەکا. داوای نۆسەد و پەنجا دینار دەکا. عەلانی ددین گوتی: 'من هەزار دیناری دەدەم.' ئیدی دەلالەکه دووکانەکی بە عەلانی ددین فرۆشت. عەلانی ددین کلێلەکانی وەرگرت و دووکانی کردەو. چاوی لێ کرد، ئەو فەرش لەسەر یەک راخراون. ئەبیری دووکان پەرە لە شت. ئەحمەد بە عەلانی ددینی گوت: 'پۆلە گیان، ئیستا ئەو دووکانە و ئەو شتەنەیی نۆی هەمووی هی تۆن. ئیتر بۆخۆت دانیشە و دەست بکە بە کرپن و فرۆشتن. بازرگانی پیشەیهکی خوش و

بيروزه. ئۇحمەد دەنەف سى رۆژ لە لای ئەلئەددىن ماوه. رۆژى چوارەم كەمنىكى
 -خوشى ئەلئەددىن داوه و گوتى: 'تۆ لىزە بىئىنەوه و كارى خۆت بكە. من دەبى برۆمەوه.
 -بەوه سەرت دەدم. لە لای خەلىفەش تكات بۆ دەكەم و بە ھەر جۆرىك بى دەكەومە
 -ئوشوئى ئەو كارە و سەبەبكارى دەدۆزمەوه.'

"بەو جۆرە ئۇحمەد دەنەف گەراوه بۆ ئەياس. لەوئى ھىستەرەكەى لە كاروانسراچىبەكە
 وەرگرتەوه. سوار بوو بەرەو بەغدا گەراوه. رۆبى رۆبى ھەتا گەيشتەوه بەغدا و چووہوہ
 -ئى ھەسەن شوومان و پىئى گوت: 'ھەسەن، خەلىفە داواى منى كرد يان نا؟' ھەسەن
 گوتى: 'نەو، لا، ھەر لە بىرىشى نەبووى. ئىدى ئۇحمەد ھەستا چووہ خزمەت خەلىفە. ھەر
 وا بەدواى باسى ئەلئەددىنەوہ بوو ھەتا رۆژىك گوتى لى بوو كە خەلىفە بە وەزىرى
 گوت: 'دەزانى ئەلئەددىن چى لى كردم؟' وەزىرىش گوتى: 'دەى ئەوہ جەنايىشت لە دارت
 -! و بە سزاي خۆت گەياند. خەلىفە گوتى: 'وەزىر، دەمەوئى بچم بەسەر داروہ ببىنم.'
 وەزىر گوتى: 'چۆن دەفەرمووى وا بكە. خەلىفە و وەزىر چوونە لای سىتارەكە. خەلىفە
 چاوينكى لەو كەسە كرد كە بەسەر دارەكەوہ بوو. كە لىئى ورد بووہوہ، زانى ئەوہ كەسىكى
 دىكەبە. خەلىفە گوتى: 'وەزىر، ئەوہ ئەلئەددىن نىبە و كەسىكى دىكەبە. جەعفەرى
 بەرمەكى وەزىر گوتى: 'بە چىدا دەزانى؟' خەلىفە گوتى: 'ئەلئەددىن كورتە بالا بوو ئەوہ
 كەلەگەت بووہ. جەعفەر گوتى: 'لەداردراو درىژ دەبىتەوہ. خەلىفە گوتى: 'ئەلئەددىن سىبى
 بوو ئەوہ رەشە. وەزىر گوتى: 'خەلىفە مەگەر نازانى كە مردوو رەنگ دەگۆرئى و تىك
 دەچى؟' ئىدى خەلىفە گوتى: 'لە دارەكەى كەنەوہ و داىگرنە خوارئى. گوتى: 'لا يعلم الغيب
 إلا الله. ئاخىرى ئەمانزانى كە ئەو كەسە ئەلئەددىنە يان يەكى دىكەبە! ئەوجا خەلىفە گوتى:
 'بىبەن بىئىژن. بەو جۆرە ناوى ئەلئەددىن لەئىو دل و لەسەر زمانان نەما.

"ھەيزەلەم بىزازەش لە تاو خۆشەويستى ياسەمىن بە يەكجارى نەخۆش كەوت. لە
 جىگەدا كەوت ھەتا واى لى ھات مرد و ناشتيان. ياسەمىنىش گەيشتە مانگ و رۆژى خۆى
 و كورپىكى كاكۆل زىرپىنى بوو. كەنيزەكان گوتيان: 'ناوى دەئىتى چى؟' ياسەمىن گوتى:
 'ئەگەر بابى ھەبووايە، ئەو ناوى لى دەنا. بەلام ئىستە خۆم ناوى دەئىم ئەسلان'. دواى
 ئەوہ دوو سالان بەردەوام شىرى داہە. ئەسلان گەورە بوو ھەتا واى لى ھات پىئى ھەلگرت.
 بە رىكەوت رۆژىك داىكى ئەسلان خەرىكى كارى چىشتخانە بوو. ئەسلان وردەورە لە
 پىئىلكانەكان چووہ سەرئى. مەر خالىد گرتى و لە پەناخۆى داينا. كە جوان لىئى ورد بووہوہ،
 زور شىوہى ئەلئەددىنى دەدا. داىكى لە ئەسلان گەرا و نەيدىتەوہ. بەدوايدا ھاتە ھەوشە،
 سەبرى كرد ئەوہ مەر لەسەر پىئىلكانەكان دانىشتووہ و ئەسلانىشى لە پەنا خۆى داناوہ.
 كە مندالەكە داىكى دى، خىزا ھەستا بچى بۆ لای. ئەمەر خالىد گرتى و لە باوہشى كرد و
 گوتى: 'كەنيزەكە وەرە. كە ياسەمىن چووہ پىئىشى، والى لىئى پرسى: 'ئەو مندالە كورپى

کټیبه؟' که نیزیه گوتی: 'کوری منه.' والی گوتی: 'باوکی کټیبه؟' گوتی: 'عه لانه ددین نه بووشامات بوو. به لام نیستا کوری تویه.' والی گوتی: 'عه لانه ددین ناپاک بوو.' یاسه مین گوتی: 'نه و قهت ناپاک نه بووه و ناپاکی نه کردووه.' والی گوتی: 'کاتیک نه و کوره کوره بوو و گوتی: 'بابی من کټیبه؟' بلئ: 'تو کوری میر خالیدی والیت.' 'که نیزیه گوتی: 'باشه به چاوان.'

"دوای نه وه میر خالید نه سلانی خه تنه کرد و له گهل خوی ده یگیرا. زور باش په روه رده ی کرد. ماموستای بؤ گرت. فیزی خو شنووسی و خویندنی کرد. نه سلان هر پینی ده گوت باوکه. سوارچاکی باشی بؤ دهیتا و نه ویان فیزی شه و سواری و دابونه ریتی شه کرد. وای لی هات سوارچاکیه که ی گیشته نه و پیری خوی. هر ناوا په روه رده کرا هه تا ته منی گیشته چوارده سالان.

"به ریکه وت رژیک له گهل نه حمده قه ماقیمه سه رپاق تووشی یه ک بوون. بوونه ناشنا. نه حمده فرمووی باده خوارنده وه ی کرد. نه ویش چوو. له ناکاو نه حمده چرا زی پینه که ی خلیقه ی که زیپ و جواهراتیکی زوری پیوه هه لواسر ابو هیتا ده ری و له پیش خوی داینا. له بهر شه و قی نه و چرایه نه وه نده ی باده خوارده وه هه تا مه ست بوو. نه سلان گوتی: 'فرمانده، نه و چرایم بده ری.' نه حمده گوتی: 'ناتوانم نه وه به تو بده م.' نه سلان گوتی: 'بؤ ناتوانی بیده ی به من؟' نه حمده گوتی: 'چونکه ده یانکه س بوونه ته قوربانی نه و چرایه.' نه سلان گوتی: 'گیانی کټی بووه ته قوربانی؟' نه حمده گوتی: 'پیاویک هاتبووه نیره پنیان ده گوت، عه لانه ددین. نه ویان کرد به سه روکی سییتین. هر نه و چرایه سه ری نه وی خواردا' نه سلان گوتی: 'چوناو چون؟' نه حمده ی قه ماقیم گوتی: 'تو براهکت بوو ناوی 'هیزه له م بیزازه' بوو. که ته منی بوو به پازده سال و کاتی ژنه پتانی هات، باوکت ویستی که نیزیکی بؤ بکری. ئیدی به سه ره اته که ی هه موو بؤ گیراوه. نه و سته مه ی که له عه لانه ددین نه بووشامات کرابوو، هه مووی بؤ باس کرد. نه سلان له دلی خویدا گوتی: 'رهنگه یاسه مینی دایکی من بی. نه و عه لانه ددینی نه بووشاماته ش ده بن باوکی من بی.'

"دوای نه وه نه سلان له لای نه حمده ی قه ماقیم هاته ده ری و تووشی نه حمده دهنه ف بوو. نه حمده دهنه ف که نه وی دیت، گوتی: 'پاکه نه و خودا بیته و تابه!' هه سه ن شوومان گوتی: 'نه وه چیت به لاره سه یر بوو؟' نه حمده دهنه ف گوتی: 'نه و کوره زور شیوه ی عه لانه ددین ده دا.' ئیدی نه حمده بانگی کرد و گوتی: 'نه سلان، ناوی دایکت چییه؟' گوتی: 'یاسه مین.' ئیدی نه حمده گوتی: 'نه سلان، چاو و دلت روون که تو هر ده بن کوری عه لانه ددین بی. بچوه لای دایکت و ناوی باوکتی لی بپرسه.' نه سلان چوه وه لای دایکی و پرساری ناوی باوکی کرد. یاسه مین گوتی: 'باوکی تو میر خالیدی والیه.' نه سلان به دایکی گوت: 'که س باوکی من نییه جگه له عه لانه ددین!' دایکی دهستی کرد به گریان و

گوتی: 'رۆله، ئهوه کن پیتی گوتی؟! ئهسلان گوتی: 'ئهمهه دهنهف پیتی گوتم.' ئیدی یاسمین بهسههاتهکهی له سهههتاوه تا کوتایی بو گیتراوه و گوتی: 'رۆله گیان، ئهوه حق دهر کهوت و پهرده لهسهه نارهوایی دامالرا. راسته تق کورپی علائه ددینی نهبو شاماتی. میر خالید توی پهروهده کردوو و وهک کورپی خوی بالی بهسهه کیشاوی. بهلام رۆله گیان، ئهگهر تووشی ئهمهه دهنهف بووی، پیتی بلن: 'تو خودا حهقی باوکم له بکوژهکهی بکهوه.' ئینجا ئهسلان له لای دایکی هاته دهر و رۆیشت."

لنزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشه ویش کوتایی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و نهست و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوه دشکو، نهسلان له لای دایکی هاته دهر و یه کسه رۆیشت بۆ لای نهحمه دهنهف و دهستی ماچ کرد. نهحمه دهنهف گوتی: 'ئهوه چ بووه نهسلان؟' نهسلان گوتی: 'پرسیارم کرد، باوکی من عه لانه ددین نه بووشاماته. دهمه وی تۆله ی خوینی باوکم بکه یته وه.' نهحمه گوتی: 'کئ ئهوی کوشتووه؟' نهسلان گوتی: 'نهحمه قه ماقیموسه پراق کوشتوویه تی.' نهحمه دهنهف گوتی: 'تۆ له کوپوه زانیت نه و کوشتوویه تی؟' نهسلان گوتی: 'چرا زێرینه گه وه رئاویزه که که یه کیک له که لوپه له کانی خهلیفه بوو له لای ئهوه. پیم گوت: 'ئهوه م بدهیه.' گوتی: 'ناتده من، نه و چرایه چهند کهس له سههر بوونه ته قوربانی.' ته واوی چیرۆکه که ی بۆ گیزامه وه که چۆنا و چۆن که لوپه له کانی خهلیفه ی دزیوه. بر دوویه ته مالی باوکم.'

"نهحمه دهنهف به نهسلانی گوت: 'ئهگه ر بینیت که میر خالید جلی شه ری له بهر کرد، پینی بلنی جلی شه ری بده به منیش با له بهری بکه م. کاتیک به جلی شه ره وه هاتیه دهر، له بهرده م خهلیفه دا چالاکی و ئازایه تی خۆتی پیشان بده. خهلیفه پیت ده لنی: 'نهسلان، داوایه کم لی بکه.' تۆش بلنی: 'داوام ئه وه یه که تۆله ی خوینی به ناحه ق پزواوی باوکم له بکوژه که ی بکه یته وه.' پیت ده لنی: 'باوکی تۆ زیندووه.' تۆ بلنی: 'باوکی من میر خالیدی والی نییه. باوکی من عه لانه ددین نه بووشاماته. میر خالید منی پهروه رده کردووه.' دوا یی، ئه وه ی له مالی نهحمه دی قه ماقیم بینیت و بیستت، بۆ خهلیفه ی بگیزه وه. پینی بلنی: 'پیم بده با بجم چرا که له مالی نهحمه دی قه ماقیم بینمه دهر.' نهسلان گوتی: 'به چاوان.'

"رۆژیک نهسلان سهیری کرد، ئهوه میر خالید خهریکه خۆی ساز دهکا بچی بۆ لای خهلیفه. نهسلان گوتی: 'پیم خۆشه منیش جلی شه ری له بهر که م و بمبه یته لای خهلیفه.' ئیدی میر خالید جلی شه ری له بهر نهسلان کرد و بردی بۆ گۆره پان. له دهره وه ی شار تاول و سابات لئ درابوون و سوپا له وی کۆ کرابوو وه. یاری گۆیبتیان ده کرد. یه کیک به گۆچان له گۆیه که ی دهدا و ده یخسته هه وا و یه کی دیکه له هه وا وه به گۆچان له گۆیه که ی دهدا و ده یگیزه وه. هه تا که سیکی شوفا ر که بۆ کوشتنی خهلیفه هاتبوو گۆیه که ی گرت و به گۆچان لینی دا. گۆیه که ی به ره و خهلیفه هه لدا. خهریک بوو گۆیه که له سه روچاوی خهلیفه بدا که نهسلان زۆر چالاکانه خۆی گه یاندى. گۆچانیکی وای له گۆیه که دا و گیزایه وه که گۆیه که راست له نیو شانی ئه و که سه درا و ته ختی زهوی کرد. خهلیفه ده ستخۆشی له نهسلان کرد و ئافه رینی لی کرد. دوا یی ئه وه له ئه سپه که ی هاته خوار ی. له سه ر کورسی دانیشت. پاشان فه رمانی دا ئه و که سه بیننه لای. هینایان و خهلیفه لینی پرس ی: 'تۆ له

نوستانی ٺيڻهي يان دوڙمناني ٺيڻه؟ ڪي هاني داي ٿو ڪاره بڪهي؟ گوتي: 'دوڙمني ٺيوهم و هر به تما بووم بتڪوڙم.' خليفه گوتي: 'باشه له بهر چي ده مڪوڙي؟ مه گهر تو موسولمان نيبت؟' پياوهه گوتي: 'نا مه جووسيم.'

"خليفه فرماني ڪوشتنی دا. به ٿهسلانيشی گوت: 'داوايه ڪم لي بڪه.' ٿهسلان گوتي: 'داواي من ٿهويهه ڪه ٽولهی ڪوشتنی باوڪم له بڪوڙهه ڪهي بڪهيه ته وه.' خليفه گوتي: 'خو باوڪي تو زيندووه!' ٿهسلان گوتي: 'ڪي باوڪي منه؟' خليفه گوتي: 'مير خالیدی والی باوڪي تويهه!' ٿهسلان گوتي: 'خو پشت و پهناي خليفه بيٺ! ٿو باوڪي پهروهدهي منه. نهگينا باوڪي راسته قينهي من عهلائه ددين ٿه بووشاماته.' خليفه گوتي: 'باوڪي تو ناپاک بوو!' ٿهسلان گوتي: 'ٿو قهت ناپاڪي نه ڪردووه. چ ناپاڪيه ڪي له تو ڪردووه؟' خليفه گوتي: 'مالي مني دزيوه.' ٿهسلان گوتي: 'خليفه زه مان، باوڪي من قهت دزي نه ڪردووه. خليفه، ڪاتيڪ شته ڪانين له مالي باوڪم هينانه دهر، ٿايا چراڪهي تويان له گهل بوو يان نا؟' خليفه گوتي: 'چراڪم نه ديهيه وه.' ٿهسلان گوتي: 'من چراڪم له مالي ٿه حمده قه ماقيم بيني. ٽڪام لي ڪرد بيڊا به من. ٿو نه يدامي و گوتي: 'چه ند ڪهس له سه ر ٿو چراهه بوونه ته قورباني.' باسي نه خوڙشي 'هه زه لهم بيزازه' ي بو ڪردم ڪه له تاوي ٿه ويني ياسه مين له جيڏا ده ڪه وي. باسي ٿازادي خو ي له بهنديخانه و دزيني شته ڪاني خليفه و شاردنه ويان له مالي باوڪم و ته واوي ٿه وانهي بو گيڙامه وه. ٿيسٽاش ٽڪات لي ده ڪم ٽولهی باوڪم له بڪوڙهه ڪي بڪه وه.' ٿيدي خليفه فرماني گرتي ٿه حمدهي قه ماقيمي ده رکرد. ٿه حمدهي قه ماقيميان گرت. ٿه وڃا داواي ڪرد بانگي ٿه حمده دهنه ف، فرماندهي ده سهه راستي بڪهن. ڪاتيڪ ٿه حمده دهنه ف هات، خليفه پني گوت: 'ٿه حمده، قه ماقيم بپشڪنن.' ٿيدي ٿه حمده دهنه ف ده سي برد له گيرفانيدا چرا زيره گه وهه رٿاويزه ڪهي دهر هينا. ٿو جار فرماني دا. هه تا راستي هه موو شتيڪ ده لي لتي دهن. خليفه پني گوت: 'ٿاخر هه تيوه زول و ناپاڪه، ٿو ڪارانهت له بهر چي ڪرد؟! عهلائه دديني ده سهه ٽپاڪت بو به ڪوشتن دا؟! دواي خليفه فرماني دا والييش بگرن. والي گوتي: 'ٿهي خليفه، من بيگوناحم، به فرماني تو عهلائه ددinem ڪوشتووه. من هيج هه والينڪم له راستي و درووستي شته ڪه نه بووه. ٿو فيل و دهويهه له نيوان پيريژن و ٿه حمده قه ماقيم و ڙنه ڪه مدا بووه.'

"ٿيدي والي پهناي برده بهر ٿهسلان و داواي ٽڪاي ڪرد. ٿينجا خليفه له والي پرسى: 'ٿيسٽا دايڪي ٿهسلان چي به سهه هاتووه؟' والي گوتي: 'ٿو له لاي منه.' خليفه به والي گوت: 'به ڙنه ڪهت بلن جل و بهرگ و خشل و جهه اهيزاته ڪه له بهري ياسه مين بڪاته وه. دروشميش له سهه ده رگاي مالي عهلائه ددين هه لگرن و بيدهنه وه به ٿهسلان.' والي هاته وه مال. فرماني خليفه ي به خيڙاني راگه يانند. جل و بهرگ و زير و خشل و شته ڪانين له بهر ياسه مين ڪرده وه. دروشميشان له سهه ده رگاي مالي عهلائه ددين هه لگرت و ڪليلي مالهه ڪه يان

داوه به ئەسلان. دواى ئەوانەش خەلیفە بە ئەسلانى گوت: 'داوايەکم لى بکە.' ئەسلان گوتى: 'تکای من ئەوێه بە دیداری باوکم شادم بکەرەوه.' خەلیفە کە ئەوێه بیست، دەستی کرد بە گریان و گوتى: 'وا دیاره ئەوێه کە بە دارەکەوه بوو عەلانی ددینی باوکی تۆ نەبووه. بەلام بە رۆحی باب و باپیرانم، هەرکەس هەوالی زیندوو بوونی عەلانی ددینم بداتى، تەواوی ئاواتەکانی بەدی دەهینم. هەرچەندی مال بوئ، دەیده مئ.' ئیدی ئەحمەد دهنەف هاتە پیشی و کړنوشی برد و گوتى: 'موژدەم بەرئ کە عەلانی ددین زیندوووه.' خەلیفە گوتى: 'ئەو دهلنی چی؟' ئەحمەد گوتى: 'سوین بە گەرەبیت بە راستمە! من کەسێک کە شیاری ئەو بوو لە جێی ئەو بکوژرئ بەختی ئەوم کرد. ئەوم گەیانده ئەسکەندەرییه. لەوئ دووکانم بو داناوه.' خەلیفە گوتى: 'داوات لى دەکەم بچووہ بیهتەوه.' "

لێرەدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی هات و شەهرزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بو شەویکی دیکە.

که شهوی دووسد و شهست و شهشم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، خلیفه به ئەحمەد دهنەفی گوت: 'دەیی بچی ئەوم بۆ بینیتەوه ئێره' و دەهزار دیناریشی دایه. ئیدی ئەحمەد چوو بۆ ئەسکەندەرییه. کاری ئەسلانیش بیره گەشت.

"عەلانیەدین کاتیک لە ئەسکەندەرییه دووکانی دانا. ئەواوی ئەوهی وا لەنیو دووکانەکه دا بوو لەبەرەوه فرۆشتتی. لەو دووکانەدا جگە لە کەمیک مال و هەنبانەیهک، هیچی دیکەى تیدا نەماوو. عەلانیەدین هەنبانەکهی بە دەستەوه بوو هەر وا ریکی دەگوشی و دەى پشکنی کەچی گەوهەریکی بە قەد هیللە کۆتریک که لە توریکی زینبندا بوو کەوتە خواری. ئەو گەوهەرە پینچ بەر بوو. لە هەر بەریکییهوه ناو و تەلیسمیکی بە خەتیکى ورد وەک شونینتی میرووله لەسەر نەخشابوو. عەلانیەدین دەستیکى بە هەر پینچ لای گەوهەرەکه دا هینا و سەری. کەس دەنگی لێوه نەهات. ئەوجا لە بەر خۆیهوه گوتی: 'رەنگە ئەوش هەر می فرۆش بێ'. ئیدی ئەویشی هەلاوهسى. لەو جەنگەیدا پیاویکی کورته بالا لەویوه تیدەپەری، چاوی بە گەوهەرەکه کەوت. هاتە ژووری. لە پەنا عەلانیەدین دانیشت و گوتی: 'گەورەم، ئەو گەوهەرە دەفرۆشی یان نا؟' عەلانیەدین گوتی: 'ئەوهی لەو دووکانەدایه بۆ فرۆشتنە'. پیاوه گزگله که گوتی: 'ئەو گەوهەرە بە هەشتاهەزار دینار بە من بفرۆشه'. عەلانیەدین گوتی: 'بۆخۆت بە خێر بینەوه'. گزگله گوتی: 'ئەى بە سەدهەزار دینار دەيفرۆشی؟' عەلانیەدین گوتی: 'دەيفرۆشم، پارەکەم بەدرێ'. گزگل گوتی: 'مَن ناتوانم ئەو هەموو پارەیه لەگەل خۆمدا بینم، چونکە ئەسکەندەرییه دز و چەتهى زۆره. ئەگەر تو لەگەلم بینتە ناو کەشتییهکه، لەویدا نرخى گەوهەرەکەت دەدەمى و بینجگە لەو توپیک شالى کشمیر و پەنجا گەزت ئەتەس و ئاوریشم لەگەل بوخچە و قەنیفەى یەمەنیت دەدەمى'. ئیدی عەلانیەدین گەوهەرەکهى دا بە کابرا گزگلهکه و هەستا دووکانى گالە دا. کلێلهکهى دا بە هاوسى دووکانەکهى و گوتی: 'با ئەوانە سپاردەى لای تو بن. مَن لەگەل ئەو کابرایه هەتا ئەو کەشتییه دەچم. پارەى ئەو گەوهەرەى لى وەردهگرم. ئەگەر هەر نەهاتمهوه، ئەحمەد دهنەف فرماندهى دەستەراستی خلیفه منى هیناوتە ئەم شارە، دیتەوه بۆ ئێره و کلێهکان بەهه. هەموو شتیکیشى بۆ بگێرەوه'. ئیدی عەلانیەدین لەگەل گزگله رویشتن هەتا گەیشتنە کەشتییهکه. گزگل کورسى بۆ عەلانیەدین دانا و لەسەر کورسى داینا، گوتى ئەوهنده پارەیهى بۆ بینن. ئیدی پارەکهى ژمارد و ئەوهندهى گفتى پێدا بوو داین. ئینجا گوتی: 'گەورەم، دلمان بە خواردنى پاروه نانیک یان خواردنهوهى کەمیک ناو خۆش بکە'. عەلانیەدین گوتی: 'ئەگەر کەمیک ناوم بەدەنى، سوپاستان دەکەم'. گزگل گوتی: 'ئاوى بۆ بینن'. بە ناماژە بەنگیان تی کرد. عەلانیەدین ئاوهکهى خواردەوه، لەرپۆهه بینۆش بوو. ئیدی

کورسییان لا برد. چارۆکه یان هه لدا و رۆیشتن. با لئی دان هه تا گه یشتنه ناوه پاستی ده ریا. ئینجا عه لانه ددینیان وه هۆش هیناوه. که چاوی کرده وه، گوتی: 'ئه وه من له کویم.' گزگل گوتی: 'ئه وه تو دیاری منی!' عه لانه ددین گوتی: 'ئیوه چ کارهن، ئه وه بۆ ئاواتان کردووه؟' کابرا گوتی: 'من که شتیوانم. به ته مام به دیاری بته م بۆ خۆشه و یسته که م.' ئیدی له و قسانه دا بوون که شتییه کی دیکه هات که چل دانه بازرگانی تیدا بوو. که شتیوانه که هیرشی کردنه سه ر. ته وای ماله که یانی به تالان برد. بازرگانه کانی به دیل گرت و به ره و شاری جه نه وا که وه ئی.

"که گه یشتنه شاری جه نه وا، که شتیوانه که چووه ده رکی کۆشک. کچیک هاته ده ری ده مامکی به سته بوو. به که شتیوانه که ی گوت: 'ئه ری گه وه ره که و خاوه نه که یته هیناوه یان نا؟' که شتیوانه که گوتی: 'هه ردووکیانم هیناوه.' کیزه که گوتی: 'گه وه ره که م به ری.' گه وه ره که ی وه رگرت و گه راوه. پاشای ئه وئ هه وائی هاتنی که شتییه که ی بیست. بۆ چاوپیکه وتنی که شتیوانه که هاته ده ری. لئی پرسی: 'چۆن سه فه ریک بوو؟' که شتیوان وه لامی داوه: 'سه فه ریکی زۆر زۆر باش و پیروژ بوو. له و سه فه ره دا که شتییه کم گرت چلویه ک موسولمانی تیدا بوو.' پاشا داوای کرد بیان بینن. هینایانن. له پینشدا به یه کیانی گوت: 'موسولمان، خه لکی کوئی؟' وه لامی داوه: 'خه لکی ئه سه که نده رییه.' ئیدی فه رمانی به بکوژه که ی دا. هه ر له وئ ئه وئ کوشت. هه تا چله مین که س دانه دانه یانی کوشت. عه لانه ددین له سه ری ئه و سه روه راوه سته بوو. ئینجا عه لانه ددینیان هینا پینش. له ویشی پرسی: 'تو خه لکی کام شاری؟' عه لانه ددین گوتی: 'خه لکی ئه سه که نده رییه م.' فه رمانی به بکوژه که یدا ئه ویش بکوژی. بکوژه که هه لیکیشا شیر بیکوژی، له پر دا پی ریژنیکی به خۆوه هات. پاشا به ریژه وه له به ری هه سته. پی ریژنه که گوتی: 'مه گه ر به تو م نه گوت هه ر کات که شتیوان دیلی هینا، یه ک-دووانیکیان بۆ خزمه ت به یله وه؟' پاشا گوتی: 'دایه، خۆزگه زووتر ده هاتی. ئیستا هه ر ده نکیکمان ماوه و نه مانکوشتوو. ئه و به ره بۆ خزمه تی دیره که.' پی ریژن پووی کرده عه لانه ددین و گوتی: 'خزمه تی دیر ده که ی، یان لئی گه ری م پاشا توش بکوژی؟' عه لانه ددین گوتی: 'خزمه تی دیر ده که م.'

"ئینجا پی ریژن عه لانه ددینی له گه ل خۆی برد و چوون بۆ دیره که. عه لانه ددین گوتی: 'من ده بی چ خزمه تیک بکه م و کاری من چییه؟' پی ریژنه گوتی: 'هه موو به یانییه ک پینچ دانه هیستر به ره و بچووه بۆ بیشه. له وئ دار و چرپی وشکه له کۆ بکه وه. له هیستره کانی ده و بیه پینه وه بۆ چیشه تخانه ی دیر. دوا ی ئه وه فه رشه کان کۆ بکه وه. به رده روخام و مه رمه ره کانی دیر جوان بستره و خاوینیان که وه. ئینجا فه رشه کان راخه وه و گسکیان بده. پاشان نیو خه روار گه نم خاوین که وه و بیهاره. دوا یی بیکه به هه ویر. پاشان ته ندووری بۆ داخه و بیکه به نان بۆ دیر. دوا ی ئه وه نیسکیکی زۆر بیته خاوینی که وه بژاری که. ئه ویش

بکولینه. جا چوار حوزی دیره که پر که له ئاو. جا ئه و جار سیتسه د و شهست جام دینی شوربا و نیسکیان تی ده که ی. ئه و سیتسه د و شهست جامه تی ده کوشی و دهیبه ی بۆ ئه و هه بیسانه^۱.

”ئیدی عه لانه ددین گوتی: ’من به ره وه بۆ لای پاشا با بمکوژی، چونکه مردن زۆر له و هه موو کاره ئاسانتره.‘ پیریژن گوتی: ’باشه، ئه گه ر ئه وانته بۆ ناکرئ، ده ته مه وه بۆ لای پاشا بتکوژی.‘ ئیدی عه لانه ددین مات و مه لولول دانیشته.

”له نیو که نیسه که دا ده که سی کویری تیدا بوو نه یانده توانی هه ستن. به کیان به عه لانه ددینی گوت: ’گلینه که^۲ بینه.‘ عه لانه ددین گلینه که ی بۆ برد. دوا ی ئه وه کویره که به ناحه زی گوتی: ’ئو پیساییه بریژه.‘ عه لانه ددین ئه وه شی به قسه کرد. کویره گوتی: ’ئافه رین بۆ تو خزمه تکاری که نیسه ی دیر. مه سیح بتپاریزی.‘ له و جه نکه یه دا پیریژنه هات و به عه لانه ددینی گوت: ’ئو به بۆ ئه رکه کانت به ریوه نابه ی؟‘ عه لانه ددین گوتی: ’مه گه ر من چه ند ده ستم هه یه تا به و هه مووه کاره رابگه م؟‘ پیریژنه به عه لانه ددینی گوت: ’شیت و ویت، من تو م بۆ خزمه تکردن هیناوه ته ئیره.‘ دوا ی ئه وه به عه لانه ددینی گوت: ’ئو شوولته دیوه خاچنکی به سه ره وه یه، هه لیگه ر. له قه راخ ئه و ریگایه راوه سته. ئه گه ر والی شاریش بیره دا هات، پنی بلی وه ره کاری که نیسه م پینه. ئه و بیقه سیبت ناکا. ئه و جار گه نمی ده یه و بلی خاوینی که وه. لئی بکه و بیکه به هه ویر و نان. ئه گه ر به که سیکت گوت و نه هات لئی ده و له که س مه ترسه. ئیدی عه لانه ددین به قسه ی پیریژنه ی کرد. ئه و جار ئاوا کاره کانی به ورد و درشتی خه لک ده کرد. هه تا حه قده سال ئه وه کاری بوو.

”رۆژیک له که نیسه دانیشتبوو که پیریژنه هات و پنی گوت: ’له که نیسه برۆ ده ر.‘ عه لانه ددین گوتی: ’بچه کوئ؟‘ پیریژنه گوتی: ’ئه مشه و له مه یخانه بمینه وه.‘ عه لانه ددین گوتی: ’بۆ بچه ئه وئ؟‘ پیریژنه گوتی: ’حوسنی مریه م، کچی پاشا یوچه ننا، پاشای ئه م شاره به ته مایه بیته سه ردانی که نیسه. نابئ که س لیره دابنیشئ.‘ ئیدی عه لانه ددین هه ستا وای نیشاندا که ئه وه ده روا ته ده ره وه ی که نیسه. به لام له دلی خۆیدا گوتی: ’ناچمه ده ر هه تا چاوم به کچی پاشا نه که وئ. بزانه ئه وانیش وه ک کچانی ئیمه وان یا جوانترن؟‘ ئیدی چوو له شوینیک خۆی مات دا که ده یروانییه ئه و شوینیه ی ئه و ی پندا ده ها. له پر دا دیتی ئه وه کچی پاشا هات. جوان چاوی لئ کرد. ده تگوت مانگه له پشت هه ور هاتووه ته ده رئ، ئه وه نده جوان بوو. کچیکیشی له گه ل بوو.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

۱. هه بیس: ته رکه دونیا. له خواترس.

۲. گلینه: ده فریکی گلینه جاری وا بوو بۆ که سی ناساغان راده گرت تا میزی تی بکات.

که نهوی دووسه و شست و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکور، علائهددین چاوی له کچی پاشا دهکرد، دیتی کچیکیشی لهگهله به زبیده بانگی دهکرد. علائهددین که جوان له کچه ورد بووهوه، دیتی ئهوه زبیدهی عودیهیه که لهپیشدا مردبوو. دواي ئهوه کچی پاشا به زبیدهی گوت: 'هسته و به عوود ئاههنگیکم بو لیده.' زبیده پنی گوت: 'ههتا تو ئاواتهکهی من که بهلینت پیدام بهدی نههیتی، منیش عوودت بو لئ نادم.' کچی پاشا گوتی: 'کوا بهلینی چیم پی دای؟' زبیده گوتی: 'تو بهلینت پی دام که من به دیداری علائهددین ئهبووشاماتی میردم شاد بکهیتهوه.' کچی پاشا گوتی: 'مورده بی، ئیستا تو لهگهله میزدهکات گهیشتونتهوه یهک.' زبیده گوتی: 'کوا میزدهکهی من؟! کچی پاشا گوتی: 'هر له و کهنیسهیه دایه. ئیستا گویی له قسهکانی ئیمه ههیه.' ئیدی زبیده دهستی دا عوودهکهی و دنیای پر کرد له شادی و خوشی و به جوریک که پیریژنی دینا سهما.

"علائهددین که ئهوهی دیت، دلی خوش بوو و له تاوی خوشهویستهکهی ئاگای له خوی نهما. له و شوینهی لئی بوو هاته دهر. لیبیان چووه پیش. زبیدهی خیزانی له ئامیز گرت. زبیدهش ئهوی ناسییهوه و دهستی له ملی کرد. ههر دووکیان لهوی بیهوش بوون. شازادهی جوانی، حوسنی مریه، لیبیان چووه پیش. گولاوی به سهردا ههلهپرژاندن. ئهوانی وه هوش هیناوه و گوتی: 'سوپاسی خودا بکهن که پیک شاد بوونهوه.' علائهددین گوتی: 'گهرهه، ئیمه به هوی سوز و بهخشندهی تووه پیک شاد بوینهوه.' دواي ئهوه علائهددین رووی له زبیدهی عودیه کرد و پنی گوت: 'زبیده، تو خق مردبووی! ئیمه تومان ناشت! چوناوچون زیندوو بوویتهوه و گهیشتیته ئیره؟! زبیده گوتی: 'گهرهه، من نه مردبووم، درنجیک هات منی رفاند و هینامیه ئیره. ئهوهی ئیره ناشتتان ژنه درنجیک بوو که هاتبووه بیچی منهوه. ئیدی دواي ئهوهی که ناشتتان، هاتهوه دهری و ئیستا له خزمهت حوسنی مریه می خانمه که دایه. منیش بیهوش بووم، کاتیک وه هوش هاتمهوه و چاوم کردهوه، سهیرم کرد له خزمهت ئه و خانمه دام. ئه و خانمه حوسنی مریه می کچی پاشایه. گوتم: 'ئهوه بو منت هیناوه ته ئیره؟' وهلامی دامهوه: 'پیبیان گوتم من لهگهله میزدهکهی تو دا زه ماوهند دهکهم! زبیده تو رازیت که علائهددین شهویک لهگهله من و شهویک لهگهله تو بی؟' گوتم: 'من بهوه رازی و خوشحالم، بهلام کوا علائهددین لهکوییه؟' شازاده گوتی: 'به قهله می دهسهلات لهسهر تهویلی نووسراوه که ئهگهر کاتی بی، بوخوی دپته ئیره.' من له و ماوهیه دا له لای شازاده بووم. به ئاههنگی تهپل و ئامیزی موسیقا خوم هیور کردووه تهوه ههتاکو خودا پیکی شاد کردینهوه.'

"دوای ئه وه حوسنی مریه م به علائه ددین گوت: 'گه وره م، ئایا تو قایل ی به وه ی که من بیمه ژنی تو و توش میزدی من بی؟' علائه ددین گوتی: 'خانمه که م، ئاخو من موسولمانم و تو مەسیحی! چون له گه ل تو دا ده کړی زه ماوه ند بکه م؟' شازاده گوتی: 'توبه توبه ئه گه ر من کافر بم! من هه ژده ساله موسولمانم.' علائه ددین گوتی: 'خانم، من پیم خوشه بجمه وه بو ولاته که ی خۆم.' شازاده گوتی: 'من له چاره ی تو دا هیندیک رو داو ده بینم. پیت خوش بی یان نا ئه وانه ت به سه ر دین و پاشان به ئاوات ده گه ی. علائه ددین با ئه و موژده به شت بده می که تو کوریکت هه یه ناوی ئه سلانه. ئیستا ته منی هه ژده ساله. له جنی تویه و سه روکی سیبتینه. هه موو شتیک ئاشکرا بووه. په رده له سه ر پیلانه که ی ئه حمه د قه ما قیم هه لداوه ته وه. خه لیفه زانی که شته کانی ئه و ئه حمه د قه ما قیم دزیونی و ئیستا له زیندانه. ئه وه ش بزانه ئه و زیړه ی له هه نبانه که دا بوو کاری خۆم بوو. من له ویم خسست. هه ر من بووم که که شتیوانم نارد هه تا تو و گه وه ره که بینته ئیژه. که شتیوان عاشقی من بووه و شه ی دامه، هه ر به دوامه وه یه. من وه لام نه داوه ته و پیم گوتوه: 'ئه گه ر گه وه ره که و خاوه نه که ی بیئی، شووت پم ده که م و به ئاوات ده گه یه نم.' سه د به دره ی زیړیشم دایی. له بیچی بازگاندا ناردم. کاتیکیش دوای ئه و چل که سه و یستیان تو بکوژن، من ئه و پیریژنه م نارد تا تو بزگار بکا.' علائه ددین گوتی: 'خودا پاداشی چاکه ت بداته وه.'

"دوای ئه وه حوسنی مریه م له سه ر دهستی علائه ددین دیسان باوه ره که ی به ئیسلام تازه کرده وه. کاتیک علائه ددین زانی قسه کانی هه موو راستن، گوتی: 'من له راستی ئه و گه وه ره ئاگادار بکه وه. پیم بلتی ئه و گه وه ره هی کوییه؟' حوسنی مریه م گوتی: 'ئه و گه وه ره له خه زینه یه کی جادوو پیدا بوو. پینچ تاییه تمه ندی هه یه که له کاتی ته زگانه دا به کارمان دیت. بابه گه وره ی دایکم جادووی ده زانی. نه پیتی و شتی ده کرده وه. به شوینی گه نجه کانی ده زانی. ئه و گه وه ره ی له گه نچیکدا دوزییه وه. کاتیک گه وره بووم و بوومه چوارده سال، ئینجیل و کتیبه کانی دیکه م خویندنه وه. ناوی پیروزی محهمه دم [دروود و سلای خودای لئ بی] له چوار کتیبه ته ورات و ئینجیل و زه بوور و فورقاندای بیئی. ئیدی باوه ریم پم هیتا. له گه ل خۆمدا که وتمه لیکولینه وه که جگه له خودا هیچ په روه ردگاریک نییه. بوم ده رکه وت که جگه له ئیسلام هیچ باوه ریکی دیکه راست نییه. باوه گه وره ی دایکم که نه خوش که وت، ئه و گه وه ره ی دامی. هه ر پینچ تاییه تمه ندییه که شی فیر کردم. پیتش ئه وه بشمری، بایم پی گوت: 'چاو یک له چاره ی من بکا و پیتشم بلیته وه چارنوسم ده بی به چی.' باپیره گه وره م پی گوت: 'ئه تو به دهستی دلیک که له ئه سه که نده رییه وه هیتاویانه ده کوژری. ئیدی باوکم هه لوستی گرت هه ر دلیک که له ئه سه که نده رییه وه به پین بیکوژی. به که شتیوانه که ی گوت: 'هیزش بکه نه سه ر ئه و که شتیوانی له ئه سه که نده رییه وه دین. یان بیانکوژن یان به پیننه لای من.' ئیدی که شتیوان به فرمانی باوکم موسولمانه کانی ده هیتایه

ئىرە، چەندىن موسولمان لىرە كوژراوہ.

”دواى ئەوہى باپىرەگە ورەم مرد، من فالم بۆ خۆم دەگرتەوہ. لە دلى خۆمدا دەمگوت:
’بلىنى لەگەل كى زەماوہند بگەم؟‘ دواى بۆم پوون بووہوہ كە مىردى من كەس نابى جگە
لە ئەلئەددىن ئەبووشامات. پىنم سەير بوو، سەرم سوور مابوو. ئىدى ھەر پاوہستام ھەتا
وا بوو ئەوہ بە تۆگەيشتم.‘ بەو جۆرە حوسنى مريەم خۆى لە ئەلئەددىن مارە كرد.
ئەلئەددىن پىنى گوت: ’من دەمەوى بچمەوہ بۆ ولاتەكەى خۆم.‘ حوسنى مريەم گوتى:
’ئەگەر ھەر بە تەماى، ئەوہى ھەستە لەگەلم وەرە.‘ ئەلئەددىنى لەگەل خۆى برد و لە
كۆشكدا شاردييەوہ. بۆخۆى ھاتەوہ لای باوكى. بابى پىنى گوت: ’كچەكەم، ئەمرۆ من دلم
زۆر تەنگە، لەگەلم دانىشە با تۆزىك سەرخۆش بىم.‘ حوسنى مريەم لەگەلى دانىشت. پاشا
داواى مەى كرد. حوسنى مريەم پيالە پيالە بۆى تى كرد و داىە دەستى. ھەتا پاشا
سەرخۆش بوو. دواى ئەوہ حوسنى مريەم بەنگى بۆ لە پيالەيەك كرد و داىى. كە
خواردىيەوہ، يەكسەر فرى بە دنياوہ نەما.

”ئىنجا حوسنى مريەم ھاتەوہ بۆ لای ئەلئەددىن. ئەوى لەو شوپنەى لىنى شارديبووہوہ
ھىنا دەرى. پىنى گوت: ’دژمنى تۆ و دژمنى خودا بىھۆش كەوتوہ. بەنگم داوہتى. ئىستا
چى لى دەكەى لىنى بگە.‘ ئەلئەددىن ھات بۆ لای. سەيرى كرد بىھۆش لەوى كەوتوہ.
ئىنجا قولى بەست و تەواو شەتەكيان دا. پاشان دەرمانى دژبەنگى داىى. وە ھۆشى
ھىتاوہ.“

لىرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى ھات و شەھرزاد درىزەى چىرۆكەكەى
ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که نهوی دووسه د و نهست و هه شتم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، عه لانه ددین پاشای وه هوش هیناوه. پاشا دیتی نهوه حوسنی مریه می کچی و عه لانه ددین به لایه وه پراوه ستاون. دهست و لاقی به ستراوه. به کچه که ی گوت: 'نهوه تو ناوا له گهل من ده که ی؟' حوسنی مریه م پئی گوت: 'نه گهر من کچی قوم، توش موسولمان به، چونکه من راستیم بؤ پروون بووه ته وه و موسولمان بووم. پشتم له ناحق کردووه و پرووم له حق. نه گهر توش ئیمان بینی و موسولمان بی، نهوه نازیزی نیمه ی و به قهر و ریزی له لامان، نه گهر موسولمانیش نه بی، نهوه ده تکوژین.' عه لانه ددینیش زوری ناموژگاری کرد. پاشا به گوئی نه کردن و ملی نه دا. عه لانه ددینیش هه لیکیشا خه نجر و سه ری بری. له سه ر کاغه زیک پروداوه که ی نووسی و له سه ر سنگی داینا. دواپی هه ر شتیک به کیش سووک و به نرخ گرانبای بوو هه لیانگرت و له کوشک هاتنه دهر. چونه وه بؤ که نیسه.

"پاشان گه وه ره که ی به دهسته وه گرت. دهستی به و به ردها هینا که وینه ی ته ختیکی له سه ر نه خشیترا بوو. له ریوه ته ختیک له به رده میان حازر بوو. حوسنی مریه م و عه لانه ددین و زبیده ی عودیه له سه ری دانیشن و شازاده گوتی: 'ته خته که به حورمه تی نه و ناوانه ی له سه ر نه و گه وه ره نه خشیتراون، بمانخه هه وا.' ئیدی ته خته که نه وانی هه لگرت. بردنی بؤ بیروونیک که گیای لی شین نه بیوو. شازاده دهستی به لایه کی گه وه ره که دا هینا که وینه ی تاو لیکي له سه ر نه خشیترا بوو. دهم و دهست تاو ل و خیتوه له وئ هه لدر. چونه ناویان و دانیشن. نه وجا چوار لایه که ی دیکه ی له ئاسمان کرد و گوتی: 'به حورمه تی ناوه کانی خودا له و دهشت و بیروونه دا دار بروی و به دهوری داره کانتا دهر یایه ک به دی بی.' له جیوه داره کان شین بوون. دهر یایه چی بوو. ئیدی ناویان خوارده وه و ده سنوژیان گرت. نوژیان کرد. دواپی سه ی لایه که ی دیکه ی له ئاسمان کرد و گوتی: 'به حورمه تی ناوه کانی خودا سفره یه ک بیته به رده ممان.' گورج سفره راخرا و هه موو جو ره خواردن و خوارده وه یه ک له به رده میان داندرا. ئینجا خواردن یان خوارد و خوارده وه یان خوارده وه. با نه وان لیره خه ریکی خواردن و خوارده وه ی خویان بن.

"کورپی پاشا یوحنه نا که هاته لای باوکی و به کوژراوی دیتی. نه و په ری که عه لانه ددین نووسیوی و له سه ر سنگی باوکی داینا بوو بینی و هه لیکرت. په ره که ی خوینده وه و زانی چ باسه. به دواپی خوشکه که یدا گه را، نه یدیته وه. هه ستا چوو بؤ که نیسه و هه والی خوشکی له پیریژنه که پرسه ی پیریژنه گوتی: 'له دوینیکه وه تا ئیستا نه مدیوه.' ئیدی چوو بؤ لای سوپاکه و شته که ی له گهل باس کردن. فه رمانی دا سوپا سوار بی و بکه ونه

شویتیان. سوپا سوار بو. که وتنه دوايان ههتا له تاوله کان نزیک بوونهوه. حوسنی مریه سهیری کرد نهوه ته پوتوزیک دنیای داگرتوه. که توزه که نیشتهوه، براکهی و سوپاکهی دهرکه وتن. له دووره وه هاواری کرد: 'له ترسی ئیمه روختان بۆ کوئی ده بهن؟' حوسنی مریه به علائه ددینی گوت: 'خوراگریت له شهردا چۆنه؟' گوتی: 'وهک نهوه وایه بزمار له خۆله میشدا داگوتن. ئه من نه شهرد و شووریم پین دهرکری و نه زهرگ و شیرم پین ده وه شی. ئیدی شازاده گه وه ره که ی دهرهیتنا و دهستی بهو لایه دا هیتنا که وینهی سواریان له سه ر نه خشینرابوو. دهم و ده ست سواریک پهیدا بوو. له گه ل ته واری نهو سوپایه که وته شهرد وه ههتا سوپای تارومار کرد. دواي نهوه به علائه ددینی گوت: 'دهچی بۆ میسر یان نهسکه ندهریه؟' علائه ددین گوتی: 'دهچم بۆ نهسکه ندهریه.' ئینجا سواری تهخته که بوون. شوین و ئامانجی چوونیان به تهخته که گوت. تهخته که له چاولیکداننیکدا گه یاندنییه وه نهسکه ندهریه.

"علائه ددین نهوانی برده دووکان و لهوئ حهسانه وه. دواي رۆژیک له دووکان هاتنه دهر بچنه وه بۆ بهغدا که له پرتوشی ئهحمده دهنهف بوون. ئهحمده دهنهف سلاری له علائه ددین کرد و له ئامیزی گرت. مژدهی نهسلانی کورپی داین که بیستسالانه. علائه ددینیش به سه رهاتی خوی له سه رهتاوه تا کوتایی بۆ ئهحمده دهنهف گهراوه. ئهحمده دهنهف نهو چاره نووسهی پین سهیر بوو. نهو شهوه ههتا بهیانی له نهسکه ندهریه بوون. که رۆژ بووه وه، ئهحمده دهنهف به علائه ددینی گوت: خلیفه گوتویه بیته وه. علائه ددین گوتی: 'دهچمه وه میسر چاویکم به دایک و بابم بکهوئ.' ئیدی هه موویان سواری تهخته که بوون و له میسر له بهردهرگای مالی باوکی علائه ددین نیشته وه. علائه ددین له دهرگای دا. دایکی علائه ددین گوتی: 'کینه له دهرگا ده دا.' گوتی: 'دایکه، علائه ددینی کورپتم.'

"دایکی هاته دهری و نهوی له ئامیز گرت. علائه ددین له گه ل هاوړیکانی چوونه ژووری. ههتا سنی رۆژ له وی مانه وه. ته واو حهسانه وه. ئینجا ویستیان بکه ریته وه بۆ بهغدا، باوکی گوتی: 'کورم، له لای من بمینه وه.' نهویش گوتی: 'باوکه، به خودا له تاوی نهسلانی کورم ناتوانم لیره بمینه وه.' ئینجا علائه ددین باوک و دایکی له گه ل خوی برد و گه رانه وه بۆ بهغدا. که گه یشتنه وه بهغدا، ئهحمده دهنهف چو بۆ لای خلیفه و مژدهی گه رانه وه ی علائه ددینی داین. به سه رهاتی علائه ددینی بۆ خلیفه گهراوه. خلیفه ههستا به پیر علائه ددینه وه هاته دهر. نهسلانی کورپی علائه ددینیشی له گه ل خوی برد. که له گه ل علائه ددین په کترین دیت، باوهشیان پیکدا گرت. دواي من خوش و تو خوش، قسه و باسیکی زور، خلیفه فرمانی دا ئهحمده ی قه ماقیمیان هیتا بهردهم علائه ددین. خلیفه به علائه ددینی گوت: 'دژمنی خۆت بکوژه.' علائه ددین شیریی دهرکینشا و ئهحمده ی قه ماقیمی کوشت. دواي نهوه خلیفه قازی و شایه دی بانگ کردن. حوسنی مریه می له علائه ددین

ماره کرد. جیژنیکی گه وره یان ساز کرد. عه لانه ددین چووه په رده ی حوسنی مریم سهیری کرد دوریکی نه سماوه. دواى نه وه خلیفه نه سلانی له جینی بابی دانا و نهوی کرده سهروکی سیتتین. که وای شانازی به شانیدا دا. دیاری گرانبابی دایی. به و جوره ژیانیان به خوشی و شادی تیپه ری هه تا دالی مهرگ یه که یه که یانی به سهر کرده وه و لیکى هه لاواردن. " شه هرزاد کاتیک کوتایی به و چیرۆکه هیتا و گوتی: "خاوه نشکو، چیرۆکه کانی دلوا و به خشنندان ئیجگار زورن، یه کیک له وان به سه رهاتی حاتم و زوولکه راعه که نه ویش ناوایه:

چیرۆکی دلواکان

به سه رهاتی حاتم و زوولکه راع

"دهگینه وه کاتیک حاتمی تایی مرد، نهویان له سهر کیتیک ناشت. له سهر گلکوکه ی هوزیکیان چن کرد. له سهر به رده کانی بن هوزه که وینه ی کیزگه لیکى قژنالنوزیان کیشابوو که سهروبسکیان په ریشان ببوو. له داوینی کیتوه که وه پروباریک ده خوشی. کاتیک کاروانیک له وی لایان ددها، تا به یانی گوژیان له دهنگی شین و گریان ده بوو. که پوژ ده بووه وه، له و ناوچه یه که سی لئ نه ده بوو جگه له و کیزه سهر نالنوزانه ی نیو هوزه که. دهگینه وه کاتیک زوولکه راع پاشای حیمیه ر له وی لای دا و شهوی له وی کرده وه."

لینه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و شهست و نویم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، دهگیرنه وه کاتیک زوولکه راعی پاشای حیمیه ر شهویک له وی ماوه و گویی له دهنگی نه و شین و گریانه بوو. گوتی: 'نه وه چ باسه؟' پشیمان گوت: 'گۆری حاتمی تایی له و نیزیکانه یه. چهوزیک له سه ر گلکوکه یه تی له بهردی مرمه ر چئ کراوه. وینه ی که نیشک گه لیک ی سه رو قژ ئالوز له سه ر نه و بهردانه نه خشینراوه. هه موو شهویک دهنگی نه و گریان و شیوه نه به گویی نه و که سانه دهگا که شهوانه لیره لا دهن و ده مینه وه.'

"زوولکه راع، پاشای حیمیه ر گالته ی به حاتمی تایی کرد. به خه لکه که ی گوت: 'ئیمه نه مشه و میوانی حاتمی تاین. برسیمانه و تکای ژه میک له حاتم ده که ین.' داوی ماوه یه که خه و به سه ریدا زال بوو نووست. نه وه نده ی پئ نه چوو به خه جلاوی و شیواوی له خه و پاپه ری. گوتی: 'نه ی هوزی عه رهب، خیرا وشتره که م بو بیتن!' که وشتره که یان هیتا، سه یریان کرد وشتره ده له رزی. زوولکه راع فه رمانی دا وشتره که یان کو شته وه و گو شته که یان برژاند و خواردیان. داوی خه لکه که هؤکاری کو شته وه ی وشتره که یان له زوولکه راع پرسسی. گوتی: 'که خه وتم، خه ونم به حاتمی تایی به وه دی. له خه ونمدا بوو شیریکی به ده سته وه کرتبوو به ره و من هات و گوتی: 'تو هاتوو یته لای من و له کاتیکدا من هیچم نییه.' ئینجا هه ر به و شیره وشتره که می سه ر بری. نه و جهنگه یه ی وه خه به ر هاتم. گوتم بگه نه وشتره که ی من و بیه ینن. ده مزانی نه گه ر سه رتان نه برییا مردار ده بووه وه.' کاتیک پوژ بووه وه، زوولکه راع سواری وشتری یه کیک له هاو ریکانی بوو. نه ویشی له پاشکوی خوی سوار کرد و رویشتن. له چیشته نگاودا سواریکیان دیت که به سواری وشتریکه وه دیت و وشتریکی لغاو کردوه و به داووه یه تی. به په رتاو دی. که هاته به ره وه، لینان پرسسی: 'تو کینی؟' گوتی: 'من عه دی کو ری حاتمی تاییم. زوولکه راع، پاشای حیمیه ر کامتانن؟' زوولکه راعیان پیشان دا. ئینجا رووی له زوولکه راع کرد و گوتی: 'ها سواری نه و وشتره به، چونکه باو کم وشتره که ی تو ی سه ر بریوه. نه وه م له جیاتی نه و بو هیناوی.' زوولکه راع گوتی: 'کن نه وه ی پئ گوتی؟' عه دی کو ری حاتم گوتی: 'من دو ی شه و خه وتبووم. باو کم له خه وندا پئی گوتم: 'عه دی، زوولکه راعی پاشای حیمیه ر داوی میوانی لی کردم، من وشتره که ی نه وم سه ر بری. تو وشتریکی بو به ره وه و داوی لیبووردنی لی بکه. له و کاته دا هیچم به ده سته وه نه بوو.' ئیدی زوولکه راع وشتره که ی لی وه رگرت و سه ری له ده ه نده یی و دلوقانی حاتم سوور ما!

حیکایه‌تی دهه‌ندهیی مه‌عنی کورپی زائیده

”ئوه‌ش هه‌ر له‌ چیرۆکی دل‌اوا و ده‌ه‌نده‌کانه‌ که له‌ مه‌عنی کورپی زائیده‌وه‌ ده‌گینه‌وه‌ که رۆژنیک له‌ رۆژان چوو بۆ راو. تینوویتی به‌سه‌ریدا زال ده‌بێ. له‌ لای کۆیله‌ و غولامه‌کانی ئاوی گیر ناکه‌وێ. له‌و جه‌نگه‌یه‌دا که ئه‌و ئاوی تینوو بوو، سێ کچ هاتن یه‌کی مه‌شکۆله‌یه‌ک ئاویان به‌ کۆله‌وه‌ بوو.“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی دووسه د و هفتا هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، سئ کچ هاتن په کی مه شکوله یک ناویان به کوله وه بوو. مه معنی کورې زائیده داوای ناوی لئ کردن. نهو کچانه ناویان داین. معن داوای له غولام و کزله کانی کرد که شتیکی دهنی پیدا به و کچانه، که چی غولام و کزله کان هیچیان پی نه بوو بیده نی. ئیدی نهویش بز هر کام له کچه کان په کی ده تیری له تیردانه کی دانی. که نووکی نهو تیرانه له زیر چی کرابوون. په کیک له کچه کان به وانی دیکه کی گوت: 'به خشه نده بی و دلاوایی ناوا ناکرئ، مه گین له لایه ن مه معنی کورې زائیده وه. وا چاکه نیمه ش په کی شیعریکی به سر دا هه لبلین. کیزی په کم گوتی:

چی به خشیه پیت له هر دوو دنیا
خوای بینیا ز و تاک و بیهاوتا
چی گوره یه شایانی توپه
بی شک تو ده بووی خوا شهریکی با

"که نیشکی دووم گوتی:

رووناکه دنیا به تیشکی گه شت
به خته وه ری چون گوره یه به شت
دریژ کا گشت که س دهستی نیازی
دلنیام دابین ده که ی نیازی

"کچی سینه م گوتی:

دهستی دلاوایت وه که دهستی موسا دهره وشنی
له گوره بی و دهه نده ییت دنیا یه که دخروشنی
گه ردوون چاوی به که سیک کی ناوا ناکه وی تازه
دهستگیری و دلاوایی لسه دهره ونیه وه بجوشنی

"ده گپنه وه که مه معنی کورې زائیده له گه ل چه ند که سینک ده چی بز راو. چه ند ئاسکیک له پیشیان ههستان. هه رکه سه ی که وته شوین په کیان. مه معنی کورې زائیده که وته سه ر دهنکیکیان و له خه لکه که دور که وته وه. دواچار ئاسکه که ی گرت. له ئه سپه که هاته خواری

و سه‌ری بری. لهو جه‌نگه‌یه‌دا پیاویکی دیت به سواری گویدرئژیک به‌ویدا دیت. مه‌عنی کوری زائیده سوار بوو چووه پیشی و سلاوی لی کرد. پنی گوت: 'له‌کویوه دنی؟' گوتی: نه ولاتی 'قه‌زاعه' وه دیم. ده‌میک ساله له‌وی باران نه‌باریوه. نه‌مسال که باران باریوه، ولات سه‌رسه‌وز و خوش بووه. من له‌وی بیستانم کرد. ئیستا هاروی گول‌به‌ده‌م بق میر معنی کوری زائیده هیناوه که له لای ئیمه ناویانگی به ده‌ست‌ودلبازی و دلاوایی ده‌رکردوه. 'معن فرمووی: 'تو چ چاوه‌پوانییه‌کت لهو هه‌یه؟' نهو کابرایه گوتی: 'من به تمام هزار دینارم بداتی.' معن فرمووی: 'نهو پارویه بق تو زوره.' گوتی: 'دهی داوای پینج‌سه‌د دینار ده‌کم.' فرمووی: 'نه‌گه‌ر بلی نه‌وه‌ش زوره؟' گوتی: 'سئ‌سه‌د دینار داوا ده‌کم.' نهی نه‌گه‌ر گوتی: 'نه‌وه‌ش زوره؟' گوتی: 'دووسه‌د دینار داوا ده‌کم.' فرمووی: 'نهی دیسان گوتی زوره؟' گوتی: 'ده‌لیم، باشه سه‌د دینار' فرمووی: 'نه‌گه‌ر له‌وه‌ش که‌متری گوت؟' گوتی: 'ده‌لیم په‌نجا.' فرمووی: 'نهی نه‌گه‌ر به‌وه‌ش رازی نه‌بوو؟' گوتی: 'به سئ دیساریش له‌گه‌لی ده‌سازیم.' فرمووی: 'نهی نه‌گه‌ر هر ملی نه‌دا؟' گوتی: 'گویدرئزه‌که‌می حه‌واله ده‌کم و به ده‌ستی خالی ده‌گه‌ریمه‌وه مال.' معن ده‌ستی کرد به بیکه‌نین. پاشان نه‌سه‌په‌که‌ی ئازوت و خوی گه‌یاندده ده‌ست‌وپیتوه‌نده‌کانی. کاتیک چووه‌وه ماله‌که‌ی، چه‌ند که‌سی بانگ کرد. گوتی: 'له‌ فلانه شوین که‌سیکی لینه هاروی هیناوه و بق مالی ئیمه ده‌گه‌ری. بچن بیه‌نین.' چوون کابرایان هینا. په‌رده‌دار روخسه‌تی هاتنه‌ژووری بو خواست. فرمووی با بیته ژوور. که هات، نهو ده‌رک و بان و سامان و ده‌ست‌وپیتوه‌نده‌ی دیت، بهو دوخه‌ توژیک خه‌جلا و مه‌عنی نه‌ناسییه‌وه. سلاوی کرد. میر سلاوی سه‌نده‌وه و گوتی: 'برای عه‌ره‌ب، چیت هیناوه؟' گوتی: 'هه‌رچه‌نده کاتیشی نییه، لهو وه‌رزه‌دا هاروم بق هیناوی! داوایه‌کیشم لیته.' فرمووی: 'داوای چیت هه‌یه؟' گوتی: 'هزار دینارم بده‌یتی.' معن فرمووی: 'نه‌وه‌نده زور؟!' گوتی: 'دهی پینج‌سه‌د دینار.' فرمووی: 'پینج‌سه‌د دینار؟!' گوتی: 'با سئ‌سه‌د دینار بئ.' فرمووی: 'کوره زوره، زور.' گوتی: 'قه‌ینا دووسه‌د دینار.' فرمووی: 'وه‌ره خواری.' گوتی: 'دهی سه‌د دینار.' فرمووی: 'دیسان زوره.' گوتی: 'په‌نجا دینار.' فرمووی: 'هه‌ر زوره.' گوتی: 'با سئ دینار بئ.' فرمووی: 'له سئ که‌متر چی؟' کابرا گوتی: 'به خودا نهو سواری هاته ریم هه‌ر زور به‌دغه‌ر بوو. ئاخ‌ر له‌وه که‌متر چی لی بکه‌م؟' میر معنی کوری زائیده نه‌وه‌نده بیکه‌نی، ژانی کردبوو. پاشان بانگی ده‌مراسته‌که‌ی کرد و گوتی: 'هزار دینارییه‌ک و پینج‌سه‌د‌دیه‌ک و سئ‌سه‌د‌دیه‌ک و دووسه‌د‌دیه‌ک و سه‌د‌دیه‌ک و په‌نجا دینارییه‌ک و سئ دیناری بده‌ری با که‌رکه‌شی له به‌رده‌رگا راه‌وستی.' بهو جوړه عه‌ره‌به‌که دوو هزار و سه‌د و هه‌شتا دیناری وه‌رگرت و به سه‌رسامییه‌وه به دوعای خیره‌وه بق مه‌عنی کوری زائیده، گه‌راوه. په‌حمه‌تی خودایان لی بئ.

چيروڙڪي زالجووني عهڙب بهسهر ٺهندهلوسدا

”خاوهنشڪو، دهگيرنهوه له ٺهندهلوس شارڪ پيتهختي پاشاڪان بوو. پٺيان دهگوت: لهبته، ٺه شاره ڪوشڪيڪي تيدا بوو، هميشه قوفليڪ به دهرگاڪهيهوه بوو. ٺهگر يهڪيڪ له پاشاڪان دهمرد و يهڪيڪي ديڪه جيگاڪهي دهگرتهوه، قوفليڪي ديڪهي دههينا له دهرڪي ٺهوه دها. بهو جوڙه ڙمارهي ڪلڙمهڪان گهيشتنه بيست و چوار دانه. واي لن هات دسهلاتي ولات كهوته دهست كهسيڪ كه وهچهي پاشاڪان نهبوو. ٺهوه پاشايه ويستي قوفلهڪان بڪاتهوه. ٻو ٺهوهي بزاني ٺهوه ديوه چي تيدايه. گهورهڪاني ولات سهرڪونهيان ڪرد. پاشا گويي نهواني و گوتي: ’هه دهيانكهمهوه.‘ گهورهڪاني ولات ٺهوهي ماليان ههبوو داينن ههتا نهڪاتهوه. پاشا له ههلويستهڪهي پاشگهز نهبووهوه.“

لنرهدا بوو، ماوهي چيروڙڪي ٺهمشهويش ڪوتايي هات و شههزاد دريڙهي چيروڙڪهڪهي ههلگرت ٻو شهويڪي ديڪه.

که شهوی دووسه د و هفتا و په کم هاتوه

گوټی: "خاوه نشکو، پاشا له هلوښته که ی پاشگه ز نه بووه وه. دواى ټوه کلومه کانی لى کرنه وه و دهرگای کوشکی کرده وه. له ویدا په یکه ری چند عه ره بیکی دیت که له سره نسپ و وشترن. شیریان به لا قد و رمبیا به دهسته وه. په کتیبیکیشی دیته وه که تیدا نووسرابوو: 'هر کاتیک ټو دره گایه بکریته وه، هوزیکى عه رب دهست به سر ټیره دا -دگری. بیچم و قه باره یان وه کوو ټو په یکه رانه. په تکیه، تکیه! به هیچ شنیوه په ک ټو -درگایه مه که نه وه.'

"وا بوو هر له و سآله دا تاریقی کوپی زیاد له سه رده می خیلافه تی وه لیدی کوپی عه بدولمه لیکى ټوومه ویدا ټو شاره ی گرت. ټو پاشایه ی به خراپترین شیوه کوشت. شاری تالان کرد. ژنان و کورانی ټویى به دیل گرتن و بردنی. خه زینه په کی زوری له وى دیته وه و بردی. په کیک له و خه زینانه سه د و هفتا تاج و دوپ و یاقوت بوو. به ردی گرانباى له ویدا دیته وه. په یوانیکى هه بوو که سواری نیزه به دهست نه دیده توانی بجیته ټوئ. له و دیوانه دا ټو هنده ی ده فری زیرین و زوین تیدا بوو له ټو ژمار نه دهات. سفره په کیشى له ویدا دیته وه که هی سه رده می سوله یمان کوپی داوود بوو ما بووه وه. ټو سفره په له زمرودی سه وز بوو. هر ټو سفره په ټیستا له شاری پومايه. ده فره کانی ټو سفره په زیرین. له و شاره دا زه بووریشیان دیته وه که به خه تی یونانی له سه ر په ری زیرین نووسرابوو. گه وه هر و شتیشیان پيدا کردبوو. کتیبیکیان دیته وه که باسی سوود و زیانی رووه ک و چوئیه تی شار و گونده کانی تیدا نووسرابوو. هر له و کتیبه دا ته له سم و زانستی کیمیاى خوری و مانگی تیدا ده زانرا. کتیبیکى دیکه یان دیته وه، له باره ی پیشه گه لی تاشینی یاقوت و به رده گه لی دیکه، تیکه لاوی ژهر و تریاک، سیمای زهوی و دهریاکان، شار و کانگا کانه وه نووسرابوو. له و شاره دا کووپه په کی گه وره ی پر له ټیکسیریان دیته وه.

"ټیکسیریک که دره میک له و سه د دره م زیو ده کا به زیر. هه روه ها ټاویته په کی گه وره ی بازنه بیان دیته وه که بؤ سوله یمانى کوپی داوود [سلاوی خودای لى بى] دروست کرابوو. هر کات که سینک چاوی لى ده کرد، حوت شوین و ناوچه ی تیدا ده دیت. له ویدا شوینیکیان دیته وه که ټو هنده ی یاقوت تیدا بوو له باس نایه و نه ده ژمیردرا. ټیدی ته وای ټو ماله یان پیچاوه و بردیان بؤ عه بدولمه لیکى کوپی مه روان. عه رب بوونه ده سه لاتداری ټو شاره که په کیک له شاره گه وره کان بوو.

به‌سه‌رهاتی هیشام و مندالیک

”دیسان ده‌گیزنه‌وه که هیشامی کورپی عه‌بدولمه‌لیکی کورپی مه‌روان پوژنیک له روژان له راودا ئاسکینکی دیت و که‌وته شوینی. له‌و جه‌نگه‌یه‌دا چاوی به مندالیک که‌وت، خه‌ریکی مه‌رله‌وه‌پاندن بوو. هیشام به‌چه‌ند که‌س له‌ پیاوه‌کانی گوت: ‘ئو منداله‌ بگرن و بوم بیتن.’ منداله‌که‌ سه‌ری هه‌لینا و به‌ هیشامی گوت: ‘دابونه‌ریتی مه‌زنان نازانی؟ به‌ چاوی سووک سه‌یری من ده‌که‌ی؟ منت شکانده‌وه. قسه‌ی گه‌وره و پاشایانه ده‌که‌ی، به‌لام ئاکارت پاتالانه‌یه.’ هیشام پتی گوت: ‘کور، ئه‌وه ده‌لنی چی؟! وریا به! ده‌زانی من کیم؟! من ده‌ناسی؟’ گوتی: ‘ده‌تناسم، به‌لام هینده‌ بیره‌وشتی، پینش ئه‌وه‌ی سلاروم لئ بکه‌ی، ده‌ستت کرد به‌ قسه‌کردن.’ هیشام گوتی: ‘وریا به! من هیشامی کورپی عه‌لدولمه‌لیکی کورپی مه‌روانم.’ منداله‌که‌ گوتی: ‘خوا ده‌وامی عومرت نه‌دا و به‌ نامانجت نه‌گه‌یه‌نی! تو زور قسه‌ ده‌که‌ی و ریز و حورمه‌تی به‌رانبه‌ره‌که‌ت که‌م ده‌گری. ئه‌وه‌ش دابی گه‌وران نییه.’ ئیدی هیشتا قسه‌کانی منداله‌که‌ ته‌واو نه‌بیوو که‌ غولام و نوکه‌ره‌کانی هیشام له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه له‌ده‌وری کۆ بوونه‌وه. هه‌ریه‌ک له‌ لایه‌که‌وه ده‌یکوت: ‘سلاروت لئ بی خه‌لیفه.’ هیشام به‌ داروده‌سته‌که‌ی گوت: ‘له‌و قسه‌یه‌ گه‌رین، بچن ئه‌و منداله‌ بیده‌نگ که‌ن.’ غولامه‌کان ده‌وری منداله‌که‌یان گرت. کاتیک منداله‌که‌ ئه‌و هه‌موو سوپایه‌ی دیت، ئیدی هیچی نه‌گوت و هیچی لئ نه‌پرسین، به‌لکوو سه‌ری داخست. به‌کسه‌ر هات بۆ لای هیشام، له‌ پینشی راوه‌ستا، بی ئه‌وه‌ی سلارو بکا، سه‌ری داخست و چاوی له‌ زه‌وویه‌که‌ بری و مه‌قی نه‌کرد. به‌کیک له‌ پیاوه‌کانی خه‌لیفه گوتی: ‘گلاو ئه‌وه بۆ سلارو له‌ خه‌لیفه‌ ناکه‌ی؟’ ئه‌و منداله‌ به‌ تووربه‌یه‌وه چاویکی لئ کرد و گوتی: ‘کورتانه‌ که‌ر، رینگاکه‌م دوور بوو. پشوووم سوار بوو. نه‌متوانی سلارو بکه‌م.’ هیشام ئه‌وه‌نده‌ی دیکه‌ تووربه‌ بوو گوتی: ‘بچکۆل، وا دیاره‌ ئه‌مروۆ به‌خت نییه‌ و هه‌لگه‌راوه‌ته‌وه و نه‌جه‌لت هاتوه.’

”منداله گوتی: ‘هیشام، به‌خودا ئه‌گه‌ر کاتی مردنم نه‌هاتبی، ئه‌وه قسه‌ی تو ناتوانی هیچ زیانیکی بۆ من ببی.’ ئینجا په‌رده‌دار به‌ منداله‌که‌ی گوت: ‘گلاو ئاخ‌ر تو شیایوی ئه‌وه‌ هه‌ی له‌گه‌ل خه‌لیفه‌ی سه‌رده‌م دمبه‌دمه‌ بکه‌ی؟!’ منداله‌که‌ گورج وه‌لامی داوه: ‘به‌رده‌وام تووشی ده‌رد و خه‌م دبی و له‌ ده‌ست مه‌ینه‌ت رزگارت نابن. مه‌گه‌ر نه‌تبیستوه‌ه که‌ په‌روه‌رینی مه‌زن ده‌فه‌رمووی: ‘یوم تاتی کُلِّ نَفْسٍ تَجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا.’ ئیدی له‌و جه‌نگه‌یه‌دا هیشام زور تووربه‌ بوو. به‌ میرغه‌زه‌بی گوت: ‘سه‌ری ئه‌و منداله‌م بۆ بیینه، چونکه‌ بیره‌وشتی کردوه‌ و سنووری خۆی نازانی.’ میرغه‌زه‌ب منداله‌ی له‌سه‌ر زه‌وی دریز کرد و شیرده‌که‌ی له‌سه‌ر ملی راگرت. خۆی خافلاند و چاوه‌ریی فه‌رمانیکی دیکه‌ بوو. هیشام گوتی: ‘بیکوژه.’

۱. واته: ”پوژی په‌سلان هه‌رکه‌سه‌ی پاریزگاری له‌ خۆی ده‌کا و بناشت ده‌کا.” به‌شیک له‌ نایه‌ی ۱۱۱ی سووربه‌ی نه‌حل.

ماوهیه کی دیکه خوی له گیلی دا و گوتی: 'چ بکه م؟' هیشام گوتی: 'بیکوژه. منداله که زانی که ئەم جار جاری سینیەمە و فریای خوی نەکه وی کاری تەواوە. قاقایەکی کیشا. وا پیکەنی که خلینەکانی وەدەر کهوتن. هیشام بەو پیکەنینه زۆر توورە بوو. ئینجا گوتی: 'پنم وا بی تو شیتی. مەگەر تو نازانی ئیستا دەکوژینی و لەم دنیا یە دەروێ؟ لەو جەنگە یەدا بە چی بیدەکنی؟'

"منداله که گوتی: 'خەلیفە، ئەگەر که مینک درەنگتر بمکوژن، هیچ قازانجیک بە من ناگا. بەلام، خەلیفە، چەند بە پیتیکم وەبیر هاتەو، ئەوانەم لی بییستە، مەترسە ماوه زۆرە بۆ کوشتنی من.' هیشام گوتی: 'بلی بزانی چین، بەلام بە کورتی، زۆری درێژ مەکەو. منداله عەرەبە که ئەو شیعرە ی خویندەو:

لە دارستانێکی چەردا فیسقە یە ک
بە گریانەو لینی دەهات نووزە یە ک
ئە ی گەرە و سەرورە ی بالندان هاوار
بە زەییست دابی بە زەر نە قووتە ی زار
بی تامە ژین پەرپەرە لە داخ و ئاخ
بە گژ مێشوو لە دا دەچی هەلوی شاخ

"هیشام بزە یە کی هاتی و گوتی: 'بە خۆشە ویستی حەزەرە تی محەممەد، ئەگەر ئەو منداله لە پیشدا ئەو قسە یە ی کردبا، بیجگە لە خەلافەت، ئەو ی داوای کردبا دەستم وەبەر نە دەهینا.' بە یە کیک لە خزمەتکارەکانی گوت: 'دا گیرفانی پر کەن لە زێر و گەوهر.' ئینجا خزمەتکارە که خەلاتیکی گەرە ی لە زێر و زیو و مالی دیکە دا بە منداله که. منداله که خەلاتە که ی وەرگرت و گەرەو بۆ لای مەرەکانییەو.

بەسەر هاتی برایمی کورپی مەهدی و مەئموون

"چیرۆکیکی خۆشی دیکە ئەو یە کاتیک نۆرە ی خەلافەت گەیشتە مەئموونی کورپی هاروونە پرەشید، مامی خوی، برایمی کورپی مەهدی، پشتی نەگرت و سەر سپیزی نە کرد. بەرەو ولاتی 'رە ی' چوو. لەوی خەلافەتی دامەزراند. سالیکی و یازدە مانگ و دوازدە پوژ بەو شیۆ یە تیپەری. مەئموونی برازای داوای لی کرد، بیتهو ژیر دەسلەلاتی خەلافەت و سەر پیتی نەکا. بەلام برایم نکا و داوای مەئموونی قەبوول نە کرد و گوێزایە لی نەبوو. که مەئموون زانی ناگەریتەو، سوپای ساز کرد و بەرەو رە ی کەوتە ری. که برایم هەوالە که ی بی گەیشت، لە ترسی کوژان نەیتوانی بەردەوام بی. هەلات بۆ بەغدا. لەوی خوی

شاردهوه. مهئموون جاپی دا هەر کەس شوینی برام ناشکرا بکا، سەدههزار دیناری
دهدریتی. برام دهگیریتتهوه دهلی: 'کاتیک ئەوهم بیست، ترسم لێ نیشتم.'
لێره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشهوش کۆتایی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکی
هه لگرت بۆ شهوینکی دیکه.

که شهوی دووسه د و هفتا و دووم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکۆ، برابم گوتی: 'من که ئەو هه‌واله‌م بیست، ترسم لئ نیشته. خۆم پیم سه‌یر بوو! نیوه‌رۆ له مال هاتمه‌ ده‌ری. نه‌مه‌زانی بچم بۆ کام لا. پووم له کۆلانی‌ک کرد سه‌ر کۆلانه‌که ده‌لاکتیم دیت له به‌رده‌رکی مالتیک راوه‌ستا‌بوو. چومه‌ پیش و پیم گوت: نه‌ری شوینیکت پین شک دئ ماوه‌یه‌ک خۆمی تیندا بشارمه‌وه؟' گوتی: 'به‌لئ وه‌ره ژووری.' درگای کرده‌وه. منی برده‌ مالتیکی زۆر خاوینه‌وه. ده‌رگای داخست و له‌پێوه‌ لیندا رویشته. زۆر ترسام، له‌ دلئ خۆمدا گوتم: 'رهنگه‌ ئەو کابرایه‌ بانگه‌وازه‌که‌ی خه‌لیفه‌ی بیستین. ئەوه‌ پویشته‌ هه‌تا خه‌لیفم لئ ئاگادار کاته‌وه.' ئیدی به‌ ترس و دل‌پاوکتیوه‌ وه‌ک هه‌نجالی سه‌ر ئاو له‌ کولاندا بووم. له‌وی دانیشتم. بیرم له‌ کاره‌کانی خۆم ده‌کرده‌وه‌ که هه‌پر دا ده‌رگا کراوه‌ ده‌لاکه‌ هاته‌وه‌ کۆله‌ریکیشی له‌گه‌ل خۆیدا هینابوو. کۆله‌ره‌که‌ هه‌موو که‌لوپه‌لیکی ژیان، له‌ ده‌فر و خواردمه‌نی و شتی دیکه‌ی له‌سه‌ر شان دانابوو. پینی گوتم: 'به‌ قوربان‌ت بم، ئەوه‌ چونکه‌ من به‌ رۆژدا هه‌ر ده‌ستم له‌ناو قژ و سه‌ر و خوین و زیپکه‌ و شتی خه‌لکدایه‌، نه‌مویست که‌لک له‌ شته‌کانی من وه‌رگری.' برابم ده‌لئ: 'له‌و جه‌نگه‌یه‌دا من زورم برسی بوو دانیشتم ده‌ستم کرد به‌ خواردن. پیم شک نایه‌ تا ئەو رۆژه‌ ئەوه‌نده‌م خواردن به‌ گیان که‌وتی. که‌ تیرم خوارد، ده‌لاکه‌ پینی گوتم: 'گه‌وره‌م، ببوره‌، من شایانی نه‌وه‌ نیم له‌گه‌ل جه‌نابت قسه‌ و باس بکه‌م، به‌لام ئەگه‌ر جه‌نابت که‌ره‌م به‌رمووی و به‌ فرمایشته‌کانت گه‌وره‌م که‌ی، من خوشحال ده‌بم.'

" 'من پیم وا نه‌بوو به‌مناسی. پیم گوت: 'تۆ له‌ کوپوه‌ ده‌زانی که‌ من قسه‌یه‌کم بۆ گوتن پینه‌ یان نا؟' گوتی: 'ماشه‌للا، گه‌وره‌م زۆر له‌وه‌ به‌ ناوبانگه‌ره‌ که‌ من ناویم نه‌بیستین. جه‌نابت سه‌روه‌ری من، برابمی کۆری مه‌هدییت که‌ مه‌ئموون سه‌ده‌ه‌زار دیناری داناوه‌ بۆ خه‌لاتی ئەو که‌سه‌ی شوینی تۆی پیشان دا.' 'برابم ده‌لئ: 'که‌ ئەو قسه‌یه‌م بیست، گه‌وره‌یی نه‌وم بۆ ده‌رکه‌وت. له‌ لای من ئەوه‌نده‌ی دی ریزی چوه‌ سه‌ری. رازی بووم قسه‌ی بۆ بکه‌م. ئینجا من مال و منداله‌که‌م بیر هاته‌وه‌ و ئەو شیعه‌رم بۆ گوت:

ئه‌گه‌ر گریانئ دوو چاوم وه‌کوو کزه‌ی جه‌رگم بایه
خه‌م و ناسه‌—زۆری دروونم ده‌بووا سه‌ری بکرده‌یه
به‌ختم وه‌های خه‌و لئ که‌وتوه‌، هه‌ر ته‌مای هه‌سه‌تانی نییه
ژیانئ پر له‌ نسه‌کۆی من ده‌ردی—که‌ ده‌رمانئ نییه

" که‌ ئەو شیعه‌ری له‌ من بیست، گوتی: 'گه‌وره‌م، ده‌توانم منیش چه‌ند به‌یتیک بلێم؟'

گوتم: 'بیلی.'

"ئیدی دلاکیش ئەو شیعەرەى خویندەوہ:

من دەزانم تو چەندەت دەرد و خەم دیوہ
چەندت ئینش و ئازار و مەینەت بینییوہ
چی کۆسپ و تەگەرەیه هەمووت هاتە پئی
پەوا نەبوو ئەو هەموو کەندەت بییتە پئی
شاد بە و بە دلێکی ئاسوودە بخوہ
من هەم مەل ناتوانی بفری لەو سەرەوہ

"برایم دەلی: 'من پیم گوت: 'لە گەرەبیدا هیچت نەهیتشتەوہ. بەو شیعەرەنەت تەواو
خەمت لە دل پەواندم و ماتەمت لە دل شۆردمەوہ. دا زەحمەت نەبێ چەند بەیتی دیکەشم
بۆ بلی. 'ئەویش ئەو چەند بەیتەشی بۆ گوتم:

قەت مات و مەل ————— وول مەبە بە دەست کاری خوداوە
خۆشی ئیستات تیک مەدە لەبەر ئەوہی پوو ی داوہ
شتی وایان زۆر دیوہ گ ————— لەلی میر و پاشایان
پوژی خۆشی سەرکەوتون، دەرباز بوون لە بەلایان

"برایم دەلی: 'کە ئەو شیعەرەم بیست، سەرم سوور ما. خۆشی و شادیم بۆ گەرەوہ.
ئینجا کیسە یەک کە زیتریکى زوری تیدا بوو لە پینشم دانا و مالاواییم لى کرد. 'پینشم گوت:
'تکایە، ئەو پارەیه لە کارە گرینگە کانتدا خەرچ کە. ئەگەر پوژیک من لەو گیتاوە پزگارم
بێ، زۆر لەوەت زیاتر پاداش دەدەمەوہ. 'دەللاکە کە بە توورەییەوہ کیسە زیتریکى بۆ لای
من هاویشت و گوتی: 'ئەگەر ئیمەى سوالکەر لە لای ئیوہ پلە و پایە یە کمان نییە، بەلام لە
سایەى گەرەبى و جوامیزی جەنابتەوہ یەکی وەک منت بەسەر کردەوہ و بە هەنگاوە
پیرۆزە کانت منت سەر بلند کرد. من لە هەنەبەر خزمەتیکدا کە ئەرکی خۆم بوو، چون زیتر
لئى وەرگرم. بە خودا ئەگەر ئەو قسە یە دووبارە بکەیتەوہ، خۆم دەکوژم. 'برایم دەلی: 'من
کیسە کەم هەلگرتەوہ. "

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی هات و شەرزاد درێژەى چیرۆکەکەى
هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی دووسه د و هفتا و سینه هاتهوه.

گوتی: "خاوهنشکو، برایمی کوپی مههدی دهلی: 'من کیسهکه م هه لگرت و گه رامهوه. که گه رامهوه بهردهرکی مالهکهی، پنی گوتم: 'گه وره م، ئیره بۆ تو له هه موو جینهک پاریزراوتره. هیچ به سه ر منهوه بارگرانی نییت. تو لیره دانیشه هه تا خودا ده رکیک به رووتدا دهکاتهوه.' گوتم: 'به قسه ت دهکه م. به مه رجیک له و کیسه یه خه رج بکهی.' ئه و وای پیشاندا که مه رجه کهی منی قه بوول کردوه. هه ر بۆیه من چه ند رۆژیک له وئ مامه وه. به لام ئه و له کیسه کهی خه رج نه ده کرد.

"ئه و جار من وه ک ژنان سه لهم له پنی کرد. په چه م به روومدا دا. چارشیوم به سه ردا نا و له ماله ی ئه و هاتمه ده ر. زوری ش ده ترسام. رۆیشتم هه تا گه یشتمه نزیک پرده که، ویستم له پرده که بپه رمه وه. له پهر سواریک که له پیشدا یه کیک له غولامه کانی من بوو چاوی پیم کهوت. منی ناسییه وه. هه رای کردم و گوتی: 'ئه وه یه وا پیاوه کانی حکومه ت به نوایه ون.' ئه وه ی گوت و هات بمگرئ. مستیکم له ده می ئه سپه کهی دا. به ئه سپه وه له دیجلم هاویشتم. خه لک تیی ئالان و خه ریکی رزگارکردنی بوون. منیش به په له له پرده که په ریمه وه. گه یشتمه به ردهرکی مالیک، ژنیک له دالانه کهی راوه ستابوو. به ژنه که م گوت: 'خانم، په نام بده. پیاوی خه لیفه به دوامه ون.' ژنه گوتی: 'خه مت نه بی.' گورج منی برده دیویکه وه. گه وره یی نواند خواردن و خوارده وه ی بۆ هیتام. ئینجا پرسی: 'ئه ری ترسه که ت ره وی؟' له و قسه یه دا بوو که زۆر به توندی له ده رگایان دا. ئه و ژنه چوو ه ده ری ده رگا بکاته وه. سه یرم کرد خاوه ن ماله که هه ر ئه و پیاوه یه که من له سه ر پرده که وه له دیجلم هاویشتم. سه ر و چاوی شکابوو خوینی پیندا ده هاته خوارئ. ئه سپه که شی پنی نه بوو. ژنه کهی پنی گوت: 'ئه وه چ بووه؟' کابرا گوتی: 'به فه رمانی خه لیفه به دوای پیاویکه وه بووم، به ریکه وت چاوم پنی کهوت. ویستم بیگرم، که چی مستیکی له ده می ئه سپه که م دا و له دیجلم هی هاویشتم. بۆ خوشی هه لات.' دوا ی ئه وه ژنه ده سمالی هیتا ده ری و سه ر و ده موچاوی بۆ پینچا و له جیندا خه وانندی. دوا یه هاته وه بۆ لای من. گوتی: 'وا دیاره میرده که م ئه و کیشه یه ی له گه ل تو بووه.' گوتم: 'به لئ، من بووم له دیجلم هاویشتم.' ژنه دلخوشی دامه وه و گوتی: 'مه ترسه، هیچ کیشه یه کت بۆ دروست نابئ.' ئیدی هه تا سنی رۆژان له وئ مامه وه. پاشان گوتی: 'ده ترسم ئه و پیاوه م پیت بزانی و دوا یه ئه وه ی لئی ده ترسی به سه رت بی. وا چاکه خۆت رزگار کهی.' هه تا شه و ده رفه تم خواست. گوتی: 'قه یدی نییه، تا شه و لیره به.' که بوو به شه و جل و شتم له به ر کرد و وه ده ر که وتم. که نیزیکم بوو چووم بۆ مالی ئه و. که منی دیت، به زه یی پیندا هات. زۆرم بۆ گریا. سوپاسی خودای کرد که ساغ و سلامه تم. گورج له مال چوو ه ده ر. وای پیشان دا ده چی پینداویستی

شينو بکړئ. من ناگام له هيچ شتيک نه بوو له ناڅا و ديتم نه وه برايمى موسلى و پياوهدکانى له و لاوه دين. ژنيکيش له پيشيان دهر ووا. که جوان لتيان ورد بوومه وه، هر نه و که نيزه بوو. راست هاتنه لای من. منى دايه دهست نه وان. نه وان منيان به جلى ژنانه وه برده لای مه نمون.

" مه نمون له کورى گشتيدا داواى منى کرد. که چوومه کوره که يه وه، به خليفه ناوم برد و سلوم کرد. مه نمون گوتم: 'سلاوت لى نه يى'. گوتم: 'نهى خليفه، فرمان فرمانى خوته، يان بمکوژه، يان بمبخشه. به لام له بيرت نه چى نه و خوشييه لى به خشيندايه له توله سندنه ودا نييه. ليبوردينى تو گوره ترين ليبوردين ده يى، چونکه گوناحى من گوره ترين گوناحه. نه گهر بمکوژى، نه وه دهسه لاتدارى و نه گهر به خشنده ييم له گه ل بکى، نه وه کارىکى ره وايه.' نيدي نه و دوو به يته م بؤ گوتم:

گوره و گوره يى و شاخ و بهرزيى
ليک دين نه وانه، دينن ته بايى
گوره يى نايه له سووک و هرزان
ته پکيش قهت سهرى ناگاته هوران
چاوه پيم نه وړو خليفه ي زه مان
خوش بى له سووچ و هله و تاوانمان

"برايم ده لى: 'کاتىک نه و شيعرانم خو يندنه وه، مه نمون سهرى هله يتا و چاويکى لى کردم.' نه و جا من نه و دوو به يته شم خو ينده وه:

کارى من به لى و گوئ پاگرتنه
کارى پاشاشم مشوورخواردينه
به رقيشه وه گه سهرم بهر ي
له گهره مى نه و خيترم پى ده بر ي

" نيدي مه نمون سهرى هيتايه پيشى و نه و دوو به يته ي خو ينده وه:

له گه ل دوژمندا وهک پولا سهختين
له گه ل دوس تيشدا، نه رمين و مؤمين
ني نسافى ني مه وهک سه وقات دهر ووا
بؤ سام و زاكون، تاكى سه رزه وين

” کاتیک ئەو شیعرەم لەو بیست، تۆزە هیواوەکم بە دلدا گەرا. دواى ئەو مەئموون رووی لە ئامۆزا و براکەى، ئەبى ئیسحاق کرد و لە بابەت مەنەو رابوێژى لەگەل کردن. هەموویان رازی بە کوشتم بوون، بەلام لەسەر کوشتمەکم کیشەیان بوو. ئینجا مەئموون بە ئەحمەدى کورى خالیدی گوت: ’تۆ دەلێی چی؟’ ئەحمەد گوتی: ’خەلیفە، ئەگەر تۆ ئەو بکوژی، نمونەى ئاوا زۆرە که بەو شیوەیە که سێکیان کوشتوو، بەلام ئەگەر ببیەخشی، ئەو نمونەى وا پەیدا نابێ که سێک لە که سێکی ئاوا خوش بووبی. ’ ”

لێرەدا بوو، ماوەى چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی هات و شەهزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی دووسه د و هفتا و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'هرکه مهئموونی خهلیفه قسهکهی نهحمهدی کوپی خالیدی بیست، سهری برده پینشی و نهو شیعرهی خویندهوه:

دیو و درنج بیب، من لیت خوش دهبم
بزائم پیاوکوژیت، من لیت خوش دهبم
مادام نهو قسهی تیتدا کردوه
دهزائم دژمیت، من لیت خوش دهبم
رقی دونیایه من دهخومهوه
لهبر زاناییت من لیت خوش دهبم
گر پیکدا بدهی ئاسمان و زهوی
رق تهواو نابیت، من لیت خوش دهبم
نهتو که ئاوا دهپارییهوه
چون توبه دهکهیت، من لیت خوش دهبم
هز ناکه م من به کوپووزانهوهی کهس
ناخوشه پهستیت، من لیت خوش دهبم

" که نهو شیعره م بیست، چارشینوهکه م لهسه ر لا برد و دهستم کرد به نهلاهوئهکبر و سلالات لیدان. گوتم: 'خهلیفه، خودا چاکهت بۆ بکا، پهحمهتت بهسهردا بریژی. 'ئینجا مهئموون گوتی: 'بپۆ بیخه م به. تو له نهماندای. 'گوتم: 'خهلیفه، گوناحی من زور لهوه زیاتر و گهورهتره بتوانم پاکانهی بۆ بکه م. دلواوی و لیبوردهیی توش زور لهوه زیاتره من بتوانم له ئاستیکی شیاودا سوپاست بکه م. 'دوای نهوه نهو شیعره م خویندهوه:

پادشا! به تۆوه سهری تاجت بهرز بی
هاتت به گوپ و دوژمنت لهرز بی
بۆ دلخوشی و کهیف و شادی له مالا
حـــــــــــــــــوریت دهلال و ریک و دلوا
دهرکت به رووی هه موو کهس کراوهیه
تا ئاوا بی ئالاکهت هر شهکاوهیه

مَنْ مَمُونٌ كَوْتِي: قَالَ تَمَّالٌ ﴿ قَالَ لَا تَتَّيَّبَ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ
رَحِيمِينَ ﴾ يوسف: ٩٢

واتا: فرمووی: ﴿هیچ جزره لومه و سهرزه نشستیکان له سهر نیه، من هیچ ره خنه یه کم
یتان نیه و هیچم له دلدا نیه به رامبه ر نیوه! خودا لیتان خوشبین و له تاوان و سته مکاریتان
بیورئ: خودا له هه موو کهس به رحم ترو لیبوردو تره بؤ که سانیک توبه بکن و بگه پینه وه
و لای و ملکه چی فرمان و جله و گیرییه کانی بن!﴾

مامه نه وه ته واری مال و سامانه کهم دایته وه و برؤ ترست له هیچ نه بی. من سو پاسم
کرد و دوعام بؤ کرد. مهنمون قه دری گرتم و گوتی: 'مامه، نه بوو ئیسحاق و عه باس
کوتیان بتکوژم.' منیش گوتم: 'خهلیفه ی زه مان، نه بوو ئیسحاق و عه باس پیشنزاری
کوشنتی منیان بؤ کردی، به لام تو ژیرانه ترین کارت کرد. منت له بیهیوایی رزگار کرد.
هیوات وه بهر نامه وه.' ئیدی مهنمون سو جده ی برد و ماوه یه کی باش له سو جده دا ماوه.
سوایه سه ری هه لبری و گوتی: 'مامه ده زانی له بهر چی چوومه سو جده؟' گوتم: 'رهنگه
به ر نه وه بوو بن که توی به سه ر دژمنه که تدا زال کرد.' مهنمون گوتی: 'مه به سستی من
نه وه نه بوو به لکوو له بهر نه وه بوو لیبوردنی توی خسته دلمه وه.'

"برایم ده لی: 'منیش باسی کابرای ده لاک و سواره که و خیزانی سواره که و که نیزه و
نه وه ی به سه رم هاتبوو هه مووم بؤ مهنمون گیزاوه. مهنمون فرمانی دا که نیزه که بینن.
نه ویش له مال چاوه رپی خه لات بوو. که هینایانه هه منته شی خهلیفه، خهلیفه پی گوت: 'نه وه
چی وای لی کردی که خه یانه تت به خاوه نه که ی خۆت کرد؟' که نیزه گوتی: 'ته ماعی نه
خه لاته وای لی کردم.' خهلیفه گوتی: 'تو میزد یان کورپ هه یه، یان نا؟' گوتی: 'نه وه لا.'
ئیدی خهلیفه گوتی: 'سه د قامچی لی بدن و بیخه نه به ندی هه تاهه تاییه وه.' دوا ی نه وه
کابرای ده لاک و سواره که و خیزانیان هینا. خهلیفه له سواره که ی پرسی: 'بؤ پیشت به و
کابرایه گرت؟ هؤکاره که ی چی بوو؟' سواره که گوتی: 'له بهر نه و ماله بوو.' خهلیفه گوتی:
'تو به و دل و دهروونه پیسه ته وه شایانی نه وه ی بی به ده لاک.' ئینجا که سیکی بؤ دانا که
بیبا بؤ دووکانی ده لاک و رایسپیری فیری ده لاک ی بکن. خه لاتیکی باشیشی دا به ژنه که ی
و له کوشکدا جی کرده وه و گوتی: 'نه وه ژنیکی گه وره و تیگه یشتووه، له کار و بریاره
گرنگه کاندا کارمان پی ده بی.' پاشان به ده لاک ی گوت: 'چونکه نه و کاره جوامیرانه و
سازایانه ت کرده وه، ده بی له راده به دهر ریزت لی بگیردرئ.' هه ر بویه هینایان مالی
سواره که ی سو پایان داین و پازده هه زار دیناریشیان له گه لی داین.'

چيروکي ٺيرهي زاتولعيماڊا

”حڪايه ٽيڪي ديڪه دهگيرنهوه: عهبدوللا ڪوري ٺهبوقولابه وشترهڪهي بزر بيوو. بهدواي وشترهڪهيدا پڙيشت. دهشت و بيروونهڪاني يهمن و دهشتي سينا گهرا. لهپردا پڙي ڪهوته شاريني گهوره ڪه لهو شارهدا خانوي بهرز بهرزي لي بيوو. ڪه نزيڪ بووهوه، بيوي بڙ ٺهوه نهدهچوو ٺهه شاره ڪهسي ٿيدا نهين. چووه نيو شارهوه ههتا بهدواي وشترهڪهيدا بگهري، بهلام ٺهوهندهي بهنيو شاردا گهرا، ڪهسي نهديت، شار چولوهول. تهواوي ولاتيش ڪاول ڪرابوو. دهلي: ’له وشترهڪه م دابهزيم.‘“

ٺيرهدا بوو، ماوهي چيروکي ٺههشهويش ڪوتابي هات و شههرزاد دريڙهي چيروڪهڪهي ههگرت بڙ شهويڪي ديڪه.

۱. ٺهه شارهي شهداد دروستي ڪرد.

که شهوی دووسه د و هفتا و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نیشکو، عه بدوللا کوری ئه بی قولابه ده لئ: 'من له وشتره کهم دابه زیم. وشتره کهم به سته وه. خۆم پین پانه گیرا و چوومه نئو شار. قه لایه که له نئو شاردا بوو. له قه لاکه نیزیک بوومه وه. ئه و قه لایه دوو ده رگای هه بوو. قهت ده رگای ئاوا که وره و به رزم نه دیتبوو. ئه و ده رگایانه به که وه هری جۆراوجۆر و یاقووتگه لی سپی و سوور و زهرد و سهوز رازابوونه وه. که ئه و ده رگایانه م دیت، به جاریک حه په سام. ئیدی به ترس و له راکوئوه چوومه نئو قه لاکه وه. قه لاکه م وه که شاریکی که وره هاته به رچاو. نئو ئه و شاره پر بوو له کۆشک. کۆشکه کان یه کی چه ند دیویان هه بوو. ئه و دیوانه له زیڤ و زیو چن کرابوون. به مرواری و مه رجان و یاقووت و که وه هری جۆراوجۆر رازاندرابوونه وه. ده رکی نه و کۆشکانه وه که ده رکی قه لاکه چاک و جوان و رازاوه بوون. ته ختی عه رزه که شیان به یاقووتی که وره فه رش کرابوو. له جیاتی خیز و خۆل هه موو بینا که میسک و عه نبه ر و زه عفران بوو. که که یه شتمه نئوه راستی قه لاکه و هه یج مروفتیکم تیدا نه دیت، خه ریک بوو گیانم ده رچی. دوا ی ئه وه روانیم دیتم ئه وه جۆکه جۆکه ئا و به به رده رکی دیوه کاندایا ده روا، له قه راغ ئه و جۆگانه ش هه موو جۆره داریکی میوه چه قاوه. ولات سه رسه وز و خۆشه. دیواره کانی قه لایان وا درووست کردوه که خه شتیکی له زیڤه و یه کی له زیوه. له دلی خۆمدا گوتم ئه وه راست ئه و به هه شته یه که ده لئین له و دنیا هه یه. دوا یه له و خیز و خۆله میسک و زیڤینه وه، ئه وه نده ی توانیم هه لمگرت و که رامه وه بۆ شاره که ی خۆم. خه لکم له و شاره ئاگادار کرده وه. ئه و هه واله زا ره وزار که را هه تا به گوئی مو عاوییه که یشت که له حیجاز خه لیفه بوو. خه لیفه نامه یه کی بۆ نوینه ر و ده مرآسته که ی له سه نعا ی یه مهن نارد و گوتی: 'ئه و که سه بدۆزه ره وه و له راستی و درووستی قسه که ی بکۆله ره وه.' نوینه ری مو عاوییه بانگی کردم و له و باره وه پرسیا ری لئ کردم. ئه وه ی دیتبووم بۆ ئه ویشم گنپا وه. ئه و منی نارد بۆ لای مو عاوییه. ئه وه ی دیتبووم بۆ ئه ویشم هه ر وا گنپا وه. مو عاوییه باوه ری پین نه کردم. له و که وه هه ر و شته ی هیتابووم پیدشانم دا. به لام مروارییه کان په رنگیان گۆرپوو و زهرد هه لکه رابوون.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویک ی دیکه.

که شهوی دووسده و هفتا و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکور، عبدالله کورپی قولابه گوتی: 'بهلام مرواریهکان رهنگیان گورابوو و زهرده لگه رابوون. موعاوییه پنی سهیر بوو. بانگی که عبولنه حباری کرد و پنی گوت: 'من بویه بانگم کردییه ئیره هتا له باره‌ی راستیوونی شتیکهوه پرسیارت لی بکه‌م! که عب گوتی: 'خهلیفه، له باره‌ی چ شتیکهوه لیم ده پرسن؟' معاوییه گوتی: 'تو له دنیا دا شاریکت پنی شک دئ له زیز و زیو چی کرابی؟ کۆله که کانیشی له یاقووتی زهرده بن؟ خیز و خۆله که میسک و عه‌نبر و مرواری بن؟' که عب گوتی: 'به‌لی خهلیفه، ئه و شاره 'ارم ذات العماد التي لم يخلق مثلها في البلاد'، ئه و شاره شه‌ددا‌ی کورپی عاد درووستی کردوه. 'معاوییه گوتی: 'به‌سه‌رهاتی ئه و شارم بۆ بگیره‌وه. 'که عب گوتی: 'خهلیفه‌ی به‌ریز، عادی گوره دوو کورپی هه‌بوو. یه‌کیان ناوی شه‌دید و ئه‌ویتریان ناوی شه‌ددا‌ی بوو. که باوکیان مرد، ئه و دوو برابه ده‌ستیان به‌سه‌ر ته‌واوی دنیا دا گرت. هیچ پاشایه‌ک نه‌بوو که له‌ژیر فه‌رمانی ئه‌واندا نه‌ب. وا بوو شه‌دیدیش مرد. دنیا که‌وته بن ده‌ستی شه‌ددا‌ی. شه‌ددا‌ی کتیب‌خویندنه‌وه‌ی پنی خۆش بوو. کاتیک له کتیبه‌کاندا نیوی رۆژی په‌سلان و به‌هه‌شت و کۆشک و بالاخانه و پروبار و دار و میوه‌کانی به‌هه‌شتی دیت، ئاره‌زووی شه‌ددا‌ی بزووت بۆ ئه‌وه‌ی دنیا یه‌کی وه‌ک به‌هه‌شت ساز بکا. شه‌ددا‌ی سه‌ده‌زار پاشای له‌ژیر ده‌سه‌لاتدا بوو. هه‌ر پاشایه‌کیش سه‌ده‌زار فه‌رمانده‌ی له‌ به‌ر ده‌ستیدا بوو. هه‌ر فه‌رمانده‌یه‌کیش سه‌ده‌زار سوپای هه‌بوو.

'' ئیدی شه‌ددا‌ی کۆمه‌لیک له کارگیره‌کانی بانگ کرد و پنی گوتن: 'له کتیبه‌ کۆنه‌کاندا تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی ئه‌و به‌هه‌شته‌م دیوه که گفتیان به باوه‌رداران داوه. ده‌مه‌ه‌وی له شیوه‌ی ئه‌و به‌هه‌شته به‌هه‌شتیک چی که‌م. که‌وا یه‌ ئیوه برۆن ولاتیکی به‌رین و سه‌سه‌وز و خۆش ببینه‌وه. له‌ویدا شاریک و له‌نیو شاره‌که‌دا کۆشکه‌لیک له زیز و زیو بینا بکه‌ن. خیز و خۆله‌که‌ی دوپ و مرواری و میسک بئ. کۆله‌که‌کانی له یاقووتی زهرده بئ. چه‌م و پروباری تیدا وه‌رئ بخهن و له قه‌راخ چه‌م و پروباره‌کان نه‌مامی هه‌موو جۆره میوه‌یه‌ک بچه‌قینن. ئه‌وان گوتیان: 'ئیمه‌ چۆن ئه‌و شاره ساز که‌ین و ئه‌و هه‌موو یاقووت و مرواری و میسک و دوپه له کوپ په‌یدا که‌ین؟! شه‌ددا‌ی گوتی: 'ئه‌ی مه‌گه‌ر ئیوه نازان ته‌واوی پاشا‌کانی سه‌ر گۆی زه‌وی له‌ژیر فه‌رمانی من دان و ناتوانن سه‌رپیچی بکه‌ن؟! برۆن دوا‌ی کانگا‌کانی ژیر زه‌وی بکه‌ون.' ''

۱. واته: "هۆزی ئیره‌م که خاوه‌نی به‌ژن و بالایکی کۆله‌که‌ناسا و کۆشک و سه‌سه‌راهی‌کی وا بوون که نموونه‌ی وه‌ک ئه‌وان و کۆشک و سه‌سه‌راکانیان له هیچ کۆتیه‌کی دنیا دا چی نه‌کراوه." سوپه‌ی ئه‌له‌ج، نایه‌ی ۷۰.

ليره دا بوو، ماوهی چيروکی ئەمشه ویش کۆتایی پین هات و شههرزاد دريژهی
چيروکه کهی هه لگرت بۆ شه ویکي ديکه.

که نهوی دووسه د و هفتا و هه و ته م هاته وه

گوته: "خاوه نشکو، 'شه دداد به و خه لکه ی گوت: 'برون دواي کانگا کانی یاقووت و مرواری و دوپ و شتی واکه ون. نه و بهرد و کانزا و شته له کانگا کان دهر بیتن. هرچی زیو و گوههر و شتی لای پاشا کانه کوپان که نه وه و که مته رخه می نه که ن. 'نیدی نامه یان بۆ پاشا کان نووسی پینان گوتن که هر فرۆشیاریک نه و جوره شتانه ی له لا بوو لئی بستین یان نه وه ی زانیتان له لای خه لک هه یه، هه مووی کو که نه وه. نه وه ی له کانگا کان و ژیر دهریاکاندایه هه یه هر هه مووی دهر بیتن و کو ی که نه وه. هه تا بیست سال خه ریکی کو کردنه وه ی زیو و زیو و بهرده گرانبا ییه کان بوون. نه و کاته سه سه د و شه ست پاشا له سه ر زه وی حوکیان ده کرد. نه و ده م حاکم و کارگیز و نه ندازیار و وه ستای دیوار و پیشه ساریان له هه موو ولاتان کو کرده وه و به ده شت و بیرونیاندا بلاویان کرده وه. نه وان به دواي دوزینه وه ی شوینیک بۆ شاره که ده گه ران. هه تا جیگایه کی زور پان و به رینیان دیته وه که شاخ و زهد و بهرده لان و زونگ یان بیرونیکی کاکي به کاکي نه بوو. به لکوو شوینیک بوو، ناو و هه وای سازگار و چه م و پروبار بوو. به گشتی ته وای نه و تاییه تمه ندایه ی که پنیوست بوو، تیدا هه بوو. به رپرسان گوتیان: 'نه وه ی پاشا مه به سستیته ی، نیره یه.' له هه موو لایه که وه کووپه کووپه گوههر و بهرد و دوپ و لالی ورد و درشتیان تونگه تونگه به که شتیدا ده نارد بۆ به رپرسانی درووستکردن و ناوه دانی نه و شاره. نه ندازیار و وه ستا و کریکاره کان سه سه د سال خه ریکی کار بوون. کاتیک شاره که به کوشک و بالاخانه و چه م و پروبار و شته وه ته و او بوو، به شه ددایان راگه یانند. نینجا شه دداد هه زار گزیر له گزیره کانی خوی له گه ل گه وره گه وره و ریش سه پی و پیاو ما قووله کانی بانگ کرد، هه تا خویان ناماده بکن له گه ل پاشای پاشایانی سه ر گوی زه وی، شه ددای کوری عام، ساز بن برون بۆ 'ارم ذات العماد.' له ژن و که نیز و قه ره واشیش نه وه نده ی پنیوستی بوو، فه رمانی دا ناماده کران. بیست سالی پتچوو هه تا ساز بوون بۆ نه و سه فه ره. دواي نه وه شه دداد له گه ل خه لکیکی زور و سوپایه کی له بن نه هاتوو به ره و نه و شاره رویشتن. ' ' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که شوی دووسه د هفتا و ههشتم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'شه ددای کوری عاد له گهل سوپایه کی له بن نه هاتوو به ره و 'ارم ت العمداد' که وته ری. به دلکی پر له خوشی به دی هاتی نامانجه که یه وه هر وا پویشته هه تا که یشته دوا قوناخی چوونه ناو 'ارم ذات العمداد' وه. ئیذا ئافرینه ری بیهاوتا له سه کوی هیزیه وه به لایه کی ئاراسته کردن که هه موویان تیدا چوون. له شه دداد و - دستوپنوهند و سوپاکه ی تاقیان دهرنه چوون و نه که یشته ئه و شاره. خودای خاوهن - سه لات نهینی ئه و شاره ی بز هه تا هه تا به شاراوه یی هیشته وه. هه تا پوژی په سلانیش به شاراوه یی ده میتته وه."

" معاوییه گوتی: 'ئه ی که س له م دنیا به دا ئه و شوینه ده بینی؟' که عبول ئه حبار گوتی: به لی، هیندیک له ئومه تی موحه ممه (د - س) ده چنه ئه وی. ئه ویش ده بی ئه و تاییه تمه ندییی نه و کابرایه ی هه بی. 'نامازه یه کی به عه بدوللا کرد."

" شه عبی یه کینک له زانایانی حمیه ر گپراویه ته وه کاتیک شه دداد له گهل هاوړیکانی خوی به ناله که تیدا چوون، کوره که ی، شه ددای کچکه، شوینی گرته وه. باوکی، شه ددای گوره، هه پیندا له ولاتی هه زهره لمه وت و سه رزه مینی سه بای داینا بوو. شه ددای گوره له گهل سوپا و داروده سه ته که ی به ره و 'ارم ذات العمداد' که وتبووه ری. کاتیک بیستییه وه که باوکی پیش ئه وه ی بگاته 'ارم ذات العمداد' تیدا چوون، فه رمانیدا باوکی به رنه ولاتی هه زهره مه وت. نه وی گوتی: 'له ننیو ئه شه که وتینکدا جینگایه کی بز هه لکه نن.' ته رمه که ی باوکیان به ته ختیکی زیر برده ئه وی. هه فتا دانه کراسی دیبای قه راخ داگیراوه به تالی زیر و پازاوه به که وه ری گرانبیان له بهر کرد. له وحیکی زیرینیشیان له پشت سه ری دانا. له وحه که ئه و شیعه ری له سه ر نوو سرا بوو:

چاوه روانیت نه بی له م جیهانه
وه بزانه گورگ شوانی مه پانه
کوانی دیاکو پادشای جیهان
کوانی ئه وانیه شیر بوون له میدان
کوا کاوه؟ خه وی، دوژمی زرانده
پاشای خوینخوری له خویندا که وزانده
ئو کاته ی که ماد ده سه لاتی بوو
عرش تا قورشسی له بن دهستی بوو

"سه عالیبی گوتوویه: 'به ریکهوت دوو پیاو چوونه ئهو ئهشکهوته. له سه رهوهی ئهو ئهشکهوته چاویان به ریزیک پیتلیکان کهوت. به پیتلیکانهکاندا رویشته خوارئ، چوونه نیو ئهشکهوته کهوه. دیتیان ئهوه قولکه یه کهه لکه ندراره، سه د گهز دریز و سه د گهز پان و سه د گهزیش قووله. له نیو ئهو قولکه یه دا تهختیکی تیدایه، پیاویکی زهلام و بهخووه به قه پانی و دریزی تهخته که له سه ری دریز کراوه و قوماشی ئاوریشمی پیدا دراوه. له لای سه ریبهوه له وحیکی زیری لینه. ئیدی ئهوانیش له وحه زیره که یان بهو هموو ئالتوون و کهوه ر و شته ی پیوه ی بوو هینا ده ری.'"

حیکایه تی ئیسه ق مووسلی و مه ئموون

"یه کی دیکه له و چیرۆکه خوشانه ی، ئیسه ق مووسلی گێڕاویه ته وه ئه وه یه ده لی: 'شه ویک له لای مه ئموون هاته مه ده ری و به ره و مال بوومه وه. له و جه نکه یه دا کاری ئاوده ستم بوو، چومه کولانیکه وه له وئ دانیشتم، خۆم سووک که م. له پر دا دیتم شتیک به دیواری مالیکه وه شوپ بووه ته وه. ده ستم بۆ برد بزانم چیه. ته ماشام کرد ئه وه سه وه ته یه کی چوارگوشه و گه وره یه. ئاوریشمی پیدا دراوه. له دلی خۆمدا گوتم ئه وه سه وه ته یه له خورا شوپ نه کراوه ته وه. بیکومان هۆیه کی هه یه. توژیک مه ست بووم. هه ر ئه وه وای کرد بچه نیو سه وه ته که وه و له ویدا دانیشم. له پر دا خاوه نی ماله که هه لیکیشام پی و بوو ئه وه ی چاوه پوانی ده کا، ئه و بم. که گه یستمه سه ر لیواری دیواره که، چاوم لی کرد ئه وه چوار دانه کیژۆله ن. سلایان لی کردم. له سه وه ته که دایانگرتم. ئه وان له پیشه وه و من به دوایاندا رویشتم. هه تا گه یشتینه مالیک که ته وای دیوه کانی به جوژیک فه رش کرابوون که تا ئیستا مال و فه رشی ئاوام نه دیبوو مه گین له دارولخه لافه. ئیدی ئه من له وئ دانیشتم و ناگام له هه یج شتیک نه بوو. پاش ئه وه ی ماوه یه کی پینچوو، په رده لا درا. له ناکاو هه شتا که نیز، جئ عوود و مومی هه لکراو به ده سته وه هاته ژووری. له نیویاندا کیژیکی بالابه رز و ریکوپیک و مه مک قوت و رووپه ری ده رکه وت. من هه ستام. که چه سلای کرد. زوری به خیره اتن کردم. ئینجا هه والی پرسیم. پینم گوت: 'له لای کومه لیک له هاوړیکانم ده گه رامه وه بۆ مال. مه منا کاری پتویستم بوو، لامدا ئه و کولانه. چاوم به سه وه ته یه که که وت شوپ کرابووه وه، به هۆی مه ستمه وه چومه ناو سه وه ته که وه. وا بوو منیان به سه وه ته که هه لکیشا سه ری و ریم که وته ئیره. ئه وه بوو هۆی هاته ئیره ی من. وه سه سلام.' که چه گوتی: 'نیکه ران مه به، هیوادارم کوتایی کاره که ت به خیر بئ.' دوا ی ئه وه به منی گوت: 'پیشه ت چیه؟' گوتم: 'بازرگانم.' گوتی: 'ئه ی هه یج له شیعر و شت ده زانی؟' گوتم: 'به لی. شیعر و شتی زۆرم له به ره.' گوتی: 'شیعریکم بۆ بلی.' من گوتم: 'جا که سیک ئاوا به ریکه وت رینی بکه وینه مالیکه وه، کوا ده ست و برد شیعیری بۆ دئ؟ تو جارئ شیعیریکم بۆ

بِن تا من سامم ده شكِن. 'كچه گوتی: 'راست ده كهی. 'وا بوو شیعریکي خوشی له پهندي
بیشینیان خوینده وه. ئەو شیعره خوشترین شیعری پیشینیان بوو. من سهرم له جوانی و
چاکی و زمانپاراوی و گفت و لفته كهی سوور ما. به منی گوت: 'ئەری ترس و سامت شكا
یان نا؟' گوتم: 'بەلێ سامم شكا.' كچه گوتی: 'من گومانم ههیه تو بازاری بی. 'دوای نه وه
ناوای خواردنی كرد.' "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆكه كهی هه لگرت بو شه ویکي دیکه.

که شوی دووسه و هفتا و نۆپه هاتهوه

گوتی: "خاوه دَشکۆ، ئیسحه قی موسلی ده لئ: 'داوی ئه وه کچه داوای خواردنێ کرد. له کۆره که دا هه موو جۆره گیای بۆنخۆش و میوه یه کی لئ بوو. خواردنیا ن هینا. به ریز دایاننا. ئینجا کیزه که داوای مه ی کرد. پیا له یه کی مه ی خوارده وه و پیا له یه کیشی دا به من و گوتی: 'ئیسئا کاتی قسه و باسه.' ئیدی ئه وم سه رقالم کرد و چیرۆکی خۆش خۆشم بۆ گنیرا وه. شیعری خۆشم بۆ گوت. که یفی ساز بوو، گوتی: 'من پیم سه یره بازرگانیک ئه و هه مووه چیرۆک و شیعره بزانی و له بیرى مابئ! ئه و چیرۆکانه تاییه تی پاشاکانه.' من به که نیشه که م گوت: 'من دراوسینه کم بوو هات و چۆی پاشای ده کرد. وا بوو هه ر کات ئه و نه ده چوو بۆ لای پاشا، من ده چومه لای ئه و. جار جار چیرۆکیکی بۆ ده گنیرامه وه. منیش ئه و چیرۆک و شیعرا نه م له زهینی خۆمدا راده گرت.' ئه و کیزۆ له یه پیتی گوتم: 'وه لا زۆر چاک فیر بووی.' داوی ئه وه خه ریکی چیرۆک گنیرانه وه بووین. ئه گه ر من بیده نگ ده بووم، ئه و بۆی ده گنیرامه وه. هه تا وای لئ هات بوو به نیوه شه و. له بارودۆخیکدا بووم ئه گه ر خه لیفه دیتبای، ئیره یی پئ ده بردم. ئه و کچه پیتی گوتم: 'تۆ چاک و پاک و قۆز و خوینشیرینترین پیاوی دنیا ی که عه یب و کیشه ت تیا نابینم جگه له یه ک شت.' گوتم: 'ئه و شته چییه؟' گوتی: 'ئه گه ر تۆ عوودیش بزانی، ئیدی به زمه که مان ته وا وه.' گوتم: 'پیش ئه وه ی ده نگ بکه ی، من هه زم لئی بوو، به لام گوتم نه کا تۆ پیت خۆش نه بئ، بۆیه ده نگ نه کرد. ده نا پیم خۆشه عوود لئ ده م و ئاهه نگ ساز که م. هه تا جار له گه ل جار کۆره که مان گه رمتر بئ.' ئینجا کچه داوای عوودی کرد. عوودیا ن بۆ هینا، وه ریگرت و تاله کانی تووند کرده وه و ده ستی کرد به ژه نینی. به ده نگ و ئاوازیکی ئه وه نده خۆش و ژه نینیکی ئه وه نده جوان کۆره که ی رازانده وه که من تا ئیسئا نه ده نگى ئاوام بیستبوو نه ژه نینی ئاوا لیزانانه م دیتبوو. داوی ئه وه گوتی: 'خاوه نی ئه و شیعرا نت ناسییه وه؟ ئه و ئاوازه ده زانی؟' گوتم: 'نه وه للا! کچه گوتی: 'ئه و شیعره هی فلان که س و ئه و ئاوازه هی ئیسحاقى موسلییه.' گوتم: 'من به قوربانى تۆ بم. مه گه ر ئیسحاقى موسلی ئه وه نده هونه رمه نده؟' گوتی: 'ئه ڕی وه لا ئیسحاق ئه وه نده هونه رمه نده نه بیته وه—مامۆستای ئه وانه یه.' منیش گوتم: 'پاکه خودایه ک که به هره یه کی ئاوا ی داوه به و پیا وه که به قسمه ت خه لکی دیکه نه بووه.' ئیدی ئه و شه وه هه تا به یانی هه ر به عه یش و نۆش و خۆشی راما نبوارد. به یانی پیریژنیک هات، گواپه دایه نی ئه و کچه بوو، به و کچه ی گوت: 'کاتیه تی.' کچه گورج هه ستا و به منی گوت: 'ئه وه ی کردمان و دیتت، له به ین خۆماندا بمیئیته وه، چونکه مه رچی ها ونشینی ئه مانه تدا رییه.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شهوی دووسه و ههشتایم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئه و کچه گورج ههستا و به منی گوت: 'ئهوهی کردمان و دیتت، له بهینی خۆماندا بمینیتتهوه، چونکه مهرجی هاوونشینی ئه مانه تداریبه.' منیش گوتم: 'من به فیدای تو بم، پتویست به گوتتی نه دهکرد.' ئیدی مالاواییم لی کرد. به که نیزیکی گوت، ههتا بهردهرگا له گهلم بی. له گهلم هات. دهرگای بۆ کردمهوه و من هاتمه دهری. به رهو مالی خومان چوومهوه. نوژی به یانیم کرد و خه وتم. که له خه و ههستام، مه ئموون پیاوی نارد له دوام. ههستام چوو بۆ لای. ئیدی ئه و رۆژه له لای مه ئموون مامهوه. نوژی شیوان، له لای مه ئموون رۆیشتم. چوومهوه ئه و کۆلانهی سه وه ته که یان لی شوڤ کردبووهوه. سه یرم کرد سه وه ته که هه ر له وی شوڤ کرابوووهوه. چوومهوه ناوی. منیان هه لکیشاوه سه ری و بردیانمهوه ئه و شوینهی شهوی پیشوو. ئه وهندهی پین نه چوو کیزه هات. وهک شهوی پیشوو له گه ل ئه و کیزه ره زاسوو که دهستمان کردهوه به باسی چیرۆک و شیعرخویندنهوه. به ری به یانی چوومهوه ماله که ی خۆم. نوژی به یانیم کرد و خه وتم. دیسان دوا ی ئه وهی که میک خه وتم. ههستام راسپاردهی مه ئموون هاتهوه له دوام و بردمی بۆ لای خه لیفه. ههتا ئیواره له لای خه لیفه بووم. که کاتی شیو هات، خه لیفه سویندی دام که ده بی لیره دانیشی، ههتا ده رهوه ده چم و دیمه وه. که خه لیفه چوو ده رهوه، که وتمه دله راوکئ و یاد ی شهوانی پیشووم ده کرد. داواکه ی خه لیفه م به هیند نه گرت و به په له ههستام وه ده ر که وتم. خۆم که یانده کۆلانه که. سه وه ته که شوڤ کرابوووهوه. چووم له ناویدا دانیشتم و هه لیانکیشامه سه ری. بردیانمهوه لای کیزه چاوکه ژاله که و شوینه که ی شهوان. کیزه گوتی: 'هه ر هاوړیکه ی شهوانی؟' گوتم: 'هه ر ئه وم، به قوربانن بم. هه ر ناشقه که ی شهوانم.' گوتی: 'مه گه ر مالی ئیمه ت کردوو ته هیلانه ی هه میشه ییت؟' گوتم: 'گیانم فیدات بی. دابی میوانداری سی رۆژه. ئه گه ر دوا ی ئه وه هاتمه وه خوینم حه لالت بی.' ئه و جار دهستمان کرد به قسه و باس و خواردنه وه. که کاته که م به ره و کوتایی چوو، زانیم خه لیفه لیم ده پرسن: 'بۆ کو ی چووی؟ چیت کرد؟' له کۆلم نابینته وه و وادارم دهکا بۆی بگنریمه وه. هه ر بۆیه به و کیزۆله یه م گوت: 'وا دیاره تو دهنگی عوود و ئاوازت زۆر پین خوشه. من ئامۆزایه کم هه یه له من جوانتر و رووخوشتەر و زاناتره، ئه و له هه موو که س باشتر ئیسحاق دهناسن.' ئه و په ری په یکه ره گوتی: 'مالی خۆته.' لای به یانی بوو. من ههستام چوومهوه مالی خۆم. هیشتا نه گه یشتبوو مه وه مال راسپاردهکانی مه ئموون دهوریان دام. زۆر به شیوه یه کی ناحه ز وه پیش خۆیان دام و بردیانم.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

گه شهوی دووسده و ههشتا و یه کم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئیسحاق گپراویه ته وه: 'پیاوه کانی مهئموون به شیویه کی زۆر ناخه ز وه پیش خویان دام و بردیانم بۆ لای مهئموون. مهئموون له سه ر کورسییه ک دانیشتبوو دهتگوت میرغه زه به. به منی گوت: 'ئیسحاق، ئه وه تو سه رپینچی ده که ی؟' گوتم: 'ئه وه لالا' گوتی: 'بۆم بگپره وه چیت له بن سه ردایه.' گوتم: 'خه لیفه، راستیه که ت پێ ده لیم، به لام با هه ر دووبه دوو بین.'

" 'خه لیفه ئاماژه یه کی کرد، ده وریان چۆل کردین. پرودا وه که م بۆ گپراوه و پیم گوت: 'قه ولم به که چه داوه، تۆش به رمه ئه وی.' خه لیفه گوتی: 'ئیسحاقی فیله زان، کاریکی باش و به جیت کردوه! ئیدی ئه و پۆژه مان به خوشی و شادی تپیه راند. به لام مهئموون هۆشی هه ر له لای ئه و که چه بوو. که بوو به شه و، هه ستا چووینه ئه و کولانه ی سه وه ته که ی لێ شۆر کرابوو وه. به مهئموونم گوت: 'ئه چی له لای که چه که ناوم بینێ. له لای که چه من یه کیک له شویته که ته کانی تو ده بم.' ئیدی له سه ر ئه وه ساغ بووینه وه و رۆشیتین. چووین له ئیو سه وه ته که دا دانیشیتین. یه که یه ک هه لیانکیشاین. ئیمه یان برده لای که چه. که چه که سلایوی لێ کردم. مهئموون که که چه ی دیت، واقعی له ئه ده بی ورما و سه ری له جوانیه که ی سوور ما. له گه لی ده ستیان کرد به قسه و باس و شیعر خویندنه وه و شتی وا. پاشان مه یی خورما و ترییان هینا. باده مان خوارده وه. که چه چاوی له سه سه ر مهئموون هه لنه ده گرت و به دیتنی خوشحال بوو. مهئموونیش چاوی هه ر له سه سه ر ئه و هه موو جوانیه ی ئه و بوو. ئینجا که چه عوودی هه لگرت و ئاوازیکی لیندا. دوا ی ئه وه ئاماژه ی بۆ مهئموون کرد و به منی گوت: 'ئاموزا که شت خه ریکی بازرگانییه؟' گوتم: 'به لێ، ئه ویش بازرگانه.' گوتی: 'زۆر شیوه ی یه ک ده دن.' کاتی که مهئموون سه ی پیاله ی شه راب خوارده وه، خوشی و شادی ده سه لاتی له ده ست ده رهینا و گوتی: 'ئیسحاق! گوتم: 'به لێ، خه لیفه.' گوتی: 'هه ر له سه سه ر ئه و ریمه بیلێ! که چه که زانی ئه وه خه لیفه یه، هه لات بۆ دیویکی دیکه. ئه و جار خه لیفه گوتی: 'دا بزانه خاوه نمال کتییه؟' پیریژنیک هاته ده ری و گوتی: 'ماله که هی حه سه نی کوپی سه هله.' خه لیفه گوتی: 'دا بچن بیهینه لای من.' پیریژنه ماوه یه ک ون بوو، که هاته وه حه سه نی کوپی سه هلی هینا. مهئموون پپی گوت: 'ئهری تو که نیشکیکت هه یه به ناوی خه خیج؟' گوتی: 'به لێ.' خه لیفه گوتی: 'میردی هه یه یان نا؟' حه سه ن گوتی: 'ئه وه لالا.' خه لیفه گوتی: 'من خوازیینی لێ ده که م.' حه سه ن گوتی: 'ئه و یه کیک له که نیزه کانی خه لیفه یه.' خه لیفه گوتی: 'ئه وه ئه وم به سه ی هه زار دینار ماره یی داوا کرد و بۆ سه به نی به یانی پاره زیړه کانت بۆ ده نترم. که زیړه که ت وه رگرت، شه و که چه که تم بۆ بنیره.' حه سه ن گوتی: 'به سه سه ر چاوه که وهره م.'

"دوای ئەوێ ئیمە لە ماله‌که هاتینه دەرەوه. خەلیفه بە منی گوت: ئیسحاق، ئەو قسەیه‌ی له لای کەس باس مەکه. من ئەو شتەم شارده‌وه هەتا وا بوو مەئموون مرد. کەس بە قەد ئەو چوار شەوه‌ی که من له‌گەڵ خەجیج بووم، خۆشی پانه‌بواردووه. ئەو چوار رۆژەش که له‌گەڵ مەئموون دادەنیشتم، هەر وا. له‌نیو ژنانیشدا کەسی وه‌ک خەجیج نەدیوه. خودا خۆشی باشتەر دەزانێ."'

بەسەرھاتی شیاکەرێژ و خانم

"دەگێرێنەوه له کاتی حەجدا خەلک خەریکی تەواف بوون. ئەوێندە خێل و هۆز کۆ ببوونەوه، له شوینی تەوافەکه دەرزی تەه‌لاویشتبا نەدەکەوتە زه‌وی. له پێدا کەسیکیان دیت دەستی به پەردە‌ی کەعبەوه گرتووه و خۆی پێوه هەلواسیوه، له دلەوه له خودا دەپارێتەوه: 'خودایه، تکت لێ دەکەم ئەو ژنە له‌گەڵ میژدەکە‌ی لێی بێتە کێشە و رقی لێی هەستێ هەتا جارێکی دیکەش دەستم پێی بگاتەوه.' گێرەوه دەلێ: 'حاجییەکان که ئەوه‌یان بیست، گرتیان. دوای ئەوه‌ی بیرازیکی باشیان کرد، بردیانە لای سەرۆکی حاجییەکان و گوتیان: 'سەرۆک، ئەو پیاوهمان دیت له شوینیکی وا پیرۆزدا شتی ئاوا و ئاوا‌ی دەگوت.' سەرۆک فەرمانی کوشتنی دا. ئەو پیاوه گوتی: 'سەرۆک، بیکه بۆ خاتری رەسوولە‌للا له پیشدا گویم لێ بگره با شتەکەت بۆ بگێرمەوه جا دوایی چۆنت پێ خۆشە ئاوا بکه. سەرۆکی حاجیان گوتی: 'بەسەرھاتی خۆت بگێرەوه.' گوتی: 'سەرۆک، من کابرایەکم شیاکە و پەین و پال و پشکەل و شت کۆ دەکەمەوه و دەیبەم بۆ مەزراکان. بە رینگەوت رۆژیک له رۆژان بایم له گویدریژەکەم نابوو و دەرویشتم. خەلکم دیت پەریشان بوون و بە خەجلاوی بەملاولادا هەلدەهاتن. یەکیان گوتی: 'هەلێ له‌و کۆلانەوه هەتا نەکوژاوی.' منیش گوتم: 'ئەو خەلکە بۆ ر‌ا دەکەن؟! گوتیان: 'ژنی یەکیک له گەورەکان دیت. کۆیلەکانی رینگای بۆ چۆل دەکەن. هەرچی بیگەنێ، لێی دەدەن و دەست له کەس ناگێرنەوه. ئیدی منیش سەری کەرەکەم وەرسووران و چوومه کۆلانیکەوه.' "

لێرەدا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەه‌رزاد درێژە‌ی چیرۆکەکە‌ی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی دووسه د و ههشتا و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئەو پیاوه گوتبووی: 'من که ره کهم له وئ به جی هیشت و هاتمه سهری کولانه که چاوه ری بووم، خه لکه که بین. سه یرم کرد ئەوه کۆیله و غولامه کانی یه کی داریکیان به دهسته وهیه و سی ژنیشیان له گه له و ده ژن. له نیو ژنه کان ده نکیکیان تیدایه ده لئی مانگه ده درهوشی، به ژن و بالای ریک و پیک وهک شاعیر ده لی:

له شی زیوینی دل به ره کهم گول و سیوی پیوه
چهنه سیوی سوور، رووی گوله باخه و جهسته شی زیوه
چاو له سیمای گهش و زولفی لوولی ئەو له ششلکه که
دلی رووح پشوویه ک بده و دله توش به سیوه

"ژنه جوانه که گه یشته سهری ئەو کولانه ی که من له وئ راوه ستابووم. چاویکی له لای راست و چه بی خوی کرد. پیاوه مالییه کی بانگ کرد. سرته یه کی له گه ل کرد. پیاوه مالییه که هات منی گرت. خه لک که ئاویان بینی، هه لاتن. پیاوه مالییه کان که ره که ی منیان پهت کرد و خوشمیان گرت. به دوا ی خویاندا ده یانکیشام. نه مده زانی بۆ کویم راده کیشن. خه لکیکی زور دوامان که وتبوون. له دووره وه ده یانگوت: 'ئەو پیاوه هه ژاره شیاکه پێژه بۆ کو ی ده بن؟ گوناهه به زه بیستان پیندا بی. بۆ پهتتان کردوه. له پری خوادا ئازادی کن، خیرتان ده گاتی.' له دلی خۆمدا ده مگوت: 'ئەو پیاوه مالییه منیان هه ره له بهر ئەوه گرتوه که خوشم و باره که شم بۆ گه نمان لی دئ؛ ئەو بۆ گه نه خانمی ئازار داوه. یان رهنگه خانم دووگیان بوو بی و بهو بۆنه شتیکی لی هاتبی.'

"کورتی که مه وه، من به ملکه چی به دوا یاندا ده رۆیشتم، هه تا گه یشتینه به رده رگایه کی گه وره. ئەوان چونه ژووره وه و منیشیان له گه ل خۆیان برد. مالیکی زور زور خوش، به جۆریک که نازانم چۆنی په سن و تاریف بکه م. فه رش و مافووری وایان راخستبوو که من هه ره نه شمده زانی له چی چنیویانن. خانمه کان چونه دیوه کانه وه و منیش ده سته ستراو به ده ست پیاوی مالییه کانه وه بووم. له دلی خۆمدا گوتم: 'له و ماله دا ئەوه ندهم ئازار ده دن هه تا ده رم و که سییش پیم نازانی.' له و چه نگه یه دا پیاوه مالییه کان هاتن منیان برده گه رماویکی خاویته وه که له و ماله دا بوو. هه ره له گه رماوه که دا بووم که سی که نیز هاتنه لام و له په نام دانیشتن، گوتیان: 'ئەو جلانه له بهر خۆت دا که نه.' 'جله کانم دا که ندن. ده ستیان کرد به شۆردنم. یه ک سه ری ده شۆردم. یه ک قاچی خاوین ده کردمه وه. یه کی دی پشتی ده شۆردم. بهو جۆره جوان شۆردیانم. که ته واو بووین، بوخچه یه ک جل و بهرگی

ناوریشمیان هیتابوو. پنیان گوتم که له بهریان بکهه. گوتم: 'به خودا من نازانم نهوانه چون له بهر بکهه!' نهوان هاتنه پیشی. له بهریان کردم و زوریش پیکه نین. دوابی شیشه یه کیان گولاو هینا و منیان بونخوش کرد. منیان برده وه دیویکی دیکه جگه له دیوه که ی پیشوو. به خودا هه به راست نازانم نهو ماله و نهو شتانه ی تیندا بوو چونی باس بکهه. که چومه نیو دیوه که وه، ژنیکم دیت وهک خور تیشکی داویشت. لهوئ دانیشتیوو ... "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پین هات و شههرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی دووسده و ههشتا و سینهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکر، ئه و پیاوه گیراویتهوه کاتیک دهچپته ئه و دیوهوه، دهلی: ژنیکم دیت، لهسه تهختیک دانیشتبوو، وهک خۆر تیشکی داویشت. چهند کهنیز له پیشی راوهستاوون. که چاوی به من کهوت، لهبهرم ههستا. بانگی کردم له لای خۆی. که چومه بهرهوه، فهرموی کردم. له پهناي دانیشتم. به کهنیزهکانی گوت: 'خواردن بیئن.' کهنیزهکان سفرهیان راخست. ههموو جۆره خواردنیکیان هینا و لهسهریان دانا. من قهت ئه و جۆره خوارنانهه نه دیتبوو، نه شمههزانی چوئیش دهخورین. کهمیگ خواردم خوارد. که سفرهکهیان کۆ کردهوه، دهستم شۆرد. گورج ههموو جۆره میوهیهکیان هینا. کهمیگشم لهوان خوارد. دواي ئیستیک به کهنیزهکانی گوت: 'مه ی بیئن.' چهند جۆره مه بیان هینا. عوود و عهنبهریان له جیگا عوود و عهنبهرهکاندا دانا. کهنیزیکی گهنج بادهی دهگیرا. گۆرانی خۆش خۆشی دهچری. ههتا وای لی هات سه رخۆش بووم. ئه و خانم ههش لهوی دانیشتبوو. ههه وام دهزانی خهون دهبینم. دواي ئه وه ئامازهی به یهکیک له کهنیزهکان کرد له یهکیک له دیوهکان جیخه و راخه. کهنیزهکهکان جیگهیان راخست. ئینجا خانم ههستا. دهستی منی گرت. بردمی بۆ ئه و دیوه. ههتا بهیانی له ئامیزی یهکتردا خهوتین. ههه کات به باوهشمهوه دهگوشی، بۆنی میسکی منی ههلهدمشت. من پیم وا بوو له بهههشتم.

" که پۆژ بووهوه، شوینی مالهکهمانی پرسی. گوتم که له فلانه گههک و فلانه کۆلانه. ئینجا گوتی: 'ههسته برۆ دهروه.' دهستهسریکی دامی جهسهههکانی به تالی زیرین و سیمین داگیرابوونهوه. شتیکی خستبووه سووچیکی دهستهسرهکهوه. پنی گوتم: 'بهوه بچووه بۆ گهراو.' خۆشحال بووم، له دلی خۆمدا گوتم: 'ئه گهه ئه و گریهیی له و گوشهیهی داوه پینچ فلسی تیدا بی، ئه وه ناشتایهکی' پین دهخۆم.' ئیدی له لای ئه و هاتمه دهری. دهتگوت له بهههشست هاتومه دهری. که چومهوه مالهکهی خۆم، گریی دهسمالهکهم کردهوه. پهنجا دیناری زیری تیدا بوو. زیرهکانم خستنه ژیر گلهوه و دوو فلسم دا ناشتام خوارد. دانیشتم بیرم له و کارهیی خۆم دهکردهوه که ئه وه چ بوو بۆم هاته پیشی؟ که بوو به ئیواره، دیتم کهنیزیک هات. گوتی: 'خانم بانگت دهکا.' منیش له گهلی پرۆیشتم ههتا گهیشتینه بهردهرگاکهیان. کهنیزه پوخسهتی خواست و منی برده ژووری. کپنۆشم بۆ خانم برد. فهرموی کردم. دانیشتم و فهرمانی دا خواردن و مه بیان هینا. ههه وهک شهوی رابردوو ههموو شتیگ ئاماده کرا. دواي خواردن و خواردنهوه پیکهوه خهوتین. که پۆژ بووهوه، دیسان دهستهسریکی دیکهی دامی که پهنجا دیناری زیری تیدا بوو. من

۱. ناشتا: نانی بهیانی.

- مستسیره کهم وهرگرت. هاتمه ده رئی و چوموهوه کوخته کهی خوم. زیره کانم خسته بن گهوه. هر ئاوا به و شیوهیه ههتا ههشت رۆژان هه موو ئیواران ده چوموه لای ئه و خانمه خانومه. به یانی ده هاتمه وه ده ره وه. رۆژی هه شتتم له پال خانمدا خه وتبووم. هیشتا نه هاتبوومه ده ره وه. که نیزیگ به راکردن هات و به منی گوت: 'ههسته هه لئ بۆ سه ربان.' منیش هه ستام هه لاتم بۆ سه ربان. له سه ربان بووم، دیتیم هه راهه رای خه لک و دهنگی سمی نه سپان پهیدا بوو. له سه ربانه وه سهیری خواره وهم ده کرد. کورپکی جوانچاکم دیت نه تگوت مانگه، به سه ره ته سپیکه وه بوو. کۆپله و غولام له دهستی راست و چه پی ده رۆیشتن. که گه یشته بهر ده رگا، دابه زی. هاته ناو ماله که وه. سهیری کرد ئه وه خاتوون له سه ره ته ختیگ دانیشتوه. کورنۆشی بۆ برد. دهستی ماچ کرد. که چی خاتوون هیچی نه گوت. ئه و کورپه هه ره به دهوی خانمدا ده هات و ده چوو. کلکه سووتهی بۆ کرد. هه تا خاتوون له کوتاییدا قسه ی له گه ل کرد و له گه لی ئاشت بووه وه. ئیدی ئه و شه وه له لای خانم ماوه و له گه لی خه وت.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که نهوی دووسه و ههشتا و چوارم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو، ئه و خانمه گولر و خساره له گهل مێرده که ی ناشت بووه وه و ئه و شه وه له گهل ئه ودا خه وت. که رۆژ بووه وه، کۆیله و نوکه ره کان هاتته به رده رگا. ئه و کوربه جوانچاکه سوار بوو و رۆیشه ت. منیان بانگ کرده وه و بر دیانمه وه دیوه که ی خانم. خانم هات و لینی پرسیم: 'ئه و کوربه دیت؟' گوتم: 'به لئ، دیتم.' گوئی: 'ئه وه مێرده که م بوو. ده زانی بۆ نیوانمان تیک چوو بوو؟' گێرایه وه: 'به ریکه و ت رۆژیک من و ئه و دانیشه ت بووین. وا بوو له پر دا هه ستا چوه ده ره وه. ماوه یه کی بێ چوو نه هاته وه. گوتم ره نگه له ناوده ست بێ. ئیدی هه ستام چووم بۆ ناوده ست له وئ نه بوو. چووم بۆ چیشه تخانه له وئ پرسیارم کرد، که نیشه ت پیشانی دام. سه یرم کرد ئه وه له گهل به کییک له که نیشه کانی چیشه تخانه ده سه تملان بووه و خه ریکیه تی. ئیدی که ئه وه م دیت، سویندم خوارد منیشه بچم له گهل بیسه ترین و هه یچ و پووچترین پیاو ده ست تیکه ل که م. ئه و رۆژه ی که پیاوی مالبیه کان تویان گرت، چوار رۆژ بوو من له که سیک ده گه رام که بیسه ترین و پله نزمترین که سی ئه م شاره بێ. کاتیک تۆم دیت و زانیم که بیسه ترین و پله نزمترین که سی ئه م شاره ی، ئیدی ئاوام کرد که کردمان. من تازه قسه که ی خۆم برده سه ر و کارم به تۆ نه ماوه. بچوه به لای کاری خۆته وه. هه ر کاتیکیش مێرده که م بچیه لای ئه و که نیشه ت، ئه وه منیشه ده نیرم له دوات و له گه لت راده بویرم.' ئه من که ئه وه م بیسه ت، ده ستم کرد به گریان و ئه و شیعهره م خوینده وه:

ده رم مه که له ده رکی خـۆت، ئه وه مه رچی وه فا نییه
هه یچ ولاتیک بێ غـه ریبه و هه یچ شاریک بێ گه دا نییه

" ناچار دوا ی ئه وه له ماله که ی هاتمه ده ره وه. به و هه شت رۆژه چوار سه د دیناری زیرم پاشه که و ت کرد بوو. ئیدی من ئه و پارانه م کردنه تینچووی هاتنه ئه و شوینه پیرۆزه هه تا له خودا به پاریمه وه دیسه ان مێردی ئه و خانمه چاوکه ژاله بچیه ته وه لای که نیشه کانی چیشه تخانه، به شکو ئه وه خانم بانگم کاته وه و به دیداری شاد بیمه وه.' سه رۆکی حاجیان که ئه وه ی بیسه ت ئازادی کرد و به وانی دیکه شی گوئی: 'دو عای بۆ بکن؛ فه قیره لینی قه و ماوه.'

به سه رهاتی محه ممه دی گه وه ره فرۆش و که نیشه کی به حیا به رمه کی

"به سه رهاتیکێ خۆشی دیکه ئه وه یه: شه ویکیان خه لیفه هاروونه ربه شه ید خه و ی لی

ناکه وئ. بانگی جه عفه‌ری به‌رمه‌کی وه‌زیری کرد و پنی گوت: 'دلم ته‌نگه، پیم خوشه که‌میک نه کولانه‌کانی به‌غدادا بگه‌رین. چاو له کاری خه‌لکی بکه‌م، به‌لام ده‌بی جلی بازرگانان له به‌ر بکه‌ین، با خه‌لک نه‌ماناسیته‌وه. وه‌زیر گوتی: 'باشه به‌چاوان. 'ه‌ستا. جلی خه‌لافه‌تی ناکه‌ند. جلی بازرگانانی له به‌ر کرد. له‌گه‌ل جه‌عفه‌ر و مه‌سرووری شیروه‌شین له شوینیک بو شوینیکه‌وه ده‌چوون هه‌تا گه‌یشتنه دیجله. کابرایه‌ک له‌نیو لوتکه‌یه‌کدا دانیشتیبوو. چوون بو لای. سلاویان لی کرد. پنیان گوت: 'کاکه گیان، پیاوه‌تی بکه سوارمان که و به‌نیو دیجله‌دا بمانگیره. ها نه‌وه‌ش دیناریک.' "

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتابی پین هات و شه‌هرزاد دریژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که شهوی دووسه د و ههشتا و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، به کابراکه یان گوت: 'سوارى لوتکه که مان که با که مینک بگه پینن. دینارنیکشمان چه قدسه ست لئ وه رگره. 'کابرا پنی گوتن: 'من ناتوانم ئیوه بگیرم. خهلیفه هموو شهویک دیته دیجله، سوارى که شتییه که دهین. جارچی جار دهدا که هه رکهس له هه ر پله و پایه یه کدا بئ، نه گه ر بیتوو سوارى لوتکه بئ بز سهیر و گه ران، ده یکوژم. 'خهلیفه و جه عفر گوتیان: 'کاکه، ئه وه دوو دینار و سوارمان که. 'کابرا گوتی: 'دیناره کانم دهنى. ده رۆین پشت به خودا. 'دیناره کانی وه رگرت. سوارى لوتکه که ی کردن. ویستی بیازوئ. له پردا که شتییه کی بچووکیان دیت له وه بری دیجله وه ده هات. مؤم و چرای تیدا هه لکرابوو. کابرای لوتکه وان گوتی: 'نه مگوت خهلیفه هموو شهوی ده گه رئ. 'کابرا یا سه تار یا سه تار لوتکه که ی لا دا قه راخیک و په رده یه کی ره شی گه وره ی به سه ردا دا. له ژیره وه چاویان له که شتییه که ده کرد. سهیریان کرد ئه وه له پیشه وه ی که شتییه که دا کابرایه ک چرایه کی زیرینی به ده سه ته وه یه. چراکه به عودی قاقولی ده گه رئ و عه بایه کی سووری نه تله سی له به ردا یه. تاجی مووسلی به سه ره وه یه. هه بنانه یه کی پر له عودی قاقولی به شانی داداوه که چراکه به وه ده گه رئ. چه ند که سی دیکه له پشته وه ی که شتییه که دانیشتبوون. وه ک ئه و چرای زیرین و عه بای نه تله سیان له به ردا یه. له نئو ئه و که شتییه که نزیک به دووسه د کۆیله له راست و چه بیان راوه ستابوون. له نئوه راستی که شتییه که دا کورسییه کیان له زیری سوور داناوو. لاویکی روو وه ک مانگی چوارده له سه ر ئه و کورسییه دانیشتبوو. لاوه که کراسیکی ره شی په راویزداری له به ردا بوو. په راویزه که ی به زیر داگیرابوو وه. که سیک له پیشی راوه ستا بوو له جه عفری وه زیر ده چوو. خزمه تکاریک به شیریکه وه له پشت سه ری راوه ستاوو وه ک ئه وه ی مه سرووری شیروه شین بئ. بیست کهس له هاوشینانی رووبه رووی دانیشتبوون.

"خهلیفه کاتیک ئه وه ی دیت، به جه عفری وه زیری گوت: 'جه عفر، ده لئی ئه وه یه کتیک له کورپه کانی خۆمه، جا یا مه ئموونه یان ئه مین. 'دوای ئه وه ی خهلیفه جوان لئی ورد بووه وه، دیتی کورپیکی زور قوز و که شخه یه. چاویکی له وه زیر کرد و گوتی: 'وه زیر، به خودا ئه وه ی له سه ر کورسییه که دانیشتوو هه چی له خهلیفه یه ک که متر نییه. ئه وه ی له پیشیشی راوه ستاوه راست ده لئی تۆی. ئه و خزمه تکاره ی شیری به ده سه ته و له پشت سه ری راوه ستاوه، ده لئی مه سرووره. ئه و هاوادم و هاوشینانه ش شیوه ی ئه وانیه ی من ده دن. به راستی من ئه قلم بر ناکا. سه رم له و کاره سوور ماوه! "

شه هرزاد که هه تا ئیره ی گه رپاوه، دنیا زادی خوشکه چکۆله که ی گوتی: 'داده، ئه و

چيروكانه‌ى تو زور زور خوش و سه‌يرن. 'شه‌رزاد گوتى: 'ئەگەر بمىنم و پاشا نەمكوژى،
نەوہ خوشترىستان بو دەليم. 'پاشا لە دلى خویدا گوتى: 'بە خودا قەتت ناکوژم هەتا
چيروکەکانى تەواو نەکا.'

لنرەدا بو، ماوه‌ى چيروکى ئەمشەویش کوتاى پىن هات و شەهرزاد دريژەى
چيروکەکەى هەلگرت بو شەويکى دیکە.

که شهوی دووسه د ههشتا و شهتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، خهلیفه که ئه و شتهی دیت، کاس بوو. واتی وږ ما. به جهعفری گوت: 'جهعفر، به خودا من سهرم له و کاره دهرناچی.' جهعفر گوتی: 'خهلیفه منیش تیندا ماوم.'

"کورتی کهینهوه، ئه و کهشتیه پویشیت و له چاو ون بوو. له و جهنگه یه دا کابرای لوتکه وان له ژیر په رده که هاته دهره وه و گوتی: 'سپاس بۆ خودا کهس ئیمه ی نه دی.' هاروونه پره شهید گوتی: 'کاکه، خهلیفه هه موو شه ویک دیته دیجله؟' کابرا گوتی: 'به لئ، که وره م. سالیکی ته واوه هه موو شه وئ دیته دیجله.' هاروونه پره شهید گوتی: 'کاکه، شه ویک دیکه پیاوه تی بکه هه لیره به لوتکه وه چاوه پری به، ئیمه دیتنه وه و پینج دیناریشیت ده ده یئتی. چونکه ئیمه له و شارده دا غه ربین، پیمان خو شه که میک لیره دا بکه پین. کابرا گوتی: 'باشه به چاوان.' دوا ی ئه وه خهلیفه و جهعفر و مه سرورور که رانه وه بۆ کو شک. جل و به رگی بازرگانیان دا که ند. جلی خه لافه ت و وه زاره تیان کرده به ر. که رۆژ بووه وه، خهلیفه چووه وه سه ر کورسی ده سه لات. ئه میران و وه زیران و په رده دار و نوینه ره کان له خزمه ت خهلیفه دا ئاماده بوون. هه رکه سه ی هه ر پرس و راویژ و کاریکی هه بوو، چووه خزمه ت خهلیفه. خهلیفه له میژ بوو له دیوان دانیشتبوو. که کاتی به پیره بردن ته واو بوو، هه رکه سه ی چوو به لای کاری خو یه وه. که شه و داها ت، هاروونه پره شهید گوتی: 'جهعفر، هه سه ته با بچینه که ران بۆ لای خهلیفه ی دووه م.' جهعفر پیکه نی. ئینجا خهلیفه و جهعفر و مه سرورور جل و به رگی بازرگانانان له به ر کرد. به و په ری خو شی و شادیه وه به ره و دیجله رویشتن. که که یشتنه دیجله، کابرا به لوتکه وه له وئ چاوه پینان بوو. ئه وان سواری لوتکه که بوون. ئه وه نده ی پین نه چوو که شتییه که ی خهلیفه ی دووه م وه ده ر که وت. ها ت بۆ لای لوتکه که ی هاروونه پره شهید و ئه وان. خهلیفه و جهعفر ورد خستبوویانه ژیر چاوه دیزییه وه. تتی رامابوون، سه یریان کرد بچکه له کو یله کانی شه وی پتیشوو، دووسه د کو یله ی دیکه ش له راست و چه پیا نه وه راوه ستاون. جاچی به پتی عاده تی خو ی ئاگاداری بلاو ده کرده وه. خهلیفه هاروونه پره شهید گوتی: 'جهعفر، ئه و کاره زور سه یره! ئه که ر شتی وام به چاوی خو م نه دیتبا با وه رم نه ده کرد. به لام ئیستا ئه وه به چاوی خو م دیتم.' دوا ی ئه وه خهلیفه به کابرای لوتکه وانی گوت: 'کاکه، ده دینارت ده ده ینی لوتکه که ت به ره ریکی که شتییه که ی ئه وان با جوان چاویان لی بکه ین بزانی کین، چونکه ئه وان شوینه که یان روونا که و شوینی ئیمه تاریکه. ئیمه ئه وان ده بینین، به لام ئه وان ئیمه نابین.' کابرا ده دیناره که ی وه رگرت و لوتکه که ی برده ریکی که شتییه که ی ئه وان و له ئاستی ستیبه رکه ی ئه وان رایگرت و له گه ل ئه وان ده ی ئاژوت."

ليره دا بوو، ماوهی چيروکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دريژهی
چيروکه که ی هه لگرت بو شه ویکي دیکه.

که شوی دووسد و ههشتا و ههتەم هاتەوه

گوتهی: "خاوه‌نشکو، لۆتکه‌وان ده دیناره‌که‌ی وه‌رگرت و لۆتکه‌که‌ی برده پێکی که‌شتیه‌که‌ی ئەوان و له سینه‌رکه‌ی ئەواندا راپگرت. له‌گه‌ل ئەودا پزۆشت هه‌تا که‌یشته باخه‌کان. که‌شتیه‌که‌ی خه‌لیفه‌ی دووه‌میان له قه‌راخ دیجله به گۆلمێخیکه‌وه به‌سته‌وه و بۆخۆیان دابه‌زینه نیو باخه‌کان. کۆیله‌کان له قه‌راخه‌وه راپه‌ستابوون، ئەسپتیکه‌شیان به زینکراوی و لغاوه‌وه له‌وی راپگرتبوو. خه‌لیفه‌که‌یان سواری ئەو ئەسپه بوو. خزمه‌تکاره‌کان له پاسه‌ت و چه‌په‌وه ده‌پزۆشتن. کۆیله‌کان له پێش و پاشیه‌وه ده‌پزۆشتن. خه‌لیفه هاپوونه‌په‌شید و جه‌غه‌ر و مه‌سروریش له لۆتکه‌که‌ دابه‌زین و به‌ له‌ز خۆیان که‌یاندن. چون ئیکه‌لیان بوون. کۆیله‌کان چاویان به‌و سێ که‌سه که‌وت، جل‌وبه‌رگی بازرگانانیا له به‌ردا بوو — دیار بوو غه‌ریبه‌ بوون. ئیدی تێیان پزۆه‌تان و گرتیان. بردیان بۆ لای خه‌لیفه‌ی دووه‌م. خه‌لیفه ئەوانی دیت و لینی پرسین: 'چۆناوچۆن هاتوونه‌ته ئێره؟ بۆ له‌و جه‌نگه‌یه‌دا هاتوون؟' گوته‌یان: 'ئیمه بازرگانین و ئەم‌رۆ هاتوینه‌ته ئەم شاره. ئەمشه‌و بۆ سه‌یران و گه‌ران هاتینه ئێره. کۆیله‌کانی ئێوه گرتیان و هه‌تایانینه خزمه‌ت جه‌نابت. ئەوه بوو به‌سه‌رهاتی ئیمه، وه‌سه‌سه‌لام.' ئەو خه‌لیفه‌یه گوته‌ی: 'قه‌یناکا. نیکه‌ران مه‌بن. که‌س کاری پێتان نییه، چونکه خه‌لکی ئێره نیین. ده‌نا ده‌مکوشتن.' ئیدی ئەو خه‌لیفه‌یه پزۆی له وه‌زیره‌که‌ی خۆی کرد. گوته‌ی: 'ئەوانه بخه ژێر بالی خۆته‌وه و ئاگات لێیان بێ، چونکه ئەوانه میوانی ئیمه‌ن.' وه‌زیر گوته‌ی: 'باشه به‌سه‌ر چاوه‌ی ئیدی پزۆشتن. خه‌لیفه هاپوونه‌په‌شید و جه‌غه‌ر و مه‌سروریش له‌گه‌ل ئەوان پزۆشتن. پزۆشتن هه‌تا که‌یشته کۆشکیکی ده‌روازه به‌رز و قایم که دیواره‌کانی هه‌تد به‌رز بوون سه‌ریان له هه‌وران ده‌سوو. ده‌رگاکانی ئەو کۆشکه له ئاونووس بوون و به‌ زیر لیاوکاری کرابوون. دو‌ر و گه‌وه‌ریان تێدا ده‌کار کرابوو. به‌ دو‌ر ئەو شیع‌ره‌یان تێدا نه‌خشاندبوو:

نالیم ئەوی پێک بۆخۆی به‌هه‌شته
ده‌لیم هه‌ند خۆشه‌ ده‌لینی به‌هه‌شته
نه‌خش و نیکار و ته‌سویره‌ی جوانی
دلان ده‌رفینه‌ی به‌ سه‌یحری جوانی

"دوای ئەوه خه‌لیفه له‌گه‌ل خه‌لکه‌که‌ چوونه نیو کۆشکه‌وه. خه‌لیفه له‌سه‌ر کورسیه‌که‌ی زیرین که په‌رده‌یه‌کی رازاوه به‌ گه‌وه‌ر و یاقووت و مرواری پێدا درابوو، دانیشته. هاوئشینیه‌کانی پزۆبه‌ووی دانیشتن. شیروه‌شینیش به‌ شیریه‌ پزۆته‌وه پزۆبه‌رووی وه‌ستا.

له پیندا سفره راخرا و خواردنیان خوارد. دهست شۆردرا. دواى ئه وه گۆزه له مهى و پیا له ریز کران. دهستیان کرد به باده خواردنه وه. که دهوری پیا له گه یشته هاروونه پره شهید، بادهى نه خوارده وه. خهلیفهى دووهم به جه عفرى گوت: 'ئه وه بۆ هاوریکه ت ناخواته وه؟' جه عفر گوتی: 'مه ولانا خهلیفه، ئه وه به یینکه ته رکی کردو وه.' خهلیفه گوتی: 'من بئجگه له باده شتیکی دیکه م له لایه که ئاوی ژیا نی پێ ده لێن.' ئینجا فهرمووی: 'ئاوی ژیا نی بۆ بێنن.' خهلیفهى دووهم هاته لای هاروونه پره شهید را وه سستا. به هاروونی گوت: 'ئه گه سه ره ی پیا له گه یشته تو، له جیا تی مه ی ئاوی ژیا ن بخۆره وه.' ئیدی ئه وان مه ی خه ستیا ن خوارده وه هه تا ته واو سه رخۆش بوون و ئاوه زیا نی له کار خست.

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتا یی پێ هات و شه هرزا د ریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وێکی دیکه.

که شوی دووسه د و هشتا و هه شتم هاته وه

گوتی: "خاوه نشسکو، خهلیفه له گهل هاوړپیکانی نه وه نده یان باده خوارده وه تا هه موویان ته واو سه رخوش بوون و ناوه زیان له کار کهوت. خهلیفه هاوړونه پره شید به وه زیری گوت: 'جه عفر، خو به خودا نیمه له و گوزه له شووشه یی و شته مان نییه. خوزگه ده مزانی نه و کوره چ کاره یه. نهینی نه و باره گا و شته چییه؟'

"وا بوو له و جهنگه یه دا که خهلیفه هاوړونه پره شید خه ریک بوو به سرته قسه ی له گهل جه عفر ده کرد، نه و کوره گه نجه چاوی پنیان کهوت. وه زیری دیت که خه ریک بوو له گهل خهلیفه به سرته قسه ی ده کرد. گوتی: 'له کورپی مه یخواردنه وه دا سرته کردن جوړیک زه راندنه.'

جه عفر گوتی: 'زه راندنیک له گورپیدا نییه. قسه ی ناحه زیشم نه کردوه. ته نیا به هاوړپیکم گوت که من زورم نه م شاره وشار کردوه، له گهل پاشایان هه لس وکه وتم کردوه، له گهل گه وره کان زیام، هه تا نیستا دابونه ریت و به زم و کورپی نه وه نده شاد و خوشم نه دیوه. به لام خه لکی به غدا ده لین باده ی بی سه ما و هه لپه رکی هه مایه ی سه ریشه و ناخوشییه.'

"که خهلیفه ی دووهم نه و قسه یه ی بیست، بزه یه کی هاتی و خوشحال بوو. شوولیکی به ده سته وه بوو، ده رگایه که له په نای بوو له ده رگایه کی دا. خیزا ده رگا کراوه. به دوا ی کرانه وه ی ده رگایه کی کوچیکی جوانی ره زاسووک و خوینشیرین هاته ژووره وه. خزمه تکاره که کورسی دانا. کیژوله که له سه ری دانیشتم. عوودیکیان دا ده ستی. گورانیه کی چری. ناوازیکی به بیست و چوار شینوه لیندا، به جوړیک که مرؤف له خوشیان هوشی له لای خوی نه ده ما. دوا ی نه وه هاته سه ر ناوازیکی دیکه و نه و شینعه ری خوینده وه:

کورپی نه مرؤمان پر لسه خوشی و به زم و که یف و شادییه
به ری کورپی نه مرؤکه مان مچاچ و ناواز و جوانیه
لکی شلک چرؤ ده دا، خونه چه ده می ده کاته وه
نه مرؤ پوژی به زم و بزه و پوژی گهردن نازادییه

"خهلیفه ی دووهم که نه و شینعه ری له کچه بیست، یه که به خوی قیزاندی و جله کانی به ری سه رتاخوار دادری. خزمه تکاره کان په رده یان پیدا دا و به له ز جل و به رگی دیکه یان له به ر کرد. دوا ی نه وه گه نجه که هاته وه شوینه که ی خوی. دیسان باده گیزان ده ستی بی کرده وه.

که سه‌ره گه‌یشته لاهه‌که، به شووله‌که‌ی له ده‌رگا‌که‌ی دا. له‌رپوه ده‌رگا‌که‌ی کراوه. خزمه‌تکاریک کورسییه‌کی هینا. به‌دوای نه‌ودا کیژیک‌ی له‌وه‌ی پیشوو جوان و ده‌لالتر هاته ژووری، له‌سه‌ر کورسییه‌که دانیشته. ده‌ستی دا عووده‌که و نه‌و شیعره‌ی گوت:

برینی ده‌ردی دووریت هینده قووله، لئو هه‌نگوین
نه به‌رۆژ هه‌جمینم هه‌یه، نه شه‌و خه‌وی شیرین
چاو و دلم له‌ سووی دووری تو، دوپی جوانی من
ده‌ریابه‌کی پر له‌ ئه‌واوه و دشتیکی ناگرین

"لاوه‌که که نه‌و شیعره‌ی بیست. قیژاندی و جله‌کانی له‌ سه‌رتاخوار دادپی. خیرا په‌رده‌یه‌کیان پیندا دا. کراسیکی دیکه‌یان بۆ هینا. کورپه‌ کراسی گۆپی. له‌ جینی خوی دانیشته‌وه. به‌ رووی خۆشه‌وه قسه‌ی ده‌کرد. تا دوو پیا‌له‌ی دیکه‌ی گه‌یشتی. خواردییه‌وه و شوولیکی دیکه‌ی له‌ ده‌رگا‌که‌ی دا. خزمه‌تکاریک هاته‌وه‌ی. به‌دوای نه‌ودا کیژیک‌ی خورئاسا هات. له‌ که‌ه‌کانی پیشوو جوانتر و ریک‌وپینکتر. خزمه‌تکار کورسی بۆ دانا. که‌چه‌ ده‌ستی دا عووده‌که و دانیشته‌ تاله‌کانی عووده‌که‌ی تووند کردنه‌وه. نه‌و شیعره‌ی خواره‌وه‌ی به‌ ده‌نگ و ئاوازیکی خۆش چری:

گه‌ر بیتوو نه‌و بینه‌لینه‌ گفتیکی که‌ بداته‌وه
گیانی ده‌رچوو بۆ ناو جه‌سته‌ی سارده‌وه‌بوو دینیته‌وه
شه‌وانی تاریکی ژینم به‌ تیشکی رووی پووناک ده‌بی
ئه‌ه‌گه‌ر بیتوو به‌یاناسا له‌ ئاسۆ سه‌ر هه‌لداته‌وه
هه‌موو خه‌میک کوتایی دئ، خه‌می دووری هه‌ر سه‌ر ده‌کا
ده‌ترسم ژه‌هر بمکوژی، جا نۆژدار ئاوپی داته‌وه

"لاوه‌که که نه‌و شیعره‌ی بیست. قیژاندی و جله‌کانی له‌ سه‌رتاخوار دادپی. خیرا په‌رده‌یه‌کیان پیندا دا. کراسیکی دیکه‌یان بۆ هینا. کورپه‌ کراسی گۆپی. له‌ جینی خوی دانیشته‌وه. له‌گه‌ل هاوئشینه‌کانی ده‌ستی به‌ قسه‌ کرده‌وه. مه‌یگێژ ده‌ستیان کرده‌وه به‌ باده‌گێژان. که‌ پیا‌له‌ گه‌یشته‌وه نه‌و لاهه، شوولیکی له‌ ده‌رگا‌ دا. ده‌رگا‌ کراوه، خزمه‌تکاریک کورسییه‌کی هینا و داینا. به‌دوایدا نه‌ودا کیژیک‌ هاته‌ ژووری و له‌سه‌ر کورسییه‌که دانیشته. ده‌ستی دا عووده‌که و نه‌و شیعره‌ی خواره‌وه‌ی به‌ ده‌نگ و ئاوازیکی زۆر خۆش گوت:

شه‌و تا به‌یان چاوه‌روانم من به‌ هه‌یوای دیداری تو
مه‌گین هه‌ر سه‌روه‌ی به‌یانی بۆم بئینی بۆی هه‌واری تو

سۆمای چاوم نەما و کویر بووم هیندەم چاوەپروانی کینشا
وهره گیانه زیندووم کهوه، چون دەزانم عیسامی تو
کوا دەتـــــــوانم دوور کهومهوه من دانهخۆرهی عیشقی تو
گەر بیتوو ریگهشم نەدهی من بیمه هاوشینی تو
چییـــــــها شهوم بردووته سەر به تەنیایی بهو هیوايه
من بـــــــهروم تەنیا شهوێک له نیتو ئامیزنی گەرمی تو

“کاتیک خەلیفەى دووهم ئەو شیعەر و ئاوازهى له کیژە بیست، قیزاندى ...”

لێزه دا بوو، ماوهى چیرۆکى ئەمشه ویش کوتایی پێ هات و شههرزاد درێژهى
چیرۆکهکەى هه‌لگرت بۆ شهوێكى دیکه.

که شهوی دووسه و ههشتا و نۆبهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، که خهلیفه‌ی دووهم ئەو شیعهره‌ی بیست، هاواری لێ بهرز بووه‌وه. جله‌کانی له بهری دادپێ و له هۆش خۆی چوو. ویستیان په‌رده‌یه‌کی به‌سه‌ردا بدهن. لایه‌کی په‌رده‌که نووشتاوه. هاورونه‌رپه‌شید به‌شیکه‌ی جه‌سته‌ی دیت که جینگای قامچی به‌سه‌روه‌وه بوو. ئینجا به‌ جه‌غه‌ری به‌رمه‌کی گوته: 'وه‌زیر، هه‌رچه‌ند ئەوه کورپه‌ لاویکی جوانچاکه، به‌لام وا دیاره‌ دزیکی خراپ‌کاریشه‌.' جه‌غه‌ر گوته: 'خه‌لیفه، له‌کوێوه‌ زانیت نه‌زه؟' خه‌لیفه گوته: 'ئهی ئەو جینگا قامچیانه‌ت به‌ جه‌سته‌یه‌وه‌ نه‌دی؟' په‌رده‌که‌یان پیندا دا. جله‌کانیان گۆرپی. ئەوجار هه‌ستا دانیش‌ت و له‌گه‌ل هاوده‌مه‌کانی ده‌ستی به‌ قسه‌ کرد. سه‌یری کرد خه‌لیفه له‌گه‌ل جه‌غه‌ر خه‌ریکی وتووێژ بوون. لینی پرسین: 'بازرگانه‌کان، ئەوه‌ نیوه‌ باسی چی ده‌که‌ن؟' جه‌غه‌ر گوته: 'گه‌وره‌م، چیت لێ بشارمه‌وه؟ ئەو هاوڕێیه‌م بازرگانه‌ و دنیا‌ی زۆر دیوه‌، شار و شوینی جیاواز چوو، له‌گه‌ل پاشا و پاشای جوراوجۆر دانیش‌توو. ده‌لێ: 'ئەوه‌ی من ئەمشه‌و لێزه‌ دیم، له‌ هیچ کوێ نه‌مدیوه‌.' باسی ئەوه‌ی کرد، گوته: 'ئەوه‌ ئەمشه‌و پاشا چه‌ند کراسی دیبای له‌ به‌ر خۆی دادپێ—ئەوه‌ زیاده‌ خه‌رجیه‌.' 'خه‌لیفه‌ی دووهم به‌رسفی دانه‌وه‌ که‌ مالی دنیا بۆ به‌خشین و بلاوکردنه‌وه‌ نه‌بێ. ئەو کراسانه‌ که‌ من دایانده‌رم هه‌رکامیان له‌گه‌ل پینج‌سه‌د دینار ده‌دم به‌ یه‌کیک له‌ هاوده‌مه‌کانم. جه‌غه‌ر گوته: 'جا ئەگه‌ر وا بێ، ئەوه‌ کاریکی گه‌وره‌یه‌. ئیدی ئەو شیعهره‌ی بۆ خوینده‌وه‌:

ولات ده‌بیته‌ شاری گوله‌ستیره‌ که‌ بیتیو
له‌ خۆشی بوونی تو‌ه‌تاو ده‌رگا بکاته‌وه‌

"کاتیک لاوه‌که‌ ئەو شیعهره‌ی جه‌غه‌ری بیست، هه‌زار دیناری زێر و که‌وایه‌کی گرانبایی داین. دوا‌ی ئەوه‌ باده‌ گه‌را و خۆش‌بیه‌کی له‌پاده‌به‌ده‌ر له‌ کورپه‌که‌دا گه‌را. ئەوجار خه‌لیفه‌ هاورونه‌رپه‌شید به‌ جه‌غه‌ری گوته: 'دا لینی پیرسه‌ بلێ ئەو جینگا قامچیانه‌ بۆ به‌ جه‌سته‌یه‌وه‌یه؟ هۆکاره‌که‌ی چییه‌؟ بزانی چۆنت وه‌لام ده‌داته‌وه‌.' جه‌غه‌ر گوته: 'خه‌لیفه، په‌له‌ مه‌که‌! په‌له‌نه‌کردن له‌و کارانه‌دا زۆر باشتره‌.' هاورونه‌رپه‌شید گوته: 'به‌ خاکی عه‌باس قه‌سه‌م، ئەگه‌ر هه‌ر ئیستا لینی نه‌پرسی، ده‌تکوژم.'

"له‌و ده‌مه‌دا که‌نه‌که‌ چاوی لێیان بوو، گوته: 'ئهری ئەو سه‌رته‌سه‌رته‌تان له‌ چییه‌؟ به‌ منیش بلێن.' جه‌غه‌ر گوته: 'هه‌ر باسی چاکه‌ی تو‌یه‌.' لاوه‌که‌ گوته: 'تو‌خودا ئەوه‌ی ده‌یلین له‌ منیشی مه‌شارنه‌وه‌ و، پیم بلێن.' جه‌غه‌ر گوته: 'گه‌وره‌م، هاوڕێکه‌م چاوی به‌

جستهی تو که وت، شوینی قامچی له سهر دیوه، پئی سهیره و دهلی: 'ئهوه دهیی بۆ ئاویان له خلیفه دابی؟! دهیهوی هۆکاره کهی بزانی.' کوره که که ئهوهی بیست، بزهی هاتی و گوتی: 'ئهوهنده بزانی به سه رهاتی من زور سهیره و جیی سۆسره ته'.^۱ پاشان ناخیکی هه لکینشا و ئه و شیعره ی خوینده وه:

خه م و دهردی دووری یار، هه میشه گران بووه
 به تایبه تی به هـــــــــــــــــاران که سه رووشه ت، جوان بووه
 کوا له دنـــــــــــــــــیادا که سی، هینده لئ قه وماو هه یه؟
 کاری کـــــــــــــــــی هه تا ئـــــــــــــــــیستا، وا گرنی تی که وتوو ه؟
 له یارم هـــــــــــــــــه لبروم، له لای به ره له سستی ویم
 سه یری چاره ی ره شم که، من چیم به سه ره هاتوو ه
 هه ر ئه وکاته خو شیم دیت هه تا کوو پینکه وه بووین
 مه لی خه م ئیستا له سه ره چل و پۆم نیشته وه

"دوای ئه وه گوتی: 'پیم وایه ئیوه خلیفه و جه عفر و مه سه رووری شیروه شینن.'
 جه عفر نکۆلی لئ کرد و گوتی: 'ئیمه ئه وانه نیین که نیوت هینان.' ئه و جار که نه که پینکه نی
 و گوتی: 'به پیزان، با ئه وه بزانی که من خلیفه نیم. به لام بۆیه خۆم کردوو ه به خلیفه
 هه تا ئه وه ی پیم خو ش بئ له و شاره دا بیکه م. من محمه د عه لی کوپی عه لی جه و اهیریم.
 باوکم ساماندار بوو. کاتیک مرد، مال و سامانیکي زوری هه ر له زیو و زیو و مرواری و
 یاقووت و کاروانسه را و باخ و کۆیله و که نیز و شتی وای له پاش به جئ ما. به پینکه وت
 رۆژیک له دووکان دانیشتیووم خزمه تکار و دهو رو به ریانم له دهو رم راوه ستابوون. له ناکاو
 کیژیک به سواری و شتریکه وه هاته دووکان. سئ که نیزیشی له گه ل بوو. که هاته دووکان،
 له په نا من دانیشته و گوتی: 'ئه وه تو محمه د عه لی که وه ره فرۆشی؟' گوتم: 'به لئ،
 کۆیله ی تو م.' گوتی: 'تو ملوانکه یه کی وات هه یه شیاوی من بیت؟' من گوتم: 'خانم، من
 ئه وه ی هه مه ده یه نیمه خزمه ت، چاویان لئ بکه، ئه گه ر ه ی وای تیدا بئ به دلئ تو بئ،
 ئه وه له به خته وه ری منه وه ده بی. ئه گه ر تیشیدا نه بی، ئه وه له رۆژه شی منه وه ده بی.'
 سه د دانه که وه رم هه بوو، هه موویانم پینشان دا. هه یچانی به دل نه بوو و گوتی: 'له وانه
 جوانتر چیت هه یه؟' ئیدی هه ستام، چووم گهردانه یه که باوکم کرپیووی به سه دهه زار
 دینار و، شتی وا له لای پاشاکانیش وه گیر نه ده که وت، بۆم هینا. که ئه وه ی دیت، په سه ندی
 کرد و گوتی: 'نرخه ئه و گهردانه چند دیناره؟' گوتم: 'باوکم به سه دهه زار دینار
 کرپیوویه تی.' گوتی: 'پینج هه زار دینارت خیر ده ده می؟' گوتم: 'خانمه که م، ملوانکه و

۱. سۆسره ت: سه یر. جیی سه رسوو پمان.

خاوهنهكەشى ھەر ھى خۆتن. كیژەكە گوتى: 'زۆر باشە، پینچ ھەزار دینارت خیر دەدەمى و سپاسیشت دەكەم.' ئیدی ھەستا سواری و شترەكەى بوو، بە منیشی گوت: 'لەگەلم وەرە با پارەكەشت بدەمى.' وا بوو ھەستام دووكانم داخست. لەگەلى پۆیشتم ھەتا گەیشتینە بەردەركى مالىك كە بەختەوهرى و خۆشبەختى لە دەر و دیواری مالهكەدا دیار بوو. دەرگاكەیان بە زێر و زیو و یاقووت و شتى وا پازاندرابوو ھە. ئەو دوو بەیتەش لە سەر دەرگاكە نووسرابوو:

لە خۆشى و جوانیدا تۆ، بەھاراسا خەملاوی
 كامە ڕەنگ گەش و جوانە، دەلئى لەویان لى داوی
 بە ھۆى ھاتتەوہ خویری نموونەى ئازایەتیبە
 لە سەى بەختەوہ ناپاک، دەستپاکیكە تەى نیبە

"كچە دابەزى و چووہ ژووہوہ. بە منیشی گوت، لەسەر سەكوکەى بەردەرگاكەیان دانیشم. ھەتا ژمیریارەكەیان ھات من ماوہیەك لە بەردەرگاكەیان دانیشتم. لەپردا كەنیزىك ھات و بە منى گوت: 'گەورەم، بۆ تۆ جوان نیبە لەوئى دانیشتووی، وەرە دالانەكەوہ.' ھەستام چووم لە دالانەكە دانیشتم. ئەوہندەى پەن نەچوو، كەنیزىكى دىكە ھات. گوتى: 'گەورەم، خانم دەلئى: 'جوان نیبە، لەوئى دامەنیشە.' ھەستە، وەرە ژووہوہ لە شوئینىك دانیشە ھەتا ژمیریارەكەمان دى و پارەكەت بۆ دەژمیرئى.' دواى ھەستام چوومە ژووہوہ. تاویك بوو لە سەرەوہى دیوہكەوہ دانیشتبووم، كورسیبەكى زێرینم دیت كە لەپشت پەردەبەكى ئاوریشمەوہ بوو. كە پەردەكە لا درا، ھەر ئەو كیژە پووہەتاوہى كە گەردانەكەى لە من كریبوو، لەژێر پەردەكە وەدەر كەوت. پوووی وەك خۆر تیشكى دەداوہ. گەردانەكە لە ملیدا بوو. ئیدی ھەر كە ئەوم دیت، ھۆشم لەسەر خۆم نەما. كەوتمە دلەكوتە و دلە خەرىك بوو وەك مەلىك لە سینەم دەرفرئى. كە كیژەكە منى دیت، لەسەر كورسیبەكە ھاتە خوارەوہ و ھاتە لای من. پەنى گوتم: 'سۆمای چاوم، ئەرى ھەركەس وەك تۆ جوان بى، نابى بەزەبى بە خۆشەویستەكەى خۆیدا بى؟' من گوتم: 'خاتونەكەم، تەواوى جوانى و دەلالى لە تۆدا كۆ بووہتەوہ.' دواى گوتى: 'لاوى گەوہەرفرۆش، من دلە ھۆگرى تۆ بووہ. باوہرم نەدەكرد بتوانم تۆ بپنمە لای خۆم.' ئەوہى گوت و سەرى ھینا بەرەوہ. منیش ماچم كرد. ئەویش منى ماچ كرد. بە خۆیەوہ گوشىمى."

لێرەدا بوو، ماوہى چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پەن ھات و شەھرزاد درێژەى چیرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که نهوی دووسه و نهوه هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو، گه وهه فرۆشه که دهگپیتته وه 'دهلی: 'ئو کیژه نازداره هات بق لام و باوهشی پیندا گرتم و توند به خۆیه وه گووشیمی. منیش ئهوم له ئامیز گرت و هیند به تاسه وه به خۆمه گووشیم، به رهنگ و حالی مندا وای زانی ههستم بزووتووه و به تهمای کاریکم. ههه بۆیه لئی پرسیم: 'گه ورهه، ئیشتیای نزیکیت کردووه. به خودا من ناتوانم، هینشا کچینیم بی عهیه و کهس له گهلم جووت نه بووه. من له شارهدا که سیکي ناسراوم. دهزانی من کیم؟"

"گوتم: 'نه وه لالا، خانمه کهم.' گوئی: 'ئه من دنیا خانمی کچی به حیا به رمه کیم. براهه شم جه عهفری وه زیری خهلیفهیه.' که ئه و قسه یه م له و بیست، ترسم که وته دلوه و گوتم: 'جا تاوانی منه ئیستا لیرهه؟ تو خۆت بانگت کردوومه ته ئیره و منت وه ته ماع خستووه خۆ له تو خۆش کهم."

"ئو گوئی: 'هیچ نیگه ران مه به، تو به ئاره زوی خۆت دهگهی، چونکه من دهسه لاتی خۆم به خۆمه. به ته ماشم میرد به تو بکهه. دواي ئه وه بانگی قازی و شایه دی کرد. ئه و گولر و خساره پنی گوتم: 'مه ممه ده علی کوری علی گه وهه فرۆش داوای منی کردووه. دهیه وی بیته میردی من. ئه و ملوانکه یه شی له جیاتی ماره یی داومه تی. منیش پیم خۆشه و به و پیاوه رازیم. ههه بۆیه ئیوهه بانگ کردووه لیکمان ماره کهن و تاپۆکه مان بق بنووسن.'"

"دواي ئه و کارانه منی برده دیویک و دهستمان کرد به مهی خواردنه وه. پیاله دهستاو دهستی کرد. که سهه رخۆش بووین، کیژه که به که نیزیکی گوت دهست بداته عوود و شیعهر و ئاوازیکی خۆشمان بق بلێ. که نیره که دهستی دا عوود و ئه و شیعهری به ئاوازه وه بق خویندینه وه:

ههه کهس ده بیینی و یردی زمانی، بوئی چینه
بوئی ئیمه که زیه و بسکه که ی چین له سهه چینه
له بههه شته ئه و که سهی توی له ئامیز گرتووه
به و که سه ده لین خوسره و، له هه نته شی شیرینه

"به و جۆره که نیره کان دانه دانه دههاتن و شیعهریان ده خویندنه وه و عوودیان ده ژهه ند. ههتا ژماره ی که نیره کان گه یشته ده کهس. ئه و جار دنیا خانم عووده که ی لی وهه رگرت و ئه و شیعهری خویندنه وه:

ئىمە ھەموو ملکہچىن بۇ دەستور و ياساکەت
 رەبى بۇ دژمنت بى درەد و بەلا و قەزاکەت
 ھەر جىئەکت پى باشە باروبنەى لى بخە
 کىئە بتوانى بلنى: 'لاچووە لەسەر جىگاگەت؟'
 کەس نىئە بلن رەنگە دللى من برفىنى
 ھەر لە ئاوتنەکە تا دەبىندرى ھاوتاکەت

"کە خانم شىعرەکەى تەواو کرد، من عوودەکەم لى وەرگرت. ئاوازی جۇراوجۇرم لىدا
 و ئەو شىعەرەم خویندەوہ:

ئەو کەسەى ئاوى ژيانم لە زارى تۆوہ دى
 تىرى تىداچوونى من لە کەوانى تۆوہ دى
 ئەگەر تۆ دانەپۆشى رووى جوانت لەو شارەدا
 ھەرکەس بکوژرى ديارە ئەو تىرە لای تۆوہ دى
 خەلک ھەر پۆژەى پەنا و پشەتوانىکیان ھەبە
 ئىمە بەو بايە دەژىين لە گەرەکی تۆوہ دى

"کە خانم گوئى لەو شىعر و ئاوازە بوو، خۆشحال بوو بە کەنیزەکانى گوت: 'بچنە
 -ەرەوہ،' کەنیزەکان چوونە دەرەوہ. ئىمە ھەستاین چوونە شوئىنیک کە باشترین و
 خۆشترین شوئىن بوو. من جلەکانىم لە بەر داکەند. لە باوہشم گرت. ئەوئىش منى بە خۆبەوہ
 گوشى. من ئەوم وەک گەوہەرىکى نەسماو ھاتە بەرچاؤ. بە جۆرىکى وا دلخۆش بووم کە
 لە ماوہى تەمەندا قەت ئەوہندە دلخۆش نەببووم." "

لىرەدا بوو، ماوہى چىرۆکى ئەمشەوئىش کوتابى پى ھات و شەھرزاد درىژەى
 چىرۆکەکەى ھەلگرت بۇ شەوئىکى دیکە.

که شهوی دووسه و نهوه و یه کم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، محهمه علی کورپی که وهه رفرووش گنپراویته وه که 'مانگیک له لای ئەو خانمه دهلاله مامه وه. ئاگام له مال و دووکان و خزمان نه بوو. پوژنیک پیتی گوتم: 'چاوه کم، من دهچم بۆ گهرماو، تۆ له سههر ئەو تخته مه بزوو ههتا دیمه وه.' ئیدی منی سویند دا که له جینی خۆم هه لئه ستم.

"وا بوو که نیه کانی له گه ل خۆی برد و چوو بۆ گهرماو. هیشتا ئەو گوله جوانه نه گه یشتبووه سهری کۆلان، پیریژنیک لیم وه ژوور کهوت و گوتی: 'محهمه کورپی علی، زبیده خانم تاریفی دهنگی تۆی بیستوو وه دهلی بی. من به پیریژنه م گوت: 'به خودا من له جینی خۆم نابزوم ههتا دنیا خانم نه گه رپته وه.'

"پیریژنه گوتی: 'کاریک مه که که زبیده خانم رقت لی هه لگرئ و لیت به قیندا چی. ههسته وه ره لای دوو قسه بکه ن و وه ره وه جیگا که ی خۆت.' من گورج هه ستم دوا ی که وتم بۆ لای زبیده خانم. پیریژنه له پیشمه وه ده رویشت و منیش به دوایدا. ههتا منی برده لای زبیده خانم. که چومه لای، پیتی گوتم: 'سو مای چاوم، تۆی ئەوینداری دنیا خانم؟' گوتم: 'به لی، یه کن له کۆیله و تۆ که ره کانی توم.' گوتی: 'ئه وه ی په سن و تاریفی تۆی کردوو ه، راستی کردوو ه. تۆ له په سن و تاریفه کانی ئەوانیش سه رتری. وا دیاره له تاریخ به ده ری و کاری پیندا هه لگوتن نییه. گورانییه کم بۆ بلی با گویم له دهنگت بی.' من گوتم: 'به سه ر چاو، خانمه کم.'

"عوودیان بۆ هینام. ده ستم دا عووده که و به ئاوازیکی سه رنجراکیش ئەو شیعهره م بۆ گوت:

نه باسی چینم بۆ بکه و نه هی رۆم
ئه من هه مه گراو و ئەقینی خۆم
ئه و کاتانه ی که ئەو دیته خه یالم
ئاوه دانه باخی دلم خۆش حالم
نه بی ئەو هه لده که م من نه له گه ل ئەو
به راستی حه یفه بیته چۆله مال ئەو

"که شیعهره که م خوینده وه، ئیدی زبیده خانم پیتی گوتم: 'خودا به ئاوات شاد کا. دهنگ و ئاوازت زۆر زۆر خۆشه. ههسته ئیستا برۆوه بۆ شوینه که ی خۆت، چونکه ئەگه ر دنیا

خانم بېته‌وه و له‌وې نه‌بې، لېت نارېحه‌ت ده‌بې. 'ئېدى من كړنؤشم برد و له‌وې هاتمه
 -درې. ديسان پېرېژنه پېشم كهوت و له‌گه‌لم هات هه‌تا منى گه‌يانده‌وه به‌رده‌رگا. كه چوومه
 ژووره‌وه، سه‌يرم كرد نه‌وه دنيا خانم له‌گه‌رماو گه‌راوه‌ته‌وه و له‌سه‌ر ته‌خته‌كه دريژ بووه
 و خه‌وتووه. من له‌ لاي قاچييه‌وه دانيشتم و نه‌رم نه‌رم قاچيم بؤ شيلا. وا بوو چاوى
 هه‌له‌ينا و دېتمى. ئېدى له‌قه‌يه‌كى لى دام و له‌ ته‌خته‌كه خستميه‌ خواره‌وه. پنى گوتم:
 'ناپاك! نه‌وه به‌لېنه‌كه‌ى خوت نه‌برده‌ سه‌ر و شكاندت؟! تو سويندت خوارد له‌ جنى خوت
 نه‌بزووى، كه‌چى هه‌ستاي چووى بؤ لاي زبېده‌ خانم! به‌ خودا نه‌گه‌ر له‌به‌ر نابرووى خؤم
 نه‌بووايه، كؤشكى زبېده‌م به‌سه‌ريدا كاؤل ده‌كرد.' ئېدى به‌ كؤيله‌ ره‌شه‌كه‌ى گوت: 'سه‌واب،
 نه‌و درؤزنه‌ بكوژه.' كؤيله‌كه‌ هاته‌ به‌ره‌وه و ده‌سپړيكي ده‌ره‌ينا چاومى به‌ست. ئينجا
 شيره‌كه‌ى ده‌ركيشا بمكوژى.' "

لنره‌دا بوو، ماوه‌ى چيروكى نه‌مشه‌ويش كؤتايى پى هات و شه‌هرزاد دريژه‌ى
 چيروكه‌كه‌ى هه‌لگرت بؤ شه‌ويكى ديكه‌.

که شهوی دووسده و نهوهد و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، محهمهد عهلی گهوهرفرۆش گێراویتهوه: 'کۆیلهکه ویستی بمکوژی که کهنیزهکان به گهوره و بچوکهوه دهستیان کرد به پارانه و لالانهوه. گوتیان: 'خانم، ئهوه یه کهم سههرپێچی ئهوه. ئهوه باش شارهزای خوو و خدهی تو نهبوو. تاوانهکەشی وا نییه شیایوی کوشتن بێ. ئهوه جاره لێی خوش به.' خانم گوتی: 'که وایه، به خودا دهبی وای لێ بکهم ههتا ماوه له بییری نهچیتهوه و له بهرچاری بێ.' ئیدی فرمانی دا، به قامچی لێیان دام. ئهوهندهیان لێ دام تهواوی گیانم خوینی تی چزا. ئهوه جینگه قامچیانهی ئیوه دیتوتانه، ئهوه هی ئهوه دهمن. دواي ئهوه فهرمووی له کۆشک فرییان دامه دهروه. ئیدی ههستامهوه و وردهورده بهرهو مال بوومهوه. نۆشداریکم بانگ کرد برینهکانم تیمار بکا. وا بوو بهزهیی پیمدا هات. دلسۆزانه دهرمانی کردم تا برینهکانم ساپیز بوونهوه. ئینجا چومه گهراو. هاتمهوه سههر خۆ و چاک بوومهوه. چومهوه دووکان. ئهوه مالهی هه مبیو هه موویم فرۆشت. بهوه پارهیه چوارسهه کۆیلهم بێ کړی که کۆیلهی ئاوا له لای پاشاکانیش گیر ناکهون. ئهوه کهشتیهم به پینچهزار دینار چی کردوه. خۆم کردوه به خلیفه. ههه شهوهی دووسده کهس لهو کۆیلانه سوار دهکهم. به ههه کام له خزمهتکارهکانم پله و پایهیکی وهک خزمهتکارهکانی خلیفهم داوێ. خۆمان لهگهله ئهوان یه کهرنگ کردوه. جارم داوه ههه کهس شهوانه له نیۆ دېجله دا هات و چۆ بکا، دهیکوژم. ئهوه ساینکه ئهوه پیشه مه. ههچ ههوالیکیشم له دنیا خانم نییه. لێی بیثاکام.' که ئهوهی گوت، کوربه دهستی کرد به گریان. فرمیسکی هاته خوارێ و ئهوه شیعره ی گوت:

خه می دنیا یه بخۆم، یان له سهوینی یار گیان بدهم؟
 نازانم روو له کوێ کهم، شان وه بهر کام گیان بدهم؟
 توانایی ئهوه شم نیه وه پشت گهه وینچه که میان بخم،
 یان ههه به فشه و گالته ژیان وه پیش خۆم بدهم
 خۆ ئهوه سه بهر شم نییه ئهوه ز پێشاندهرم بیه
 عهه قلیش ئهونه بر ناکا سهه روک و پیهرم بێ

"هاروونه پره شهید کاتیک گوتی له ئاخ و داخ و ئهوینی ئهوه گه نجه بوو، کهوته بیر کردنهوه و سهه ری سوور ما. له بهر خۆیه وه گوتی: 'سوبحانه لالا! ههه کاریک هۆکاریکی ههیه.' دواي ئهوه هاروونه پره شهید و جههغه ره وخسه تیان لهو گه نجه خواست و لهوێ هاتنه دهروه. هاروونه پره شهید له دلی خۆیدا گوتی: 'دهبی بیویژدانی نه کهم و دهست له

زور و ستم هلگرم. نهو لاوهم له بېر نه چي و چا که يه کی له گهل بکه م. که هاته وه
نارولخه لافه، جله کانی گوري و دانېشت. ئینجا به جه عفری به رمه کی گوت: 'وه زیر، بچووه
نهو لاوه بینه ئیره.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتابی پین هات و شه هرزاد درېژه ی
چیروکه کی هلگرت بو شه و یکی دیکه.

که نهوی دووسه و نهوهد و سینهم هاتموه

گوتی: "خاوهنشکو، خهلیفه به وهزیری گوت: 'وهزیر، بچووه نهو لاهوم بۆ بینه.'
جهعفر به گویی کرد. ههستا چووه لای کورهکه و پیتی گوت: 'گویرایهلی فهرمانی خهلیفه
به.' ئیدی نهو لاهه لهگهڵ جهعفر هاته لای خهلیفه. کړنۆشی برد و زهوییهکهی ماچ کرد.
دوعای بۆ بهرهوامیی دهسهلاتی خهلیفه کرد و نهو شیعره‌ی خویندهوه:

پله و پایت هر له هه‌لک‌شاندا بی
با به‌دخواریت په‌ست و سووک و رسوا بی
هر خۆزگه و ئاواتیکی که تۆ هه‌تبئی
هیوادارم ورد و درشتت وه دی بی

"خهلیفه پیکه‌نی. وهلامی سلارهکه‌ی داوه. به پرویهکی خوشه‌وه خولقی کرد. له لای
خۆی داینا و پیتی گوت: 'ئه‌ی محهمه‌دی کۆری عه‌لی، ده‌مه‌وئ نه‌وه‌ی ئه‌مشه‌و به‌سه‌رت
هات، بۆم بگێریته‌وه، چونکه زۆر جیتی زه‌ندومان و سووسه‌رت بوو. ئیدی لاهه‌که گوتی:
'بمبه‌خشه، بمبه‌خشه خهلیفه‌ی مه‌زن، ده‌سروکه‌ی په‌نادانم به‌ری با دلم داسه‌کنی و ترسم
بره‌وی.' خهلیفه گوتی: 'تۆ له په‌نا مندا‌ی. له هه‌چ شتیگ مه‌ترسه و ئه‌رخه‌یان به.' نه‌وجارر
لاوه‌که ده‌ستی کرد به گێرانه‌وه‌ی به‌سه‌رهاتی خۆی له سه‌ره‌تاوه تا کۆتایی. خهلیفه زانی
نه‌و لاهه ئه‌وینداره و له گراوه‌که‌ی دوور که‌وتووته‌وه، لئی پرسی: 'ده‌ته‌وئ نه‌و کیژه
بده‌مه‌وه به تۆ؟' لاهه‌که گوتی: 'جا نه‌گه‌ر خهلیفه وه‌ها کاریک بکا، نه‌وه له گه‌وره‌یی و
مه‌زنیی خۆیه‌وه‌یه‌تی.' ئیدی نه‌و شیعره‌ی خویندهوه:

بوونی پادشا و گه‌وره‌ی وه‌ک تۆ به‌خته‌وه‌رییه
دلی گه‌وره‌ت دایمه له بیر چاکه‌کارییه
بالی خیر و بیترت به سه‌ر هه‌مووان کیشاوه
ولاتت ئاوه‌دان، وه‌ک باخ‌یکی پاراوه

"ئیدی له‌و جه‌نگه‌یه‌دا خهلیفه پروی له وه‌زیر کرد و فه‌رمووی: 'جه‌عفر، بچووه دنیا
خانمی خوش‌کت بینه.' جه‌عفر خیرا چوو دنیا خانمی هه‌ینا بۆ لای خهلیفه. خهلیفه لئی

١. نه‌و کات باو بوو، بۆ نه‌وه‌ی که‌سیک ئه‌رخه‌یان بی. له لایه‌ن پادشاوه له‌سه‌ر نه‌و شته‌ی ده‌یلى لینیچینه‌وه‌ی
له‌گه‌ل نا‌کری وه‌ک به‌لگه پادشا ده‌سه‌ره‌یه‌ک یا شتیکی له‌و چه‌شنه‌ی ده‌دایه. نه‌ویش بی ترس شتیکی
ده‌گێراوه یان کاره‌که‌ی ده‌کرد.

یرسی: 'دنیا خانم، ئەو کورە دەناسی؟' خانم گوتی: 'گەرەم خەلیفە، جا ژنان چۆناوچۆن بیاوان بناسن؟' خەلیفە بزهیهکی هاتی و گوتی: 'مێردەکە ی تۆیە. محەممەدی کورپی عەلی گەوهەر فرۆشە. ئیمە ناگاداری تەواوی بەسەر هاتە کە هەین. ئاگامان لە تەواوی کون و کەلە بەرەکانی ئەو پووداوە هەیه. کارەکان ئەگەر زۆریش شاراوە بن، دواچار هەر ئاشکرا دەبن.' دنیا خانم گوتی: 'خەلیفە، قەزا و قەدەر وا بوو تووشی ئەو کارە بم، بەلام من زوو توبەم کرد. هیوادارم تۆش لێم خۆش بێ.' خەلیفە هاپوونە پرەشید پێکنی و قازی و شاهیدی بانگ کرد. دیسان دنیا خانمیان لە محەممەدی کورپی عەلی ماره کردەوه. بەختوهری پووی تی کردنەوه. هاپوونە پرەشید محەممەدی کردە هاودەمی خۆی و ئیدی هەر لە خێر و خۆشی و شادیدا رایانبوارد هەتا سوپای مەرگ بە سەریدا دان و لە یەکی بلو کردن.

چیرۆکەکانی هەنبانە ی عەلی عەجەم

"یەکیکی دیکە لەو چیرۆکانە ی کە لە زمان هاپوونە پرەشیدی عەباسییەوه گێردراوەتەوه ئەو یە کە شەویک لە شەوان خەلیفە هاپوونە پرەشید خەوی دەزڕی و بانگی جەعفەری دەزیر دەکا. کە دەزیر دیتە لای، پیتی دەلێ: 'جەعفەر، ئەمشەو دلم گیراوه و خەوم لێ ناکەوئ، فکریکم بۆ بکەوه بەشکو کەمیک ئارام بمەوه.' جەعفەر گوتی: 'من هاوڕینیەکم هەیه، عەلی عەجەم پێ دەلێن. ئەوئەندە ی چیرۆک و قەسە ی خۆش و کالتە و جەفەنگ لە لایە ئیستیکت لە لای خەمت لە دلدا ناهێلن.' خەلیفە فەرمووی: 'بچنە شوینی و بیهینن.' دەزیر هاتە دەرەوه و چوو عەلی عەجەم بانگ کرد. کاتیک عەلی هات، دەزیر گوتی: 'خەلیفە بانگت دەکا.' عەلی عەجەم گوتی: 'باشە، بە سەر چاو.' "

لێرەدا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکەکە ی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که نهوی دووسه و نهوه و چوارم هاتهوه

کوټی: "خاوهنشکو، عهلی عهجهم کوټی: 'باشه به سهر چاو.' ئیدی لهگه‌ل وه‌زیر چوون بۆ لای خه‌لیفه. که‌گه‌یشتنه لای خه‌لیفه، خه‌لیفه فه‌رمووی کرد دانیشی. پاشان پنی گوت: 'کاک عه‌لی، نه‌مشه و دلم زۆر ته‌نگه و بیستوومه که‌جه‌نابت نه‌قل و نه‌زیله‌ی زۆر خوش ده‌زانی. گوتم نه‌مشه و که‌میگمان قسه بۆ بکه‌ی—وا بئ خه‌م و خه‌فت له دلم بیره‌وینی و تو‌زیک سه‌رقال بین.' عه‌لی کوټی: 'که‌وره‌م خه‌لیفه، له‌و شتانه‌ی به‌ چاری خۆم دیتوومه بۆت بگێرمه‌وه؟ یان نه‌و شتانه‌ی بیستوومن بۆت بگێرمه‌وه؟' خه‌لیفه کوټی: 'له‌وانه‌ی به‌ چاری خۆت دیتووتن بۆم بگێرمه‌وه.' عه‌لی کوټی: 'خه‌لیفه، سالیکیان هه‌ر له‌و به‌غدايه‌وه چووم بۆ سه‌فه‌ر و غولامیکیشم له‌ته‌ک خۆم برد. نه‌و غولامه‌ هه‌نبانه‌یه‌کیشی پنی بوو. کاتیک که‌یشتینه نه‌و شاره‌ی تر، له‌ جینه‌ک دانیشتم و ده‌ستم کرد به‌ کرین و فرۆشتن. تماشام کرد کوردیکی ناجسنی شه‌رفروش هیرشی کرده سه‌رم و هه‌نبانه‌که‌ی لئ ستانده و وتی: 'نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ هه‌نبانه‌ی خۆمه و نه‌وه‌ی تیشیدایه‌ هی خۆمه.' منیش هاوارم کرد: 'هۆو موسولمانینه، فریام که‌ون له‌ چنگ نه‌و سه‌ته‌مکاره‌ رزگارم که‌ن.' خه‌لک گوتیان: «پیکه‌وه‌ بچن بۆ لای قازی و ملکه‌چی بریاری قازی بن.» ئیدی ئیمه‌ش چووین بۆ مالی قازی. که‌ چووینه لای قازی، قازی کوټی: 'بۆ هاتوون؟ چ کاریکتان هه‌یه؟' گوتم: 'نه‌و دووانه‌مان پیکه‌وه‌ کیشه‌مان هه‌یه. هاتووین دادمان بکه‌ی.' قازی کوټی: 'کامتانه‌ داواکارن؟' نه‌و کابرایه‌ سنگی خۆی وه‌ پیش دا و گوتی: 'خودا ده‌ست به‌ بالی قازییه‌وه‌ بگری، نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ و هه‌رچی تیدایه‌ هی منه.' قازی کوټی: 'نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ت که‌ی لئ گوم بووه؟' کورده‌که‌ وتی: 'له‌ دوینتیه‌ دیار نییه. نه‌مشه‌و له‌ تاوا خۆم لئ نه‌که‌وتوه.' قازی کوټی: 'جا نه‌گه‌ر نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ هی تو‌یه، دا پیم بلئ چی تیدایه؟'

"ئیدی نه‌و پیاوه کوټی: 'له‌و هه‌نبانه‌یه‌دا میله‌گه‌لیکی زیوین، کلی عه‌نبه‌رین، شه‌معدانی زیز، گوزه‌ی بلوون، بالاخانه‌ی نه‌خشیتراو، فه‌رشگه‌لی گرانبایی و ره‌نگاو‌ره‌نگ، قه‌لای قایم و سه‌رچاوه‌گه‌لی زولال و شیرین، هه‌مه‌دان و قه‌زوین، ولاتی هیند و چین و کومه‌لیک له‌ کورده‌ بئ باوره‌کان شایه‌دی ده‌ده‌ن که‌ نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ ئی منه.' قازی به‌ منیشی گوت: 'فلانی نه‌و هه‌نبانه‌ چی تیدایه‌ و کیت شایه‌ده؟' نه‌من له‌ کاتیکدا خه‌ریک بوو جه‌رگم جه‌رگی ده‌خواردوه‌وه و له‌ داخان خه‌ریک بوو به‌ته‌م؛ چوومه‌ پیشی و گوتم: "اعزاللاً مولیناالقاضی" (= خودا سه‌روه‌ری ئیمه‌ قازی به‌رز و به‌ریز کا.) نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ مالیکی کاوول، کانیه‌کی وشک و بزما‌ری تیدایه‌. په‌ته‌ک و ته‌نیووری تیدایه‌. رووباب و نو‌قل و شه‌رپاب و سیخی تیدایه‌. نه‌و هه‌نبانه‌یه‌ که‌بابی تیدایه‌. کیژی مه‌مک قوتی تیدایه‌. هاو‌ری و خۆشه‌ویستان، شاری که‌نجه، ده‌روازه‌ی ده‌روازه‌کان و کومه‌لیک له‌ ئیمانداران و پیر و

کڙ شايه دن که نه وهنانه به ئی منه و نه وهی له نیویشی دایه هر ئی منه. لاره کورده که قیلندی و گوتی: 'قازی نه وهنانه به ناوبانگه. نه وهی له ناویشیدایه په سنکراوه. نه وهنانه به چوم و کانی، کوروم و دار و ده ریا، شاخ و په وهن، میزگ و سواری زه پگ به -مست، شیری مرقور و هزاران هزار ماری تیدایه. تله ی پاوچی و کوروی حداد، کوشکی شه دد کوری عاد و نیره می زاتولعیما، شاری به سه ره و به غدا، هزار دزی میباز و هزاران له شفروش و گه واد و کومه لیک له کورده کان شایه دن که نه وهنانه به، همنانه ی منه و نه وهی له ناویشیدایه هر ئی منه. 'قازی گوتی: 'کاکه عه لی ده لئی چی؟' نه منیش توو په بووم و چومه پیشتر و گوتم: 'خودا قازی پاوه ستاو کا!'

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هر زاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی دووسده و نهوهد و پینجهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو، علی عهجهم گنپراوییهتهوه که من توورپه بووم، به قازیم گوت: 'ئو ههنبانهی من خهنجهر و نیزه و تیری تیدایه و کهوان و گو. گوچان و زری، جلی ژیر زری و پیایوی تیدایه. شهرگه و گۆرهپانی تیدایه. ههویان و سهلوی تیدایه. گول و باخی تیدایه. ریحانهی تیدایه. دهریای عومان و رهی و تهبرستان، دامهغان و سمنان و قوم و کاشان. لوبنان و ئیسفهان و بهرینی نازهبایجان و سامانی خوراسان، کومهلیک له زانایان و له خوداترسان، وتارخویتان و قهشه و پاریزکاران شایه دن که ئو ههنبانهیه ههنبانهی منه. ئهوهی له ناویشیدایه هه ر ئی منه. کوردهکه له قسهکهی من رقی ههستا و کهمیک چووهد پیشی دانیشست و گوتی: 'قازی، ئو ههنبانهیه چیمهنی تیدایه. چرۆ و گولزاری تیدایه. بوورژانهوه و بولبولی تیدایه. ههزاران چهنگی تیدایه. دووزله و مهیخانهی تیدایه. مهیفرۆش و شاری کووفه و بهسره و سهبزهار و ئهوانی تر، شهپهنگیزان شایه دن که ئو ههنبانهیه، ههنبانهی منه. ئهوهی له ناویشیدایه هه ر ئی منه.'

ئهن که ئو قسهیهم بیست توورپه بووم. گوراندم گوتم: 'قازی ئو ههنبانهیه کیوی تیدایه. دهریا و قهلاهی تیدایه. کۆشک و کۆیله لووسکهی تیدایه. حۆری و سازی تیدایه. تهنبوور و دیجلهی تیدایه. فورات و بهلخی تیدایه. ئو ههنبانهیه ههراتی تیدایه. ههویانی ئهنوشیرهوان و ولاتی سولهیمانی تیدایه. له پینهختی کیانهوه بگره ههتا دهشتی نوعمان و سهرزهوییهکانی سوودان و هیند و شاری عهسقلانی تیدایه. کاتیک قازی ئو قسهانهی بیست، توورپه بوو گوتی: 'ئیهوه یهک له یهک هیچووچتر و داوین پیسترن. ئو ههموو درۆ و دهلهسهیه هه ر له بهر دوژمنایهتییه دهنا چون له دوورگهگهلی خالیدانهوه ههتا سهرسنوری پۆژئاوا لهویوه ههتا ههرات و فارس و خوراسان، له چین ههتا وهلاتی دیو و میزدهزمهکان، له ئهرزهوه ههتا ئاسمانهکان خو دنیا جیگای ئو ههمووه نابینهوه که ئیهوه دهیلین. بۆ ئو ههنبانهیه چهوت ئاسمانهکهیه؟ بۆ مهگه ر ئو ههنبانهیه عهرشی خودایه؟ بۆ ئو ههنبانهیه دهشتی مهحشه ره؟ بۆ ئو ههنبانهیه رۆژی پهسلانه؟ ئینجا فهرمانی دا زارکی ههنبانهکه بکه نهوه. که کردیانهوه سهیریان کرد له دوو نانی جو و مستیک زهیتوون زیاتر هیچی تری تیدایه نییه. ئیدی قازی ههنبانهکهی بۆ حهوا داین و له کۆرپهکه ده ری کردین. علی عهجهم گنپراوییهتهوه که کاتیک خهلیفه ئو به سه رهاتهی له من بیست ئه وهنده پیکه نی خهریک بوو به پشتدا بکه وئ. خهلاتیکی باشی کردم.'

بهسرهاتی هاروون و کهنیزیک

”یه کینکی دیکه له و چیرۆکانه ئه وهیه که جه عفری وه زیر بهرمه کی شه ویک له گهل هاروون پره شید خه ریکی باده نوشی بوون. هاروون پره شید که مه ست بوو، گوتی: جه عفر، بیستومه ده لئین کهنیزیکی جوانت کریوه. من بی ئه وهی ببینم هۆگری بووم. پیم بغروشوه. جه عفر گوتی: ’نايفرۆشمه وه. خه لیفه گوتی: ’به دیاری بده یه. جه عفر گوتی: ’خه لیفه، به دیاریش نایده م. ئیدی هاروون گوتی: ’هر سیک ته لاقی زبیده م که وتبی یان به دیاری یان کرین دهمده یه. جه عفر گوتی: ’هر سیک ته لاقی خیزانم که وتبی نه به فروش و نه به دیاری ناده م.’

”وا بوو کاتیک هاتنه وه سه ر خو، سه رخوشیه که به ری دان، زانیان که چۆن خویان توشی سه ر ئیشه کردوه و کاره که هر وا به ئاسانی جیهی جی نابین. که میکیان بیر کردوه و خه لیفه گوتی: ’ئو کاره به که س جیهی جی نابین به ئه بوویوسف نه بی.’ ئه بوویوسفیان بانگ کرد. ئه بوویوسف به له ز سواری هیستره که ی بوو، به خزمه تکاره که ی گوت: ’تورینه که له گهل خۆت بینه با هیستره که برسی نه بی.’ خزمه تکاره که تورینه که ی هه لگرت و رۆیشتن. که ئه بوویوسف گه یشته لای هاروون پره شید، هاروون له به ری هه ستا. ئه وی له په نا ته خته که ی خۆی دانا. که س له گهل هاروون له سه ر ته خته که ی نانه دهنیشت. ئینجا خه لیفه به ئه بوویوسفی گوت: ’تۆم بۆ کاریکی گه وره بانگ کردوه. ئیدی باسی بابه ته که ی بۆ کرد و گوتی: ’نازانم چ بکه م! ئه بوویوسف گوتی: ’خه لیفه، ئو کاره له هه موو شتیک ئاسانتره. ئه و جار به جه عفری گوت: ’نیوه ی کهنیزه که ت به خه لیفه بغروشوه و نیوه شی به دیاری بده یه بۆ ئه وهی هیچ کامتان ته لاقتان نه که وئ. جه عفر ئاوی کرد و خه لیفه ش خۆش حال بوو. دوا ی ئه وه خه لیفه ده ستووری دا: ’هر ئیستا کهنیزه که بینن.’ “

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویک دیکه.

١. توربین: تووره که جوی ئه سب، یان تووره که به که وهک تیر که لوپه لی تیده خه ن.

که شهوی دووسه د و نهوود و شهشم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، خلیفه هاروونه پره شهید گوتی: 'هر ئیستا که نیزه بیئن. زوری تاسه ده که م.' که نیزه که بیان هینا. خلیفه به نه بوویوسفی گوت: 'دهموی له گهلی جووت بم. من تاقه تی چاوه پروانی پوژانی پاکبوونه وهی نه چوار مانگ و ده پوژ و شته ی ژنانه م نیه. ده بی بیریک بۆ شهوش بکه یته وه.'

"نه بوویوسف گوتی: 'یه کیک له کویله کانی خلیفه بیئن.' له رپوه کویله یه کیان هینا. نه بوویوسف به خلیفه ی گوت: 'ته گه مۆله ت بفرموی، نه و که نیزه له و کویله یه ماره ده که م، پیش شه وهی لئی به ری، ته لاقی ده دا. نه و دم به بی شه وهی نه و ماوه ی پاکبوونه وه یه تیپه ری، بۆ تو حلال ده بی.' هاروونه پره شهید نه و فیله ی له فیله که ی پیشوو پین سه یرتر بوو. خلیفه مۆله تی نه بوویوسفی دا له کویله که ی ماره بکا. قازی که نیزه ی له کویله که ماره کرد و کویله که ش قه بولی کرد. ئینجا قازی به کویله که ی گوت: 'ته لاقی بده وه و سه د دینار وه رگره بۆ خوت.' کویله ک گوتی ته لاقی ناده م و دیناریشم ناوی. قازی ژماره ی دیناره کانی برده سه ر و کویله رازی نه بوو. هه تا که یشته هه زار دینار. ئینجا کویله که له نه بوویوسفی پرسی: 'قازی، ته لاق به ده ست منه یان به ده ست خلیفه یه؟ نه بوویوسف گوتی: 'ته لاق به ده ست تو یه.' کویله گوتی: 'به خودا قه ت ته لاقی ناده م.' ئینجا خلیفه تو پره بوو، له نه بوویوسفی پرسی: 'ئیستا نه و گرینه چۆن بکه ینه وه؟' نه بوویوسف گوتی: 'خلیفه ناره حه ت مه به، شه و شتیک نیه. ئیستا تو نه و کویله یه به و که نیزه بفرۆشه.' خلیفه گوتی: 'شه و نه و کویله یه به و که نیزه فرۆشت بۆ خوی.' قازی به که نیزه که ی گوت: 'قه بولی که.' که نیزه که قه بولی کرد. نه و جارر قازی گوتی: 'چونکه نه و کویله یه بوو به مال و کویله ی که نیزه که، ماره برینه که هه لوه شاهه ته وه و به پینی شه رع ی ئیسلام ناتوانی میردی نه و بی، ده بی لیک جودا ببه وه.' ئیدی خلیفه له به ری هه سستا و گوتی: 'له هه یج زه مانیکدا قازی هه ینده زانا و تیگه یشتوو نه بووه!' پاشان خلیفه چه ند سینی زپری دا به نه بوویوسف. لیشی پرسی: 'هه یج هه یه شه و زیرانه ی تن که ی؟' نه بوویوسف که میک بیری کرده وه و توربینی هه ستره که ی بیر هاته وه، داوای کرد. توربینه که یان بۆ هینا و زپره کانی تن کرد و که راهه ماله که ی خوی."

چیرۆکی لاوی جوامیر

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه شه وه یه که ده گیزنه وه: پوژیک چه ند که سینک کورپکی ژیری جوانچاکیان هینا بۆ لای میر خالیدی کوری عه بدوللای قوسه ر که میری به سه ره بوو. میر

خالید لئی پرسین: 'چی بووه؟' نه وان گوتیان: 'نه و کورپه دزه و دوی شه و له مالی خو ماندا کرتو و مانه.' که خالید له و کورپه ی روانی، سه ری له جوانچاکی و پاک و خاوینی کورپه سوور ما. که ناوای دیت خه لکه که ی نارده دهره وه و کورپه ی بانگ کرده لای خوی و لئی پرسی: 'بوم بگنپه وه چی بووه.' کورپه وه لاسی داوه، گوتی: 'نه و خه لکه راست ده کن، کاره که به و جوړه بوو که گنپایانه وه.' خالید لئی پرسی: 'تو نه و همووه جوانی، بؤ کاری ناوات کرد؟' کورپه گوتی: 'ته ماحی مالی دنیا هانی دام. له ده ست قه زاوقه دهر ناتوانی راکه ی.' خالید پنی گوت: 'دهک دایکت له سه ر تهرمت دانیشی بؤ نه و کاره ت. نه وه که س نه بوو نه هیطنی دزی بکه یت و پینت بلن تو به و هموو جوانی و رینک و پینکی و قوزیبه ته وه کاری ناوات لئ نایه؟! 'کورپه گوتی: 'گه ورهم، له و قسانه گه ری و به پنی فرمانی خدا و شهرعم له گه ل بکن. من شیاری نه وه م و خودا ستم له که س ناکا.' میر ماوه یه ک چوو له فکره وه. سه ری له کاری نه و کورپه سوور ما بوو. نه و جارر به گه نجه که ی گوت: 'نه و نانپیدانانه ی تو له لای نه و خه لکه به گومانی خستم، ده نا من قه ت باوه رم نه ده کرد تو چوو بیت بؤ دزی. ره نگیشه تو شتیکی دیکه ت له بن سه ردا بوو بیت. نه گه ر شتیکی دیکه له گوریدایه به منی بلن.' کورپه گوتی: 'نه میر جگه له وه ی دانم پیدا ناوه، هیچ شتیکی دیکه ت به دلدا نه یه. من هیچ شتیکی دیکه م نییه، باسی بکه م جگه له وه ی چومه ماله که یان بؤ دزی. نه وانیش منیان دیت. گرتیانم و هینایانمه خزمه ت جه نابت.' کاتیک خالید قسه کانی کورپه ی بیست، فرمانی دا بردیانه به ندیخانه. جارچی له نیو شاری به سه ردا جاربان کیشا: 'هه رکه س پنی خوشه بی بؤ ته ماشای قرتاندنی ده ستی که سیک که دزی کردووه، سه یینی بیته فلا نه شوین.'

"کورپه یان خسته به ندیخانه وه و زنجیریان له ده ست و پنی کرد. کورپه ناخیکی هه لکیشا. روزندکی له چاو هاته خواری و نه و شیعه ری گوت:

نه وه نه فین نییه له دلوه بیته سه ر زمان
 نه فیندار نییه که سیک له ده ست نه فین بکا فغان
 نه فیندار نه و که سه یه درکی رینگای لا گولزار بی
 خوشه ویستی بیخه وشسی مه تاراسای^۱ بؤ دلدار بی

"کاتیک به ندیوانه که گویی له و شیعه ره بوو، چوو بؤ لای میر خالید و پنی راکه یاند که نه و لاوه نه وینداره. که بوو به شه و و په رده ی تاریکی به سه ر ولاتدا کشا. میر ناردی به دوا ی کورپه که دا و قسه ی له گه ل کرد. زور زانا و ژیر و ویژه وان و وریای هاته به رچاو.

۱. مه تار: دایک، دالک.

فهرمووی: 'خواردنی بۆ بیینن.' دواى ئەوێ كۆرە خواردنەكەى خوارد و ماوێهەك لەگەل
میر خالید وتووێژی كرد. لە كۆتاییدا میر خالید گوتى: 'ئەگەر سۆزى خەلك كۆ بوو،
قازى هات و لى پرسیت: 'دزیت كۆدووێ یان نا؟' خیرا دانى پێدا مەن. قسەیهەك بکە
بەشكۆو لە دەستپەراندن پزگارت بى. پێغەمبەر(د — س) فهرموویەتى: 'تا دەتوانن بە
هێنانەوێ گومان پاكانه بۆ خۆتان بکەن بەشكۆو خۆتان لە سزاکان بپاریزن.' دواى ئەو
میر خالید ئەوى ناردهوێ بەندیخانه.

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایی پى هات و شەهرزاد درێژەى
چیرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوێكى دیکە.

که شهوی دووسد و نهوه د و هونه هاتوه

گوتی: "خاوه دشکو، میر خالید که نه که ی ناردوه بو به ندیخانه. نه شهوه هتا به یانی نه به ندیخانه ماوه. که رۆژ بووه وه، خه لک بو سهیری نه و پووداوه له شوینی دیاریکراو کو بوونه وه. خه لکی به سره به پیر و کال و ژن و منداله وه هه موو هاتبوون بو سهیری نه و کوره. میر خالیدیش له گه ل گه وره گه وره کانی به سره سوار بوون هاتنه نه و شوینه و قازیشیان بانگ کرد. ئینجا گوتیان: 'نه و کوره بیتن.' خیرا نه و کوره یان به دهست و پین به سترای هیتا. کهس نه بوو نه و کوره ببینی و دهست نه کا به گریان. ژنان به دهنگی بهرز شین و رۆیان بوو. قازی داوای له ژنان کرد بیدهنگ بن. ئینجا به لاهه که ی گوت: 'نه وانه ی تو یان گرتوه، پینان وایه که تو چوویت ته مالی نه وان و شتت لئ دزیون. به لام گهنجو، رهنگه تو به راده ی پتویستت نه دزیی!' نه و کوره گوتی: 'من به راده ی پتویستت دزیومه.' قازی گوتی: 'رهنگه نه و ماله به شی توشی تیدا بن!' نه و کوره گوتی: 'نه وه للا، هه مووی هی خویانه، من هیچ مافم به سه ریانه وه نییه.' ئیدی خالید قینی هه ستا و بوخوی چوو بو لای کوره که و به قامچی لینی دا و نه و دوو به یته ی خوینده وه:

گهر بیتوو گه وچیک رینوینی بکه ی
له لای نه و گه وچه تو پوشیک ناکه ی

"پاشان فهرمووی: 'دهستی به پینن.' ئیدی میرغه زه ب دهستی دا ته وره که و خوی ناماده کرد. نه و کوره ش دهستی له سه ر کولکه که دانا. میرغه زه ب ته وره که ی هه له پناوه له دهستی بدا و له مه چه کیه وه لینی کاته وه. که له ناکاو کیژوله یه ک به هه له داوان له ناو خه لکه که وه هاته ده ری. کراسیکی کونه و چلکنی له به ردا بوو. قیژاندی و خوی به سه ر کوره که دا دا. له و جه نگیه دا په چه که له پووی دامالرا و پوخساری وه ک مانگی ده رکه وت. خه لک له پووی میرخاسیانه وه پشتیوانیان له کوره که کرد. خه ریک بوو له بهر نه و بابه ته پشتیوییه ک ساز بن. لیره دا کچوله که به دهنگیکی بلند گوتی: 'گه وره مان، نه میر، تکایه په له مه کن و دهست راگرن. دهستی مه په رینن تا نه و نووسراوه یه نه خوینیته وه.' ئیدی که نیشکه که نووسراوه که ی دایه دهست میر خالید. میر خالید نووسراوه که ی کرده وه و دیتی نه و شیعه ری تیدا نووسرابوو:

نه میر مزه فهر ئاگادار به، نه و کوره دز نییه
نه و لایکی ئه هینداره و دلای منی بریدییه
سه یر نییه حازر بی بو من دهستی له دهست بدا

ئەو كە لەرېگەي مندا سەروسامانی لە دەست دەدا
لەوئى بوو، نەك بۆ دزی كە ئەو دانى پىندا ناو
دركاندننى خۆشەويستى شوورەيە لەو ناو

”كە خاليد ئەو شىعرەي خويندەو، لە ناو خەلكەكە چوو دەرى و بە تەنيا راوہستا.
كچەكەي بانگ كرد و لى پرسی: ’چی بوو؟ بۆم بگێرەو.‘ كیژە گوتى: ’ئەو كورە منى
خۆش دەوئى. هاتبوو بۆ ژوان. بۆ ئەوئى من ئاگادار بكاتەو، زىپكە بەردىكى لە دەرگا
دا. بابم و براكانم لە مال بوون و گوييان لەو دەنگە بوو، خىرا دەرپەرينە دەرى. ئەوئىش بۆ
رېونكردن دەستى كردبوو بە كۆكردنەوئى كەلوپەلى مالى ئىمە بۆ ئەوئى ئەفینەكەي ئىمە
بە نەينى بمىتتەو. بابم و براكانىشم كە دەيبىنن خەرىكى دزىيە، خىرا دەيگرن و دەيبەن
بۆ لای ئەمىر. ئەوئىش دانى بە دزبوونى خويدا نا بۆ ئەوئى هېچ قسەيەك نەيەتەو سە
من. واتە جوامىرەنە خۆي فیدای من كرد و خۆي خستە ئەو مەترسىيە گورەيەو.’

”دواي ئەو خاليد گوتى: ’بە خودا دەبى كارىك بكەم ئەو كورە رزگار كەم و ئاواتى
بەدى بىنم.‘ ئىنجا بانگى كورەكەي كرد، تەوئىلى ماچ كرد. بانگى باوكى كچەكەشى كرد، پىنى
گوت: ’كاكە، ئىمە بە تەما بووين دەستى ئەو كورە بپەرينن، بەلام خودا رەحمى كرد و
منى لەو كارە گىراو. ئىستا دەهەزار درەم دەدەم بەو كورە لەبەر ئەو حازر بوو دەستى
خۆي لە پىنى نامووسى تو و نامووسى كچەكەتدا لە دەست بدا. دەهەزار درەمىش دەدەم بەو
كىژەي تو، چونكە ئازيانە هات و منى لەو پووداوە ئاگادار كردهو و نەيهيتشت تووشى
ئەو گوناحە گورە بم. داوا لە تۆش دەكەم پىم بەدى ئەو كىژەي تو لەو كورە ماره بكەم.’
باوكى كچەش ملكەچ بوو. خاليد سپاسى خوداي كرد. ئاهەنگىكى خۆشى بۆ پىنك گەيشتنى
ئەو دوو دلدارە ساز كرد.”

لێرەدا بوو، ماوئى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پى هات و شەهرزاد درىژەي
چىرۆكەكەي هەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شوی دووسد و نهوهد و ههشتهم هاتهوه

گوتی: "خاوه‌نشکر، میر خالید ئاهه‌نگیکی جۆشی بۆ پۆژی زه‌ماوه‌ندی ئه‌و کۆر و کچه ساز کرد. فه‌رمانیشی دا بیست‌هه‌زار دره‌میشیان له‌گه‌ل کچه‌کدا برد بۆ مالی ئه‌و کۆره. خه‌لکی به‌سره‌ش هه‌موویان شاد و خوشحال بوو. من تا ئیستا پۆژی ئه‌وه‌نده سه‌یرم نه‌دیوه، سه‌ره‌تای به‌شین و گریانه‌وه بێ و کوتایشی ئاهه‌نگ و شادییه‌وه بێ."

چیرۆکی دلاوایی جه‌غه‌ری به‌رمه‌کی

"یه‌کی دیکه له‌و چیرۆکانه ئه‌وه‌یه کاتیک خه‌لیفه هارپونه‌پر شه‌ید جه‌غه‌ری به‌رمه‌کی وه‌زیری کوشت، فه‌رمانی دا: 'ئه‌وه‌ی بۆ جه‌غه‌ر بگری یان شینی بۆ بگری، بیکۆژن.' به‌و جۆره پیتشیان به‌خه‌لک گرت.

"به‌ریکه‌وت عه‌ره‌بیکێ ده‌شته‌کی خوی و بوو که هه‌موو سالی‌ک قه‌سیده‌یه‌کی له‌ په‌سنی جه‌غه‌ردا ده‌هۆنیه‌وه و ده‌هاته سه‌ردانی. جه‌غه‌ریش هه‌زار دیناری ده‌دایه. ئیدی عه‌ره‌به ده‌رۆیشت هه‌تا سالی‌کی دیکه کاتی خۆی به‌ ده‌ستی پره‌وه دیسان ده‌گه‌راوه لای جه‌غه‌ر. ئه‌و ساله وه‌ک سالانی پیتشو هاته‌وه. به‌لام کاتیک گه‌یشته به‌غدا، بیستی جه‌غه‌ر کۆژاوه. چوه‌ ئه‌و شوینه‌ی جه‌غه‌ری لێ کۆژا بوو، وشتره‌که‌ی یخ دا، دانیششت تیر گریا. شیعه‌که‌ی له‌ جێی خۆی خۆینده‌وه. به‌ده‌م گریانه‌وه خوی لێ که‌وت. خه‌ونی به‌ جه‌غه‌ره‌وه دیت. جه‌غه‌ر هاته‌ خه‌ونیه‌وه و پیتی گوت: 'تۆ خۆت خستوه‌ته زه‌حمه‌ته‌وه و شیعت بۆ من هۆنیوه‌ته‌وه و هاتوویه‌ته‌وه لای من. ئیستا که‌ من نه‌مام، بچوه‌ بۆ به‌سره، که‌سێک به‌و ناو و نیشه‌انه بدۆزه‌ره‌وه. که‌ دۆزیه‌وه، سه‌لای منی پێ بگه‌یه‌نه و بلی: 'جه‌غه‌ر ده‌یگوت له‌ ده‌سه‌لاتداریتی پاقله‌ هه‌زار دینارت بداتی.' کاتیک ده‌شته‌کییه‌که‌ خه‌به‌ری بووه‌وه، به‌ره‌و به‌سره‌ که‌وته‌ ری. له‌وێ به‌ پرسیار کابرای دیته‌وه. په‌یامه‌که‌ی جه‌غه‌ری پێ گه‌یاند. کابرا که‌ ئه‌وه‌ی بیست، یه‌که‌به‌خۆی هاواری کرد و ده‌ستی کرد به‌ گریان، ئه‌وه‌نده گریا خه‌ریک بوو گیانی ده‌رچی. دوايه‌ زۆری کابرا به‌خه‌ره‌تان کرد و هه‌تا سنی پۆژان به‌پیتی دابی خۆیان میواندارییان کرد و ئه‌وه‌نده‌ی له‌ ده‌ستی هات، خزمه‌تی کرد. دوا‌ی سنی پۆژ ده‌شته‌کییه‌که‌ ویستی بگه‌ریته‌وه. ئه‌و کابرایه‌ هه‌زار و پینج‌سه‌د دیناری دای. پیتی گوت: 'هه‌زار دیناری به‌ فه‌رمانی جه‌غه‌ره، پینج‌سه‌د دیناریشی هێ خۆمه‌ ده‌ده‌م. له‌مه‌ به‌دوا هه‌موو سالی‌ک هه‌زار و پینج‌سه‌د دینارت له‌ لای من هه‌یه. که‌ سال نوی بووه‌وه، وه‌ره‌ زێری خۆت وه‌رگره.'"

"ئیت‌ر ده‌شته‌کییه‌که‌ پووی له‌ بازرگانه‌که‌ کرد و گوتی: 'کاکه، توخودا پووداوی ئه‌و

پاقله یه م بۆ بگیره وه. 'بازرگانه که گوتی: 'من سه ره تا زۆر زۆر هه ژار و دهستکورت بووم. له کۆلانه کانی به غدادا دهگه رام. پاقله ی کولبوم دهفرۆشتت و به و جۆره بژوی پۆژانه م پهیدا دهکرد. پۆژینکی سارد که بارانیش دهباری، به قابله مه پاقله وه وهدهر که وتم. جل و بهرگینکی وام نه بوو به کاری باران و سهرما بی، دامپۆشی و بمپاریزی. به ده م له رز و سهرما وه به نیو قور و لیتهدا دهپۆیشتم. به ریکه وت له بهردهرکی کۆشکی جهعفری وهزیره وه تیده په پریم. جهعفر که له بهر نوای کۆشکه وه چاوی پیم دهکه وی، به زه بی پیمدا دیت و که سیک به شوینمدا ده نیرئ. خزمه تکاره که منی برده لای جهعفر. له و کاته دا ژن و که سه تایبه ته کانی جهعفر له لای ئه و دانیشتبون. که چوومه لای جهعفر، گوتی: 'ئه و پاقله یه ی پته، هه مووی به وانه بفرۆشه. 'منیش دهفرینکی پتوانه م پئ بوو، به کی دهفرینک بۆ تی کردن. هه ر کام له وانیش دهفره که یان بۆ پڕ دهکردم له زیر. که پاقله که م ته واو کرد. زیره کانم کۆ کردنه وه. له دواییدا جهعفری بهر مه کی به منی گوت: 'دا بزانه هه چی تیا ماوه؟' من سهیرم کرد و پیکه نیم. گوتم: 'ئه و دهنکه ی تیا ماوه. 'جهعفر ئه و دهنکه پاقله یه ی له من وهرگرت و دوو له تی کرد. له تینکی هه لگرت بۆ خوی و له تینکیشی دا به یه کینک له ژنه کانی و پتی گوت: 'ئه و نیوه باقلایه ی به چه نده دهکری؟' ئه و ژنه گوتی: 'به دوو بهرابه ری ئه و زیرانه ی داویانه تی. 'من سهرم له و قسه یه ی سوور ما. له دلی خۆمدا ده مگوت: 'شتی وا هه ر نابئ. 'ئیدی هه ر وا به واقورماوییه وه له فکردا بووم که ئه و ژنه به که نیزه کانی گوت و دوو هینده ی زیره کانی خۆمیان زیر بۆ هینام. دوای جهعفر گوتی: 'من ئه و له ته ی خۆم به دوو بهرابه ری ته واوی ئه و زیره ی ئیستا دهکرم. 'ئیدی دهستووری به خزمه تکاره کانی دا زیره که یان بۆ هینام.

" که زیره کانم هه موو کۆ کرده وه و قابله مه که م پڕ بوو له زیر. دهستم دا قابله مه که م و مالاواییم لئ کردن. گه رامه وه بۆ به سه ره. به و ماله دهستم کرد به بازرگانی. مالیکی زۆرم کۆ کرده وه. ئه گه هه موو سالیک هه زار دینار بۆ جهعفری بهر مه کی بکه مه خیر، پیمه وه دیاری نادا. پهحمه تی خودا له پۆچی پاکي بی."

چیرۆکی هاروونه پره شید و ئه بوومه ممه دی ته پلۆس

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه ئه وه یه که هاروونه پره شید پۆژیک له سه ر تهختی خه لافه ت دانیشتبوو. یه کینک له پیاوه مالییانه پهیدا بوو. تاجینکی پاراوه به زیری سوور و دوو و که وهه ری گرانبایی هینا. کړنۆشی برد و گوتی: 'خه لیفه ی مه زن، ...'"

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که شهوی دووسه و نهوه و نۆبم هاتهوه

دنیاژاد به شههرزادی گوت: "خوشکی چیرۆکه که مان بۆ بگێرهوه." شههرزاد گوتی: "نهگر خاوهنشکو ڕیم بدا، دهیگێرمهوه." پاشا گوتی: "بیگێرهوه."

شههرزاد گوتی: "خاوهنشکو، ئه و پیاوه مالمیه گوتی: 'خهلیفه ی مهزن، زبیده خانم سلاری لئ دهکردی و دهیگوت: 'ئه و تاجه م درووست کردووه، ئه و گه وهه رانم لئ داوه. نیستا پتویستیم به گه وهه ریگی گه وره هیه له سه ر لوتکه که ی دهدهم. نیو گه وهه ره کانی خوشم گه رام شتیکی وام نه دیته وه، به کاری ئه وی بی.' 'خهلیفه فه رمووی: 'بگه ڕین گه وهه ریگی تایبه ت که کاره که ی زبیده خانمی پئ جیبه جئ بئ، بۆی ببینه وه.' خه زینه داره کان زۆر گه ران شتیکی وایان نه دیته وه. ئیتر به خهلیفه یان ڕاگه یاند.

"خهلیفه زۆری پئ ناخۆش بوو. له دلی گران هات. گوتی: 'جا وه ره من سه رهۆکی پاشاکانی جیهان بم، که چی گه وهه ریگی ئوام دهست نه که وئ!' ئیدی رقی هه ستا و به خزمه تکاره کانی گوت: 'بچن بۆ لای بازارگانه کان.' خزمه تکاره کان گوتیان: 'گه وره م، بازارگانه کان عه رزت ده که ن که گه وهه ری ئاوا وه گیر ناکه وئ، مه گه ر له لای پیاویکی دانیشتووی به سه ره که ئه بوومه ممه د ته پلۆسی پئ ده لئین.'

"ئیتر خهلیفه جه عفه ری به رمه کی وه زیری بانگ کرد و پنی گوت: 'نامه یه ک بۆ میر محه ممه دی زبیده ی والی به سه ره بنووسه. پنی بلئ: 'میر محه ممه د، ئه بوومه ممه د ته پلۆس به ریی ئیره بکه.' 'له رتیه جه عفه ر نامه که ی نووسی و به مه سه رووری شیروه شیندا ناردی. مه سه روور گه یشته به سه ره و چووه لای میر محه ممه دی والی. میر محه ممه د خۆشحال بوو. ریزیکی زۆری له مه سه روور گرت. دوا ی ئه وه نامه که ی خوینده وه و زانی چ باسه. مه سه رووری له گه ل ده سه ته یه ک له هاوړیکانی نارد بۆ لای ئه بوومه ممه د ته پلۆس. ئه وان چوونه به رده رگای مالی ئه بوومه ممه د و له ده رگایان دا. خزمه تکاری ئه بوومه ممه د هاته ده ری. مه سه روور گوتی: 'به خاوه نه که ت بلئ هاوړونه ڕه شهید داوا ی کردووه بچیه لای.' خزمه تکار ده چیه ت ژووری و خاوه نه که ی ئاگادار ده کاته وه. ئه بوومه ممه د هاته ده ری مه سه روور و پیاوه کانی والی له وئ دیت. له بهر گه وره یی و شکوی خهلیفه کړنۆشی برد و گوتی: 'من گوئ به فه رمانی خهلیفه م. جارئ وه رنه ژووره وه.' ئه وان گوتیان: 'نایه یه نه ژووره وه، کاتی ئه وه مان نییه. به په له ی، خهلیفه چاوه رتیه تو به رینه خزمه تی.' ئیدی ئه بوومه ممه د گوتی: 'راوهستن هه تا خۆم ساز ده که م.' ئینجا ئه وان چوونه ژووره وه. له ڕاره وه کاندایا په رده ی په راویز زیرین و ڕازاوه به خشلی جوړاوجۆر هه لواسرا بوو.

"ئه بوومه ممه د ته پلۆس به دوو-سی کهس له کۆیله کانی گوت: 'مه سه روور به رنه

گه رماوی مال هه. مه سرور دهرک و دیوار و زهوی گه رماوه که ی دیت که شتیکی سهیر بوو. ته وای مال هه که زیر و زبو و بهردی گرانمایی بوو. ناوی گه رماوه که گولوی تیکه لاور کرابوو. کویله کان له مه سرور ئالان، خیرا کاره کانیاں بو جینه جی کرد. که له گه رماو هاته دهره وه، که وای دیبایان له بهر کرد. ئه و جار مه سرور له گه ل هاوپینکانی چونه وه لای ئه بوو محهممه که له کوشکه که ی خوی له سهر تهختیکی زیرین که به دوپ و یاقووت و شتی دیکه رازابووه وه، دانیشتیبوو. دیوه که ی فهرشی ئاوریشمی تیدا راخرابوو. که ئه بوو محهممه چاوی به مه سرور که وت، له بهری هستا و سلاو و به خیرهاتنی کرد. له پهنا خوی داینا. فه رمانی دا سفره راخن. که سفره راخرا، مه سرور له بهر خوی وه گوتی: 'خو به خودا من له لای خلیفه سفره ی ئاوام نه دیوه.' له سهر ئه و سفره یه هموو جوړه خوارده مه نییگی له سهر بوو که هر کامه ی له سهر سینییه کی زیرین دانرابوون. مه سرور گنپراویه ته وه: 'خوارده که مان خوارد و خوارده وه مان خوارده وه. ئه و پوژه مان به شاههنگ و خوشی رابوارد. ئه و جار به هر کام له ناماده بووان یه کی پینج هزار دیناری دانی.'

"بو پوژی دوايه که وای شوپی سهوزی په راوزدار به تانوپوی زیره وه ی به شاندا دان و ریزیکی زوری لی گرتن. مه سرور پنی گوت: 'له وه زیاتر ناتوانین بمینینه وه و پوخسه تمان نه ماوه، خلیفه نارحمت ده بی.' ئه بوو محهممه ته پلوس گوتی: 'هه تا سبهینی راپهستن. سبهینی ریگای سهفر ده گرینه بهر و ده که وینه ری.' ئیدی ئه و پوژه ش مانه وه. که پوژی سنییم هاته وه، خزمه تکاره کان یه ستریکیان بو ئه بوو محهممه دی ته پلوس به زینی زیرینی رازاوه به گه وه هر و خشلی جوان زین کرد. مه سرور له دلی خویدا گوتی: 'بلتی ئه گه ر ئه بوو محهممه به وه هموو مال هه بیته لای خلیفه، خلیفه له باره ی ئه و مال هه لئی نه پرسیتته وه؟' وا بوو مه سرور و ئه بوو محهممه ته پلوس مالاواییان له میر محهممه دی والی کرد و له به سره وه دهر که وتن. هر پویشتن هه تا گیشتنه شاری به غدا. که چونه خزمهت خلیفه، خلیفه فه رموی ئه بوو محهممه ته پلوسی کرد که دانیشی. ئه بوو محهممه دانیشت. زور به ریزه وه دهستی کرد به قسه کردن و گوتی: 'گه وره و سهروه رم خلیفه، من دیاریه کم له قه دهر خوم نهک له ئاستی گه وره یی جه نابندا، هینا وه. ئه گه ر ری بده ی، ده یه نیمه خزمهتت.' هارپونه پره شهید ری پی دا. ئیدی ئه بوو محهممه سندووقینکی هینا کردییه وه. دیاری پاشایانه ی له و سندووقه دهر هینا. یه کیک له وانه داری زیرین بوو که گه لاکانی له زمروتی سهوز و میوهکانی له یاقووتی سوور و زهرد و مرواری سپی چی کرابوون. خلیفه به دیتنی ئه وانه واقعی وړ ما. دوا ی ئه وه ئه بوو محهممه سندووقینکی دیکه ی هینا، خیره تیکی لی هینا دهری که له دیبا چی کرابوو. سهر خیره ته که به مرواری و یاقووت و زمروت و زمروتی سهوز رازابووه وه. ئه ستوندهکانی که دهر هینان، سهیریان کرد هموویان له دارعوودی هیندی بوون. داوینته که ی ته وای له بهردی

گرانبايي، له ياقووت و زمرووتی سهوز و شتی وا ته نرابوو. دیوی نڼوه وهی خټوه ته که به وینهی نازهلې کڼوی و مالی و مهل و په له وهر نه خشیترا بوو. کاتیک هاروونه پرېه شید نه وانهی دیتن، خو شحال بوو. نه وچار نه بوو محه ممد ته پلوس گوتی: 'خه لیفه، وا بیر نه که یه وه که نه و دیاریانم له ترسان یان به هیوا یه که وه هیناوه. من هه ستم کرد که من کیم تا نه وانه م هه یی؟! هه ر بویه به شیاوی تو م زانین و هینامنه خزمه ت. ' ټینجا گوتی: 'نه که ر خه لیفه رازی بی و پیم بدا، هیندیک له تواناییه کانی خو م پیشان بده م. ' خه لیفه گوتی: 'هه رچی پیت خو شه بیکه، با ټیمه توزیک سه یر بکه ین. ' ټیدی نه بوو محه ممد لڼوی جوولانده وه و چاو ټیکی له کوشکه که کرد. دهم وده ست کلاوفه رهنگیه کان ' ویک هاتن. ټینجا ناماژه یه کی دیکه ی کرد، وه ک خویان لڼ هاته وه. دوا یی ناماژه یه کی بو چاوی خوی کرد، کومه لیک کوشکی دهر گادا خراو هاتنه هه تنه ش. ټینجا پرووی له کوشکه کان کرد و قسه ی کرد، له پردا له وه لاما دمه ل و بالنده ده ستیان کرد به جریوه جریو و خو یندن. خه لیفه له راده به دهر خو شحال بوو. سه ری سوو ر ما و گوتی: 'نه و هه موو لڼه اتووی و تواناییه ت له کوئ بوو له کاتیکدا بیستومه ناوی تو نه بوو محه ممد ته پلوسه؟! ده لڼن کوړی کابرایه کی ده للاکی گه ر ماو بووی. با وکت هیچی به میرات بو به چی نه هیش تووی. ' نه بوو محه ممد گوتی: 'کوئ له به سه ره اتی من بگره ... ' "

لڼرهدا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کو تایی پڼ هات و شه هر زاد دريژه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه و ټیکی دیکه.

۱. کولاوکه ی گوره جا بو نه وهی پروناکی بداته ژووری و با و بارانیش تڼی نه کا، به شو شه داده پو شری.

که شهوی سن سه دهم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، ئەبوومحەممەد بە خەلیفەى گوت: 'خەلیفە، گوێ لە بەسەرھاتی من بگرە، چونکە شتیکی زۆر سەیرە.' ھاروونەپرەشید گوتی: 'بۆم بگێرەو، بزانی چی بوو.' "

"ئەبوومحەممەد گوتی: 'خەلیفەى زەمان، ئەوھى که بە من دەلێن تەپلۆس یان دەلێن بابم لە گەرماو دەللاک بوو و ھىچ مالى بۆ من بەجێ نەھێشتوو، راستە. من بە مندالی ئەوھندە تەپلۆس بووم که ئەگەر لە ھاویندا خەوتبام و تاوم گەیشتبایە، ھەتا ئیوارە لەو بەر تاو دەخەوتم و نەمدەتوانی ھەستم بچمە بەر سینیەریک. پازدە سالم ئاوا تێپەراند. دواى ئەو ھاوکم مرد و ھىچی بۆ من بەجێ نەھێشت. دایکم لە مالان کاری دەکرد و نانیاى دەداىنى. منیش لەسەر لاتەنیشتیکی کەوتبووم و نەدەجوولامەو.

" 'بەریکەوت پوژیک دایکم پینچ درەمى زیوی دامى و گوتی: 'رۆلە گیان، بیستومە دەلێن شیخ ئەبوومزەففەر بە تەمایە بچى بۆ چین. شیخ ئەبوومزەففەر پیاویکە لە بیرى ھەژاران و دەستکورتانداى. بچوو ئەو پینچ درەمى بەدەرى و تکای لى بکە بەشکو باى ئەو پینچ درەمە لە چین شتت بۆ بکری و لێرە بيفرۆشیتەو، بەلکو خودا بکا شتیکی لى پەیدا بکەى.' من تەپلۆسیم کرد و لە جى خۆم نەبزوتم و ھەلنەستام بچم. دایکم سویندى خوارد، گوتی: 'ئەگەر ھەلنەستی بچى، شەرت بى منیش تازە کارم پیت نییە. ئەگەر لە ژوورەوھدا لە برسان بمرى سەرت نادەم و نان و ئاوت بۆ ناھیتم.' که زانیم دایکم ئاوا بە راشکاوى سویندى خوارد. دەشمزانی دایکم سوورە لەسەر قسەکەى، گوتم: 'بە خودا لە ژوورەوھدا لە برسان دەمکوژى.' ناچار بووم بە دایکم گوت: ھەلمستینى با دانیشم. دایکە ھەلیستاندە سەر قون. دەستم کرد بە گریان. کەمیک گریام. پاشان گوتم، پىلاوھکانم بو بىنى. ئەوجار گوتم: 'پىلاوھکان بکاتە پىم.' دایکم کەوشەکانى لە پى کردم. ئیجا گوتم: 'پىلە بگرە با ھەستمە سەرىن.' پىلى گرتم و ھەلیساندەوھەو. گوتم: 'لەنگەریکم بگرە با بپۆم.' لەنگەرى گرتم. ئیدی من ھەر وا بەدەم گریانەوھە بە لۆژەلۆژ دەرویشتم و داوینەکە لە لاقم دەئالا. ھەتا گەیشتینە قەراخ دەریا. شیخ دیتەو و سلاوم لى کرد. گوتم: 'مامە. ئەبوومزەففەر تۆی؟' ئەویش گوتی: 'ئەرى، ئەبوومزەففەر خۆم.' گوتم: 'زەحمەت نەبى پینچ درەمە لى وەرگرە و لە چین کەمیک کەلوپەلم بۆ بگرە، بەشکو خودا قازانجیکم بو بنیری.' شیخ ئەبوومزەففەر لە ھاوړیکانى پرسى: 'ئەرى ئەو گەنجە دەناسن؟' گوتیان: 'بەلى، ئەو ئەبوومحەممەد تەپلۆسە. ئیمە قەت نەماندیوھە ئاوا لە مال بیتە دەرەو.' ئەبوومزەففەر گوتی: 'رۆلە گیان، درەمەکانم بۆ بیتە و پشت بە خودا بیستە.' ئیدی شیخ درەمەکانى لى وەرگرتم و بیسمیللاى کرد. دواى ئەو لەگەل دایکم گەرماوھە مالەو.

ئەبوومزەففەریش لەگەڵ بازارگانه کانی دیکە وەرێ کەوتن. ڕۆیشتن ڕۆیشتن هەتا گەیشتنە
ولاتی چین.

" شێخ ئەبوومزەففەر لەوێ دەستی کرد بە کڕین و فرۆشتنی شتەکانی. کە کارەکی
تەواو بوو، لەگەڵ هاوسەفەرەکانی گەڕانەو. سێ ڕۆژ بوو لەناو کەشتیدا بوون. ڕۆژی
چوارەم شێخ ئەبوومزەففەر گوتی: 'پاپۆرە کە راگرن.' بازارگانه کان گوتیان: 'چی بوو و
فرمانی راگرتنی کەشتی دەدە؟' شێخ گوتی: 'لە بیرم چوو کارەکی ئەبوومحەممەد
تەپلۆس جێبەجێ بکەم و، بایی درەمەکانی شتم بۆ نەکڕیو. لەگەڵم بگەڕێتەو بە شتەکانی
بو بکرم، بەشکو خودا خیریکی بە قسەت کا.' بازارگانه کان گوتیان: 'کا کە بیکە بۆ خاتری
خودا مەمانگێرەو. ئیمە ئەو هەموو ڕینگایەمان بڕیو و بە هەزار زەحمەت و کۆپەرەوهری
ئەو هەموو مەترسییە تی پەڕیوین.'

" شێخ ئەبوومزەففەر گوتی: 'ناچارم، هەر دەبێ بگەڕێمەو.' بازارگانه کان گوتیان:
'چەند بەرابەری خیر و قازانجی ئەو پینج درەمە لە ئیمە بگێرەو، بەلام مەگەڕێتەو.' شێخ
بەو مەرجە رازی بوو. مالتیکی زیاتر لەوێ خۆشیان بۆ ئەبوومحەممەد کۆ کردەو. دوا
ئەو کەشتیان ئاژۆت و ڕۆیشتن هەتا گەیشتنە دوورگەیکە کە خەلکیکی زۆری تێدا بوو.
ئەوێ لەنگەریان خست و بازارگانه کان دابەزین و چون خەریکی کڕینی گەوهر و مرواری
بوون.

" شێخ پیاویکی خەلکی ئەو دوورگەیکە دیت لەوێ دانیشتبوو، مەیموونیکی زۆری تی
ئالابوون. لەنیو ئەو مەیموونانەدا دەنکیکی ڕووتەلەئێ سەرلێشیاوایان تێدا بوو، هەر کە ئەو
مەیموونانە چاوی خاوەنەکیان لێ دیار نەدەبوو، تێی دەئالان و لێیان دەدا و ئازاریان دەدا
و فریانیان دەدا بۆ لای خاوەنەکیان. خاوەنەکیان هەلەستا هەموویانی دەبەستەو و
ئێی دەدان.

" کە شێخ ئەبوومزەففەر ئەوێ دیت، بەزەیی بەو مەیموونەدا هات. بە خاوەنەکی
گوت: 'ئەو مەیموونەیان دەفرۆشی؟' کابرا گوتی: 'بە چەند دەتەوئ؟' شێخ گوتی: 'کۆریکی
هەتیو پینج درەمی لە لای من، هەر بەو پینج درەمە دەمدەیتی یان نا؟' کابرا گوتی: 'باشە
ئەو دامتی. هیوادارم کۆرەش خیری لێ ببینی.' بەو جۆرە شێخ پینج درەمی دا بە کابرا
و مەیموونەکی کۆری. خزمەتکارەکانی مەیموونەیان لەنیو کەشتییەکی بە شۆینیکەو
بەستەو. دوا ئەو چارۆکیان هەلدا و کەشتییان ئاژۆت. ڕۆیشتن هەتا گەیشتنە
دوورگەیکە دیکە. لەوێش لەنگەریان گرت. مەلەوانەکانی ئەو دوورگەیکە دەهاتنە لای
بازارگانه کان و پارەیهکیان وەردهگرت و دەچوونە بن دەریاو و گەوهر و مرواری و
شتی دیکەیان بۆ دەهێنانە دەری. کاتیک مەیموونە ئەوێ دیت، بە هەر جۆریک بوو پەتی

پچراند و خوی له ده‌ریا هاویشته. رۆیشته خواری. شیخ ئەبوومزه‌فهر گوتی: 'سوبحانه‌للا. له چاره‌ی ره‌شی ئەو کورە هه‌تیوه. ئەوه خۆ ئەوه‌ش تیندا چوو.'

"شیخ دەستی له مەیموونە‌که‌ شۆرد و دانیشته. کاتیک مە‌له‌وانە‌کان هاتنه‌وه‌ ده‌ری. مەیموونە‌که‌ش له‌گە‌ل ئەوان هاتنه‌وه‌ ده‌ری و هه‌ردوو‌ک دەستی پڕ بوون له‌ گه‌وه‌ری گرانبایی. گه‌وه‌ره‌کانی بۆ شیخ هاویشته. شیخ واقعی و ڕ ما و له‌ دلی خۆیدا گوتی: 'ئەو مەیموونە نه‌ینبیه‌کی گه‌وره‌ی له‌پشته‌وه‌یه!' له‌و دوورگه‌یه‌ش رۆیشتن و که‌شتیان ناژۆت هه‌تا گه‌یشته‌ دوورگه‌ی قولان'. خه‌لکی ئەو دوورگه‌یه‌ هۆزیکه‌ ره‌ شه‌په‌ست بوون، گۆشتی مرۆ‌قیان ده‌خوار. کاتیک قوله‌کان زانیان ئی‌مه‌ چووین. له‌ فوودانه‌ی چه‌رمیان توورپاند و یه‌کتریان ناگادار کرده‌وه. به‌ره‌و که‌شتیه‌که‌ی ئی‌مه‌ هاتن و که‌سانی نیو که‌شتیه‌که‌ی ئی‌مه‌یان گرت و بردیانته‌ لای گه‌وره‌که‌یان. گه‌وره‌که‌یان هیندیکیانی سه‌ر ب‌ری بۆ خواردن. ئەوانی دیکه‌ی خسته‌ به‌نده‌وه. هه‌موویان مات و مه‌لۆول له‌ دیویکدا بوون هه‌تا شه‌و. که‌ بوو به‌ شه‌و، مەیموونە‌که‌ هه‌ستا چوه‌ لای ئەبوومزه‌فهر و دەستی کرده‌وه. که‌ بازرگانه‌کانی دیکه‌ دیتیان ئەبوومزه‌فهر دەستی کراوه‌ته‌وه، گوتیان: 'دەستی ئی‌مه‌ش بکه‌وه، به‌شکو به‌ بۆنه‌ی تۆوه‌ خودا رزگارمان بکا.' شیخ گوتی: 'ئەوه‌تان لا روون بی که‌ پاش ویستی خودا، ئەو مەیموونە بووه‌ هۆی رزگاری من.'

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

١. قولان کۆی (قوله: زه‌نگی، ره‌شه‌په‌ست)

که شهوی سوسه و په کمه هاتوه

گوتی: "خاوه نَشکۆ، 'شیخ' ته بوومزه ففهر به بازرگانه کانی گوت: 'ئو مه میمونه منی رزگار کرد. منیش هزار دینارم نه زری ئو مه میمونه کردوه.' بازرگانه کان گوتیان: 'ئو مه میمونه کردوه. ئینجا دهر باز بوون، خویان گه یانده که شتییه که یان که چوونه ناوی، سه پریان کرد هه موو شته کان وهک خویان ماون و ده ستیان لی نه دراوه.

" 'چارۆکه کانیاان هه لدا و پویشتن. شیخ ته بوومزه ففهر گوتی: 'بازرگانینه به لینه کانتان به رنه سه ری.' بازرگانه کان به کی هه زار دیناریان بو مه میمونه که دانا. 'ئو بوومزه ففهریش هه زار دیناری بو مه میمونه دانا. بهو جوړه پاره یه کی باش بو مه میمون کو بووه وه. 'ئو جار که شتیان ناژوت و پویشتن هه تا گه یشتنه وه به سره و له که شتییه که دابه زین.

"هه ر که دابه زین، شیخ ته بوومزه ففهر گوتی: 'ئو بوومحه ممه د ته پلۆس له کوئییه؟' ئو هه واله به گوئی دایکم گه یشتنه بووه وه. هات بو لام، گوتی: 'رۆله، شیخ ته بوومزه ففهر هاتوه ته وه، هه سته بچووه سلای. به خیزهاتنه وه ی بکه و پرساری ماله که تی لی بکه، به شکو خودا پهحم بکا و له و پینه وه بزق و رۆزیمان زیاد کا.' من که له سه ر لاشان که وتیووم، به دایکم گوت: 'یارمه تیم بده با هه ستم.' دایکم یارمه تی دام، هه ستام. له نگه ری کرت م ورده ورده پویشتن هه تا گه یشتنه قه راخ ده ریا. له وی چوینه لای شیخ ته بوومزه ففهر. شیخ که منی دی، گوتی: 'ئافه رین بو ئو که سه ی که دره مه کانی بووه هزی رزگاری من و بازرگانه کانی هاوړیم.' دوايه گوتی: 'ئو مه میمونه م بو تو کری. هه لیگره بچووه وه مالی هه تا منیش دیم.' ئیدی من مه میمونه که م هه لگرت و چوومه وه مالی خۆمان. له دلی خۆمدا گوتم: 'وه لا کالایه کی جوانی بو کریوم!' که مه میمونه که م برده وه بو لای دایکم، پیم گوت: 'ئو کهر من ده خه وتم، تو سه رکونه ت ده کردم و ده گوت 'هه سته هه سته.' ئیستا تو هه سته بزانه چ کالایه کیان بو کریوم.' ئیدی مه میمونه که م پیشان دا و له جی خوم دریز بووم و خه وتم. له پرده کویله کانی ته بوومزه ففهر هاتن. به دواي ئه واندا شیخیش په یدا بو. من هه ستام و ده ستیم ماچ کرد. گوتی هه سته با بچین بو مالی ئیمه. له گه ل ئه وان پویشتم. که چوینه ماله که یان، شیخ به خزمه تکار و شته که ی گوت: 'شته کانی بو بینن.' ئه وان مالکی زوریان هینا. گوتی: 'رۆله گیان، ئه وه ودم و فه ری ئه و پینج دره مه ی تو بوو، ئه و هه موو ماله ی بو تو به دیاری هینا.' خزمه تکاره کان په غدانه کانیاان له سه ر شانیاان دانا و کلیله کانیشیاان دا به من.

" شیخ پئی گوتم: 'ئەو یەغدانه شتان هەمووی مالی خۆتە و لەگەل خۆت بیانبەو. دڵ خۆش بوو. ئەو هەموو یەغدانه شتەم بردهووە و چووم بۆ لای دایکم. دایکم گوتی: 'رۆلە گیان، ئیستا خودا ئەو هەموو مالەیی بە قسەت کردووی، ئیدی دەست لە تەپلۆسی و تەو زەلی هەلگرە و بچوووە بازار و دەست بە کاری کڕین و فرۆش و بازرگانی بکە."

" منیش دەستم لە قونگرانی و تەپلۆسی هەلگرت و لە بازار دووکانیکم دان. مەیموونەکە لە دووکان لەگەلم دادەنیشت. ئەگەر شتیکم دەخوارد، ئەویش لەگەل من دەیخوارد. ئەگەر ئاوم دەخواردەو، ئەویش دەیخواردەو. هەموو بەیانیان لیم دادەبرا و نیوهرۆ دەگەرێ. کیسەیهکی پارەیی لەگەل خۆی دەهیناوە کە هەزار دینار زێری تێدا بوو. کیسەیهکی لە لای من دادەنا و لە پەنام دادەنیشت. ماوێیهکی زۆر ئاوا تێپەری هەتا من سامانیکی زۆرم کۆ کردەو."

گەر هەم خەلیفە! بەو مالە باخ و باخات و زەوی و زار و بیستان و کۆیلە و کەنیزیکی زۆرم کۆی. بەرێکەوت پۆزیک من دانیشتبووم. مەیموونەکەش لە پەنا من دانیشتبوو. لە پێدا مەیموونەکە چاویکی لەملا و ئەولای خۆی کرد. من لە دلی خۆمدا گوتم: 'ئاخۆ بلی چی بووی و ئەو مەیموونە چاوی بەرەوبەری خۆی دەکا؟! وای بوو خێرا ئەو مەیموونە بە فرمانی خودا هاتە قسە و بە زمانیکی رەوان و پاراوەو گوتی: 'ئەبوومحەممەد! من یەک بەخۆم راپەریم. پێم سەیر بوو ئەو مەیموونە قسەیی کرد. پئی گوتم: 'مەترسە، من هەموو راستییەکت پێ دەلێم. ئەو بەزانە من جێکەم. کاتیک دیم تۆ لە بارودۆخیکی باشدا نییت، هاتم بۆ لای تۆ. دەمەوی کێژیکی زۆر جوانت لێ ماره کەم.' من گوتم: 'ئەو کچە کێیە و لە کوییه؟' گوتی: 'سبەینی جل و بەرگیکی شکۆدار لە بەر بکە. هێستریک بە زینی رازاوە بە زێر و خشلی جوان زین کە و بە سواری ئەو هێستەرە دەچینه بازاری گیافرۆشان. پرسیار بکە و دووکانی شەریف ببینەو. لە لای دانیشە و پئی بلی هاتووم بۆ خوازینی کچەکەت. ئەگەر گوتی: 'تۆ مال و سامانت نییە و بێ کەس و کاری،' هەزار دیناری بەدەری. ئەگەر گوتی: 'ئەو چییە؟ بۆی زیاد بکە.' بیخە تەماعەو. 'کە پۆز بوووەو، جلی گرانبايم لە بەر کرد. هێستریک بە زینی زێرینەو زین کرد و سوار بووم. چووم بۆ بازاری گیافرۆشان و بە پرسیار دووکانی شەریفم دۆزییەو. لە دووکان دانیشتبوو. سلاوم لێ کرد و لە لای دانیشتم."

لێرەدا بوو، ماوێیهکی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی سینه و دووم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، نه بوومحه ممه د ته پلۆس ده لئی: 'سلاوم لئ کرد و له لای دانیشتم. ده دانه کویله شم له گه ل خۆم بردبوو. شهریف گوتی: 'ده لئی کاریکت به منه؟ کاره کهت چیه؟' گوتم: 'هاتووم بۆ خوازینی کچه کهت.' که چی گوتی: 'خۆ تۆ سامانیکت نییه، که سوکاریکت نییه.' من کیسه یه کم ده رهینا هزار دیناری تیدا بوو، گوتم: 'که سوکاری من نه وه یه. هر و دک فهرموویانه: باشترین شانازی، سامانه.' شاعیر له و باره وه جوانی گوتوه:

منــــــــــــــــالی شاش بی، نه گهر بۆت نه یه
ژیــــــــــــــــان دهتهاری یاساکه ی وه یه
کوړ پارسه کیش بیت، نه گهر هاتت بی
هر چی ئاواته به دهستته وه دئ

" له جینه کی دیکه دا ده لئین:

جوویــــــــــــــــه کی مــــــــــــــــالی دنیایه ی هه یه
پیاوه و ماقــــــــــــــــووله و ناوبانگی هه یه
زۆر موسولمان بی، به لام هه ژار بی
بووعــــــــــــــــه لی سیناش بی که می هه یه

" شهریف کاتیک نه و قسانه ی له من بیست. له مه بهسته کهم گه یشت، ماوه یه کی باش سه ری داخست. پاشان سه ری هه لهینا و گوتی: 'نه گهر هر دهتهوئ له گه ل کچه که ی مندا زهماوه ند بکه ی، سه ه هزار دیناری دیکه شم بده یه.' گورج من یه کیک له کویله کانی خۆم نارده وه ماله وه و سه ه هزار دیناری زیری دیکه ی هینا. کاتیک شهریف نه و زیرانه ی دیت، خیرا هه ستا دووکانی داخست و هاوړئ و دراوسینکانی بانگه یشت کرده مالی خویان و کچه که ی له من ماره کرد. پئی گوتم: 'دوای ده پوژی دیکه کچه کهت بۆ ده نیرمه ماله وه.' که له پوژی ده یه م نزیک بووه وه، مه یموونه کهم پئی گوتم: 'من کاریکم به تویه، نه گهر بۆم جینه جی بکه ی، هه رچی بلئی به قسه ت ده کهم.' گوتم: 'چ کاریکت پیمه؟' گوتی: 'له سه ر نه و دیوه ی له مالی شهریف تۆ ده چیه ژووره وه، خه زینه یه کی لئیه. ئالقه یه که له سه ر نه و خه زینه یه که کلپه کانی پیوه یه. ده رگا که بکه وه سندووقیکی ئاسن ده بینی که له هر چوار سووچی نه و سندووقه وه، چوار دانه ئالای تی چه قاوه که ته لیسم کراون. له نیوه راستی نه و ماله ته شتیکی تیدا یه پره له زیر و مال. یازده مار له چوارده وری نه و ته شته ن. له نیو

ته‌شته‌که‌شدا که‌له‌شیرینکی سپی تیدا به‌ستراوه‌ته‌وه. ویزدیک^۱ له‌ په‌نا ته‌شته‌که‌یه. ده‌ست ده‌
 ئه‌و ویزده، که‌له‌شیره‌که‌ سهر بپه. ئالاکان بخه و سندووقه‌که‌ هه‌له‌ریژه. دواى ئه‌وه وهره
 دهره‌وه و بچووه بۆ لای بووک و له‌گه‌لی جوت به. من ئه‌وه‌ندهم له‌ تو ده‌وی. گوتم:
 'به‌سهر چاو.'

" که‌ پوژی دیاریکراو هات، من هه‌ستم چووم بۆ مالی شریف. له‌گه‌ل بووک که‌وتینه
 لای یه‌ک و تیز سه‌یری جوانی و پاکی و چاکیم کرد و پیکه‌وه هه‌تا نیوه‌شه‌و پامانبوارد.
 که‌ بوو به‌ نیوه‌شه‌و، بووک خه‌وی لی که‌وت. هه‌ستم چووم ده‌ستم دا ویزده‌که‌ و
 که‌له‌شیره‌که‌م سه‌ربری. کلپه‌کانم هه‌لگرت و سندووقه‌که‌م هه‌لگرت و ئالاکانم خستن.
 پاشان سندووقه‌که‌م سه‌ره‌وبن کرد. دواى ئه‌وه هاتمه‌ دهره‌وه و که‌که‌م هه‌لساند. که‌
 دهرکی دیوه‌که‌ی کرده‌وه و که‌له‌بابه‌که‌ی به‌ سه‌ربراوی دیت، گوتی: 'هه‌ر ئیستا دیوه‌که‌ دى
 و من ده‌با.' هینستا ئه‌و قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که‌ دیوه‌ په‌یدا بوو و ئه‌وی برد و پفاندی.
 له‌و جه‌نگه‌یه‌دا له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه هاوار هه‌ستا. له‌ناکاو شریف هات و به‌ چه‌پۆک
 به‌ربووه سه‌روچاوی خۆی، گوتی: 'ئه‌بوومحه‌مه‌د، ئه‌وه ئاوا وه‌لامی چاکه‌کانی منت داوه؟'
 پاشان گوتی: 'من ئه‌و ته‌لیسمه‌ له‌به‌ر ئه‌و دیوه‌ له‌و دیوه‌دا دروست کردبوو. ئه‌وه شه‌ش
 سال بوو به‌ ته‌ما بوو ئه‌و که‌چى من برفینى، له‌به‌ر ئه‌و ته‌لیسمه‌ نه‌یده‌توانی. ئیستا که‌
 ئاوات کرد، هه‌سته بپۆ دواى کاری خۆت که‌وه، ئیزه‌ جینگای تو نییه.' خیرا من له‌ مالی
 شریف هاتمه‌ دهره‌وه و چوومه‌وه مالی خۆمان. که‌ چوومه‌وه، مه‌یموونه‌که‌ له‌ ماله‌وه
 نه‌بوو. ئه‌و دهم زانیم که‌ ئه‌و دیوه‌ هه‌ر ئه‌و مه‌یموونه‌ بووه که‌ خیزانی منی پفاندووه.
 په‌شیمان بوومه‌وه و یه‌خه‌ی خۆم دادری و به‌ چه‌پۆک له‌ سه‌روسه‌کوتی خۆم به‌ربووم.
 دنیا له‌ به‌رچاو تاریک بوو. هه‌ر ئه‌و کاته له‌ مال هاتمه‌ دهر و پووم له‌ ده‌شت و بیروون
 کرد. هه‌ر وا سه‌رگه‌ردان ده‌پویشتم هه‌تا شه‌وم به‌سه‌ردا هات، نه‌مه‌دزانی چ ده‌که‌م و بۆ
 کوئ ده‌چم. به‌دهم بیرکردنه‌وه ده‌پویشتم که‌ تووشی دوو مار بووم. یه‌کی په‌ش و
 یه‌کی چه‌رموو که‌ پیکه‌وه به‌ شه‌ر ده‌هاتن. ماره‌ په‌شه‌که‌ به‌سه‌ر ماره‌ چه‌رمووکه‌دا زال
 بوو. ده‌ستم دا به‌ردیک و ماره‌ په‌شه‌ زالمه‌که‌م کوشت. ماره‌ سپیه‌که‌م لى ون بوو. دواى
 ماوه‌یه‌ک هاته‌وه و ده‌ ماری دیکه‌ی له‌گه‌ل خۆی هینابوو. چوونه‌ سه‌ر ئه‌و ماره‌ په‌شه‌ی
 من کوشتبووم، تیی ئالان و ماره‌ په‌شه‌یان پچرپچر کرد. پاشان هه‌ر له‌ته‌ی فرییان دا بۆ
 لایه‌ک و پویشتن. من مه‌منا ئه‌وه‌نده‌ ماندوو و شه‌کت بووم، هه‌ر له‌وی که‌وتم. سه‌رم له‌و
 کارانه‌ سوور مابوو. له‌و جه‌نگه‌یه‌دا گویم له‌ ده‌نگیکى نادیار بوو، ئه‌و به‌یتیه‌ی ده‌گوته‌وه:

خاس و خراو گشتی لای خواوه دى
 پیاو ئه‌و پیاوه‌سه‌ هه‌راسان نه‌وی

۱. ویزد: چه‌قویه‌که‌ که‌ ده‌سه‌که‌ی نانوشتیه‌وه. ویزدی چیشته‌خانه، ویزدی میوه‌ خواردن.

"خەلیفەى جیھان، کاتیک گویم لەو دەنگە بوو، واقم وپ ما و چووم لە فکەرەوه. کە
لەنەکاو گویم لە ئاوازیکی دی بوو کە دەیگوت:

بۆچ دژ بە سەربەرز و مەزنانی؟
لە کۆری ئاشتیخ—وازان نەبانی؟
یارت بە نەیار دینیتە ئەژمار؟
شادی بە خەم و مەینەت دەزانى؟

"من پێم گوت: 'تو و ئەو کەسەى دەیپەرستی، خۆتم پێ بناسینە.' لەرێو دەنگە کە لە
بیجى مرۆڤدا خۆی پیشان دام و پێی گوتم: 'ترست نەبێ، چاکەى تو بە گوتى ئیمە
گە یووتەوه. ئیمە هۆزیکین لە جنۆکە باوەردارەکان. ئەگەر ویستیت هەیه، پیمان بلێ تا
بوت بەدى بینین.' من پێم گوت: 'دەردىکى گرانم هەیه و تا ئیستا پێم وا نیه کەس وەک
منى لێ قەوماى!' ئەو جار لێی پرسیم: 'تو ئەبوومحەممەد تەپلۆس نیت؟' گوتم: 'بەلێ،
ئەبوومحەممەدم.' گوتى: 'ئەبوومحەممەد، من براى ئەو مارە سپیەم کە تو پرگارت کرد و
دژمنەکەیت کوشت. ئیمە چوار براىن هەموومان سـپاسى تو دەکەین و خۆمان بە
قەرزبارى تو دەزانین. ئەو دێوێ کە ژنەکەى تۆی پفاند، هەر ئەو مەیمونەیه کە لە
مالەکەى تۆدا دەژى. ئەو ئەگەر تۆی بۆ کردنەوهى تەلیسم و کوشتنى کە لەبابەکە فریو
نەدابایە، نەیدەتوانى ئەو کەنیشکە برفینى، چونکە ئەو لەمیز بوو بە تەمای پفاندنى ئەو کچە
بوو، بە هۆى ئەو تەلیسمەوه بۆى جیبەجى نەدەبوو. بەلام تو خۆت نارهت مەکە و خەم
مەخۆ، ئیمە پینکان دەگەیهینەوه. ئەو درنجەش دەکوژین. ئیمە ئەو چاکەیهى تۆمان قەت لە
بیر ناچیتەوه.' دواى ئەو یەک بەخۆى هەرای کرد."

لێرەدا بوو، ماوهى چیرۆکى ئەمشەویش کۆتایى پێ هات و شەهرزاد درێژەى
چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که نهوی سئسد و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوه دئشکو، دواى نهوه يه که به خوئى هه راي کرد. دهم وده ست کومه ليک له وانه ي خوئيان کو بوونه وه. داواى لئى کردن مه يمونه که بيننه وه. يه کيک له وان گوتی: 'مه يمونه که له شارى نه حاسه. شارى که قهت خوئى تئى ناکه وئى.' ئيدى پيمى گوت: 'ئه بوومحه ممه د. يه کيک له خزمه تکاره کانمان تو له سهر قه لاندوشى داده نئى و چوئيه تئى هئنانئى که نيشکه که ت فير دهکا، به لام له بيرت نه چئى ئه و خزمه تکاره ناموسولمانه. ئه گهر هه ليگرتئى، ناوى خودا مه هئنه، دهنان و نه بئى و دهر باز ده بئى.' گوتم: 'تو چوئن بئئى، ئاوا ده که م.'

"وا بوو يه کيک له خزمه تکاره کانئيان هات. منئى سواري قه لاندوشى خوئى کرد. ئينجا هه ستا حهوا، ئه وه نده ي برده سهرئى که هه ر کام له ئه سئتيره کانم وه که کئويکئى بلند ده هاته بهرچاو. گويم له گازه و نزاي مه لائى که کان بوو. ئه و جنوکه يه ش به رده وام قسه ي له گهل ده کردم و ده يخافلاندم نه کا من ناوى خودا بينمه سهر زمانم.

"له و جهنگه يه دا يه کيکئى موو بئى جوان چاک و رووگه ش، عه بايه کئى سهوز به شان وه. به شيرى رووته وه روو به روومان هات. رووى له من کرد و گوتی: 'ئه بوومحه ممه د، بئى لائىلا هه ئيله لالا، محه ممه د ره سوو لولولا' دهنان ده تکوژم. من له ترسان به دوايدا گوتمه وه. له و دهمه دا شيره که ي گه يانده جنوکه که و جنوکه گرى گرت و نه ما. من له سهر قه لاندوشى که و تمه خواري و که و تمه ناو دهر ياهه که وه. بهر يکه وت پاپو بئک هات، پينچ که سئى له سهر بوو. هه ر که منيان ديت، هاتن بو لام. سواريان کردم. ئه وان به زمانىک قسه يان ده کرد که من تئيان نه ده که يشتم. هه ر به ئاماژه تيم گه ياندن که من زمانئى ئه وان نازانم و تئيان ناگه م. له پئدا قولاپيان له دهر ياهه و هئندى کئيان ماسئى گرت. سووريان کردنه وه و، دهر خواردئى منيشيان دا. هه ر ئاوا روئيشئين هه تا گه يشئينه شاره که ي خوئيان. برديانمه لاي پاشاي ئه و شاره. من کرئوشم برد. پاشا خه لاتئى کردم. ئه و پاشايه عه ره بئى ده زانئى. به منئى گوت: 'تو ده که مه يار يده دهرئى خووم.' من ناوى شاره که م لئى پرسئى، گوتی: 'ناوى ئه م شاره 'هه ناد' و سهر به ولاتئى چينه.' به و جوړه پاشا منئى به وه زيره که ي سپارد و گوتی: 'بئيه له ناو شاردا بيگيره و ولاتئى پيشان بده.' به و جوړه ماوه ي مانگيک له و شاره مامه وه.

"روژيک له شار هاتمه دهر وه و له قهراخ چومئک دانيشتم. له پئدا سواريک هات. گوتی: 'ئهرئى تو ئه بوومحه ممه د ته پلوس نيئت؟' گوتم: 'به لئى، ئه وم.' گوتی: 'ننگه رانئى هئچ شتئىک مه به. تو چاکه ت له گهل ئيمه کردوه.' گوتم: 'تو کئئى؟' گوتی: 'من براى مارئى چه رموم. ئئستا تو له و شوئنه ي کئزه که ي لئيه و، تو به شوئنيه وه يت—نئزيک بوئيه وه.' ئيدى ئه و سواره منئى له پاشکوى خوئى سوار کرد. برده ي بو ده شت و بيروونئىک و گوتی:

جيره دابهزه و برق بؤ نيوان ئهو دوو كيژه ههتا شاري نهحاس ببيني. كه شارهكهت لي -هركهوت، تو مهچووه ناو شار و ههر له دوور راوهسته و چاوهرئ به ههتا من دهگهريمهوه. ئهو دهم پيت دهلئيم چ بكهئ. ئيدي من له ئهسهپهكه دابهزيم و رژيشتم ههتا گيشتمه نيواني ئهو دوو كيژه و لهوئ ديوارهكاني شارم لي دهركهوتن. ديواري ئهو شاره به مس بوو. به دهوري شاردا سوورامهوه، بهلام دهروازهيهكم نهديتهوه. ههر وا سهرم سوور مابوو كه براي ماري سهي گيشتن. شيريني تهليسمكراوي دامئ. ئهو شيره وا بوو به دهست ههركهسهوه بووايه. ئهو كهسه له بهرچا و ن و ناديار دهبوو.

" ئهو كه شمشيرهكهئ دا به من بؤخوي رژيشتم. ئهوهندهئ پئ نهچوو دهنگهدهنگيك پيدا بوو. چاووم به خهلكيني زور كهوت كه چاويان لهسهر سينغيان بوو. ههر كه مينان -يت، لينيان پرسيم: 'تو كيئ و كيئ توي هيناوته ئيره؟' من راستيهكه م پئ گوتن. ئهوانيش گوتيان: 'ئهو كچهئ تو باسي دهكهئ، ديو هيناويهته ئهم شاره. ئيمه براكاني ماري سهپين. نيستا تو بچووه سهر ئهو كانيه. بزانه ئهو ئاوه لهكوئوه دهچيته ناو شارهوه، لهگهله ئاوهكه برق. وا بوو من لهگهله روهتي ئاوهكه رژيشتم ههتا چوومه ناو شار.

" ههر بهدهم ئاوهكهدا رژيشتم ههتا چوومه سارداويكهوه. كه له سارداوهكه هاتمه دهروهوه، سهيرم كرد ئهوه له ناو كؤشكينكام و كچهشم ديت لهسهر تهختيني زيرين نانشتبوو. پهردهيهكي ديباش بهسهر تهختهكهدا درابوو. لهدهوري ئهو كؤشكه باخيني لي بوو، دارهكاني له زيري سوور و ميوهكانيان له ياقوتي گرانبايي چئ كرابوون. كه كيژهكه مني ديت، ناسيميوه و گوتئ: 'گهوره م، ئهوه كيئ توي هيناوته ئيره؟' بهسهرهاتهكه م بؤ گيراوه. ئهويش به مني گوت: 'چونكه ئهو گلاوه مني زور خؤش دهوئ، ههموو نهپنيهك له لاي من دهدركيئ—تهنانه ئهو شتانهئ بؤ ئهويش جيئ مهترسين و كيشهئ بؤ دروست دهكن. ئهو دهيگوت: 'له م شارهدا تهليسميكي تيدايه ئهگهر كهسيك پئي خؤش بي دهتوانئ بهو تهليسمه تهواوي خهلكي ئهم شارهش لهنيو بهرئ. بهو تهليسمه تو دهتواني كاريك بكهئ ههرچي بهو ديوه بلئي، به قسهت بكا و گوئرايه لت بي. گوتيشئ: 'ئهو تهليسمه لهنيو كولهكهيهكدايه.' گوتم: 'ئهو كولهكهيه لهكوئيه؟' كچهكه شويني كولهكهكهئ به من گوت. گوتم: 'ئهو تهليسمه چؤناوچؤنه؟' كيژهكه گوتئ: 'له بيجمي ههئويهكدايه و شتيني لهسهر نووسراوه كه من نازانم چيه. تو بچووه رووبهرووي كولهكهكه دانيشه. كه ميك خهلووز بگه شينهوه و نهختيك ميك بهسهر ئاورهكهوه بكه، دووكه ليك ههلهدهستن. ههر كه ئهو دووكه له ههستا، تهواوي ديورهكان دينه ههنتهشي تو. ههرچيهكيان پئ بلئي بهگوئت دهكن. نيستا ههسته پشت به خودا بيهسته بچووه وا بكه بهشكو رزگارمان بي.'

" ئيدي من ههستام چووم بؤ لاي ئهو كولهكهيه. ئهو جوهرهئ كچهكه پئي گوتبووم ناوام كرد. ديوهكان لهدهورم كؤبوونهوه و گوتيان: 'گوئرايه لتين گهوره م. ههرچيهكمان پئ

بلیتی له خزمهتتداین. 'گوتم: 'له پیشدا ئەو دیوهی که فلانه کچی هیناوهته ئیزه، بیکرن و بیبهستنهوه. 'ئەوان به لەز چوون ئەو دیوهیان گرت و بهستیانهوه. پاشان هاتنهوه لای خۆم و گوتیان: 'فرمانتانمان بهجی گه یاند. 'ئینجا ئەوانم ئازاد کرد و گوتم: 'برۆن به لای کاری خۆتانەوه. 'خۆم چووم بۆ لای کچهکه. هه موو شتیکم بۆ گیراوه. لیم پرسی: 'له گهل من دیتهوه یان نا؟' گوتی: 'دیمهوه و گیانیشم بهختی تۆ دهکه م. 'ئیدی ئەوم له گهل خۆم هه لگرت و چوینه نیو سارداهه که و بهویدا له شار هاتینه دهرهوه. رۆیشتین رۆیشتین هه تا گه یشتینه لای ئەو هۆزه ی که شوینی کیزه که یان پین نیشان دام. ' "

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که نهوی سینه و چواره هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، نه بوومحه ممه د ته پلۆس گوتی: 'که گهیشتینه لای نه و هۆزه یارمه تیان دام تا نه و کیزه بدۆز مه وه، پیم گوتن: 'رینوینیم بکه ن تا بکه ریمه وه شماره که ی خوم، نه وان بردیانی نه قهراخ ده ریا و سواری پا پۆریان کردین. پاشان بای خوازراو هه لیکرد و له که مترین ماوه دا ئیمه ی گه یانده وه به سه ره. که که چم هینا وه مالی شه ریف، خزم و که سوکاری هه موو خو شحال بوون. دوا ی نه وه میسکم له سه ر سکل رۆکرد. ته وای دیوه کان له پیتشم ئاماده بوون، گوتیان: 'فرمان بده گه وهرم، ئیمه گو یرایه لین.' نیدی منیش فرمانم پین کردن بچن هه رچی زیڤ و گه وهر و یاقوت و مرواری له شاری نه حاس هه یه، هه مووی بیتنه ماله که ی من. دوا ی نه وه گوتم: 'مه یموونه که ش بیتن.' مه یموونه که یان به ده ست و پتی به ستراره وه هینا. پیم گوت: 'گلاو، بۆ کلاوت له سه ر نام؟' نینجا به دیوه کانم گوت: 'له کوپه یه کی فافونی بکه ن و سه ره که ی به قورقوشم دادن.' دوا ی نه وه به دلکی ئاسووده وه له گه ل ژنه که م خه ریکی عه یش و نوش و رابواردن بووم. نیستا خه لیفه، نه وه نده گه وه رێ گرانبا ییم هه یه که نه باس ده کړی و نه دیته نه ژمار. نه گه ر خه لیفه ی جیهان شتیکی بو ی، به جنۆکه کان ده لیم خیرا جیه جتی ده که ن.' خه لیفه نه و به سه رهاته ی زۆر به لاوه سه یر بوو. نه ویش له به رابه ر دیارییه کانی نه ودا خه لاتیکی شایانه ی کرد و دیارییه کی زۆر شیاوی خۆی پیتشه ک ش کرد.

جیرۆکی دلاوایی به حیا به رمه کی

"یه کیتی دیکه له به سه رهاته کان نه وه یه که پیتش نه وه ی به رمه کییه کان ژیرو ژوور بن. رۆژیک خه لیفه هاروونه رپه شه ید پیاویکی نزیکی خۆی که ناوی سالح بوو، بانگ کرد و فرمووی: 'سالح، هه سه ته بچووه لای مه نسوور و پتی بلن که ئیمه هه زاره زار دره ممان له لات و پێویسته هه ر نیستا بۆمان بیتته وه.' دیسان سالحیشی تیگه یاند که نه گه ر هه تا ئیواره نه و پاره یه نه هینیتته وه، ده بن سه ری مه نسوور بۆ خه لیفه بباته وه. سالح به فرمانی خه لیفه ده رچوو. که گه یشته لای مه نسوور، بابه ته که ی بۆ باس کرد. مه نسوور گوتی: 'سالح، به خودا کارم ته واره، چونکه نه گه ر ته وای سامانه که م زۆر به گرانی ش بفرۆشم، سه ده زار دره مم بۆ کو ناییتته وه. نازانم نۆسه د هه زار دره م له کو ی بیتن.' سالح گوتی: 'بیرینی بۆ بکه ره وه با رزگارت بن، نه گینا منیش تیا ده چم. نیستا تا زوه، برۆ چاره یه کی بۆ بدۆزه ره وه، چونکه ناتوانم سه رپیتچی فرمانی خه لیفه بکه م و به گو یی نه که م.' مه نسوور

۱. سه ر ... دادان: واته سه ر گرتن و کونبێ کردن.

گوتی: 'سالج، گه ورهیی بفرموو هه تا مالی خۆمان بمبه ره وه با چاوم به مندا له کانم بکهوی و وهسیه تیان بۆ بکه م. پاشان مالاواییان لی بکه م.' سالج گێراوویه ته وه: 'له گهل مه نسوور چوومه وه مالی ئه وان. ئه و دهستی کرد به وهسیه تکردن و گهردن ئازایی. شین و گریان له مالیان به ربوو.' له و جهنگه یه دا سالج به مه نسووری گوت: 'به بڕوای من پزگاری تو به دهست به رمه کیه کان جیبه جی ده بی. وا چاکه هه تا مالی یه حیای کورپی خالید بچی. مه نسوور به قسهی سالجی کرد و هه ردووکیان چوون بۆ مالی یه حیا. که چوونه ئه وی. مه نسوور بابه ته که ی بۆ یه حیای کورپی خالیدی به رمه کی گێراوه. یه حیا به و بابه ته زور تیک چوو. سه ری داخست و که وته بیرکردنه وه. دوا ی ماوه یه ک سه ری هه لهینا و گازی خه زینه داره که ی کرد و گوتی: 'چهند دره ممان له خه زینه دا هه یه؟' خه زینه دار گوتی: 'پینج هه زار دره م له خه زینه دایه.' فرمووی: 'ئو پینج هه زار دره م به تته.' دوا ی ئه وه پاسپارده ی نارد بۆ لای فه زلی کورپی و نامه یه کی به و ناوه رۆکه وه بۆ نارد که شارۆچکه یه کی گه وره و ئاوه دانیان داناره بۆ فرۆش و به منیشیان راگه یاندوو به بیکرم. ملکیکی زۆر هه رزانه، که میک دره م و دینارم بۆ بنیره با بیکرم. فه زلی کورپی یه حیا سه ده هه زار دره می بۆ باوکی نارد. دوا ی ئه وه پیاویکیشی نارد بۆ لای جه عفر و نامه یه کیشی هه ر به و ناوه رۆکه بۆ نارد که کاریکی زۆر ئاسته م هاتوو ته وه پیشه وه و پتویستیم به که میک دره م و دینار هه یه. جه عفریش له رتیه سه ده هه زار دره می بۆ نارد. به و جۆره یه حیا لیکدالیکدا پیاوی به نامه وه ده نارد بۆ لای به رمه کیه کان و بی ئه وه ی سالج و مه نسوور به و کاره بزائن، پاره یه کی زۆری بۆ مه نسوور کۆ کرده وه.

" 'مه نسوور به یه حیای گوت: 'گه وره م، من په نام بۆ تو هیناوه و دهستم به هه یج کوی راناگا. ئه وه ی دیکه شم بۆ جیبه جی که. گه وره یی هه ر له خۆت ده وه شیتته وه.' ده گێرته وه یه حیا سه ری داخست و دهستی کرده گریان. پاشان کۆیله یه کی له وی بوو رووی تیکرد و گوتی: 'هۆ غولام، خه لیفه هاروونه رپه شهید زیر و گه وه ریکی زۆری دا به که نیره عوودژه نه که م، بچوو به بۆ لای پیتی بلێ ئه و زیر و گه وه رانه م بۆ بنیرئ.' کۆیله که چوو ئه وانیشی هیتا. ئه و جار یه حیای کورپی خالید به سالجی گوت: 'من ئه و گه وه رانه م به دو سه ده هه زار دینار له بازرگانه کان کړی بۆ خه لیفه. خه لیفه ئه وانیه پینشکه شی که نیره که ی من کرد. ئه گه ر بیتوو ئه و زیر و گه وه رانه ببینی، ده یانناسیتته وه، ریتز لی ده نی و به حورمه تی ئیمه له تۆش خۆش ده بی. ئیستا ماله که ته واوه.'

" سالج گێراوویه ته وه: 'پاره و شته که م له گهل گه وه ره کان برده لای هاروونه رپه شهید. مه نسووریشم له گهل بوو. له ناکاو بیستم مه نسوور ده لی:

چوونم بۆ _____الی ئه و به رمه کییانه
له خۆشییان نی هی، ناچارییانه

” من سەرم لە بېسەتە و هېچوچوچی ئەو سوور ما. ئاوپم داوھ و جنیوم پین دا.
پېشم گوت: ’لەسەر گۆی زهوی کەس لەو بەرمەکیانە چاکتر نییە. کەسبیش لە تۆ خویرپتر
و خراپتر نییە. چونکە ئەوان تۆیان لە مردن پزگار کرد، کەچی تۆ پین نازانی و قسەیی ئاوا
نەشیواو دەکەیی!’

” بەو جۆرە من و ئەو چووینە دیوانی ھاروونە پرەشید. من تەواوی پروداوھ کەم بۆ
گیراوە. ”

لێرەدا بوو، ماوھە چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پین ھات و شەھرزاد درێژەیی
چیرۆکە کەیی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که نهوی سینه و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، صالح گنپاوییه ته وه: 'من ته وای پروداوه کهم بۆ هارپونه پرده شید گنپاوه. خهلیفه سه ری له گه ورهیی و دلاوایی یه حیا سوور ما، له وه موو سپلهیی و بینچا و پرووییهیی مه نسووریش و اقی و پ ما. پاشان فرمووی: 'ته و گه وه رانه بهرنه وه بۆ یه حیا، ئیمه دیاری خومان وه رناگرینه وه.' ئیدی من گه وه ره کانم هیناوه بۆ یه حیا و قسه کهی مه نسوورم بۆ گنپاوه و باسی سپلهیییه که بیم کرد. یه حیای کورپی خالید گوتی: 'سالح، پیاو که ده سته نگ ده بن، دلێشی چکوله ده بیته وه و سه ری لئ ده شیوی. نابن قسه و ناکاری بگریته دل، چونکه زور جار له بهر نارحه تهی ناگای له خوی نابن.' ئیدی یه حیا له جیی مه نسوور داوای لیتووردنی کرد. من به خۆم نه بوو ده ستم کرده گریان و گوتم: 'پۆزگار هی وه کوو تو به خویه وه نابین. مخابن که سیتیکی گه وره ی وهک تو ده بی بجیته ژیر نه و گله وه.' ئینجا نه و شیعره م بۆ خوینده وه:

ده بوو له بهر گه وره بیت ئاسمان سووژده ی بردبا
ئه ستیره دانه دانه سه ری _____ ان له ده رکت سووبا
ئه گه ر بیتوو ئه م پۆزگار په رۆژ _____ ک تو ی ئازار دابا
ده بوایه ده ست _____ ی عه داله ت پۆزگاری له دار دابا

چیرۆکی دلاوایی بهرمه کبییه کان

"یه کیتی تر له و چیرۆکانه ئه وه یه که یه حیای کورپی خالیدی بهرمه کی و عه بدوللای کورپی مالیکی خوزاعی دژمنایه تییه کی شاراوه یان هه بوو، به لام وه ده ریان نه ده خسست. هۆکاری نه و دژمنایه تییه ش ئه وه بوو که خهلیفه هارپونه پرده شید عه بدوللای کورپی مالیکی زور خۆش ده ویست. تا نه و جینه ی که یه حیا و کورپه کانی یه حیا ده یانگوت: 'عه بدوللا نوشته ی له خهلیفه کردوه.'

"ماوه یک تینه پی و نه و رق و کین و ئیره بییه ش هه ر وا له جیی خوی بوو. به ریکه وت وا بوو خهلیفه بهرپرسیاریتی ولاتی ئه رمه نستانی خسته ئه ستوی عه بدوللاوه. ئه وی نارد بۆ نه وی. کاتیک عه بدوللا چوه سه ر کورسی ده سه لاتی نه و ناوچه یه، پیاویکی خه لکی عیراق که زور زانا و گه وره بوو، به لام هه ژار و ده سته نگ و لیکه و ماو بوو، هینای نامه یه کی ساخته ی به زمانی یه حیای کورپی خالیده وه نووسی بۆ عه بدوللای کورپی مالیک و هه ستا چوو بۆ لای عه بدوللا. کاتیک گه بیسته ئه وی، نامه ساخته که ی دا به یه کتیک له ده رکه وانه کانی. ده رکه وان نامه که ی لئ وه رگرت و بردی بۆ عه بدوللا. عه بدوللا نامه که ی

هه‌لچیری و خویندییه‌وه. که جوان سه‌رنجی دایه، زانی ئەو نامەیه ساخته‌یه. ئیدی بانگی ئەو پیاوێ کرد. ئەو پیاوێ چوو هه‌نته‌شی و نزای بۆ کرد. عەبدوللا لێی پرسى: 'ئەو بۆ بەو هه‌موو هه‌نج و زه‌حمه‌ته‌وه نامەى ساخته‌ت بۆ هه‌تاوم؟! بەلام قه‌یناکا مه‌ترسه و نیکه‌ران مه‌به، هه‌ول ده‌دهم کاریکت بۆ بکه‌م—بینه‌یوان ناکه‌م.' ئەو پیاوێ گوتى: 'خودا ده‌ست به‌ عومرته‌وه بگرێ. ئەگه‌ر ده‌زانی بارگه‌رانیم به‌سه‌رته‌وه، پاساو هه‌تانه‌وه‌ی ناوێ. زه‌وی خودا پان و به‌رینه و رۆزیده‌ریش زیندوو. ئەو نامەیه‌ی هه‌تاومه‌ی یه‌حیای کورێ خالییدی به‌رمه‌کیه‌.' عەبدوللا گوتى: 'من بریکارم له‌ به‌غدا هه‌یه، نامەیه‌کی بۆ ده‌نوسم هه‌تا بکه‌ویته‌ پێشوینی ئەو نامەیه. ئەگه‌ر ئەو نامەیه‌ی یه‌حیا بێ و ساخته‌ نه‌بێ، ئەوه‌ من یه‌کیک له‌ ناوچه‌کانی ژێر ده‌سه‌لاتی خۆم ده‌دهم به‌ تۆ، یان دووسه‌د هه‌زار دره‌م و نه‌سپێک و وشتریک و خه‌لاتیکی شایانه‌ت ده‌ده‌م. بەلام ئەگه‌ر ئەو نووسراوه‌یه ساخته‌ بێ، ده‌لێم دووسه‌د قامچیت لێ ده‌ن و چه‌نه‌شت بتاشن.' ئەوجار عەبدوللا فه‌رمووی: 'دیویکی بۆ ته‌رخان که‌ن و پێداویستی ژیانی بۆ دابین که‌ن هه‌تا کاره‌که‌ی روون ده‌بیته‌وه.'

"ئینجا عەبدوللا نامەیه‌کی ئاواى بۆ بریکاره‌که‌ی نووسی: 'پیاویک هاتووته ئێره، نووسراوه‌یه‌کی پێیه و ده‌لێ ئەو نووسراوه‌یه له‌ لایه‌ن یه‌حیا به‌رمه‌کیه‌وه‌یه. به‌لام من لێی دره‌زنگم و نامه‌که‌م لێ قه‌بوول نه‌کردوه. ئیستا ده‌بێ تۆ بۆ خۆت بچی دواى راستی و درووستی ئەو کاره‌ بکه‌وی. زۆر زووش من ئاگادار که‌یه‌وه هه‌تا شته‌که‌م بۆ روون بپێته‌وه.' که‌ نووسراوه‌که‌ی عەبدوللا له‌ به‌غدا که‌یشه‌ ده‌ست بریکاره‌که‌ی ..."

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد دره‌زده‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگه‌رت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سزسد و شهشم هاتهوه

گوتی: "خاوه دشکۆ، که نووسراوه که گه‌یشته ده‌ست بریکاری عه‌بدوللای کۆری مالیکی خوزاعی، گورجی سوار بوو چوو بۆ مالی یه‌حیای کۆری خالید. که چوو، یه‌حیا له‌گه‌ل هاوړی و که‌سانی نزیکي دانیشتیوون. سلأوی کرد و نامه‌که‌ی له‌پیش دانا. یه‌حیا نامه‌که‌ی خوینده‌وه. پاشان گوتی: 'سۆزی وهره‌وه، وه‌لامه‌که‌یت بۆ ده‌نووسمه‌وه.' که ئه‌و رۆیشت. یه‌حیا رۆوی له‌دانیشتیوان کرد و گوتی: 'ئه‌و که‌سه‌ی به‌ناوی منه‌وه نامه‌ی ساخته بۆ نه‌یاره‌که‌م به‌ری، به‌بروای ئیوه‌ ده‌بن چی لئ بکه‌م؟' هه‌رکه‌سه‌ی شتیکی گوت و سزایه‌کی بۆ دیاری کرد. یه‌حیا پنی گوتن: 'هه‌مووتان له‌هه‌له‌ دان و له‌خۆرا بریارتان دا. له‌پوانگه‌یه‌کی نزم و ده‌روونیکي ته‌نگ و پووچه‌وه ریتان نیشانی من دا. ئیوه‌ ریز و پله و پایه‌ی عه‌بدوللاتان له‌گه‌ل خه‌لیفه‌ لئ تیک چوو. خۆ ئیوه‌ ده‌زانن که‌ من و عه‌بدوللا کیشه و ئیره‌یی و ددانه‌چیره‌مان له‌نیواندایه. خودا ئه‌و کابرایه‌ی کردووه‌ته‌ هۆکاری سهرینه‌وه‌ی ناکۆکی و به‌دیهانتی ناشتی له‌نیو ئیغه‌ دا. ئه‌و رق و کینه‌ی چه‌ند ساله‌ له‌سه‌ر یه‌ک که‌له‌که‌ بووه، به‌هۆی ئه‌و کابرایه‌وه‌ ده‌کرئ له‌بیر بکرئ و جینگای خۆی بدا به‌خۆشه‌ویستی و دۆستایه‌تی و لیکتیگه‌یشتن. که‌ وایه، من به‌ئهرکی خۆمی ده‌زانم که‌ پشتی ئه‌و کابرایه‌ بگرم و راستی داواکه‌ی بۆ پشتراست بکه‌مه‌وه. به‌و جۆره‌ قه‌در و پیزی ئه‌و کابرایه‌ش به‌رمه‌ سه‌ری.'

"کاتیک هاو‌ن‌شینه‌کانی یه‌حیا ئه‌و قسه‌یان له‌یه‌حیا بیست، نزای خیریان بۆ کرد. خۆشیان له‌و هه‌موو جوامیری و دلاوییه‌ی هات. ئینجا یه‌حیا داوای قه‌له‌م و کاغه‌زی کرد و نامه‌یه‌کی به‌و جۆره‌ی بۆ عه‌بدوللا نووسی: 'ئاگادار به‌که‌ نامه‌که‌ت به‌ده‌ستم گه‌یشت. من ورد خویندمه‌وه. له‌وه‌ی که‌ زانیم جه‌نابت ساخ و سلامه‌تی، خۆشحال بووم. به‌لام له‌بابه‌ت ئه‌وه‌وه‌ پیت وا بووه‌ ئه‌و نامه‌یه‌ی به‌ده‌ستت گه‌یشتووه، ساخته‌یه، نه‌خیر قه‌ت شتی وا نییه. نامه‌که‌ من ناروومه‌ته‌ خزمه‌ت. تکا و ره‌جاشم له‌گه‌وره‌یی و چاکی و پاکی جه‌نابیشت ئه‌وه‌یه‌ که‌ به‌ئهندازه‌ی داوا و لیها‌تویی و شاره‌زایی ئه‌و کابرایه‌ له‌کاروباردا پیزی لئ بگری و به‌ئاواتی بگه‌یه‌نی—له‌دلاوایی خۆتی بیبه‌ش نه‌که‌ی. ئه‌وه‌ش بزانه‌ هه‌ر چاکه‌یه‌ک له‌گه‌ل ئه‌وی ده‌که‌ی، له‌راستیدا له‌گه‌ل منت کردووه. منیش قه‌رزبار و سپاسگوزارتم.' به‌و جۆره‌ نامه‌که‌ی ته‌واو کرد و دای به‌بریکاره‌که. ئه‌ویش ناریدییه‌وه‌ بۆ عه‌بدوللا. که‌ عه‌بدوللا نامه‌که‌ی خوینده‌وه، له‌راده‌به‌ده‌ر خۆشحال و که‌یفساز بوو. ناردی به‌شوین کابرا‌دا. به‌کابرای گوت: 'پیت خۆشه‌ کام یه‌ک له‌و دوو شته‌ی به‌لینم پئ دابووی. بته‌می؟' ئه‌و کابرایه‌ گوتی: 'له‌دنیا‌دا زین له‌لای من له‌هه‌موو شتیگ به‌بایه‌ختره.' ئیدی عه‌بدوللا دووسه‌ده‌زار دره‌م و دوو ئه‌سپی عه‌ره‌یی، بیست ده‌ست جلی گرانبایی، ده‌دانه‌ کۆیله‌ و هه‌ندیک گه‌وه‌ری گرانبایی دا به‌و پیاوه. کابرای به‌دلیکی خۆشه‌وه‌ نارده‌وه‌ بۆ

غدا.

”ئەو پياۋە ھەر كە گەيشتەۋە بەغدا، پېش ئەۋەى بېچىتەۋە مالى خۇيان، يەكسەر چۈۋە
مىنى يەحيا. لە دەرگاى دا. دەرکەۋانى يەحيا چۈۋ پىنى گوت: ‘گەرەم، كابرەيەكى بەشكۇ لە
بەردەرگاىە و كۆيلەيەكى زۆرىشى لەگەلە، دەيەۋى: بە خزمەتت بگا.‘ يەحيا گوتى: ‘با بېتە
زۆرەۋە.‘ ئەو كابرەيە كە ھاتە زۆرەۋە، كرىۋشى بىرد. يەحيا گوتى: ‘تۇ كىنى؟‘ كابرە
گوتى: ‘مىن ئەو كەسەم كە بە دەست پۇژگارى سىتەمكارەۋە مردبوم و تۇ زىندووت
كردمەۋە. مىن ھەر ئەو كەسەم كە نامەى ساختەم بە ناۋى جەنابتەۋە بىرد بۇ عەبدوللاى
كورى مالىكى خوزاعى.‘ يەحيا لىنى پرسى: ‘ئەۋ چۇن لەگەلت جوۋلاۋە و چى دايتى؟‘ ئەو
پىۋە گوتى: ‘ئەۋەندەى شت دامى كە لەسەرىشم زىادە و تەۋاۋ بىنيزى كىردم. تەۋاۋى
-يارى و پېشكەشپىيەكانىشم ھىناۋەتە دەركى ئىۋە و فەرمان بە دەست خۇتە.‘ يەحيا گوتى:
مىن سىپاسگوزارى تۇم، چۈنكە ئەۋ چاكەيەى تۇ لەگەل مىنت كىرد، زۆر لەۋ چاكەيە
گەرەترە كە مىن لەگەل تۇم كىردۋە. تۇ بەۋ كارەت پىق و كىن و دىژمىنەتى چەندىنسالەى
نېمەت كىرد بە لىۋوردەيى و خۇشەۋىستى و براىەتى. مىنىش ئەۋەندەى عەبدوللا پىنى داۋى،
-دەتدەمى.‘ ئىدى يەحيا فەرمانى دا ئەۋەندەى عەبدوللا مال و ئەسپ و شتى داۋەتى، بۇى
بىن. بەۋ شىۋەيە ئەۋ كابرەيە بە مال و سامانىكى زۆرەۋە گەرەۋە مالاۋە و ھەتا ما ھەر
نزاي خىزى بۇ ئەۋ دوۋ جوامىزە كىرد.

چىرۆكى زىانەكانى مەى

”دەگىرنەۋە: لەنىۋان خەلىفەكانى تۆرەمەى عەباسدا كەس لە مەئومون زىر و زانائىر
نەبوۋ. بە جۆرىك كە ھەموو زانستەكانى بە باشى دەزانى و ھەموو حەتوۋىيەك كۆپى
بىروراكۆرىنەۋەى زانايانى دادەنا. ھەموو بىرمەند و بلىمەت و قسەزانەكانى ھەرىكەى لە
جىگە و پىگەى خۇ دەدايە.

”پۇژىك مەئومون لەگەل بلىمەت و ئاخىۋەرەن دانىشتىۋون، كابرەيەكى غەۋارە بە
جىلۋبەرگىكى سىپى و كۆنەۋە ۋەزۋور كەوت و لە لاي خوار خوارەۋە دانىشت.
گەرەپپاۋەكان دەستيان كىرد بە قسەكردن و كىردنەۋەى گرىكۆپىرەكانى پۇژ. مەئومون
خوۋخەى ۋا بوۋ كە دانەدانە پىۋى لە تەۋاۋى دانىشتۋانى كۆرەكە دەكرد و داۋاى لى
دەكردن قسەيەك، گىرپانەۋەيەكى خۇش يان قسەيەكى نەستەق بىكەن. ئەۋ پۇژەش
ھەرکەسەى شتىكى گوت ھەتا نۆرە گەيشتە كابرەى غەۋارە. ئەۋ پرسىارەى لەۋان كرابوۋ،
لەۋىش كرا، كە چى ۋەلامەكەى زۆر لەۋانى دىكەى جۋانتر بوۋ. خەلىفە دەستخۇشى لى
كىرد..“

لېرەدا بوۋ، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد دىرېزەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سینه و ههوتهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکور، خهلیفه مهئموونی ره شهید قسه که ی ئه و پیاوه ی به لاوه په سند بوو. فهرمووی: 'هسته وهره سهرتر دانیشه.' بابه تیکی دیکه هاته گوپی و دیسان بیروبوچوونی ئه و له کۆره که دا زۆر له وانی دیکه له سهرتر بوو. دیسان فهرمووی: 'هسته وهره سهرتره وه دانیشه.' که بابه تی سینه هاته به رباس، دیسانه که ئه و کابرایه بیروراکه ی هیند جوان و باش بوو، له کۆره که دا تای نه بوو. خهلیفه فهرمووی: 'وهره له په نا خۆم دانیشه.'

"که مشتوومر ته و او بوو، ئاویان هینا. دهست شووردرا و سفره راخرا. خواردن خورا. دوا ی ئه وه زانا و بلیمه ته کان ههستان چوونه ده ری. مهئموون نه بهیشتت ئه و پیاوه بروا. بانگی کرده لای خوی. به سۆز و خوشه و یستیه وه له گه لی دوا. گه تی خه لات و یارمه تی پین دا. ئه و جار کۆری مه ی خواردنه و هیان به ست. هاوپی و هاوونشینه کانی بانگ کردن. ساقی جوان هاتن و پیاله و هگه پ که وتن. که سهره گه یشته، ئه و پیاوه. خیرا هه ستا و گوته: 'خهلیفه، ریم بده قسه یه ک به کم.' خهلیفه گوته: 'چیت پینخوشه بیلین.' ئه و پیاوه گوته: 'خهلیفه، خودا دهوله ته که ت پایه دار کا، ئه مپۆ دیار بوو که من له و کۆره شکۆداره دا یه کیک له مروغه ههره پینخوسته کان بووم، به لام به هوی ئه وه ی تۆزه زانستیکت له مندا شک برد. شوین و پله ی منت برده سهرتر و له لای خۆت جیت بۆ کردمه وه. ئیستا ده ته هوی که لینیک بخه یته نینوان من و ئه و تۆزه زانیاریه مه وه. هه لبه ت من پی به خۆم ناده م بلیم خهلیفه ئیره یی به و تۆزه زانسته ی من ده با، به لام خواردنه وه ی مه ی ئاوه ز له سه ری مروف ده تارینی و سووک و پسوای ده کا. من تکا له خهلیفه ده کم ئه و گه وه ره ده گمه نه م پیوه په وا ببینی و لیم گه پی من نه خۆمه وه.' که خهلیفه گوته له و قسه یه بوو، په سن و تاریفی کرد و له شوینی خوی هینشیه وه. ریز و حورمه تی ئه وه نده ی دی برده سه ری. سه ده ه زار دره میشی دایه، که وایه کی شوپی گرانبایشی خه لات کرد. له کۆری باس و خواس و مشتوومر زانستیه کاندایه همیشه له لای خوی دایه نا. له هه موو بیرمه ند و بلیمه ته کان له لای به قه درتر بوو.

به سه رهاتی عه لی کۆری مه جده دین و که نیه که ی

"یه کی تر له و چیرۆکانه ئه وه یه که سه رده مانی زوو بازارگانیک هه بوو له بازارگانه کانی خۆره سان^۱ ناوی مه جده دین بوو. ئه و کابرایه خاوه نی مال و سامان و کۆیله و که نیزیکی

۱. خۆره سان: خۆره ستان، خوراسان، ئه و شوینه ی خۆر لیه ی هه لئ. ویلایه تیکه که توه ته خۆره لاتی

زور و زهوهند بوو. بهلام تهمهني له شهست لای دابوو و هیتشتا خودا مندالی به قسمهت نهکردبوو. وا بوو خودای گهوره و خاوهن دهسهلات مندالیکي دایه. ناوی مندالیان نا علی. کاتیک کوره گهوره بوو، بوو به خاوهني هه موو تاییه تهمهندییه کی باش. بابی نهخوش کوت و مهرگ بهر بینگی گرت. هه بویه بانگی کوره که ی کرد و پنی گوت: 'پوله گیان، کاتمه و من ئه وه دهمرم. دهمهوی وه سیتت بق بکه م.' کوره گوتی: 'وه سیتته که ت چیه؟' مهجده ددین گوتی: 'کورم، خوت له هاوړنی خراپ مه ده، چونکه هاوړنی خراپ وه ک ناسنگر وایه. ئه گه ر به ئاوره که شی نه تسووتینی، به دوو که له که ی نار ه حه ت ده کا. شاعیر نه و باره وه ده لی:

خو له هاوړنییه تی ماستاو که ر لا ده
 زمانلووسه و دروزنه و شه ییاده
 هه تا هه ته، گوئ له مسته تاهه تا
 که لیت قهوما نه یناسیوی نه به دا

"علی کوری مهجده ددین گوتی: 'بابه، به سه ر چاو به قسه ت ده که م. چی دیکه ش؟' مهجده ددین گوتی: 'هه تا بۆت ده کړئ له گه ل خه لک باش به و چاکه یان له گه ل بکه، دهستی لینه و ماوان بگره. هه ر وه ک شاعیر ده لی:

پڼگه ی جوامییر و میرخاسان بگره
 تو که سه رکه و تووی، که و تووان بینه سه ر
 به چاکه، دلیک به سینه وه
 سه ووژده ی بی چاکه ناتهنیته سه ر

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکي دیکه.

نیزانه وه. به و ناوه دا ده بن سه رده مانیک به ده ست کورده وه بووین. ئیستا نزیک نیومیلیون کوردی تیدا ده زی. (و. ک.)

که شهوی سنه د و هه شتم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکۆ، عهلی کورپی مهجدهدین به باوکی گوت: 'به سهر چاو، چی دیکه ش هیه ره چاوی بکه م؟' مهجدهدین گوتی: 'رۆله، ناگات له خودا بئ، با ئه ویش ناگای له تو بئ. مال و سامانی خۆت به فیرۆ مه ده، با تووشی ده رکی خویری نه بی. ئه وه بزانه نرخێ پیاو به سامانه که یه وه یه تی. شاعیر له و باره وه ده لئ:

بئ —————الی دنیا، ده ورو به ریانت پئی رازی نابئ
گهر رازی نه بوون ئیدی نه یارت به تو خوش ده بی
چی له ده ست نایه ئه و که سه ی هیچی له ده ستدا نییه
پروحه و له ج —————سته دایه که زیت له گیرفاندا بئ

"عهلی کورپی مهجدهدین گوتی: 'باوکه، چی دیکه ش؟' مهجدهدین گوتی: 'رۆله، که سینک که له تو به ته منتره، له کاروبارتدا راولیژی له گه ل بکه. له کاره کانتدا په له مه که. به زه بیته به ژێرده ستانندا بئ، با ئه وان به زه بیان به تودا بئ. سته م له که س مه که، چونکه ئه وه ی سته می لئ ده که ی، خودای به رز و مه زن رۆژیک به سهر تویدا زال ده کا. شاعیر له باره ی ئه و سی بابه ته وه ده لئ:

راویژ ده بی ره چاو ب —————که ی هه تاکو هه ی
راویژ بکه ی کارت جوانه دوور له هه له ی
په له په ل دنه ی شه ی تانه، وریا به تو
پیشه ی ره —————مان ئارامیه و له سه ره خو
وریای ژێرده ستانت به، ئازاریان نه ده یته
نه کا رۆژی له ژیر ده ستیدا گیان بده یته

"کورم تکات لئ ده که م خۆت له مه یخواردنه وه بپاریزه، چونکه سه ره چاوه ی ته واوی خراپه کانه. خواردنه ی ده بیته هوی سووکی مرووف و ئاوه ز له که له یدا ناهیلئ. له به رچاوی خه لک سووک و چرووکن. هه ر وه ک شاعیر ده لئ:

زانا مه سته ی ناکات و عاقل مه ی ناخواته وه
ژیر کاریک ناکا رۆژی بیت، په ش —————یمان بیته وه
گهر چاکه بکا ده لئین: 'هۆشی نه بوو، مه ی پئی کرد'

بشزهرین پی دلین: 'ئه‌ها دیسان خوی کهر کرد

" 'پۆله گیان، ئه‌وانه قه‌وینتی من بوو بۆ تو، به‌لام له بیریان مه‌که.' دواى ئه‌وه مه‌جده‌دین له هۆش خۆی چوو. ئیستیکی پی چوو به هۆش هاته‌وه. شایه‌دومانی هینا و گیانی ده‌رچوو. کوربه‌ له‌سه‌ری گریا، پاشان کفن کرد. گه‌وره و چکوله هاتنه‌ سه‌ری گه‌ردنازییان کرد. ئینجا نوێژیان له‌سه‌ر کرد و ناشتیان. ئه‌و دوو به‌یته‌شیان له‌سه‌ر کیله‌که‌ی نووسی:

ئه‌و گه‌وره پیاوه‌ی قۆلی هه‌لمالی
ده‌ستی یارمه‌تی خسته‌ بن‌بالی
لینقه‌ومه‌ئاوانی ئه‌و ئاو و گله
ئیسنا مه‌خابن وا له‌ژیر گله

"دواى ئه‌وه‌ عه‌لی کورپی مه‌جده‌دین چۆکی خه‌می له ئامیز گرت و هه‌ر له خه‌می باوکیدا بوو که دایکیشی دواى ماوه‌یه‌کی کهم کۆچی دواى کرد. عه‌لی کورپی مه‌جده‌دین ئه‌وه‌ی بۆ باوکی کردی، بۆ دایکیشی کرد.

"دواى ئه‌وه‌ وه‌سپه‌ته‌که‌ی باوکی ره‌چاو کرد و چوو له دووکان دانیشته‌. ده‌ستی کرد به سه‌ودا. هات و چۆی که‌سی نه‌ده‌کرد. سالیکی ئاوا تینه‌پری. دواى سالیکی لات و پووت تینی ئالان. به‌ فیله و که‌له‌ک خۆیان لێ نیزیک کرده‌وه و له‌گه‌لی بوون به هاوپی و براده‌ر. وای لێ هات ئه‌ویش له‌گه‌لیان هاوهره‌نگ بوو. پینگی ئه‌وانی گرت به‌ر. له پنی راست لای دا. رووی کرده‌ مه‌یخواردنه‌وه و به‌ره‌لایی. ده‌یگوت: 'بابم ئه‌و ماله‌ی بۆ من کۆ کردووه‌ته‌وه. نه‌گه‌ر من نه‌یخۆم، بۆ کینی به‌جی بیلیم؟! به‌ خودا راست به‌ قسه‌ی شاعیر ده‌که‌م که ده‌لی:

ئه‌وه‌ی هه‌ته بیخۆ له‌گه‌ل هاوهریانیان
ده‌نا ده‌یخۆن دژمنت و هاوهریکانیان

"به‌و جۆره‌ عه‌لی کورپی مه‌جده‌دین شه‌و و پوژ ماله‌که‌ی له‌پینی ئاره‌ق و واشتادا خه‌رج ده‌کرد هه‌تا وای لێ هات ته‌واوی ماله‌که‌ی دانا. دووکان و کاروانسه‌راکه‌شی فرۆشت. وای لێ هات له کاتی مه‌ستیدا جله‌کانی به‌ری فرۆشت. که هاته سه‌ر خۆی و مه‌ستییه‌که‌ی په‌وی، مات و په‌شێو بوو. ئه‌و پوژه هه‌تا ئیواره چوو ماله‌وه و له ژووهره‌وه نه‌هاته‌ ده‌ر. هه‌ر به‌ برسیتی دانیشته‌. ئه‌وجارر له به‌ر خۆیه‌وه گوتی: 'ده‌چم بۆ لای ئه‌و کورانه‌ی هاوهریم. به‌شکو به‌کیان ده‌رگام لێ بکاته‌وه پارووه نانیکم بداتی؛ من ئه‌و هه‌مووه‌م

بۇ ئەوان خەرج كىردۈۋە. ئىدى چۈۋە دەركى ھەموۋيان و دانەدانە لە دەرگاگە يانى دا. وا بوو ھىچيان دەرگايان لى نە كىردەۋە. خەرىك بوو لە برسەن بىرى. تەۋاۋ بىتھىز بىۋو. ھەستا چۈۋ بۇ بازاپى بازىگانان.

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەگەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سینه و نویم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، عهلی کورپی مهجده ددین له برسان خه ریک بوو تیندا بچی، ههستا چوو بۆ بازاری بازرگانان. خه لکه که ی دیت له شوینیک کۆ بیوونه وه. له دلی خۆیدا گوتی: 'بلنی بۆ کۆ بووینه وه؟ وا چاکه جاری پاره ستم بزانه چی بووه و بۆ کۆ بوونه ته وه.' تینجا چوو پینشه وه، سهیری کرد کچیکی بالابهرز و گولروخسار له وینه که له جوانی و ریک و پینکیدا تای نییه. له جوانیشدا ههچی تیندا نه هیشته وه ته وه. هه ره وهک شاعیر دهلی:

سئی هاتای گول و نیرگز و سونبولن
پوخ و چاو و بسکی خاوی گول گولن
سئی شت پیناسه ی بسک و که زیه تن
پیلی ده ریا و ماری سارا و قه ددتن
به بونی که زیه ت سئی شت به ختیارن
شنه و ده می شان ه و ده سستی دلدارن

"کچه ناوی زمرود بوو. که عهلی کورپی مهجده ددین ئهوی دیت، سهری له وه موو جوانیه ی سوو پ ما. گوتی: 'به خودا لیره نابزوم هه تا نه زانه نرخی ئه وه که نیره ده گاته چهنده و بزانه کئی ده یکرئ.' ئیدی له نیتو بازرگانه کان پاره سستا. بازرگانه کان وایان زانی ئه ویش کپاری که نیره که یه، چونکه ئهویان به دهوله مند ده زانی.

"تینجا ده لاله که له لای که نیره که پاره سستا و گوتی: 'بازرگانه کان، دهوله مند و سامانداران! یه کتان نرخ له سه ره ئه وه که نیره پرومانگ و هه نیه زوهره و مه مک هه ناره که ناوی زمرود ه، دانی. یه کیک له بازرگانه کان پینچ سه د دیناری دانا. یه کی دیکه ده دیناری زیاد کرد. پیاویکی چاوشینی ناحه ز که ره شهیده ددینیان پین ده گوت، سه د دیناری دیکه ی زیاد کرد. یه کی دی ده دیناری زیاد کرد. ئه و جار ره شهیده ددین گوتی: 'من به هه زار دینار ده مه وی.' تینجا بازرگانه کان مه قیان لی برآ و بیده نگ بوون. ده لاله که له گه ل خاوه نی که نیره که دا راویژی کرد. خاوه نی که نیره گوتی: 'من سویندم خواردوه که هه تا که نیره که ش به وه که سه رازی نه یی، نایفرۆشم. که وایه له گه ل که نیره که سه بکه.'

"ئیدی ده لاله که چوو له گه ل که نیره که سه ی کرد و گوتی: 'خۆری جوانان، ئه وه بازرگانه ده یه وی تو بکرئ. ده لینی چی؟' که نیره شوخه که چاویکی له پیاوه چاو شینه ناحه زه که کرد و به ده لاله که ی گوت: 'ناکرئ من به پیاویکی پیر بفرۆشن، چونکه شاعیر دهلی:

مىردى كچى نەونەمام مىرىش بى
پياۋىكى پىر بى، ژىنى ژار دەبى
لەناو ژاناندا ئەو قسە باوہ
گر لە ئامىزت گرى نەك پىرى

"كە دەلالەكە گوئى لە قسەى كەنيزەكە بوو، گوئى: 'بە خودا قسەكەى تۆ زۆر جوانە و
پەوايە و نرخى تۆ دەهەزار دىنارە.' دوايى يەكى دىكە لە بازارگانەكان هاتە پىشى و گوئى:
'بەو نرخەى شىخ پەشىدەددين داينا، منىش دەمەوئ.' كەنيزە چاۋىكى لى كرد. سەيرى
كرد كە ئەو پىنى خۇى پەنگ كرىووە. كەمىكى لى ورد بوووە، زۆرى پى سەير بوو و
ئەو شىعەرەى گوئى:

وا ديارە پىشى لە هەش گرتووە
قۆزە و پىربوونى لە بىر كرىووە
چاۋ لە كابرا كەن بە فىل و كەلەك
چۆناوچۆن ئابرووى خۆشى بىرەووە

"كە بازارگانەكە گوئى لەو شىعەرە بوو، لە فىتى خۇى كەشىت و كشاوہ. بازارگانىكى
دىكە چوہ پىشى و بە دەلالەكەى گوئى: 'هەر بەو نرخە قسەيەكى بۆ منىش لى بکە.' كاتىك
كەنيزە چاۋى لى كرد، دىتى ئەو چاۋىكى كۆيرە. گوئى: 'ئەو پياۋە يەكچاۋە و شاعىر لە
بارەى يەكچاۋانەوہ دەلى:

پياۋىكى لەخىبىيە و چاۋىكى كۆيرە
لە خۇى دەرچوۋە، هەر لە خۇرا هاتوۋەتە ئىرە
هيندە بە فىلىز و دەمارە بە تاقە چاۋى
ئاگام لىنە بۆ گەورە و چووك دەخا لاتاۋى

"ئەوجار دەلالەكە دەستى كىشا و دەستى بازارگانىكى گرت و هينايە پىشى و گوئى:
'ئەگەر رازى بى، بەو بازارگانەت بفرۆشم؟' كەنيزە چاۋى لى كرد. ئەوى كورته بالا و
پىن دىرئىز هاتە بەرچاۋ. گوئى: 'ئەو ئەو كەسەيە كە شاعىر دەلى:

پىن دىرئىز و بالاكەت كورته
ناشىرئىرئىز جۆرى پىكەوتە
ئەويانەت كورته وەك پۆزى پايىز

ئەم درىژ ۋەكوو بەھارى ئازىز

”ئىدى دەلالەكە بە كەنيزەكەى گوت: ’خانم، چاۋىكىيان لى بىكە كامە يانت بە دلە بلى با بەوت بفرۆشم.’ كەنيزە چاۋى بە دانە دانە ياندا گىترا و لە دللى خۇيدا سەنگوسووكى كردن ھەتا چاۋى بە ھەلى كورپى مەجدەددىن كەوت.“

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سینه و دهیم هاتوه

گوئی: "خاوهنشکو، که کهنیزه که چاوی به علی کورپی مهجدهدین کهوت، گیرۆدهی داوی ئهوینی بوو. جا چونکه علی کورپی مهجدهدین لاریکی جوانچاک و قوز بوو، هر بویه کهنیزه ئاماژهی بۆ علی کرد و به دهلالی گوئی: 'من جگه له وهیان، پیای دیکه ناوی. ئهوه بالاسهل و رووگوله، هر وهک شاعیر دهلی:

گه ره راره هر پیم بکری مامه له
با له داوی ئهوینی ئه وهدا بيم
مووی فر و ئالقئه ئالقه و له بهردله
به و کورپه قوزه نه بی پازی نابم

"داوی ئهوه گوئی: 'کهس بۆی نییه خاوهنی من بئ، جگه له و کورپه قه دباریک و چاوپرهش و مووعه نبره. هر وهک شاعیر دهلی:

هر که سی جارئ سه رو کاکۆلی ئه و کورپه ی دیبی
دلنیام هر گیز ئه و وینه جوانه ی له دل دهرناچی
که رویشکه ی کاکۆلی ویم که به دهم باوه دی گوتم
خۆشی نابینم بیتوو ئه و کورپه م به قسمه ت نه بی
شادی جــــــــــــــــی چی کرد له دلما، به هۆی ئه وینییه وه
شــــــــــــــــاد و خۆشحاله دلی که ئه قین میوانی ئه و بی
کئ له دهستی دئ به هاراسا ولات بۆنــــــــــــــــخۆش بکا
هه واش سه ره مستی بۆی کاکۆلییه تی کاتی ده جوولی

"که دهلاله که گوئی له و شیعره ی کهنیزه که بوو که به سه ر علی کورپی مهجدهدینیا هه لگوت. سه ری له زمانپاراوی ئه و کهنیزه سووړ ما. خاوهنی کهنیزه که به دهلاله که ی گوئی: 'پیت سه یر نه بی. ئه و زۆری شیعر و غه زهل خۆیندوه ته وه و شاره زایه. قورئانی مه جید به حه وت ریویاته ده خۆینیته وه و ته وای فه رموده کانت به دروستی بو ده گێرپه ته وه. به حه وت زمان ده نووسی. ئه وهنده ی زانیاری له لایه و زانستی جۆراوجۆر ده زانی که زانایان مستیک له خه رمانی زانستی ئه ون. ده ستره نگینیکه شی که له وی را وه سستی له ته وای قامکه کانی زیڕ و گه وه ره دبارئ. له هه شت پۆژدا په رده یه کی ئاوریشمت بۆ ده دووری که هر په رده یه ی په نجا دیناری زیڕی سووړ خیر ده کا."

”دەلالەكە گوتی: ‘خۆزگەم بەو كەسە كە ئەو گولە سوورە دەچیتە مالهەكە یەو.‘ دای
نەو خاوەنی كەنیزەكە بە دەلالەكە ی گوت: ‘بۆخۆی كتی پێ خۆشە بەوی بفرۆشە.’

”ئەوجار دەلالەكە پووی لە عەلی كۆپی مەجدەددین كرد و دەستی ماچ كرد و پنی
گوت: ‘گەرەم، ئەو كەنیزە بكەرە كە ئەو بۆ تۆی پێ خۆشە.’ عەلی كۆپی مەجدەددین
ماوەیەك سەری داخست و لە بەر خۆیەو كەمێك بە خۆی پێكەنی و لە دلی خۆیدا گوتی:
‘مَن نانی بەیانیم نەخواردوو، چۆن دەتوانم ئەو كەنیزە بكرم؟! بەلام لە پووشم نایە بلیم
پارەم نییە.’

”ئیدی كەنیزەكە سەرداخستنی ئەوی دیت و بە دەلالەكە ی گوت: ‘دەستم بكرە، بمبە بۆ
لای ئەو. بزاتم دلگەرمی ناكەم و سەرنجی پاناكیشتم.’ دەلالەكە دەستی گرت و بردیە
بەردەمی عەلی كۆپی مەجدەددین. پنی گوت: ‘گەرەم، چۆنە ئەو پوومانگەم لئ بكری؟’
عەلی كۆپی مەجدەددین دەنگی نەكرد و وەلامی نەداو. ئەوجار كەنیزەكە لئی پرسسی:
‘ئەو چۆنە مَن ناكری؟’ تۆ چەندە دەدە ی بیدە، مَن تۆ بەختەوەر دەكەم. عەلی كۆپی
مەجدەددین گوتی: ‘خۆ كڕین و فرۆشتن بە تكا و رەجا و زۆری نابن. تۆ بە هەزار دینار
كرانی.’ كەنیزەكە گوتی: ‘گەرەم، تۆ نۆسەد دینار بدە.’ عەلی كۆپی مەجدەددین گوتی:
‘نۆسەدیش گرانه.’ كەنیزە گوتی: ‘تۆ هەشتسەد بدە.’ عەلی كۆپی مەجدەددین گوتی:
‘زۆرە.’ كەنیزە بەردەوام نرخی خۆی هیتا خوارئ هەتا ناخاری گوتی: ‘بە سەد دینار
بمكەرە.’ عەلی مەجدەددین گوتی: ‘مَن سەد دینارم پێ نییە.’ ئەوجار كەنیزەكە پێكەنی و
گوتی: ‘سەد دینارەكە چەندی كەمە؟’ عەلی كۆپی مەجدەددین گوتی: ‘بە خودا مَن لە
دیناریكەو هەتا سەد دینار هیچم پێ نییە. نە درەم و نە دینار. تكا یە كەسێكی دیکە
بدۆزەرەو.‘ كەنیزە كە زانی هەر هیچی پێ نییە، لئی چوو پێشتر و دەستی بە گیرفانی
خۆیدا كرد، كیسە یەكی دەر هیتا كە هەزار دیناری زێری سوور تیدا بوو. دای بە عەلی
كۆپی مەجدەددین و پنی گوت: ‘ئەو زێرانه هەلگرە، نۆسەد دینار لەو زێرانه بدە بە خاوەنم
و سەد دینارەكە ی دیکە هەلگرە با پیت بن.’ بەو جۆرە عەلی كۆپی مەجدەددین كچە ی بە
نۆسەد دینار كری و پارەكە ی هەر لەو كیسە یە دا. كەنیزە ی لەگەل خۆی بردەو مانی.

”كەنیزە كە چوو مالهەكە ی، سەیری كرد مالیكی چۆل وەك كەلاو وایە. نە فەرشی
تیدایە و نە دەفر و كەلوپەلی ناو مال. ئیدی هەزار دیناری دیکە ی دایە و پنی گوت: ‘بچوو
بۆ بازار، با یی سنی سەد دینار فەرش و دەفر و شت بكرە و با یی سنی دیناریش خواردن و
خواردنەو بێنەو.‘ عەلی كۆپی مەجدەددین چوو ئەوانە ی كری.”

لێرەدا بوو، ماوە ی چیرۆكی ئەمشەویش كۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە ی
چیرۆكەكە ی هەلگرت بۆ شەوێكی دیکە.

که شهوی سینه و یازدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، کهنیزه به عهلی کوپری مهجدهددینی گوت: 'بایی سئی دیناریش خواردن و خواردنهوه بینهوه. دواي ئهوه کهنیزه گوتی: 'پهردیهکی ئاوریشم و ههوت جوره ئاوریشم بۆ بکړه. عهلی ئهوانهشی کړی.

"نیتر کهنیزه فهپرسی راخست و چهند مومی هه لکرد. له گهل عهلی کوپری مهجدهددین دانیشتن و خهریکی خواردن و خوارنهوه بوون. دواي ئهوه چوون تی خزان و له ئامیزی بهکتردا خهوتن. وهک شاعیر دهلی:

ژین له چاو دوینی شتیکی دی بوو
بهختهوهری وام هه رگیز نه دی بوو
خوشبهختی وهها پرووی تی کردبووم
پا بردووی تالی له بیر بردبووم
هیده شیرین بوو بزه و کهنینی
هه ر دهتگوت خهریکی گولچنینی
ئو شهوه چوون پروی خوشم نازانم
فریشتهیهکه هاتووه ته ژیانم

"ههتا بهیانی له پال بهکتردا خهوتبوون. که پوژ بووهوه، کهنیزه جوانهکه دهستی دا پهردهکه و به ئاوریشمه رهنگا ورهنگهکان و به تالی زیتر و زیو نهخشی جوراو جوری تیدا نهخشاند. لهسهر ئهوه پهردیه وینهی مهل و بالنده و ناژهلی کتوی تیدا کیشا. هیچ شتیک له دنیا دا نهما که ئهوه کهنیزه لهسهر ئهوه پهردیه وینهکهی نهکیشابن. ههشت پوژ خهریکی ئهوه پهردیه بوو. که تهواو بوو، جوان ساف و سفت و ریکوپینکی کرد. پتچاپهوه و دای به عهلی کوپری مهجدهددین و پتی گوت: 'ئوه بهره بۆ بازار و بیفرۆشه به پهنا دینار. بهلام نهچی به خهلی ئاسایی بفرۆشی—به بازارگانهکانی بفرۆشه. ئهگه ر وا بکهی، دهبیته هوی جیانبوونهوهی من و خوت. چونکه ئیمه نهیارمان زوره. عهلی کوپری مهجدهددین پهرده ئاوریشمهکهی برد بۆ بازار و به بازارگانی فرۆشت. قوماشی ئاوریشمی رهنگا ورهنگ و تالی زیو و زیتری کړی و هینایهوه. خواردهمینی و شتیش ئهوهندهی پیوستیان بوو کړی. ئهوه درمهی زیادیش ماوه دایهوه به کهنیزهکه.

"هه ر به ههشت پوژان کهنیزه پهردیهکی ساز دهکرد و دهیدا به عهلی کوپری مهجدهددین. ئهویش دهیبرده بازار و دهیدا به پهنا دینار. ههتا سالتیک ئهوه کاریان بوو.

-وای سالتیک دیسان رۆژیک عهلی په‌رده‌ی هه‌لگرت، بردی بۆ بازار و دای به ده‌لالتیک. له‌و
 جه‌نگه‌یه‌دا گاوریک هات و داوای په‌رده‌که‌ی کرد و شه‌ست دیناری دا. عهلی کوپری
 مه‌جده‌ددین نه‌یدا. گاواره‌که زیاتری کرد. عهلی هه‌ر نه‌یدا. هه‌ر زیادی کرد هه‌تا گه‌یشته
 سه‌د دینار و گه‌تی ده‌ دیناریشی به ده‌لاله‌که دا. ده‌لاله‌که هاته لای عهلی کوپری مه‌جده‌ددین
 پیی گوت: 'ئه‌و پاره‌یه پاره‌یه‌کی کهم نییه' و هانی دا سه‌وداکه بکا. پیشی گوت: 'تو
 نیگه‌رانی ئه‌و گاواره مه‌به و جیی نیگه‌رانی نییه.'

"عهلی کوپری مه‌جده‌ددین به دپ‌دۆنگیه‌وه په‌رده‌که‌ی به کابرای گاور فرۆشت. پاره‌که‌ی
 وه‌رگرت و به‌ره‌و مال بووه‌وه. سه‌یری کرد، ئه‌وه گاواره به‌دوایدا دیت. بۆی گه‌راوه و لینی
 پرسسی: 'ئه‌وه بۆ وه‌دوای من که‌وتووی؟' گوتی: 'گه‌وره‌م، له‌و کۆلانه کاریکم هه‌یه.' عهلی
 کوپری مه‌جده‌ددین هه‌یشتا ته‌واو وه ژوور نه‌که‌وتبوو که گاواره گه‌یشته به‌رده‌رگا. عهلی
 چووه پیشی و گوتی: 'گلاو، ده‌لیم بۆ به‌دوامدا دینی؟' گاواره گوتی: 'گه‌وره‌م، زۆرم تینووه.
 قومیک ئاو ده‌یه خودا پاداشت داته‌وه.' عهلی کوپری مه‌جده‌ددین له دلی خۆیدا گوتی:
 'ئه‌وه‌ش باوه‌رداره له په‌نا ئیمه‌دا ده‌ژی. قومیک ئاو چ نییه؟ وه‌لا دلی ناشکینم.' "

لینه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
 چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که نهوی سینه و دوازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، عهلی له بهر خۆیهوه گوتی: 'وه لا دلی ناشکینم.' ئیدی چووه ژوورهوه دهستی دا گوزه ئاوهکه. زمرود نهوی دیت هات به لایهوه، لئی پرسی: 'خۆشهویستم، پهردهکهت فرۆشت؟ گوتی: 'ئه ری فرۆشتم.' گوتی: 'به بازارگانت فرۆشت یان به پنیوار؟' راسیتم پنی بلن، من دلم جوریک خه بهر ده.دا.' عهلی کورپی مهجدهددین گوتی: 'به بازارگانت فرۆشت.' زمرود گوتی: 'راستییه کهیم پنی بلن، با بیرینکی بۆ بکه مهوه. بۆ دهستت دا ئه و گوزهیه؟' عهلی کورپی مهجدهددین گوتی: 'ئاو بۆ دهلاله که ده بهم.' کهنیزه که گوتی: 'په نا به خوا، بۆ خۆت له دوژمن ناپاریزی؟! دواپی ئه و دوو بهیتهی خۆیندهوه:

خۆ بپاریزه له وهی نه یاری تو دهلی بــــیکه
بۆ نه وهی په شیه.....مان نه بیته وه قهت قهتی مه که
ئه گهر بیتوو ریت، نیشان بدا ریک، وه کوو بهری ده ست
نه چی به گوتی کهی، پشت له و رینه که و بگره رینی دیکه

"ئاوا بوو، عهلی کورپی مهجدهددین گوزه ئاوه کهی هینا ده. سهیری کرد گاوره که هاتووهت دالانه که. پنی گوت: 'خۆپری، ئه وه بۆ بی مؤلهت هاتوو یته مالی منه وه؟' گاوره که گوتی: 'گه وره م، له بهرده رگا بوون و له ده لانبوو چ جیاوازییه کی نییه.' گوزه ئاوه کهی دایه. گاور ئاوه کهی خوارده وه و گوزه کهی داوه به عهلی کورپی مهجدهددین. عهلی کورپی گوزه کهی لئ وه رگرت و گوتی: 'ههسته برۆ وه دواپی کاری خۆت که وه.' گاوره گوتی: 'گه وره م، تازه پیاوه تیه کهت مه که وه به هیچ و به منته ببیایه چی مه که. ئاوه که م خواردوو هته وه و ده مه وئ نه که شت بکه م. ئه گهر له ته نانینکی جۆش بی.' عهلی کورپی مهجدهددین گوتی: 'پیش نه وهی به تیه لدا نت ده م، ههسته وه ده ر که وه. برۆ به لای کاته وه.' گاوره که گوتی: 'ئه گهر ده زانی ماله وه هیچی لئ نییه، ئه و سه د دیناره م لئ وه رگره بچووه له بازار خواردینکم بۆ بگره با نه کی تو بکه م.' عهلی کورپی مهجدهددین له دلی خۆیدا گوتی: 'وا دياره ئه و گاوره زۆر گه وچه. با ئه و سه د دیناره ی لئ وه رگرم و بایی دوو دره م شتی بۆ بکرم بیخوا.' گاوره که نه وه شی گوت: 'من هه ر شتی کم ده وئ که برس ییه تیم بشکینن، ئه گهر نانینکی و شکیش بی، چونکه باشترین خواردنه کان ئه وان ه ن برسیتی نه هیلن. نه ک نه وهی تامی خۆش بی. له و باره وه شاعیر ده لی:

که گولقه‌ند بخوی و له گوشاردای بی، گهنده^۱
ورکه‌نان بخوی و ناسووده بی، گولقه‌نده

”ئیدی عهلی کورپی مه‌جده‌ددین به گاوره‌ی گوت: ’تاویک لیزه به‌سه‌سیوه، ئه‌وه دهرگا
ساده‌خه‌م و ده‌چم بۆ بازار. شتینکت بۆ ده‌کرم و دیمه.‘ گاور گوتی: ’باشه به چاوان.’

”عهلی کورپی مه‌جده‌ددین دهرگای له‌سه‌ر کابرا گاله‌ دا و کلپله‌ی له‌ گیرفانی نا و
رویشت بۆ بازار. له‌وی که‌میک هه‌نگوین و کاکله‌ بادام و نان و ماسی کپی و گه‌راوه. که
گاوره‌که‌ ئه‌وی دیت، پیتی گوت: ’گه‌وره‌م، ئه‌وه‌موو شته‌ت بۆ کپی، به‌شی ده‌ که‌س ده‌کا
و من به‌ ته‌نیام. په‌نگه‌ توش له‌گه‌لم بخوی.‘ عهلی کورپی مه‌جده‌ددین گوتی: ’به‌ ته‌نیا بخو،
چونکه‌ من تیرم.‘ گاور گوتی: ’گه‌وره‌م، هه‌کیمان ده‌لین هه‌رکه‌س نان له‌گه‌ل میوان نه‌خوا،
نه‌ ناپاک بووه.‘ که‌ عهلی کورپی مه‌جده‌ددین ئه‌وه‌ی بیست، دانیشته‌ و که‌میکی له‌گه‌ل
خوارد. ویستی بکشیته‌وه.“

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

۱. گولقه‌ند: جۆریک شیرینییه‌ له‌ برینشکه‌ (سه‌رداری) و شه‌کر و په‌نگ دروست ده‌بن.

که شهوی سینه و سیزدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، عهلی کورپی مهجدهددین هر که ویستی بکشیتهوه و هیچی دیکه نهخوا، گاوره بادامیکی شکاند و ناوکهکهی کرده دوو کوتهوه و نهختیکی بهنگ خسته بهینی دوو لهتهکهوه که فیلی له خهوه دهکرد. له ههنگوینهکهی ههلکیشا و به عهلی کورپی مهجدهددینی گوت: 'به خودا دهبی ئهوهندهش بخوی.' عهلی کورپی مهجدهددین له پروو داما و لئی وهرگرت و خواردی. هیتشتا تهواو له گدهیدا نهتوابوهوه که به لایدا خست. گاورهکه هر که ئهوهی دیت، وهک گورگ راپهپی و کلپلهکهی له گیرفانی دهرهینا. چوو براکهی ئاگادار کردهوه، چونکه براکهی هر ئه و کابرا ناحهزه چاو شینه بوو که ویستی کهنیزهکه به ههزار دینار بکری. کهنیزه خووشی نهویستبوو و ئه و شیعره گالته جارپیهشی بۆ گوتبوو. ئه و کابرایه به پروالت موسولمان و له بنهوه کافر بوو. ناوی خوی نابوو رهشیدهددین. وا بوو ئه و کچه ناخووشی ویست و ئه و شیعره پر له تانهوتهشهری بهسهردا ههلوگوتبوو، ئه ویش چوو بوو بۆ براکهی گتیرابوهوه. که ئه و گاوره بوو. ئه ویش له وهلامدا دهلی: 'خه مت نهبن، دهبی کاریک بکه م بی ئهوهی یهک درهم و دیناریش بدهی. بۆت بینمهوه ئیره.' له و پرژهوه دایمه له دهرفتهتیک دهگهرا و داوی دهناره ههتا ئه مرۆ ئه و دهرفتهی بۆ رهخسا. ئاوا به ئاسانی کلپلهکهی له گیرفانی عهلی کورپی مهجدهددین دهرهینا و چوو بۆ لای براکهی. ئهوی له و شته ئاگادار کردهوه. براکهشی گورچ سواری هیستر بوو، له گهل کزیلهکانی هات بۆ مالی عهلی کورپی مهجدهددین. توورهکه یهکی ههزار دیناریشی له گهل خوی هینا. ههتا ئه گهر تووشی داروغه بوو، دهمی ئهوی پی بیهستی.

"که گهیشته بهردهرگای مالی عهلی کورپی مهجدهددین، دهرگای ماله کهیان کردهوه. کزیلهکان دهوری زموودیان گرت و ههرچونیک بوو گرتیان و پزبان گوت: 'بیدهنگ به. ئه گهر ههراوهوریا بکهی دهتکوژین.' ئیدی بی ئهوهی دهست له هیچ شتیک بدن، له کاتیکدا عهلی کورپی مهجدهددین له دالانهکه کهوتبوو، کلپلهکهیان له پهنا دانا. هر ئاوا ماله کهیان بهجی هیتشت و دهرگیان پیوه دا. کچهیان له گهل خویمان برد بۆ مالی گاورهکه.

"گاوره ئهوی له پال کهنیزهکانی دیکه ی کرد و پیی گوت: 'قهحبه، من هر ئه و کهسه م که حازر بووم به ههزار دینار بتکریم، بهلام تو رازی نهبووی و به شیعر تانه و تهشهری دنیات لی دام. ئیستا ئهوه تو م بهبی دینار و درهم وه چنگ خست.' کهنیزه گریا و گوتی: 'گلاوی پیس، چون توانیت من و خاوهنم لیک بکهی؟' گاوره گوتی: 'قهحبه، دهبینی بهم زوانه چونت ئازار ددهم. به مهسیح و پاکیزه قهسه م، ئه گهر گویرایه لم نهبی و نهیهیته

سەر دینی من، به دهیان شیوهی جۆراوجۆر نازارت ددهم. 'که نیزه گوتی: 'قه سه م به خوا، نه گهر به زیندوویی ته وای گوشتی گیانم بپچری، ده ست له باوه ری خۆم هه لئاگرم. هیوادارم خودا به زووترین کات فریام که وئ. 'ئیدی گاوره زۆر چاکی لی دا و ئه ویش هه ر گریا و هاواری کرد. دواي ئه وه ئیتر هاواریشی نه ده کرد و ددانی به جه رگیدا ده گرت. وه ک -ملین: 'حسبی الله.' هه تا وای لی هات له زمان که وت. که گاوره که ئاواي دیت، به خزمه تکاره کانی گوت: 'بیبه ن له چیشته خانه ی هاوین و خوار دنیسی مه ده نی.'

"که پۆژ بووه وه، دیسان که نیزه یان هیناوه. هه ر به و شیوه یه ی پۆژی پیشوو لینیان دا هه تا له هۆش خۆی چوو. ئینجا به خزمه تکاره کانیان گوت: 'بیبه ن بیخه نه چیشته خانه وه.' دواي ماوه یه ک که نیزه که وه خۆ هاته وه، گوتی: 'لا اله الا الله محمد رسول الله، حسبی الله و نعم الوکیل.' دواي ئه وه په نای بۆ گه وره ی دوو عاله م محهممه د(د. س) برد."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پێ هات و شه هه رزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئیکی دیکه.

که شهوی سینه و چواردهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئه و که نیهی زمپوودی ناو بوو، په نای بۆ که وهری دوو نیه. محهمه د(د - س) برد.

"عهلی کورپی مه جده ددین ئه و رۆژه و ههتا به یانیه که ی هه ر ئاوا له وێ کهوت. ئه و جار ورده ورده کاریگه ری به نکه که که م بووه وه و وه هوش هاتوه. چاوی هه لێنا، تاویک کاس بوو که ته و او وه خۆ هاتوه و زانی چ باسه، به که به خۆی هاواری کرد: 'زمپوود!' که س وهلامی نه داوه. ئیدی هه سستا به ماله که دا که را. هه یچ سۆراغی نه بوو. زانی که ئه وه له یز سه ری ئه و گا ورده دایه. ئیتر دهستی کرد به هات وه هاوار و شین و گریان، به دهه کرپوزانه وه وه ئه و شیعره ی خوینده وه:

قه دری له گه ل تۆبوونم نه زانی، چاوه که م
بۆیه له دووریتا وا خه ریکه دیق ده که م
له سوئی دووریت چاوم وه کوو رووت سپی بووه
خوشه ویستی چاره می وه ک مووت رهش کردوه
له تاوی تۆیه ده باری خوین له دوو چاوم
بله یسه ی جه رگی برژاوم دی له هه ناوم

"که ئه و شیعره ی ته و او کرد، دهستی کرد به شین و گریان و ئه و دوو به یته شی گوت:

نووکی تیری خه می دووریت ئه لماسی شادیمی کون کرد
هه وری خه مت مانگه شه وی پر له ورشه ی منی ون کرد
دابرا نت تۆی حه یزوری کردوه به هاوده می که سینک
قه ت ناوانم به تۆ بلیم ئه و نسکویه چی له من کرد

"عهلی کورپی مه جده ددین خۆی سه رکۆنه ده کرد و په شیمان ببووه وه، به لام په شیمانی تازه سوودی نه بوو. جله کانی له بهر خۆی دادپری و به ردیکی به دهسته وه گرتبوو له سینگی خۆی ده دا و ده گریا و ده لالاوه و له مالیتدا ده هات و ده چوو. ههتا وای لێ هات هیزی نه ما. هه سستا چوه ده ری. مندالان که ئه ویان به و دۆخه وه دیت، بییان وا بوو شیهه و تیی ئالان. هه رکه س دیبای، گریانی بۆ ده هات. ده یگوت: 'فلانی، ئه وه چیت به سه ه هاتوه؟! عهلی کورپی مه جده ددین ئه و رۆژه ههتا شه و ئه وه کاری بوو. هه ر له کۆلان و

گەرەکه كان دەسوورپاوه و شین و رۆی بوو. که ههوا تاریک بوو، شهو بالی به سهر ولاندا کیشا، له قولینچکی کۆلانیگ خهوت ههتا رۆژ بووهوه. که رۆژ بووه، ههستا و ههر وهک رۆژی پیشوو له نینو شاردا خولاوه. ههتا له دواییدا هاتهوه ماله کهی خزی کهمی به سیتتهوه. پیریژنیک چاوی پنی کهوت. ئه و پیریژنه له و پیریژنه ئاکارجوانانه بوو. لینی پرسسی: 'رۆله گیان، ئه وه چی بووه؟ بۆ ئاوا به جاریک تیک چووی؟' عهلی کوپی مهجدهددین به و شیعره وهلامی پیریژنه ی داوه و گوئی:

ئهن بووم و یاره لهش زینینه کهم و شهو
 کوپینکی شادی له من و ئه و مانگه شهو
 له گهل کازیوهی بهیانی ئه وان ههلفرین
 بهتینیا من مامه وه و په ژاره و یادی ئه و

پیره که زانی ئه وه ئه وینداریکی دا براوه له ئه وینه کهی، پنی گوئی: 'رۆله گیان، بۆم بگیری وه بزانه چیت به سهر هاتوه؟ به شکر کاریکم له دهست بێ'. عهلی کوپی مهجدهددین تهواوی ئه و رووداوهی به رسوومی گاور به سه ری هینابوو، هه مووی بۆ گیتراوه. که پیره زانی شته که چونا و چون بووه، گوئی: 'رۆله، تو بیگوناھی'. پیره زۆری خه م بوو. بۆی گریا و ئه و شیعره ی بۆ گوئی:

ههر کهس چاوی به سهر مـالی خه لکه وه بێ
 ئیره یی ویشکی دهکا، قهت بێ خه م نابێ
 وای بهرچا و دهگری مال و سامانی خه لک
 دونیاشی هه بێ بۆخوی، ده مرئ و نایبنی

"پیره که شیعره کهی تهواو بوو، پنی گوئی: 'ههسته مجریه کی وهک هی زینینگه رانه بۆ پهیدا بکه، گواره و کرمهک و خرخال و خشل و شتی ژنانه م بۆ بکړه. له کرینی ئه و شتانه دا که مته رخمی مه که و بیان هینه وه. ئه و ده م من وهک چهرچی و ورده واله فرۆش به کولان و گه ره که کاندای ده گهریم. ده چمه ماله کانه وه ههتا هه والی ئه و که نیهت بۆ دینم.' عهلی کوپی مهجدهددین به و قسه یه ی ئه و پیریژنه خۆش حال بوو؛ دهستی ماچ کرد. به له ز چوو تهواوی ئه و شتانه ی که پیریژنه داوای کرد بون، هه مووی بۆ کپی و بۆی هیناوه. ئینجا پیریژنه ههستا جلیکی کونی کرده به ری و چارشیتویکی ئامال زهردی به سه ردا دا. ههستا وهدر کهوت و کۆلانه و کۆلان و مال به مال گه را ههتا وا بوو خودا رهحمی کرد و پنی کهوته کۆشکی ئه و ره شیده ددینی گاوره گلاوه. له ناوه وهی کۆشک گوئی له دهنگی ناله یه ک

بوو. له ده‌رگای دا.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەم‌ش‌ه‌و‌یش کۆتایی پێ هات و ش‌ه‌ه‌ر‌زاد در‌ی‌ژ‌ه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی ه‌ه‌ل‌گ‌رت بۆ ش‌ه‌و‌یک‌ی دیکه.

که شهوی سئەد و باز دەبەم هاتەوه

گوتهی: 'خاوهنشکۆ، پیریژنه که گوینی له ناله که بوو، له و ماله وه دههات، له دهراگی دا. کهنیزیک له کهنیزهکانی گاوه هات دهراگی کردهوه و سلای له پیریژنه کرد. پیریژنه پنی گوت: 'من شتی زۆر جوانم پنی، ئه و ماله کهسی وای تیدایه شتیکم لئ بکری؟' کهنیزه که گوتهی: 'به لئ تیدایه.' له رپوه کهنیزه که پیریژنه ی برده ژووری و کهنیزهکانی دیکه تتی ئالان. هه رکهسهی شتیکی له پیریژنه دهکری. ئه ویش له گه لیان زۆر به نهرمی و نه سه رخۆبی دهجوولاوه. شتهکانی زۆر به هه رزان دههاتی و هی واش بوو هه رهیچی لئ وه ر نه دهگرت. کهنیزهکان زۆریان ئه و شیوه هه لسه وکه و تهی ئه و به دل بوو. پیریژنه ش هه ر چاوه چاوی بوو. چاوی له ملا و له ولا ده کرد بۆ ئه وهی بزانی ئه و ناله یه هی کئ بوو. له کوپوه دههات. له پر دا چاوی به زه روود کهوت له حه وشه به سه ترا بووه. دهستی کرد به گریان و له کهنیزهکانی پرسسی: 'که چه کان ئه وه ئه و لیکه و ماوه چی کردوه؟' کهنیزهکان به سه رهاتی ئه و یان بۆ گێراوه. گوتهیان: 'ئه و کاره به خۆشی خۆمان نییه و خاوه نمان فه رمانی داوه. ئیستا چووه بۆ سه فه ر.' پیریژنه گوتهی: 'که چه کان، من تکایه کتان لئ ده کم. ئه ویش ئه وه یه که دهس و پنی ئه و که چه بکه نه وه. که خاوه نتان هاته وه، خیرا بیبه سه تنه وه. دلنیا بن خودا پاداشتی ئه و چاکه یه تان ده تاته وه.'

"کهنیزهکان به قسهی پیریژنه یان کرد. دهست و لاقیان کردهوه و نان و ئاویان دایه. دوا ی ئه وه پیریژنه چووه لای زه روود و پنی گوت: 'که چه کم، خه م مه خۆ. خاوه نت به م زووانه رزگارت دهکا.' به هینواشییه وه گوتهی: 'من له لای عه لی کوپی مه جده ددینه وه هاتووم. ئه مشه و دینه ده وری کۆشک، له وئ فیکه یه ک لئ ده دا. تۆش فیکه یه کی بۆ لئ ده. به هه ر جوړیک بئ خۆتی بگه یه نئ، له گه ل خۆی ده تبا و رزگار ده بی.' ئیدی زه روود زۆر سه پاسی پیریژنه ی کرد. پیریژنه له کۆشک هاته ده ره وه و چووه وه لای عه لی کوپی مه جده ددین و شته که ی بۆ گێراوه. پیتی گوتهی: 'ئه گه ر شه و ده رنگ بوو، هه سه ته بچووه فلانه کۆلان لای مالی ئه و گلاوه و فیکه یه ک لئ ده. زه روود ئاگادار که وه. ئه و به هه ر جوړیک بئ خۆت ده گه یه نیتی. جا دوا یی بۆ کوپی ده به ی، بیبه.' عه لی کوپی مه جده ددین سه پاسی پیریژنه ی کرد و له خۆشیان دهستی کرده گریان و ئه و شیعه ری گوت:

له دهستم بئ ئه گه ر رۆژی بئیم و دیسان بته یتمه وه
قه رزی رۆژانی رابردوی تو به شادی بده مه وه
ده بی دان بگرم به خۆمدا له دووریت ده ربچی گیانم
گه ر له بهر ئازارت هه لئیم، هه ورییه کی بیوژداتم

شــهوان بــه هــيمنى دهگريم هــهتا بــه دهردم نهزانن
هــاوارى بــيدهنگيم بهرزه، دوور و نيزيک پنى دهزانن

”که شيعره کهى تهواو بوو، پوندكى پژانه خواري و نهو دوو بهيتهشى گوت:

بلىى ديسان چاوم به چاوى جوانى نهو پروون بيتهوه
بلىى ديسان من به قامکم بسكى رهشى بهونمهوه
بروم له روخسارى مانگى رابمينم تير به دلى خوم
نهرم نهرم بوى دابينم بسكى رهشى وهک بهختى خوم

”دواى نهوه راوهستا ههتا تهواو شهو درهنگ بوو. نهوجار ههستا چووه نهو شوينهى
پيريژنه پين گوتبوو. سهکويهک له بن ديواره کهى مالى نهو گاوره بوو، لهوى دانيشت بيرى
دهکردهوه چون خوى بگه يهنيتى. کهچى هيتد له ميژ بوو له تاوى نهو چاوکه ژاله
نهخه وتبوو، له جنى خوى به لادا هات و وهک مهستان کهوت.“

ليزه دا بوو، ماوهى چيروکى نه مشه و يش کوتايى پين هات و شه هرزاد دريژهى
چيروکه کهى هه لگرت بو شه ويكى ديکه.

که شهوی سنهده و شازده یهه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، عهلی کورپی مهجده ددین وهک مهستان لهوئ که وتبوو. دزیک له دزانی شار هاتبوووه دهره وه له شتیک دهگهرا که دهرهفتی لئ بیتی. به ریکهوت نهو گلاوه هات له دهو روپهری مالی گاوره که دهسوورپاوه. ههر ملوموی بوو له دیواره که یان وهسهر کهوئ، بهلام زهفهری پین نه برد. وا بوو هاته سهه نهو سهه کۆیهی که عهلی کورپی مهجده ددین له سههری خهوتبوو. که دیتی عهلی لهوئ خهوتوووه، مه ندیله که ی له سههری کردهوه و له سهه خۆی نا. له وه جهنگه یه دا زمرود خۆی گه یاندبووه سه ربان. دیتی که سینک له تاریکایه که دا پاره وستا، وای زانی نهوه عهلی کورپی مهجده ددینه. فیکه یه کی لئ دا، نهویش فیکه یه کی لئ دا. له پردا زمرود به گوریسیکدا هاته خواره وه و تووره که یه کی گوره شسی زیر و زیو و شتی وای له گه ل خۆی هیتابوو.

"که دزه نهوهی دیت، له دلی خزیدا گوتی: 'نهوهیه کاری سهیروسه مه ره! زوو کچهی به تووره که وه له سهه شانی دانا و وهک ره شه با بردی. که نیزه گوتی: 'خۆ پیریژنه ده یگوت: 'تو له تاوی من هینده کز و لاواز بووی میزی هیچت نه ماوه، که چی ئیستا له فیلیش به هیزتر دیاری! دزه هیچ وهلامی نه داوه. زمرود سه رنجی دایه، دیتی ردینی له گسکی ئاوده ستیش پیستره. ئیدی زمرود لئی ترسا و پنی گوت: 'تۆ چ ئازه لیکي؟' دزه گوتی: 'قه حبه، من لاوچاکی کوردم، یه کیک له پیاوه کانی نه حمه ده نه فم. ئیبه چل که سی چه ته یین.' زمرود زانی که چاره نووسی تووشی په ندیکی دیکه ی کردوووه و تازه هیچی پین ناکرئ جگه له وهی پشت به خودا بیهستی. ئیدی هیچ دهنگی لئ نه هاته ده ری. ملکه چ بوو. گوتی: 'خودایه! له وه به خته، له کیشه یه ک رزگارم نه بووه، که وتمه یه کی که وه.' هۆی هانتی نهو کورده نهوه بوو که به نه حمه ده نه فی گوت: 'گه وره م، له دهره وهی نهو شاره نه شکه و تیکی لینه جیگای چل که س ده بیته وه تیندا دانیشن.' گوتی: 'من ده مه وئ دایکم به رمه نه وئ. بۆ خوشم بگه ریمه وه شار و هه ندیک ده سه که وت کۆ که مه وه و بیبه م له لای دایکم داینیم. تا سه به یین فراوین له خزمه تندا بین.' نه حمه د گوتی: 'چۆنت پین خۆشه ئاوا بکه.' ئیدی نهو کورده چوو دایکی له وه نه شکه وته دانا. که له نه شکه وته هاته دهره وه، تووشی که سینک بوو لهوئ خهوتبوو نه سه په که شی له لای خۆی به ستبووه وه. کورپه کابرای کوشت و نه سپ و جل و بهرگ و چه که که ی برده نه شکه وته که و له لای دایکی داینان. خۆی گه پاره بۆ ناو شار. دوايه زمرودیشی گرت و بردی بۆ نه شکه وته که و به دایکی سپارد. پنی گوت: 'ناگات لئی بئ.' ئیتر خۆی له نه شکه وته که هاته وه ده ری."

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که شهوی سنه د و جهنده یه م هاته وه

گوتی: "خاوه نَشکۆ، لاوه که دایکی راسپارد ناگای له زمروود بی و بوخوی هاته وه ده ری. زمروود له دلی خویدا گوتی: 'ئاوا نابیی. ده بی من بیریک بۆ خۆم بکه مه وه.' که نه و بیرۆکه ی به میشکی گه یشت، به دایکی لاوه که ی گوت: 'دایکه، بۆ نایه ی له نه شکه وته که بچینه ده ری له بهر روونا کای که میک سه رت بۆ بدۆزم؟' پیریژنه گوتی: 'بۆ نایه م؟ وه لا زۆرم پیم خۆشه. زۆر له میژه نه چوومه ته گه رماو. نه و خوی پیه هه ر له ملا بۆ نه ولا ده مگیرئ.' وا بوو پیریژنه له گه ل زمروود هاتنه به ده رکی نه شکه وته که و له بهر بهرۆچکه که دانیشتن. پیریژنه سه ری له سه ر کۆشی زمروود دانا. زمروود دهستی کرد به دۆزینی سه ری. هه تا ورده ورده پیریژنه له و بهر تا وه گه رم داها ت و خه وی له کوه ت. به هینا شی سه ری پیریژنه ی داگرت. چو خیرا عه مامه و جلی نه و کابرایه ی وا لاوه که تازه کوشت بوی، له سه ر کرد و شیره که ی له قه دی دا و تووره که زیه که ی خوی هه لگرت. سواری نه سه که ی نه و کابرایه بوو. ئینجا گوتی: 'نه ی نه و که سه ی دا پۆشین هه ر له خۆت جوانه، دامپۆشه!' ئیدی رووی له و ده شته کرد. له دلی خویدا گوتی: 'نه گه ر روو له شار بکه م، هاتوو تووشی پایوی دارۆغه بم چی وه لام ده مه وه؟' ئیدی سه ری نه سه پی وه رسووړاند و رووی له ده شت و کتو کرد. له برسان گژوگیای ده خوارد و له ئاوی کانی و چۆما وه کانی ده خوارد وه. هه تا ده رۆژ نه وه حا لی بوو. له رۆژی یازده یه مدا گه یشته شاریک. زستان ته وا و بیوو. هه مو و لات و شار سه ر سه وز و خۆش بوو. سه یر نه وه بۆ خه لکی نه و شاره له ده روازی شار کۆ بوونه وه. به خۆیی گوت: 'نه وه ده بی چ بی، له خۆرا نه و خه لکه له وی کۆ نه بوونه ته وه.' ئیتر چو بۆ لایان.

"که چوه به ره وه، پیا وه کانی سوپا به ره و پیری هاتن و کرئوشیان برد و ریز بوون. گوتیان: 'سولتان، خودا سه رت بخا و هانتت بۆ موسلمانان بکاته خیر.' زمروود لینی پرسین: 'بۆ ئاوا کۆ بوونه ته وه؟' وه زیری نه و شاره پینی گوت: 'خودا که دهستی دلوا بی له که س ناگیریته وه، تۆی کرد به سولتانی نه م شاره.' نه م شاره دا بیکی هه یه، هه ر کاتیک سولتانه که ی بمری و کوپی نه بی، نه وه گه وره گه وره ی شار به سوپا وه دینه نه م شوینه و هه تا سن رۆژان له م شوینه ده مینه وه. هه رکه سیک له و ریگه یه وه بی که تۆی لیوه هاتوی، نه وه ده یکه ن به پاشای خۆیان. سپاس بۆ خودا نه وه لاویکی جوانچاکی وه ک تۆی بۆ ئیمه نارد. نه گه ر که سیکی خوی پی و گلاویش هاتبا، هه ر ده بوو به سولتانی ئیمه.' زمروود گوتی: 'پیتان وا نه بی من که سیکی ره شوکی تورک بم، به لکو من بۆ خۆم پاشا زاده یه کم. به لام دلم له هۆزه که م ئیشا وه و وه در که وتووم. نه و تووره که پر له زیه شم له گه ل خۆم هینا وه. هه تا بیده م به هه ژاران.' ئیدی گه وره کان و سوپا که یان نزایان بۆ کرد و دلایان پینی

خوش بوو. زمرودیش به خوشحالییه وه به خوی گوت: ئیستا که به و پله و پایه گه یشتووم
“ ...

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژهی
چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی سوسه و هه زده یه م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، زمرود له بهر خۆیه وه گوتی: 'ئێستا که به و پله و پایه به گه یشتوم. هیوادارم خودا من و خاوه نم، عهلی کورپی مه جده ددین، لیزه پینگ شاد کاته وه.' به و جزره زمرود پویش و سوپا و گه وره کان به دویدا چوونه ناو شاره وه. بردیانه کۆشکه وه. که له شهسپه کهی دابه زی، خیرا له مبه ره وه به ره وه قولیان گرت و له سه ر تهختی ده سه لاتیان دانا. له به رده می که وتته سه ر چۆک و کرئوشیان بۆ برد. کاتیک زمرود جیگیر بوو، فه رمانیدا سه ری خه زینه کانیا ن کرده وه. دیاری و خه لاتیکی زوری دا به وه زیر ده ستوپینه ونده کانی و سپا که ی. هه موویان نژای راوه ستاوییان بۆ کرد. ماوه یه کی زور له سه ر تهخت ماوه. خه لک هه ستیان به گه وره یی و ته ناهی^۱ و پاریزراوی ده کرد. ریز و حورمه تیان بۆ گه رابووه وه. به ندیه کانی ئازاد کردبوو. هه موو که س زوریان خۆش ده ویست. به لام ئه و هه ر کاتیک خاوه نی بیر ده که وته وه، ده ستی ده کرد به گریان و له خودا ده پا راوه پینکیان بگه یه نیته وه. به ریکه وت شه ویک که وتبووه بیرى خاوه نی و ئه و پوژانه ی له گه ل ئه و رایان بواردبوو. فرمیستک به سه ر گونایدا هاته خواره وه و ئه و شیعه ره ی گوت:

قه ند له ده می دژبه رانم ده که م به ژار
له عه شقتدا خۆم ده که مه ویزدی سه ر زار
ناهیلیم ده ستی نه یاران پیت رابگا
دوژمنی خویرپی و په زیل به ئاوات بگا

"دوای ئه وه ئه سه رینه کانی سه ری و هه ستا چوو بۆ حه ره سه را، که نیزه ژنه کانی هه لاواردن و نشینگه ی جو دای بۆ دیاری کردن. بۆ خۆشی چوو له شوینیک به تا قی ته نیا دانیشت. جگه له خزمه تکاری که م ته مه ن، نه یده هیتشت که س بچی به لایه وه. سه لیک به و شیوه یه تته پری و هه یج هه واییک له عه لی کورپی مه جده ددین نه بوو. مات و مه لولول دوژ دامابوو. فه رمانی دا وه زیر و په رده داریان بانگ کرد. پتی گوتن: 'ئه نادزیار و وه ستای دیوار بینن. له پیش کۆشکه وه هه یوانیک به دریزایی فرسه خیک و پانایی فرسه خیک چی کن.' له ماوه یه کی که مدا کاره که یان راپه راند. که هه یوانه که ته واو بوو، سه ولتان هاته هه یوان، فه رمانی دا هۆبه و تاو لیا ن بۆ هه لدا. له ده وری ئه و هۆبه و تاو لانه دا کورسی بۆ گه وره کان ریز کرا. ئینجا فه رمانی دا سه فره یان راخست. هه موو جو ره خوار دینکیان دانا. ته واوی که وه گه وره کانی بانگه یشت کردن. دوای میوانداری به گه وره کانی گوت: 'هه موو

۱. ته ناهی: ئاسایش.

سەرى مانگى لە كاتى تازەبوونەوهى مانگدا دىنە ئىزە. جارچى لە شاردا چار دەدا كە ئەو رۆژە كەس بۆى نىيە دووكان و بازار بىكاتەوه. وەرن مىوانى سولتانن. ھەركەسىش دژايەتى بىكا دەكوژى.

”ئىدى كە مانگ تازە دەبوو، خەلك دەھاتن و مىوانى سولتان دەبوون. لەو پۆژە بەدواوہ ببووہ داب و ئەو دابەيان پەچاو دەکرد. ھەتا وا بوو لە سالى دووھدا مانگ تازە بووہ. زمرود وەك سولتان لەوئ لەسەر تەخت دانىشت و خەلك و سوپايىيەكانىش دەستەدەستە دەھاتن و ئەويش فەرموى دەکردن دانىشن. ھەركەس لەسەر سفرەكە پىنى وا بوو سولتان ھەر چاوى لەوہ. پەردەداران بە دەنگى بەرز دەيانگوت: ’فەرموون بخۆن، سولتان دلى بە خواردن و خوشحالىتان خوشە. ’ ئەوانىش تىز بە دلى خويان دەيانخوارد. نزايمان بۆ سولتان دەکرد. پىكەوہ بە يەكتريان دەگوت: ھەتا ئىستا ئىمە سولتانى ئاوا ھەژارگر و دەستگىرۆمان نەديوہ. ’ زمرود ھەستا و لە ھەيوانەوہ بەرە و كۆشك چوو.

لنرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شهوی سینه و نوزدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، سولتان زمرود ههستا له هه یوانهوه چوهوه کۆشک. زۆر دلخۆش بوو بهو کارهی کردبووی. له دلی خۆیدا دهیگوت: 'ئهگەر خودا پهزای له سه ر بی، به هوی ئه و کارهوه خاوهنی خۆم دهبینمهوه.' که دیسان مانگ تازه بووهوه، هه ر وهک جاران لهناو شار جار درا. خواردن چێ کرا و سفره و خوان راخرا. سولتان زمرود چوه هه یوان و له سه ر تهخت دانیشته. خه لکیش پۆل پۆل هاتن. سولتانیش فه رمووی کردن. له پردا سولتان چاوی به به رسوومی گاور کهوت ئه وهی وا په رده کهی له عه لی کورپی مه جده ددینی خاوهنی کرپیوو. ئه وی ناسییه وه و گوتی: 'ئه وه یه که م هه له.' به رسووم هاته پینشه وه و له گه ل خه لکه که دهستی کرد به نانخواردن. ده فریک خواردن که شه کری به سه ردا کرابوو له ولای به رسوومه وه له سه ر سفره که بوو. به رسووم دهستی کیشا هینایه پیش خۆیه وه. کابرایه ک که له لایه وه دانیشتیوو، گوتی: 'ئه وه بۆ له وهی به رده می خۆت ناخۆی؟ بو دهست ده کیشی بۆ هی خه لک؟ شه رم ناکه ی؟' به رسووم گوتی: 'من پیم خۆشه و هه ر له وه ده خۆم.' ئه و کابرایه گوتی: 'بخۆ تۆشی گیانت نه بین.' به رسوومی گاور پاروویه کی له و ده فره هه لگرت. مه له که زمرود چاوی له به رسووم ده کرد. بانگی خزمه تکاره کانی کرد و پنی گوتن: 'بچن ئه و کابرایه ی ئه و ده فره ی شه کری به سه ردا کراوه و له به رده میدایه. بیهینن و مه هیلن ئه و پارووهش بخوا و لئی بستینن.'

"ئیدی چوار کهس له خزمه تکاره کان چوون پیلی به رسوومی گاوریان گرت و پارووه که یان له دهستی سه ند. هه لیانگرت و هینایان له به رده می زمرود له سه ر زه وی دایان نا. خه لکه که دهستیان له خواردن هه لگرت و بوو به سرت و خورت. یه ک ده یگوت: 'ئه و کابرایه زۆرداره و خوارده مه نی به رده می خه لک هه لده گری.' یه کی دیکه ده یگوت: 'جاری پاره ستن بزانه چ باسه و چ بووه.' کاتیک هینایان له به رده می ته خته که ی سولتان دایاننا. سولتان لئی پرسی: 'ناوت چیه مۆره؟' بۆ هاتوو ته ئیره؟' ئه و گلاوه ناوی خۆی نه گوت. گوتی: 'سولتان، ناوم عه لیه و پینشه م پسته نه. بۆ کاسبی هاتومه ئیره.' سولتان زمرود گوتی: 'ته خته ی به ختم بۆ بینن. له گه ل قه له میکی مسین.' خیرا ئه وهی سولتان داوای کرد بۆ یان هینا. سولتان قه له مه که ی له ته خته که هدا و لیکه دداوه و ده ینووسی. ئه و جار سولتان سه ری هه لهینا و ماوه یه ک چاوی له ملا و له ولا کرد و پنی گوت: 'گلاو، درۆ له گه ل سولتان ده که ی؟ تۆ گاوری و ناوی تۆ به رسوومه. تۆ هاتووی بۆ سو راغی که سینک. پراستییه که م پنی بلی ده نا به خودا هه ر ئیسه تا ده تکوژم.' گاوره زمانی تیکه ل ده هات.

۱. مۆر: شینیکی تۆخ که ناماژه به به رهنکی جلوبه رگی گه وره ی گاوران له سه رده می عه باسییه کاندایه.

هنته شیبیان له دلی خویاندا گوتیان: 'سولتان فالیش ده زانی. پاکه نه و خودایه ی هه موو شتیکی پی داوه.' دوا ی نه وه سولتان به سه ریدا گوپاند و گوتی: 'پاستی بلن، دهنه ده کوژریی.' گا وره گوتی: 'بمبه خشه سولتانی زه مان، تو راست ده فهرمووی. منی بو ورهش گا ورم!'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویک ی دیکه.

که شوی سینه و بیستم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، گاوره گوتی: 'منی روورهش گاورم! دانیشتون پنیان سهیر بوو که سولتان فالگرته وهی دهزانی. ئیدی سولتان فرمانی دا که ولی کهن و کا له پیسته که ی کهن و له دهروازهی شار هالیواسن. گوشت و ئیسک و شته که شی له قولکه بهک له دهروهی شار بسووتین. سولتان چونی فرمو بوو ئاویان لی کرد. خه لک دهیانگوت: 'ئه و گاوره هر دهبوایه ئاوی لی بکری.'

"که ماذگی سییم نوبی بووه وه، هر وهک جاران سفره راخرا و هموو خوارده مهنیه کیان دانا. سولتان هاتوه له سهر تهخته که دانیشت. چاوه دیزی خه لک و سوپای دهوری سفره که و دهفری خوارده مهنی شهکراوی ده کرد. به کیک له ههته شیان به هاوړیکه ی گوت: 'ئه و خوارده شهکراوییه مه خو، دهکوژری.' خه لک دانیشتون خه ریکی خواردن بوون و سولتانیش له و سهروه له سهر تهختیکی رازاوه وه دانیشتون سهیری ده کردن. که له نا کاو پیاویک هاته ناو هه یوانه که و به په له به ره و سفره که چوو سولتان چاوی پی که وت، جوان لی ورد بووه وه، ناسییه وه که ئه وه ئه و لاهیه و ائوی دزی. ئه و کوپه دوا ی ئه وهی زموود له ئه شکه و ته که دا له لای دایکی داده نی، بزخوی ده که پیته وه بز لای هاوړیکانی و پنیان ده لی: 'دوو ده سته که وتی باشم بووه. به کیان. سواریکی سوپام کوشتوه ئه سپ و چهک و رهخت و جله کانیم هه لگرتوه. ئه وهی که یان. کچیکی زور جوانه له که ل تووره که بهک زیر بردوومن له ئه شکه وت له لای دایکم دامانوز. هاوړیکانی به و هه واله دلخوش بوون و هه لاتن به ره و ئه شکه و ته که. لاهه که له نواوه و ئه وان له دواوه چونه ئه شکه و ته که. که سهیریان کرد هیچیان نه دی، نه زیر و نه ئه سپ و نه زنی جوان. لاهه له دایکی پرسسی: 'ئه وه کوان دایه؟' دایکی رووداوه که ی بز گیرانه وه. لاهه به ردی په شیمانیهی له ئه ژنو دا. گوتی: 'قه سه م به خودا ته و او ی دنیا له و قه حبه یه ده که ریم. له هر کو ی بی ده بییمه وه. ئه گه ر له تاریکستانیشدا بن دهیدوزمه وه و خه وش ی دلمی بی ده پیزم.' ئیدی گورج هاته دهروه و شار به شار و گوند به گوند له دوا ی گه را."

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بز شه و یکی دیکه.

که شهوی سینه و بیست و یه کم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، لاره که شار به شار که پرا هه تا که یشته نه و شارهی زمرود. که هاته ناو شاره وه که سی نه دی. له چند ژنی پرسی، گوتیان: 'سه ره تای هر مانگیک سولتان سفره ی خواردن راده خا و هه موو خه لک ده چن بۆ نه وی نان ده خون.' ریگا که شیان پیشان دا. که هاته نه وی، پاشا ناسیبه وه و به خزمه تکاره کانی گوت: 'نه هیلن نه وه دانیشیته سه سفره. نه وه هر خراپه له چاره یدا درده که وی.' خزمه تکاره کان گرتیان و هیتایانه لای سولتان. له به رده میدا له سه ر چۆک دایاننا. سولتان لئی پرسی: 'ناوت چییه؟ پیشه ت چییه؟ بۆ هاتوو یته نه م شاره؟' لاره که گوتی: 'ناوم عوسمانه. پیشه م باخه وانیه. شتیتم لئ بزر بووه له و ده که پریم، بۆیه هاتوومه ته ئیره' مه له که گوتی: 'نه و ته خته ی فاله بیتن.' ته خته ی فالیان بۆ هیتا. ده سستی دا قه له مه که و له ته خته که ی دا و فاله که ی بۆ گرتوه. ماوه یه ک سه ری داخست و بیری کرده وه. پاشان سه ری هه له ینا و به لاره که ی گوت: 'گلاوی پیس، چۆن درۆ له که ل سولتان ده که ی؟! تو نه ناوت عوسمان و نه باخه وانیشی. تو خه لکی فلانه جیی و دایکیکی پیرت هه یه. پیشه ت دزی و چه ته یی و پیاوکوژییه. شته کانیشته ده به یته فلانه نه شکه وت دایده نئی.' ئیتر سولتان به سه ری دا نه راند و گوتی: 'گلاو، راستیه که ی ده لئی، چاکه، دهنه هر ئیستا ده تکوژم.' که کوره گوئی له قسه کانی نه و بو، رهنگی زهره هه لکه پرا و وای زانی نه که ر راستی بلئ، لئی خو ش ده بی. گوتی: 'سولتان! تو راست ده فه رمووی. به لام من له سه ر ده سستی تو توبه ده کم و ده که پریمه وه بۆ لای خودا.' سولتان پنی گوت: 'که مار، من نامه وی دپک بخمه به ر پنی موسولمانان.' ئیدی فه رمانی دا نه و سه تهمکاره ش که ول که ن و وه که نه وه ی مانگی پیشووی لئ بکه ن. ئینجا پاشا چۆنی فه رمو بوو، خزمه تکار و سوپاییه کان ئاویان لئ کرد.

"کاتیک خه لکه که نانه که یان خوارد و بلاوه یان کرد. سولتان زمرود هاته وه کوشک ته وای ده ستوپنوهنده کانی هه موو ناردنه وه بۆ مالی خویان بۆ حه سانه وه. هر به و جۆره دیسان که مانگ نوئ بووه وه. هر به پنی جاران سفره له هه یوان پاخرا و خه لک له ده وری سفره کۆ بوونه وه و چاوه رتی فه رمو بوون. وا بوو سولتان هات. فه رمووی کردن و دانه دانه خستنییه ژیر چاوه دیزییه وه. کتوپر چاوی به که سیک که وت که به هه له داوان هاته نیو هه یوانه وه و هر له و شوینته ی که ده فره شه که ره که ی لئ بوو، دانیشته. که سه رنجی دایه، سه یری کرد نه وه نه و گاوره گلاوه دوو پرووه یه که خوی به ره شه ده دین ناساندبوو. سولتان له دلی خویدا گوتی: 'نه مرۆ سفره که مان چه ند به به ره که ت بوو وا خوانه ناسی ئاوی بۆ خستینه داوه وه!' جا نه و گلاوه له به ر شتیکی سه یر هاتبوو. نه ویش نه وه بوو کاتیک له سه فه ره که ی که پراوه ..."

ليزه دا بو، ماوهى چيروكى ئەمشەويش كوتايى پىن ھات و شەھرزاد دريژدى
چيروكه كەى ھەلگرت بۇ شەويكى ديكە.

که شهوی سؤمهده و بیست و دوووم هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ، ئه‌و ئائله‌ی خویزییه که له سه‌فه‌ر هاته‌وه، ئه‌ندامانی ماله‌که‌ی پێشان گوت: 'زمرۆود به‌ تووره‌که‌یه‌ک زی‌ه‌وه‌ بزر بووه.' که ئه‌وه‌ی بیست، جلی له‌ به‌ر خۆی -دیری و به‌ چه‌پۆک به‌ریبووه‌ خۆی. سه‌ر و یدینی دارنی. براکه‌ی ره‌وانه‌ی شاره‌کان کرد هه‌تا بچی سؤراخیکی بکا. که به‌رسووم هه‌ر نه‌هاته‌وه، خۆشی هه‌ستا شار به‌ شار که‌وته‌ بوشوینی زمرۆود و به‌رسووم. که‌را که‌را هه‌تا ئه‌و مانگه‌ پنی که‌وته‌ ئه‌و شاره‌. سه‌یری کرد دووکان و بازار داخراوه و کۆلانه‌کان چۆلن. هۆکاری ئه‌و شته‌ی له‌ یه‌ک دوو ژن و مندال پرسی. گوتیان: له‌ سه‌ره‌تای هه‌ر مانگی‌کا سولتان سفره‌ راده‌خا و میوانداری خه‌لک ده‌کا. که‌س بو‌ی نییه، نه‌چی و له‌ مانی یان له‌ دووکان دانیشی. 'شوینه‌که‌شیان پێشان دا. که‌ گه‌یشته‌ ئه‌وی، سه‌یری کرد ئه‌وه‌ خه‌لک دانیشتون و خه‌ریکی نانخواردن. ئه‌ویش ویستی دانیشی نان بخوا. سولتان چاری پنی که‌وت و ناسیه‌وه. گورج به‌ پیاوه‌کانی گوت: 'بیکرن و مه‌هینان نان بخوا.' گرتیان و هینایانه‌ لای سولتان. سولتان زمرۆود لینی پرسی: 'ناوت چییه، گلاو؟ چ کاره‌ی؟ بو‌ هاتووێته‌ ئه‌م شاره‌؟' گوتی: 'گه‌وره‌م سولتان، ناوم روسته‌مه، هه‌یج پێشه‌یه‌کم نییه و ده‌رویشم.' سولتان داوای ته‌خته‌ی فالی کرد. که‌ ته‌خته‌که‌یان بو‌ هینا، ده‌ستی دا قه‌له‌می مسین و به‌سه‌ر ته‌خته‌که‌یدا هینا. چاری لێ کرد و نووسی. ماوه‌یه‌کی باش بیری کرده‌وه. ئینجا سه‌ری به‌رز کرده‌وه و پنی گوت: 'ئه‌وه‌ تو درۆ له‌گه‌ل سولتانیش ده‌که‌ی، خویزی؟ تو ناوت ره‌شیده‌دینی گاوره. پێشه‌ی تو ئه‌وه‌یه‌ کچانی موسولمان له‌ داو بخه‌ی. تو له‌ رواله‌تدا موسولمانی و له‌ ناخه‌وه‌ گاوری. ئیستا راستی بلێ، ده‌نا به‌ خراپترین شیوه‌ ده‌تکوژم.' گاوره‌ زمانی تیک ده‌نالا و وه‌ منگه‌ منگ که‌وت. چه‌ند جار قسه‌که‌ی هینا و برد. هه‌تا گوتی: 'سولتانی زه‌مان، حه‌ق به‌ تویه‌—تو راست ده‌که‌ی!' سولتان فه‌رمانی دا دریزیان کرد و هه‌زار قامچیان لێ دا. پاشان که‌ولیان کرد. گوشت و پێشه و شته‌که‌شیان له‌ قولکه‌یه‌ک هاویشت و سووتاندیان. پێسته‌که‌شیان ناخنییه‌وه و پریان کرد له‌ کا. له‌ ده‌روازه‌ی شار هه‌لیان واسی.

"خه‌لکه‌که‌ش دوا‌ی ئه‌وه‌ی نانیا‌ن خوارد، رۆخسه‌ت دران هه‌رکه‌سه‌ی بپوا به‌ لای ژیا‌نی خویه‌وه. سولتان هاته‌وه‌ کۆشکه‌که‌ی خۆی و گوتی: 'سپاس بو‌ ئه‌و خودایه‌ی یارمه‌تی دام توله‌ی خۆم له‌و که‌سه‌انه‌ بکه‌مه‌وه‌ وا منیا‌ن ئازار دا. ئۆخه‌ی دلم حه‌ساوه.' ئینجا به‌ یادی خاوه‌نییه‌وه‌ ئه‌و شیعره‌ی خوینده‌وه‌:

خوایه‌ شادم که‌وه‌ به‌ یاری خه‌مه‌ره‌وینم

به‌رگه ناگرم چون دوايي به‌و دووريه بينم
ئو به من و من به‌وه‌وه شاد و دلخوشم
له دووري ئه‌وه دایم من کاس و خه‌موشم

”دواي ئه‌وه ده‌ستی کرد به گریان و گوتی: ’هيوادارم ئه‌و خودايه‌ی منی به‌سه‌ر
دژمنه‌کانمدا زال کرد، ئیمه‌ش به یه‌ک بگه‌یه‌نیت‌ه‌وه.’“

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مش‌ه‌ویش کوتایی بی‌هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه و بیست و نهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، سولتان زمرود گوتی: 'هیوادارم خودای گهوره له گهل خوشه ویستانم به یه کترمان بگه یه نیته وه، له زووترین کاتدا له گهل عهلی کوری مهجده ددین چاومان به چاوی یهک که ویته وه. چونکه خودا گهوره و به توانایه و چی پین خوش بی ده توانی بیکا،' ئیدی سپاسی خودای کرد و ملکه چی قهزا و قهدهر بوو و، گوتی:

به هیوای ئه و رۆژه م گرنی کـارم بگریته وه
ئیمه پینک بگه یین و، ههوری خه م بره ویته وه
گولی له دهستی من رفاند ئه و چهرخه چه پگه رده
چی.....اره پروانی ئه و رۆژه م گ.....ولم بگریته وه
گه نه مرم و بمینم، ئه و خه مه کۆتایی دئ
ئه گه ر بول.....بول بمینی، دار هه ر گول ده کاته وه
هیتنده دینه به رچاوی خه یالی منی عاشق
ئه خ.....تو چارمه خه یالم وه بهر چا و نایه ته وه
هه زاران نوشتم نووسی، خۆر له که ل نه هاته ده ر
نازانم هات و به ختم له کام لاهه دیته وه

"که شینعه که ی ته و او بوو، ناچار ملکه چی قهزا و قهدهر بوو و گوتی: 'بزانم چی ده بی.'
به رۆژدا خه ریکی کاروباری به رێوه به رایه تی ده بوو، به شه ویشدا به ته نیا له تاوی عهلی کوری مهجده ددینی خاوه نی ده گریا. هه تا دیسان مانگ تازه بووه وه. فه رمانی دا هه ر به پینی مانگه کانی پیشوو له هه یوان سفه ریه یان راخست. خه لک له ده وری خوان کۆ بوونه وه. سولتانیش هاته وه هه یوان، چوو وه له سه ر شویته که ی خۆی دانیشت. چاوی له ده رکی هه یوانیش بری بوو، خه لکه که شه ی خستبووه ژیر چاودیرییه وه. له بهر خوشیییه وه ئه و نزایه ی ده کرد: 'یا من ردّ یوسف علی یعقوب و کشف البلاء عن ایوب مَنّ علی بردّ سیّدی!'^۱ هیشتا نزا که ی ته و او نه بیوو که یه کیک له ده رگای هه یوانه که وه هاته ژووره وه. پشتی له ژیر باری خه ما چه مابوو. رهنگی زهرد و سیمای تیک چرژابوو. هه ر که هاته ژووره وه، چاویکی گێرا، شوینیکی چۆلی دیته وه و دانیشت. زمرود که ئه وی دیت، تووشی ده لاهوکی و ده کوته بوو، سه ری لئ شینوا نه یه ده زانی چ بکا. زۆر جوان لئی ورد

۱. واته: "ئه ی ئه و که سه ی یوسف گه یانده وه بۆ یه عقوب و ئه یوبت له به لا پاراست، به گه پاندنه وه ی خاوه نه که م منه تبارم که."

بووه وه. زانی ئه وه خاوه نیه تی، عه لی کور ی مه جده دینه. ویستی له خوشیاندا هاوار بکا. به لام گوتی: 'ئابرووم ده چی.' خۆی خوارد هوه و به سه ر خۆید زال بوو. عه لی کور ی مه جده دین بۆیه هاتبوو، کاتیک له سه ر سه کۆکه ی به رمالی گاوره که له به ر بیخه وی و ماندووی به لادا دئ و خه وی لی ده که وی، پاشان لاره که زمروودی ده رفینن، ئه ویش به ناگا دئ. سه یر ده کا مه ندیله که ی به سه ره وه نه ماوه. زانی که سیک دهستی داوه تی و لنی دزیوه. خیرا هه ستا چوو بۆ لای ئه و پیریژنه ی که شوینه که ی زمروودی بۆ دیتبووه وه. دهستی کرد به گریان ئه وهنده گریا هه تا بوورایه وه. که چاک بووه وه، هه موو شتیکی بو پیریژنه گیراوه. پیریژنه که میکی سه رکۆنه کرد و گوتی: 'ئه وه ی به سه رت هاتوه، خۆت به سه ر خۆت هیناوه و هه ر ده بی خۆشت چاره ی که ی.'

"به کورتی هه ر ئه و ده گریا و ئه ویش سه رکۆنه ی ده کرد. هه تا دیسان له هۆش خۆی چوووه وه. وا بوو پاش ماوه یه ک وه هۆش هاته وه."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی سئسه و بیست و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، که عهلی مهجدهددین وه خۆ هاتهوه، سهیری کرد ئهوه پیریژنهش بو ئهوه دهگری و فرمیسک دهپژیژئ. له بهرهوه ئهوه شیعرهش دهلی:

گەر بێتوو به هاری تـــــــــــــــــمه ن هەر وا میوانی چه من بئ
مهلی خوشخوین هەر دهم دهژی، له ژیر سای گولا خهم مهخۆ
گەر له خووشی ئیشقی که عبه له بیرووندا ههنگاو دهنیی
درکه ده رزی بـــــــــــــــــه ردهوام گەر لومه ی تو بکا، خهم مهخۆ

"دوای ئهوه پئی گوت: 'هەر لێره دانیشه ههتا ههوالیکت بۆ دینمهوه.' ئیدی پیریژنه عهلی کورپی مهجدهددینی هەر لهوئ بهجئ هیشته و رۆیشته. ههتا نیوه رۆ نهاتهوه. دوای ئهوه هاتهوه بۆ لای عهلی کورپی مهجدهددین و پئی گوت: 'عهلی، پیم وابئ تو هەر بهو ناخهوه دهمری و ههتا ههتا یه نایبینیتهوه، چونکه دانیشتوانی کۆشک دهلین کاتیک بهیانی ههستاون، سهیریان کردوه زمرود له هیچ کوی دیار نهبووه و له کۆشکدا نهماوه.' که عهلی کورپی مهجدهددین ئهوهی بیست، دنیای له بهرچاو تاریک بوو. له ههموو شتیک بیهیوا بوو. هاواری کرد و دهستی کرد به گریان ههتا هیزی له بهر برا و وردهورده نهخۆش کهوت. له جیدا کهوت. پیریژنه بهردهوام نۆژداری دینا سههر و دهرمان و شتیان دهدايه تا توژیک وهخۆ هاتهوه. ئینجا یادێ خۆشهویسته که ی کرد و ئهوه شیعره ی گوت:

ســـــــــروه، بهرامه یهکی خۆلی یاره کهم بینه
خهمی دل بره وینه و ههست و سۆز ببزوینه
ههلمژم له سایی تۆوه بۆنی گلی گراوم
ســـــــــروه به لهز بشـــــــــنیه، بینه بۆ من ئهوه بینه
ژیانم لئ تال بووه هینده چاوه پروانت بووم
به ماچی شیرنی لیت، دلی من وههستهینه

"که سالی به سهردا هاتهوه، پیریژنه پئی گوت: 'رۆله، به خهم و نارچهتی تازه یاره کهت نایهتهوه. ههسته و قۆلی لئ ههلاماله. شار به شار و بکه رپ و بکه وه سۆراخی گراوه کهت. رهنگه بتوانی بیدۆزیتهوه.' عهلی کورپی مهجدهددین قسه ی پیریژنه که ی به دل بوو. ههستا له شار وه دهر کهوت. تهواوی ئهوه شار و ناوچانه ی دهو روبه ر گهرا ههتا که یشته شاره که ی زمرود و پئی کهوته هیوان و سههر خوانی زمرود. حهلوایهک لهوئ

بوو کس دهستی لڼ نه دابوو. دهستی بڼ برد. هه نته شیبیان خه میان بوو، گوتیان: 'کوره له وه مه خو، هه رکه س ویستوویه تی بیخوا، سه ری تیا چوه.' عه لی کورپی مه جده ددین گوتی: 'من هه ر له وه ده خوم، چیم لڼ ده کهن یا بیکن. به شکو له م ژیا نه گلاره پر سته م و زوره پزگارم بی.' نه وه ی گوت و دهستی کرد به خواردن. هه ر که پارووی یه که می خوارد. زمروود ویستی بانگی بکاته لای خوی. وا بوو به دلیدا هات گوتی: 'جاری برسویه تی یا جوان نانه که ی بخوا هه تا تیر ده بی.'

"عه لی کورپی مه جده ددین که میکی خوارد و تیر بوو. سولتان به یه کینک له پیاوه مالییه کانی گوت: 'بچوه هتواشینک به و کوره بلڼ بچوه بڼ لای سولتان.' پیاوه مالییه که چوه لای و پڼ گوت: 'به پیزم، وهره بڼ لای سولتان.' عه لی کورپی مه جده ددین گوتی: 'به سه ر چاو.' دم وده ست هه ستا و له گهل پیاوه مالییه که چوو بڼ لای سولتان."

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پڼ هات و شه هرزاد دریژه ی چیروکه که ی هه لگرت بڼ شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و بیست و پینجم هاتوه

گوتی: "خواهنشکۆ، عهلی کورپی مهجدهددین لهگهله پیاوهمالیهکه چوو. خهلهک به بهکریان دهگوت: 'بلنی چی لهوهیان بکا؟' هیندیکه دیکه دهیان گوت: 'به چاکه نهبی لهگهلی ناجوولیتهوه. نهگهر ویستبای شتیکی لئ بکا، نهیدههیشت خواردنهکهی بخوا.' دهستهیهک خه میان بوو. که عهلی کورپی مهجدهددین لهپیش زمروود راوهستا، کرنۆشی برد. زمروود نهسهرخۆ و بههیمنی لئی پرسی: 'ناو و پیشهت چیه و بۆ هاتوویته نههشارهوه؟' عهلی کورپی مهجدهددین گوتی: 'پاشای زهمان، ناوم عهلییه و کورپه بازرگانم. خهلهکی شاری خوراسانم. هۆکاری هاتته ئیهره نهوهیه بهدوای کیزیکدا دهگهپیم که له گیانی خۆم خوشترم دهوئ—ههر لهبهر نهوه هاتووم.' نهوهی گوت و دهستی کرده گریان. نهوهنده گریا ههتا دلی له بوورهوه هات و کهوت. زمروود فهرمووی: 'گولای بهسهردا ههلهپرژینن و وه هۆشی بینهوه.' نهوجار زمروود داوای تهختهی فال و قهلهمی مسینی کرد. که کهنیزهکان هینایان، دهستی دا قهلهم و فالی گرتوه و ماوهیهک مات بوو. دواي نهوه گوتی: 'تو راست دهکهی. بهم زوانه خودا بۆت دهووزیتهوه.'

"ئیدی زمروود به پهردهدارهکانی گوت: 'بیبهن بۆ گهرماو. جلوبههگی شکۆداری له بهر کهن. دواي نهوه سواری نهسپیکه کهن و بۆ شیو بیهیننه کۆشک.'

"پهردهدار نهویان برد بۆ گهرماو. هیندیک له دانیشتوان دهیان گوت: 'نهوه چۆنه سولتان ئاوا لهگهله نهو کورپه به نهومی و لهسهرخۆیی جوولاره؟! هیندیکه دیکه دهیانگوت: 'جا هی ئاوا قۆز و جوان ههر دهبی ئاوا لهگهلی بجوولیتهوه.' ئیدی ههرکهسهی قسهیهکی دهکرد ههتا وردهورده بلاوهیان کرد و ههرکهسهی چوووه به لای ژبانی خۆیهوه. زمروودیش گهراوه بۆ کۆشک و چاوهپێ بوو شهو بی. که بوو به شهو، چوووه خهوهکهکی و پال کهوت، وای نواند که خهوی لئ کهوتوه.

"زمروود خوی و بوو شهوانه جگه له دوو خزمهتکاری مندالکار، نهیدههیشت کهسی له لای بی. که چوووه نهویوه، کهسهیکی نارد به شوین عهلی کورپی مهجدهددینی خوشهویستیدا. خوشی لهسهر تهختهکهی دانیشت. چهند مۆمیکیشی ههلهکرد. که دانیشتوانی کۆشک بیستیانهوه که کهسهیکی ناردوه بهدوای نهو کورپه. پینان سهیر بوو. ههر کام لهوان جزیریکی بیر دهکردهوه و قسهیهکی دهکرد. هیندیک دهیان گوت: 'دلی سولتان نهو کورپه گرتوه. سههینی دهیکا به سهرداری سوپا.'

"به کورتی، کاتیک عهلی کورپی مهجدهددینان هینا. کرنۆشی برد و پینچکهی تهختهکهی ماچ کرد. نزای خیزی بۆ کرد. زمروود له دلی خۆیدا گوتی: 'خۆمی بی نانا سیتیم ههتا

که مینک گالتەئە لە گەل نە کەم. دواى ئەو گوتى: 'عەلى! چووینە گەرماو یان نا؟' عەلى کورپى مەجدەددین گوتى: 'بەلى پاشا. زمرود گوتى: 'هەستە لەو خواردنە خۆشانە بخۆ و لەو مەيشەش بخۆرەو، چونکە لە رینگا زۆر ماندوو بووى. کاتیک عەلى خواردنەکەى خوارد و مەيشەکەى خواردەو، هەستا و لەبەردەم تەختەکەى راوەستا. زمرود پىنى گوت: 'وەرە لەسەر تەختەکە دانیشە و قاچم بۆ بشیئە. عەلى کورپى مەجدەددین چووە سەر تەختەکە و قاچ و قولی بۆ شیئا. سەیرى کرد بەلەکى لە ئاوریشم نەرمترە و لە بەلەکى ژنان دەچى. "

لێرەدا بوو، ماوەى چیرۆکى ئەمشەویش کوتایى پىن هات و شەهرزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی سینه و بیست و ششم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، عهلی له دلی خۆیدا گوتی: 'سوبحانه لالا، ئه و سولتانه ده لێی کچه، زور سهیره!' ئیدی ئارهزووی بزوت. که زمرود دیتی ئاواي لی هات و تیک چوو، پیکه نی و گوتی: 'گه وره م، هیشتا منت نه ناسیوه ته وه؟' عهلی کورپی مه جده ددین گوتی: 'تو کئی؟' سولتان گوتی: 'کوره من که نيزه که ی تو م—زمرود.'

"عهلی کورپی مه جده ددین که ئه وه ی زانی، باوه شی پیندا گرت و ماچی کرد. زمرودیش خه مزه و نازی بۆ ده کرد و له به رده ستیدا توابوو وه. کاتیک په رده داره کان به وه یان زانی و هاتنه پشت په رده، گوینان له و ناز و نوز و عیشوه و کریشمه یه بوو، گوتیان: 'ئه و نازو نووزه وه ک هی پیاوان ناچن. په نگه ئه و سولتانه ژن بئ.' که پۆژ بووه وه، زمرود فه رمانی دا گه وره گه وره کانی سوپا و ده ستوپپوهنده کانی ده ولت بینه ئیره. پیتی گوتن: 'من ده مه وی بچمه وه بۆ شاره که ی خۆم. ئیوه که سیک به جیگری من ده سنیشان بکن که له جیاتی من ئه م ولاته به رپوه به ری هه تا دیمه وه لاتان.' دواي ئه وه خۆی بۆ سه فه ر ساز کرد. ئیدی تۆشه ی ریگایه یان له هیستر و وشتران نا. له شار هاتنه ده ری. شه و پۆژ ریگایان بری هه تا گه یشتنه وه شاره که ی خۆیان. له وی هه تا دوايین ساته کانی ژیا نیان به شادی و خۆشی و عهیش و نۆش گوزه راندیان.

به سه رهاتی جوبهیری کورپی عومهیر و ده سگیرانه که ی

"به سه رهاتیکی دیکه ئه وه یه که ده گنینه وه: شه ویک خه لیفه ها پوونه پره شهید خه وی زرابوو، هه ر ئه م شانه وشانی ده کرد. هه تا دوا جار وه ره ز بوو. ئینجا ناردی به دواي مه سروردا و پیتی گوت: 'فکریکم بۆ بکه وه زور وه ره زم، به شکو که سیک په یدا که ی با تاویک قسه ی خۆشم بۆ بکا.' مه سرور گوتی: 'خه لیفه، ئه ی پیت خۆش نییه بچی له باخ تاویک له نیو گولانه دا پیاسه بکه ی؟ سه یر بکه ی بزانی چون تیشکی مانگ و ئه ستیره کان که وتوونه ته نیو باخه که وه؟' خه لیفه گوتی: 'مه سرور، به خودا دلم به هیچ کام له و شتانه نا کرپته وه.'

"مه سرور گوتی: 'خه لیفه، تو سه سه د ژنت هه یه، هه ر ژنه ی به جیا کۆشکی خۆشی هه یه. ده ستور به فرموو بچوو بۆ لایان و سه ریان ده.' خه لیفه گوتی: 'مه سرور، کۆشک و که نيزه کان هه مووی هی خۆمن، ئه وانه ناتوانن کارم تی بکن.'

"مه سرور گوتی: 'خه لیفه، زانا و شاعیران کۆ که مه وه هه تا پیکه وه شه یر و شتی

خۆش بخویننه‌وه، یان چیرۆک و قسه‌ی خۆشت بۆ بگێرنه‌وه؟' خه‌لیفه گوتی: 'به‌خودا هیچ کام له‌وانه‌م به‌دل نین.' مه‌سروور گوتی: 'هاوده‌م و هه‌لبێزاده‌کانت بانگ ده‌که‌م، نوکته و قسه‌ی نه‌سته‌قی جوانت بۆ بگێرنه‌وه.' خه‌لیفه گوتی: 'من دلم به‌وانه ناکرێته‌وه. نه‌مه‌سروور گوتی: 'خه‌لیفه، ده‌ی من بکوژه ...'

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شەوی سەسەد و بیست و هەوتەم ھاتەوہ

گوئی: "خاوەنشکو، مەسرور گوئی: 'خەلیفە، دەی من بکوژە با تۆ بەسەیتەوہ و وەرەزیبەکەت بەسەر بچن.' خەلیفە بە قسەکەی ئەو پیکەنی و بە مەسرور گوئی: 'مەسرور، بزانی لەو ھاوئشینانەئە من کامیان لە بەر دەرگایە؟' مەسرور چوو ھاتەوہ و گوئی: 'قوربان، عەلی کوپی مەنسووری دیمشقی لە بەردەرگایە.' خەلیفە گوئی: 'بچووہ بانگی کە بیئە ئێرە.' ئیدی مەسرور چوو عەلی کوپی مەنسووری ھینا. کە عەلی کوپی مەنسور ھات، سلاوی لە خەلیفە کرد. خەلیفە سلاوہکەئە سەندەوہ و گوئی: 'عەلی چیرۆکیک لەو چیرۆکانەئە خۆتمان بۆ بگێرەوہ.' عەلی گوئی: 'خەلیفە، شتیکت بۆ بگێرەوہ کە بیستووہ یان شتیکت بۆ بگێرەوہ کە دیتووہ؟' خەلیفە گوئی: 'شتیکم بۆ بگێرەوہ کە دیوتە، چونکە بیستن قەت وەک دیتن نایەتەوہ.'

"عەلی کوپی مەنسور گوئی: 'خەلیفە، من ھەموو سالی سەرینکی مەھمەدی کوپی سلیمانی ھاشمیی دەدا. سەری سال بوو، ھەر وەک جارێ چوو بۆ لای. کە چوو خەریک بوو دەچوو بۆ راو. سلاوم لێ کرد و ئەویش وەلامی سلاوہکەمی داوہ و گوئی: 'مەنسور لەگەل من سوار بە.' من گوتم: 'گەرەم، تاقتی سواریم نییە.' ئیدی منی لە شوینی میوانان دانا. پەردەدار و میواندارەکانی راسپارد ناگایان لێم بینی. ئەو پەری پێزیان لێ نام. میواندارییەکی باشیان کرد. لە دلی خۆمدا گوتم: 'جا وەرە ئەو ھەمووہ لە بەسەرە بمینیتەوہ، کەچی ھەر پێگای کۆشک بۆ باخ و باخ و بۆ کۆشک شارەزا بینی. خۆ من دەرقتی ئاوام ناییتەوہ تا سەرینکی دەوربەری بەسەرە بدەم. وا چاکە ھەستم بە تەنیا بڕۆم دەورینکی شار لێ دەم.' گورج ھەستام جل و بەرگی شکۆدارم لە بەر کرد و لە مالەوہ وەرێ کەوتم. خەلیفە، بۆ خۆت دەزانی بەسەرە ھەفتا گەرەکە. درێزایی ھەر گەرەکیک ھەفتا فرسەنگی عێراقییە. ئیدی من لەو کولتانەدا سەرم لێ شینوا و پێم لێ ون بوو. تینوویتی ئەوکی گرتم. لە پەردا تووشی دەرگایەکی گەرە بووم کە دوو ئالقی مسینی پێوہ بوو. پەردەئە دیبای سووری بەسەردا درابوو. لەو بەرەو بەری دەرگا کە دوو سەکوئی لێ بوو. دوو دارمێو سینبەریان بەسەردا کردبوو. لەسەر یەکیک لە سەکوکان دانیشتم و سەیری دەر و دیوارم دەکرد کە لە ناکاو گویم لە نالەئالکیک بوو. دیار بوو لە دلیکی داخدارەوہ دەھات. کە ئەو شیعەرەئە دەگوئی:

لانیەوی جەرگبەرم ئەشینی بوی
بەشکو دلی ئاشقکم تۆزیک بسەرەوی
شەو تا بەیان لە تاوی ھەجمینم نییە

پوڙ نيبه ٿو شينى نهڪا ليرهلوي
 پوڙي بن بيبيمنهوه سيماي جواني ٿو
 جيڙني دهگرم من شتي وا هر تاي نهوي
 سواري و كهوتن شتيكي زور ٿاسايه
 ديتني نهوروز سهبري زستاني دهوي

" له دلي خومدا گوتم: ٿهگر خودا ٿو دهنگه خوش و لهبهردلانهي بيستبا تهواوي
 دهنگخوشهڪاني ڪڙ دهڪردهوه. 'وردهورده له دهرگاڪه نزيڪ بوومهوه. پهردهڪم لا دا.
 لهپردا چاوم به ڪچيڪ كهوت، سڀيوسول و ناسڪ، ميوزهرهشڪهي خوارديا له ٿهوكيدا
 ديار بوو، برؤكهواني، بسڪ و كهزيبهي ٿالقهٿالقه و چينچين، چاوي مهست و مهڪ
 پرتهقالي، دهمي هينده بچوڪ بوو گلاره تري تيوه نهدهچوو، لاجانگي وهڪ كاروانڪوڙه
 دهتروسڪاوه. به جورنيڪ كه دلي پير و لاو بؤي دهبورواوه و ڙن و پياوي له هؤش دهبرد.
 وهڪ شاعير دهلي:

دلي بـردم بهو بسڪه پر له ٿالقه و چينه
 تيشڪ داوي سيماي سڀي خوري زهمينه
 لهشي چهرمووي شيراسايه، دلمي بردووه
 خوزگه بهو كهسه كا له ٿاميزي گرتووه

" 'من به كهليني پهردهڪه دا چاوم لي دهڪرد. له پردا چاوي پيم كهوت. به كهنيزهڪهي
 گوت: 'بزانه ڪنهي له بهردهرگايه؟' كهنيزهڪه هات و چاويڪي له من ڪرد و گهراوه پني گوت:
 'پياويڪي پيره. 'گوتي: 'بانگي كه بيته زوروهوه. 'كه چوومه زوروهوه، لهپيشي راوهستام و
 سلوم ڪرد. پني گوتم: 'ٿهوه شهرم ناڪهي خوت دادهگري؟ شوورهيه پيريڪ بهو تهمنهوه
 ڪاري ٿاوا ناحهز بڪا. 'گوتم: 'خانمهڪم، پيرييهڪم راسته، پيرم، بهلام پيم وا نيبه ڪاري
 خراپم ڪردبيت. 'ٿيدي كه ميڪ بيدهنگ بوو. پاشان گوتي: 'ٿهي ڪار لهوه خراپتر كه بچيته
 پشت دهرگاي خهڪ و به دزييهوه چاو له ڙن و مندال بڪهي؟' من گوتم: 'به دهست خوم
 نهبوو، ناچار بووم. 'گوتي: 'بو ناچار بووي؟' گوتم: 'غهوارهم و تينووم بوو. هاتمه
 بهردهرگا و ٿيدي منتان ديت. 'گوتي: 'باشه، ٿهگر وا بي قهيناڪا. ٿهوه ليت خوش بووين.'
 "

ليزه دا بوو، ماوهي چيروڪي ٿه مشهويش ڪوتايي پي هات و شههرزاد دريڙهي
 چيروڪهڪهي هه لگرت بو شهويڪي ديڪه.

که نهوی سزسد و بیست و هه شتم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، ئەو کچه گوتی: 'ئەوه لیت خوش بووم.' به که نیزیکی گوت: 'بچوووه ناوی بۆ بینە.' ئەو که نیزیه گۆزه یهکی زی پینی خه ملاو به دور و گه وهه ری پر له ناوی بونداری بۆ هینام. ده سمالیکی ناو ریشمی سهوزیان به سهردا دابوو. من گۆزه کهم وه رگرت و قومه قومه و به چینه وه ده مخوارده وه. له بنه وهش به دزییه وه چاویشم لی ده کرد. دواي ئەوه گۆزه کهم داوه به که نیزیه که و راوه ستام. ئەو کیزه گوتی: 'پیره، برۆ به رینی خۆتدا.' منیش گوتم: 'خانمه کهم، شتی کم به زهین گه یشت.' گوتی: 'شتی چیت به زهین گه یشت؟' گوتم: 'بیر له سووری دهوران و پرودانی ئەو هه موو پروداوه به دواي یه کدا ده که مه وه.' ئەو که نیشکه گوتی: 'جیتی خویه تی له بیر ئەودا بی که له و پۆژگارهدا کاری سهیر سهیر روو ده دا. پیم بلی بۆ که وتیته بیر کردنه وه؟' گوتم: 'بیر له خاوه نی ئەم ماله ده که مه وه، پیش ئەوهی بمری له گه ل من برادر بوو.' ئەو کیزه گوتی: 'خاوه نی ئەم ماله نیوی چ بوو؟' گوتم: 'مه ممه دی کوپی عه لی گه وه ره فروش بوو. پیاویکی زۆر ساماندار بوو. نازانم و جاحی روونه یان نا؟' گوتی: 'به لی، کچتیکی له پاش به جی ماوه ناوی بیدووره و ته واوی ئەو سامانه به و براوه.' گوتم: 'خانم، ده لئی ره نگت تیک چوووه؟ پیم بلی چ بووه؟ بۆم بگیره وه—به شکوو کاریکم له ده ست بێ.' ئەو کچه گوتی: 'ئەگه ر بزانه رازداری، ئەوه نهینی خۆمت له لا ده درکینم. له پیشدا پیم بلی تو کینی؟ هه تا بزانه بۆ ئەوه ده بی رازی خۆمت بێ بلیم یان نا. وه ک شاعیر ده لی:

نهینی نادرکینی مروقی ژیر
جگه لای که سی زانا بیت و به بیر
بدوینه هه رکه سهی له قه را ژیری
ئەگه ر مه یخۆره، شتیته یا پرمینی

" پیم گوت: 'من عه لی کوپی مه نسووری دیمه شقیم، هاو نشینی ها روونه رپه شیدم.' که کچه ئەو قسه یه ی منی بیست، له سه ر کورسییه که ی هاته خوار و گوتی: 'بزی کوپی مه نسوور. من ده ردی دلی خۆم له لای تو ده درکینم و ناگادارت ده که مه وه. من ئەفینداریکی له یاردا برام.' گوتم: 'خانم، تو جوان و ده لالی. جوانان ئەفین تیده په رینن. پیم بلی گراوه که ت کینه؟' گوتی: 'من ئاشقی جوبهیری کوپی عومهیری شه بیانیم.' منیش پیم گوت: 'خانم، ئیوه یه کترتان له نیزیکه وه دیوه، یان پتوهندیی نامه و شت و هه یه؟' گوتی: 'به لی، به لام

۱. پرمینی: له پرمیندا بون، به دواي باوه وه، مۆده یی، که سیک به دواي مۆده وه یه.

ئەو ۋەك من نىيە. بە پىچەۋانەي من خۇشەۋىستىيەكەي سەرسەرەكەيە و ھەر بە زمانە، لە دلەۋە نىيە. چونكە ئەو لەسەر گەفت و بەلەين نەبوو و پەيمانشكىنى كرد. 'من گوتم: 'خانم. ھۇي جىابوونەۋەي ئىۋە چى بوو؟' كىژە گوتى: 'ھۇي جىابوونەۋەكەمان ئەۋە بوو، پۇژىك من دانىشتبووم. ئەم كەنيزە سەرى بۇ دادىنام و بۇي دەھۇندمەۋە، سەرى لە جوانى و دەلالىي من سوور ما و ھاتە پىنشى و ھەنىيەي ماچ كردم. لەو جەنگە بەدا ئەقىنەكەم و ھەژوور كەوت و دىتى كە ھەنىيەمى ماچ كرد. ئىدى ئەو شىعەرەي گوت:

بېرۇ لاچۇ بىۋەفای تو من ئىتر يارى وام ناوى
 ئەۋا دەرچووم و رۆيشتم لە داوت ھەزى وام ناوى
 تو كە منت لە بىر كردوۋە، منىش وا لە بىرم كردى
 ئەۋە گەفت و بەلەينت بى، گەفت و بەلەينى وام ناوى

" ' ' لەو پۇژەۋە رەقى لى ھەلگرتووم و بە تەمايە خۇ لە من نەداتەۋە. ھەتا ئىستەنا نە ھاتوۋەتە لام و ھىچ نووسراۋەيەكىشى بۇ نەناردووم. 'پىم گوت: 'دەي تو بە تەماي چى بکەي؟' گوتى: 'من بە تەمام نامەيەكى لە منەۋە بۇ بەرى. ئەگەر ۋەلامت بۇ ھىنامەۋە، ئەۋە پىنچسەد دىنارى زىرى سوورت دەدەمى. ئەگەر ۋەلامىشت نەھىتاۋە، ئەۋە سەد دىنارەكەي خۇتت دەدەمى. 'ئىتر كەنيزىكى بانگ كرد و گوتى: 'قەلەم و كاغەزم بۇ بىتە. 'كەنيزە قەلەم و كاغەزى بۇ ھىتا. كىژە دەلالەكە ئەو چەند بەيتەي بۇ نووسى:

ئەگەر بۇم بلوى، گىانى شىرىنت بە قوربان دەكەم
 پىم لەسەر دانى، ۋە بزانە ئەمن خۇلى دەرەكەكەم
 دەزانم چارەپەشم و مەيلى دلداريت نىيە
 كوا بەختى ئەۋەم ھەيە ھەلۋى وا بىتە لانەكەم
 خۇ ئەمن و تو ئەقىندار و ھاۋدەمى بەكتر بووين
 تو بى بەلەين بووى پەيمانەت شكاند، من ھەر ئاشقەكەم

" 'دواي ئەۋە نامەكەي مۇر كرد و داي بە من. من نامەكەم ۋەرگرت و چووم بۇ مالى جوبەيرى شەبىئانى. ئەو چووبوو بۇ راۋ. چاۋەرئى بووم ھەتا ھاتەۋە. خەلىفە! كاتىك ئەۋم بە سواری بىنى، لە سوارچاكي و جوانچاكي و شوخ و شەنگى ئەۋ كابرايە سەرم سوور ما و خەرىك بوو شىت بىم. چاۋى لى كردم، منى دىت لە بەردەرگاكيان دانىشتبووم. لە ئەسپەكە دابەزى و ھات بۇ لام، سللوى كرد و دەستى لە ملىم كرد. من وام ھەست كرد بەھەشتم لە ئامىز گرتوۋە. دواي ئەۋە بردمىيە ژوورەۋە و لە پەنا خۇي داينام. پىي گوتن:

‘خوان راخەن’ خزمەتکارەکان خۆانیان راخست. ھەموو جۆرە خواردنیکیان لە سەر ریز کرد.

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی ھەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی سزاسد و بیست و نۆبم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، عهلی کۆپی مه نسوور گوتی: 'له سه ر سفره ی جوبه یری کۆپی عومه یر دانیشتم. ئه و شیعره له سه ر که وله که نووسرابوو:

حه ز ده که ی بیینی ژنی له بار و شوخ و شهنگ
چاویک هه لینه با هه تا هه ی، قه ت نه بی دلتهنگ
شه رابت پیروز ده بی له لا وه ک ئاوی که وسه ر
گه ر به ژنی تو دم و لیوی شیرینی وه کوه ههنگ

" دوا ی ئه وه جوبه یری کۆپی عومه یر به منی گوت: 'فه رموو، ده ست بکیشه شتیکی بخۆ و ئه و دله خه مباره م که میک شاد که'. گوتم: 'به خودا دوا یه کم هه یه، هه تا دوا که م جینه جی نه که ی، هه یج ناخۆم'. گوتی: 'دوا که ت چیه؟' نامه که م هه تا ده ری و دامی. که نووسرا وه که ی خوینده وه، دراندی و فره ی دا ئه و لا وه. به منیشی گوت: 'جگه له وه، هه ر شتیکی دیکه ت بو ی جینه جی ده که م. خاوه نی ئه و نامه یه له لای من هه یج وه لامینکی نییه.' ئیدی به تو وره یه وه هه ستام. ئه یجا ئاته کی گرتم و گوتی: 'کۆپی مه نسوور، من پیت ده لئیم ئه و چی به تو گوتوه. ئه و پتی گوتی: 'ئه گه ر وه لام بۆ بیئیه وه، پهنج سه د دیناری زیری سوورت ده ده می. ئه گه ر وه لامیشت بۆ نه هه تا مه وه، ئه وه سه د دیناری خۆت ده ده می؟' گوتم: 'به لی، وای گوت'. گوتی: 'ئه مرۆ تو لیره له گه ل ئه مه دانیشه و خه ریکی عه یش و تۆشی خۆت به، پهنج سه د دیناره زیره سووره که شت وه رگه ر'. من ئه و رۆژه له لای ئه و مامه وه و خوادنم خوارد. دوا ی ئه وه پیم گوت: 'گه وره م، تو حه زت له سه ما و هه لپه رکئی و شادی نییه؟' گوتی: 'له میژه ئه مه مه ی و سه مامان به یه که وه نه بوو'. بانگی کرد: 'شه جه ره توددور!' که نیزیک به عوودیکه وه که کاری هه ندیبه کان بوو، هات. له لای ئه مه دانیشت و دهستی دا عووده که ی و بیست و یه ک شیوه ی ژهنه و گه را وه سه ره تا و ئه و شیعره ی خوینده وه:

" (که که نیزه که شیعره که ی ته واو کرد، کابرا هاواری لی هه ستا و له هۆش خۆی چوو. که نیزه که گوتی: 'کاکه، خودا بتگرئ! ئه مه له میژ بوو له به ر ئه وه ی نیگه رانی گه وره مان بووین، قه ت له کاتی مه یخواردنه وه دا به زمی سه ما و هه لپه رکیمان نه ده بوو. ئه ستا هه سه ته بچوه له و دیوه بخوه.' هه ستام چومه ئه و دیوه ی ئاماژه ی پئ کردبوو. له وئ خه وتم. که رۆژ بووه وه، کۆیله یه ک هاته لام. تو وره که یه کی بۆ هه تا م پهنج سه د دیناری زیری تیدا بوو. گوتی: 'ئه وه ئه و زیڕانه یه که گه وره م گفتی پئ دابووی، به لام تو تازه مه چۆره وه بۆ

لای ئەو کیژە و وای داننی تو قەت ئیمەت نەدیوە. 'گۆتم: 'باشە بەسەر چاوە. ئیدی توورەکەم وەرگرت و پرۆیشتم. لە دلی خۆمدا گۆتم: 'ئەو کچە چاوەری منە، هەر دەبی بچمە بۆ لای و شتەکە ی بۆ بگێرمەو. ئەگەر نەچمەو کە کارێکی ناجوامیزانە یە. ئیدی چوومەو بۆ لای. کە چووم، لە پشت دەرگا کە راوەستا بوو. هەر کە منی دیت، گۆتی: 'کۆری مەسنوور، کارەکەت بۆ جیبەجی نەکردم. 'گۆتم: 'تو لە کۆیو دەزانی کارەکەتم جیبەجی نەکردوو؟' گۆتی: 'کۆری مەسنوور، من دەزانم کاتیک نامەکە ی منت دایە ئەو نامەکە ی منی دراند و فری دا سەر زەوی و بە تۆی گۆت: 'کۆری مەسنوور، تو جگە لەو هەر داوایەکت هەبی بۆت جیبەجی دەکەم، بەلام باسی ئەو کیژە لە لای من مەکە. 'تو توورە بووی و هەستای. ئەو ناتەگی گرتی و گۆتی: 'ئەمڕۆ لە لای من دانیشە و شەویش بەزم و ئاھەنگمان دەبی و خوشت بۆ دەگوزەری. 'کەنیزیک هات و فلانە شیعەر و فلانە ئاوازی گۆت. ئەو بوورایەو و کەوت.'

" 'خەلیفە ی زەمان! ئەمن بەو کچەم گۆت: 'گەلق تو لەگەل من بووی وا هەمووی ئەو قسانەت بیستوو و ئەو شتانەت دیوە؟' گۆتی: 'کۆری مەسنوور مەگەر ئەو قسە یە ی شاعیرت نەبیستوو کە دەلی دلی ئەفیندار ئاوینە یەکی شەش پەرە. بەلام کۆری مەسنوور ئەو بزانە لەو دنیا یە دا هیچ شتیک نییە نەگۆری.'

لێرە دا بوو، ماوە ی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پی هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکە کە ی هەلگرت بۆ شەو یکی دیکە.

که شهوی سنهه و سهيم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئەو که نیشکه گوتی: 'کۆری مه نسوور، هیچ شتیگ له و دنیا به دا نییه کۆرانی به سهردا نهیه.' ئینجا پرووی له ئاسمان کرد و گوتی: 'خودایه، بۆ خاتره گه وهی و دهسهلاتی خۆت، کاریگه بکهی وهک چۆن من گیرۆدهی ئەفینی جو بهیری کۆری عومهیر بووم، ئەویش ئاوا گیرۆدهی داوی ئەفینی من بکهی! ئەو خۆشه و یستیهی له دلی من هه لگری و بیخه دلی ئەوهوه! دواي ئەوه سههه دیناری زیری سووری دامی. زیره کانم وهرگرت و گه پامه وه بۆ به غدا. که سال تی وهر سوورپاوه، ههر به پینی ره والی سالان چوممه وه بۆ به سههه بۆ پیتاکی سالانه. پیتا که کم له والی وهرگرت. ویستم بگه پیمه وه بۆ به غدا که بیدوورم به بیر هاتهوه—کچه ئەفینداره که. له دلی خۆمدا گوتم: 'به خودا هه تا سه ریکی ئەو کچه نه دهه و نه زانم له گه ل دلداره که ی چی کردوه، ناگه پیمه وه.' ئیدی هه ستام چوم بۆ ماله که یان. سه یرم کرد به رده رگا که یان ئاوپرژین کرابوو، جوان مالدرا بوو. خزمه تکار و ده رکه وان و کۆیله له وئ له به رده رگا پاوه ستابوون. به خۆم گوت: 'رهنگه خه م و په ژاره ی ئەو کچه سه ری کردین و مردبیت و گه وره یه ک له گه وره کانی شار هاتبیته ماله که ی.' له ربه وه هه ستام چوم بۆ مالی جو بهیری کۆری عومه یر. سه یرم کرد ماله که ی وهک که لاوه وایه، به رده رگا که ی که سی لی نییه. به خۆم گوت: 'رهنگه ئەویش مردبیت.' ئیدی له به رده رگا که یان پاوه ستام. گریانم بۆی هات. ئەو شه یرمه خوینده وه:

رهنگه ئیره دیـــــــــــــــــاری یار بیت، بۆیه من لیره لام داوه
له هـــــــــــــــــور و گرمه ده پرسم سو راختی پۆحی که لاوه
که وتومه پین وشوینی هاو رینـــــــــــــــــم، به شوینی له یلا ده زانی
ده زانی که ی مانگ کۆچی کرد، زوحه ل هاتووته ئەو ناوه
له دواي پۆینم، یاسه مه ن و سه لو و چیمه نیش تیدا چوون
به هـــــــــــــــــوی ئە سه رینی چاومه وه ئەوت ده دی وا تیراوه

" که به و شه یرمه شینگیزیم بۆ دانیشتوانی ئەو ماله کرد، له پر دا کۆیله یه کی ره ش هاته ده ره وه و به منی گوت: 'لال بی یا خوا! ئەو لالانه وه یه ت له چیهه؟! ده لئی قه لی ده قرینتی.' به کۆیله که م گوت: 'من لیره هاو رینه که م هه بوو.' کۆیله که گوتی: 'ناوی هاو رینکه ت چیهه؟' گوتم: 'جو بهیری کۆری عومه یری شه ییانی بوو.' گوتی: 'سپاس بۆ خودا هیچی لی نه هاتووه و له هه موو شتیکیشی زۆره: گه وره یی و به خته وه ی و ... به لام خودای به رز و

بېھاوتا خوښه ويستی کچيکي به ناوي بیدووری خستووه ته دلييه وه. نه و خوښه ويستی به سهر و زماني کردووه و له ويی که وتووه، برسي بي و تینووی بي هيچ دهنگي لي نايه و نه داوي خواردن دهکا و نه بؤ قومیک ناو دهگه پي. 'به کويله کم گوت: 'روخسه تیکم بؤ بخوازه بيمه ژووره وه. 'کويله که گوتي: 'گه وره، تو دهچپته لای که سينک که نه و تو بناسن. نه گه نه تناسن، دهگه رينته وه؟' پيم گوت: 'ده بي ده سبه جي بيم بؤ لای. 'کويله که چووه ژووری و پوخسه تی بؤ وه رگرم و گه راوه. له گه لی چوومه ژووری. سه یرم کرد وهک تاشه به رديک، بي جووله له ويی که وتبوو. نه که سي ده ناسی و نه ناوری له کس دداوه. قه سه له گه ل کرد. هيچی نه گوت. نه وانه ی له ويی بوون به کيان گوتي: 'نه گه شيعر ده زانی، به دهنگي که به رز شيعری بؤ بخوينه وه، چونکه پني خوښه و هله دستي قسه ت له گه ل دهکا.'

" 'نیدی من نه و دوو به يته م بؤ خوینده وه:

ليويه باری و رهنگي زهرت پيم ده لين تو عاشقی
 پيم بلای تیری نه فیني کام دل بهر نه نکاوتي
 تا دوينی ده تلاوه ناشقی زار به تیری تو
 چونه پينکراوی نه ورؤکه، په ککه و ته و که نه فتی تو

" 'که جوبه یر شيعره که ی منی بیست، چاوی هه ليتا و پني گوتم: 'هر بڑی، کورپی مه نسوور. 'گوتم: 'گه وره، کارت به من هه يه يان نا؟' گوتي: 'به لي، ده مه ويی کاغه زيک بنووسم، بؤم بهری بؤ نه و کيژه. نه گه وه لامت بؤ هيتامه وه، نه وه هه زار ديناری زيپی سوورت ده ده می. نه گه وه لاميشت بؤ نه هيتامه وه، نه وه دووسه ت ديناری زيپرت خه لات ده کم. 'گوتم: 'چونت بي خوښه وا بکه. ' "

ليزه دا بوو، ماوه ی چيروکی نه مشه ويش کوتايی بي هات و شه هرزاد دريژه ی چيروکه که ی هه لگرت بؤ شه ويکی ديکه.

که شهوی سۆسه د و سی و یه کهم هاتهوه

گوته: "خاوه نَشکۆ، عهلی کورپی مه نسوور گوتوو یه تی: 'ئهن به جوبهیری کورپی عومه یرم گوت: 'چۆنت پهن خۆشه واکه. 'ئیدی به که نیزیکی گوت: 'قهلم و کاغه زینکم بو بیته. ' که بۆیان هینا، ئه و شیعره ی نووسی:

دلم تنگه به قهلمی بۆنخۆشی خۆت یادم بکه
له ده ریای بی بنی عیشقا ده خنکیم رزگارم بکه
لیم بپرسه چۆنی؟ با پیت بلیم چنده درده دارم بۆت
که وتووم له ژوروی که له لایه ده درده چی گیان له سۆت
تیری عیشقت هیند بی به زه به ناخی دلما رۆ چوه
هر چی خۆزگه و بریای تره هه موویم له بیر کردوه

" 'داوی نامه که ی مۆر کرد و دایمی. نامه کهم وهرگرت و چووم بۆ مالی بیدوور خانم. خه ریک بووم ورده ورده په رده کهم لا دها، که چی سه یرم کرد ئه وه ده کهس له که نیزه کان له ده وری بیدوور خانم کۆ بوونه ته وه و ئه ویش وه ک مانگ له نیتو ئه ستیره کاندایه دره وشاوه. هه یچ خه م و په ژاره یه کیش له سیمایدا نه بوو. له و جهنگه یه دا که من سه یری ئه وم ده کرد، ئه ویش چاوی پیم که وت که له به رده رگا راوه ستاوم. گوته: 'ئافه رین کورپی مه نسوور، واکه دیاره شاعیر له خۆرا ئاوا ی نه گوتوه:

هیمن به له خۆشی و ناخۆشیدا
هه بوون تیـــــــــــــــژ به ره و تیندا چوون ده روا

" ' ' کورپی مه نسوور، ئیستا من وه لاهه که ی بۆ ده نووسمه وه تا ئه وه ی گه تی پهن داوی. لئی بستینی. ' گوتم: 'خودا پاداشت به باشی بداته وه. ' ئیدی که نیزیکی نارد قهلم و کاغه زی بۆ بیته و، ئه و شیعره ی نووسی:

لیت ســـــــــــــــــوور بی لیت وه لیوم ناکه وی
بۆ له خۆتی تال ده که ی رۆژ و شه وی؟
عوودی و جوودی خۆت له هه یچ و خۆرا
ده ســـــــــــــــــووتینی له نیتو مه نقه لی خه مدا
که ر بنا لـــــــــــــــــیتی به شه و هه تاکوو رۆژ
لیت هه رام بی خورد و خه و تو شه و و رۆژ
دلنیا به خۆشی له من نابینی
خۆزگه و بریاکانت به خه و ده بینی

که شهوی سنهه و سی و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکور، که بیدوور خانم نامه‌که‌ی ته‌واو کرد، مؤری کرد. گوتم: 'خانم، نه‌و نامه‌یه دهره و نه‌خوشی پی ده‌په‌پئی و گپری دهره‌ون داده‌مرکیتی.' نامه‌که‌م وهرگرت و هاتمه دهره‌وه. خانم قاوی کردم: 'کوپری مه‌نسوور، به جوبه‌یری کوپری عومه‌یر بلی. نه‌مشه‌و میوانی تو ده‌بی.' به‌و قسه‌یه نه‌وهندی دی خوشحال بووم و نامه‌که‌م برد بز لای جوبه‌یر. که چووم، دیتم چاو له دهرگا چاو‌پینی وه‌لامی نامه‌که‌یه. که نامه‌که‌م دایه، وه‌ری گرت. کردیبه‌وه و خویندیبه‌وه. که زانی چ باسه، قیزاندی و به لا داهات. که هاته‌وه سه‌رخو. گوتی: 'کوپری مه‌نسوور، یانی خانم به ده‌ستی خۆی نه‌و کاغه‌زه‌ی نووسی و قامکی خۆی پیندا هیتاوه؟' گوتم: 'گه‌وره‌م، بز که‌سینک که شتیک ده‌نووسی، به قاچی ده‌ینووسی؟!'

" خه‌لیفه! قه‌سه‌م به خودا هیشتا قسه‌کانی من و جوبه‌یر ته‌واو نه‌ببوو که ده‌نگی خرخاله‌کانی خانم هات و وه‌ژوور که‌وت. جوبه‌یر هر که نه‌وی دیت، راست بووه‌وه. تومه‌ز قه‌ت قه‌ت نه‌خوشیش نه‌بووه. که یه‌کتریان له نامیز گرت، نه‌وه‌ی ناساخی بوو تیندا نه‌ما. دوا‌ی نه‌وه جوبه‌یر دانیشت و خانم به پیوه ویتستا. گوتم: 'خانم، بز دانانیشی؟' گوتی: 'کوپری مه‌نسوور، من دانانیشم مه‌گین به‌و مه‌رجه‌ی له‌نیوانمادایه.' گوتم: 'چ مه‌رجیکتان له‌نیواندایه؟' خانم گوتی: 'نه‌فینداران که‌س له نه‌پتی نیوانیان تیناگه‌یه‌نه‌ن.' 'ئینجا خانم ده‌می برده بن گوتی جوبه‌یر و سرته‌یه‌کی له‌گه‌ل کرد. جوبه‌یر گوتی: 'به‌سه‌ر سه‌ر و سه‌ر چاو.'

" دوا‌ی نه‌وه جوبه‌یر هه‌ستا و یه‌کینک له کویله‌کانی نارده دهری. کویله دوا‌ی تاویک که‌راوه. قازیبه‌ک و دوو شایه‌دی له‌گه‌ل خۆی هیتابوو. جوبه‌یر به قازی گوت: 'نه‌و کچه‌ی له‌سه‌ر نه‌وه‌نده ماره‌یی له من ماره‌بکه.' قازی به خانمی گوت: 'توش به‌و کاره رازیبت؟' خانم: 'ره‌زایه‌تی خۆی دهر‌پری.' قازی لیک‌ی ماره‌کردن. خانم ده‌ستی برد و کیسه‌یه‌کی چکوله‌ی دهره‌ینا و مستیکی زپری سوور دا به قازی و شایه‌ده‌کان و نه‌وه‌ی دیکه‌ی دا به جوبه‌یری کوپری عومه‌یر. قازی و شایه‌ده‌کان گه‌رانه‌وه. من به دل‌یکی خوش و که‌یفیکی سازه‌وه دانیشتبووم هه‌تا پاژیکی شه‌و رابرد. نه‌وجار له دلی خۆمدا گوتم: 'نه‌و جووته ناشقن و زور ده‌میکیشه چاو‌ه‌پینی نه‌و کاته ده‌کن و شه‌ویش دهرنگه‌ و اچاکه نه‌من هه‌ستم برۆم له دیویکی دور له‌وانه، هه‌تا به‌یانی بنووم و له‌وان گه‌ریم دووبه‌دوو بن. هه‌رکه من هه‌ستم. خانم ئاته‌گی کرتم و گوتی: 'نه‌وه به‌ته‌مای چیت؟' نه‌من پیم گوت به‌ته‌مام چ بکه‌م.' خانم گوتی: 'دانیشه‌هر کات پیمان خوش بی به‌ریت ده‌که‌ین.' ناچار له‌گه‌لیان دانیشتم هه‌تا لای به‌یانی. نه‌وجار خانم گوتی: 'کوپری مه‌نسوور، نه‌گه‌ر پیت خۆشه‌بخه‌وی، هه‌سته‌بچووه‌فلانه دیو.' ئیدی من چوومه‌نه‌و دیوه و هه‌تا به‌یانی خه‌وتم.

" که پوژ بووهوه، کویلهیهک تهشت و مهسینهیهکی هیتا. دهسنویژم گرت و نویژم کرد. لهوی دانیشتبوم که جوبهیر و گراوهکهی له گهراوهکهی مالی خویان هاتنه دهری. ناو له سر و بسکیان دهتکا. پیروژ باییم لی کردن و گوتم: 'هه شتیک که سهههتایهکی تووشی ههبن، کوتاییهکی خوشی دهبن.' "

" جوبهیر گوتی: 'راست دهههرمووی، ریز و حورمهتی تو لهسهه ئیمه واجبه.' لهریوه خهزنهدارهکهی بانگ کرد و پنی گوت: 'سئ ههزار دیناری زیری سوور بدهیه.' خهزنهدار کیسهیهکی هیتا که سئ ههزار دیناری زیری سووری تیدا بوو. جوبهیر به منی گوت: 'کورپی مهنسور، گهورهییم لهگهله بکه و ئه و دیارییهم لی وههبرگه.' پیم گوت: 'ههتا نهزانه بؤ دواي ئه و شهیدایییهی بیدوور خانم ئه و جار تو وات لینی هات، دیاری وههناگرم.' جوبهیر گوتی: 'کورپی مهنسور، ئیمه جهژنیگمان ههیه نهوورزی پنی دهلین. له و پوژهدا خهلهک دینه دههوه و سواری لوتکه دهبن، دهگهپین و سهیران دهکن. منیش له و پوژهدا هاتمه دههوه و لهگهله هاورپیکانم خهریکی سهیران بووین. لوتکهیکم دیت ده کهنیزی تیدا بوو وهک مانگ دههروهوشانهوه. خانمیش لهنیواندا دانیشتبوو. بیدوور خانم عوودیکی به دهستهوه بوو. عوودهکهی به یازده شتواز ژهنی و گهراوه بؤ یهکهم شتواز و ئه و شتیرهی گوت:

خوایه یاریکی جهفاکاری دهیهی
 دلـــــــپهق و بی بهزه و نازداری دهیهی
 به دهست دهردی بی وهفایی زهلیل بی
 تووشی نوژداریکی بیتبهزه و دل بی
 با بزانی شهو و پوژی عاشقان
 چون پره له ئیش و برک و دهرد و ژان

" 'من به کهنیزهکانم گوت که پاوی بنین.' "

لیرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کوتایی پنی هات و شهههزاد دریزهی چیرۆکهکهی هههگرت بؤ شهویکی دیکه.

که نهوی سینه و سی و سینه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'جوبهیر گوتویه که من گوتم راوی بنین با بروا. هاوړیکانم وایان نارنج بارانکرد که من ترسام لوتکههکایان نوکم بیی. نهوه بووه هوی نهوه دلّم بوی نیکه‌ران بی و بوی لی بدا. بهو جوړه هاته دلّمهوه و ئیتر نه‌چووه ده‌ری و کاری خوی کرد."

"من تووره‌که زیږه‌ی خۆم وهرگرت و گه‌رامه‌وه بۆ به‌غدا. خه‌لیفه که نهو چیرۆکه‌ی له‌علی کورپی مه‌نسور بیست، دلّی کراوه. حه‌کایه‌تیکي دیکه هه‌یه نه‌ویش زور خۆشه.

چیرۆکی خاوه‌نی شه‌ش که‌نیزه‌که

"خه‌لیفه مه‌ئموون رۆژیک له‌ رۆژان له‌ کۆشکه‌که‌ی خوی دانیشتیبوو. گه‌وره گه‌وره‌کانی حوکومه‌ت و شاعیر و هاو‌نشینه‌کانی له‌ لای خۆ کۆ کردبوونه‌وه. یه‌کیک له‌ هاو‌نشینه‌کانی محه‌مه‌د به‌سری بوو. مه‌ئموون رووی تی کرد و گوتی: 'محهمه‌د، ده‌مه‌وی چیرۆکیکم بۆ بگێرته‌وه که قه‌ت نه‌مبیسیتیت. محهمه‌دی به‌سری گوتی: 'خه‌لیفه، شتیکت بۆ بگێرمه‌وه که بیستیتیم یان دیتیتیم؟' مه‌ئموون گوتی: 'کامه‌یان خۆشته‌وه نه‌وه‌یانم بۆ بگێره‌وه.'

"محهمه‌د گوتی: 'خه‌لیفه، له‌ ولاتی یه‌مه‌ن کابرایه‌کی ده‌وله‌مه‌ند هه‌بوو. نه‌و کابرایه‌ جاریکیان له‌ یه‌مه‌نه‌وه هات بۆ به‌غدا. به‌غدای زور پێ خۆش بوو. هه‌ر بۆیه‌ چوو مال و منداله‌که‌شی هینا بۆ به‌غدا. شه‌ش که‌نیزیشی هه‌بوو. یه‌که‌میان سه‌پیکه‌لانه، دووه‌میان نه‌سمه‌ر، سینه‌میان قه‌له‌و و چواره‌میان لاواز، پینجه‌میان زه‌رد و شه‌شه‌میان ره‌ش بوو. به‌لام هه‌موویان جوان و زانا و ده‌سته‌ره‌نگین و له‌ ژه‌نینی عووددا شاره‌زاییان هه‌بوو.

"رۆژیک نه‌و پیاوه که‌نیزه‌کانی له‌ ده‌وری خوی کۆ کردبووه‌وه و داوای خواردن و خواردنه‌وه‌ی کرد. خواردیان و خواردیانه‌وه و سه‌رخۆش بوون. دواي نه‌وه پیاوه ده‌ستی دا پیااله‌یه‌ک و پری کرد له‌ مه‌ی. رووی له‌ که‌نیزه سه‌پیکه‌لانه‌که‌ی کرد و گوتی: 'رومانگه‌که‌م، شتیکی خۆشم بۆ بلی.'

"که‌نیزه ده‌ستی دا عووده‌که و تاله‌کانی توند کرده‌وه و وای ژه‌نی که‌ دار و دیواری هینایه سه‌ما. نه‌و شتیره‌ی خوینده‌وه:

با پیااله‌ پر که‌ین له‌ باده، وهرن با گول هه‌لخه‌ینه‌وه
با گه‌ردوون ژیروژوور بکه‌ین، له‌ نویوه دایرینینه‌وه

گەر لە شـ_____کری خەم ویستی کۆری ئاشقان. بشیوینی
من و ساق_____ی یەک دەگرین و بە فراسا دەیتوینینەو
گەر ئامیتر پینە موترب شتیکی خوشمان بۆ بلی
چە پلە لیدەین و هەلپەڕین، سەرمان لە بیر بەرینەو

" 'کابرا کەیفی ساز بوو، پیالە کە ی فر کرد و پری کردەو. پووی لە کەنیزە
گەنرەنگە کە کرد و پتی گوت: 'کیزی سیماکەش و ئاکار بە هەشتی، گورانیه کی خوشی
خوتمان بە گویدا بچرە.' کەنیزە عوددە کە ی دەست دایە و ئاوازی ئەوئەندە خوشی ژەنی کە
داروبەردی وە جۆش هیتا و ئەو شیعرە ی گوت:

ئازیزان مانگی گولانە وا چاکە چاکى رابویرین
فەرموودە ی پیری موغانە بە دل و گیانی بسپیرین
گەرەیی لای کەس نەماو و شادی تیدە پە پری پۆژی
چار هەر ئەو یە بەرمالیش لە پینا و بادە بفرۆشین
هەوا ی_____کی خوش و دلگیرە خوا یە بینیری ئەورۆ
دلکی خوش، پۆژیکی شاد، تیر بادە ی تیدا بنۆشین

" 'پیالە یە کی دیکە ی پر کرد و بە دەستی یەو رابگرت و بە کەنیزە قەلەو کە ی گوت:
'خە پە گیان، نۆرەتە.' کەنیزە عوددە کە ی هەلگرت و وای ژەنی کە خەمی لە دلان پامالی و
ئەو دوو بەیتە ی خویندەو:

پشکوتوو ه گولی سوور و بولبول سەر مەست بوون
سووفی زیکریان وە لا نا و بەرەو مەخانە چوون
پر کە پیالە با ئیمەش تۆزی خەم بە با دەین
گەر وا نە کە ی ن گەرەین ژینمان بە فیرۆ دەدەین

" پیاو ه دلی خوش بوو. بادە کە ی دەستی هەلدا. یە کی دیکە ی پر کردەو و ئاماژە ی بۆ
لاوازە کە کرد و گوتی: 'رێواسە ناسکە کەم، تۆ بەو دەنگە خوشەت سەر مەستمان کە.'
کەنیزە دەستی دا عوددە کە و بە دەنگیکی خوش ئەو شیعرە ی خویندەو:

بادە هەل دەن ئەورۆ کە تیر بخۆنەو
بەو بادە یە خەمی دل تان بشۆرنەو
دەبا هەموو دل یان خوش بی یەک دوو پۆژە

كەس فریای خەم ناكەوئى بەو تەمەنەوہ

"كابرا گوراحى 'خوش بوو، بادهكەى پيدا كرد و پيالهكەى دەستى پر كردهوہ. ئىنجا نامازەى بۆ كەنيزە زەردەكە كرد و پىنى گوت: 'هەتاوى گەش، شىعەرىكى خوشمان بۆ بخوینەوہ.' ئەو كەنيزەش دەستى دا عوودەكەى و ئاوازی زۆر خوشى لى دا و ئەو شىعەرەى خویندەوہ:

لە هـــــــــــــــيچ پەرسنگىكى موغان نىيە سەوداسەرى وەك من
عەبا لە شـــــــــــــــوینى گرهوى باده و، دەفتەر لە شوینى دن
توبەم كــــــــــــــــردووہ لەسەر دەستى بوتىكى بادهفروش
نەخـــــــــــــــــمەوہ بىن ئەوانەى دەلالن و نەشەبەخشن
جـــــــــــــــــۆگەلەى وام هەلبەستووہ لە چاومەوہ بەرەو ئاتەگ
بەشـــــــــــــــكم لە پەنام نەمامـــــــــــــــىكى بەژن زراف بىنژن

"كابرا تریاکی گولی كرد و پيالهكەى فر كرد و بە لەز تىنى كردهوہ. دەستى بۆ لای كەنيزە رەشەكە راداشت و پىنى گوت: 'رەشىنەى چاو، بچرە.' ئىدى كەنيزە دەستى دا عوودەكە و تالەكانى توند كردهوہ، چەند شىوازىكى تاقي كردهوہ پاشان هاتەوہ سەر ئەوہى سەرەتا و بە دەنگىكى خوش ئەو چەند بەیتە شىعەرەى خویندەوہ:

گول لەبەردەم، مەى لەسەر لەپ و گراو بە دلای خۆ
ســـــــــــــــولتانی جیهان ناگرم ئەمرۆ بە تۆكەرى خۆ
بە باوەرى مە بـــــــــــــــادە حەلالە بۆ ئىمە، بەلام
حەرامە بۆ مە دوور لە دیدارت، سەلوى گولەندام
دايمە من گویم لە ئاوازی چەنگ و دەنگى شەمشالە
چاويش چاوەرپى جامى شەراب و لىوئىكى ئالە
ئارەقخۆر و سەرەپۆم و بەرەلا و تۆلازم من
لەو ولاتەدا ئەوہى كە وا نەبى نایبىنم من

"ئىنجا ئەو كەنيزانە هەستان كرتوشيان برد و گوتيان: 'كامانت بە دلترە؟' كابرا چاويكى لە جوانى و شەنگ و شەپالى هەموويان كرد. جياوازی رەنگەكانى لە بەرچاو گرت و سپاسى خودای بەجى هیتا و پىنى گوتن: 'ئيوە كەستان نىيە كە قورئانى نەخویندبى

و زانسته‌کان فیر نه‌بووبی و پەند و قسە‌ی پیشینیان نه‌زانی. ئیستا داوا ده‌که‌م هەرکه‌سه‌ی هه‌ستی و ڕوو له‌ به‌رده‌نگه‌که‌ی بکا. په‌سنی خۆی بکا و زه‌می لایه‌نی ڕووبه‌ڕووی بکا. من نه‌وه‌ گویم لیتان ده‌بی، نه‌وه‌ی ده‌یلین له‌ ڕووی قورئان و قسە‌یه‌کی نه‌سسته‌ق و پەند و شته‌وه‌ بی. با بزانی چه‌ندتان له‌ باردا هه‌یه. 'ئه‌وان گوتیان: 'به‌سه‌ر سه‌ر و سه‌ر چاو.' "

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه و سی و چوارهم

گوتی: "خاوهنشکۆ، کهنیزهکان گوتیان: 'بهسه سه و سه سه چاوه' ئینجا کهنیزه سپیکه لانه که هستا پرووی له کهنیزه ره شه که کرد و گوتی: 'قوله رهش، من وهک مانگی چوارده دهره وشیمه وه، رهنگم گه شه و ته ویلم شهوق ده داته وه. خودای پایه بهرز له کتینه پیروزه که پیدا به پیغه مبه ره کهی خوی، حه زره تی موسا (د - س) ده فرمووی:

قَالَ تَمَالٌ ﴿١٢﴾ وَأَذِلَّ يَدَكَ فِي حَبِّكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ عَيْرِ سَوْءٍ فِي تَسْعِ آيَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٣﴾ النمل: ١٢

واتا: ﴿دهستت بخه ره ناو باخه لی خۆته وه، دهستت به بهرۆکی خۆت دا بکه، شه گه ره دهستت بخه ره ناو بهرۆکته وه و دهر بیهینه وه دهره وشیمه وه وه کوو پارچه شهستیره یه کی پرشنگذاری لیدی، هیچ دیارده ی نه خوشیشی پیوه نایی. [ئه م دوو موعجیزه به شینکن له و نو موعجیزانه ی پشتگیری پیغه مبه رایه تی توی بین ده که بین و ده یانکه بین به نیشانه ی راستی په یامی تو یو لای فیرعه ون و گه له که ی. واته: چونکه شه وان گه ل و نه ته وه یه کی له ری دهر چوو بوون، له ری بازی حه ق لایان دابوو، له چوارچیوه ی سر و شت دهر چوو بوون، فیرعه ون لافی خودایه تی لیده داو شه وانیش ته صدیقیان ده کردو به خودایان ده زانی ملیان بۆشۆر کردبوو چی بین ده گوتن جی به جتیان ده کرد!!﴾.

دیشان خودای پایه بهرز ده فرمی:

قَالَ تَمَالٌ ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وُجُوهُهُمْ فَمِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٥﴾ آل عمران: ١٠٧

واتا: ﴿شه وان ی روو گه شو روو سپین به هوی شه وه ی که له ژیان ی دونیا یاندا یه کیه تی و ته بایان بهرجه سه ته ده کرد، جیاوازیان له ئاییندا نه ده کرد، شه وان هه تا هه تابه ده که ونه ژیر رهحه تی خودا وه، له به هه شه تا ده مینه وه شه وهنده یان به لاوه خۆشو دلگیره نایانه وی لئی دهر بچن﴾.

رهنگی هیمای بهخته وه ری و جوانی من گه یوه ته شه و په ری خوی و مرخی منی وا بردو وه سه ری که ده کان به منه وه به سه تراونه ته وه. فه رموده ی له سه ره ده لێن که سه یی باشترینی رهنگه کانه و موسولمان شانازی به جلی سه ییه وه ده کا. شه گه ره منیش به وه ی په سنی رهنگی سه یی بده م، درێژدادری ده بین، به لام گوته یه کی کورت و پوخت که به ناکامت

بگه یه نین، باشتره له دریزدادرپییه که قهری به سهر بابه ته وه نه یی. قوله رهش، جارئ چیت دیوه؟ بزانه چیت به سهر دینم! ده لئی ناوکی قه له می، هه ی قه له رهش. شاعیر له په سنی سبی و زهمی رهشدا گوتوویه:

دوریک به هه نیه یه که زیر کردراوه
 کولیک خه لووز به دره میک فرۆشراوه
 قوله رهش له دۆزه خدایه تا هه تابه
 سبی پیست به خته وهره له به هه شتدایه

” ده شگینه وه رۆژیک نوح (د - س) خه وتبوو، دوو کوره که ی که سام و حام بوون، له لای دانیشتبوون. له وه جهنگه یه دا بایه که هات و داوینی کراسه که ی هه لداوه. گه ل و گونی نوح دهرکهوت. حام چاویکی لئ کرد و پیکه نی. سامیش هه ستا دایووشییه وه. له رپوه نوح له خه و رابوو. بهو شته ی زانی که پرووی دابوو. نزای بۆ سام کرد و نزای له حام کرد. سام پرووی سبی و گهش بوو. بوو به یه کیک له پیغه مبه ران و، پاشاکانی لئ که وته وه. حامیش پرووی رهش بوو. هه لات بۆ ناوچه ی حه به شه. هۆزی سوودان له وه چه ی ئه ون. خه لک هه مو له سهر ئه و بۆ چوونه ن که سوودانییه کان ته واو نین. ئه قلسووکن. وته یه که هه یه ده لئین: ’چۆن مرۆفی رهشی ژیر په یدا ده یی؟!‘ لیره دا کابرا به که نیزه سپیکه لانه که ی گوت: ’دانیشه، ئه وه نده به سه. ئه و جار به که نیزه ره شه که ی گوت: ’تۆش هه سته وه لامی بده وه. ئیتر که نیزه هه ستا، ئاماژه یه کی بۆ که نیزه سپییه که کرد و گوتی: ’ئهی تۆ نه ترانیوه قورئان له شه ودا بۆ پیغه مبه ر هاته خواره وه و له قورئاندا خودا ده فهرمووی:

قَالَ تَمَّانُ: ﴿ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ۝ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ۝ ﴾ اللیل: ۱ - ۲

واتا: ﴿سویند به شه و که به تاریکی خۆی هه رچی روناک ی هه یه دایده پۆشی و په رده به سهر بونه وهردا ده دا. سویند ده خۆم به رۆژ هه رکاتی دهرکهوت تاریکی نه ماو بوونه وهر روناک بووه وهر﴾.

ئه گه ره شه و له لای خودا ریزی نه بایه، ئه وه سویندی پین نه ده خوارد و وه پینش رۆژی نه ده خست. یانی تۆ نازانی رهشی یه کیک له دیارده کانی گه نجیتییه و کاتی مووسپیووون رپو له گه نجان ده کا، ئیدی هه چ شتیک ئه و تامه نادا و له مردنیان نیزیک ده کاته وه؟ ئیدی تۆ بۆت نییه سه رکۆنه ی من بکه ی، هه ره وه ک شاعیر ده لئ:

ئەگەر دلقپىك ئەلەو رەشىيەى من
 بە پروتا بتكى بە جورى شىرن
 هيندەت جوان دەكا، ويردى زاران بى
 دايىم بەرباسى لاوى شاران بى
 خەلك بە دەستە بين تا بتبينن
 بە ديتنت هەموو دوش دابمىنن
 بە پىچەوانە گەر خالى سىپى
 كەسى ببىنى لە چەند جىي پىستى
 تازە ئەو كەسە ھەراسان دەبى
 خزم و كەسىشى لىنى نەبان دەبى
 خەلك وەكوو شووم تەماشاي دەكەن
 گەر بۆيان بكرى ھەر خوى لى نادەن

"بەلام سىپلۆك، ئەوھش بزانه ھاوپى و خۆشەويستان ھەر شەوانە لەدەورى يەك كۆ دەبنەوھ. شتىكى زۆر گرینگ ئەوھىە شەو پەردەى دلدارانە و ئەوان لە لۆمەكەرانى دووزمان و خۆتېھەلقوتىن دەپارىزى، ھەر وەك شاعىر لەو بارەوھ دەلى:

ئەمشۆكە تىر مژىم لىوى ئەو چاۋ كەژالە
 تامى شەكرى داوھ بە مەى ئەو لىوھ ئالە
 تىكايە شەو! مەپۆ ھەزار كارىشت ھەبى
 خونچەى پۆژ مەپشكوى، گەر دلېشت خۆشحالە

"ئەگەر من ئەوھندەى شايانىيەتى پەسنى رەش بەدەم، كاغەزى دنيا بەشى ناكە. كە واىە لەوھ زياتر لەسەرى نارۆم. بەلام سىپلۆك، ئەوھندەش بزانه رەنگى تۆ رەنگى كوچكە، جوانى تۆ دل مات دەكا و دلى مرۆ دەگرى. سەرماوسۆلە بۆ ئازاردانى لەپىداماوان. گەورەى رەشىتى لەوھدايە كە قورئان بە قەلەم نووسراوھ، بە رەنگى رەشى مىسك و عەنەبەر ھەلدەلىن. بە نرخىكى گران دەيفرۆشن و بە ديارى دەبىن بۆ پاشاكان. ئەگەر باشترىن شتىش نەبا، خودا گلئەى چاۋى لە رەنگى رەش چى نەدەكرد. شاعىر لە پەسنى رەنگى رەشدا دەلى:

كە چاۋ لە لاجانگت دەكەم
 مانگىش رەش دىتە بەر چاۋم

تو گلینهی چاوی مــــنی
بۆیه رهش دیتته بهر چاوم

” پیاوه که پنی گوت: ’دانیسه، هر نهونده بهسه. ’ ئینجا کابرا به قهلهوه کهی گوت که
هستی. قهلهوه رابوو. ’ “

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆکه کهی هه لگرت بۆ شهوینکی دیکه.

که شهوی سینه و سی و پینجهم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو، کهنیزه قهلهوه که هستا و پرووی له کهنیزه لاوازه که کرد. پووز و بهلهکی وهدهر خستن و باسکی ناسکی لی ههلمالی و کراسی لا دا. زگی وهک ئاوریشم و ناوکی وهک ئالقهی شفره وهدهر کهوتن. گوئی: 'سپاس بۆ خودا وا سیمایهکی جوانی دا به من و منی قهلهو بهدی هانی. له کتیبه پیرۆزه کهیدا ریژی له قهلهوی ناوه و گوتویه: 'وجاء بعجل سمین.' 'سپاس بۆ خودا که منی وهک باخیک خولقاندووه که قوخ و سیو و ههنارم هیه. خه لک حهزیان له مامری قهلهوه و دهیخون. قهلهوی شانازییه، بهلام توی له رچی؟ لینکت دهلنی هه دهلنی تهشییه. تومهز له بهر خور وشکیان کردوویتهوه. مالته، هیچی وات نییه دلت پی خوش کهن، هه وهک شاعیر دهلنی:

پهقوتتهق وهکوو مهلیچکی بیگیانی
له چااو من تو هه یه کسه ره ئیسقانی
تا من لـــــهوی بم، کی له تو دهروانی؟
تا نهرمه بی ئیسقان به هیچ نازانی

" کابرا به کهنیزه کهی گوت: 'دانیسه.' ئینجا پرووی له کزه که کرد و ئاماژهی دایی که هستی. کهنیزه لاوازه که وهک خه لقه سهلویک راست بووهوه. بهژن و لاق و لهتهری تومهز داری حهیزهران و چله ریحانهیه. گوئی: 'سپاس بۆ خودا که منی ئاوا جوان و ریکوپیک ئافرانوووه. من له خه لقه سهلو دهچم که هه موو کهس خووشی دهوی و حهزی لیتیهتی. ئه کهر ههستم، زور سووک و ئاسان هه لدهستم و، ئه کهر دانیشم چالاکانه داده نیشم. کهس نالی: 'دوسته کهم دهلنی فیله' یان 'دهلنی دیوه هه تا دهجولیتیهوه دیق ده کهم.' به لکوو وهک نه مامه سهلویکم دهچووینن. کهیشتن به من، کهیفی ئاشقان ساز دهکا و دلخوشیان دهکا. دیتنی من دهبیته هوی گه شانوهی ئاشقان و، پتکه نینم روحیان شاد دهکا. وهک ئه وهی من لکه حهیزهران یان چله ریحانه بم و هاوتام نه بی. وهک دهلین:

له نیو هه موو خاسییه کاندای کزی وه بهر من کهوتوووه
پیو و بهز و گوشتیه رزیو وه بهر قهلهوان کهوتوووه

۱. واته: "گوئیکی قهلهوی هینا."

له جنيه كى ديكه دا ده لى:

له شولارم چوست و چالاک
دوور له نه خوښى وهک که لاک
جهسته ی من قهت بؤگن نابى
ئاره قاوى و چلکن نابى
جهسته ی تۆ به دایمه پیسه
چهور و بؤگن و نه گریسه
ئای که چهنده به خسته وهرم
قهله و نیم و کز و له یم

" 'دهی چون ناشق و عودالی که سینکی وهک من تابن. ئەگەر خوښه ویسته که م
بیهوی بی بۆ لام، منیش دهچم بۆ لای. ئەگەر ئەو رامینکشی، منیش ئەو راده کیشم. به لام
توی قهلهوی چاره پەش، جارێ به قهه فیلیک دهخوی. ههستان و دانیشن له گهل تۆ خوش
نیه. ئەو ورگه زلهت هیچ جوانیه کی تیدا نیه و ههر بۆ سه ربین باشی. بۆ ههلسووران
و شت نابى. یه کیک گالته یه کت له گهل بکا، خیرا توورپه دهبی. به قانه قدیله و شه ره چنگ زوو
ناره حهت دهبی و نازونووزت لی نایه و زۆریشت لی ناههزه. که به ریندا ده پۆی، ماندوو و
شه کهت دهبی. تیرخواردنت نیه. نه جووله یه کت ههیه و نه خیر و به ره کهت. بئجگه له
خوادرن و خهوتن هیچی دیکهت له دهست نایه. ههر ده لینی خهگه ی فوودراوی، یان فیلی
گوراوی. ههر خیرت تیدا نیه. لهو باره وه قهله و سه رکۆنه کراوه، گو توویانه:

قهله و ناشارد رینه وه له هیچ کوپیهک
کز جینی ده بینه وه له هه موو جینهک
سووکى شادی رۆحه و، قورسی خه می دل
شادی رۆح ده کرم، ده فرۆشم خه می دل
له شی لاواز سووک و چالاک و گه شه
ههر قهله وه ته پلۆس و چاره پەشه

" ئیدی کابرا پنی گوت: 'دانیسه، ته واوه.' دواپی روى له که نيزه زهرده که کرد. که نيزه
زهرده که ههستا و روى له که نيزه ئەسمه ره که کرد ... "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژهی
چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شهوی سینه و سی و شهام هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، 'که نيزه زهرده که پرووی له که نيزه ئه سمه ره که کرد و گوتی: 'خودای بهرز و بيهاتا له قورئاندا باسی پهنگی منی کردووه و په سنی دهکا و منی به سه رهنگه کانی دیکه دا نرخاندووه و فرموویه تی: 'صفراء فاقع لونها تَسْرَ الْاَلنَظْرَيْنِ. پهنگی من باشترین پهنگه و له پهنگی خۆر و مانگ و ئه ستیره کانه. من جیی ئیره یی و مانگ و موشته ریم و، ولاتی دهلالی و دل به ریم. پهنگی من وهک زیړه و له بهردلانم و قازانجی زۆرم ههیه. شاعیر له په سنی مندا دهلی:

تۆ که وهک هه تاو زهرد و جوانی
له زیـــــــــــــــــریش زیاتر له بهردلانی
ناچـــــــــــــــــی له یادم زهرده زیړینه
زهردی تۆ مایه ی پرووناکی ژینه

" هۆ که نيزه ی پهنگ ئه سمه ر تۆ پهنگی گامیشی، خه لک رقیان لیته. هه ر شتیک به پهنگی تۆ بی، لای خه لک په سندنیه. پهنگی تۆ هیمای خه م و ماته مه. قه ت دور و گه وهه ر و زیو و زیړ به پهنگی تۆ نابین. ئه وهنده ی ده ست تیره ده ن و بتسوون و به دورتا بین. ناحه زتر ده بی. ئارایشته که شت نه ما، ئه وهنده ی دی ناحه ز ده بی. نه ره شی په سنت، بکه ن: نه سپیت پیتدا هه لبلین. هه ر بۆ پیتدا هه لگوتن نابی. وهک له و باره وه ده لین:

که ســـــــــــــــــیــــــــــــــــک ئاوهزی رینوینی بی
ئاشقی شــــــــــــــــی گه نمرهنگ نابی
هه گه ر ئیشــــــــــــــــتیا شــــــــــــــــی بۆ گه نم بچــــــــــــــــی
ژینی دنیا شــــــــــــــــی له ده ست دهرده چــــــــــــــــی

" پیاوه که پیتی گوت: 'باشه تۆش دانیشه.' پرووی له که نيزه گه نم پهنگه که کرد، یانی هه سته. ئه و که نيزیکی پرووخۆش و بالا بهرز، خاوه نی جوانی تاییه ت و فریشته ئاسه. مووعه به رین و په هوشت جوان، ناو قه دباریک و سمت خه ر، له شینکی له ئاوریشم نه رمتر و زولفه کانی له قیر په شتر بوون. گورج به ئاماژه ی خاوه نه که ی هه سته و گوتی: 'سپاس بو

۱. واته: "به پهنگی زهرد که بینه ره کانی شاد دهکا." به شینک له ئایه ی ۶۹ ی سووره ی به فهره.

خودا که منی ئاوا جوان بەدی هانی. نه زۆر قهلهو، جینی لۆمه بێ و نه زۆر له ر تیزه جار بێ. نه وهکوو بهلهکان سپی و نه وهک رهشان قوله رهش و پیسم. بهلکوو من رهنگی جینی پهسندی ژیران و هیژا و بلیمهت و هونه رهنهاندانم. به هه موو زمانه که کان په سنی که نم رهنگیان کردوو و پێشان له هه موو رهنگه کان له سه رتره. هه ر وهک شاعیر دهلی:

ئهو ئه سمه ره که جوانیی هه موو دنیای له لایه
چاوی مه ست و بزهی لیو، دلی شادی له لایه
که رچی سه ولتانی دلان زمانخوشانن، به لام
سه وله یمانی زه مه لکه وانهی له لایه
خالی ره شی سه ر گونای یاری خوین شیرینی من
نه یینی ده نکه که نمی باواده می له لایه

" رهنگی من په سه ندی پاشایانه و به ژنیکی ریک و پیکم هه یه و جه سته م وهک ئه لماسه. نرخم گرانه. من له خوینشیرینی و ئاکار و ره وشت و زمانزانیدا که یشتوو مه چله پویه. شوخی و ده ستبازی و ئیشقبازی له گه ل من خۆشه. به لام تو که نیزه زهرد و رهنگه پریوه که هه ر ده لیتی ته رسی. سه روچاوت ده لیتی سه روچاوی کونده یه. تامت وهک تامی که کره وایه. هه رکه س له گه لت تی خزی، پشووی لی ده بری و ده بی خۆ بو مردن ساز کا. ئه وهی جوانیه تیتدا نییه. له و باره وه له په سنی هی وه کوو تۆدا ده لین:

ببزارم له خه قسه و ئاکارت
هیند نا په سه نده وته و رهفتارت
زه ردییه که ت ده لیتی رهنگی شه مچیه
هه ناسه که شت دوو که له که یه

" که که نیزه که شیعه ره که ی ته واو کرد. کابرا پنی گوت که دانیشی. "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکتی دیکه.

که شهوی سینه و سی و جهونم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، که که نیزه که قسه کانی ته واو بوو، کابرا گوتی: 'دانی شه و نه وندد به سه.' دوی نه وه پیاوه که که نیزه کانی ناشت کرده وه. یه کی خه لاتیکی باشیشی دانی و که وهری گرانبایی پیشکش کردن.

"خه لیفه، من له هیچ جینه ک که نیزی تاوام نه دیوه."

"که مه نمون نه و چیرۆکه ی له محهمه دی به سیری بیست، گوتی: 'محهمه، نه و کابر یه مه نییه مالی له کوئیه تا نه و که نیزه نام بۆ بکری؟' محهمه به سیری گوتی: 'خه لیفه. بیستومه که کابرا هۆگر و نه ویندای که نیزه کانیته ی و ناتوانی لیتان جوئ بیتته وه."

"مه نمون گوتی: 'بۆ هر کام له که نیزه کانی یه کی ده هزار دینار بیه."

"ئیدی محهمه دی به سیری شهست هزار دیناری هه لگرت و چوو بۆ مالی کابر یه مه نییه که. که چوو بۆ لای نه و پیاوه، گوتی: 'خه لیفه ده یه وئ که نیزه کانی تو بکری و شهست هزار دیناری شه به مندا بۆ ناردوی. تو له بهر دلی خه لیفه شه بن، بیانفرۆشه.' نه و کابرایه که نیزه کانی بۆ خه لیفه نارد. که که نیزه کان چوونه لای خه لیفه، خه لیفه کۆریکی خۆشی بۆ گرتن. له گه لیان دهستی کرد به وتووژ. هه تا ماوه یه کی زۆر خه لیفه شه و رۆژ له گه لیان بوو. دوی ماوه یه ک خاوه نی نه و که نیزه نه ییتوانی شان وه بهر قورسایه دووری نه وان بدا و تاقت بیتن. هر بۆیه نامه یه کی بۆ خه لیفه نارد و نه و دوو به یته ی تیدا نووسی:

له تاوی دووری نه و شه شه بته لـــــــشه زینوم
له دهستم داوه شه شه شت و تــــاله نه م ژینه م
هۆش له سه رم و ره نگ له پووم و بینای چاوانم
هینمی دل، تاقتی له شه، ئـــــــرامی گیانم

"که نامه که گه یشته دهست خه لیفه. جلی باش و گرانبایی له بهر که نیزه کان کرد و شهست هزار دیناری دانی و ناردنییه وه بۆ لای خاوه نه که یان. که نیزه کان چوونه وه لای خاوه نه که یان. کابرا به دیتیان گه شاوه و له گه لیان دهستی کرد به عیش و نوش و خوشرابواردن هه تا تیکدهری خۆشی به سه ریدا دان.

چیرۆکی دەمۆدەستۆیژی ئەبوونەواس

"یەکی دیکە لەو چیرۆکەکانە ئەوەیە کە خەلیفە ھاروونەپرەشید شەوێک لە شەوان خەوی زراپوو، فکریکی گەرەمی بە زەین گەیشت. ئیدی ھەستا بە دەوری کۆشکدا دەگەرا کە تووشی دیویک بوو، پەردەیک بە دەرگاکیدا درابوو. کە پەردەکە لە لای سەرەوە تەختیکی دیت تارماییەکی لەسەر خەوتبوو. لە لای چەپ و راستی خۆشی مۆمی داگیرساندبوو. خەلیفە ھەر وا سەیری دەکرد کە لەپڕ دیتی ئەو دەفریک مەیی کۆن لەویە و پیالەییەکیشیان لەسەر داناو. خەلیفە پیتی سەیر بوو. لە بەر خۆیەو گوتی: 'ئەو بادە و موم و تەختە لە کۆی و ئەو داوولە لە کۆی؟! ئیدی لە تەختە کە چوو پێشی، کەچی دیتی ئەو کچیک لەسەر تەختە کە خەوتوو و قژیشی بەسەر دەم و چاویدا داو. قژەکە لەسەر دەم و چاوی لا دا. سەیری کرد ھێندە جوانە، سەیر. وەک مانگ دەدرەوشی.

"ئیدی خەلیفە پیالەییەکی مەیی ھەلدا و لە سیمای جوانی رام. ئەوچار سەری بردە پێشی و ماچیکی خالەکە سەر گۆنای کرد. کێژە خێرا لە خەو راپوو. گوتی: 'یا أمین الله ما هذا الخبر؟' خەلیفە گوتی: 'میوانیکە و بەو شەو لیت پەیدا بوو، دەبی ھەتا بەیانی میوانداری بکە.' کەنیزە ھەستا مەیی ھینا پێشی و دەستیان کرد بە مەیخواردنەو. کەنیزە عوودیکی ھینا و تالەکانی توند کردەو و دەستی کرد بە ژەنینی. بیست و یەک شیوہی تاقی کردەو. دواي ئەو ھاتەو سەر شتیوازیکیان و بە ئاوازیکی خۆش و شادەو ئەو چەند بەیتە گوت:

تو کە پیت وا بوو ھیچ شتیک وەکوو دووری یار نییە
بیتوو ھیوایک ھەبی، ئەوئەندەش زناز نییە
دەبا خەلک بزائن ھۆی ئەسیرینی چاوی مـــــــن
سەیر لەوئەدایە کە دەگریم کەس بێدار نییە!
نووکی برژانگم لەسەر پرووی زەرد و لاوازی من
دەردی دل ئینشا دەکا پتویست بە وتار نییە

"کە کەنیزە کە شیعەرەکە خۆیندەو، گوتی: 'خەلیفە، من لەتم لیکراوم.'"

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژە
چیرۆکەکە ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

۱. واتە: "خودایە ئەو چ باسە؟"

که شهوی سینه د و سی و هه شتم هاته وه

گوتی: "خاوه دشکو، نه و که نيزه گوتی: 'خه ليفة، من ستم لیکراوم. خه ليفة پنی گوت: 'کی ستمی لی کردووی؟' که نيزه گوتی: 'کوره کهت له میژه منی به ده هزار دینار کرپوه و دهویست من به دیاری بدا به تو. زبیدهی ئاموزات دوو به رابهری نه و نرخه ی داوه تی و پنی گوتووه که من له و دیوه دا به ند بکا و له تو م بشاریته وه. 'خه ليفة پنی گوت: 'من چی بکه م؟ چیم له دهست دی بۆ تو ی بکه م؟' که نيزه گوتی: 'تکای نه وه ت لی ده کم شهوی دادی له لای من بی. 'خه ليفة به لیتی دایه و که نيزه که ی له ویدا به جی هیشت و رویشت. که به یانی له سهر کورسی ده سولات دانیشت، داوای نه بوونه واسی کرد. نه یاندیته وه. به په رده داری گوت: 'بکه ونه پیوشوینی و ببیننه وه.'

"که چو به دوایدا گه را، دیتییه وه. سهیری کرد له مه یخانه له بهر ده هزار درهم گلپان داوه ته وه. په رده دار که نه بوونه واسی دیت، هه والی پرسسی. نه بوونه واس به په رده داری گوت: 'هه زار درهم قه رزباری نه وانم و ناهیلن بیمه ده ری.' په رده دار گه راوه بۆ لای خه ليفة و باسی نه بوونه واسی بۆ گه راوه. خه ليفة فه رمانی دا هه زار درهمیان هیتا. دای به په رده دار و گوتی: 'بچووه نه بوونه واسی پنی رزگار بکه.' په رده دار درهمه کانی برد و نه بوونه واسی رزگار کرد. هیتایه لای خه ليفة. که نه بوونه واس له پیش خه ليفة راوه سستا. خه ليفة پنی گوت: 'شیعریک بلنی که 'یا امین الله ما هذا الخیر' تیدا بی. نه بوونه واس گوتی: 'وهی به سهر سهر و سهر چاو.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و سی و نویم هاته

گوتی: "خاوه نشکو، نه بوونه واس گوتی: 'به سهر سهر و سهر چاو.' ئیدی له جیوه نه و شیعره ی خوننده وه:

دویشه و لای دابوو له نیوهی شهوی
خه یال نهیده هیشته خهوم لی بکهوی
هه سـوورامه وه، تووش نه و دیوه بووم
که چاوم پنی کهوت ئیدی به کسه چووم
که چوومه ژووری رهشاییه کم دی
که ورد تینی رامام دیتم دهجمی
که چـی نه و ژنه له شزیوینه بوو
به بسکی رهشی خوی داپوشیوو
مانگ که می دینا، دمبه ده می ده کرد
به رهزا شهرمی له بسکی ده کرد
خـواردمه وه من له ده فری باده که ی
هـوشی لی بریم سیحری چاوه که ی
من به پیشه رمی چـوومه سهر سهری
ماچم کرد لئوی شیرین و ته پی
کیژه راپه پی گرتی سه رسامی
که چی لئی پرسیم به زمانی سامی
'یا امین الله ما هذا الخبر؟'
به مهستی و نازه وه لیم هاته بهر
گوتم هاتووم و ریم که وته ئیره
چاو مهست میوانتم ریم بکه خیره
خزمه تکاریی تو بوم شانازییه
تو پیم رازی بی من هه دم چیه؟!

"خهلیفه به نه بوونه واسی گوت: 'خودا بتکوژی، ده لئی تو له وی بووی!' دوی نه وه
خهلیفه دهستی نه بوونه واسی گرت و بردی بۆ لای نه و که نینه. نه بوونه واس ده موده ست
نه و شیعره ی گوت:

من چاوم به کچی جوان و دهلالی و نهکه و تووه
قژی هیند له بهردلان و پهخته و گهشم نه دیتووه
گهر بیتوو پرووی دانه پوژی نه و دل پهق و له شچه رمووه
بوئی بسکی هاوار دهکا که جیهانی شیواندووه!
تو که که مال و چه_____الت و هاوته ریبی یه کترن
دلنیام گهر خوت دهر بخی کیشته له بازار خستووه

”کاتیک نه بوونه واس شیعره که ی ته واو کرد، که نیزه که پیاله یه کی مه ی بو خلیفه تی
کرد و دهستی دا عوده که ی، به دهنگیکی خوش نه و دوو به یته ی گوت:

نه مشه و له گهل نه و دل به ره مه ستی ده که م
ده ستی ک له نیو بسک و قژی خاوی ده خه م
ده لیم: 'چونه من له تودا نابینم نه و
سوز و نه قینه ی من بو توی هه ست پیده که م؟!'
ده مه هوی بو جارنیکیش بی بمده ی تی تو
له دهوله تی نه و جوانییه ت ماچیک بکه م

”خلیفه فه رموی مه ییکی زوریان دا به نه بوونه واس. هه تا ته واو شه رخوش بوو.
هوشی له جیی خوی نه ما. دوا ی نه وه ش پیاله یه کی دیکه ی دایه. نه بوونه واس قومیکی لی
خواردوه و دهستی راده شت. خلیفه فه رموی پیاله که ی له ده ست و هر گرن و بیشار نه ود.

”که نیزه پیاله که ی لی و هر گرت و شار دیبه وه. ئینجا خلیفه شیر ی لی دهر کینشا و له سه ر
سه ری نه بوونه واس را وه ستا. نووکه شه قیقی له نه بوونه واس دا. نه بوونه واس وه هوش
هاته وه. سهیری کرد نه وه خلیفه به شیر ه وه له سه ر سه ری را وه ستا وه. نه بوونه واس
سه رخوشییه که ی په ری. خلیفه پتی گوت: 'شیریک بلئ و من ناگاداری نه و پیاله یه که ود
که به دهسته وه بوو، دهن ده تکرزم.' نه بوونه واس ده م و ده ست نه و شیر هی گوت:

خالیکی جوان له سه ر گونایه تی
مسکین خالیکه له سه ر په ری سپی
به گالته پیاله ی له من رفاندووه
به و گالته شیر نه ی منی تاساندووه
شاردوویه ته وه نه و ش _____خه جوانه
شوینه که ی نا _____یم میرم لمانه

”خەلیفە پىي گوت: ’خودا بتكوژئ. چۆنت بە شوپىنى پيالەكە زانى؟!‘ ئەوجار خەلیفە ناردى ديارىيەكى باش و ھەزار دیناریان بۆ ھیتا و ئەبوونەواسیش بە دلئىكى خوشەوھ مالاوایی لە خەلیفە کرد و رۆیشتەوھ.

چىرۆكى دلاوایی سەگ

”يەكئىكى تر لەو چىرۆكانە ئەوھىە كە كابراییەك ھىچى نەبوو، زۆر قەرزبار بوو. ژيانى بە سەگەمەرگى تىپەر دەرکرد. وای لئ ھات مال و مندالی بەجئ ھىشت و لە شار وەدەر كەوت. سەرگەردان لەو شار بۆ ئەو شار دەرپۆیشت. كەساس و ھەناسەسارد. دواى ماوھىەك پنى كەوتە شارىك. لىقەوماو و چارەپەش، برسسى و داماو چووھ كۆلانئىكەوھ. سەیرى کرد ئەوھ كۆمەلئىك لە گەورە گەورەكان دەرپۆیشتن، ئەویش لەگەلیان كەوت. گەيشتنە شوپىنئىك كە زیاتر لە مالى پاشا و شت دەچوو. ئەو پیاوھش لەگەلیان چووھ ناوھ. پیاوئىك لە لای سەرەوھى ئەو شوپىنە دانىشتبوو. پیاوئىكى ماقوول و رىكوپئىك و بەشانوشكو بوو. گەورەيى لە تەوئىلیدا ديار بوو. كۆیلە و خزمەتكار لەبەردەمى ریز ببوون. ئەو پیاوھ كە ئەو كۆمەلە خەلكەى دیت، لە بەریان ھەستا و ریزی لئ گرتن. كابرە ھەزارەكە بەو دیمەنە ئەوھندەى دى خەجلا و سەرى لئ شتوا.“

لئزەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایی پئ ھات و شەھرزاد درئزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که شهوی سنه‌د و چنهم هاته‌وه

گوته: "خاوه‌نشکۆ، ئەو کابرا چاره‌په‌شه به دیتنی ئەو دیمه‌نه ترسی ری نیشته. به دیتنی ئەو ده‌بده‌به و که‌بکه‌به‌یه لاقی له بهز کهوت و ورده‌ورده کشاوه دواوه. چوو له سووچیک دوور له‌وان به تاقی ته‌نی دانیشته و به سه‌له‌وه چاوی له‌ملا و ئەولا ده‌کرد. وا بوو له نه‌کاو پیاویک هات چوار سه‌گی پی بوو. ئەو سه‌گانه ئاوریشم و دیبای جوراوجوریان له بهر کرابوو. قه‌لاته‌ی زیڤ و زیویان له ملدا بوو. دوايه ئەو سه‌گانه هه‌ریه‌که‌یانی به جودا له شوینتیک به‌سته‌وه و، رۆیشته. دواي ماوه‌یه‌ک هاته‌وه، یه‌کی ده‌فریکی زیڤینی پر له خوارده‌مه‌نی خوشی بۆ هیتان و هه‌ریه‌که‌ی هی خۆی له پیش دانان. بۆخۆی چوو به لای کاری خۆیه‌وه. کابرای هه‌ژاریش له برسان هه‌ر سه‌یری خوارنی سه‌گه‌کانی ده‌کرد و خواخو‌دای بوو بچی له‌گه‌ل له سه‌گه‌کان ده‌ست بکا به خواردن. که‌چی له ترسان نه‌یده‌وی‌را. به ریکه‌وت یه‌کیک له سه‌گه‌کان چاوی به کابرا که‌وت. هه‌ستی کابرای خوینده‌وه که برسییه‌تی. هه‌ر بۆیه ده‌ستی له خواردنه‌که هه‌لگرت و کشاوه. کابراشی تینگه‌یاند بچی بخوا. کابرای داماو چووه پیشی و که‌میکی خوارد. ویستی بکشیته‌وه و برواته ده‌ری. که‌چی سه‌گه‌که تینگه‌یاند که ئەو ده‌فرانه به‌و به‌رماوانه‌وه هه‌لگری و بیانیا. هه‌ژاره چوو ده‌فره‌کانی هه‌لگرت و وه‌ده‌ر که‌وت. که‌سیش به شوینیدا نه‌چوو. له‌و شارده رۆیشته بۆ شاریکی دیکه. ده‌فره‌کانی فرۆشتن و پینداویستی مالی کری و گه‌راوه بو شاره‌که‌ی خۆی. ده‌ستی کرده دان‌وسان. شتی ده‌کری و ده‌یفرۆشته‌وه. وای لی هات قه‌رزه‌کانی داوه. بزق و پۆزی زۆر بوو. ماوه‌ک هه‌ر له شاره‌که‌ی خۆیان ماوه. پۆژیک گوته: 'ده‌بی بچمه‌وه ئەو شاره دیارییه‌کی باش بۆ گه‌وره‌ی ئەو شاره به‌رم و پارهی ئەو ده‌فرانه‌یان بده‌مه‌وه که یه‌کیک له سه‌گه‌کانی دایمی.'^۱ وا بوو پۆژیک چوو دیاری شیاوی کری. نرخێ ده‌فره‌کانی هه‌لگرت و به‌ره‌و ئەو شاره به‌رپی که‌وت. رۆیشته رۆیشته هه‌تا گه‌یشته ئەو شاره. له کۆلانه‌کانی شاردا خولاوه هه‌تا گه‌یشته ئەو گه‌ره‌که. ئەو شوینه‌ی دیته‌وه، که‌چی کاول ببوو. بیجگه له که‌لاوه کۆنیک، هیچ که‌س و هیچ شتیکی لی نه‌ما‌بوو. به‌و دیمه زۆر نا‌په‌حه‌ت بوو، ئەو شیعهره‌ی شاعیری بیر که‌وته‌وه:

ئەو شوینه دل‌گره‌ی گولستانیک بوو چه‌لان^۱
ئیس‌تا کاولاشیکه مه‌کۆی کوند و چه‌قلان
ئەو کۆشکه‌ی من دیم وه‌ک باخی ئی‌ره‌م رازاوه
که‌لاوه‌یه‌که ئیس‌تا هه‌مووی تیک رووخاوه

۱. چهل: جار، به‌شیک له زه‌مانی رابردوو.

”ئەو پىاۋە كە ئاۋاي دىت، تەۋاۋ مات و مەلوول بوو. خەمبار لەۋى راۋەستابوو كە كابررايەكى ھەژارى دىت. لە تاۋانى دلى لەرزى و بەزەبى پىندا ھات. پىنى گوت: ’دەزانى رۇژگار چى بەسەر خاۋەنى ئەو مالا ھىناۋە؟ ئەو ھەموو كۆيلە و كەنيز و دادوبۇدبىيە لە نەستاندوۋەتەۋە؟’ ئەو پىاۋە ھەژارە گوتى: ’خاۋەنى ئەو مالا منم. ئاۋام لى بەسەر ھاتوۋە. رۇژگار ئاۋا تىكى شكاندووم. ئەو قسەيەي پىغەمبەر راستە كە فەرموۋىيەتى: ’خودا بەرز و نوييان ھەتا سەر لە ئاستىكدا ناھىلئەتەۋە. نەوييان بلند دەكا و، بلندانئىش نەۋى. من خاۋەنى ئەو مالا بووم و كۆيلەي ۋەك مانكى چۈرەدە و كەنيزەي خۇراسام بوون. بەلام رۇژگار لەبەر ھەندىك ھۇكار كە ھەر بۇخۇزى دەزانى، تەۋاۋى ئەۋانەي لە من سەندەۋە. جا ئەو پىرسىيارەي تو ھۇكارىكى ھەيە. دەي پىم بلنى چى بوۋە و بۇ ئەۋەندە بەلاتەۋە سەيرە؟’ ئىدى كابررا تەۋاۋى رۇدداۋەكەي بۇ گىراۋە و پىنى گوت: ’ئەۋە من ئەو دىيارىيەم بۇ تو ھىناۋە. ئەۋەش پارەي دەفرە زىرەكانتە كە بوۋە ھۆي ئەۋەي من لە ھەژارى و دەستتەنگى رۇزگارم بى و ژيانم ئاۋاي لى بىتەۋە. ’ ئەو پىاۋە ھەژارە كە ئەۋەي بىست، سەرىكى راۋەشانەد و دەستى كىر بە گىريان و گوتى: ’ئەرى كاكە، پىم وا بى تو شىت بوۋى، دەنا چۇن ژىر قسەي وا دەكا؟ چۇن دەبى يەكىك لە سەگەكانى من دەفرىكى زىرەن بىد بە تو، ئىستا من پىم ئەۋەت لى ۋەرگرمەۋە؟! ئەگەر من لە برسان بىرم، دىارى سەكى خۇم ۋەرناگرمەۋە! بە خودا لىت ۋەرناگرم. بە سىلامەتى بگەپتوۋە بۇ شارەكەي خۇت. ’ ئىدى كابررا داھاتەۋە لاقى ماچ كىر و دۇعاي بۇ كىر و مالاۋايى لى كىر و گەراۋە. لە گەپانەۋەدا ئەو بەيتەي گوت:

ۋەجاسى چاكەكاران ھەر پوون بى
پىسكە و خۇپرىگەل با دوايان بىرى

چىرۆكى فېلبازى چالاک

”يەكى دىكە لە چىرۆكەكان ئەۋەيە كە سنوورى ئەسكەندەرىيە والىيەكى لى بوو ناۋى ھىسامەددىن بوو. شەۋىك لە شەۋان لەسەر كە تىكى گەرە دانىشتبوو پالى بە بالگەيەكەۋە دابوو كە يەكىك لە پىاۋەكانى سنوپاكەي ھاتە لاي، پىنى گوت: ’گەرەم والى، من ئەۋەشە ھاتمە ناۋ شارەۋە. چوۋمە فلانە كاروانسەرا و تا بەيانى خەۋتم. كىسەيەكم بى بوو دوۋەزار دىنارى تىدا بوو. كە ۋە خەبەر ھاتم، سەير كىر كىسەكەم لە ھەگبەكەمدا نەماۋە. ’ والى بە فەرماندەكانى گوت: ’بىرۇن ئەۋەي لە كاروانسەرادا بوۋە بىھىتن. ’ ھەموۋيانى لە دىۋىندا بەند كىر ھەتا بەيانى. كە رۇژ بوۋەۋە، ھىتانىيە دەرى و كابررا سوپاىيەكەشى بانگ

کرد. ویستی نازاریان بدا. له پردها پیاویک له نیتو خه لکه که هاته ده ری و له پیش والیدا
راوهستا.

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پێ هات و شه هرزاد درێژدهی
چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکدی دیکه.

که شهوی سینه و چل و په کهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، پیاویک له نیتو خه لکه که وه در کهوت و هاته لای والی و نه و کابرا سوپاییه راوه ستا و گوتی: 'گه وره م والی، نه و خه لکه نازاد که با برون، نه من کیسه که ی نه و کابرایه م له هه گبه که ی دهر هیناوه.' ئیدی کیسه که ی له قولی کراسه که ی دهر هینا و له پیش والی و نه و کابرا سوپاییه داینا. والی به سوپاییه که ی گوت: 'نه تو کیسه ی خۆت وه گیر که وتوه و کارت به نه وانی دیکه نه دای.' خه لکه که دوعای به خیریان بۆ نه و پیاوه کرد. دوا ی نه وه پیاوه گوتی: 'جه نابی والی، نه وه ی که بۆ خۆم نه و کیسه یه م هیناوه بۆ نیوه، نه وه نازایه تی نییه. بگره نازایه تی نه وه یه که دیسان نه و کیسه یه له و کابرا سوپاییه بدزمه وه.' والی گوتی: 'زۆرزان نه و کیسه یه ت چۆنا و چۆن دزی؟! گوتی: 'والی، له میسر له بازاری سه رافییه کاندرا وه ستابووم. نه و کابرایه نه و پارانه ی گۆرپییه وه و له وه هه گبه یه ی خست. نه من کۆلان به کۆلان به دوایدا رۆیشتم. هه ر دهر فته نه بوو لئی بدزم. دوا ی نه وه نه و کابرایه سوار بوو، رۆیشتم. نه من شار به شار که وتمه شوینی. فروقی زۆرم له کار کرد، هه ر نه متوانی بیاندم. نه و که هات بۆ نه و شاره، منیش به دوایدا هاتمه نیتو شاره وه. که چووه کاروانسه راوه، نه منیش چوومه په نای. چاوه رێ بووم تا خوی لئ کهوت و پرخی لئ هه ستا. نه رم نه رم به نه سپایی و له سه ره خۆ چووم به و چه قویه هه گبه که یم بری. به و جزره کیسه که م دهر هینا.' ئیدی کیسه که ی له به رده م والی و سوپاییه که هه لگرت و کشاوه دواوه. خه لکه که وایان زانی نه وه شیوه ی هه لگرتنه که یان پێشان دها. که له پردا دهر پری و له و لاوه خۆی هاویشته نیتو ئاویکه وه. خزمه تکار و شت که وتنه شوینی و هه ر به جل و به رگه وه خۆیان له ئاوه که خست. به لام پیاوه دزه که ببوو به ئاو و دیار نه ما. زۆری لئ گه ران نه یاندیته وه. نه و جار والی به پیاوه سوپاییه که ی گوت: 'خۆ نه تو کارت به خه لک نه ماوه. نه وه شسته که ی خۆت وه گیر کهوت، به لام نه تتوانی پاریزگاری لئ بکه ی.' ئیدی کابرای سوپایی هه ستا به دلنکی خه مناکه وه رۆیشتم و خه لکه که ش له دهستی بزگار بوون.

چیرۆکی سن رووداوی سهیر

"یه کی دیکه له و چیروکانه نه وه یه که ناسرشا رۆژیک له رۆژان والی شاره کانی قاهیره و بولاق و میسری دیرینی بانگ کرد."

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی سینه و چل و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ناسرشا بهو سنی والیهی گوت: 'دهمهوی ههکهسهی سهیر و سهمههترین پروداویک که له سهردهمی دهسهلاتی ئهودا پرووی داوه، بۆم بگپیتیهوه.'

"والی قاهیره گوتی: 'جهنابی پاشا، سهیرترین شتیک که له سهردهمی دهسهلاتاری مندا پرووی داوه، ئهوهیه که دوو پیاو ههبوون شایهدییان لهسه کوشتوبیر و خوین و مال دهدا و شایهدییهکهشیان له لای ههموو کهس جینی باوهر بوو. بهلام ئهوهیان ههبوو زور ئوگری ژن و مهینوشی بوون و به ههچ جوړیکیش بۆم ههئنهدهکهوت بهسهریاندا بچم. ههتا بیانگرم و سزایان بدهم. وا بوو پوژیک چووم به مهیفرۆش و خاوهنی ئه و مالانهی ژن و پیاوی خراپهکاریان دهچووین، راگهیاندا: 'هه کات ئه و دوو دادخوازه هاتن بۆ ئیزه. ئاگادارم که نهوه—چ به تنیا بن یان به یهکهوه بن.' وا بوو شهویک کابرایهک هاته لام و پیتی گوتم: 'والی، ئه و دوو کهسه له فلانه مال و له فلانه کولان و کهرکه خهریکن مهی دهخۆنهوه.' ئیدی منیش ههستام و لهگهڵ پیاوهکانم چووم. پویشتین ههتا گهیشتینه بهردهرگای ئه و ماله. له دهرگام دا. کهنیزیک هات دهرگای لی کردمهوه و گوتی: 'ئهتو کئی؟' وهلام نهداوه و وهژوور کهوتم. سهیر دهکهم ئهوه ئه و دوو پیاوه دادخوازه لهوی دانیشتون و مهی و یار له بهردهمیانه. ههه که منیان دیت، له بهرم ههستان و کپوشیان برد و وهلای سهروههیان خستم. گوتیان: 'ئافهیرین بۆ ئه و میوانه پیکوپیک و بهپیزه. ئه و هاوپپاله خۆشهویسته.' دواي ئهوه خاوهنمالهکه ههستا وهدهر کهوت. ماوهیهکی پی چوو. که گهراوه، سهیسهدههزار دیناری لهگهڵ خۆی هینا و بی ئهوهی ترسی له من ههبی، پیتی گوتم: 'والی، دهزانم تو چۆنی پیت خۆش بی، دهتوانی ئازارمان بدهی، بهلام له نارههتی زیاتر بۆ توی تیدا نییه. لهو سهۆنگهوه وا چاکه ئه و پارهیهمان لی وهرگری و بیدهنگه لی بکهی.' منیش دواي ئیستیک مابت بوون له دلی خۆمدا گوتم: 'ئه و مالهیان لی وهرگرم و ئه و جاره لییان خۆش بم، بهلام جاریکی دیکه ئاوا بیانینم سزایان بدهم.' ئیدی تهماخی مالهکه گرتمی و لهوی بهو حالهوه بهجیم هیشتن و گهپامهوه. کهس بهو کارهی منی نهزانی.

"پوژیکی دیکه دانیشتبووم که پاسپاردهیهکی قازی هات و پیتی گوتم: 'جهنابی والی. قازی گازت دهکا.' ئهمن ههستام چووم بۆ لای قازی. نهدهزانی بۆ بانگی کردووم. که چوومه لای قازی، ئه و دوو پیاوه دادخوازه لهگهڵ خاوهنمالهکه لهوی دانیشتبوون. ههه که چوومه ژووری، خاوهنمال ههستا و دواي سهیسهدههزار دینارهکهی کرد. نووسراوهیهکی دههینا که ئه و دوو شایهده دادخوازهش شایهدییان لهسهر دا. بوو له لای قازی به

شایه‌دی ئه‌و دووانه داواکه‌ی سه‌لمینرا و له‌سه‌ر من بوو به‌مال. هه‌ر له‌وێ نه‌یانه‌یشت
بینه‌وه‌ ده‌رێ هه‌تا سه‌سه‌ده‌زار دیناره‌که‌یان لێ نه‌ستاندم. ئیدی مینش به‌ رووزه‌ردی
هاتمه‌وه‌ ده‌ر.

”ئینجا والی بولاق هه‌ستا و گوتی: ‘جه‌نابی خه‌لیفه، سه‌یرترین رووداوێک که‌ مینش له
ماوه‌ی ده‌سه‌لاتداریمدا بۆم هاتووه‌ته‌ پێشێ، ئه‌وه‌ بوو؛ سه‌رده‌میک سه‌سه‌ده‌زار دینار
قه‌رزبار بووم و قه‌رزداران ته‌نگیان پێ هه‌لچینیووم. ئه‌وه‌ی بووم، فرۆشتم. سه‌ده‌زار
دینارم کۆ کرده‌وه.’ “

لێرده‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شوی سزاسد و چل و سیهه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، والی بولاق گوتی: 'سهدهزار دینارم کو کردهوه. گیز ببووه نهمدهزانی چ بکه. هتا وا بوو شهویک له شهوان ئاوا به پهروشی دانیشتیووم که له پر له دهرگیان دا. به یهکیک له کویلهکانم گوت: 'بزانه کینه له دهرگا ده.ا' کویلهکه م چوو دهرگای کردهوه. که گهراوه، سهیرم کرد رهنگی تیک چوو بوو، زهردهلگه رابوو و دهله رزی. لیم پرسى: 'ئوه چی بووه؟' گوتی: 'که سیکه که لپوسیکى له بهردایه و شیریکى به دهسته وهیه. تا قمیکى ئاواشى له گه له. کاریان به تویه.' ئیدی دستم دا شیر و چوومه ده ری. که چووم تهماشا ده که م، کویله که چونی گوتبوو ئاوا بوون. لیم پرسین: 'چ کاریکتان هیه؟' گوتیان: 'ئیمه دزین و ئه وشه و دهسکه وتی باشمان بووه، هینا و مانه بو تو هتا له دۆخه پرگار بی. ده زانین له بهر ئه وه نارحه تی و له گوشاردای، بچووه قهرزه کانتی لى بدهوه.' ئه من پیم گوتن: 'ئو دهسکه وته له کوئییه؟' له پیره سندنو و قیکى گهره ی پر له ده فری زیزین و زیوینیان هینا. ئه من که ئه وه م دیت، دلخوش بووم و له دله خومدا گوتد 'قهرزه که می لى دهدهمه وه و دووهینده ی قهرزه که شم بو ده مینتیه وه.' ئیدی سندنو و قه که ده لیمان و هرگرت و هینامه وه ژووری و له دلی خومدا گوتم: 'ئاوا جوان نییه ئه وان به دهستی خالی به ری که م.' ئیدی چووم ئه و سهده هزار دیناره ی که به فروشتنی که لوه پهل کوه کردبووه وه، دامنی و زوریشم سپاس کردن. ئه وان زیره کانیان و هرگرت و چوون به لای کاری خویانه وه. که سیش به و کاره ی نه زانی. که رۆژ بووه وه، سهیرم کرد ئه وه ی له نو سندنو و قه که دا بوو هه مووی مسن و زهرکه فتیان کردبوون. به ته و او یان بابی پینج سهد دینار نه بوو. ئیدی ئه من زور په شیمان و نارحه ت بووم له و کاره ی کردبووم. ئه وه ناخوشتریز پوو دای ئه و ماوه یه بوو که به سه رم هاتبوو.

"دای ئه و والی میسری دیزین ههستا و گوتی: 'سولتانی مه زن! سهیرترین شتیک که بو منیش هاته پیتشی، ئه وه بوو؛ ده دانه دزم له سیداره دا. هه ریه که ی داری تایبه تیم بر چه قاند و هه لمواسی. پاسه وانم بو دانان تا چاوه دیریان بکه ن. بو به یانی که چووم چاویک له کوژراوه کان بکه م، سهیرم کرد ئه وه داریک دوو کوژراوی پیوه بوو. له نوبه داره کانه پرسى: 'ئه وه کى ئه و کاره ی کردووه؟ ئه و داره ی که ئه و لاشه یه ی پیوه بوو، چی لى هاتووه؟' ئه وان راستیه که یان له من دهشارده وه. منیش ویستم سزایان بده م، گوتیان: 'میر ئیمه دوئ شه و خه ومان لى که وتبوو. کاتیک خه بهرمان بووه وه، سهیرمان کرد ئه وه له داردراویک هه لاتبوو داره که ی خزشی بردبوو. ئیدی ئیمه ش له ترسی تو چه جمینمان نه بوو. له و جهنگه یه دا جووتیاریک بیره دا هات. که ریکى وه پیتش خوی دابوو. ئیمه ش گرتمان و کوشتمان و به و داره وه هه لمناواسی.' پاشا ئه من قسه که ی ئه و نوبه دارانه م پى سهیر

بوو. ليم پرسين: 'جووتياره که چی پښ بوو؟' گوتی: 'تیریکي به سهر که ره که یدا دابوو.'
 گوتم: 'تیره که چی تیدا بوو؟' نوبه داره کان گوتیان: 'نازانين.' گوتم: 'دا نهو تیره م بو بینن.'
 که تیره که یان هینا و چاوم لی کرد، لاشه ی پیاویکی کوژراوی تیدا بوو. له دلی خوډما
 گوتم: 'سوباچه ته لالا، نهو سته مه ی نهو پیاوه ی کوشتووه، هر نهو یه خه ی خوی
 گرتووه ته وه!'

چیرۆکی فیلباز و دانپیانانه که ی

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه نهو یه که ده لین پیاویک تووره که یه کی زیری سوور پښ بوو
 له بازاری سه رافیه کان بوو. هر له دزانی دهشارده وه. یه کیک له و زیت و وریایانه گوتی:
 'نه من ده توانم نهو تووره که یه ی له و کابرایه بدزم.' هاوړیکانی گوتیان: 'چونی لی ده دزی؟'
 نه و کوره زیت و وریایه گوتی: 'جا ئیوه چاوتان لی بڼ، بزانه چونی لی ده دزم.' ئیدی کوره
 وه دوا ی که وت هه تا کابرا چوو وه مالن. زیره که ی له سهر تا کیک دانا و بوخوی چوو بو
 ناوده ست. داوا ی مه سینه ی له که نیزه که ی کرد. که نیزه دهستی دا مه سینه و چوو پری کرد
 له ناو و بوی برد. ده رگای ژووره که ی هر وا به ناوه لایی به جی هیشته. به له ز خوی کرد
 به ژووریدا و تووره که که ی هه لگرت و گه راوه بو لای هاوړیکانی و چو نییه تی دزینه که ی
 بو گیرانه وه."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پښ هات و شه هرزاد دریزه ی
 چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و چل و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئەو کۆرە دزە ڕووداوی چوونی کابرا بۆ ئاودهست و بردنی مەسینە لە لایەن کەنیزەکە و دزینی توورەکەکە یەموو مووبەموو بۆ ھاوڕێکانی گێراوە. ھاوڕێکانی گوتیان: 'بە خودا ئەو کارە ی تو کردووتە، کاری ھەموو کەس نییە و چاوبەستیکی تەواوە، ھەر ئازایەتی نییە. کەس ناتوانی کاری وا بکا. ئیستا ئەگەر ئەو کابرا سەپرافە لە ئاودەست بیتە دەری و بزانی توورەکە کە نەماوە، ئەو کەنیزە چارەپەشە دەکوژێ. ئەگەر تو بە راستی جوامیزی، ئەو کیزە ڕزگار بکە.' ئەو لاوە تەردەستە گوتی: 'نیشەللا ھەم کیزەکە و ھەم توورەکە کە ڕزگار دەکەم.' ئیدی ئەو دزە تەردەست و چالاکە گەراوە مالی سەپرافەکە. کە چوو، سەیری کرد ئەو کابرا خەریکە کەنیزەکە ئازار دەدا. لەپێوە لە دەرگای دا. سەپراف گوتی: 'کێیە؟' کۆرە دزە گوتی: 'ئەمن کۆیلە یەکیک لە ھاوسن دووکانەکانتم لە قەیسەرییەکان. خاوەنم سلای دەگەیاندى و دەیگوت ئەو لەبەر چی ئاوا حالت گۆراوە و توورەکە زیڕ لە بەر دووکان بەجی دیلی و دەپۆی؟' باش بوو یەکی بیگانە ھەلینەگرتەو و خاوەنم دیتبوویەو. دەنا تازە ھەر وا دەچوو. دواى ئەو کۆرە توورەکە زیڕەکە دەرهیتا و نیشانی سەپرافەى دا. کە سەپرافەکە چاوی بە توورەکەکەى کەوت، ناسییەو و گوتی: 'وہلا راست هی منە.' چوو پێشی دەستی برد لێی وەرگری. کۆرە پێی گوت: 'بە خودا ئەمن ئاوا ناتوانم بتدەمەو ھەتا کاغەزیکم بۆ نەنوسی و مۆری نەکەى. ئیستا توورەکە زیڕەکەم لێ وەرگری و، سبەینی لە لای خاوەنم حاشای لێ بکەى، من پوو لە کوێ بکەم؟' کابرای سەپراف قسەکەى ئەوی پێ جوان بوو. گەراوە ژووری بچى کاغەزیکى بۆ بنووسی و بۆی مۆر کا. کۆرە بە لەز گەراوە و بەو جۆرە کچەشى ڕزگار کرد.

چیرۆکی عەلانیەدین و دز

"یەکی دیكە لەو چیرۆکانە ئەو یە کە دەگێرنەو ھەوینک لە شەوان عەلانیەدینی والی لە ماله خۆی دانیشبوو کە پیاویکی جوانچاک و ڕووپاک لەگەل خزمەتکاریک کە یەخدانیکی لەسەر سەر بوو، ھاتتە بەردەرگای مالی عەلانیەدین. بە یەکیک لە کۆیلەکانیان گوت: 'بچوو بۆ خزمەت والی و پێی رابگە یەنە کاریکم پێتە، دەمەوئ لە شوینیک دانیشین و چاوم بە خۆی بکەوئ—کاریکی تاییەتم پێتە.' کۆیلەکە ھاتە خزمەت عەلانیەدین و شتەکەى پێی رابگەیاندى. عەلانیەدین فەرمووی: 'با بیتە ژووری.' کە ھاتە ژووری، والی ھیندی پێی پیاویکی جوان و رینکوپینک بوو، لە لای خۆیەو ھەوینا و ریزی لێ گرت. پێی گوت: 'چ

کارینکت ههیه؟' ئەو پیاوه گوتی: 'ئەمن چەتەم و ڕیگری دەکەم. هاتووم لەسەر دەستی تو تۆبە بکەم و بگەریمەوه بۆ لای خودا. هاتووم یارمەتیم بدەم. پەنام بۆ هیناوی. ئەو یەخدانە ی پینشمە بایی چلەزار دیناری شت تێدا یە. بۆ تو بێن باشترە لە خەلکی دیکە. بەلام تکایەکم ههیه، ئەتو لە مالی حەلالی خۆت هەزار دینارم دەیه کار و کاسپی پیوه بکەم، بەشکو تازە پیویستیم بە مالی حەرام نەبێ. 'ئیدی یەخدانەکە ی بێن دانا و سەرەکە یان کردەوه، یەخدانە پر بوو لە زین و گەهەر و نقیمێ گرانبایی و مرواری. بە جۆریک کە والی سەری سوور ما و کەیفی ساز بوو. بانگی خەزەنداری کرد و پنی گوت: 'فلانە توورەکە هەزار دیناری تێدا یە، بۆی بێنە. ' "

لێرەدا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی بێن هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکەکە ی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی سنهد و چل و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، والی گوتی: 'فلانه تووره که هزار دیناری تیدایه، بوی بینه. خه زنده دار نه و تووره که یه هیئا. والی دا به و پیاوه. پیاوه تووره که که ی له والی وه رگرت و به دم سپاس و پیزانینه وه وه دهر که وت و چوو به لای کاری خویه وه. که پوژ بووه وه. والی زیر و گه وه رناسانی بانگ کرد. سهری یه خدانه که ی لا برد و پیشانی دان. سه پیریان کرد ته واری زیره کان مسن و زه رکه فت کراون و گه وه ر و نقیمة کانیش له شووشه چی کراون. والی زوری پی ناخوش بوو. پیاوی نارد به شوینیدا بگه رین، به لام له هیچ کوی نه یان دیته وه.

جیرۆکی ئیبراهیمی کوری مه هدی

"یه کی تر له و جیرۆکانه شه وه یه که خه لیفه مه ئموونه پره شهید به ئیبراهیمی کوری مه هدی گوت: 'جیرۆکیکی خۆشم بۆ بگیره وه که بۆ خوت دیتیتت. ئیبراهیم گوتی: 'خه لیفه، پوژیک هر وا به مه به سستی خه مه به بادان چومه دهری تا پیاسه یه ک بکه م. به شوینیکا رۆیشه بوونی چیشتیکی زور خۆشم بۆ هات. شه وه نده خۆش بوو له ئاسته خۆم وشک بووم. سه سیر بوو! نه ده متوانی له وی برۆم، نه ده متوانی بچه ژووری. که ئاوړم داوه، دیمه نیکم دیت. شه ویش ده ست و باز نیک بوو، من هه تا ئیستا شتی وام نه دیتبوو. بۆن و مؤنم بیر چوو وه. ته نیا له بیر شه ودا بووم چون خۆم بگه یه نمه شه و ده ست و باز نه. له پر چاو م به به رگدروویه ک که وت له لای مالی شه وان بوو. چووم بۆ لای سلاوم کرد. وه لامی سلاوه که ی دامه وه. لیم پرسی: 'شه وه مالی کییه؟' گوتی: 'شه وه مالی بازرگانیکه به ناوی شه بوو سه عید که له گه ل بازرگانان نه بی، له گه ل که س هه لسه و که وت ناکات. ئیمه هر وا له گه ل دروومانکاره که خه ریک بووین قسه مان ده کرد، دوو که سی ریکوپیک و به ده ماخ و پوشته وه دهر که وتن. به رگدروو گوتی: 'شه و دووانه میوانی شه و مالهن و زور هات و چۆی ماله که ی ده کن. شه من ناوه کانیا م له دروومانکاره که پرسی و به ره و پیریان چووم. هر که لیبان نزیک بوومه وه، گوتم: 'به سه ده قه تان بم، شه وه بۆ وا دهرنگ هاتن؟ شه بوو سه عید شه و چاوه رپی ئیوه یه. ئیدی له گه لیبان رۆیشتم هه تا گه یشتینه به رده رگا. شه من چوومه ژووری و شه وانیش به دوامدا هاتن. که خاوه نمال منی له گه ل شه وان دیت، وای زانی منیش له گه ل شه وانم و هاوړیبیانم. له به رمان هه ستا و به خیره اتنی کردین. منیش که له پیش شه وانم ده رۆیشتم. بردمییه لای سه ره وه. دوا ی شه وه سفره یان راخست. شه من له به ر خۆمه وه گوتم: 'سپاس بۆ خودا خه ریکه خوار دنه کم به قسه مت ده بی. هیواخوازم ئاواتی دیتی خاوه نی ده ست و

بازنه‌که‌شم وهدی بیت. دواى ئه‌وه چوینه شوینتیکی دیکه و له‌ویش له‌دهوری یه‌ک کوبوینه‌وه و دانیشترین. خاوه‌نماله‌که پیاویکی زۆر رووخۆش و خوینشیرین و رۆحسووک بوو. زۆر له‌گه‌لم به‌خولک و گه‌رم بوو. به‌و مه‌به‌سته که من میوانی میوانه‌کانیانم. میوانه‌کانیش وایان ده‌زانی ئه‌من میوان و هاوڕینی خانه‌خوینم. جار له‌گه‌ل جار له‌گه‌لم به‌خولکتر ده‌بوون. هه‌تا چه‌ند پیا‌له‌مان باده هه‌لدا. دواى ئه‌وه کیژیکی بالا‌به‌رزى قه‌دباریک و رووگه‌ش په‌یدا بوو. عوودیکی به‌ده‌سته‌وه بوو به‌ده‌نگیکی خوشه‌وه ئه‌و دوو به‌یته‌ی ده‌خوینده‌وه:

کاتی لیم وه‌ژوور کهوت ئه‌و به‌ژن زراوه
 راستت ده‌وی جه‌سته‌ی بیگیانی من بووژاوه
 هر که تـو ده‌رکه‌وتیته‌وه دواى دیار نه‌مانت
 ئه‌وه‌ی کۆنه برینیک بوو سه‌ری هه‌لداوه

"گه‌وره‌م خه‌لیفه‌ی جیهان، ئه‌من به‌دیتنی جوانی و ریک‌وپیکی و بیستنی ئه‌و شیعه‌ره خوشانه‌ی ته‌واو سه‌رخۆش بووم و که‌یفم ساز بوو. گوتم: 'کیژی، شتیکت له‌بیر چوو.' له‌ریوه کیژه توو‌ره بوو، عووده‌که‌ی فری دا و گوتی: 'ئه‌وه کن گه‌وجی وه‌ک ئیوه‌ی ری داوه بیته ئه‌و کۆره‌وه؟' ئه‌من له‌قه‌سه‌که‌ی خۆم په‌شیمان بوومه‌وه. چاوم لی کرد هه‌موویان به‌خیسه‌وه چاویان لی ده‌کردم. له‌دلی خۆمدا گوتم: 'ته‌واوی ئاواته‌کانم بوون به‌بلی سهر ئاو. نه‌مه‌زانی چ بکه‌م. ناچار داواى عووده‌که‌م کرد و گوتم: 'کچی چاک چاولیکه‌ بزانه کویت له‌بیر چوو.' دانیشتوان تۆزیک گه‌شانه‌وه. عووده‌که‌م وه‌رگرت. تاره‌کانیم توند کردنه‌وه و ئه‌و دوو به‌یته‌م گوتم:

ئه‌و سه‌ـهـلوه‌ی ده‌لین: 'ریکه وه‌کوو بالای تو'
 قـهـت رووی نییه بی راوه‌ستی له‌راستی تو
 کوا عه‌ودالی‌بالات‌بوون سه‌ووچی ئیمه‌یه
 دوو چاوی مه‌ستت هه‌وکاری ئه‌و به‌زمه‌یه

"کچه‌ گورج هه‌ستا و خوی به‌سه‌ر لاقمدا دا و لاقی ماچ کردم. داواى لیبووردنی کرد و گوتی: 'گه‌وره‌م، قه‌سه‌م به‌خودا ئه‌من پله‌وپایه‌ی تۆم نه‌ده‌ناسی. ئه‌و شیوازه‌ی تۆ ژهنیت و گوتم، من قه‌تم نه‌بیستبوو.' ئیدی دانیشتوان ئه‌وه‌ندی دی دلخۆش بوون و له‌گه‌ل منیش به‌خولکتر و روو خۆشتر بوون. دواى ئه‌وه هه‌ریه‌که‌ی داواى ده‌کرد که شتیکی دیکه و ئاوازیکی دیکه‌یان بۆ بژه‌نم. ئه‌من هه‌ر عوودم بۆ ژهنین و ئاوازم بۆ گوتم هه‌تا

دانیشتوان هه موو مهست بوون و به لادا که وتن. خزمه تکاره کان دهستی میوانه کانیان گرت و بردیانته وه بو ماله کانیان. بیتجگه له کچه و خاوه نمال کهس نه ماوه. چهند پیاله به کم هه لدا. ئه و جار خاوه نمال پینی گوتم: 'گه وره م، ئه من ته مه نم به زایه چوو هه تا ئیستا توم نه ناسیوه. به لام توو خودا خوتم پین بناسینه.' ئه من خوتم ئاشکرا نه ده کرد. که چی ئه و هه سویندی ده دام. ناچار خوتم پین ناساند، که چی ئه و منی ده ناسی.' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که نهوی سینه و چل و شهه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، ئیبراهیمی کوری مه هدی گیزاوییه ته وه: 'خاوه نمال که منی ناسییه وه، ههستا و گوتی: 'پیم سهیر بوو که جگه له تو ده بی کنی ئه وه هموو زانست و گه وره ییه ی هه بی. رۆژگار به سهری کردمه وه و نازانم چون سپاسی ئه وه به خششه بکه م.؟! هه ر ده لئی خه ون ده بییم. ده نا چون ده کړی من دهستم به بگاته بهری خه لافه ت و شابازیکی وه کور تو له سه ر گویسوانه ی هه ژارانه ی من بنیشیته وه و بیی به ها ونشینی من؟!'

" ئینجا سویندم دا دانیشی. دانیشیت، پرسسیاری کرد که چوناوچونه چوومه کوره که یانه وه. ئه من هه رچی بوو، له سه ره تا وه تا کوتایی مو به مو وه موویم بۆ گیزاوه و گوتم: 'له تام و بۆنی ئه وه چیشته م به قسمه ت بوو، به لام له و قۆل و بازنه م به قسمه ت نه بوو. ' که چی ئه وه گوتی: 'هیوادارم ئه وه قۆل و بازنه شت به قسمه ت بی. ' ئه و جار رووی له که نیزیکی کرد و گوتی: 'فلانی، به فلانه بلنی بیته ئیره. ' وا بوو به و جوره دانه دانه که نیره کانی بانگ کردن و پیشانمی دان. ئه من خاوه نی ئه وه دهست و مه چه که م هه ر نه دیته وه. ئه و جار گوتی: 'گه وره م، به خودا جگه له دایکم و خوشکم، که سی دیکه نه ماوه. ئه وانیشت پیشان ده دم بیانینه. ' من سه رم له خولک و میوانداری ئه وه کابرایه سوور ما و گوتم: 'به سه ده قه ت بم، له پیشدا خوشکت با بیت. ' له رپوه خوشکی هیئا و پیشانی دام. چاوم لی کرد، بۆخوی بوو. خاوه نی ئه وه دهست و مه چه ک و قۆل و بازنه بوو. گوتم: 'به قوربان ت بم، ئه وه راست ئه وه دهست و مه چه که یه که من دیتم. ئه وه ئه وه خاتمه یه. ' ده سه بجی غولامیکی نارد به دوا ی قازی و شایه ددا. دوو تووره که زیری سووری هیئا داینا و به شایه ده کانی گوت: 'ئه وه به ریزه سه ره وه ری ئیمه، ئیبراهیمی کوری مه هدی مامی خه لیفه یه. داوا ی خوشکی منی کردوه. ئه من ئیوه به شایه د ده گرم که من خوشکی خۆم پیشکه ش کرد و کیسه یه ک زیرم له ماره ییه که ش بۆ خۆم بۆم دا. '

" دوا ی ئه وه ماره ییه که خویندراوه و ئه من قه بوولم کرد. ئه و جار به کینک له کیسه زیره کانی دا به خوشکی و یه کیانیشی به سه ر شایه ده کاندا به شیییه وه. به منیشی گوت: 'گه وره م، ده لیم یه کینک له و دیوانه شت بۆ ته رخان که م هه تا له گه ل خیزانی خۆت له ویدا بزین. ' ئه من شه رم له و هه موو گه وره ییه ی کرد و گوتم: 'بۆم بنیره مالی خۆم. ' خه لیفه، به گیانی تو ئه وه کابرایه ئه وه منده ی پیته ک^۱ له گه ل ئه وه خوشکه ی ناردبوو، جیگامان نه بوو لئی دانین. دوا ی ئه وه له و کچه کوریکم بوو. ئه وه کوره هه ر ئه وه یه ئیسه تا لیره و یسه تا وه. مه ئموون سه ری له و هه موو جوامیرییه ی ئه وه کابرایه سوور ما. فه رمانی دا بچن بیه یتن.

۱. پیتهک: ئه وه که له وه له ی له گه ل بووکدا بۆ مالی زاوا ی ده نیرن.

که نهو پیاوه هاته ههنتهشی خهلیفه، خهلیفه قسهی لهگهل کرد. واتی لهو ههموو ژیری و وردبینی و زانیاری و رهوشتهرزیهی وړ ما. نهوی کرد به یهکیک له کهسه نیزیك و هاوومهکانی خوی.

چیرۆکی ژنه خیرۆمهندهکه

”یهکی دیکه لهو چیرۆکانه نهویه که پاشایهک له پاشاکان به خهکی شارهکهی خوی گوت: ’هه رکهس خیر بکا، دهستی دهپه پینم.’ خهک دهستیان له خیرکردن هه لگرت. کهس نهیده توانی دهستی کهس بگری. به ریکهوت رۆژنیک له رۆژان پارسه کیکي برسی و که له لا چووه لای ژنیک و داوای یارمهتی لئ کرد.“

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کهی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی سئسه و چل و جهوتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئه و پياوه سوالکهره به ژنه‌ی گوت: 'خیریکم پئ بکه دامام.' ژنه گوتی: 'جا چۆن ده‌توانم خیرت پئ بکه‌م؟! ئاخ‌ر پاشا ده‌ستم ده‌په‌رینی.' کابرا گوتی: 'بیکه بو خاتری خودا شتیکم ده‌یه، له برسان برستم لی براره و تاقت ناهینم.' ئه و ژنه که گوتی له ناوی خودا بوو، دلی بۆی سووتا و دوو نانی دایه. که ئه و هه‌واله به گوتی پاشا گه‌یشه‌وه، ژنه‌ی بانگ کرد و هه‌ردووک ده‌ستی په‌راند. ماوه‌یه‌ک له و شته تپه‌ری. پاشا به دایکی گوت: 'ده‌مه‌ه‌وی ژنیکی جوانم بو بیئی.' دایکی گوتی: 'ژنیکی دراوسیمان هه‌یه له دنیادا شتی وا نییه. به‌لام ئه و عه‌بیکی گه‌وره‌ی هه‌یه، ده‌ستیان په‌راندوه.' پاشا گوتی: 'دا بنیره بیه‌تن، با بیینم.' چوون هینایان. که دیتی، ناشقی بوو. له خۆی ماره کرد. ئه و ژنه هه‌ر ئه و ژنه بوو که دوو نانه‌کی به پارسه‌که‌که دابوو و له‌به‌ر ئه‌وه ده‌ستیان برپيووه‌وه. که پاشا ماره‌ی کرد، ته‌واوی ژنانی دیکه‌ی پاشا ئیره‌ییان پئ ده‌برد. نووسراوه‌یان بو پاشا نارد که ئه و ژنه ژنیکی خراپکاره.

"پاشا باوه‌ری به به‌وان کرد و به دایکی گوت که له مالی وه‌ده‌ر نی و بینیری بو ده‌شتیک و له‌وی بژی. دایکی پاشا ئه و کاره‌ی کرد که پاشا فه‌رمانی پئ دابوو. ئیدی ئه و ژنه له ده‌شت و بیروونیکی وشک و بی ئاو و گژوگیا، به منداله‌وه برسی و تینوو و سه‌رگه‌ردان به‌ره‌لا کرا. مندال به کۆله‌وه هه‌ر له خۆرا بی مه‌به‌ست ملی پئی گرت و رویشت. پویشت هه‌تا گه‌یشه‌سه‌ر پوواریک. له تینوو چۆکی دادا ئه و بخواته‌وه، که‌چی منداله‌که له ئاوه‌که که‌وت. ژنه ده‌ستی کرد به هات و هاوار و گریان. له و جه‌نگه‌یه‌دا دوو پیاو گه‌یشه‌تنی. لیان پرسی: 'ئه‌وه چ بووه ئه و هاتوهاواره‌ت له چییه؟' ژنه گوتی: 'داها‌تمه‌وه ئاو بخۆمه‌وه، منداله‌که‌م به کۆلمه‌وه بوو، له و ئاوه که‌وت.' ئه و دوو پیاوه گوتیان: 'پیت خوشه کوره‌که‌ت بو ده‌ره‌ینه‌وه؟' ژنه گوتی: 'به‌لی، به قورباتان بم.' ئیدی ئه‌وان ده‌ستیان کرد به دۆعا‌کردن. هیشتا دۆعا‌که‌یان ته‌واو نه‌کردبوو که منداله به ساخ و سلامه‌تی هاته‌وه ده‌ری. ئینجا ئه و دوو پیاوه گوتیان: 'حه‌ز ده‌که‌ی خودا هه‌ردووک ده‌سته‌که‌ت بداته‌وه؟' ژنه گوتی: 'ئه‌ری وه‌للا! بلینی خودا کاری ئاوام له‌گه‌ل بکا؟! ئیدی پیاوه‌کان دۆعا‌یان بو کرد و خوداش دوو ده‌ستی له ده‌سته‌کانی خۆی چاک‌تریش داوه. دوا‌ی ئه‌وه پیاوه‌کان گوتیان: 'ئه‌ی ده‌زانی ئیمه کتین؟' ژنه گوتی: 'ناوه‌للا! گوتیان: 'ئیمه ئه و دوو نانه‌ین که دات به سوالکهره‌که و له‌به‌ر ئه و کاره‌ت ده‌ستیان برپيته‌وه. ئیستا تو سپاسی خودا بکه که خودا مندال و ده‌سته‌کانتی دایه‌وه.' ئه و ژنه سپاسی خودای کرد.

چيروۆكى دىرويش و سوودى خىر

”يەكى دىكە لەو چيروۆكانە ئەوھىيە كە لەناو ھۆزى زاروزىچى ئىسرائىلدا پىاوينكى دىرويش تىدا بوو كە خىزىانى خورى دىرست و گورىسى لى چىن دىكرد. ئەو پىاوش گورىسەكەى دىبەرد لە بازار دىفروشت. خورى دىكەى بۇ دىكەپىھو و ئەوھى دىكەشى دەدا بە بڑىوى ژىانيان و لەگەل خىزىانى دادەنىشت دىخوارد. رۆژىك لە رۆژان دەستى دا گورىس و ھەستا چوو لە بازار فروشتى. لەو جەنگەيدا كابرايەك كە برادەرى دىنى بوو. دەستى كرد بە داد و ھاوار لە دەستەنگى و ھەژارى. ئەو پىش دلى بوى سووتا و پارەى گورىسەكەى داىە. بە دەستى خالى گەراوھ لاي خىزىانى. نە خورى كرىبوو نە خواردەمەنى و شت. ژنى دىرويشەكە گوتى: ’ئەوھ بۇ خورى و خواردنت نەھىتاوھ؟’ گوتى: ’كەسىك پەناى بۇ ھىتام و منىش پارەكەم داىى. ’ژنە گوتى: ’ئەى بۇ خۆمان چ بكەىن؟ خو ھىچىشمان نىيە بىفروشىن! ’ ھىندىكىان دىفر و گوزە و كوپەلە و شتى وا ھەبوو، كابراى دىرويش ھەلىگرتن و بردنى. كەس ھىچىانى لى نەكرى. ئىدى ھەر وا سەرگەردان دەسووراوھ، لەھىكەوھ^۱ تووشى پىاوىك بوو كە ماسىيەكى بۆگەنى پىن بوو.“

لىزەدا بوو، ماوھى چيروۆكى ئەمشەو پىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد دىرئەى چيروۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەو پىكى دىكە.

۱. لە ھىكەوھ: لە پىدا، لە ناكاو.

که شهوی سینه و چل و هه شتم هاتهوه

گوته: "خاوه نشکۆ، تووشی کابرایهک بوو ماسییهکی بۆگهنی پی بوو که کهس لئی نه دهکری. خاوهنی ماسییهکه به کابرای عابیدی گوت: 'کاکه، دئی گۆرینه وهیهک بهو شته خراپانه مان بکهین؟' عابید گوته: 'بهلی، دهیکه م.' ئیدی دهفر و دیزه و گۆزه کهی دایه و ماسییه کهی لئ وهرگرت و گهراوه بۆ مالی. ژنی عابیدهکه گوته: 'ئاخر ئیستا ئیمه چی لهو ماسییه پزیهوه بکهین؟!' کابرا گوته: 'جاری شهوهی سوور کهوه با بیخۆین، خودا گه ورهیه.'

"ژنه ناچار زگی ماسی دپی خاوینی کاتهوه، کهچی له نیو زگیدا دهنگه مروارییهکی تیدا بوو! بانگی عابیدی کرد و پنی گوت: 'دا چاویک لهو مروارییه بکه. شهگه سواپیتیا نهوه، نهوه هی خه لکه و، شهگه نه یان سواپیتیه وه، شهوه پزقیکه و خودا بۆی ناردوین.' خیرا چاویان له مروارییه که کرد. وا بوو نه سوورابروه وه. عابید مروارییه کهی برده لای په کیک له هاو پیکانی که لهو جوړه شتانه دهگه شت. گوته: 'فلانی، شهوه شهو مروارییه ت له کوئ ودگیر که وتووه؟' عابید گوته: 'شهوه پزقیکه و خودا ناردوویه تی.' شهو کابرایه گوته: 'به بروای من شهو مروارییه هه زار درهم دینن. به لام شهتو شهو مروارییهی به ره لای فلان بازرگان که شهو له منی باشتر تیدهگا.' عابید مروارییه کهی برده لای بازرگان که. بازرگان که گوته: 'شهمن شهو مروارییه به ههفتا ههزار درهم دهکرم.' ئیدی بازرگان که بایی ههفتا ههزاری مال دایه. دهرویش بانگی چهند کۆلبه ریکی کرد و ماله کهی برده وه بهرده رگا. لهو جهنگه یه دا پارسه کیک هات و گوته: 'خودا بهشی توی داوه، شهتوش بهشی من بده.' شهو کابرا عابیده به پارسه که کهی گوت: 'ئیمه دوینن وهک تو وا بووین. شهو پۆ خودای گه وره بهشی ئیمه ی داوه. ئیمهش له گه ل تو بهشی دهکین. دهیکهینه دوو بهش و نیوهی ددهین به تو.'

"ئیدی شهو کابرا عابیده ماله کهی کرده دوو بهش. نیوهی دا به کابرای سوالکه ره. سوالکه ره که گوته: 'شهو ماله ی بۆ خۆت بگیره وه. خودا به ره که تی تن خا. شهمن نیردراوی خودام هه ر بۆ تاقیکردنه وه ناردوویانم.' کابرای عابید شوکری خودای کرد که لهو تاقیکارییه سه ره برز بووه. ئیدی له گه ل خیرانی هه تا کوتایی ته مه نیان هه ر به خیر و خوشی ژیان.

چیرۆکی شهو و حیسانی زیادی

"یهکی دیکه لهو چیرۆکانه شهوهیه شهو و حیسانی زیادی گێژاوییه ته وه: 'هیندیک پۆژ

هه‌ژاری و ده‌سته‌نگی وای گوشار بۆ هیناوم که دووکاندار و نانه‌واخانه بۆ سه‌ندنه‌ودی پارهی نان و خوارده‌مه‌نی، به‌رده‌رکیان پئی گرتووم. زۆر نارحه‌ت و په‌رۆش بوود. جاریکی هیچ پینگایه‌کم پئی شک نه‌ده‌هات و نه‌مه‌زانی چ بکه‌م. له‌په‌دا کۆیله‌که‌م هات و گوئی: 'کابرایه‌ک له‌ به‌رده‌رگایه، ده‌لئی کاری به‌ تۆیه. گوتم: 'با بیته ژووری. 'سه‌یرم کرد پیاویکی خوراسانییه. سلّوی کرد و من سلّوه‌که‌یم داوه. لئی پرسیم: 'ئه‌تۆ ئه‌بووحیسانی زیادییته؟' گوتم: 'به‌لئی، چ کاریکت هه‌یه؟' گوئی: 'ئه‌من کابرایه‌کی غه‌واره‌م و به‌ ته‌مام بچه‌ بۆ حه‌ج، مالیکم پنییه و به‌ ته‌مام ده‌هه‌زار دره‌می له‌ لای تۆ دانیم هه‌تا حه‌جه‌که‌م ده‌که‌م و دیمه‌وه. ئه‌گه‌ر حاجییه‌کان هاتنه‌وه و ماوه‌یه‌کی پینچوو من نه‌هاتمه‌وه، بزانه ئه‌وه مردوو و ماله‌که بۆ خۆت. ئه‌گه‌ر هاتیشمه‌وه، ئه‌وه ئه‌مانه‌ته‌که‌م ده‌وه. 'ئیدی کابرا تووره‌که‌یه‌کی ده‌ره‌ینا. ئه‌منیش به‌ کۆیله‌که‌م گوئی: 'بچوو ته‌رازوویه‌ک بیته. 'کۆیله‌که‌م ته‌رازووی هینا. ئه‌و کابرایه‌ زێره‌کانی کینشا و پۆیشت. له‌پۆیه دووکاندار و نانه‌وا و ته‌واوی قه‌رزداره‌کانه بانگ کردن و قه‌رزه‌که‌م دانه‌وه و خۆم رزگار کرد. هیندیکیشم بژیو پئی کپی بۆ مالی و گوتم: 'هه‌تا کابرا دیته‌وه، خودا ده‌رگایه‌کمان به‌سه‌ردا ده‌کاته‌وه.'

" بۆ به‌یانی کۆیله‌که‌م هات و گوئی: 'کابرا خوراسانییه‌که هاتوو له‌ به‌رده‌رگایه کاری بیته. 'به‌ کۆیله‌که‌م گوئی: 'بیه‌ینه ژووری. 'که هاته ژووری گوئی: 'ئه‌من به‌ ته‌مای حه‌ج بووم، که‌چی هه‌والی کۆچی دواپی باوکمیان بۆ هینام؛ ده‌گه‌ریمه‌وه. زه‌حمه‌ت نه‌بی ئه‌مانه‌ته‌که‌م ده‌وه. 'که ئه‌و قسه‌یه‌م بیست، سه‌ری حه‌وت کیتوانم لئی تاریک بوو. تاسیکم به‌ سه‌ردا هات. ده‌ستیکم که‌وته ئه‌ولا و ده‌ستی دیشم که‌وته ئه‌ولا. له‌ دلئی خۆمدا گوتم: 'ئه‌گه‌ر نکۆلی لئی بکه‌م، ئه‌وه سویندم ده‌دا و خودا ده‌زانی چم به‌سه‌ر دئی. ئه‌گه‌ر بلیم مالکه‌تم بلاو کردوو ته‌وه، ئه‌وه ئابرووم ده‌چئی. 'ناچار گوتم: 'ئه‌و ماله‌ی ئیمه زۆر قایم نییه و یه‌خدانیکی واشم نه‌بوو. هه‌ر بۆیه کاتیک تووره‌که‌م لئی وه‌رگرتی، بردم له‌ لای که‌سیکی جیتی باوه‌ر دامناوه. به‌یانی وه‌ره‌وه تووره‌که‌که‌ت وه‌رگره‌وه.'

" وا بوو ئه‌و کابرایه پۆیشت. شه‌و هه‌تا به‌یانی هه‌ر جینگم دا، خه‌وم لئی نه‌ده‌که‌وت و له‌به‌ر بیه‌ر و خه‌یالان نه‌مه‌زانی چ بکه‌م. هه‌ر ئه‌وشانه‌وشانم ده‌کرد. هه‌سه‌تام بانگی کۆیله‌که‌م کرد، گوتم: 'هه‌سته ئه‌و ئه‌سه‌په‌م بۆ زین که'. 'کۆیله‌که‌م گوئی: 'گه‌وره‌م، هیشتا هه‌ر سه‌ره‌تای شه‌وه، بۆ کوئی ده‌چی؟' هاتمه‌وه سه‌ر جییه‌که‌م. خه‌وم لئی نه‌ده‌که‌وت. به‌رده‌وام کۆیله‌که‌م له‌ خه‌و هه‌لده‌ستاند و سه‌رکۆنه‌م ده‌کرد که بۆ هه‌ر ده‌خه‌وینه‌وه. هه‌تا کازیوه‌ی به‌یانی. ئۆکه‌ره‌که‌م ئه‌سه‌په‌که‌ی بۆ زین کردم. نه‌مه‌زانی پوو له‌ کام لا بکه‌م. لغاوی ئه‌سه‌په‌که‌م بۆ شل کرد و چووم له‌ فکه‌روه. ئه‌سه‌په‌که‌م بۆخۆی سه‌ری خۆی داخستبوو له‌ به‌غداوه به‌ره‌ و پۆژه‌ه‌لات ده‌پۆیشت. تووشی تاقمیک بووم. گوتم ره‌نگه‌ جهرده و پینگر بن. له‌پۆیه سه‌ری ئه‌سه‌په‌که‌م وه‌رسوو پاند و پوووم له‌ لایه‌کی دیکه‌ کرد.

ئەوان كەوتتە دوام و ھەرايان كردم و گوتيان: 'ئەرى كاكە مالى ئەبووحيسانى زيادى دەزانى لەكوپوھە؟' گوتم: 'ئەبووحيسانى زيادى بۆ خۆم.' گوتى: 'خەليفە بانگى كردووى. ئەگەلمان وەرە.' ئەمن لەگەليان چووم. كە چووينە لای خەليفە ھاروونەپرەشيد. خەليفە لىنى پرسيم: 'ئەتۆ كىي؟' گوتم: 'كابرايەكم زانای دىنى و لە برادەرانى ئەبوويوسفم.' خەليفە گوتى: 'ناوت چىيە؟' گوتم: 'ناوم ئەبووحيسانى زيادىيە.' خەليفە گوتى: 'ژيان و بەسەرھاتى خۆتم بۆ باس بکە.' ئەمنيش ژيان و بەسەرھاتى خۆم بۆ باس كرد. خەليفە دەستى كرد بە گريان و گوتى: 'دوئى شەو پىغەمبەر(د - س) نەيھىشتووھ لەبەر تۆ بخەوم. ھەر سەر لە شەوئى كە خەوتم، پىغەمبەر(د - س) ھاتە خەوم، فەرمووى: 'ئاگات لە ئەبووحيسانى زيادى بى. ئىدى ئەو شەوھ نەموئرا بخەومەوھ. ھەتا لای بەيانى ھەر دانىشتم و بەرەبەيانى زو ئەو پياوانەم وەدوای تۆ خست.' دوای ئەوھ خەليفە دەھزار درەمى دامى و گوتى: 'ئەوھى بەدوھ بەو كابرا خوراسانىيە.' سىھزار درەمى دىكەشى دامى و گوتى: 'بەوھشيان ژيانتى بى بپوژىنەوھ. دوايەش وەرەوھ با كار و پلەوپايەيەكت بەدمى.' ئەمن لە لای ئەو ھاتمە دەرى و گەرامەوھ مالاكەى خۆم. نوئىژى بەيانىم كرد و لەسەر بەرمالەكە دانىشتبووم كە كابراى خوراسانى ھات. ئەمن زۆرم رىز لى گرت و توورەكەكم داوھ. گوتى: 'ئەوھ توورەكەكەى من نىيە.' گوتم: 'راستە، دروست ئەوھى خۆت نىيە.' گوتى: 'ئەى ھى من چى لى ھاتوھ؟ بۆ گۆراوھ؟' ئەمن بەسەرھاتەكەم بۆ گۆراوھ. كابراى خوراسانى دەستى كرد بە گريان و گوتى: 'بە خودا ئەگەر ھەر دوئىنى ئەوھت بى گوتبايەم، ئەمن لىم وەرئەدەگرتىيەوھ. ئىستاش قەسەم بە خودا ھىچت لى وەرناگرمەوھ.' "

لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى بى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شهوی سئەد و چل و نۆبەم هاتەوه

گوتی: "خاوەنشکو، کابرا گوتی: 'قەسەم بە خۆدا ئیستاش هیچت لی وەرناگرەوه و گەردنت خوش و ئازاد بێ'. ئەوهی گوت و پۆیشتە دەری. ئەمن کارەکانم کردن و هەستە چووم بۆ لای خەلیفە. که منی دیت، بانگی کردمە لای خۆی. فەرمانی دەستبەکاربوونی دادوهری شارای مەدینە ی پیرۆزی دامی و مانگانە پینجسەد دیناری بۆ بڕیمەوه و دیاریبەکی گرانابیشی دامی. ئیتر ئەبوو حیسانی زیادیی دادوهر ژیانیکی زۆر خوش و تیروتهسەلی بوو هەتا له سەر دەمی خەلافەتی مەئمووندا کۆچی دوایی کرد.

چیرۆکی دلاوایی گەوهەر فرۆش

"یەکی دیکە لەو چیرۆکانە ئەوه بوو کابرایەک زۆر دەولەمەند بوو. مالهەکی هەموو ئە کیس چوو. ژنەکی گوتی: 'داوای یارمەتی له هاوڕیکانت بکە'. کابرا هەستتا چوو بۆ لای یەکیک له هاوڕیکانی و دەردی دلی له لا کرد. ئەو هاوڕینە ی پینجسەد دیناری زیری سووری بە قەرز دایە هەتا کاری کرین و فرۆشتنی پێ بکا. کابرا گەوهەر فرۆش بوو. زیرەکانی لی وەرگرت و چوو بۆ بازاری گەوهەر فرۆشان و له دووکانی بابی دەستی کرد بە کرین و فرۆشتن. پۆژیک له پۆژان سێ کەس هاتن پرسیاری خاوەنەکانی پیشووی ئەو دووکانەیان کرد. کۆرە گوتی: 'خاوەنی پیشووی ئەو دووکانە بابی من بوو که ئیستا فەوتی کردووه'. گوتیان: 'کەس دەزانن که تۆ کۆرپی ئەوی؟' گوتی: 'جا ئەوه خەلکی ئەو بازارە هەموو دەزانن که ئەمن کۆرپی ئەوم، بۆ؟' ئیدی کۆرە گەوهەر فرۆشە که خەلکەکی کۆ کردووه و تا شایەدی بۆ بەدن که خاوەنی پیشووی ئەو دووکانە باوکی ئەو بووه. ئیدی ئەو سێ کەسە توربیتیکیان دەرھینا که بابی سێهەزار دینار گەوهەر و نقیمی گرانبابی تیتا بوو. گوتیان: 'ئەوانە هی باوکی تۆیە بە ئەمانەت له لای ئیمە داینابوون'. ئیدی ئەوان گەرانەوه. ئەوجار ژنیک هات و یەکیک لەو گەوهەرانی هەلگرت که بابی پینجسەد دینار بوو. گەوهەر فرۆش ئەوی فرۆشت بە سێهەزار دینار. دواي ئەوه هەستتا پینجسەد دینارەکی بۆ هاوڕیکە ی بردووه و پێی گوت: 'ها ئەوه پینجسەد دینارە که ت، مالت ئاوه دان بێ. ئەوه خۆدا ناردی و دەست و بالم کراوتهوه'. ئەو هاوڕینە ی گوتی: 'ئەمن کاتیک ئەو زیرانەم دا بە تۆ، ئیدی تازە بە هی خۆمیان نازانم و بیریشیان لی ناکەمەوه. ئەمن پید بەخشییوی. هەر بۆیە ئەو زیرانە هەلگرە و ئەو نووسراوہیەش له گەل خۆت بەرەود. ئە مالی نەبێ، له هیچ کوی مەخوینەوه. بەلام ئەوهی لهو نووسراوہیەدایە، پەچاوی بکە. ئیدی گەوهەر فرۆشە که دەستی دا زیر و نووسراوہ که و چووهوه مالهەکی خۆی. که

نامه‌کە‌ی کردە‌وه، ئە‌و بە‌یتانە‌ی تێ‌دا نووسرا‌بوو:

من که به‌خشی‌م ته‌مای وه‌رگرتنه‌وه‌م نه‌بوو
مه‌به‌ستی من له‌و به‌خشی‌نه‌ هه‌ر چاکه‌ بوو
ئ‌هو ماله‌ی که‌ دوینی بۆ‌یان هینایه‌وه
بابم و مامم و خالم بوون هینایانه‌وه
دایکم بوو هاتبوو، زی‌ره‌که‌ی لی کریت
سه‌د ئە‌وه‌نده‌ی زی‌ره‌که‌ پاره‌ دابوو‌یه‌یت

چیرۆکی خه‌ونی سه‌یر

”یه‌کی دیکه‌ له‌و چیرۆکانه‌ ئە‌وه‌یه‌ که‌ له‌ به‌غدا پیاویک هه‌بوو خاوه‌نی مال و سامانیکی زۆر بوو. قه‌ده‌ر وا بوو ته‌واوی مال و داراییه‌که‌ی له‌ ده‌ست دا و هیچی نه‌ما. مافنگی^۱ ماوه. به‌هه‌زار زه‌حمه‌ت بژیوی رۆژانه‌ی په‌یدا ده‌کرد. شه‌ویک به‌ده‌م خه‌م و خه‌فه‌ته‌وه خه‌وی لی که‌وت. ده‌نگیک له‌ خه‌ودا دوو-سه‌ی جار پینی گوت: ’بژیوی تو له‌ میسه‌ره. بچووه‌ بۆ میسه‌ر.’ ئە‌و کابرایه‌ ناچار بوو بچی بۆ میسه‌ر. کاتیک چووه‌ میسه‌ر، جه‌نگه‌ی شیو بوو. له‌ مزه‌گه‌وتیک خه‌وت. مالی به‌رپرسیک دیواری به‌ دیواری مزه‌گه‌وته‌که‌ بوو. تا‌میک دز هاتنه‌ مزه‌گه‌وته‌که‌ و له‌ویوه‌ چوونه‌ ئە‌و ماله‌وه. هاتوهاواریان لی به‌رز بووه‌وه و داوای یارمه‌تیان کرد. دارۆغه‌ به‌ داروده‌سته‌وه‌ به‌ هاواریانه‌وه‌ هات. دزه‌کان هه‌لاتن. دارۆغه‌ هاته‌ مزه‌گه‌وت و کابرای به‌غدا‌ییان له‌وی دیت. گرتیان و ئە‌وه‌نده‌یان لی دا خه‌ریک بوو بمه‌ری. دوا‌یه‌ خه‌ستیانه‌ به‌ندیخانه‌وه. سه‌ی رۆژان له‌ویدا بوو. ئینجا دارۆغه‌ هینایه‌ ده‌ری و لێی پرسی: ’ئه‌تو بۆ له‌ به‌غداوه‌ هاتوویه‌ ئیره‌؟’ ئە‌ویش گوتی: ’ئه‌من خه‌ونم بینی، که‌سیک پینی گوتم که‌ بژیو و قووتی تو له‌ میسه‌ره. بچووه‌ بۆ میسه‌ر. ئە‌وه‌ هاتمه‌ ئیره‌ و ئە‌و قامچیانه‌ی تو‌م به‌ قسه‌مه‌ت بوو.’ دارۆغه‌ به‌ قسه‌که‌ی پینکه‌نی و گوتی: ’ئاخه‌ر که‌وجه، هه‌تا ئیستا سه‌ی جار خه‌ونم دیوه‌ پینان گوتووم: ’له‌ به‌غدا له‌ فلانه‌ جی و فلانه‌ گه‌ره‌ک و کۆلان مالیکی لینه، له‌و ماله‌دا خه‌وزیکی تێ‌دا‌یه، له‌بن ئە‌و خه‌وزه‌ خه‌زینه‌یه‌ی زۆری تێ‌دا‌یه. ئە‌تو بچووه‌ له‌وی ئە‌و ماله‌ ده‌ره‌ینه.’ ئە‌من باورهم به‌ شتی وا نییه‌ و گویشم نه‌داوه‌تی. که‌چی تو هینده‌ گه‌وجی له‌به‌ر خه‌ونیکێ ئالۆز و بلۆزه‌وه‌ له‌ویوه‌ هه‌ستاوی هاتووی بۆ ئیره‌؟! دوا‌ی ئە‌وه‌ دارۆغه‌ چه‌ند دره‌میکێ دا به‌ کابرای به‌غدا‌یی و پینی گوت: ’ئه‌و دره‌مانه‌ بۆ خواردنی ریت و بگه‌رێوه‌ بۆ شاره‌که‌ی خۆت.’“

ئیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئە‌مه‌ش‌وه‌یش کۆتایی پین هات و شه‌ه‌رزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌وینکی دیکه‌.

۱. مافنگی: مایه‌پووج. ده‌ست به‌تال بوون.

که شهوی سږسه و په نجا بهم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، داروڅه به کابرا به غداییه که ی گوت: 'بگه ریوه بۆ شاره که ی خوت'. پیاوه که دره مه کانی و هرگرت و گه راوه بۆ به غدا. چوو بۆ نه و شوینه ی داروڅه نیشانه که ی دایه. نه و شوینه راست مالی نه و کابرایه خوی بوو. چوو هوه ماله که ی خوی هوزه که ی لا برد و بڼه که ی داوه و ماله که ی دهره یتا.

چیرۆکی وه که یه کبونی دوو خهون

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه نه و به یه، ده گیزنه وه: له کۆشکی موته وه ککیلی عه به باسی چوارسه ده که نیزی تیندا بوو. دووسه دی رۆمی و دووسه دی حه به شی. نه وانه عه بدی کوری تاهیر بۆی نارده بوو. یه کیک له و که نیزانه که نیزی که بوو ناوی مه حبووبه بوو. له جوانی و ده لالی و شهنگ و شه پالیدا له نیو نه وانی دیکه دا تاک بوو. یه کیک له تاییه تمه ندییی که ی نه و بوو که به بیست و یه ک شیواز عودی لیده دا و دهنگی داووداسای هه بوو. شیعی ده هۆنییه وه و به حوت شیوه خه تی ده نووسی. موته وه ککیلی زوری ئوگر بوو. بی نه و نه یده توانی هه لیکا. که نیزه که کاتیک زانی که نه و خه لیفه ناوایه بۆی، پۆزی به سه ر خه لیفه دا لیده دا. خه لیفه لئی به قیندا چوو. هاتوچۆی نه ده کرد و به دانیش توانی کۆشکی گوت: 'قسه ی له گه ل نه که ن'. 'ماوه یه ک ناوا له گه ل نه و که نیزه جوولانه وه. به لام خه لیفه دلی هه ر له لای بوو. رۆژیک خه لیفه به راویژکار و هاوده مه کانی گوت: 'نه من نه وشه و له خه ونندا له گه ل مه حبووبه ی که نیزم ناشت ببومه وه. 'ده ورو به ریانی گوتیان: 'هیوادارین نه وه له راستیشدا بیته دی. 'نه وان هه ر وا خه ریک بوون باسی نه و خه ونه یان ده کرد که خزمه تکاریک هات و به سه رته قسه یه کی له گه ل موته وه ککیلی کرد. خه لیفه خیزا هه ستا چوو بۆ دیوی ژنه کانی. نه و سه رته یه ی که خزمه تکاره که له گه ل خه لیفه کردی، نه وه بوو که نیمه له دیوه که ی مه حبووبه گویمان له دهنگی عوود و ناواز بووه و نه مانزانی چ بووه. کاتیک خه لیفه گه یشته دیوه که ی مه حبووبه، گوتی لی بوو که عودی لیده دا و به گۆرانی نه و شیعی ده ده خوینده وه:

دوی شهوی له خه ونندا هه ر له گه ل من بووی
ناشت ببویته وه و دهنگوت هه ر ناشقه که ی زوی
تا به یان هه ر خه ریک بووی گولت ده چه قاند
له یخه ی خوت و زولفی منت ده چه قاند

”هەر که مۆتەوێککێل گۆیێ له و گۆرانیهی مهحبووبه بوو، به شیعەر و قسهکانیدا دیار بوو که مهحبووبهش له خه ودا ئه و خه و نهی دیوه و زۆر به لایه وه سهیر بوو. ئیدی خهلیفه چووه دیوه که یه وه. که مهحبووبه خهلیفه دیته هاته دیوه که ی ئه وه وه، له بهری ههستا و خوی به سهر لاقیدا دا. خهلیفه ماچی کرد. مهحبووبه گوتی: ’گه وره م، شهوی رابردوو ئا نه وه م به چاوی خۆم دیته.‘ یه کتریان له ئامیز گرت و له گه ل یه ک ئاشت بوونه وه. شه و و روژ خهلیفه له لای مهحبووبه بوو. مهحبووبه ناوی خهلیفه ی به میسک و عه نبه ر له سه ر هه نییه ی کوتابوو. خهلیفه ناوی جه عفه ر^۱ بوو.

که خهلیفه دیتی ئه وه مهحبووبه ناوی ئه وی له سه ر ته ویلی به میسک و عه نبه ر کوتاوه، نه و دوو به یته ی بۆ خوینده وه:

هه تا گ—یرو ده ترم ک—ه ی ل—ه ناو داوی ئه فینتدا
 کوتاوته ناوی من له سه ر ه—ه نییه ی وه کوو مانگی خوتدا
 تۆ که ناوی منت له سه ر ته ویلت نه خش کردوه
 به ئه فین و خوشه ویستیت ولاتی دلمت گرتوه

”کاتیک مۆتو ککێل کۆچی دوا یی کرد، هه موو که نیه کان ئه هوه ن بوونه وه جگه له مهحبووبه.“

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

۱. ئه مه ناوی سه ره کی خهلیفه یه و مۆتەوێککێل ناسناویه تی.

که شهوی سینه و په نجا و په کمه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، که موتوککیل مرد، محبوبه مات و مهلول بوو. شه و روژ کاری بوو به شین و گریان.

چیرۆکی خوښه ویستی له گه ل وړچ

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه نه ویه له سه رده می خه لاقه تی حاکیم بینه مریللا له میسر پیاویک هه بوو به ناوی وهردان. گوشتی مه ری ده فروشت. ژنیکش هه موو روژی دیناریکی دینا دوو به رابه ر و نیوی دیناریکی میسری بوو. باربه ریکیشی له گه ل خوی دینا بایی دیناریکی گوشت ده کړی و دهیدا به باربه رکه. ژنه له نواوه و باربه رهش له دواوه دهرویشتن.

"به کورتی ماوه یه کی زور قه سابه که هه موو روژیک دیناریکی له و ژنه پین ده گه یی. تا وای لئ هات وهردانی قه ساب له کاری نه و ژنه دردوژنگ بوو. به دزیی ژنه وه له باربه رکه یی پرسى: 'نه وه هه موو روژیک له گه ل نه و ژنه نه و گوشته بو کوئ ده بن؟'

"باربه ر گوتی: 'به خودا نه منیش سه رم له کاری نه و ژنه سوور ماوه! هه موو روژیک بایی دیناریک گوشت و بایی دیناریک میوه و موم و نوقل ده کړیت و دیناریکیش ده دا به ده فریک مه ی. له سه ر شاننی مزیان دادنی و ده مبا بو باخی وه زیر. له وئ چاوی من ده به سستی، به جوړیک که نه توانم هیچ کوئ ببینم. لیشی ده پرسم: 'من بو کوئ ده به ی؟' ولامم ناداته وه. ده مبا هه تا شوینک له وئ قرتاله که له سه ر شاننی من داده گړی. ده سته ده گړی و ده مه نیته وه نه و شوینه ی چاوی منی لئ به سستبوو. له وئ چاوم ده کاته وه و ده درهم ده داتی و به ریم ده کا. دیسان که روژ ده بیته وه، هه ر کاره که ی روژی پیتشوو دووپات ده که یینه وه. وهردانی قه ساب نه وهنده ی دیکه دوودل بوو. نه و شه وه هه تا به یانی له بیری نه وه دا بوو بلتی چی یی.

"وهردانی قه ساب گیزاوییه ته وه: 'ديسان روژ بووه وه، نه و ژنه وه ک روژان دیناریکی هینا و هاته لام. گوشتی کړی و به کولبه رکه ی سپارد و رویشتن. نه من دووکام به شاگرد هه کم سپارد و دوور و نیزیک وه دوايان که وتم.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکي دیکه.

که شهوی سۆسه و په نجا و دووم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، وهردان گوتوویه: 'به دایدا رۆیشتم. به جۆریک که سۆسه م نهکا. ههتا له میسر وهدەر کهوت و چوو بۆ باخی وهزیر. ئەمن لهوئ خۆم شاردهوه ههتا چاوی کولبهرهکهی بهست. ئهوجار ههر لهوئ بۆ ئهوئ، بهدوایانهوه بووم ههتا که یشتنه کتویک. بهردیکی گهوره لهوئ بوو. راوهستان و قرتالهکهی لهسه سهری داگرت. ئەمن لهوئ راوهستام ههتا باربهرهکهی بردهوه شوینهکهی خۆی. بۆخۆی هاتهوه ئهوئ. لهپردا لیم ون بوو. پیم سهیر بوو! ههستام چوومه لای بردهکه. لهژیر بردهکه کونیک لئ بوو، په یژهیهکی پیوه بوو بۆ نرابووه خوارئ. وردهورده له په یژهکه چوومه خوارئ. چوومه نیو دالانه پینهکهوه. لهوئ ده رگای مالیک وه دیار کهوت. پالم وه لاشیپانی ده رگا که دا. سه کویهک لهوئ بوو. چوومه سه سهر سه کۆکه. لهوئوه دیمه نیکم دیت. لئی ورد بوومه وه. سه یرم کرد ئه وه ژنه نهرمه گۆشتهکهی له منجه لیک دهخست و ئهوانی دیکه داویشته پیش ورچیک زهلام که لهوئ بوو. ئه و ورچه تهواوی ئهوانه ی دهخوارد. ئاوری وه بن منجه له دا. که گۆشته که برژا، ئه و ژنه که میکی لئ خوارد. میوه و نوقل و مه ییشی دانابوو. ههر پیاله یهکی دهخواردوه و دهفریکی زیرینی گه وره شسی پر ده کرد و دهیدا به ورچه که ههتا وای لئ هات ههردووکیان مهست بوون و به لادا که وتن. نهیانه توانی بجوولینه وه. له دلی خۆمدا گوتم: 'ئیسستا دهرفهته.' خیرا چوومه ژوورئ. ئهوان ئه وهنده یان خواردبووه وه که ده ماریکیان نه ده بزووت. کیردیکم پئ بوو، وشتری دادینا. ئه و کیردهم دهست دایه و له سه ملی ورچه م دانا. دهنگیکی وا له گهرووی ورچه وه هات، دهتگوت ههوره دهگرمینئ. له پیوه ژنه به په شوکاوی خه بیری بووه وه. که ورچه ی به سه ربراوی و منی به کیرده وه بیینی، یه که به خۆی هاواری کرد. ئەمن گوتم: 'حه تمن گیانی ده رچوو.' به منی گوت: 'وهردان، ئه وه پاداشی. ئه وه موو چاکه یه بوو که من له گه ل تۆم کرد؟' ئه منیش پیم گوت: 'دوژمنی خۆت، مه گه ر پیاو نه مابوو له دنیا یه دا که تۆ حه ز له ورچ بکه یته؟! ئیدی سه ری داخست و هیچی نه گوت. چاویکی له ورچه که کرد و دهستی کرد به گریان. به منی گوت: 'وهردان، پیت خۆشه پیت بلیم مایه خیر و فه ر بئ بۆ تۆ ...'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکدی که.

که شهوی سئەد و بەنجا و بیەم هاتەوه

گوئی: "خاوەنشکو، ئەو ژنە گوئی: 'وەردان، شتیکت پێ بێنم مایە خێر و فەر بێ بو تو یان لەبەر بەرمدا رادەووەستی و سەرت تێدا بچێ؟' ئەمن گوتم: 'گویم لیتە، هەرچی دەلیی بیلێ. 'ژنە گوئی: 'هەر وەک ئەو ورچەت سەر بری، سەری منیش بپەرە و لەو گەنجە بەشی خۆت هەلگرە و بپۆ بەدوای کاری خۆتدا. 'ئەمن پێم گوت: 'ئەمن لەو ورچە چاکترم. ئەتو لەو کارە تۆبە بکە و بگەرێتو بۆ لای خودا. منیش مارتە دەکەم و پێکەووە زەماوند دەکەین. ئیدی تا ناخری تەمەنمان پێکەووە لەو خەزینە یەش کەلک وەردەگرین و بە خۆشی ژیان دەبەینە سەر. 'گوئی: 'وەردان، ئەووە بزانی تازە دوای ئەو ژیان بۆ من ئەستەمە. بە خودا ئەگەر تۆ من نەکوژی، من تۆ دەکوژم. لە دەست من پرزگارت نابێ. ئەووە قسەئێ منە. ئەمن گوتم: 'جا ئەگەر ئاواپە، ئەتۆش دەکوژم. ئیدی پرچیم گرت و بەرپێی دۆزەخم کرد.

" 'دوایی چاوم گێرا، ئەوئەندەئێ زیڕ و جەواھیرات و نقیم و مرواری لێ بوو، بە هیچ پاشایەکیش کۆ نەدەکرانەووە. دەستم دا قرتالەئێ باریەرەکە و پڕپرم کرد. ملپێچیکم پێ بوو لە ملم کردەووە و بەسەرمدا دا. لە خەزینەخانەکە هاتمە دەری و رویشتم هەتا گەیشتمەووە دەروازەئێ میسر. لەپێدا دە کەس لە خەزینەخانەکانی حاکیم بیئەمریلا و خەلیفە گەیشتم. خەلیفە لێی پرسیم: 'وەردان، گوتم: 'بەلێ، قوربان. 'گوئی: 'ورچەکە و ئەو ژنەت کوشت؟' گوتم: 'بەلێ، خەلیفە. 'گوئی: 'قرتالەکەت دانئێ و ئەرخەیان بە. ئەو مالەئێ پێتە هەمووی هێ خۆتە و کەس حەقی بەسەرییەووە نییە. 'ئیدی قرتالەکەم دانا و سەرەکەئیم هەلداووە. خەلیفە ئەوانەئێ دیت و لێی پرسیم: 'دا باسئێ ئەو ورچە و ئەو ژنەم بۆ بکە، هەرچەند هەموو شتیکیش دەزانم. 'ئیدی هەموو بەسەرەتەکەم بۆ گێراووە، خەلیفە دەئیکوت: 'تۆ راست دەکەئێ. 'دوای ئەووە خەلیفە گوئی: 'وەردان، هەستە با بچین بۆ لای خەزینەکە. 'ئەمن و خەلیفە پێکەووە چووینە ئەو شوینە. سەیرمان کرد کونەکە گێرابوو. خەلیفە گوئی: 'وەردان، ئەو درەگایە بکەووە، چونکە کەس وەک تۆ شارەزای ئەو کارە نییە. ئەو گەنجەیان بە ناوی تۆووە تەلیسم کردووە. 'ئیدی ئەمن چوومە پیشئێ. دەستم لەسەر بەردەکە دانا. بەردەکە بە ئاسانئێ واووە چوو. خەلیفە بە منی گوت: 'ئێستا بپۆ ژووری ئەووەئێ گەنج و شتی لێتەئێ هەمووی بیئە دەری، چونکە تۆ نەبئێ کەس ناتوانئێ بچیتە ژووری. کوزرانی ئەو ورچ و ژنەش هەر بە تۆ دەکرا. ئەتۆ نەبای، بە کەس نەدەکوژران. ئەوانە هەمووی بە نووسراو لە لای من هەبوون، بەلام من هەر چاوەرپێ بووم بیلئێ ئەو شتە کەئێ پووی بەدا. 'وەردان گێراوویبەتەووە: 'من چوومە خواری و هەرچی لێی بوو هینامە دەری. ئیدی خەلیفە فەرمووی: 'بچن چوارسەم بەئینن باری کەن. 'گەنجەکەیان بە هێستەر و ئەسپ و شت بردەووە بو دارولخەلیفە. ئەووەئێ لە قرتالەکەدا بوو، ئەووەئێ دا بە من. ئەمن ئەووەم هەلگرت و هاتمەووە

مالهكهی خۆم. ئیدی بۆ خۆم دووكان و بازارم دانا. ئەو بازاره ئیستاش ماوه و پیتی دەلین
بازاری وەردان. ”

لێره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژهی
چیرۆکهكهی هەلگرت بۆ شەویکی دیکه.

که شهوی سنهه و په نجا و چواره م

چیرۆکی ئەسپی ئاونووس^۱

گوتهی: "خاوهنشکو، یهکی دیکه لهو چیرۆکانه ئهوهیه که سهردهمانی زوو پاشایهک ههبوو خاوهن گهوهری و شکو و سامان بوو. سێ کچی پوومانگ و کورپنکی پووگهشی ههبوو. پوژیک له پوژان پاشا لهسهه تهختهکهی دانیشتیوو که سێ کهس له ههکیمان و زانایان هاته لای. یهکیان تاوسیکی زیپینی ههبوو. ئهوهی دیکه شهپووریکی زیوینی پی بوو. سینیهمینیش ئەسپیکی ههبوو له شفره و ئاونووس چێ کرابوو. پاشا لێی پرسین: 'ئهوانه چین و چ قازانجیکیان ههیه؟' خاوهنی تاوسهکه گوتهی: 'تایبهتمندیی ئه و تاوسه له وه دایه که سهری ههموو سهعاتیک بال لێ دهدا و دهخویتی.' خاوهنی شهپوورهکه گوتهی: 'ئهگەر ئه و شهپووره له دهروازهی شار بدهین، بۆ شار وهک تۆبه دار و پاسهوان وا دهبن. ئهگەر که سیک بیته نیو شارهوه، ئهوه ئه و تیی دهتووپیئێ و ههموو کهس ئاگادار دهکاتهوه. ههه بۆیه دژمن ناتوانی بیته ناو شارهوه.' خاوهنی ئەسپهکه گوتهی: 'تایبهتمندیی ئه و ئەسپهش ئهوهیه که ئهگەر که سیک سواری بی و بیهوئێ بچێ بۆ شاریک، ئه و ئەسپه بۆخوی دهبیاته ئه و شاره.'

"پاشا گوتهی: 'ههتا ئه و شتانهی باسیان دهکهن، تاقی نهکهمه و به چاوی خۆم نهیانینم. خهلاتتان ناکهه.' دواي ئهوه تاوسی تاقی کردهوه، راست ئه و شته بوو که خاوهنهکهی گوتهبوو. ئینجا شهپوورهکهی تاقی کردهوه، ئه ویش ئه و شته بوو که خاوهنهکهی باسی کردبوو. دواي پاشا به و دوو زانا و پایه بهرزهی گوتهی: 'چنان دهوئێ تا بتاندهمی؟' ئهوانیش گوتهیان: 'سهرو کچیکی خۆتمان لێ ماره بکه.' پاشا یهکی کچیکی لێ ماره کردن.

"پاشان ئه و کابرایهی ئەسپهکهی ههبوو هاته پیشی، کپنۆشی برد و گوتهی: 'گهورههه. پاشای جیهان، مینش خهلات بکه ههروهک ئهوانت خهلات کرد.' پاشا گوتهی: 'ههتا ئەسپهکه تاقی نهکهمهوه، خهلاتت ناکهه.' وا بوو لهو جهنگهیهدا کورپی پاشا هات و گوتهی: 'پاشا، من سواری ئه و ئەسپه دههم و تاقی دهکهمهوه، با راستی و دروستی قسهی کابرام بۆ پوون بیتهوه.' پاشا گوتهی: 'تاقی کهوه.' له پێوه سازاده سوار بوو، لاقی لێ دا، بهلام ئەسپ له شوینی خوی نهجوولا. سازاده گوتهی: 'کاکه، ئه ی کوا ئه و ههروگیفه ی لیت دهدا؟' زاناکه چووه بهر وه و دهستیکی له شتیک دا که لهسهه ئەسپهکهوه چیکیری کردبوو. دهه وه دهست ئەسپهکه کهوته جووله جوول و وه ههوا کهوت. سازاده ی لهگهه خوی برد و پویششت پویششت ههتا له چاو ون بوو. لهو جهنگهیهدا سازاده پهشیمان بووهوه و سهری لهو

۱. ئاونووس: داریکی گرانابییه که له ناچه گهرمینهکان دهپویت و پهنگی بۆری توخه.

کاره‌ی خوی سوور ما. له دلی خویدا گوتی: 'ئو کابرایه هر ویستی من له نیتو بهری.'
دوای ئوه ورد سهرنجی ته‌واوی گیانی ئه‌سپه‌که‌ی دا. له شانی راستی ئه‌سپه‌که‌ شتیکی
دیت وهک سهری که‌له‌شیر. له شانی چه‌پیشه‌وه شتیکی دیکه‌ی ئا‌وای دیت. له دلی خویدا
گوتی: 'ئو ئه‌سپه‌ جگه‌ له‌و دوو شته‌ هیچی دیکه‌ی پی‌وه دیار نییه. ئیدی ئه‌وه‌ی له‌ شانی
راستییه‌وه بوو جوولانده‌وه، ئه‌سپه‌که‌ به‌ره‌و ژور هه‌لکشا. دوای ئه‌وه‌ ئه‌وه‌ی شانی چه‌پی
بزاوت، سه‌ربه‌وه‌ژیر داکشا و، ورده‌ورده‌ راست و چه‌پی پین کردن و له‌ شی‌وازی
کارکردنه‌که‌ی شاره‌زا بوو. شازاده‌ خوی له‌سه‌ر مالی زین توند گرتبوو."

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد دریشه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سۆسه د و په نجا و پینجهم هاتهوه

گوته: "خاوه نشکو، شازاده خوی له ناو مالی زیندا مه لاس دابوو. که شازاده ناوای دیت، زانی که نهو ئه سپه چهنده به که لکه. دلی زور خوش و شاد بوو. سپاسی خودای ده کرد. نه رم نه رم به ره و خورای ده هات. به رده وام سه ری ئه سپه که ی بق ئه ملا و نه ولا و ه رده سووراند و به دلی خوی چاوی ده گیزا. به سه ر شار و ده ریاکاندا ده گه را که هیچانی نه ده ناسین. به کیک له و شارانه ی که دیتی، شاریک بوو له ولاتیکی سه رسه وزدا که چوم و روو باره کانی به نیو زه وییه کانیدا ده خوشین. له دلی خویدا گوته: 'خوزگه ده مزانی نهو شاره کوئی و نیوی چیه.' که روژ ناوا بوو، له بهر خوییه وه گوته: 'نه من شارم لیره خوشتر و چاکتر وه گیر ناکه وی. ده لیم نه وشه و لیره بمینمه وه. بیروکه له وه باشتر نابن. به یانیش هه لدهستم ده چمه وه بق ولاته که ی خومان. جا ته واوی ئه وانه بق باو کم ده گیزمه وه و پیتی ده لیم نهو ئه سپه چ ئه سپیکه.'

"هه ناوا له شوینیک ده گه را لینی دابه زئی و کهس خوی و ئه سپه که ی نه بینن. له پردا له نیوه راستی شار چاوی به کوشکیکی به رز که وت. به خویی گوت: 'نهو کوشکه له هه موو جیه که باشتره.' ئیدی نهو جیه که تاییه تی هاتنه خورای بوو، بزواتی و ئه سپه که له سه ربانی کوشک نیشته وه. شازاده له وی دابه زئی و له سه ربانی کوشک دانیشته هه تا ته واوی خه لکی ناو کوشکه که خه وتن. شازاده چونکه له و کاته وه ی له مالی وه در که وتبوو و هیچی نه خواردبوو، هیزی نه وه ی نه بوو هه ستی. ده شیزانی حه تمه ن نهو کوشکه خوارده مهنی تیدایه.

"ئیدی ئه سپه که ی له وی به جی هیشته و هاته سه ر گوئسوانه ی کوشکه که. په یژه یه کی لئ بوو و پیندا هاته خورای. چووه حه وشه یه که وه له به هه شته خوشتر و خوره متر بوو. واقعی ورم ما. زوری بیر له شیوازی چیکرانی نهو کوشکه کرده وه. له و کوشکه دا که سی وه بهر چاوه هاته دوو قسه ی له گه ل بکا. نه یده زانی بق کام لا بچن. گیز ببوو. له دلی خویدا گوته: 'وا چاکه بچمه وه سه ری له لای ئه سپه که لینی بخه وم. که روژ بووه وه سوار بم برومه وه.'"

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکی دیکه.

"بالبازه که به شپرزهبییه وه ههستا له شیره که ی گهرا، نهیدیته وه. که نیزه کان گوتیان: 'ئه وه ی توی بیهوش کرد و شیره که ی لی ستاندی نیستا ئه وه له گهل کچی پاشادا دانیشتووه.' ئه و بالبازه پاشا داینا بوو پاریزگاری له و کچه بکا. ئیدی بالبازه که چوو بو لایان و پرده که ی لا دا. سهیری کرد ئه وه کچه له گهل شازاده خهریکی قسه کردنه. بالبازه که به شازاده ی گوت: 'گه وره م، تو مرؤفی یان جندوکه ی؟ شازاده پنی گوت: 'کویله ی گلاو، چون ده توانی شازاده بیته ریزی جندوکان؟' دوا ی ئه وه دهستی دا شیر و به بالبازه که ی گوت: 'ئه من زاوا ی پاشام. پاشا کچه که ی خوی له من ماره کردووه.' کاتیک بالبازه که ئه و قسه یه ی له شازاده بیست، گوتی: 'گه وره م، ئه گه ر بیته و ئه تو له توره مه ی مرو بی، له تو زیاتر که سی دیکه شیوا ی شازاده خانم نییه. ئه تو له هه موو که س شیواتری بو ئه و.' دوا ی ئه وه بالبازه که به هات وهاوار و خوړنین و خوړ وه سه رکردن هه لات بو لای پاشا.

"پاشا که بالبازه که ی ئاوا دیت، لئی پرسی: 'ئه و چ بووه؟' بالبازه گوتی: 'گه وره م پاشا، فریای کچه که ت که وه. ئه وه جندوکه یه ک له بیچی مروفا خهریکه له گهل کچه که ت قسه دهکا.' کاتیک پاشا ئه و قسه یه ی بیست، ویستی بالبازه که بکوژی، پنی گوت: 'ئه وه بو که مته رخمیت له ئاست کچه که مدا کردووه، تا ئه وه ی به سه ر بی؟' ئیدی پاشا هه ستا چوو بو ئه و کوشکه ی کچه که ی لی بوو. که گه یشته کوشک، له که نیزه کانی پرسی: 'چی به سه ر کچه که م هاتووه؟' گوتیان: 'سه روه رمان پاشا، ئیمه هه موومان پیکه وه دانیشتبووین که ئه و کوره قوز و پرومانگه به شیره وه لیمان وه ژوور که وت و گوتی: 'پاشا کچه که ی خوی له من ماره کردووه.' ئیدی ئیمه ئاگامان له هیچی دیکه نییه و ئه و کوره ش ناناسین که مرویه یان جندوکه. به لام پاشا، ئه و کوره زور داوین پاک و به ئه ده به و هیچ کاریکی ناحهزی نه کردووه.'

"که پاشا ئه و قسه یه ی بیست، رقه که ی نیشه وه و به ئارامی پرده که ی لا دا. دیتی ئه وه کوره له گهل کچه که ی دانیشتووه و خهریکی قسه کردن. ئه و کوره ش له وپه ری جوانی و خوینشیرینیدایه. پاشا نه یته وانی به سه ر خویدا زال بی و هه ر بویه پرده که ی لا دا و وه ک دیو په لاماری دانئ. که شازاده چاوی پنی که وت، له کچه ی پرسی: 'ئه وه بابه؟' کچه گوتی: 'به لی.'"

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکه دیکه.

که نهوی سینه د و په نجا و هه و ته م هاته وه

گوټی: "خاوه شکو، کاتیک شازاده، پاشای دیت به شیری روو ته وه هیزشی بو کردن، له کچهی پرسې: 'نه وه بابته؟' گوټی: 'به لئې.' ئیدی شازاده هستا و دهستی دا شیره که ی و به سهریدا گوراند. پاشا زانی له خوی نازاتره. شیره که ی له کالانه که ی ناوه و له سهره خو گوټی: 'کوره، تو له وه چه ی مروقی یان چندو که؟' شازاده گوټی: 'نه گهر له بهر حورمه تی تو و کچه که ت نه بایه ههر نه لیره ده مکوشتی. بو پیتان وایه من چندو که م؟ له کاتیکدا من کوری پاشایه کم نه گهر بیهو ی ته و اوی ولات و دهسه لاتت تیکه وه ده پیچی و خاکت به تووره که ده با.'

"که پاشا گوته که ی نهوی بیسیت، ترسی ری نیش و پنی گوت: 'نه گهر تو شازاده ی، چوناو چون هاتوویه کوشکی منه وه و خوت گه یان دو وه ته کچه که ی من؟ بو به درو گو تو وه لیم ماره کراوه؟ نه من زور پاشا و پاشا زاده م له سهر نه و کچه م کوشتو وه ههر له بهر نه وه ی هاتون بو خوازینی کچه کم. نه گهر نیستا فرمان بدهم کویله و غولامت وه سهر گهر ی لیره دا بتکوژن، کی فریات ده که و ی؟'

"کاتیک شازاده نه و قسانه ی بیست، به پاشای گوت: 'نه من سهرم له تو و له وه مو و گه و جیه ت سووړ ماوه. کوا کچی تو میردی له من باشتر و چاکتری وه گیر ده که و ی؟! مه گهر تو که ست دیوه له من نازا و چالا کتر بی؟! گوټی: 'نا وه للا نه مدیوه. به لام نه من پیم خوشه نه تو به ناشکرا بیته خوازینی و نه منیش لیت ماره کم، چونکه له نیو پاشا کاندایه بیانوی بیغیره تی ئابرووم ده چپته سهر لکی داری.' شازاده پنی گوت: 'قسه که ت جوانه، به لام، پاشا، نه گهر کویله و پیاوه کانی تو تیم ئالین و وهک تو ده لئی بته ویت بمکوژن، دیسان ئابرووی خوت ده به ی. هیندیک خه لک باوه ر به قسه که ت ده که ن و تا قمیکش باوه ر ناکن. چار ههر نه وه یه، چونت یی ده لیم ناوا بکه ی.' پاشا گوټی: 'بیلی بزائم ده لئی چی.'

"شازاده گوټی: 'له و دوو کاره یه کتکیان بکه: یان نه وه تا پیکه وه مملانی ده که یی و ههر که س توانی نه وه ی دیکه بیه زینی و بیکوژن، نه وه دهسه لات شایانی نه وه. یان دنا نه وشه و نه من لیره راگره، به یانی سوپام له سهر که، به لام نه ژماری سوپاکه تم یی بلئې.' پاشا گوټی: 'سوپای من چله هزار سواره. جگه له کویله کانم که تاییه تی خومن و نه و انیش چله هزار که سن.' شازاده گوټی: 'تا وه لاتی به یانی نه تو سوپا و غولامه کانت بیته بو شه ری من. پینشیا ن بلئې نه و کوره خوازینی له کچه که م کردو وه و قهراری له گهل کردووم له گهل ته و اوی ئیوه شه ر بکا.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی یی هات و شه هر زاد دریزه ی چیرو که که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی سینه و په نجا و هه شتم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، شازاده به پاشای گوت: 'پینان بلئی ئەو کورە دەلی بە تاقی تەنی دەرە قەتی هەموو سەپاکە دیم و شکستیان دەدم. هەر بۆیە لیم گەڕی با لە گەلیان ڕووبە ڕوو بمهوه. ئەگەر ئەوان من بکوژن، ئەو نەینی تو دە پارێزرێ. ئەگەر من بە سەر ئەواندا زال بم، ئەو دەیسەلمێم که شایانی ئەوهم بیمه زاوات.' که پاشا گوئی لەو قسانە بوو، قسەکە پەسەند کرد و زۆر گەورە هاته بەرچاوی. ئیدی دانیشت و دەستیان بە قسە کرد و پاشا بە دزییهوه بەلبازەکە تیگەیاندا بچی بە وهزیر بلئی سوپا دەنگ دا و تەیارێ کا.

"ئیدی بەلبازەکە چوو بە وهزیری گوت که پاشا فرمانیکی ئاواي داوه. لە ڕیوه وهزیریش فرماندهی بانگ کرد و فرمانی پێ کرد خۆیان تەیار کەن بۆ شەر و سوار بن. ئەوان لەوئێ خەریکی خۆ سازکردن بوون ...

"پاشاش لەوئێ شازادهی لە قسە گرتبوو هەتا تاو هەلات. ئینجا پاشا گەراوه سەر تەخت و سوپای دەنگ دا. ئەسپێکی تاییهتی یه کێک لە گەورەکانی دەرباریان بۆ هینا بە زینی رازاوهوه. شازاده به پاشای گوت: 'هەتا من سوپا نەبینم و سەنگ و سووژنی نەکەم، سوار نا بم.' پاشا پێی گوت: 'چۆنت پێخۆشه وا بکە.' شازاده چوو هەتا گەیشته گۆرەپانەکە و چاویکی لە سوپاکە کرد، ڕادهی پراپی سوپاکە ی زانی. ئینجا پاشا بە سوپاکە ی گوت: 'ئەو کورە داواي کچهکە ی من دەکا. ئەمن کەسی هینده ڕیکو پێک و قوزم نەدیوه. ئەو لەسەر ئەو باوه ڕهیه به تاقی تەنیا بەسەر هەمووی ئیوه دا زال دەبی. دەلی ئەگەر ئیوه سەدهزار کەس بن، بۆ ئەو کێشه یهک نییه و پیتان دەوێرێ. ئیستا ئیوه هیرشی بکەن سەر و بەسەری ڕمب و زەرگە کانتانییهوه ی بکەن، چونکه ئەو دەستی داوه تە بەردیکی زۆر قورس.'

"داوی ئەوه پاشا به شازاده ی گوت: 'ئەوه گۆ و ئەوهش مهیدان، بزانی چ دەکە ی؟ ئەو ڕۆ ڕۆژی تاقیکاریه.' شازاده گوتی: 'پاشا، ئەوه مهرجی گەورە یی نییه. ئەمن چۆن ئاوا بە پینان لە گەل ئەو هەموو سوپایه بەر بەرەکانی بکەم؟! پاشا گوتی: 'پیم گوتوون و، باشترین ئەسپی خۆمانیان بۆ هیناوی. یان هەر ئەسپێک بۆ خۆت پیت باشه بچوو هەلێژێره.' شازاده گوتی: 'ئەمن ئەو ئەسپانە ی ئیوه م پێ باش نییه. بە سواری ئەسپی خۆم نەبی شەر نا کەم—ئەو ئەسپە ی بە سواری ئەو هاتم بۆ ئێره.' پاشا گوتی: 'ئەسپی تو لە کونیه؟' شازاده گوتی: 'ئەسپە کەم لە سەربانی کۆشکە.' پاشا که گوئی لەو قسە یه بوو، گوتی: 'ئەوه به شیتمان دەزانی، ئەسپ چۆن دەچیتە سەربان؟' پاشا به پەردەدار و

شتهکەى گوت دا بچنه سهربان ئەوهى لىهتەى بيهينه خواری، دهورو بهریانی پاشا ئەو قسهیهى سازادهیان پى سهیر بوو. له بهر خویانهوه دهیانگوت: 'ئاخر ئەسپ چۆن به پهیزه دا دیتە خواری؟! پیاوهکانی پاشا چوونه سهربان. سهیریان کرد ئەسپیک لهوئ وهستاوه ههتا ئیستا ئەسپی هینده جوانیان نه دیبوو. ئەوجار چوونه پیشی، سهیریان کرد ئەو ئەسپه له شفره و ئاونووس چى کراوه. که په رده دارهکان ئەوهیان دیت، چاویکیان له یهک کرد و پینکه نین. گوتیان: 'ئەو کورە هەر دهلنی شیتە. چۆن بهو ئەسپه ئەو هه موو هه رەشه و گورە شهیه دهکا؟! بهلام هه رچی ههیه ئەوهندهى پى ناچى هه موو شتیک ئاشکرا ده بى.' "

لیره دا بوو، ماوهى چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پى هات و شه هرزاد دریزهى چیرۆکهکەى هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که نهوی سینه و په نجا و نویم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، په رده داره کانی پاشا گوتیان: 'هر ده لئی نه و کوربه شپته یان نه نینیه کی گوره له و کاره دا هیه که نیمه نازانین چیه.' ئیدی نه سپه که یان هه لگرت و به هر جوړیک بوو نه سپه که یان هیتا له به رده می پاشا دایاننا. خه لک هاتن دهوریان دابوو و چاویان لئ ده کرد. سهریان له جوانی و تایبه تمندی و زین و لغاوی سووړ مابوو. پاشا زوری پیدا هه لگوت و پنی باش بوو. نینجا به شازاده ی گوت: 'نه سپه که نه وه یه؟' شازاده گوتی: 'به لئ. جا بزانه کاری چونی پیوه ده بینئ.' پاشا گوتی: 'ها نه وه نه سپه که و سوار به.' شازاده گوتی: 'نه من سواری نابم هه تا سوپاکه لیم دور نه که ونه وه.'

"ئیدی پاشا به سوپاکه ی گوت: 'دهوری چول که ن و هه تا مه ودای تیرهاویژنیک دور که ونه وه.' شازاده گوتی: 'پاشا! نه من نه وه سواری نه سپه که م ده بم و هیزش ده که مه سهر سوپاکه و له راست و چه پدا هه لیان ده بریم و زراویان ده بم.' پاشا گوتی: 'نه تو چت له دست دی بیکه و، نه وانیش نه وه ی له دستیان بن دست ناگیرنه وه.'

"شازاده سواری نه سپه که ی بوو. سوپایش ریزیان به سستبوو. یه که ده یگوت: 'هر که نه و کوره بیته پیشی، به سهری رمبه وه ی ده که م.' یه کی دی ده یگوت: 'کوشتنی نه و کوره جوانچاکه کاریکی دژواره.' نه وی دی ده یگوت: 'نه وه به که س ناکوژری.' یه که ده یگوت: 'نه وه له خوی راده بینئ. به خودا دهر دیکمان ده داتی به که س نه درابئ.' شازاده سواری نه سپه که بوو. نه و شته ی ده بوو بییزیوی تا وه حه وا که وئ، بزاوتی. سوپاکه هه موو چاویان له و بریبوو. نه سپ و ه جووله جوول که وت. وه که نه سپی دیکه خوی کو کرده وه، جیفرکی له خوی دا و وه حه وا که وت. پاشا هاواری لئ هه ستا فریا که ون نه و کوره بگرن هه تا هیچی لئ نه هاتووه. له و کاته دا وه زیر گوتی: 'پاشا کئ ده سستی به مه ل و بالنده راده گا؟ نه و کوره خوی نه سپنکی سهرکیش بوو. خودا بزگاری کردی له ده سستی. بزو سپاسی خودا بکه.' پاشا که شازاده ی ناوا دیت، گه راوه بو کوشک و چووه لای که که ی. نه وه ی به شازاده وه ی دیت، بوی گیراوه. کچی پاشا خه م و په ژاره دایگرت و له تاوان نه خوشی به روکی گرت و که وته جیوه.

"پاشا که که که ی ناوا دیت، له باوه شسی گرت و چاوی ماچ کرد و گوتی: 'که که م، سپاسی خودا بکه که نیمه ی له دست نه و جادوبازه بزگار کرد.' پاشا له و جوړه قسانه ی بز ده کرد و که ش هه روکی له و نه بوو. به رده وام ده گریا و نه و شتیره ی گوت:

ئەگەر ئەمجارە بېتەو، يارى جوان و بېبەزەيى
گول لە دروو، دروو لە قـاچ، قاچيشم لە قور دەردىنى
هيندىك لە نزيكانى من دژى عەقل و باوەرى من
دايم بەرۆكـمیان گرتـووه، بۆ وەى بەر دەم بەرۆكى من
دەزانى كەسىك زانا بى، سەبوورى لە مەجنون ناوى
وشتەر لە شوپىنك يخ دەدا كە لە يلببەكەى رىنى تى كەوى

”كچە لە بەر خۆبەو گوتى: ‘قەسەم بە خودا! نە هېچ دەخۆم و نە هېچ دەخۆمەو هەتا
خودا ئىمە پىك نەگەيەنیتەو.‘ پاشاش زۆر نارەحەت بوو. خەمى كچەكەى بوو. هەرچەندى
دلخۆشى كچەكەى دەداوه، زياتر ئۆگر و شەيدای كۆرە دەبوو.“

لێرەدا بوو، ماوەى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پىن هات و شەهرزاد درىزەى
چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوێكى دىكە.

که شهوی سینه د و شهستم هاته وه

گوتی: "خاوه نَشکۆ، کچه هەر دههات و خۆشه ویستی و ئەفینه که ی سەری دەکرد. پاشا و کچه با لێزه بن و سەریکی شازاده بدهینه وه.

"شازاده ناوی ئەو شارە ی پاشای پرسیوو، ناوی ئەو شارە سەنعای یەمەن بوو. که شازاده وه حەوا کەوت، له رینگه پەله ی کرد بۆ ئەوه ی زوو بگاتە وه ماله بابی. هەر که گەشتە وه شارە که ی خۆیان، چوو له سەربانی مالی خۆیان نیشته وه. ئەسپە که ی له سەربانی کۆشک بە جێ هیشت و بۆخۆ ی چوو له لای بابی. سەیری کرد ئەوه باوکی له تاوی ئەو مات و مەلۆل دانیشتوو. هەر که پاشا چاوی بە کۆرە که ی کەوت، هەستا و باوهشی پێدا کرد. له خۆشیان گەشاوه. دوا ی ماوه یەک دانیشتن، کۆرە هەوالی ئەو زانایە ی پرسی که ئەسپە که ی ساز کردبوو. که چی باوکی گوتی: 'خودا چاکە ی بۆ نەکا وا ئەو بووه هۆ ی دوورخستنه وه ی تو له من؛ ئیستا له بەندیخانه یه.' شازاده تکای کرد خیرا نازادی کەن. دەست و برد چون زاناکە یان له بەند دەرکرد و هینایانە هەنتەشی پاشا و شازاده. پاشا که زانی کارێکی چەندە گەورە ی کردوو، خەلاتیکی باشی کرد. بەلام کچه که ی نەدایە. حەکیمە که توورە بوو، زانی که شازاده تاییه تمەندی و لیتا تووییه کانی ئەسپە که ی بو دەرکه وتوو. دوا ی ئەوه پاشا بە شازاده ی گوت: 'لەمەو بەدوا سواری ئەو ئەسپە مەبە، چونکه تو له هەموو خووخده ی شارەزا نیی و دەرسم شتیکت بەسەر بیئی.'

"شازاده بەسەر هاتی کچی پاشای سەنعا و ئەو پووداوانە ی بۆ ی هاتبووه پیشی هەمووی بۆ گێراوه. پاشا گوتی: 'ئەگەر پاشای سەنعا بیویستبا تو بکوژی، هەر لهوی دەیکوشتی، بەلام تو ئەجەلەت نەهاتوو. دوا ی ئەوه که لکه له ی کچی پاشای سەنعا کەوتە گیانی و حەجمینی له شازاده بری. هەستا چوو سواری ئەسپە که ی بوو. نامیری نازووتنی بزات. ئەسپ کەوتە جوولە و وه حەوا کەوت. که پۆژ بووه وه، پاشا چوو شازاده بەسەر کاتە وه، سەیری کرد له شوینی خۆ ی نییه. چوو سەربان و چاویکی له حەوا کرد. تەماشای کرد ئەوه کۆرە که ی بە حەوادا دەرۆا. پەشیمان بووه و خۆ ی سەرکۆنه کرد که بۆچی ئەسپە که ی لێ نەستاندوو. له دلی خۆیدا گوتی: 'ئەو جار بیتە وه ئەسپە که ی لی دەستینم. دەنا بەو ئەسپە شتیکت بەسەر خۆ ی دیتی.' ئینجا له تاوان دەستی کرد بە گریان."

لێزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێزه ی چیرۆکه که ی هەلگرت بۆ شهویکی دیکه

که نهوی سینه د و نهست و په کهم هاتوه

گوټی: "خاوه نشکو، پاشا له تاوی کوربه کهی نارېحه ت بوو و دهستی کرد به گریان.

"شازادهش به حوادا چووه وه شاری سهنعا. نهو شوینهی که جاری پېشوو لئی نیشتبووه وه. له جیوه نه سپه کهی له وئ به جی هښت و بوخوی چووه شوینی کچی پاشای سهنعا. سهیری کرد کچی پاشا و که نیز و قهره واشه کانی له شوینهی جاری دیکه نه بوون. له تاوان دیو به دیوی کوشکه که گه را هه تا سهیری کرد نه وه کچی پاشا له دیویکا له جیدا که وتوو و که نیز و شته که شی له دهوری کو بوونه وه. شازاده چووه ژووری و سلای لئ کرد. کچه هر که گوئی له دنگی شازاده بوو له جینگاکه ی راسته وه بوو. کوربهی له نامیز گرت و ده می به ده میوه نا. شازاده گوټی: 'خانمه جوانه کهم، نازانی نه و ماوه له تاوی تو چم لئ هات!' کچه ش گوټی: 'نه من له تو م خراپتر لئ به سر هات. نه گه ر ئیستا نه هاتبایه ی، حتمن گیانم دهر ده چوو.' شازاده گوټی: 'خاتون، ناگات لئ بوو بابت چی له من کرد؟ به خدا نه گه ر له بهر تو نه بایه، هر له وئ دمکوشت. به لام له بهر دلی تو نه ویشم خوش ده وئ و قهت نامه وئ نازاری بدهم.'

"کچه به شازاده ی گوت: 'نه گه ر نه و جار به جیم بهیلی، دلم ده توقی.' شازاده گوټی: 'نه گه ر تو به قسم بکه ی، کاره کان ناسان دهنه وه.' کچه گوټی: 'نه و جار له قسه ت دهرناچم، چونکه به بی تو ه لئا کهم.' شازاده گوټی: 'دبه ی له گه لم بینی برؤین بو شاره که ی نیمه.' شازاده خانم گوټی: 'به گیان و دل له گه لت دیم.' شازاده که گوئی له و قسه یه بوو، که یفی ساز بوو، به لئینی پندا به خته وه ری بکا. دوا ی نه وه چوونه سهربانی کوشک. شازاده سواری نه سپه که ی بوو. کچی پاشاشی له پاشکزی خزی سوار کرد و توند به خویه وه به ستیه وه. نهو شته ی شانی راستی نه سپه که ی بزاونت. نه سپه که نه وانی ه لگرت و وه حوا که وت. له و جه نگیه دا که نیز و قهره واشه کان ده ستیان کرد به هات وهاوار و شین وړو. دایک و باوکی کچه یان ناگادار کرده وه. نه وانی ش هاتنه سهربانی کوشک و چاویان له حوا بری. له دوور چاویان به نه سپه ناو نو سه که که وت که له ناسماندا ده فری. پاشا یه که به خوی هه رای لئ کرد: 'شازاده بیکه بو خاتری خودا به زه بییت پیماندا بن و لیکنان دامه بره!'

"شازاده وای زانی کچه په شیمان بووه ته وه بو لای دایک و بابی و گوټی: 'نه گه ر ده زانی په شیمان بوویته ته وه، با بته مه وه لای دایک و بابت؟' په ریزاده ولامی داوه: 'نه به خودا، نه من حز ده کهم تو له کوئی بی، منیش له وئ بم، چونکه له دایک و بابم خوشترم ده وئی.' شازاده که نه و قسه یه ی بیست، زوری که وته بهر دلی و نه و جار زور به هیمنی نه سپی

دهئاژوت بۇ ئەوھى كچه كە نارەھەت نەبى. ئىدى ھەر ئاوا بە ئارامى دەپ رۆيشت ھەتا كانى و ئاو و مېرگىكى سەرسەوزيان لى وەدىار كەوت. لەوئ نىشتتەوھە نان و شتتەن خوارد و كەمىكىان پشوو دا و سوار بوونەوھ. وە ھەوا كەوتن و رۆيشتن ھەتا گەيشتتەوھ شارەكەى بابى شازادە. شازادە كەيفى ساز و دلى خوش بوو. ويستى ئەو ولاتە پيشانى شازادە بدا و تىيگەيىنى كە ولاتى بابى ئەو لە ولاتى بابى كچه گەرەتر و بەربلاوترە. ھەر بۇيە لە ھىندىك لەو باخانەى كە بابى بۇ ھەسانەوھ و دلخوشى خۇى درووستى كردبوون. دەھاتتە خواری و تىيدا دەگەرەن و پيشانى دەدا. ئەوى برده كۆشكەكەى بابى و ئەسپەكەشى لەوئ راگرت و بە كچەى سپارد. پتى گوت: 'ئىرە بە ھەتا كەسنىك رادەسپىرمە لات. ئەمن دەچمە لای بابم. ھەتا كۆشكىكى تايبەتت بۇ چى بكا. بۇ ئەوھى پيشانت بدەم مز كىم.' كچە دلخوش بوو، پتى گوت: 'چۆنت پىن خوشە وا بکە.' "

ئىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

که شهوی سینه و شهت و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکز، شازاده خانم گوتی: 'چونت پین خوشه وا بکه.' شازاده خانم بیرى دهکردهوه که بلنی به چ داب و دهستور و شکویه کهوه بچه نیو شار. به جورینگ که شایانی نهو بی. وا بوو شازاده کچهی لهوی به جی هیشته و بوخوی چوو بو لای باوکی. باوکی کاتیک نهوی دیت، زور خوشحال بوو. نینجا شازاده به بابی گوت: 'بابه، کچی پاشای سهنعام هیناوه. نهوه له یه کینگ له باخه کانی دهره وهی شار دامناوه و هاتم تو ناگادار بکه مه وه بو نه وهی دهستهی سواران ساز که ی و بیی چاوت پنی بکه وی هه تا شکر و گوره بی توی بو دهرکه وی.'

"پاشا دهم و دهست فرمانی دا شار برازینته وه. گوره گوره کان و سوپای کو کرده وه. شوینیکی پاشایانه ی بو کچه ناماده کرد که که نیزی هیندی و رومی و حه به شیبی لی دانابوو. پاشان چوونه نهو کوشکه ی که کچه ی لی بوو. که چون، نه نه سپه که له وی مابوو نه کچه.

"ئیدی به چه پوک به سه ر خویدا دا و به نیو باخ و دهوری باخدا هه لسوورا، به لام کچه ی نه دیته وه. ئیدی له دلی خویدا گوتی: 'نهو کچه چوناو چون شماره زای تایبه تمه ندی نهو نه سپه بوو؟ خو نه من هیچم پیشان نه داوه؟! ره نگیشه نهو کابرا زانایه ی دروستی کردوه، هاتبی و به توله ی نهو خراپانه ی بایم له گه لی کردوه، رفاندوونی.' دوی نهوه شازاده باخه وانه که ی بانگ کرد و لی پرسى: 'نه ری که ست دیوه بیره دا بیت یان بچیته ناو باخه که؟' نهویش گوتی: 'نه من جگه له زانای فارس که سم نه دیوه بچیته ناو باخه که. نهویش چوو گیای دهرمانی برنیته وه بو دهرمان.' کاتیک شازاده قسه که ی نهوی بیست، زانی زاناکه کچه که ی بردوه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتابی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که شهوی سینه و شهست و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، شازاده که نهو قسه‌یهی بیست، زانی زاناکه کچه‌که‌ی بردووه.

کاتیک که شازاده کچه‌ی له باخدا به‌جی هیشت و بوخوی چوو بو لای بابی، به ریکه‌وت زانای فارس به لای کوشکدا رۆیشت و نه‌سپه‌که‌ی له‌وی دیت. به دیتنی زور خوشدر بوو. چاویکی به ته‌واوی گیانیدا گیرا، زانی ساخ و سلیمه، ویستی سواری بی و بروا به دلی خویدا گوتی: 'ده‌بی که‌سیکی له‌گه‌ل بووبی و لیره به‌جی هیشتی'. ئیدی چوووه نیی کوشکه‌که سه‌یری کرد نه‌وه کچیک له‌وی دانیشتووه ده‌لنی رۆژه ده‌ده‌وشی. چاوی به کچه‌که کرد، زانی شازاده نه‌وه کچه‌ی هیتاوه و له کوشکدا دایناوه و بوخوی چوووه بو نیی شار. ئیدی زاناکه چوووه پیتی و کپنوشی برد.

"کیزی چاوه‌که‌ژال سه‌ری هیلینا و چاوی پیتی که‌وت. سه‌یری کرد. زور ناحه‌ز و دزیوی هاته به‌رچاوه. لینی پرسسی: 'نه‌تو کچی؟' کابرا گوتی: 'خانمه‌که‌م، نه‌من نیردراوی شازاده‌ده فرمانی داوه نه‌تو هه‌لگرم و بته‌م بو شوینیکی دیکه که له شار نزیکتره.' کچه که نه‌ودی بیست، گوتی: 'نه‌ی شازاده له‌کوییه؟' زاناکه گوتی: 'نه‌وه له شاره له لای باوکییه‌تی و هه‌ر بینا نه‌ویش هات بو لای تو.' کچه لینی پرسسی: 'نه‌وه شازاده له تو زیاتر که‌سی دیکه‌ی وه‌گیر نه‌ده‌که‌وت بینیری؟' زاناکه به قسه‌که‌ی پیکه‌نی و گوتی: 'نه‌وه شازاده منی هه‌ر له‌به‌ر ناحه‌زیان هه‌لیژارد، چونکه هینده‌ی تو خوش ده‌وی، دلی له که‌س نه‌ده‌حه‌ساوه. دند شازاده چی زوره؟ کویله و خزمه‌تکار و به‌رده‌ست. نه‌وه‌نده‌ی هه‌یه له ژمار نایه‌ن.' کچه باوه‌ری به‌وه قسه‌یه کرد و هه‌ستا ره‌گه‌لی که‌وت.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی بی هات و شه‌هرزاد دریزدی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که شهوی سۆسه د و شهست و چواره م هاته وه

گوته: "خاوه نشكۆ، كچه باوه پری به و قسه یه كرد و ههستا ره گهلی كهوت. دهستی دا دهستی و گوته: 'چیت هیناوه سوار بم؟' داناکه گوته: 'خانم، هه ره ئه و ئه سپه ی كه پنی هاتی، سواری ئه و به.' كچه گوته: 'ئهن به ته نیا ناتوانم سواری بم.' زاناکه بزیه کی هاتی و گوته: 'ئهنیش له گهلت سوار ده بم.' ئیدی زانا سوار بوو. ئه ویشی له پاشكۆی خۆی سوار كرد و توند له خۆی شهتهك دا. ئیدی كچه نهیده زانی چی له بن سهردایه. زانا ئامیره كهی شانی راستی ئه سپه كهی جوولانده وه و ئه سپ وه حهوا كهوت. پویشتن پویشتن ههتا له شار نه دیو بوو. كچه گوته: 'ئهن شوینه ی شازاده گوته، كوئیه؟' زانا گوته: 'خودا شازاده له نیتو به ری، چونكه بیس و گلاوترین پیای سهر گوی زه ویه.' كچه گوته: 'چاره رهش، چون بیفه رمانیی خاوه نه كهت ده كهی؟' زانا گوته: 'ئهن خاوه نی من نییه. مه گه ره تو من ناناسی؟' كچه گوته: 'ناوه لالا، خۆتم پی بناسینه.' زانا گوته: 'ئهن ئه و قسه یه م هه ره به فیل كرد. بزیه گوتم شازاده ناروومی، ههتا تو له گهلم بیی و ئاور له دلی شازاده به رده م. ئهن له تاوی ئه و ئه سپه شیت و شهیدا بووم. ئهن ئه سپه من درووستم كردوو و شازاده لئی ئه ستاندم. كه سپاس بۆ خودا ئه وه ئه سپه كهش و ئه توشم لی ئه ستانده وه. جا لی كه ری با ئه و له تاوان شیت بی و ئهن منی ئاوا لی كرد. ئیدی تازه چاوی به تو ناكه ویته وه. ئه توش خۆت نارحهت مه كه، دلنیا به زۆر له و بۆ تو چاكتر و به كه لكتر ده بم.' كچه كاتیک ئه وه ی بیست، كه وته له خۆدان و روورن و شین و واوه یلا كه نه به خۆشه و یسته كه م گه یستم و نه گه رامه وه لای دایك و بام. كچه هه ره ئاوی ده كرد و زاناش هه ره ئه سپی تین ده دا ههتا گه یشتنه ولاتی رۆم. له وئ له ده شتیکی خۆش و سه رسه وز دابه زین. ئهن میرگه له شار نزیك بوو. ئهن شارهش پاشایه کی پایه به رزی هه بوو.

"ئهن رۆژه به ریکهوت پاشای ئهن شاره بۆ راو هاته ئهن میرگ و سه وزه لانه. چاوی به زانا كهوت كه له گه ل كچه له په نا ئه سپه كه راوه ستابوون. پیاهه كانی پاشا هاتن ده وریان دان و زانا و كچه یان گرتن. ئه سپه ئاونووسه كه شیان هه لگرت و بردیان بۆ لای پاشا. پاشا كه چاوی به ناحهزی و ناشیرینی زاناکه كهوت و كچه شی به وه هه مووه جوانیه وه دیت، له كچه ی پرسی: 'کیژه جوانه كه، ئهن كابرایه چی تویه؟' زانا خیرا وه لامی داوه، گوته: 'ئهنه خیزانی منه و ئاموزاشمه.' كچه گوته: 'پاشا، درۆ ده كا. به خودا ئهن میردی من نییه و ناشیناسم. ئهن به فیل منی رفاندوو.' كه پاشا قسه كانی كچه ی بیست، گوته: 'دا تیی هه لده ن.' ئهنه دهنیان له زاناکه هه لدا خه ریک بوو بمری. دواي ئهنه وه فرمانی دا بیبه ن له نیتو شار زیندانی بكن. كچه و ئه سپه كه شی له گه ل خۆی هیناوه. به لام نهیده زانی چون كار به

ئەسپەكە بكا. زانا و كچە ئاوايان لى بەسەر هات.

”شازادە دواى ئەو پروداوہ كە تازە دەستى لە كچە شوشت و زانى نەماوہ، خۆى بو ساز كرد، بكویتە پىنوشوینى. ھەستا پرووى لە شاران كرد و ھەر لىزە و لەوى پرسىارى لە ئەسپە ئاونووسەكە دەكرد. بەشكو بەودا بیانىنیتەوہ و سۆراخیان بكا. بەلام ھىچ سەروشوینیان ديار نەبوو. دواى ئەوہ چووہ شارى سەنعا كە شارى ماله بابى كچە بوو. لەوى كەوتە پىنوشوینى كچە. ھەوالىكى نەبوو. سەبرى كرد، بابى كچە تەواو تىك چووہ. لەویش پۆیشت و پرووى لە ولاتى رۆم كرد. ھەر دەپۆیشت و پرسىار و سۆراخى دەكردن.“

لىزەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پىن هات و شەھرزاد درىزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بو شەوئىكى دىكە.

که شهوی سینه و شهت و پنجهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، شازاده سهری خوی هه لگرت و پووی له ولاتی رۆم کرد. هه رۆیشت و پرسسیاری کرد. وا بوو پتی که وته کاروانسه رایهک. چه ند بازرگان له وئ دانیشتبوون پیکه وه قسه بیان ده کرد. چوو له نزیك ئەوان دانیشت. گوتی لئ بوو یه کیان گوتی: 'شتیکی سهیرم دیوه!' ئەوانی دی لئیان پرسسی: 'چیت دیوه؟' گوتی: 'له فلان شار بووم، خه لک دهیانگوت: 'رۆژیک پاشا چووته دهره وهی شار له میترگ و سهوزه لانییهک چاوی به پیاویک که وتوه که له گه ل کچیک له په نا ئەسپیکی ئاونووس پاوه ستاون. کابرا زۆر زۆر ناحه ز و کچه زۆر زۆر جوان بووه. ئەسپه کهس دهسکارییهکی زۆر سهیروسه مه ره بووه.' ئەوانی دیکه له و پیاوه بیان پرسسی: 'ئهی پاشا چی کرد و چی پهن گوتن؟' بازرگانه که گوتی: 'پاشا، کابرا ناحه زه که ی بانگ کرد و لئنی پرسسی: 'ئو کچه کتیته؟' ئەویش گوتی: 'ئوه ئاموزا و ژنی منه.' به لام کیژه وه درۆی خسته وه و گوتی: 'ئو پیاوه هیچی من نییه و به فیئل منی رفاندووه.' پاشاش کچه که ی لئ ئەستاندووه و کابرای له به ند کردووه. ئیدی نازانم چییان له ئەسپه کهس کردووه.'

"شازاده چوو پیتش و زۆر به ریز و له سه رخ ناوی شار و پاشاکه ی لئ پرسسی. له زهینی خویدا رایگرت. ئەو شه وهی به دلخۆشی تینه راند. که رۆژ بووه وه، هه ستا له شار وه دهر که وت و به ره و ئەو شاره رۆیشت که کچه که و ئەسپه که ی لئ بوو. رۆیشت، ماوه یه ک به رپوه بوو گه یشته ئەو شاره ی که بازرگانه که پتی گوتبوو. کاتیک ویستی بچیته ناو شاره وه، دهرکه وانه کان گرتیان و بردیانه لای پاشا هه تا پاشا لئنی بکولیته وه بزانی بق ده چیته ئەو شاره. ئەگه ر پیشه یه ک ده زانی، بزانی چی له ده ست دئ. پاشا ئەو خووه ی هه بوو له و شتانه ی ده کولییه وه. به لام چونکه درهنگانیک گه یشتبووه شار و کاتی دیمانه تی پاشا ته واو ببوو، ناچار بردیانه به ندیخانه. له وئ ده بووایه بیخه نه به نده وه، به لام هینده جوان و پروگهش و خوینشسیرین و له به ردلان بوو، به ندیوانه کان پنیان حه یف بوو بیخه نه به نده وه. هه ر بۆیه له لای خویان رایانگرت.

"کاتیک خواردنی شتیوان هینا، شازاده له گه ل ئەوان دانیشت و خواردنه که ی خوارد. پاشان ده ستیان کرد به قسه کردن و له شازاده بیان پرسسی: 'ئهو له کام شاره وه هاتووی؟' گوتی: 'له ولاتی خوراسانه وه هاتووم.' به ندیوانه کان به قسه که ی پیکه نین و پنیان گوت: 'لاوی خوراسانی، ئیمه زۆر شتمان له باره ی خه لکی خوراسانه وه بیستووه. ئیستا که سیکي پارسی له لای ئیمه یه که هه تا ئیستا کهس مرۆفی هینده درۆزنی نه دیوه.' یه کی دیکه بیان گوتی: 'کهس هی ئەوه نده ناحه ز و ناشیرینیسی نه دیوه.' شازاده لئنی پرسسین: 'ئیه چ

درۆیه کتان پیوه دیوه؟' گوتیان: 'ئو دهلی که پاشا ئهوی له میترگ و سهوزه لانییه کدا دیوه که له گهل کچیکی له راده به دهر جوان راوه ستاوه و ئه سپیکی ئاونووسیشیان پی بووه. جا ئیمه تا ئیستا دهستکردی ئاوامان نه دیوه. دهلی ئیستا کچه له لای پاشایه و پاشا دلی گرتوویه تی و بوی شیت و شهیدا بووه. به لام ئه و کچه شیته. جا ئه گهر ئه و زانایه راست دهکا، ئه و کچهی چاک دهکرده وه. چونکه پاشا زور به خمی چاره ی ئه وه وه یه. دهلی ئه سپی ئاونووسیش له خه زینه ی پاشا دایه. ئه و پیاوه ناحهزه ئیستا لیره له لای ئیمه له زیندان دایه. نیوه شه و له بهر گریان و هاتو هوری خه مان لئ ناکه وئ.' "

لیره دا بو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتابی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی سینه و شهت و شهام هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، که بهندیوانه کان باسی زانا فارسه که یان بۆ کرد، ئەو به زهینیدا هات بیریک بکاتهوه بۆ ئەوهی به شیوهیهک کارهکهی جیبهجی بی.

"کاتیک بهندیوانه کان ویستیان بخهون، ئەویان له بهندیک کرد و دهرگیان له سهه داخست. شازاده گویی لئ بوو، زاناکه دهگریا و دهلالاوه و دهیگوت: 'ئای چۆن ستهمم له خوشم و شازادهش و ئەو کچهش کرد که نه مهیشت ئەوانیش به مرادیان بگهن و خوشم چاره پرهش کرد! ئەوه ههر گهوجیتی و بینهگیری خۆم بوو. چونکه لاقم له بهرهی خۆم زیاتر پاکیشا، ههرکس لاق له بهرهی خۆی زیاتر پاکیشی، ئاواي لئ بهسهه دی.' کاتیک شازاده گویی لهو قسانه بوو، به فارسی ههراي کردی و گوتی: 'ئوه بۆ تهواوی ناکهی؟ وا دهزانی ههر ئەتۆ تووشی چاره پرهشی بووی و کهسی دیکه لئ نه قهوماوه؟' کاتیک زاناکه گویی له دنگی ئەو بوو به فارسی قسهی له گهل کرد، خوشیهک کهوته دلپیهوه و دهستی کرد به دهردهدل کردن، ئەو کویره وهریانیهی بهسهه ری هاتبوو، هه مووی بۆی گنپراوه.

"که پوژ بووهوه، دهرکه وانه کان شازادهیان گرت و هینایانه ههنتهشی پاشا. به پاشایان گوت: 'ئوه گهنجه دوینی هاته دهرهوازهی شار و له بهر دهرنگیان نه مانتوانی بیهینینه خزمهتت.'

"پاشا له شازادهی پرسسی: 'خه لکی کوئی؟ ناوت چییه؟ سهه رقالی چ کاریکی و بۆ هاتوو یه ئیره؟' شازاده گوتی: 'ناوم به فارسی هورمهزه. له شاری پارسه وه هاتووم. پيشه م زانست و فیربوونه. به تابهت زانستی نوژداری باش دهزانم. له چاکردنه وهی شهت و ناته و اووه کاندای زور شاره زام. ههر بویهش له شار و ولاتان دهگه پیم، ههتا هه م زانسته که م پهره پین بدهم و هه م ئەگه ر نه خوشیک هه بپ، بتوانم چاره ی بکه م. که پاشا ئەو قسه یه ی بیست، خوشحال بوو. پنی گوت: 'له ساتیکی باشدا هاتووی. 'ئینجا باسی کچه که ی بۆ کرد و پنی گوت: 'ئەگه ر تۆ ئەو کچه چاک که یه وه و له و دۆخه پزگاری بکه ی، هه رچی بهتووی دهنده م.' کاتیک شازاده گویی لهو قسه یه ی پاشا بوو، گوتی: 'پاشا، پیم بلن له که نگیوه ئاوا شهت بووه و له کویره هیناوته؟' پاشا تهواوی به سهه رهاته که ی له سهه ره تاوه بۆ گنپراوه، له دواییدا گوتی: 'کابرا ناهه ز و دزیوه که ئیستا ئەوه له بهند دایه.' شازاده گوتی: 'پاشای مهزن، ئەه ی چیت له ئەسه په ئاونووسه که کرد؟' پاشا گوتی: 'ئەسه په که له خه زینه خانه دایه.' شازاده له دلی خۆیدا گوتی: 'وا چاکه من بهر له هه موو شهتیک شوینی ئەسه په که بیینه وه. ئەگه ر ئەو هه موو گیانی ساخ بپ، ئەوه کاری من جیبهجی ده بپ. دهنه ده بپ به هه ر

شيوه يک بى خۆم له و گرفته رزگار بکه م. 'ئه و جار به پاشای گوت: 'ئه من ده مه وئى چاویک له و نه سپه بکه م، به شکو بۆ چاره سه رى نه و کيژه به کارم بى. 'پاشا هه ستا ده ستى گرت و بردى بۆ نه و شوينه ئه سپه که ئى بوو. شازاده به ده وری ئه سپه که دا هات و جوان چاوى پيدا گيتر. که زانى ئه سپه که ساغه، که يفى ساز بوو. به پاشای گوت: 'با کچه که ببينه. هيوادارم به ده ستى من چاک بيته وه. 'له ريوه پاشا له گه ل شازاده چوون بۆ لای کچه که شازاده سه یری کرد کچه وه ک شیت و ده لووی لى هاتووه. کارىکى وای ده کرد که س لى نيزىک نه بيته وه.

"کاتىک شازاده نه وى ناوا دیت، پنى گوت: 'ئه ئى جوانى جوانان، که س کارى به تو نيه و له هيج سل مه که. 'ئیدی ورده ورده به هيمنى دواندى و خۆى پى ناساند. کچه که ناوړى داوه و چاوى لى کرد، ناسييه وه. قيژاندى و له خۆشيان بيهۆش بوو. شازاده چووه پيشى و گولوى به سه ردا هه لپه ژاند. که زانى وه هۆش هاتووه ته وه، ده مى برده بن گوئى و پى گوت: 'خانمه که م، له سه رخۆ به هه تا ريگايه ک ده بينمه وه و خۆمانى پى رزگار بکه ين، ده هه ردوو کمان تىدا ده چين و رزگارمان نابى. ئيستا ئه من به پاشا ده ليم: 'ئه و کچه شیت و ئه من چاکى ده که مه وه. ئيوه ده ست و لاقى بکه نه وه. 'که ده ست و قاچيان کردیته وه نه تو له سه رخۆ و به جوانى قسه له گه ل پاشا بکه. هه تا وا تىگا که قسه کانى من کارى له سه ر تو کردووه و چاکتر بووى. 'کچه گوتى: 'چۆن بلئى وا ده که م.'

"شازاده گوتى: 'پاشا، به ختى تو قسه کانى من کارى تى کرد و جندۆکه کان لى دوور که وتوونه وه. "

ليزه دا بوو، ماوه ی چيروکى نه مشه ویش کوتابى پى هات و شه هرزاد دريژه ی چيروکه که ی هه لگرت بۆ شه ويکی ديکه.

که شهوی سینه و نهست و ههونهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکۆ، پاشا ههستا چوو بۆ لای کچه. که کچی پاشای سهنا چاوی به پاشا کهوت، له بهری ههستا و کړنۆشی برد. پاشا به دیتنی نهو گۆرانه دلخۆش و که یفساز بوو. به که نیه کانی گوت: 'له خزمه تیدا بن.' بردیان بۆ گه رماو و خشل و زیریان بۆ هیتا. جلی شازادانه یان کرده بهری. ملوانکهی گه وههریان کرده ملی و له گه رماو بردیانه ده ری. که نیه و قه ره واش له و به ره و بهری راهه سـتابوون دهنگوت مانگی چواردهیه. که هاته لای پاشا، سلاوی کرد داها ته وه سه کۆی کورسی پاشایه تی ماچ کرد. پاشا ته واو خۆش حال بوو، به شازاده ی گوت: 'ته واوی نه وانه هی پهنه ده می به فه ری تو بوو.' شازاده گوته: 'پاشام، کیتسه که ی ته واو چاره سه ره نه بووه. کیتسه که ی نهو ده م چاره سه ره ده بی که نه تو له گه ل سوپاکه ت بچنه وه نهو میرگ و شینا وه ره دی که نه و تان له وئ گرت. نه سه په ئا و نو سه که ش له گه ل خۆتان به بن. بو نه و هی نه من به توانم نه و درنجهی که چوه ته له شیه وه له وئ بیگرم و زیندانیی که م و پاشان بیکۆژم. وا بی ئیدی تازه قه ت توخنی نه که ویت.' پاشا به قسه ی شازاده ی کرد و به سوپا وه نه سه په ئا و نو سه و کچه که یان برد و چوه نه وه بۆ نهو میرگ و سه و زه لانییه ی که کچه که و زاناکه یان تیدا گرت. که سه ییش نه یده زانی که شازاده به ته مای چیه. که گه یشتنه میرگه که، شازاده فه رمانی دا کچه و نه سه په که به مه و دای رۆیشته ی تیریک له پاشا و سوپاکه دوور خه نه وه. نه و جار شازاده به پاشای گوته: 'فه رمانم پهن بکه با هه لم و بخووریک ساز که م و نهو درنجهی پهن بخرمه دا وه وه و به ندی بکه م، هه تا بپرا ی بپه نه توانی توخنی نهو خانمه بکه ویت. به لام کاتی جادو و به نده که ده بی من و نهو کیزه سواری نه سه په که بین.'

"کاتیک پاشا قسه که ی شازاده ی بیست، خۆش حال بوو. رینی دا شازاده زاناکه کاره که ی بکا. شازاده چوو له وئ سواری نه سه په ئا و نو سه که بوو. کچه که شی له پاشکۆی خۆی سوار کرد و توند شه ته کی دا. پاشا و سوپاکه شی له دووره وه چاویان لئ ده کردن. شازاده ش که جوان کچه که ی به سه وه، نامیزی جووله ی شانی راستی نه سه په که ی بزاون. نه سه په که وه حه وا که وت. ته واوی سوپاکه ش چاویان لئ ده کرد هه تا له چا و ون بوون. پاشا هه تا تاریک داها ت هه ره له وئ دانیشته و چاوه رینی گه رانه وه یان بوو. که زانی ناگه رینه وه، زور په شیمان بووه وه و له گه ل سوپاکه ی گه رانه وه شار.

"شازاده ش راست چوه وه شاره که ی خۆیان و یه کسه ره چوه کۆشکه که ی بابی. له وئ نیشته وه. کچه که ی برده کۆشک و بۆخۆی چوه لای بابی و سلاوی لئ کرد. پهنی گوت که کچه که ی هیتا وه ته وه. بابیشی ئا هه نگیکی خۆشی له شاردا به رینه برد و خواردنی باشی دا

به خەلك.

ليره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه‌ویش كۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژهی
چیرۆكه‌كه‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شوی سزسد و شست و ههشتم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، باوکی شازاده ههتا مانگیکی رههبق خهلهکی نان دا و خوانی راخست و ناههنگی خوشی بهردهوام بوو. دواي ئهوه شازاده و کچه پینک گهیشتن و به خیر و خوشیهوه پیکهوه زیان. باوکی شازاده ئهسپه ئاونووسهکهی شکاند و نامهیهکیشی بۆ باوکی کچه نووسی. بهسهرهاتی کچهکهی تیدا نووسی و دیاری و خهلاتیکی زوریشی لهگهل نامهکهدا بۆ نارده سهنعا.

"کاتیک نامه بهرهکه گهیشته سهنعا و باوکی کچه نامهکهی خویندهوه، لهراده بهدهر خوشحال بوو. دیارییهکانی وهرگرت و ریزیکی زوریشی له پاسپاردهکه گرت. دواي ئهوه ئهویش دیارییهلینکی گرانبايی بۆ کچ و زاواکهی ههر بهو پاسپاردهیهدا ناردهوه. پاسپارده گهراوه بۆ لای شازاده و خوشحال بوونی باوکی کچهی پین راگه یاند. ئیدی ئهو جار ههموو سالتیک پاشای سهنعا دیارییهلینکی زوری بۆ کچ و زاواکهی دهنارد ههتا باوکی شازاده کۆچی دوايی کرد و شازاده له جیی باوکی لهسهر تهخت دانیشست. دهسهلاتیکی پر له یهکسانی و دادپهروهری دامهزاند. دواي ئهوه ولاتی بهرین کردهوه و چهندين ولاتی دیکهی خستهوه سهر ولاتهکهی. خهلهکهکهی له تیزی و تهسهلیدا بوون ههتا تینکدهری خوشی و کاولکهری ئاوهدانی و ئاوهدانکه رهوهی گۆرستان ئارامی لئ تینک دان و ههموو شتیکی له بهر یهک ههلهتهکاند."

چیرۆکی وهردول ئهکام و ئینسول وجود

"یهکی دیکه لهو چیرۆکانه ئهوهیه که له سهردهمانی دیزیندا پاشایهکی بهشکو و گهورهیی ههبوو. ئهو پاشایه وهزیریکی ههبوو ناوی ئیبراهیم بوو. ئهو وهزیرهش کیژیکی جوانی ههبوو، وهک شاعیر دهلی:

پهردهی کهزیهی که بهسهر لهشیدا بلاوه
قهلفانی جهستهیه، له بهر چاوی گلاره
لهنجهی سلکی که ههر وهکوو لهنجهی کهوانه
بۆنی خوشی ئهوه بلاویسنی دلانه
جهستهی چهرمووی سپی و سۆل و نهرم و نیانه
نهرم ونۆل و گۆشتنه، ههویسنی ژیانه

"له بهر جوانی و ده لالی پښان ده گوت: 'وهردول نه کممام.' پاشا عاده تې و او بوو هموو سالیک پاشاکانی دوروبه رې بانگ ده کرد بو یاری گوین. که نه و پوږه ده هات، خه لک بو کایه ی گوین کو دهبونه وه، کچی و هزیریش له بهرجه وه ندیکه وه ددنه شت و سهیری ده کردن. به ریکه وت پوږنیک که کچی وهزیر سهیری یاری گوینتی ده کرد، چاوی به کوریکه قوز و بالابه رز و جوانچاک که وت. به دایه نه که ی گوت: 'دایه، نه و کوره جوانخاسه ناوی چپیه؟ وای یاری ده کا؟' دایه ن گوتی: 'جا نه و لاوانه هموو جوانخاسن، نه تو کامیانت مبهسته؟' کچی وهزیر گوتی: 'راو هسته با پیشانت بدهم.' نیجا کچی وهزیر سنیوکی هه لگرت و گرتیه کوره که. کوره که سه ری هه لینا سهیری کرد نه وه کچی وهزیر له بهرجه وهنده که دانیشتووه. که کوره چاوی به و که وت، به تیری نه فینی پیکرا. دل و هوشی چووه سه ری و نه و شیعری شاعیری خوینده وه:

دل ده مینکه چاوه پروانی تـــــــیشکی پروته
 زور به خیر بی، پرووحی تینوم و او له دوته
 سیو دهاوی، چاوه کانم، خوشه ویستـــــــی
 شهرته و او بم وهک تـــــــوهی تو ناره زوته

"که یاری سواره کان ته و او بوو، کچی وهزیر به دایه نه که ی گوت: 'نه و کوره ی پیشانم دای، ناوی چ بوو؟' دایه ن گوتی: 'ناوی 'نيسول وجوده.' کچی وهزیر ناخیکی هه لکینشا و که وته بیرکرده وه. دوی نه وه نه و شیعری خوینده وه:

که چاوم به چاوت که وت،
 دلم بو ت له لیدان که وت
 لغاوی نه سپی سه رکیشم
 پچرا و که وته سه رکوشم
 له ده ست چوو نیختیار و هوشم
 هموو شت بوو فه راموشم

"که شیعری که ی ته و او کرد، له کوته کاغه زیکدا نوسیه وه و کاغه زه ی پینچاوه. پاشان قوماشیکی ئاوریشمی تیوه پینچا و خستییه بن بالنجه که په وه و خوت. که کچه خوت. دایه ن کاغه زه ی له بن سه ری دهرهینا و خویندیه وه. سهیری کرد کچی وهزیر گیرزده ی نه فینی نیسول وجود بووه. ئیدی خیرا کاغه زه که ی پینچاوه و له جیی خوی داناوه. که وهردول نه کمال له خو هه ستا، دایه نه پتی گوت: 'نه تو ده زانی که من پینوین و دلسوزی

توم. ئەو بزانە كە خۆشەويستی كاریكى دژوارە و شاردنەوہی ئاسن دەتوینتەوہ. شاردنەوہی ماہی نەخوشی و كەنەفتییە. خۆ خۆشەويستی سووچ و تاوان نییە. ھەر لە ئادەم و ھەواوہ مەزۆف ئەوینداری كەردووە و خۆشەويستی بوو. 'وەردول ئەكمام گوتی: 'دایە، دەوای ئەوین چییە؟' دایە گوتی: 'دەوای ئەوین پتوہندییە. 'وەردول ئەكمام گوتی: 'چۆن پتوہندی ساز دەبێ؟' دایە گوتی: 'پتوہندی بە نامە و پەيام و قسەى خۆش درووست دەبێ. ھەر نامە و پەيامە كە كارەكان ئاسان دەكا و دەنگى دلدارەكان پێك دەگەینى. ئەگەر تۆ كاریكت بێ، ھەر بە من بلێ باشترە تا ھى دیکە. ئەگەر ویستت نامەبەك، شتیكى بۆ بنیزی، پتیم بلێ. دلنیاش لە لای كەس باسى ناکەم. 'وەردول ئەكمام كە ئەو قسەبەى بیست، خۆشەحال بوو. بەلام ھىچى نەگوت. لە دلە خۆیدا گوتی: 'كەس ئاگادارى ئەو كارە نییە. ئەمن بەو ژنەش نالیم ھەتا تاقى نەكەمەوہ. 'وا بوو دایەنەكە پتیی گوت: 'خانمەكەم، خەونم بینى كەسیك پتیی گوتم: 'خانمەكەت لەگەل ئینسول وجود ھەزیان لە یەكە و لە خەمیاندا بە. ئەگەر نامە و شتیان ھەبە، بۆیان بگەینە و ھاوکاریان بكە و نھینیشیان لای كەس مەدرکینە، چونكە بە قازانجت تەواو دەبێ. 'خەونەكەى من ئاوا بوو، ئیدی كەیفى خۆتە. 'وەردول ئەكمام پتیی گوت: ..."

لێرەدا بوو، ماوہى چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەى چیرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوێكى دیکە.

که شهوی سینه د و شهست و نویم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، وهردول ئه کمام گوتی: 'دایه لای کهس باسی ناکه ی؟' گوتی: 'ئه من ئه وه ته مه نم له گه ل تودا ته واو کرد. چون له ملا و له ولا باسی نهیتی تو ده که م؟! ئیدی وهردول ئه کمام ئه و کاغه زه ی نووسیبوو ی، دهری هینا و دای به دایه نه که و گوتی: 'ئه و نامه یه م بۆ به ره و بیده به ئینسول وجود و ولامه که یه م بۆ بینه وه.' دایه نامه که ی لی وهرگرت و چوو بۆ لای ئینسول وجود. که گه یشتی، ده سی ماچ کرد و به له بزیکه ی خوشه وه دواندی و قسه ی له گه ل کرد. ئینجا نامه که ی دایه. ئینسول وجود نامه که ی خوینده وه و زانی چ باسه. له پشت نامه که ئه و شیعره ی نووسی:

پاسته ده لـــــــــــــــــین دل ئاگای له دلانه
شیتم له دووت دلــــــــــــــــم بۆت سه رگه ردانه
هر که دیــــــــــــــــتم به ژن و بالای پزیکه ی تو
سه و داسه ر بووم که و تمه سه ر پزیه عیشقی تو

"دوای ئه وه نامه که ی پینچاوه و دای به دایه و گوتی: 'دایه، سلاوم به خانمه که ت بگه یه نه.' دایه نه نامه که ی لی وهرگرت و گه پراوه بۆ لای وهردول ئه کمام. نامه که ی دایه. وهردول ئه کمام نامه که ی لی وهرگرت و ماچی کرد. له سه ر چاوی دانا. دوای ئه وه نامه که ی کرده وه و خوینده یه وه. ئینجا ئه و شیعره ی له په راویزه که ی نووسی:

خوشه ویستی ئیمه دیاری ئاسمانه
له و پۆژه وه هرچی ده یببیم جوانه
خۆر و مانگ، شه و و به یانی جوانن
چاوه روانی و دل که ته شی جــــــــــــــــوانن

"ئینجا نامه که ی پینچاوه و دای به دایه نه که. دایه نامه که ی وهرگرت و وهدهر که وت. دهرکه وان بانگی دایه نه که ی کرد گوتی: 'بۆ کو ی ده چی؟' دایه ن گوتی: 'بۆ گه رماو.' به لاه دایه دهستی تیکه ل هات و نامه که ی لی به ربوو وه و بۆخوشی نه زانی و پزیشت.

"نامه که یه کتیک له ده ست و پیتوه نده کانی و هزیر له سه ر پزیکا هه لیگرته وه و بردی بو و هزیر و گوتی: 'گه وره م، ئه و کاغه زه م له سه ر پزیکا دیته وه.' و هزیر کاغه زه که ی کرده وه و خوینده یه وه. زانی چ باسه و خه ته که ی ناسیبه وه. زانی که خه تی کچه که یه تی. له پزیه هه ست

چو بۇ لاي ژنهكەي، ئەو ەندە نارەحت بوو دەستی كرده گريان. ژنهكەي گوتى: 'گەرەم، بۇ دەگرى؟' وزير گوتى: 'ئەو كاغەزەم لى ەرگرە، بزانه چى تىدا نووسراوه.' ژنهكەي نامەكەي لى ەرگرە و خويندیه ە، سەيرى كرد كچهكەي نامەي بۇ ئىنسول ەوود نارەو. ژنى ەزيريش دلى پىر بوو. بەلام خوى خوارەو ە و نەبەشت فرمىسكى بى. بە ەزيرى گوت: 'گەرەم، گريان بىسوو، ئىمە دەبى كارىك بكەين كە نامووست پارىزارا بى و نەينى كچهكەشمان راگرين.' ەزير گوتى: 'ئەمن لە خوشەويستى نيوان كچهكەم و ئىنسول ەوود دەترسم. ئەتۇ نازانى پاشا چەندى ئىنسول ەوود خوش دەوى. ەر بۇيە من لە دوو سەرەو ە نىگەرانم: يەكيان ئەو ەيە نىگەرانى كچهكەي خۆم. ئەويدى لە پاشا دەترسم، چونكە ئىنسول ەوود ەاونشيني پاشايە. شيانى ئەو ە ەيە كارەساتىكى گەرەي لى بكەويتەو. ئەي تۇ دەلنى چى؟'

لىرەدا بوو، ماو ەي چىرۆكى ئەمشەويش كوتايى پى ەات و شەرزاد درىژەي چىرۆكەكەي ەلگرە بۇ شەويكى دىكە.

که نهوی سزسه د و هفتایم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، وهزیر به خیزانی گوت: 'ئهی تو دهلتی چی؟' خیزانی گوتی: 'پاوه سته با فالینک به قورئانه که بگره وه.' دوی ئه وه به وهزیری گوت: 'له نیو ده ریای که نجینه دا کیویکی لینه که پی ده لین کیوی سه که لا. که س ناتوانی بچپته سه ری مه گین به هه ول و تیکوشانیک زور. ئه تو له وئ شویینیک بؤ که که ت ساز بکه و که که بنیره ئه وئ.' وهزیر قسه ی ژنه که ی پی جوان بوو. هه ردوکیان هاته نه سه ر ئه و بیرهی کوشکیک له سه ر ئه و کیوه بؤ که که بیان چی کن و که که بیان بنیره نه وئ. خوردوخو راکی سالیکیشی بؤ دانین. چهنده که سیکیش وهک خزمه تکار و هاوده می له لا دانین. وهزیر خیرا وه ستای دیوار و دارتاش و شتی نارد بؤ سه ر ئه و کیوه و له وئ کوشکیکی گه وره و قایمیان چی کرد. دوی ئه وه وشتریک به هیزی هیئا و شه و چوه لای که که ی و فه رمانی پی کرد بپوا بؤ ئه و شوینه و دوور که ویته وه. کاتیک که هاته ده ری، چاری لی کرد هه موو شتیک سازه بؤ راگواستنی. دهستی کرده گریان و بؤ ئه وه ی ئینسول وجود له گه شته که ی ناگادار کاته وه، ئاوا چونیته ی رووداوه که ی به شتیر له سه ر ده رگا که بیان نووسی:

وا ده پۆم و باری خه م له کۆل ناوه
چاره نووسم زۆر سه رش—یتانه ی مل ناوه
ئه رخیان به گولی یادت قهت سیس نایی
خۆشه ویستیت تیشک داوئ، وهک هه تاوه

"که شتیره که ی ته واو کرد، چوو سوار بوو. ئیدی قوناغ به قوناغ ئه ویان برد هه تا گه یشتنه ده ریای گه نجینه. له رۆخی ده ریا ختیه تیان هه لدا هه تا گه میه به کی گه وره یان بو که ناماده کرد. ئه و جار که و خزمه تکاره کانیا ن پیکه وه سواری گه میه که کرد. وهزیر به که شتیوان و خه لکه که ی گوت: 'ئه گه ر گه یشتنه چیای سه که لا، که که و خزمه تکاره کانی له وئ له کوشکه که دا به چی بیلن و بؤ خوتان وه رنه وه بؤ ئیره. گه میه که ش له قه راخ ده ریا بشکینن.' ناخودا و خزمه تکاره کان، وهزیر چونی پی گوتبوون ئاویان کرد و زور بؤ که و خزمه تکاره کان گریان. ئه وان له وئ ئاویان لی به سه ر هات.

"له ولاره ئینسول وجود که له خه وه ستا، نوژی کرد. دوی ئه وه سوار بوو چوو بؤ لای پاشا. هه ر به پی رۆژان به به رده رگای مالی وهزیردا پویشت. ئاوپرکی له مالی وهزیر داوه، سهیری کرد ئه و شتیره له ده رگا که یان نووسراوه. ئاور له هه ناوی به ربوو. به ره و

مالی خۆی گهراوه، بهلام نهیده زانی چ بکا، ده تگوت له سههر ئاوره. چه جمنی نه بوو. دله پراوکی بوو ههتا بوو به شهو. شهو سههری خۆی هه لگرت و پرووی له بیروون کرد. خۆشی نهیده زانی به رهو کوئی ده پرا. ههتا به یانی ههر پویشت. به یانییه که شهی ههر پویشت تا وای لئ هات گه رما ته وژمی بۆ هیتا و توونیهتی به سه ریدا زال بوو. سهیری کرد داریک دیار بوو که چووه پیشی، بن داره که کانی و ئاو بوو. ویستی ئاو بخواته وه، سهیری کرد ئاوه که ی هیچ به زاری خۆش نه بوو. قاچه کانی ماسیبوون. زوری زگ به خۆی سووتا و دهستی کرده گریان و ئهو شیعره ی خوینده وه:

چاره نه ————— ووس بۆ وام لئ ده که ی؟
 خۆشه ویستیم لئ تال ده که ی؟
 تازیه به ————— یاری کوچی ئه وم
 ناسره وم گ ————— هر له پیش که وم
 لا ده که ند و کو سپی سه ر پیم
 سه قه ت ————— یش بم له و پیه، دیم

”که شیعره که ی ته واو کرد، ئه وه نده گریا ههتا خۆله که ی به رده می ته ر بوو و خووسا. دوا ی ئه وه هه ستا ملی پنی گرت و بیروونه و بیروون پویشت. له پردا تووشی شیریک بوو که سههری به قهه گومبه زیک و زاری به قهه ده رکی ئه شکه وتیک ده بوو. ددانه کانی ده تگوت ددانی فیلن. ههر که ئینسول وجود ئه وه ی دیت، دهستی له خۆی شوشت، پرووی له قیبه کرد و شاده و ئیمانی هیتا. به لام له کتیباندا خویندبوویه وه که ده کری دپنده کان به زمانی خۆش فریو بده ی. ئیدی ئینسول وجود پنی گوت: ئه ی پاشای دپنده و هۆقیان و نه ی په نای بپه نایان! ئه من ئه ویندارم و له خۆشه ویسته که م هه لپراوم. خه ریکه له تاوان گیانم ده رچن. تکایه به زه بییت پیمدا بن و لیم خۆش به! کاتیک شیره که گوئی له قسه کانی ئه و بوو، کشاوه دواوه و کلکی له گه لۆزی نا و له سه ر پاشوو دانیشت. سههری بۆ لای کلکی وه رسوو پاند و دهستی کرد به کایه کردن به کلکی کرد. ئه و جار ئینسول وجود ئه و شیعره ی خوینده وه:

ئه ی ئه و که سه ی شیر ی ژیان
 ده سه ته مو ده که ی بۆ ئ ————— ینسان!
 تو و ته کووزی مه خ ————— ووقانت
 بیته سه ر پیم خ ————— یر و هاتت!
 چ ————— یم له دنیا ناوی ئیدی
 گه ر بی ————— یم جاریکی دی

”که شینعه‌که‌ی ته‌واو کرد شینره‌که هه‌ستا و چوو بۆ لای.“

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژده‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه و هفتا و به کم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکور، شیرکه ههستا چوو بۆ لای. لاواندیه وه و به زمان لیستییه وه. له پیشیدا رویشت. به نامازه نهویشی تیگه یاند به دوایدا برۆا. ئینسول وجودیش به دوایدا رویشت. رویشت ههتا گهیشته سهر کتویک و له کتوه که داگه رانه خوارئ. ههر به نامازه لهوئ جینیه کی نیشان دا و بۆخوی گه راره. ئینسول وجود زانی ئه و جینیه ههر جینیه ئه و که سانه یه که وه ردول نه کامایان بردوه. ئیدی ئینسول وجود ئه و جینیه گرت بهر و رویشت ههتا گهیشته قهراخ ده ریای گه نجینه. لهوئ شوینه واری جینیه کان نه ما. ئینسول وجود زانی که چوونه ته ده ریاهه. ئیتر هیوای برۆا و دهستی کرده گریان و ئه و شیعره ی خوینده وه:

دلداره که م وه کوو ماسی خوشیه وه ته ناو ده ریاهه
ئه منیش هه ژار و مالمویران سه ره گهردان ماوم له و لاهه
جینگای تو بنی ده ریایه، ئه توئ جیوان وه کوو مرواری
چون ده توانم له ده ریا دم منی مرؤف وه ک مروای؟
به لام ئازیز بست به بستی ئه و دنیا بهت بۆ ده گه پریم
چی شاخی زهره و په وه زه، بۆ مهینه تی بیته سه ره پریم

"که شیعره که ی ته واره بوو، ئه وهنده گریا ههتا له هوش خوی چوو. ئیدی ههتا درهنگانیک وه هوش نه هاته وه. که وه هوش هاته وه، چاویکی له ملا و له ولای خوی کرد، که سی نه دی. له ترسی ناژه لای هوشی و درنده و شت، کتویکی بهرز لهوئ بوو چوه سه ره کتوه که و له بن بهردیک دانیشت و دهستی کرد به گریان. له ناکاو گوئی له دهنگیک بوو. دهنگه که له ئه شکه و تیکه وه ده هات. ئه و دهنگه دهنگی ته ره که دنیا بهک بوو که له و ئه شکه و ته دا خهریکی خودا په رستی بوو. ئینسول وجود چوو بۆ لای ئه شکه و ته که. سنی جار له ده رگای ئه شکه و ته که ی دا. ده رویشه که وه لامی نه داوه و نه هاته ده رئ. ئینسول وجود ناخیکی هه لکیشا و ئه و شیعره ی خوینده وه:

پوو له ههر ده رکیک ده کم، گاله ده درئ
بیته یوا نابم له یارم، با بدرئ
بۆی ده گه پریم به ژ و ده ریا و چۆل و چیا
ئه گه ر بیت و بچمه ده رئ من له دنیا

”که شیعره‌که‌ی ته‌واو کرد، دیتی نه‌وه دهرکی نه‌شکه‌وته‌که کراوه. ئینسول‌وجوود هاته نینو زارکی نه‌شکه‌وته‌که و سلایوی له دهرویشه‌که کرد. نه‌ویش سلایوه‌که‌ی نه‌ستانده‌وه و لئی پرسى: 'نه‌تو کئی؟' گوتی: 'من ئینسول‌وجوودم.' دهرویشه گوتی: 'بۆ هاتوویه ئیره؟' ئینسول‌وجوود به‌سه‌ره‌هاته‌که‌ی له سه‌ره‌تاوه تا دومایی بۆ گێژاوه. دهرویش زۆری زگ پینی سووتا و گوتی: 'نه‌من بیست ساله له‌م شوینهم. تا ئیستا که‌سم نه‌دیوه، هه‌تا دوینی گویم له‌دهنگی گریانیک بوو. هاتمه دهری سه‌یرم کرد نه‌وه تاقمیک له‌قه‌راخ دهریا خپوه‌تیا نه‌ه‌لداوه. دواى ماوه‌یه‌ک سواری گه‌میه‌یه‌ک بوون و رویشتن. هیندیک له‌دهریا نه‌گه‌رانه‌وه، به‌لام هیندیکیان گه‌رانه‌وه و گه‌میه‌که‌یان شکاند و لێیان دا رویشتن. پیم وا بی نه‌وانه هه‌ر نه‌وانه بن که تو به‌دوایاندا ده‌گه‌رینی. کول و خه‌می تو زور گه‌وره و گرانه. به‌لام نه‌وه‌نده بزانه هیچ نه‌وینداریک نییه که خه‌م و خه‌فته‌ی نه‌بن.' ئیدی دهرویش نه‌و شیعره‌ی خوینده‌وه:

هه‌ر کاتیک ناوی نه‌وین دئی، سه‌ر و سامان نرخى نییه
 تاکوو به‌ئاواتت نه‌گه‌ی، که‌ند و کۆسپ مه‌عنى نییه
 که‌سێک به‌راستی ئاشق بئى، کوا به‌ژ و دهریا ده‌ناسی
 تا دل‌داری په‌یدا نه‌کا له‌هیچ کوی حه‌جمینی نابئى

”کاتیک دهرویش شیعره‌که‌ی ته‌واو کرد ...”

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شەوی سۆنەد و هەفتا و دووهم ھاتەوہ

گوتی: "خاوەنشکو، کاتیک دەرویش شیعرەکەئێ تەواو کرد. لەگەڵ ئینسول و جووود ئەوەندە گریان کە کێو لەگەلیان کەوتە نالە. ئیدی ئەوەندە گریان ھەتا ھەردووکیان لە ھۆش چوون. کە وە ھۆش ھاتەوہ، دەرویش بە ئینسول و جووودی گوت: 'ئەمن ئەوشەو فالیکت بە قورئان بۆ دەگرمەوہ، بزاتم دەبی چ بکەئێ.' کاری ئینسول و جووود بێرە گەیشت.

"بەلام وەردول ئەکمام کە گەیشتە کتیی سەکەلا و زانی ھەر خۆی و دایەنەکەئێ و چەند خزمەتکاریک دەمیتنەوہ، دەستی کرد بە گریان و پینی گوت: 'بە خودا خۆ کۆشکەکە زۆر خۆشە، بەلام حەیف خۆشەویستەکەم لەگەڵ نییە.' وەردول ئەکمام سەیری کرد ئەو دوورگەئێ پرە لە مەل و بالندە. بە خزمەتکارەکەئێ گوت کە داویان بۆ بنیتەوہ بیانگرتی. ھەرچی گرتیشی، بیخاتە قەفەسەوہ. بۆ خۆشی لە بەر ھەئیوانی کۆشکەکە دانیشت. بیری لە ئینسول و جووود دەکرەوہ و فرمیشکی دەرشت و لەو شیعرانەئێ دەخویندەوہ:

شەرتە تا ماوم لە ژینا ناوت وئێ—ردی زارم بی
خۆشەویستت خوی—نی گەشی ناو دەمارەکانم بی
غەیری سیمای دلرَف—ئنت ئەھینمە بەرچاوی خۆم
تا ھەناسەم —ی لە ژینا خەمی دووری تو بخۆم
ھیندە گەشبینم بە عیشقت، باوہر بە دووریت ناکەم
بە یەکتەر شاد دەبینەوہ، ئ—و پۆژە بەدی دەکەم

"کە بوو بە شەو، وەردول ئەکمام کەئێ یادی پۆژانی رابردووی دەکرەوہ و ئەو شیعرانەئێ دەخویندەوہ:

ھیندە شیرین بوو یەکەم بین—ئنت
خۆزگەم بەو پۆژە کە بوومە دی—لت
عیشقت وەک لاو لاو لە بەژنم ئالا
فیزم تیا نەما و کەوتە سک—الا
تا کوو من ما بم یادت ل—ناخما
دەردەکا چرۆ و، خ—ونچە لە دلما

"ئیدی ئەوہ بوو بە ژینانی وەردول ئەکمام.

سۆفیش له و لاره به ئینسول و جودى گوت: 'بچووه له و دهشته باوه شیکم شول بو بیته.' ئینسول و جود چو شوولئیکى زوری برى و هینای بق سۆفى. سۆفى به و شولانه سه وه ته یه کى گه وه رى شیوه لۆتکه ی چنى و به ئینسول و جودى گوت: 'له و دهشته گیایه ک شین ده بن و پاشان هه ر له سه ر بنچکه که ی خۆی ویشک ده بن. ئه وانه کۆ که وه. سه وه ته که تی لئ پر بکه و سه رى سه وه ته که بگره و بیبه ناو ئاوه که وه و سواری به. له ده ریا بده—به شکو به ئاواتت بگه یت. دلینا به هه رکه س له خۆی نه گوزه رئ، به ئاواتی ناگا.' ئینسول و جود گوتی: 'باشه به چاوان.' ئیدی سه وه ته ی به کۆلیدا دا و مالوایی له سۆفیه که کرد. چو سه وه ته که ی پر کرد له و گیایه ی سۆفى پنی گوتبوو. سه ره که ی قایه کرد و بردییه نیو ده ریا که وه، سوار بو و له ده ریای دا. به دم شه پۆلانه وه هه لده ستا و نه وی ده بووه وه. به و شیوه یه رۆیشت هه تا وا بوو دواى سئ رۆژ شه پۆله کان بردیانه دوورگه ی سه که لا. ئینسول و جود له برسان و له بهر ماندوو بییان خه ریک بوو بمرئ. ئه و شوینه ش زور خوش بوو، پر له کانی و ئاو و مه لی ده نگخۆش و دارى میوه بوو. له وی لای دا له میوه ی داره کان تیزی خوارد، له کانی و جۆگه له ئاوه کان ئاری خوارد وه و له و ناوه دا ده ستی کرد به گه ران و سه یر و سه یاحه ت بیر و هۆشیشی هه ر له لای وه ردول ئه کام بوو. وا بوو له دوور چاوی به کۆشکینک که وت. به ره و کۆشکه که رۆیشت. که چووه پینشی، سه یری کرد کۆشکینکی پته و و قایمه و ده روازه که ی زور به رزه. به لاد ده رکی کۆشکه که داخرابوو. سئ رۆژان له وی دانیشت. له کۆتایی رۆژی سینهم ده رگا کراوه و خزمه تکاریک هاته ده ره وه. ئینسول و جودى دیت له وی دانیشتبوو. لئى پرسى: 'ئه تو خه لکی کویى و کئ توی هینا وه ته ئیره؟' ئینسول و جود گوتی: 'خه لکی ئیسفه هانم و بق کاری بازرگانی به ده ریادا ده رۆیشتم، که شتییه که م شکا و شه پۆل منیان هینا ئیره.' خزمه تکاره که باوه شی پيدا کرد و گوتی: 'یاخودا به خیر بییت. ئیسفه هان شارى منه. ئامۆزایه کم هیه ئیستا له ئیسفه هانه و زورم خوش ده ویست. ئه من هینستا مندال بووه حه زم له و ئامۆزایه م ده کرد. هۆزیک به سه ریاندا داین و منیان به دیل گرت، هه ر به مندالی سیره تیان بریم و فرۆشتیانم.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و هفتا و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، گوتی: 'سیره تیان بریم و فرۆشتیانم.' دواى شهوى خزمه تکاره که به سه راهه کهى خوى بۆ ئینسول وجود گیراوه، برديه شهوشه کۆشک. ئینسول وجود ته ماشای کرد له نیهه راستی کۆشکه که دا گۆلکی گه وره ی تیدایه که ده ورى شه و گۆله همووی دارى سه سهوز و جوانه و له نیهه قه فه سی زیرین و زیویندا که به داره کانه وه هه لواسراون مه لی ده نگخۆش خه ریکن ده خوینن. کاتیک ئینسول وجود گه تیشه قه فه سی به که م، بولبولیکی دیت خه ریک بوو ده یخویند. ئینسول وجود که گویی له دهنگی شه و بولبوله بوو، بیهۆش کهوت. که وه هۆش هاته وه، به دهنگیکی بلند و گریانه وه شه و شیعره ی خوینده وه:

بولبولی خۆشخوین، شه ی عیسا نه فه س
تاوانت چی بوو که وتوو یته قه فه س؟!
رهنگه لای ئیه هه شه ئه قه س ئین تاوان بی
هه رکه س ئاشق بی، تووشی زیان بی!
دلداره که شه شه و کاره ی کردووه
شه ویش وه که وتو له کونجیک که وتووه
رهنگه ئه یستاکه بالویره لی دا
به یادی جاران هه ناسه بدا

"که شه یه ره که ی ته واو بوو، چوو بۆ لای قه فه سی سینه مین. بولبولیکی دیکه ی له نیهه قه فه سه که دا دیت. بولبوله که که چاوی به ئینسول وجود کهوت، دهستی کرد به خویندن. ئینسول وجودیش شه و شیعره ی خوینده وه:

بخوینته شه ی بولبولی شه ییدا و سه ره مه ستی شه فین
هه لریژه کولی دلت که دا برآوی له ژیه
کزه و کسپه ی هه ناوت به رم بۆ کامه ولات
دلداره کهت له کوینه بچم بی هه نمه وه لات؟

"که شه یه ره که ی خوینده وه، چوو بۆ لای قه فه سی چواره م. بولبولیکی له ویندا دیت که خه ریک بوو شه یگیزی ده کرد و ده لالاوه. که ئینسول وجود گویی له دهنگی بوو، رۆندکی رشت و شه و به یته ی خوینده وه:

به شين و زارى ژين ناچيته سر
درفه تيك بــــينه و تو درفزه در

”دواى نه وه كه ميكي ديكه رزيشت. قه قه سيكي ديت له ته واوى قه قه سه كاني ديكه چاكر
بوو. كه لى چوه پيشى، كوتريكي تيدا ديت، نه ویش شيني دهگيرا و دهگريا. به جوريك
كه ناورى له دلان بهر دهدا. كه نه ویشى ناوا ديت، فرميسكى ليزگه يان به سست و نه
شيعره ي خوينده وه:

مهلى بالكر اوى دوور له هيلانه
دهزانم دلت پر ئـــــــيش و ژانه
نه وه موو شينــــن و داد و فغانه
حه تمن ئاشقى و دهرت گرانه

”كه ئينسول وجود شيعره كه ي خوينده وه ...“

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي نه مشه ویش كوتايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي
چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكي ديكه.

که شهوی سنهه و هفتا و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نَشَقْ، که ئینسول وجود شیعره کهی ته و او بوو، کوتره که گوتی بۆ ئینسول وجود پاگرتیوو. له پێوه دهستی کرد به چه مه ره و ئه و به یانه ی بۆ گوت:

پوژ، خوشتتر له پوژی عه شق نییه
به یانی عاشقان شتیکی دییه
شهوانی نووتهک که ته و او ده بی
خوشتییه که ی وایه هر بۆ باس نابێ
عه شق شتیکی خه یالاییه
په سنی چی؟ یه کسه ر خوشتی و شادییه

"دوای ئه وه ئینسول وجود پوو ی له خزمه تکاره ئیسفه هانییه که کرد و لێی پرسی: 'ئه و کوشکه کتی تیدایه و کێ دروستی کردوه؟' پیاوی مالییه که گوتی: 'ئه و کوشکه وه زیری فلان پاشا بۆ کچه که یی دروست کردوه هه تا له مه ترسی پوژگار بیپاریزی. ئیستا ئه و له گه ل ده ست و پێوه نده کانی لێره دا ده ژین. ده رگای ئه و کوشکه ش سالی جاریک نه بی نایکه نه وه. ئه ویش نازوو که دینن.' ئینسول وجود له دلی خویدا گوتی: 'سپاس بۆ خودا ئه وه دیمه وه. به لام تا ئه و ماوه یه ته و او ده بی، قیر سه ی ده بی.' ئینسول وجود کاری بیره که یشت.

"وه ردول ئه کما میش له و لاره نه خه و و خوراکی هه بوو، نه حه سانه وه. خو شه ویستی و ئه فین له پنی خست و حه جمینی لێ بری. هه ستا ویستی بچی له ده وری کوشک پیا سه یه ک بکا، به لام هه یچ رینگایه کی نه دیته وه. ناچار ده ستی کرد به گریان و ئه و شیعره ی خوینده وه:

هه ر چواره وری ته نیوم هیزی ره شی ده سه لات
ناهیله بۆ ساته یکیش من ده رکه وم له قه لات
بلنی هه تا که ی ئاوا ده ورو به رم ته نرابی؟
توانای فرییه نم نه بی و په ر و بالم کرابی؟
به لام قه ت ئه وه من نه ییم له به نده دا جیم بیته وه
ریه گی رزگاری ده کرم، گه ر ته رمم بچیته وه

"دوای ئه وه ی وه ردول ئه کما م ئه و شیعره ی خوینده وه، له سه ربانی کوشکه وه به

گوریسیک خۆی پوهیشته خواری و له کۆشک هاته دهڕی و پرووی له دهشت و سارا کرد ههتا گه‌یشته قه‌راخ ده‌ریا. سه‌یری کرد ئه‌وه راوچییهک له‌نیو لۆتکه‌یه‌کدا دانیشتوه و خه‌ریکه‌ راو ده‌کا. که وهردول‌ئه‌کمامی دیت، له قه‌راخ دوور که‌وته‌وه و به‌ره‌و نێوه‌پراستی ده‌ریا پوهیشت. وهردول‌ئه‌کمام به‌ شیعره‌وه هه‌رای کردی و گوتی:

چاره‌نووس پشتی تـــــــــــــــــی کردووم تو بۆ ئاوا بینه‌زه‌یی؟
 بۆچی ده‌پۆی به‌ جیم دی‌لی؟ گه‌ر کیویم تو بمکه‌ که‌وی
 هه‌گه‌یه‌کم به‌ کۆله‌وه پـــــــــــــــــرپـــــــــــــــــر له ئـــــــــــــــــاواتی تازه،
 بگه‌رێـــــــــــــــــوه منیش به‌ره، چه‌ز ده‌که‌م له دنیای تازه
 دلێک تـــــــــــــــــینووی دیدارمه و هه‌ناوم له سوینی سووتاوه
 ده‌بێ ئه‌ورۆکه بـــــــــــــــــیگه‌م، دلی پـــــــــــــــــرپه‌ر له زووخواوه
 دلی دلداری برینداره، چۆرچۆر خویـــــــــــــــــنی لێ ده‌چۆرێ
 گه‌ر ده‌ته‌وی خواگیر نه‌بی، زوبه‌ خه‌یرا که‌ وه‌گه‌په‌ی

”که‌ راوچییه‌که‌ ئه‌و شیعره‌ی بیست، ده‌ورانی لاوییه‌تی خۆی وه‌ بیر هاته‌وه و ده‌ستی کرد به‌ گریان و گه‌راوه. ئه‌و شیعره‌ی خوینده‌وه:

دـــــــــــــــــم په‌ر کۆنه‌برینه
 قاچم مانده‌ووی ریی ئه‌وینه
 ناـــــــــــــــــوانم تو به‌جی بیلیم
 که‌ دلت پـــــــــــــــــر له برینه

”که‌ شیعره‌که‌ی ته‌واو کرد، په‌تکی لۆتکه‌که‌ی له قه‌راخه‌وه له شتیک به‌سته‌وه و هاته لای وهردول‌ئه‌کمام و پیتی گوت: ‘وه‌ره له‌گه‌لم سوار به؛ کویت پین خوشه‌ هه‌تا بته‌م.’ وهردول‌ئه‌کمام سواری لۆتکه‌که‌ بوو. راوچی سه‌ولێ لێدا و خه‌یرا ئاژۆتی هه‌تا گه‌یشته قه‌راخ شاریک.”

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه د و هفتا و پینجم هاتوه

گوئی: "خاوهنشکو، له پوڅ دهریا گه یشتنه شارنیک. نهو شاره پاشایه کی به ریز و خاوهن به زهیی هه بوو. دهرباس پاشایان پښ ده گوت. لهو جهنگه یه دا دهرباس پاشا له گهل کوره که ی له بهرجه وهندی کوشکه که یانه وه ده یانړوانییه ده ورو بهر، له پږ چاویان به لوټکه یه ک کهوت که به ره و قهراخ ده هات. له دوور دیتیان کچیکی تیدایه.

"نیدی پاشا له کوشک هاته خوارئ. سهیری کرد نه وه راوچیبه که لوټکه که ی له قهراخ ناوه که راگرتووه و خهریکه ده بیه سستیته وه. کچهش له لوټکه که دا خه وتووه. کچه ده لئی مانگه و له کهل دیته دهرئ. گوارهی به له خشی له گویدایه و ملوانکه ی گرانبایی له مل. پاشا زانی نه وه کچه پاشا و گه ورا نه. کچه ی هه ستاند و لئی پرسئ: 'نه تو خه لکی کوئی؟ کچی کئی و چونه هاتوویه ئیره؟' وه ردول نه کامام گوئی: 'نه من کچی ئیبراهیمم—وزیری شامخشا.' نیدی هیچی لئ نه شارده وه و هه رچی بوو، گوئی. دوا ی نه وه دهستی کرد به گریان و نهو شیعره ی خوینده وه:

گه وه ریکی نایاب بووم له مالی خوم
هه لوه دا و بیته نوام، له بهر دلی خوم
ناشق بـــــــــــــــــووم و دلم فری له دهستم
به تاوانی خـــــــــــــــــوشه ویستی وا پهستم

"که شیعره که ی ته واو بوو، له سه ررا به سه رهاته که ی بو گیراوه و به گریانه وه نهو شیعره شی بو خوینده وه:

خاوهنشکو له شکوت راده بینم
جاریـــــــــــــــــکی دی نه فیندارم بینم
ویلی سارای نهو تووله نه مامه من
تیره و لانه وان، عه ودالی نهوم مـــــــــــــــــن

"کاتیک پاشا قسه کانی نهوی بیست و ناگاداری دله ی پږ له کولی بوو، به زهیی پیدیا هات، گوئی: 'خه مت نه بی، نه من کارنیک ده کهم به ناوات بگه یه من و نهو که سه ی خوشت دهوی بۆت بینمه ئیره.' پاشا نهو شیعره ی خوینده وه:

گه وره یی لـــــــــــــــــوه دایه دلی خه لک خـــــــــــــــــوش بکه ی

ژيانی نـوږې ږو بڼې، مالــــــــــــــيکي دیکه چی کهی
 گــــــــــــــولیکي وهک تو جــــــــــــــوان ناوا سیس و ژاکا بڼ،
 لای من نهنگ و شــــــــــــــووره ییبه، باخهوانی وا نابڼ
 توژی خه م لا ده له رووت، حه یفه نهو سیما جوانه
 ده نیرم بــــــــــــــوت بهــــــــــــــینن، گــــــــــــــر بلین له ناسمانه

”دوای نهوه دهرباس پاشا وهزیره که یی بانگ کرد. سوپایه کی زوری نایه بهر دهستی. مالیکي زوری وهک دیاری بو پنچاوه و پتی گوت: 'نهو ماله بهره بو شامخشا و پتی بلی که لویکی له لایه به نیوی ئینسول وجود. بوم بنیری دهمه وی کچه کی خومی لن ماره بکه م. دوای نهوه نامه یه کی نووسی و دای به وهزیر و پینداگری کرد که نهگر ئینسول وجود نه هیتن، له سره کاری لا ده به م. بهو جوړه وهزیر دیاریه کانی هه لگرت و بهره و ولاتی شامخشا وه پتی گوت. که گه یشته لای شامخشا، سلاری دهرباسی پیگه یاند و نامه و دیاریه کانی دایه. کاتیک پاشا نامه کی خوینده وه و ناوی ئینسول وجودی دیت، تیر کریا. به وهزیری دهرباسی گوت: 'نهوهی نه تو هاتووی به شوینیدا، له کوئیته؟ وهزیر، نهوهی تو لینی ده گه پتی رویشتووه و نیمه به چی و شوینی نازانین. نه تو نوم بو بیینه وه، نه من چهند قاتی نهو دیاریه نته دده من.' دوای نهوه شامخشا دهستی کرد به گریان و نهو دوو به یته ی خوینده وه.

نه مانته ی خودا بوو نهو لاره شــــــــــــــوخ و شهنگه
 لویکی چوست و چالاک ریک هر ده لینی خه دهنگه
 زانا و به نه زم و ژــــــــــــــیره، هر بابته ی وهزیره
 به کوچی ناواده ی نهو کــــــــــــــوشک مات و بیدهنگه

”نینجا رووی کرده وهزیری دهرباس پاشا و پتی گوت: 'نه تو بچووه وه بو لای گه وره که تان و پتی بلی که ئینسول وجود سالیکه سهری خوی هه لگرتووه و رویشتووه و کهس نازانن له چ ولاتیکه.' وهزیر گوتی: 'پاشا، دهرباس پاشا پتی گوتم که نهگر نه من نه بیینه وه، له سره کارم لا دبا. چون بگه ریمه وه لای نهو؟' شامخشا به وهزیره که کی خوی گوت: 'ئیراهیم، نه تو هه سته له گه ل وهزیری دهرباس ږو ته و اووی نهو ولاتانه ی دهوروبه ر بگه رین.' ئیراهیم گوتی: 'باشه به سره چاو.' ئیدی ده ست و پیوه ندی خوی هه لگرت و به هاو پیته ی وهزیری دهرباس چوون وه پڼ و شوینی ئینسول وجود که وتن.“
 لیره دا بو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پڼ هات و شه هر زاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکي دیکه.

که شهوی سینه و هفتا و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوه نَشَكُو، ئیدی ئیبراهیم دهست و پتوهندی خوی هه لگرت و به هاو پینه تی وه زیری دهرباس پاشا چون وه پتوشوینی ئینسول وجود که وتن. دهچونه هه کوییه که و هه که سیکیان ده دیت، پرس یاری ئینسول وجودیان لی ده کرد. کهس به هه والی نه ده زانی. به رده وام به شار و گونداندا ده سوورانه وه، دهشت و کتو و سارا که پان هه تا که یشتنه قهراخ ده ریای که نجینه. که میه یان س ساز کرد و لئی سوار بوون. به ده ریادا رۆیشتن، رۆیشتن هه تا که یشتنه چیا ی سه که لا. وه زیری دهرباس به ئیبراهیمی گوت: 'بۆ به و کتوه ده لاین کتوی سه که لا؟' ئیبراهیم گوتی: 'ئه وه له سه رده مانی زور زوودا جندۆ که یه که ناشقی لاویکی ده بی. خۆ شه ویستیه که یان وای لی دئ ناتوانن ده ست له یه که هه لگرن. کورپه له کهس و کاری ده ترسی. هه ر بویه ده که پچ جینه که پهیدا بکا که دهستی که سیان نه گاتی و خوی بشاریته وه. ئه و کتوه ی دیته وه که تا ئیستا نه مرۆف و نه جندۆ که پتیا ن نه خستبو وه ئه و یوه. ئیدی خۆ شه ویسته که ی برد و له وئ داینا. بۆ خوی جار جار ده چو وه وه بۆ لای کهس و کاره که ی. ماوه یه که ئاوا تپه ر بوو. هه تا مندالیان لی که وته وه. کاتیک بازارگانان به ده ریادا ده هاتن و پتیا ن ده که وته لای ئه و دوور که یه، گو ییان له دهنگی شین و گریان ده بوو. ئه و شین و گریان ه یان وه که گریان ی ژنیک ده هاته گو ی که منداله که کانی له دهست دای. ده یان گوت: 'لیره ژنیک ی سه که لای لینه. — واته ژنیک ی جه رگسو و تاوی لینه — هه ر به و بۆ نه وه ناوی ئه و کتوه شیان نا سه که لا'. وزیری دهرباس زوری پئ سه یر بوو. ئیدی هه ر وا به رده وام رۆیشتن هه تا که یشتنه ده رکی کۆشکه که. له ده رگیان دا. له پتوه ده رگیان کرده وه. ئیبراهیم چو وه ژوور ی. له نپو خزمه تکاره کانی وه ردول ئه کما مدا چاوی به لاویکی کزه لۆک و شیوا و لیبه بار که وت که ئینسول وجود بوو. له کویله کانی دیکه ی پرس ی: 'ئه وه کتیه و له کتوه هاتو وه؟' گو تیا ن: 'ئه وه لاویکی بازارگانه که که میه که ی شکاوه و ماله که ی نفرۆ بووه، به لام بۆ خوی رزگاری بووه و شه پۆل به ره و ئیره ی هینا وه.' وزیری شامخ شا ئه وی له وئ به جئ هیش ت و چو وه ناو کۆشکه وه. سه یری کرد وه ردول ئه کما می کچی له وئ نییه. له که نپزه کانی پرس ی، گو تیا ن: 'هه ر چه ند رۆژیک له گه ل ئیمه ماوه و، کهس نازانی چو و بۆ کو ی و چون رۆیشت.' وه زیر فرمی سکی هاته خوار ی و ئه و شیعه ری خو ینده وه:

کچی شـــــــــــــــــیرینتر له گیان
له کوی نه ستـــــــــــــــــیره ی به یان؟
بابت زوو خـــــــــــــــــاو هه لئینی
وا ژـــــــــــــــــیمنت ده شیوینی

روو له کوی که م ئیستا من؟ شهرمهندهی دوو دنیا من

”که شینعه که ی ته و او بوو، گوتی: ’که س ناتوانی دهست له کاری خودا بدا و چاره نووس چونی نووسی بی، بهشت هر ئه وه ده بی.‘ دوا ی ئه وه چوو ه سهربانی کوشک. سهیری کرد ئه وه گوریسیک به گویسوانه که وه به ستر او ه ته وه و شۆر کراوه ته وه خواری. زانی کچه که ی له ویوه خوی پوهینشتوو ه و در باز بووه و له کتوی داوه. به گریان له سهربان هاته خواری. به خزمه تکار و شته که ی گوت: ’هر که سه ی به لایه کدا وه دوا ی خانمه که تان بکه ون.‘ ئه وان چون ته و اوی ولاتیان سه نگ و سووژن دا، سو راخیان نه کرد. با ئه وان لیره دا به جی بیلین.

”ئینسول وجود که زانی وه ردول نه کمام له کوشک چوو ه ته ده ری، یه که به خوی قیزانندی و به سه ری خویدا دا و بیهۆش بوو. ئه وان وایان زانی که جه زبه یه کی خودایی به سه ردا هاتوه.

”ئینسول وجود ماوه یه که بیهۆش بوو. خزمه تکاره کان ده ستیان لئ شۆرد. ئیبراهیمی وه زیریش له تاوی کچه که ی مات و په ریشان بوو. وه زیری ده رباسیش که زانی سه فه ره که ی بیثاکام بووه، هه لوئیسستی گرت بگه پته وه بۆ ولاته که ی خوی. مالوایی له ئیبراهیم کرد و پیشی گوت: ’پیم خۆشه ئه گه ر ری بدن، ئه و پیاوه هه ژاره ی که جه زبه گرتوو یه تی له گه ل خۆم بیبم. ئیمه له ئیسفه هان نیزیکن، به شکو بتوانی بچیته وه ولاتی خوی و له و دۆخه رزگاری بی.‘ ئیبراهیمی وه زیر گوتی: ’چۆنتان بی خۆشه وا بکه ن.‘ ئیدی هه رکام له و دوو وه زیره مالواییان له یه که کرد و هه رکه سه ی گه راوه بۆ زیدی خوی. وه زیری ده رباس پاشا ئینسول وجودی له گه ل خوی برده وه.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و هفتا و ههتهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، وهزیری دهرباس پاشا ئینسول و جوودی له گهل خۆی برده وه. سی رۆژ به پێوه بوون، له ماوهی ئه و سێ رۆژهدا ئینسول و جوود هه ر بیهۆش بوو. که وه هۆش هاته وه، به وهزیریان راگه یاند. وهزیر شه کر و گولاوی بۆ نارد. گولاویان به سه ردا هه لپه ژاند و شه کریان ده خوارد دا. به رده وام رۆیشتن هه تا له شه اره که ی دهرباس پاشا نزیک بوونه وه.

"پاشا هه والی هاته وه ی وهزیری پێ گه یشت. پیاویکی نارد و پنی راگه یاند که ئه گه ر ئینسول و جوود نه هیتا وه، مه یه نیو شه ره وه. که وهزیر فه رمانی پاشای بیست، نار په حه ت بوو. وهزیر نه یده زانی که وه ردول ئه کام له لای پاشایه و نه یده زانی بۆ ناردوویه له شوین ئینسول و جوود. ئینسول و جوودیش نه یده زانی که ده یبه ن بۆ کو ی و ئاگاشی له وه نه بوو که وهزیریان ناردو وه به شوین ئه ودا. وهزیریش نه یده زانی که ئه و لاه ئینسول و جووده. ئیدی بانگی کرد، پنی گوت: 'پاشا منی ناردبوو کاریکی بۆ جیهی جی بکه م. کاره که به ده سمه وه نه هات. ئیستا پاشا پیاوی ناردو وه و فه رمانی دا وه که ئه گه ر فه رمانه که ت به جی نه هیتا وه، هه قت نییه پێوه نیو شه ار.' ئینسول و جوود له وهزیری پرسی: 'کاره که چی بوو؟' وهزیر ته وای شه که ی بۆ گه ژرا وه. ئینسول و جوود پنی گوت: 'خه مت نه بێ. من به ره بۆ لای پاشا. ئه من هاتنی ئینسول و جوود مسۆگه ر ده که م.' وهزیر پنی گوت: 'به راسته؟' یانی تو به لێن ده ده ی بۆی بینی یان بێ؟! 'ئه ویش گوتی: 'به گه وره یی خودا به راسته.' ئیدی وهزیر که یفی سه از بوو. هه سته ئینسول و جوودی له گهل خۆی برد و چوو بۆ لای پاشا. که گه یشتنه لای پاشا، پاشا به وهزیری گوت: 'ئینسول و جوود له کو ییه؟' ئینسول و جوود گوتی: 'گه وره م پاشا، من به شوینی ئینسول و جوود ده زانم.' پاشا بانگی کرده لای خۆی و گوتی: 'ئینسول و جوود له کو ییه؟' گوتی: 'ئینسول و جوود لێره نزیکه، به لام ئیوه پیم بلین ئینسول و جوودتان بۆ جیهی؟ هه تا من پیتان بلیم.'

"پاشا هه سته ئینسول و جوودی برده دیویکی دیکه و ر وودا وه که ی له سه ره تا وه هه تا کو تایی بۆ گه ژرا وه. ئینسول و جوود گوتی: 'پاشا، ئیوه جل و به رگیکی گرانایی و به شکۆ بۆ من بینن، هه تا ئینسول و جوودتان بۆ بینم.' ئیدی جل و به رگی پاشایانه یان بۆ هیتا و له به ریان کرد. ئینسول و جوود گوتی: 'من ئینسول و جوودم.' دوا ی ئه وه ئه و شه یعه ری خو ینده وه:

ئه وه ی ————— یی وایه هه تا هه تابه
هه تاوی هاتــــــــــــــــی له پشت هه و رایه

نازانى ئيمان و باوهر چييه
گوره يى خوداي له بهرچاو نييه
چونكه داهاتوو ليئل و ناروونه
ئال وگورى زين كاري گوردوونه

”كاتىك ئينسول وجود شيعره كى ته واو بوو، دهرباس پاشا پىي گوت: ’به خودا ئويىنى
ئيوه پاكترين ئويىنه. جىي سهر سوورمانيشه!’

”پاشا بانگى قازى كرد و ئينسول وجود و وهدول ئه كمامى ليك ماره كرد. ئينجا
دهرباس پاشا نامه يه كى بۇ شامخ شا نارد و ئه وهى به سهر ئينسول وجود و
وهدول ئه كمامدا هاتبوو همووى بۇ نووسى و به پياويكدا بوى نارد. شامخ شا به بيستنى
ئو هه واله زور خو شحال بوو، نامه يه كى بۇ دهرباس پاشا نووسى و گوتى: ’ئىستا كه
ئه تو له وئى ئه وانت ليك ماره كردوو، ئه مينش ليتره جيژن و ئاهه نكيكيان بۇ ساز ده كه م.
دواى ئه وه ئه سپ و هيستر و وشترىكى زورى به باره وه له گهل سوپايه ك بۇ نارد. كاتىك
نامه كه به ده ست دهرباس پاشا گه يشت، مالىكى زورى دا به وهدول ئه كمام و
ئينسول وجود و سوپايه كى له گهل ناردن هه تا گه ياندياننه وه شاره كى خو يان. شامخ شا
گورانبيژ و ژه نيارىكى زورى هينا و سفره پاخرا. هه تا حهوت پوژ ميواندارى له خه لك
كرا. هموو پوژى ديارى و خه لات به گوره و بچووك ده درا و سفره بۇ ميوانى
غه وارهش راده خرا. دواى ئه وه ئينسول وجود چوو به رده وه و باوه شى به
وهدول ئه كمامدا گرت و له خو شيان تير گريان هه تا له هوش خو چوون.“

ليتره دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كو تايى پىن هات و شه هرزاد دريژه ي
چيروكه كى هه لگرت بۇ شه ويكى ديكه.

که شهوی سینه و هفتا و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئینسول وجود و وەردول ئەکمام لە خوشییان لە باوهشی یهکترا
بیهۆش بوون. که وه هۆش هاتنهوه، ئینسول وجود ئەو شیعره‌ی خویندهوه:

ئەو بەینه هەرچـی تـالی بوو دیتـم
ئـیش و نـازاری دووری بوو دیتـم
هـێندە شیرن بوو دیتنه‌وه‌ی یارم
دهست و پیم ونه، وهک شیت و هارم

"وەردول ئەکمامیش لە خوشی بێگه‌یشتنیان ئەو شیعره‌ی خویندهوه:

من دەمــــــــــــــزانی به‌هار دیت و خونچه دەمی ده‌کاته‌وه
زستانی تــــــــــــووش راده‌بری و خوشی دیسان ده‌کاته‌وه
زۆرم بــــــــــــینی ژیانی ره‌ش، گریام بۆ دواپۆژیکی گه‌ش
ده‌پۆشم به‌رگی زه‌رد و سوور، له‌ بیر ده‌که‌م ده‌ورانی ره‌ش

"ئینجا ئینسول وجود لێوی وەردول ئەکمامی ماچ کرد و ئەو شیعره‌ی خویندهوه:

ماچی لــــــــــــیوی ئالی تو بۆ من مانای ژیانه
ژینی بـئـ تـۆ ئەسته‌مه بۆ من، ده‌رد و سندانه
خۆشه‌ له‌ ئامــــــــــــیزتدا، بئـ ترس له‌ پابردوو
له‌ یادتدا بـینــــــــــــیژی چی بێک و ئیش و ژانه

"هه‌تا هه‌وت پۆژان ئاوا له‌ عه‌یش و نۆش و شادی و خوشیدا بوون و ئاگایان له‌ شه‌و
پۆژ نه‌مابوو. دوا‌ی ئەوه‌ له‌ په‌رده‌ هاتنه‌ ده‌ری و دیاری و خه‌لاتیان به‌ سه‌ر خه‌لکدا دابه‌ش
کرد. پاشان وەردول ئەکمام فه‌رمووی: 'گه‌رماو چۆل که‌ن.' به‌ ئینسول وجودی گوت:
'سۆمای دوو چاوم، هه‌ز ده‌که‌م به‌ ته‌نیا له‌ گه‌رماودا بته‌ینم' و ئەو شیعره‌ی خویندهوه:

تــــــــــــینووی جه‌سته‌ی په‌مه‌ییتـم، ده‌رکه‌وه تۆ مانگی من
چاوه‌روانی به‌سه‌سه‌ ئیدی، بوو به‌ خوین دوو چاوی من

“ئەو چار پىنكەۋە چوون بۇ گەرماۋ و ئەو پۇژەيان بە خۇشى تىپەرانند. دواى ئەۋە گەرانەۋە كۆشك و ژيانيان بە خىر و خۇشى برده سەر، ھەتا تىكدەرى خۇشى و شادى و كۆرەكان تەختى خۇشى لى ئاۋەژوو كىردنەۋە. پاك و بىگەردى بۇ ئەۋ خۇدايەى ئالوگۇر و تىداچوونى بەسەر ناىە.”

لىرەدا بو، ماۋەى چىرۇكى ئەمشەۋىش كۆتابى پى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۇكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سئەد و هەفتا و نۆبەم ھاتەوہ

بەسەرھاتی ھاروون و ئەبوونەواس

گوتی: "خاوەنشکو، خەلیفە ھاروونەپرەشید خووی وا بوو که کار و باری دیوان و ولات تەواو دەبوو، دەچووہ شوینیکی ئارام و بێدەنگ، شاعران و ھاو دەمەکانی خۆی بانگ دەکرد. بە ھەلکەوت رۆژیک ئاوا لە دەوری یەک کۆ ببوونە و ھەرکەسە لە سەر شوین و پیگەیی خۆی دانیشتبوو کہ ئەبوونەواس ھاتە ژووری و ویستی لە جێی خۆی دانیشی. خەلیفە ھاروونەپرەشید ئەو رۆژە ناپەھەت و بیتاقەت بوو. بە تاییەت ھیندیک کەس لە لای خەلیفە سکالایان لەسەر سووک و چرووکی ئەبوونەواس کردبوو. ھەر بۆیە بە مەسروری گوت: 'جەکانی لە بەر داکنن و کورتانی کەری پێدا دەن. پێشمە و ھەوساری بەسەردا کەن و بە کۆشکی کەنیزەکاندا بیگیژن، ھەتا گالتهی پێ بکەن. دواي ئەوہ سەری بپەن و بپھیننەوہ بۆ ئێرە.' مەسرور کورتانی لێ قایم کرد و پێشمە و ھەوساری بە سەردا کرد و بە کۆشکەکانی خەلیفەدا کہ بە قەرای رۆژەکانی سەل بوو، گێپرای. ھەرکەس ئەبوونەواسی بەو حالە گالته ئامیزییەوہ دەدیت، شتیکی دەدایە. کاتیک ئەبوونەواس ھاتەوہ، کۆشکی زیژ پێ بوو. لەو جەنگە یەدا جە عەفری بەرمەکی وەزیر ھاتە ژووری. ئەبوونەواسی لەو دۆخدا دیت و پێی گوت: 'ئەبوونەواس، تاوانت چییە ئاویان لێ کردووی؟' ئەبوونەواس گوتی: 'ھیچ تاوانیکم نییە جگە لەوہی کہ شیعەرە خۆشەکانی خۆم پێشکەشی خەلیفە کردووە. ئەویش جلی شکۆداری خۆی بە شانی مندا داوہ.' خەلیفە ھەرچەند ئەو ھەمووہی بۆ ھەستابوو، پیکەنی و لێی خۆش بوو. فەرمانی دا ھەنبانە یەکی زیژ دەنی."

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژە ی چیرۆکەکی ھەلگرت بۆ شەوینکی دیکە.

چيروڙڪي ڪاريگهري ٺهوين

”يه کيڻي ديڪه لهو چيروڙڪانه ٺهويه، دهگيڙنهوه پياوينڪ له هوزي بهني عوزره، ههر لهگل جواناندا خهريڪي عيشقبازي بوو. به ههلڪهوت ههر لهو هوزهي خويان چاوي به ڙنيڪي جواني دهلال كهوت و چووه دهلييهوه و ٺاشقي بوو. ههموو ڀوڙي نامهي ٻو دهنارد. بهلام ٺهو ڙنه گوئي نهدهدايه و به هيندي نهدهگرت. تا واي لي هات ڪابرا له تاوان نهخوش كهوت و له جيڏا كهوت. له خهو و خواردن بوو. خه لڪ پيڻيان زاني و وهڪ ٺهويندار نيوي كهوته سهر زار و زمانان.“

ليزهدا بوو، ماوهي چيروڙڪي ٺهمشهويش ڪوتايي پي هات و شههرزاد دريڙهي چيروڙڪهڪهي ههلگرت ٻو شهويڪي ديڪه.

که شهوی سوسه د و ههشتا و یه کم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، ئەو پیاوه له جیدا کهوت. ئیش و نازاره کهی هەر دههات و پهردی دهستاند. ژن و پیاوی ئەو هۆزه له بهر ئەو ژنهیان ههله خویند که ئاورینکی لی بداتهوه. ئەو خانمه دهلاله وهلامی کهسی نهدهاوه. تا وای لی هات کابرا کهوته ئاویلکه دان. چون ئەو شوخهیان ئاگادار کردهوه. ئیدی وا بوو، بهزهیی بهو ئەوینداره سهو داسه ره دا هات. چوو بۆ لای. که ئەو پیاوه عه داله چاوی بهو خانمۆله کهوت، رۆندکی هاته خوارای و ئەو شیعهری خویندهوه:

دهـمـزانی دئی دلی تینووم تیراو دهـکـهـی
به هاتنت مالـم پر له گولاو دهـکـهـی
قـــــــــــــــــه لای خهـم به بزهیهـک دهـرـوـوخـینی
ههـرچـی خهـم و دهـرد و ژانه دهـیتـاریـنی

"کاتیک ژنه چاوی بهو گریانه کهوت و ئەو شیعهری بیست، دهستی کرد به گریان و پئی گوت: 'به خودا قهت من باوهرم نه ده کرد که ئەوینی تو گه یهوته ئاستیک ئاوا له ریی خۆشه ویستی مندا گیانی خۆت بخهیه مه ترسییه وه. ئەگه ر بمزانیا به ئاوا، زووتر دههاته به هاناته وه و دلی تینووم تیراو ده کرد.' هەر که کابرای ئەویندار قسه کهی ئەوی بیست. دهستی کرد به گریان و ئەو شیعهری خویندهوه:

من رازی نیم تو ببینم خهفته دهخۆی، نازیزه کهم
بهو دیداره ســـــــــــــــــ و کنایم هات، بشمرم گلهیی ناکه م

"پاشان یه که به خۆی هاواری کرد و گیانی ده رچوو. ئیدی ژنه شوخه که خۆی به سه ردا کیشا و دهستی کرد به گریان و ماچکردنی هه تا بیهۆش بوو. که وه هۆش هاته وه. وهسیه تی کرد هەر کاتیک مرد نه ویش بخه نه گوپی ئەو ئەوینداره وه. دواي ئەوه فرمیسکی باراند و ئەو شیعهری خویندهوه:

تکا ده کهم خوای بانی سهـر
له ته مه نی منی خه سهـر
من چـــــــــــــــــ ووزانم ئەو ئاوايه
خۆشه ویستی بۆی دهوايه

”دوای ئەو هی شیعەرەکی تەواو بوو، دەستی کرد بە گریانیک که هەتا بیتەوش نەبوو
لێ نەبرییەو. ئیدی بۆ سێ پۆزان بەردەوام لە شۆبەدا^١ بوو. هەتا وای لێ هات ئاخری
گیانی دا و ئەویشیان لە گۆپی کابرای ئەوینداردا ناشت.“

بەسەرھاتی دوو ھاوپۆل

”یەکی دیکە لەو بەسەرھاتانە ئەوھیە، دەگیرنەووە کورپیک لەگەل کچیک پیکەووە لە
خویندنگەیک وانەیان دەخویند و ھاوپۆل بوون. کورپە دلی چووبوووە کچە و ھۆگری
ببوو.“

لێرەدا بوو، ماوھی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەھرزاد درێژھی
چیرۆکەکی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

١. شۆبە: بەردەوام لە حالی لەخۆچوون و دەخوھاتنەردا بوون.

که شهوی سینه د و ههشتا و دووهم هاتوه

گوته: "خاوهنشکو، کوپه ئه وینداری کچه بوو. پوژیک له پوژان که منداله کان خافلابوون، کوپه له سهه دهفته ری کچه ئه و بهیته ی نووسی:

تو ده زانی دلی شهیدام گوپووی گرتووه و تـوـی دهوئ؟
حه جمی نی نی پوژ و شهوئ، بو چرکه ساتیک ناسرهوئ
منی ئه وینداری داماو چاوه ریتم تیمگه یه نی
ئاخو توش هر وه کوو من وای، یان هه ز ناکی بمدوینی؟

"به هه لکه وت ماموستا که چاوی به و نووسراوه یه که وت و خویندییه وه. به زه یی پیندا هات و له ژیرییه وه ئه و چهند بهیته ی نووسی:

بیت وایه دلیــــــــــــــــی من نا کورکینی؟
چاوی پر له ئه وینت ده بی نی
چهنده تو شهیدا و سه وداسه رم بووی
توش ئاوا به ناو دلی مندا چووی

"سهیر له وه دا بوو، له و جهنگه یه دا خاوه نی کچه که هات بو خویندنگه و کاغه زه که ی دیت که ئه و شیعرا نه ی له سهه نووسرا بوو. له پتوه ئه ویش دهستی دا قه له م و ئه و بهیته ی له سهه نووسی:

ئیسـتا که خوـشه ویسـتیتان وه کو لاولاو تیک ئالاره
هــــــــــــــــیوادارم پیرو زتان بن منیش دهخوم له و پلاره

"دوای ئه وه قازی و شایه دیان هینان و هر له و شوینه کچه یان له کوپه ماره کرد و پلاری شای سازه کرا. ئیدی به خیر و خوشییه وه پیکه وه ژبان هه تا مه رگ به ربینی یی گرتن.

به سهرهاتی موله ممیسی شاعیر

"یه کی دیکه له و به سهرهاتانه ئه وه یه که ده گیزنه وه موله ممیسی^۱ [یه کیک له شاعیرانی دهرباری نوعمانی کوپی مونزور،] پروداوینکی بو دیته پینشی و له ترسی نوعمان هلدی. ماوه یه ک خوی لی ده شاریته وه. تا ئه و جیهی خه لک پینان وا بوو موله ممیسی مردووه. ژنکی زور جوانیشی هه بوو، ناوی ئومه یه بوو. خزم و کهسی ئه و ژنه هه لیانپنچا ده بی میرد بکاته وه. ئه ویش به قسه ی کردن، هه رچه ند زوریش نارحه ت بوو. ئیدی هه ر له هوزه که ی خویان دایان به پیاویک و لینان ماره کرد. موله ممیسی ئومه یه می خیزانی زور خوش ده ویست. شهوی گواستنه وه ی هات. به هه لکه وت هه ر له و شه وه دا موله ممیسی هاته وه. گوینی له دهنگی دهف و گورانی و بلویر بوو. له چه ند مندالینکی پرسی: 'ئه وه چ باسه؟ ئه و ئاههنگه چییه؟' منداله کان گوتیان: 'ئه وه ژنه که ی موله ممیسیان داوه به کابرایه ک ئه مشه و ده یگیزنه وه.' موله ممیسی که ئه و قسه یه ی بیست، به هه ر فیلیک بوو خوی له نیو ژنانی دهوری بووک را کرد. سهیری کرد ئه وه ژنه که ی له لای کابراوه دانیشتووه و به گریانه وه له بهر خویه وه ده یگوت:

تالی و سویری به شکی منه
خوشی و شیرنی لیم ونه

"موله ممیسی به و شیعره وه لامی داوه:

ئو غرت خیر بی ئازیم
دوور له تو له ژینیش زیم
خوشیت نه دی به ده ستمه وه
برق ئه و جار به سه سیوه

"له و جهنگه یه دا زاواش ئه وی ناسییه وه و خیرا له وی هاته ده ری و ئه و شیعره ی خوینده وه:

جوانه خور له ئامیزی ئاسمانا بی
له وی نه بی ژینیش مانایه کی نابی

"دوای ئه وه موله ممیسی له گه ل ژنی خوی به خیر و خوشی ژیان. هه تا مردن هات و بارگه و بنه ی پین تیکه وه پینچان. پاکه ئه و خودایه ی که نامری.

۱. شاعیرینکی به ناوباگی سهرده می نه فامیه که ناوی "جورهیری کوپی عه بدوله مسیح" بووه. له پاش خوی کتیبیک به ناوی "دیوان" ئه وه به گیزانه وه ی "ئه سمه ی" به جی ماوه. (و. ف.)

چیرۆکی ھاروونەپرەشید و زبێدە

"یەکی دیکە لەو چیرۆک و بەسەرھاتانە ئەوەیە کە دەگیرنەو ھاروونەپرەشید زبێدە ی زۆر خۆش دەویست. ھەر بۆیە بۆ سەیران و ھەسانەو ھە زبێدە شوینیکی بۆ چی کردبوو، ھەوزیکی گەورە ی تیندا بوو. لە دەوری ئەو ھەوزە داری وا وای چەقاندبوو کە ئەگەر کەسێک چوو با ناو ئەو ھەوزەو، لەبەر چۆری و پۆری دار و گەلاکان دیار نەدەبوو. بە ھەلکەوت رۆژیک زبێدە چوو ئەو شوینتە و چاوی بەو ھەوزە کەوت. سەری لە خۆشی ئەو جیگایە و ئەو ناو و دارانە کە وەک پەرژینیک بە دەوری ئاوەکەدا ھاتبوونەو، سەور مابوو. ئەو پۆرەش زۆر گەرم بوو. ھەر بۆیە جەکانی داکنەند و چوو ئەو کەو. لەنیو ئاوەکەدا راوستانبوو. بەلام ئاوی ھەوزەکە ئەو نەبوو کە تەواو لەشی داپۆش. ناچار زبێدە بە گلینە ئاوەکە ی بە خۆیدا دەکرد. خەلیفە زانی کە زبێدە چوو تە ھەوزەکەو. لەرێو خۆی گەیاندى و لەپشت دارەکان خۆی مات دا. لە لەشی روتی زبێدە پام. دواى ماو ھەیک زبێدەش ھەستی کردبوو کە خەلیفە لە شوینیکەو خۆی لى مات کردووە و سەیری لەشی روتی ئەو دەکا، شەرمی کرد و بە ھەردووک دەست پێشەو ھە ی خۆی گرت. خەلیفە پێی سەیر بوو. لەرێو روتی وەرگێزا و گەرەکی بوو شیعریک بلیت و گوتی:

'جوانیکم دی ئافەتی زانست و دینم'

"دواى ئەو ھیچى بۆ نەھات و نەیزانی چی بلی. ھەر بۆیە ئەبوونەواسی بانگ کرد. کە ھات، خەلیفە پێی گوت: 'شیعریکم بۆ بلی کە یە کەم نیو بەبیتی ئەو بێ: 'جوانیکم دی ئافەتی زانست و دینم.'"

"ئیدی ئەبوونەواسیش دەم و دەست ئەو شیعری گوت:

جوانیکم دیت ئافەتی زانست و دینم
چۆن پێو بلیم، چۆنى قلوب دا ئەوینم؟
کانگایەک بوو پەر پەر لە گول و لە جوانی
لەو ئاوەدا وەک ————— و مرواری بوو گیانی
جەستە ی ئاو و رۆحی ئاو و ھەستی ئاو بوو
ئەو شوینتە ی وا دل دەبخوازی لە بەر چاوی بوو

"خەلیفە ھاروونەپرەشید پیکەنی و دیاری و خەلاتیکی باشی دایە و ئەبوونەواسیش بە دلێکی خۆشەو ڕۆیشتەو."

که شهوی سۆسه و ههشتا و سینه هاتهوه

چیرۆکی هاروونه پره شهید و شاعیران

گوتی: خاوه نَشـكۆ، یهکی دیکه لهو چیرۆکانه ئهوه یه دهگینه وه که خهلیفه هاروونه پره شهید شهویک خهوی لئ زرابوو. ههستا له کۆشکدا کهمیک پیاسه بکا، تووشی کهنیزیکی بوو که له بهر مهستی به لادا دههات. خهلیفه ئهوه کهنیزه شهی زۆر خوش دهویست. کهمیکی گه مه و دهستبازی له گه ل کرد و داوای لئ کرد. کهنیزه گوتی: 'ئه مشه و لیم گه پئی. بۆ شهویکی دیکه، ئه مشه و ساز نیم و نه مه زانی دینته لام.' ئیدی خهلیفه دهستی لئ کیشاوه و پویشته. که پوژ بووه وه، خهلیفه کۆیله یهکی نارده لای تا ئاگاداری کاته وه که شهو خهلیفه میوانی ده بی و ده چیته دیوه که ی ئهوه. کهنیزه به کۆیله که ی گوت: 'به خهلیفه بلئ: 'که لام اللیل یحوه النهار.' هاروونه پره شهید که ئهوه قسه یه بیست، به هاو نشینه کانی گوت: 'شیعریکم بۆ بلئن که ئهوه میسر دهعی تیدا بی: 'پوژ قسه ی شهو دهر پیته وه.'

"گورج ره قاشی^۲ هاته پینش و ئهوه دوو به یته ی گوت:

هه که باسی گول ده کړئ، من رووی ئهوم بیر دیته وه
بی به لا بی ئهوه به فـــــــــــــــــ یزه منی وه بیر نایه ته وه
دهلـــــــــــــــــ یم: 'نازیم تکایه دلم بهرگه ی جهفا ناگرئ'
دهلئ: 'قسه ی شهو خه یاله، پوژ قسه ی شهو دهر پیته وه

"دوای ئهوه ئه بووموسعه ب هاته پینش و ئهوه دوو به یته ی گوت:

گوتم: 'ناخر نازیم کهم شیت بـــــــــــــــــ ووم تا واده ی هاته وه
بژاردم چرکه به چرکه و عهدال بـــــــــــــــــ ووم من به دواته وه'
گوتی: 'له بیر که شتی وا، به هـــــــــــــــــ یند مهگره قسه ی شهوی،
گفتی شهوی هه خه یاله 'پوژ قسه ی شهو ده شواته وه

"دوای ئهوه، ئه بوونه واس هاته به ره وه و ئهوه دوو به یته ی گوت:

تو گوتت: مۆله تم بده، شهوی تر مـــــــــــــــــ یوانیت ده کهم

۱. واته: "پوژ قسه ی شهو دهر پیته وه."

۲. یهزید ره قاشی شاعیری عه پهبی و پژی ئیرانی، خه لکی ره ی، سه ناخوینی بهر مه کیان و شاعیری دهر باری هاروون که له سالی ۸۱۴ کوچی کردوه. (و. ف.)

هه ست و سۆز و خۆشه‌ویستی چیم هه‌یه پێشکه‌شیت ده‌که‌م

پاش ئه‌وه‌ی واده‌ی هاته‌وه به منت گوت به نازه‌وه:

'رۆژ قسه‌ی شه‌و ده‌سپێته‌وه، چی شه‌وم بیر نایه‌ته‌وه.

"ئیدی خه‌لیفه یه‌کی تووره‌که‌یه‌کی زی‌ر دانئ، جگه له ئه‌بوونه‌واس که فهرمانی دا بیکۆژن. پێی گوت: 'ئه‌وه تو شه‌وانه هه‌ر به دوا‌ی منه‌وه‌ی بزانی چی ده‌که‌م و چی ناکه‌م؟' ئه‌بوونه‌واس سویندی خوارد: 'کۆپه به خودا ئه‌مشه‌و پێم له مالی خۆمان نه‌ترازاوه! هه‌ر به قسه‌که‌ی خۆتا زانیم چی پرووی داوه.'

ئیدی خه‌لیفه لێی خۆش بوو. دوو تووره‌که زی‌ریشی دایه.

چیرۆکی موسعه‌ب و نایشی

"یه‌کی دیکه له‌و چیرۆکانه ئه‌وه‌یه که ده‌گێزنه‌وه موسعه‌بی کۆری زووبه‌یر چووه لای عیززه که ژیرترین ژنی مه‌دینه بوو. پێی گوت: 'ده‌مه‌وی له‌گه‌ل نایشی کچی ته‌لحه زه‌ماوه‌ند بکه‌م. هاتووم بچی جوان چاوی لێ بکه‌ی و لێی ورد ببیته‌وه و بزانه جوانی و ده‌لالیه‌که‌ی چۆنه.'

"عیززه چوو بۆ لای نایشی و هاته‌وه لای موسعه‌ب. پێی گوت: 'نایشیم دیت، روخساری ده‌لێی مانگی چوارده‌یه. چاوه‌کانی ده‌لێی گه‌لاویژه، ده‌می هیند بچووکه ده‌نکه گلاره‌ی به حال تیوه ده‌چن. گه‌ردنکیله و پێستی هینده سپی و ناسکه میوژه‌په‌شکه بخوا له گه‌روویدا دیاره. جووتیک هه‌ناری له‌سه‌ر مه‌رمه‌ری سینه‌یه‌تی به خه‌ونیش نه‌دیتراون. ناوکی ده‌لێی چالی چه‌نه‌یه و به پرووی پیاو پنده‌که‌نی. لاق و پوز و به‌له‌کی وه‌ک په‌نیری ته‌ر هه‌ر باسی ناکرێ. ته‌نیا شتیک که وه‌ک عه‌یب بیته به‌رچاو، ئه‌وه‌یه که قاچی تو‌زیک گه‌وره‌یه.'

"موسعه‌ب گوتی: 'قاچی گه‌وره به عه‌یب حه‌ساب ناکرێ.' ئیدی زه‌ماوه‌ندی له‌گه‌ل کرد و پێک گه‌یشتن."

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی سئسه و ههشتا و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، دواي ئهوه عیززه نایشینی له گه‌ل ژنه‌کانی دیکه‌ی قوره‌یش بانگه‌یشت کرده مالی خویان. نایشینی به یادی موسعب ئه‌و دوو به‌یته‌ی گوت:

بالا به‌رزیی و شان‌وشکۆی هاوتای نییه
قۆزیی ده‌نگی داوه‌ته‌وه، خه‌تام چـیه
گه‌ر بیسته‌ته‌وه له سوینی تو دیقم کردووه
کاری دلمه، چاره‌ی دی شک نه‌بردووه

"ژنیک گنپاویه‌ته‌وه: 'له لای نایشینی کچی ته‌لحه بووم، میرده‌که‌ی هات بو لای. ئه‌ویش ئه‌وه‌نده‌ی نازونووز بو کرد و خۆی تلیسانده‌وه، ئه‌من له‌وئ شه‌رمم ده‌کرد. کاتیک میرده‌که‌ی رۆیشت، به نایشینیم گوت: 'ئه‌وه چۆناوچۆن بوو تو یه‌ک که له هۆزینگی وا ره‌سه‌ن و ماقوولی، له لای من ئاوا جوولایته‌وه؟' نایشینی گوتی: 'له‌سه‌ر ژنان فه‌رزه له‌گه‌ل پیاوه‌کانیان ئاوا به‌ نه‌رم‌ونییان و ناز و کریشمه‌وه بجوولینه‌وه و ئه‌وه‌نده‌ی بۆیان ده‌کرئ کاریک بکه‌ن ئاره‌زووی پیاوانه‌یان بجوولینن.' گوتم: 'نازونووز باشه، به‌لام به‌ شه‌و' نایشینی گوتی: 'به‌ رۆژ ئاوا ده‌که‌م و شه‌ویش خراپتر.' "

به‌سه‌رهاتی ئه‌بوول‌ئه‌سوه‌د

"ده‌گنپه‌نه‌وه: ئه‌بوول‌ئه‌سوه‌د که‌نیزینگی خیلی کړی، زۆری خۆش ده‌ویست. خزم و که‌س و ده‌ورو به‌ریانی له لای خۆی لۆمه‌یان ده‌کرد و سه‌رکونه‌یان ده‌کرد. ئه‌بوول‌ئه‌سوه‌د پنی سه‌یر بو و له داخان هه‌ر ده‌هات و ده‌چوو و، ئه‌و دوو به‌یته‌ی ده‌خوینده‌وه:

گه‌ر به‌ چاوی مه‌جنوون بـروانی
عه‌ببیک نابینی جگه‌ له جـوانی
له‌یلی ناحه‌زه، جا به‌ خه‌لکی چی؟
مه‌رجه تو هه‌ستی مه‌جنوون بزانی

چیرۆکی زیانه‌کانی رازنه‌بۆشین

"یه‌کی دیکه له‌و چیرۆک و نه‌زیلانه ئه‌وه‌یه که ده‌گنپه‌نه‌وه کابرایه‌کی ناشه‌وان که‌ریکی

هه‌بوو ئاشی پین ده‌گیرا. ئەو ئاشه‌وانه ژنه‌که‌یی زۆر خۆش ده‌ویست. به‌لام ژنه‌که‌ی خۆشی لێی نه‌ده‌هات و چه‌زی له‌ پیاویکی هاوسینیان ده‌کرد. ئەو پیاوه‌ی هاوسینیان ئەوی خۆش نه‌ده‌ویست و دووری لێ ده‌کرد. شه‌ویک ئاشه‌وانه‌که‌ خه‌ونی بینی، له‌ خه‌ونیدا ده‌نگیک له‌ پیناره‌وه‌ پینی گوت: 'فلانه‌ جینی دیوی ئاشه‌که‌ بده‌وه‌ گه‌نجیکی تیندایه.' وه‌ خه‌به‌ر هات، خه‌ونه‌که‌ی بۆ ژنه‌که‌ی گیراوه. هه‌ر که‌ کابرا خه‌وته‌وه، ژنه‌که‌ی له‌ پینوه‌ هه‌ستا چوو بۆ لای پیاوه‌که‌ی دراوسینیان و خه‌ونه‌که‌ی بۆ گیراوه.

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه د و ههشتا و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، ژنی ناشه وانه که چوو خهوی میرده که ی بۆ پیاوه که ی دراوستیان گیراوه و پیکه وه شوینه که یان داوه. گهنچیکیان تیدا دیته وه. ئه و پیاوه به ژنی ناشه وانه که ی گوت: 'ئیسنا چی له و گهنجه بکه ین؟' ژنه گوتی: 'دهیکه ین به دوو به شه وه، نیوه ی بۆ من و نیوه که ی دیکه ی بۆ تو. دوا ی ئه وه تو ژنه که ت ته لاق بده و منیش ته لاق وه رده گرم و له و جیا دهبه وه. ئه و جار ئه تو مارهم بکه. که پیک گه یشتینه وه، ماله که ش تیکه ل ده که ینه وه.' ئه و پیاوه به ژنی ناشه وانه که ی گوت: 'من له وه ده ترسم شه یتان هه لته که له تینی و میرد به که سیکی دیکه بکه ی. وا چاکه ته وای ئه و گهنجه له لای من بی هه تا تو سوور بی له سه ر ته لاق وه رگرتن و بی شوو به من بکه ی.' ژنه گوتی: 'منیش له تو ده ترسم و مالی خۆم نادم به تو، چونکه من شوینه که شیم به تو گوتوه.' پیاوه که ئه و قسه یه ی له ژنه بیست، هاته سه ر ئه و بیره که جگه له کوشتن ریگای دیکه ی بۆ نه ماوه ته وه. له جیوه ژنه ی کوشت و له و قولکه یه ی هاویشت که گهنجه که یان لی دهره ینا بووه وه. گهنجه که ی هه لگرت و له ناشه که چوه دهری. دوا ی ئه وه ناشه وانه که له خه و هه ستا. سهیری کرد ژنه که ی له لای نه بوو. چوه ناشه که و که ره که ی له ناش کرد و دهنگی دا. که ره که هه نگاویکی نا و راوه ستا. ناشه وانه که دیسان دهنگی دا، که لکی نه بوو. لئی دا، هه ر نه بزووت. ئه ختو چاری کرد، که ره نه بزووت. ئه وه ندی لئی دها، زیاتر پنی ده چه قاند و پشتا و پشت ده کشاوه. چونکه ته رمی ئه و ژنه کوژراوه ی له قولکه ی ناشه که دا دیبوو، نه یده ویرا بچینه پیشی. ناشه وانه که ش نه یده زانی چ باسه و بۆ پشتا و پشت ده کشیته وه. رقی هه ستا کیردیکه هینا و له که له که ی که ره ی دا. به لام که ره که هه ر به ره و پیش نه بزووت. ناشه وانه که له داخان یه ک دوو کیردی له که له که ی که ره که ی دا و که ره له جیوه توپی. که پروناک بووه وه، ناشه وانه که سهیری کرد ئه وه ژنه که شی له قولکه که دا مردووه. زانی گهنجه که ش دهره اتووه. ئیدی ناشه وانه که که زانی گهنجه که نه ماوه و ژنه که ی مردووه و که ره که شی توپیوه، به سه ر سه ری خۆیدا دا و تووشی خه م و په ژاره یه کی زۆر بوو. هۆکاری ته وای ئه و نه هاهمه تیانه ش نه پاراستنی رازه که ی بوو که خه ونه که ی له لای خیزانی گیراوه."

به سه رهاتی که ر و گیله پیاو

"به سه رهاتیکی دیکه ئه وه یه که ده گیزنه وه گیله پیاویک به ریگایه کدا دهریشت و هه وساری که ریکی به دهسته وه بوو له پیشیدا دهریشت. دوو پیاوی دزی چاوبه ست چاویان پیی که وت. به کیان گوتی: 'من ده توانم ئه و که ره له و کابرایه بستینم.' ئه ویدی

گوتی: 'چۆن لئی دهستینی؟' گوتی: 'له گهلم وهره با پیت بلیم.' ئینجا فیلبازه که کهوته دواى کابرا و له پشتهوه چوو ههوساره کهى له ملی که ره کردهوه. که ره کهى دا به هاوریکهى و ههوساره کهى له ملی خۆى کرد. ماوه یهک به دواى کابرا دا پۆیشت تا هاوریکهى که ره کهى نه دیو کرد. ئینجا پنی چهقاند. گیله پیاوه ئاوپرى داوه! سهیری کرد ئه وه ههوساره که به ملی پیاونیکا کراوه. لئی پرسى: 'ئه وه تو چییته؟ ئه وه ههوساره بۆ به ملی تودا کراوه؟' دزه گوتی: 'من که رى تووم. به سه رهاتى من زۆر سهیره. ئه ویش ئه وه یه که دایکى من ژنیکی پیری زۆر پاک و چاکه کاره. پۆژیک به مهستی چووم بۆ لای. ئه ویش به منى گوت: 'پۆله. دهست له و کارانه هه لگره و تۆبه بکه.' من دهستم دا داریک و وهریگه رامى و لیم دا. ئه ویش دوعای لى کردم. خودای گهره منى هینایه سه ره بیچمى که ر و که و تمه بهر دهستی تو. من ئه و ماوه یه له بهردهستی تودا بووم. ئه مرق دایکم پیری منى کرد و به زه یی پیمدا هات و له خودا پاراوه بمبهخشی. خودای گهره منى کردهوه به مرقف.'

"ئیدی ئه و کابرا گیله گوتی: 'بیکه بۆ خاترى خودا ئه گهر من خراپه یه کم له گه ل تو کردوه، لیم خوش به!' ههوساره کهى له ملی کردهوه و گهراوه مالى. له بهر ئه و بابه ته مات و ناره حهت بوو. ژنه کهى لئی پرسى: 'چی بووه؟ ئه وه بۆ ئاوا ماتى؟ ئه ی که ره که له کوییه؟' ئیدی پیاوه فه قیرحاله که هه موو پروداوه کهى بۆ ژنه کهى گیزاوه. ژنه گوتی: 'ئه یه پۆ! یانى له و ساوه ئیمه له جیاتى که ر کارمان به مرقف کردوه؟' ئیدی ژنه چوو سه دهقه ی دا و تۆبه ی کرد. کابراش ماوه یهک بى کار له مالى دانیشته. پۆژیک ژنه کهى گوتی: 'هه تا که ی ئاوا له ژووریدا بینکار داده نیشى؟ هه سه ته برۆ بۆ بازار و گویدرژیک بگره و خه ریکى کاریک به.' گیله پیاوه هه سه تا چوو بۆ بازاړى یه ک سه مان. که ره کهى خۆى ناسییه وه که هینابوویان بیفرۆشن. هه ر بۆیه لئی چوو ه پینشى و ده می برده بن گوینى و گوتی: 'قۆشمه. وا دیاره دیسه ان ئاره قهت خواردوو ه ته وه و دایکته نازار داوه، ئه ویش دوعای لى کردوو ی. به خودا من تازه به خۆراییش تووم ناوئ.' ئیدی له وئ به جنى هینشت و گهراوه بۆ مالى.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکى ئه مشه ویش کوتایى پى هات و شه هه رزاد دریزه ی چیرۆکه کهى هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شهوی سینه د و ههشتا و شهتم هاتهوه

بهسه رهاتی حاکم بیئه مریللا و میوانداره که ی

یه کی دیکه له و چیرۆکانه شهویه، دهگێر نهوه: پۆژیک له پۆژان حاکم بیئه مریللا له گهل خزمه تکاره کانی به سواری ده پۆیشتن. گه یشتنه باخیک. پیاویکیان دیت، خزمه تکار و کۆیله و که نیز دهوریان دابوو. خهلیفه داوای ناوی لێ کردن. ئاویان بۆ خهلیفه هینا. داوی شهویه کابرا گوتی: 'تکا له خهلیفه ده کهم شه و شانازییه مان به قسمت کا و لا دهنه شه و باخی من.' خهلیفه به دهست و پیوه نده کانی گوت: 'لا دهنه ناو باخه که.' شه و پیاوه فهرمانی دا سه د راخه ر و سه د دۆشه گله و سه د پشتی و سه د بهر که شی پر له میوه و سه د دهفر هه لئا و سه د گۆزه له خواردنه وهی سه ره خۆش که ر بیئن. شه و ندهی نه خایاند شته که یان هه موو هینرانه شه وئ و ریز کران. خهلیفه حاکم بیئه مریللا سه ری له و کاره سوور ما و لئی پرسی: 'کا که، مه گه ر تو ده تزانای ئیمه دین و شه و هه موو شته ت ده موده ست هینا؟! شه و کابرایه گوتی: 'ناوه للا، خهلیفه. من نه مده زانی ئیوه دین. من کابرایه کم بازرگان و مسکینی تو م. سه د ژنم هه یه. که زانیم جه نابتان گه وره م ده که ن و لا ده دن. سه د که سم نارد بۆ لای شه و سه د ژنه م. پامسپاردن یه کی راخه ریک و دۆشه گله یه ک و پشتییه ک و بهر که شیک میوه و ده فری هه لئا و و گۆزه له یه ک خواردنه وه م بۆ بنیرن. شه و انیش ده ست و برد بۆ یان ناردم. من زۆر پۆژ که میوانم دئ، هه ر ئاوا ده که م.' ئینجا خهلیفه حاکم بیئه مریللا سه پاسی خودای کرد و گوتی: 'سه پاس بۆ خودا که مسکینی ئاوام هه یه شه و نده ده ست پۆیشتوو ه که بی شه و هی له پێشدا خۆی ته یار کرد بی، ده توانی میوانداری خهلیفه و ده ست و پیوه نده کانی بکا.' شه و جار ده ستووری دا که هه رچی دره می له خه زینه دا هه مانه هی شه مسال هه مووی بده ئی. سوار نه بوون بپۆن هه تا دره مه که یان بۆ نه هینا. هه وسه ده هزار دره م بوو. پاشان خهلیفه به و پیاوه ی گوت: 'شه وانه بۆ خۆتان خه رچ بکن. هه رچه ند گه وره یی تو زۆر له وانه زیاتره.' پاشان خهلیفه و سواره کانی سوار بوون و پۆیشتن.

چیرۆکی شه نووشیروان و که چه دته اتیه که

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه شهویه، دهگێر نهوه شه نووشیره وانی پاشای دادگه ر له کاتی راودا سوار بوو که وته شوین ئاسکیک و له ده ست و پیوه نده کانی دابرا. شه و که به شوین ئاسکه که دا پۆیشت، له دوور گوندیکی لێ وه دیار که وت. زۆری تینوو بوو. چوه گونده که و له ده رکی مالیک راهه ستا و داوای ناوی له و ماله کرد. خیرا که چیک هاته ده ری. هه ر که شه و ی دیت، هه لاته وه ژووری. قامیشیکی نه یشه که ری هینا و گوشیه ناو جامیک ناوه وه و

شتيكي بونخوشي وهك خؤل بهسرهوه كرد. دواي ئهوه جامهكهى برد بو پاشا. پاشا چاويكى لى كرد، شتيكى تيدا ديت وهك خؤل دهچوو. ئيدى هيدى هيدى له ئاوهكهى خواردهوه ههتا تهواوى كرد. دواي ئهوه به كيژهكهى گوت: 'ئاويكى خوش بو، ئهگه ئه گلهى تيدا نهبايه.' كچه گوتى: 'بهريزم، من به ئانقهست ئه و گلهم تنى كرد.' پاشا گوتى: 'له بهر چى ئه و كارهت كرد؟' كچه گوتى: 'سهيرم كرد تو زور ماندوو و تينووى، گوتم ئهگه شتيكى بهسرهوه نهكهم، جامه ئاوهكه يهكسهر به سهرييهوه دهنى و خراپه بوى. نيگه ران مه به خوآيش نه بوو شيوهى دها.' پاشا ئهنوششيروانى دادگه ر له وهموو ژيرييهى ئه و كچه واقى وڤ ما و گوتى: 'ئه و شهكرهت له چه ند قاميش گرت؟' كيژوله كه گوتى: 'هه مووى هه ر له يهكدانه قاميش بو.'

"ئهنوششيران سهري سوور ما. له وى رويشت. داواي سيبى پيتاكي ئه و گوندهى كرد. پيتاكي ئه و دنيهى پى كه م بوو. له دلى خويدا گوتى: 'ئهگه ر چوومه وه، له سهريان زياد دهكهم.' گوتى: 'له دنيه ك كه له قاميشى ئاواي هه بى، چون دهنى ئه وهنده پيتاك بدن؟' ديسان له دى رويشته دهري و چووه وه به لاي راوه وه. درهنگانتيكى شيوان هاته وه گوند، راست چووه وه دهركى ئه و ماله و داواي ئاوى كرد. هه ر ئه و كيژوله يه هاته دهري. پاشاي ناسييه وه و چووه وه ژوورئ ئاوى بو بينى. كه ميك زورى پى چوو. ئهنوششيران په له ي كرد. كه كچوله كه هاته وه، لى پرسى: 'ئه وه بو ئاوا درهنگ هاتيه وه؟'

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كوتايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی سینه و ههشتا و ههتهه هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، نهنووشیرهوان لینی پرسى: 'ئهوه بۆ ئهوهندهت پى چوو؟' کچۆلهکه گوته: 'قامیشهکان به قهده ئهوهى دیکه باش نه بۆون. چوار دانه شم تى گوشى، ئىستاش به قهده ئهوهى پيشووى خوش نه کردوو. 'نهنووشيروان گوته: 'باشه ئهوه بۆ ئهوانه ئاوا بۆون؟' کىژۆلهکه وهلامى داوه و گوته: 'ئهوه نيهته پاشا گۆراوه.'

"نهنووشيروان گوته: 'تۆ چووزانى.' گوته: 'له پيشينيانم بيستووئه گهر نيهته پاشا له بارهى گهلهکهيهوه بگۆرئ، ئهوه بهرکهته له نيوياندا ههلهدهگرئ.' ئيدى نهنووشيروان ئهوهى له دليدا بو، له دلى دهرهاويشت و پيکهنى و کچهى له خۆى ماره کرد.

چيروکى تۆلهى کردار

"يهکى دیکه لهو چيروکانه ئهويه که دهگيرنهوه پياويکى ئاوکيش له شارى بوخارا ههبو، ئاوى بۆ مالى کابرايهکى زيرينگر دهربرد. سى سالان ئهوه کارى بو. ئهو زيرينگره ژنيکى جوان و داويناکى ههبو. رۆژنيک ههر وهک پيشهى بو، کابراى ئاوکيش ئاوهکهى هينا و له گۆزه و جهره و شتهکهى کرد. ژنى زيرينگرهش له نيوهراستى هوشه راوه ستابوو. ئاوکيشه لى چوهه پيشى و دهستى گرت و گوشى و لى دا رويشت به لای کارى خۆيهوه. کاتيک کابراى زيرينگر له بازار هاتهوه، ژنهکهى لى پرسى: 'راستيم پى بلئ، ئهوپۆ له بازار چ کارىکت کردوو که خودا پى ناخۆش بئ؟' ئهو کابرايه گوته: 'به خودا ئهوهى بووه راست بۆت دهگيرمهوه. ئهويش ئهويه که ئهمرۆ له دووکان دانيشتبووم ژنيک هات بۆ دووکان و داواى کرد بازنهيهکى بۆ ساز کهم. من بازنهيهکى زيرم بۆ ساز کرد و دامى. دهستى دهرهينا و قۆلى ههلهکرد. من سهرم له سپيى و جوانى مهچکه و قۆلى سوور ما. ئهو شيعرهه وهبیر هاتهوه:

بازنى سپى و گوشتنى تۆ دلرفينه
جوانه بازنه له دهستتدا، ههست بزوينه

"ئينجا دهستيم گرت و گوشيم.' ژنه گوته: 'سوبحانهللا، ئهوه تاوانى کابراى ئاوکيش نهبو که سى ساله هاتوچوهوى مالى ئيمه دهکا و قهت شتى وام پيوه نهديوه. ههتا ئهمرۆ که دهستى منى گرت و گوشيى.' ئيدى ئهو کابرايه تۆبهى کرد و پهشيمان بووهوه."

ليزه دا بو، ماوهى چيروکى ئهمشهويش کوتايى پى هات و شههرزاد دريژهى چيروکهکهى ههلهگرت بۆ شهويکى دیکه.

که شهوی سڼسه و ههشتا و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئه و کابرايه توبه‌ی کرد و په‌شیمان بووه‌وه. پوژی دواتر کابرای ئاوکیش هات و خوی به‌سه‌ر که‌وشی ژنده‌دا دا و داوای لیبووردنی کرد و گوتی: 'خانمه‌که‌م. لیم خۆش ببه! به‌خودا شه‌یتان پینی کردم و هه‌لیخه‌له‌تاندم.' ژنه پین گوت: 'خودا لیت خۆش بپ، هه‌سته وه‌ دواي کاری خۆت که‌وه. خه‌تای می‌زده‌که‌ی خۆم بووه، نه‌ک هی تو، ئه‌وه به‌ توله‌ی کاری نه‌شیاوی ئه‌و بوو.'

"کاتیک ژنه بوی گیزاوه که کابرای ئاوکیش چی کردووه، زی‌ترین‌گه‌ره‌که گوتی: 'له‌ ده‌رگای خه‌لک بده‌ی، له‌ ده‌رگات ده‌ده‌نه‌وه. ئه‌گه‌ر من له‌وه زی‌ترم شوو لئ هه‌لکیشابا، ئه‌ویش زی‌تری ده‌کرد.' ئیدی ئه‌و وته‌یه له‌نیو خه‌لکا بوو به‌ باو."

جیروکی پاوژی ژنان

"جیروکیکی دیکه ده‌گپنه‌وه، ده‌لین: پاشایه‌ک هه‌بوو ناوی خه‌سره‌و بوو. له‌و پاشایانه‌ بوو که ماسی زور پین خۆش بوو. پوژیک له‌گه‌ل شیرینی خیزانی دانیشتبوو که پاوچییه‌ک ماسییه‌کی به‌ دیاری بۆ هینا. خه‌سره‌و ئه‌و ماسییه‌ی زور پین باش بوو. فه‌رموی چواره‌زار دره‌می بده‌نی. شیرین گوتی: 'ئو کاره‌ت باش نه‌بوو، چونکه تازه دواي ئه‌وه ئه‌گه‌ر ئه‌و پاره‌یه بده‌ی به‌ یه‌کیک له‌ ده‌ست‌وپنوه‌نده‌کانه‌ت، پینی که‌م ده‌بی و ده‌لی: 'هه‌ر به‌ قه‌د ماسیگریکی داوم.' ئه‌گه‌ر که‌متری بده‌یت، ده‌لی: 'ریزی ماسیگریکی بۆ دانه‌ناوم.' ' خه‌سره‌و گوتی: 'وايه، قسه‌که‌ت راسته، به‌لام بۆ پاشا شووره‌ییه که دیاری خۆی بستینیه‌وه. ئه‌ی چ بکه‌م؟' شیرین گوتی: 'من بیریکت بۆ ده‌که‌مه‌وه که پاره‌که وه‌رگریته‌وه.' خه‌سره‌و گوتی: 'به‌ رای تو چی بکه‌م؟' شیرین گوتی: 'تو پاوچییه‌که بانگ که و لئی پرسه ئه‌و ماسییه‌ نیره یان من. ئه‌گه‌ر گوتی: 'نیره، بلن: 'من هی میوم ده‌ویست. ئه‌گه‌ر گوتی: 'مئیه، بلن: 'من هی نیرم ده‌ویست.'

خه‌سره‌و فه‌رمانی دا پاوچییه‌که بگپنه‌وه. که پاوچی هاته‌وه، خه‌سره‌و لئی پرسی: 'ئو ماسییه‌ نیره یان من؟' پاوچی کپنوشی برد و گوتی: 'قوربان، نه‌نیره و نه‌من.' پاشا هیچی پین نه‌ما و به‌ فه‌رمانی ئه‌و چواره‌زار دیناری دیشیان دایه. پاوچییه‌که پاره‌کانی له‌ تووره‌که‌یه‌ک کرد و به‌ کولیدا دا و ویستی بروا، دره‌میکی لئ به‌ربووه‌وه. له‌ریوه تووره‌که‌ی دانا زه‌وی و داهاته‌وه دره‌مه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه. خه‌سره‌و شیرینیش چاویان لئ ده‌کرد. شیرین گوتی: 'سه‌یری ئه‌و کابرايه چه‌ند خویزییه! ئه‌و هه‌مووه‌ی ده‌ست

که وتوو، که چی بۆ دره‌میک داها ته‌وه و نه‌یگوت با ئەوه بۆ یه‌کیک له کۆیله و غولامه‌کان بێ. 'پاشا که ئەوه‌ی بیست، رقی لێی هه‌ستا و گوتی: 'خوێری، ئەوه بۆ ئەوه‌نده هه‌یج و پووچی؟! ئەوه دره‌میک چیه‌ ئاوا بۆی داها تیه‌وه؟! چی ده‌بوو ئەوه بۆ یه‌کیکی دیکه با؟' راوچی کرنۆشی برد و گوتی: 'خودا ته‌مه‌نی پاشامان درێژ بکا. من خۆ دره‌م له‌به‌ر ئەوه هه‌لنه‌گرتوه بلیم ئەگه‌ر ئەوه نه‌بێ قه‌رم دێ. له‌به‌ر ئەوه هه‌لمگرتوه چونکه لایه‌کی وینه‌ی پاشا و لایه‌کی ناوی پاشای به‌سه‌ره‌وه‌یه. ئەگه‌ر که‌سیک هات و بێ ئەوه‌ی به‌ خۆی بزانی پنی له‌سه‌ر دان، شتیکی خۆش و جوان نابێ. 'پاشا ئافه‌رینی لێ کرد و چواره‌زار دیناری دیکه‌ی خه‌لات کرد. جارچی بانگ کرد و پنی گوت: 'له‌ شاردا قاو که بلی ئیدی که‌س به‌ راویژی ژنان نه‌کا، چونکه ئەگه‌ر به‌ قسه‌ی ژنان بکا مالوێران ده‌بێ.'

چیرۆکی به‌خشنده‌ییی یه‌حیای به‌رمه‌کی

"چیرۆکیکی دیکه ده‌گێرته‌وه که یه‌حیای کورێ خالیدی به‌رمه‌کی له‌ دیوانی دارولخه‌لافه‌ هاته‌ ده‌ری و به‌ره‌و مال بووه‌وه. له‌ دوور سه‌یری کرد ئەوه بیاویک له‌ به‌رده‌رگای ئەوان دانیشتوو. که چوو به‌ پێش، کابرا له‌به‌ری هه‌ستا و سلای کرد و گوتی: 'نه‌دارم و په‌نام بۆ هه‌ناوی، ده‌ستم بگری.' یه‌حیا فه‌رمانی دا له‌نێو ماله‌که‌ی خۆیدا شوینتیکی بۆ دیاری بکه‌ن. به‌ خه‌زینه‌داره‌که‌ی گوت: 'هه‌موو پوژێ هه‌زار دره‌می ده‌یه و له‌ خوارده‌نه‌که‌ی خۆشم بۆی به‌رن.' ئەو کابرایه‌ مانگیک ئاوا ماوه. سه‌ی هه‌زار دره‌می کۆ کردبووه‌وه. کابرا ترسا، یه‌حیا به‌و هه‌موو پاره‌یه‌ بزانی و په‌شیمان ببیته‌وه و دره‌مه‌کانی لێ بسینیته‌وه. ئیدی به‌ دزیه‌وه هه‌ستا له‌ مالیان چوو ده‌ری."

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی سینه و ههشتا و نۆبم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئه و کابرايه دره مه کانی هه لگرت و له مالی یه حیا وه دهر که وت. به یه حیا یان راگه یاند. یه حیا گوتی: 'به خودا ئه گهر هه تا ئاخری ته مه نی له لای من ماباوه، من ئه و مووچه یه م لئ نه ده بپی و له خوار دنم که م نه ده کرده وه.' گه وره یی به رمه کیان له ژمار نه ده هات، به تابهت یه حیا ی کۆری خالید. یه حیا ته واوی گه وره گه وره و شاعیرانی له خۆی کۆ کردبووه وه، شاعیر له باره یه وه ده لئ:

یه حیا که کۆله که ی کۆختی زانایی بوو
له خزمهت به زانستدا در یغیی نه بوو
په نا بوو بۆ هه ژاران و لیقه و ماوان
چرا بوو بۆ کۆری شاعیر و ئه دیبان

جیروکی ئه مین و که نیزی جه عفر

"ده گێر نه وه که جه عفری کۆری موسای هادی که نیزیکی تارژهنی هه بوو نیوی مانگی چوارده بوو. له و کاتدا که س به قه ده ئه و ده نگخۆش و جوان و زانا نه بوو. له تارژهنیشدا که س وه ک ئه و نه ده هاته وه. ئه مین کۆری زبیده ناوبانگی ئه وی بیسته وه. زۆر له جه عفر پاراوه پنی بفرۆشی. جه عفر پنی گوت: 'تۆ ده زانی که که نیز فرۆشتن له من ناکالیته وه. ئه گهر ئه و که نیزه له دهرکی خۆمان نه که و تباوه،' ئه وه وه ک دیاری ده مدایتی و بۆم ده ناردی.

"دوای ئه وه رۆژیک ههر بۆ خۆشی ئه مین چوو بۆ مالی جه عفر. جه عفریش چۆنی پیشوازی له هاوپی و نزیکانی ده کرد، ئاواش پیشوازی له و کرد و به 'مانگی چارده' ی گوت بئ تاریان بۆ بژهنی و گۆراننیان بۆ بلئ. که نیزه دهستی دا ئامیز و دهستی کرد به ژهنینی تار و گۆرانیکوتن. ئه مینی کۆری زبیده هه خه ریکی خوار دنه وه و به زم و خۆشی بوو. ئه مین به مه گێره کانی گوتبوو که له راده به دهر مه ی به جه عفر بدن. ساقیه کانی وایان کرد. وا بۆ جه عفر مه ست و بیهۆش که وت. ئه مین که نیزه که ی گرت و له گه ل خۆی بر دییه وه مالی خۆی. به لام دهستی بۆ نه برد. که رۆژ بووه وه، ئه مین ناردی له دوای جه عفر. که جه عفر هات، ئه مین فه رمانی دا مه ی بینن. به که نیزه که شی گوت: 'له پشت په رده وه گۆرانی بلئ.' جه عفر گوتی له دهنگی که نیزه که ی بوو، ئه وی ناسییه وه. به و

۱. له دهرک که وتنه وه: له و ماله له دایک بوون.

کاره‌ی زور تووربه بوو، به لامل ئه‌وه‌نده به‌سه‌ر خۆیدا زال بوو، خۆی خوارده‌وه و وه‌سه‌ر خۆی نه‌هینا. کاتیک دانیشتنه‌که کۆتایی هات، ئه‌مینی کورپی زبیده به ده‌ست‌وپنوه‌نده‌که‌ی خۆی گوت: 'ئو لۆتکه‌یه‌ی که جه‌عفر سواری بووه و پنی هاتووه‌ته ئیره، پری کن له دره‌م و دینار و گه‌وه‌هر و یاقووت و جل‌وبه‌رگی شکۆدار و گرانابایی.' ده‌ست‌وپنوه‌نده‌که‌ی ئه‌و کاره‌یان کرد و ئه‌وه‌نده‌یان تی کرد که جیی نه‌ما‌بوو. ده‌ترسان ئه‌گه‌ر زیاتری تی بکن لۆتکه‌که نوقم بی. ئه‌وجار ئه‌مینی کورپی زبیده فه‌رمانی دا ئه‌و ماله‌ به‌رن بۆ مالی جه‌عفر.

چیرۆکی سه‌عیدی بابلی و به‌رمه‌کییه‌کان

"چیرۆکیکی دیکه‌هیه، ده‌گێر نه‌وه: سه‌عیدی بابلی گوتویه‌تی: 'له سه‌رده‌می خه‌لافه‌تی هاروونه‌رپه‌شیددا من زور ده‌ستکورت بووم، خاوه‌ن‌قه‌رز لیم کۆ بوونه‌وه و نه‌مبوو بیانده‌مه‌وه. به‌راستی سه‌رم لئ شیا‌بوو و نه‌مه‌زانی چی بکه‌م. له‌وه‌نگه‌یه‌دا چووم بۆ لای عه‌بدوللای کورپی مالیکی خوزاعی و لئی پارامه‌وه که به‌شکو به‌هیممه‌تی خۆی یارمه‌تیم بدا، یان رێیه‌کی باشم پێشان بدا. عه‌بدوللا کورپی مالیکی خوزاعی پنی گوتم: 'جگه‌ له به‌رمه‌کییه‌کان، که‌س ناتوانی تو له‌وه‌ته‌نگه‌ستی و مه‌ینه‌تبه‌شییه‌ رزگار بکا.' گوتم: 'تاقه‌تی ئه‌و پۆز و له‌خۆباییبوونه‌ی ئه‌وانم نییه.' عه‌بدوللا گوتی: 'ده‌بی تاقه‌تت هه‌بی تا کاره‌که‌ت جێبه‌جی ده‌بی.'"

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌م‌شه‌ه‌ویش کۆتایی پنی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سنسد و نهوهدم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئیدی من له لای عهبدوللا هاتمه دهری و چووم بۆ لای فەزل. قسەم له گەل ئەویش کرد و دەردهلم بۆ کرد. ئەویش گوتی: 'خودا به هاناتهوه بێ و چاولهدهستی خەلکت نهکا. پۆزیتان زیاد کا، چونکه ئەو بۆخۆی ناگای له ههموو شتیکه و دهسلاتی ههموو شتیکیشی ههیه.' ئیدی له لای فەزل و جهعفر هاتمهوه و چووم بۆ لای عهبدوللای کورپی مالیک. ناپهحت و بیهیوا بووم. ئەوهی دیتبووم و بیستبووم، بۆ عهبدوللام گێراوه. عهبدوللا گوتی: 'دهبی ئەمڕۆ له لای من بی، بزانی خودا چی موقهدهر کردوه.' ماوهیهک له لای عهبدوللا دانیشتم. له پرڤا کۆیله چکولهکههات و گوتی: 'گهورهه، له دهڕکی ئیمه هیستریکی زۆر به بارهوه پاوهستان. پیاویکه دهلی: 'من وهکیلی فەزل و یهحیای بهرمهکی کورانی جهعفرم.' عهبدوللای کورپی مالیک گوتی: 'هیوادارم ئەوه هیمای پزگاریتان بێ. ههسته پرۆ بزانه چ باسه.' ئیدی ههستام و خیرا بهرهو مال بوومهوه. پیاویکم له بهردهرگای خۆمان دیت. کاغهزیکی به دهستهوه بوو، لهسهری نووسرابوو: 'کاتیک قسهکانی تۆمان بیست، چوون بۆ لای خهلیفه و پیمان راگهیانده که سهعید دهستهنگه و فشاری ژبانی لهسهره.' ئیدی خهلیفه فرمووی: 'له بهیتولمال ههزارهزار درهمی بدهنی.' ئیمهش ههڕکەس له مالی خۆی ههزارهزار درهممان بۆ ناردی. تۆ بهو درهمانه قهرزی خۆتی لێ بدهوه و کاروباری خۆتی بێ بهپێوه بهره.' "

لێزهدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشهویش کوتایی بێ هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی ههلگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی سینه و نهوود و یهکه م هانهوه

چیرۆکی په رجووه کانی دانیال^۱

گوته: "خاوهنشکو، یهکی دیکه لهو چیرۆکانه نهوهیه، دهگپنهوه سههردهمانی زوو ژنیکی باش و له خوداترس له هۆزی تورهمه ی ئیسرائیلدا هه بوو. هه موو پۆژی دهچوو له نوێژگه یهک نوێژی دهکرد. نه نوێژگه یه له پهنا باخیک بوو. ژنه هه موو جارێ دهچوو له باخه دهستوێژی هه لدهگرت. دوو پیاوی چاوه دیری باخه که تهماعیان تی کرد و داویان لی کرد، دهستیان له گه ل تیکه ل بکا. ژنه داوینپاکه ملی نه دا. نه وانیش گوته یان: 'ئه گه ر نه مانده یتی، ئابرووت ده به یین و ده لین تۆمان له گه ل که سیک دیوه زینات کردووه و لیت له هه را ده ده یین.' ژنه گوته: 'خودای گه زوره له شه پری ئیوه ده مپاریزی.' ئیدی نهو دوو پیاوه له باخ هاتنه ده ری و دهستیان کرد به هات وهاوار. خه لک له هه موو لایه که وه کۆ بوونه وه تا بزانی چ باسه. پیاوه کان گوته یان: 'ئیمه نهو ژنه مان دیت له گه ل کورپکی گه نجدا خه ریکی زینا بوو. به داخه وه کورپه مان بۆ نه گیرا و رای کرد.' نهو ده میش داب وا بوو، که سیک زینای کردبا هه تا سی پۆژان ده یانگێرا تا ته واو ئابرووی بچی و پاشان به ردبارانیان ده کرد. ئیدی سی پۆژان نهو داماو ه یان گێرا. هه موو جارێ نهو دوو باخه وان ه ده چوونه لای و ده یانگوت: 'ئه گه ر به لین ده ی ده ستمان له گه ل تیکه ل که ی، بزگارت ده که یین.' نهو ویش ده یگوت: 'ئه گه ر به هه زار چه ره سه ری بشمرم، له وه باشتره خۆم تووشی گونا هه بکه م.' دوای سی پۆژ خه لک گلێر بوونه وه و یستیان به ردبارانی بکه ن. دانیال (د - س) که نهو کات دوازه سالان بوو، له نێو خه لکه که دا بوو. که خه لکه که و یستیان به ردبارانی بکه ن، دانیال گوته: 'په له مه که ن با من لی پینچینه وه یه ک لهو دوو پیاوه بکه م و له راستی و دروستی شته که دلذباتر بین.' خه لکه که ده سستیان راگرت. ئیدی کورسی یان دانا. دانیال دوو باخه وان ه که ی بانگ کرد. لیکه هه لاواردن و دانه دانه بانگی کردن. پتی گوته: 'پووداوه که بگێرنه وه.' نهو یه که م که س بوو بیری بۆ نهو چوو. باخه وان یه که م شستیکی ساز کرد و گێرا یه وه. دانیال لێ پرسی: 'له کو یوه ی باخ نهو شته رووی دا؟' باخه وان یه که م گوته: 'له لای پۆژه لات ی باخ و له ژیر داره هه رمیته ک بوون.' نهو جار باخه وان ه که ی دیکه ی بانگ کرد. پتی گوته: 'پووداوه که بگێرنه وه چۆنا وچۆن بوو.' باخه وان ی دووه میش شستیکی له زه ییندا ساز کرد و گێرا یه وه. دانیال له ویشی پرسی: 'له کو یوه ی باخ نهو شته رووی دا؟' باخه وان ی دووه م گوته: 'له لای پۆژئاوای باخه که و له ژیر داره سیو یکدا.' لهو کاته شدا ژنه

۱. نهو چیرۆکه له کتیبی پیروزی جووله کانه وه وه رگیراوه. دوای مارنیکس خنیه سه رۆمانیکی له سه ره بنه مای نهو چیرۆکه نووسیوه. چاو له کتیبی یه هواقیم بابلی و هاوژینه به ناوبانگه که ی بکه.

سەرى بەرەو ئاسمان بەرز كردهوۈە و لە خودا پاراۋە كە ئابروۋى بپارىزى. ئىدى
ھەرەترىشقىيە ھات و ئەو دوو باخەوانەى سووتاند و داۋىنپاكى ژنە بۇ ھەموو كەس
پوون بوۋەو. ئەو يەكەم پەرجوۋى دانىالى پىغەمبەر بوو كە نىشانى خەلكى دا.

چىرۆكى پاداشتى نۆژدارىتى

”يەكى دىكە لەو چىرۆكانە ئەو يە، دەگىزىنەو ە پۈژىك لە پۈژان ھاروونە پەرشىد لەگەل
ئەبوۋىعقوبى ھاونشىنى و جەغفەرى بەرمەكى وەزىر و ئەبوونەواس چووبوونە دەرى
و لە دەشتىك دەپۈشىتن. توشى پىرەپىاۋىك بوون بە سوۋارى كەر دەھات.
ھاروونە پەرشىد بە جەغفەرى گوت: ’لەو كابرايە بىرسە بزانه لەكوپو دەى.‘ جەغفەر لىتى
پرسى. ئەو كابرايە گوتى: ’لە بەسرەو دەىم.‘“

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كوتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی سینه و نهود و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، نهو کابرایه گوتی: 'له بهسرهوه دیم.' جهعفر گوتی: 'دهچی بۆ کوئی؟' پیاوه گوتی: 'دهچم بۆ بهغدا.' جهعفر گوتی: 'له بهغدا چی دهکهی؟' گوتی: 'دهچم دهرمان دهکریم بۆ چاوم.' هاروونهپررهشید گوتی: 'دا کهمیکی قهلسه لئ بگیره.' جهعفر گوتی: 'ئهگهر قهلسه بئ قسهی ناخۆشم بئ دهلی.' خهلیفه گوتی: 'له بهر دلی منیش بئ هر دهبن توورهی کهی.' ئیدی جهعفر به کابرای گوت: 'ئهگهر دهرمانیکت بئ بلیم چاوت چا کاتهوه، پاداشتهکهی چیم دهدهیتی؟' کابرا گوتی: 'خودا پاداشتی چاکهت دهدهاتهوه.' جهعفر گوتی: 'جوان گوی راکره، ئیستا شینوهی درووستکردنی دهرمانیکت بئ دهلیم ههتا ئیستا به کهسم نهگوتوه.' کابرا له دلهوه گویی بۆ راکرت. جهعفر گوتی: 'سهده مسقال تیشکی خۆر و سهده مسقال تیشکی مانگ و سهده مسقال شهوقی چرا له شتیگدا تیکهل که و ههتا سئی مانگ له بهر با ههلیخه. دواي ئهوه له ئاوهنگیکی ببیندا ههتا سئی مانگان بیکوته. نهوجار بیکه کلدانیکهوه و ههتا سئی مانگ ههموو شهوئ له جهنگهی خهودا له چاوتی بکه. بهشکو خودا شیفات بدا.' کابرا که قسهکانی جهعفری بیست، لهسهه کهرهکهی کهمیکی خۆ بزاوت و بهک دانه شهقه تری بۆ کهند و گوتی: 'جاری ئهوهی ههلگرهوه. دواي ئهوه من نهو دهرمانهم گرتوه و خودا چاکی کردمهوه، نهو دهم کهنیزیکت دهدهمی ههتا خزمهتت بکا. جا چونکه خودا گیان بهو زووانه گیانت دهکیشی و رۆحت بهرهو ئاور دهنیزی، نهو کهنیزهش له بهر ئهوهی زۆری خهمی تو دهبی، ههموو شهوان و بهیانیا نیک تریک بۆ رۆحت دهکهنی.' هاروونهپررهشید که نهو قسانهی بیست، نهوهند پیکهانی خریک بوو پشتهوقهفار بئ. ئیدی سئ ههزار درهمی به کابرا دا.

چیرۆکی عومه و ئاکارجوانان

"حوسهینی کورپی رهببانی شهریف گنراویهتهوه که عومهری کورپی خهتتاب رۆژیک دانیشتبوو گویی له سکالای خهلق راکرتبوو. زۆریهک له یارانی لهو کۆرهدا دانیشتبوون. له پرده سهیری کرد دوو لای، گهنجیکی جوانچاک و ریک و پیکیان هینا، کوربه جل و به زگیکی خاوینی له بهردا بوو، پیلان گرتبوو و هینایان له پیش خهلیفه دایاننا. عومهری کورپی خهتتاب بهو دوو لاهوی گوت: 'پیلی بهریدهن و بلین بزائم چی بووه؟' گوتیان: 'ئیمه دوو براین و باوکیکی پیرمان ههبوو که له ناو هۆزه کهماندا بهناوودهنگ بوو، به چاکه و چاکه کاری ناسرابوو.'"

لێردها بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشه ویش کۆتایی بئ هات و شههرزاد درێزهی چیرۆکهکهی ههلگرت بۆ شهوکی دیکه.

که شهوی سینه د و نهود و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، ئەو دوو لاوه گوتیان: 'بابمان رۆژیک بۆ حەسانەوه و سەیران چوو بۆ باخەکەى. ئەو گەنجە ئەوى کوشتووه. ئیستا ئیمە هاتووین بە پینی شەرع و حوکمی خودا دادمان بەدى. 'عومەر زۆر بە گرژى چاوى له کورە برى و پینی گوت: 'ئەى تۆ دەلێى چی؟' ئەو گەنجە زۆر نەترس و زمانپاراو بوو. بزهیهکی هاتی و بە زمانیکى خوش سلاوى له عومەر کرد و دواى ئەوه گوتی: 'بە خودا ئەوهى ئەوان گوتیان، هەمووى راستە، بەلام با من دەقى شتەکتان بە وردى بۆ باس بکەم. دواى ئەوه فرمان بە دەست جەنابتە.'

"ئینجا گوتی: 'خەلیفە، من عەرەبى دەشتەکیم. کاتیک قاتی و قەرى پرووى له هۆزەکەمان کرد، من بە مال و مندالەوه بەرهو ئیترە هاتم. پێم کەوتە نێو باخەکانى ئەم شارە. چەند ئاروانەیهکم^۱ پێ بوو که زۆرم خۆش دەویستن. لەنێو ئەواندا لۆکیکیان^۲ تیدا بوو. بەرهیهکی زۆرى لێ کەوتبووهوه و قەلافەتى رێکوپێک و بەرچاوى بوو. لەنێو ئەواندا وهک و پاشایهک لەنێو مسکینهکانیدا پروا، وا بوو. یهکێک له ئاروانهکان بهسەر دیواری باخی ئەواندا سەرى کینشا و لقیکی کینشا دەری و لقهکه شکاوه. له ناکاو کابرا له باخ هاته دەری. لهبەر توورەبى ئاور له چاويدا دهگرا و بەردیك به دەستی راستیهوه بوو. وهک شیر نهپاندى و بەردەى له لۆکهکه پراکینشا و کوشتی.

"منیش که دیتم لۆکهکه مردار بووهوه، له تاوان چاوم نهیدی و هەر ئەو بەردەم هەلگرتهوه و له کابرام دا. کابرا کەوت. وا بوو هەر بهو بەردەى که لۆکهکەى پێ کوشتیوو، بۆ خۆشسى مرد. که بەردەکەى وى کەوت، هاواری کرد و گیانی دەرچوو. منیش هەلاتم. ئەو دوو گەنجەش بە پرتاو گەیشتنە سەرم و میان گرت و هینایانم بۆ لای تۆ.'

"عومەر گوتی: 'ئیستا که تۆ دانت بە تاوانەکتەدا ناوه، رزگارت نابى و بە مسۆگەرى دەکوژرینتەوه.' ئەو گەنجە گوتی: 'ئەوهى پێشەوا بفرەمووئ، له ئاستیدا ملکهچم و ئەوهى شەرع بفرەموئ رازیم پینی. بەلام من براهەکم هەیه مندالە و بایم پێش مردنەکەى مالەکەى بۆ جیا کردەوه و بە منى سپارد و منیشى به خودا سپارد. گوتی: 'ئەو مالە هى ئەو براهەتە. زۆر به وریابیهوه بۆى پارگه و بیپاریزه.' من بەرپرسیاریتی ئەو مالەم له ئەستۆ گرت و لەبن زهویم خستووه. جگه له منیش کهس به شۆینەکەى نازانى، ئەگەر ئیستا فەرمانى کوشتنى من بەدى، ئەو مالە هەر وا دەپروا. هۆکارهکەشى تۆ دەبى. ئەگەر رۆژى پەسلان خودا له حەق و ناحەق بکۆلینتەوه، ئەو مندالە یەخەى تۆ دەگرئ و ئەو مالەى له تۆ

۱. ئاروانه: وشتری منى چوارساله.

۲. لۆک: وشتری نیز.

دهويته وه. به لام نه گهر سسئ رۆژ مۆله تم بدهی، ده چم نه و کورپه و ماله که ی به که سسئیک ده سپیرم و دیمه وه ئیره بۆ لای ئیوه. 'عومەر ماوه یه ک سه ری داخست و چوو له فک ره وه. دوا ی نه وه چاویکی له دانیش تویان کرد و گو تی: 'کن به رپر سیاری تی گه رانه وه نه و کورپه له نه ستۆ ده گری؟' نه و کورپه چاویکی به هه نته شیاندا گیزا. له و نیوه دا قامکی بۆ لای نه بووزه ر راداشت و گو تی: 'نه و کابرایه وه نه ستۆی ده گری.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه .

که نهوی سینه و نهوه و چواره هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، لاوهکه قامکی بۆ لای نهبووزه راداشت و گوتی: 'نهوه له نهستوی دهگری،' عومەر گوتی: 'نهبووزه، بهرپرسیاریتییهکهی وه نهستو دهگری که بیتهوه یان نا؟' نهبووزه ر گوتی: 'بهلی، وه نهستوی دهگرم که دواى سى پوژ بیتهوه.' عومەر پوخسهتی دا به کوره، بروتاوه. کوره پوژیت.

"ماوهکهی خهریک بوو تهواو دهبوو، عومەر و هاوهلانی دانیشتبون و نهبووزه ریش لهوی بوو که دوو گهنجه باوک کوژراوهکه هاتنهوه و گوتیان: 'نهبووزه،' نهوه کاتهکه تهواو بوو. کوره نههاتهوه. نیمه لیزه نابزووین ههتا تو کورهکه نه دوزیتهوه و نه بهینیته ئیره. نیمه دهبی تولهی خومان لهو بکهینهوه.' نهبووزه ر گوتی: 'به خودا نهگەر بیتوو کاتهکهی تهواو بی و نهو کوره نهیهتهوه، من لهسهه قسهی خۆم و ئامادهم بهرپرسیاریتییهکهی له نهستو بگرم.' عومەر گوتی: 'به گهوهری خودا! نهگەر بیتوو نهو کوره نهیتهوه، به پیی شههعی ئیسلام حوکم بهسهه نهبووزه ردا دهسهپینم.' ئیدی دانیشتوان له تاوی نهبووزه ر چاویان پر بوو له ناو و پوویان له کورهکان کرد و تکایان کرد به خوینبایی رازی بن. نهوان گوییان نهدهدانی و جگه له توله به هیچ شتیک رازی نهدهبون.

"لهو جهنگهیهدا که خهلك هه موو نارچههت بوون و خهمی نهبووزه ریان بوو و بۆی دهگریان، له ناكاو گهنجهکه هاتهوه و چووه بهردهمی عومەر و به زمانیکی شیرین سلاوی کرد. ئارهقه له نیوچاوانی دهتکا. به ههناسه برکه گوتی: 'براکه م و ماله کهیم به خالم سپارد. چونکه بهلینم دابوو، بهو گهرمای نیوه پویه هه ر به راکردن هاتووم.' خه لکهکه سه ریان له راستی و بهلینداری نهو کوره سهوور ما. به تایبته که به پیی خۆی ناوا به رهو مردن هاتبوو. یه کیک له دانیشتوان گوتی: 'ئافه رین بۆ نهو کوره راسال و به بهلینه.' نهو گهنجه گوتی: 'نهی نه تیستوو دهلین: 'نهگەر کاتی مردنت هات، ناتوانی له دهستی را بکهی؟' من بۆیه بهلینه کهی' خۆم برده سهه ههتا نهلین، بهلین له ناو خه لکدا نه ماوه.'

"نهبووزه ر گوتی: 'عومەر، خۆ به خودا نهو کوره م نهدهناسی و قهتیش نه مدیبوو. نهدهزانی له کام هۆزیشه. کاتیک چاوی به خه لکه که دا گهرا و له دوا ییدا چاوی له من کرد و پووی له من نا، له دلی خۆمدا گوتم نهو کوره له مرویه تی و گه وه ری منی رادیوه. بۆیه دهسته به ریم کرد ههتا نهلین مرویه تی و گه وه ری له ناو خه لکدا نه ماوه و پاک بووه ته وه.'

"لهو جهنگهیهدا دوو لاوه کهش که پیکه وه سهرت و خورتیان بوو، گوتیان: 'خه لیفه، نیمهش له خوینی بابمان خوش بووین ههتا نهلین چاکه و لیبورده بی له ناو خه لکدا نه ماوه

و هه‌لگیراوه‌ته‌وه. 'ئیدی عومەر زۆری که‌یف به سه‌رپاستی و په‌یمان‌داری لاوه‌که و لیب‌وورده‌یی دوو براکه و گه‌وره‌یی ئه‌بووزه‌ر کرد و گو‌تی: 'که وایه ئیمه له به‌یتول‌مال خوینبایی بابتان ده‌ده‌ین.' کور‌ه‌کان گو‌تیان: 'ئیمه له‌به‌ر په‌زامه‌ندیی خودا لئی خو‌ش بووین و چاومان له مالی دنیا نییه.'

چیرۆکی هه‌رمه‌کانی میسر

"ده‌گیرنه‌وه مه‌ئموونی کورپی هاروونه‌ر په‌شید گه‌یشه میسر. فه‌رمانی دا هه‌رمه‌کانی میسر برووخینن و ئه‌وه‌ی له‌نیویدا‌یه ده‌ری بینن. هه‌رچه‌ند هه‌ولیان دا، زۆریان خه‌رجی تیدا کرد، نه‌یان‌توانی."

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی سینه د و نهوه د پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، مه ئومون زوری ههول دا بیان پوخینی و، مالیکی زوری له و پینگیه دا دانا. له دیویکی چکوله زیاتر نهیتوانی تینک بدا. دهلین مه ئومون هه له و دیوه چکوله دا نهوهندی خهزینه دیتوه که خهرجیه کهی دهرهیتابووه هیچ بگره زیاتریش بوو. "ئیدی ئه و مالهی هینا و گهراوه. له ههلویتسه کهی خوی پاشگهز بووه وه. ئه و هیزه مانه یانه که به بهردی گهوره گهوره داندراون به کیک له شته سه رسوورپهینه ره کانی جیهانن، وهک قه لایه کی له پوو خاننه هاتوو له جتی خویان ماونه وه. کاتی خوی ئه و بهردانه یان کون کردووه و شیشی ئاسنیشیان تی هه لکیتشاون. له سه ر ئه وه وه بهردیکی دیکه یان داناوه، ئه ویش کون کراوه و شیشه کهی لئ پهد کراوه. دواي ئه وه قورقوشمی تواوه یان له که لین و نیوانی بهرده کان کردووه. هه ر کام له و بینایانه سه د بال به بالی ئه ودهم به رزن. پیشینیان دهلین: 'ئو گومبه زهی تیکیان داوه، سی خهزینه ی تیدا بووه پر له زیر و گه وهری ناوازه و دهگمه ن. پر له چه کوچولی به رۆن چه ورکراو که هه تاهه تایه ژهنگ نه هینن. شووشه ی وا که ده پینچرانه وه و نه ده شکان و هه ویری وا وا که له شتی سه یر سه یر تیکه ل کرابوو. نووسراوه و کتییی پیاوانی ئولی میسر و وینه ی سه ر دیوار و په یکه رگه لیک که به دهستی خویان زور کاریان پئ ده کرا. هه ر گومبه زهی خهزینه یه کی تیدا بوو. نۆبه داریکیان له سه ر دانا بوو.' ته وای وردبین و هونه رمه ندان سه ریان له و هه موو شاکاره سوور ماوه و به شیتیر و نووسراوه به سه ریاندا هه لگوتوه وه و په سنیان کردووه. یه کیک له و شیتیرانه ئه وه یه که ده لی:

شکـــــــــــــــــزار و به سامه تای نییه له جیهانا
پته و و قایم و به رز وهک به ربه ندی ئه سه که ندهر
به زیـــــــــــــــــر و زیو و یاقووت وه ها رازیندراوه
وه کوو کاخی سه وله یمان له تاریف چووته دهر

چیرۆکی دزی زهره رمه ند

"یه کی دیکه له و چیرۆکانه ئه وه یه، ده گپه نه وه پیاویکی دز تۆبه ی کرد. دووکانیکی دانا و دهستی کرد به کرین و فرۆشتن. ماوه یه کی زور ئه وه کاری بوو. شه ویک له شه وان دووکانی گاله دا و به ره و مال بووه وه. دزیکی زورزان خوی کرد به خاوه ن دووکان و کلیل و مۆمی له گیرفانی دهرهیتا و به تۆبه داری گوت: «دا ئه و مۆمه م بۆ هه لکه.» تۆبه دار مۆمه که ی لئ وه رگرت و چوو بۆی هه لکا "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی سینه و نهوه و شهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، نۆبه داره که مۆمه کهی له دزه وه رگرت و چوو بۆی هه لکا. دزه دووکانی کردهوه و مۆمیک دیکه ی پین بوو دایگیرساند. که نۆبه دار هاتهوه، سهیری کرد ئه وه دزه له دووکان دانیشتووه و خه ریکه سهیری حساب و کیتاب دهکا و به قامکی خه ریکی ژماردن بوو. هه تا ماوه یه ک زۆر ئاوا خه ریک بوو. دوا ی ئه وه به نۆبه داری گوت: 'و شتره وانیک به و شتره وه بانگ بکه با که میک شت بار بکه م.' نۆبه دار چوو و شتره وانیک به و شتره وه هینا. دزه چوار بوخچه ی له کالای گرانبایی پینچاوه و له و شتره ی نا. ئینجا ده رگای دووکانی گاله دا. دوو دره میشی دا به نۆبه داره که. به دوا ی و شتره وانه که دا پۆیشت. له نۆبه داریش وایه ئه وه خاوه نی دووکان بوو.

"که پۆژ بووه وه، خاوه نی دووکان هات. نۆبه دار له بهر دوو دره مه که سپاسی کرد و دۆعای خیری بۆ کرد. خاوه نی دووکان پینی سهیر بوو، له دلی خۆیدا گوتی: 'ئه وه ده لی چی و باسی چی ده کا؟!' که دووکانی کردهوه، سهیری کرد ئه وه ده فته ری حسابه که ی له سه ر زه وییه و مۆمیک سووتاو له وینیه. ئینجا سهیری شتهکانی کرد، ته ماشای کرد دووکان چی وای تیدا نه ماوه. نۆبه داری بانگ کرد و لینی پرسی: 'ئه وه ئه مشه و لیره چی رووی داوه؟' نۆبه دار رووداوه که ی شهوی هه موو بۆ گنچاوه هه ر له سه ره تاوه هه تا هینانی و شتر و بارکردنی بوخچه کان. خاوه نی دووکان پینی گوت: 'بچوو ئه و و شتره وانه ی شه و هینات بیهینه ئیره.' نۆبه دار چوو و شتره وانه که ی هینا. خاوه نی دووکانه که لینی پرسی: 'ئه و شتانه ی شه و بارت کردن، بۆ کویت بردن؟' و شتره وان گوتی: 'بردم بۆ فلانه چی له قه راخ دیجله و له فلانه گه میه م خستن.' دووکاندار گوتی: 'ئه و شوینهم پیشان بده.' و شتره وان له گه لی چوو، بردی گه میه که و کابرای گه میه وان ی پیشان دا. دووکاندار به گه میه وان ی گوت: 'دوی شه و شتهکانی ئه و بازرگانه ت هه تا کویت برد؟' گه میه وان گوتی: 'بردنه فلانه چی و له و ی و شتره وانیک هات و بازرگان شتهکانی لی نا و پۆیشت.' دووکاندار گوتی: 'دا ئه و و شتره وانهم پیشان بده.' گه میه وان چوو و شتره وانه که ی هینا. دووکانداره که لینی پرسی: 'ئه و شتانه ی له و گه میه بارت کردن، بۆ کویت بردن؟' کابرا گوتی: 'بۆ فلانه جیم بردن.' خاوه ن دووکان گوتی: 'ئه و شوینهم پیشان ده، کابرای و شتره وان بردی شوینه که ی پیشان دا که ماله که ی لی دانابوو. دووکانداره که ده رگای ئه و دووکانه ی کردهوه و ته واوی ماله که ی له ویدا دیته وه. دووکانداره که شتهکانی خۆی دا به و شتره وانه که و باریان کرد. کابرای دزه عه باکه ی خۆی به سه ر شتهکاندا دا بوو. دووکانداره که ئه ویشی به و شتره وانه که دا و گوتی: 'هانی ئه وهش با بۆ تو بئ.'

”که مالہکے یان بار کرد، ٹیدی لینان دا رویشتن. له و جہنگہ یہ دا کابرای دزہ چاوی پنیان کہوت و دوايان کہوت. هتا گہ یشتنه لای دیجله و بارهکے یان له گہ میہ نا. ٹینجا دزہ چووه بہرہوہ و بہ لارہ ملییہوہ بہ دووکاندارہکے ی گوت: ’کاکہ، ئوہ تو شوکری خودا مالہکے ت بہ تہواوی و ہگیر کہوتہوہ، تکایہ عہباکہ مم بدہنہوہ.‘ ٹیدی عہباکہ یان داوہ و ہرکہسے دواي کاری خوی کہوت.

چیرۆکی دابہ شکر دنی خەلات

”چیرۆکیکی دیکہ دەگێرنەوہ دەلین: ہاروونہر پەرشید شەوینک لە شەوان ہەر نیگہرانی و دلہ راوکیی بوو. بہ جہ عفہری بہرمہکی و ہزیری گوت: ’ئەمشەو ہەر لە خۆرا زۆ دلم سوارہ و نیگہرانم. خەوم لی ناکہوئ. دلم گیراوە. نازانم چ بکہم!‘ کہ خەلیفہ ئہو قسہیہی کرد، مہسرووریش کہ لەوئ راوہستابوو، پیکہنی. خەلیفہ فہرمووی: ’ئوہ بہ چی پی دەکہنی؟ شیت بووی یان بہو قسہیہی من پی دەکہنی؟‘ مہسروور گوتی: ’ناوہللا.‘

لێرہدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پی ہات و شہہرزاد درێژہی چیرۆکہکے ہہلگرت بۆ شەوینکی دیکہ.

که شهوی سئسه و نهوه و ههته مه هاتهوه

گوته: "خاوه نشکو، مه سرورر گوته: 'ناوه لالا. هه دهم چیه، خهلیفه! قه سه مه به سه ییدی مورسه لین به خوم نه بوو که پیکه نیم. دوینی له کوشک چوو بوومه ده ری ده گه رام، سه یرم کرد، خه لکیکی زور کۆ بوونه ته وه. منیش چوومه لایان، بینیم ئه وه دهوری کابرایه کیان داوه و ئه ویش قسه ی خویشیان بۆ ده کا و ئه وانیش پین ده که نن. ناوی 'ئینبول غاریبی' بوو. ئیستا که قسه کانی ئه وم بیر هاتنه وه، به خوم نه بوو پیکه نیمم هات. داوای لی بووردن ده که م."

"خهلیفه گوته: 'هه ر ئیستا ده چی ئه و کابرایه م بۆ دینی. 'مه سرورر خیرا ده رپه ری و چوو ئینبول غاریبی دیته وه و پینی گوته: 'وه ره با بچین بۆ لای خهلیفه. بانگت ده کا. 'گوته: 'باشه به چاوان. 'مه سرورر گوته: 'به لام به مه رجیک، که هاتی و له وی خهلیفه خه لاتی کردی، ده بی چواریه کی هه لگری بۆ خۆت و ئه وی دیکه ی بده ی به من. 'ئینبول غاریبی گوته: 'ئه وه ی خهلیفه دایمی، له نیوه پراسته وه به شی ده که یین. نیوه ی بۆ تو و نیوه ی بۆ خوم. 'مه سرورر گوته: 'شتی وا نابی. 'ئینبول غاریبی گوته: 'سئ دووی بۆ تو و سئ یه کیشی بۆ من. 'مه سرورر دوا ی مشتومریکی زور رازی بوو. ئینجا هه ستان و گه رانه وه بۆ لای خهلیفه.

"سلاویان کرد و مه سرورر به خهلیفه ی راگه یاند: 'قوربان ئه وه ش ئینبول غاریبی. 'خهلیفه گوته: 'ئه گه ر تو منت وه پیکه نین نه خسنت، ئه وه به و هه نبانه یه سئ دانته لی راده کیشم. 'ئیدی ئینبول غاریبی له دلی خویدا گوته: 'ئه و هه نبانه یه خالییه و خو پیم وا نییه ئیشیکی وای هه بی. 'ئینجا ده ستی کرد به گێرانه وه. قسه ی واوای ده کرد، قه لس و لاسارترین مرۆفه کانیشی وه پیکه نین ده خسنت، که چی ئه خت و چاری کرد، خهلیفه بزه یه کیشی نه هاتی. ئینجا به ئینبول غاریبی گوته: 'ئیدی حقی خۆته لیت ده م."

"خهلیفه فه رمانی دا هه نبانه یه کیان له نیو شانی دا. له نیو هه نبانه که شدا نزیک هه شت سه د مسقالی ئاسن تیدا بوو. هه ر که هه نبانه که یان له نیو شانی دا، مه منا ئیشی زور پین گه یشت، هاواری لی هه ستا و مه رجه که ی وه بیر هاته وه که له گه ل مه سرورر به سستیووی. هاواری کرد، خهلیفه: 'پیم بده با دوو قسه ی دیکه بکه م. 'خهلیفه گوته: 'بلی بزانه م چیه. 'ئینبول غاریبی گوته: 'خهلیفه، له گه ل مه سرورر قه رارمان کردوه که جه نابت هه ر شتیکم بده یی سئ یه کی بۆ من بی و سئ دووی بۆ ئه و بی. ئه و قه بوولیشی نه ده کرد به هه زار کیشه رازیم کردوه. ئیستا که دیارییه که ی جه نابت بوو به هه نبانه لیدان، من ئه وه یه ک دانهم لی دراوه. ئه و دووانه که ی دیکه ش ده بی له و درین و ئه وه له خزمه تاندا راوه ستاوه."

”خەلیفە كە گونى لەو قسەىە بوو، ئەوەندە پىكەنى خەرىك بوو لەسەر گازی پشت
بكهوئ. ئىنجا مەسرورىان هىنا پىشى و هەنبانەىەكىشىان لەو دا. مەسرور ھاوارى لى
هەستا و گوتى: ’خەلیفە من سىيەكم بەسە. ئەوہى دىكەش بەن بەو.’“

لىزەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كوتابى پىن ھات و شەھرزاد درىزەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئكى دىكە.

که شهوی سزسد و نهود و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، مهسروور گوتی: 'ئوهوی دیکهش بدهن به.' خهلیفه زور پیکهنی و یهکی ههزار دیناری زیپی دانی. ههردووکیان به خوشی و کهیفسازی گهپانهوه.

بهسههاتی خهلیفهزادهی لهخوداترس

"دهگینهوه هاروونهپررهشید کورپیکی سازدهسالانهی ههبوو که پنی خوداپه رستی گرتبروه بهر. دهچووه گورستان قسهی لهگهله مردووهکان دهکرد و پنی دهگوتن: 'ئیوه دنیاتان به کول ههگرت، بهلام دنیا وهفای بۆ ئیوه نهبوو. ئیوهی پنی پرزگار نهکرا. خوزگه بمزانیبایه دواي ئهوهی ئیوه هاته ئیره، ئیدی چییان پنی گوتون و چونتان بۆ دهگوزهری؟' ئه و قسانهی دهکرد و دهگریا و ئه و شیعرانهی دهخویندهوه:.

خوایه بۆ خاتر دهریای پهحمهتت
نهکهومه داوی شهیتانی پهستت
بهرگه ناگــــرم دوور له بهزهت بم
موحتاجی دهستی خویریه کویلهت بم

"ههلهکوت وا بوو رۆژیک له رۆژان بابی لهگهله وهزیر و گهورهکانی دهولت و کویله و دهست و پیوهندهکانی به ویدا هاتن. سهیریان کرد ئهوه کورپهکی خهلیفه به عبا و سههپنچیکی سادهوه له وینه. له بهر خویانهوه دهیانگوت: 'ئوه کورپه ئابرووی خهلیفه ی لهناو خهلهکدا بردووه. ئهگهه خهلیفه پنی بلێ و سهههکونهی بکا، دهست له و کارانه ههلهدهگرئ. خهلیفه گوینی له و قسانه بوو. به کورپهکهی خوی گوت: 'کورم، تو به و کارانهت ئابرووی منت بدووه، دهست ههلهگره.' کورپه ههه ماشای بابی کرد و هیچی نهگوت. ئینجا چاوی له و بالندهیه کرد که لهسهه گوتیسوانهی کۆشک ههلهنشتبوو. به بالندهکهی گوت: 'مهلهکه، بیکه بۆ خاتری ئه و خودایه ی توی بهدی هیتاوه ههسته وهه لهسهه دهستم ههلهنشیه.' له رپوه مهلهکه هات و لهسهه دهستی ههلهنشیت. دواي ئهوه پنی گوت: 'ههسته برۆوه بۆ شوینهکهی خۆت.' مهلهکه ههلهفری چووهوه جیگاکی خوی. ئهوجار پنی گوت: 'ههسته وهه لهسهه دهستی خهلیفه ههلهنشیه.' مهلهکه نهچووه سهه دهستی خهلیفه. ئینجا کورپهکهی پنی گوت: 'بابه، تو ئهوهنده هۆگری دنیایه ی که ئابرووی منت بردووه. من ناچارم برۆم و تازه نهیهمهوه بۆ لات مهگین له رۆژی پهسلان.' دواي ئهوه ههستا رۆیشت

بۆ بەسرە و لەوئێ بە کریکاری و قورەکاری دەبگوزەراند. پوژئ بە دوو درەم کە یەکیانی دەکردە خێر و ئەوی دیش دەدا بە بژیوی پوژانەیی خۆی.

"ئەبووعامری بەسەری گێراوئیتەو: 'دیواری مالهەم پووخوا و، چووم لە گۆرەپانی کریکاران کەسێک بگرم کارم بۆ بکا. چاووم بە لاویکی جوانچاک کەوت. چووم بۆ لای و سلاوم لێ کرد. پاشان پێم گوت: 'کار دەکەیت؟' گوتی: 'بەلێ.' ئیدی گوتم: 'لەگەلم وەرە.' لاوەکە گوتی: 'من چەند مەرچیکم هەن.' گوتم: 'مەرچەکانت چین؟' گوتی: 'درەمیک و دانگیک حەقدەست وەرەگرم. بەلام کاتیک بانگی دا، لێم گەرئ بچم نوێژ بە جەماعەت بکەم.' من قەبوولم کرد و لەگەل خۆم هێنامەو مائی. ئەو پوژە کاریکی کرد کە تا ئیستا کەسەم نەدیوو ئاوا بە دلەو کار بکا. پێم گوت: 'ئیستا قاوەلتووانەت بۆ دینم.' گوتی: 'ناخۆم دەستت خۆش بی.' زانیم کە ئەو بەپوژوو. کە بانگی دا، دەستی لە کار هەلگرت، دەستوێژیکی هەلگرت من تا ئیستا دەستوێژی هێندە رێکوپێکم نەدیوو. دواي ئەو چو بۆ نوێژی جەماعەت. کە نوێژەکە تەواو بوو، هاتەو سەر کارەکە. ئیوارە پێم گوت: 'کاتی کارەکە تەواو بوو. کریکار هەتا ئیوارە کار دەکەن؛ دەست هەلگرە.' دەستی هەلگرت و گوتی: 'من هەتا نوێژی شێوان کار دەکەم.' وا بوو کە بانگی شێوانی دا دەستی هەلگرت. کە دەستی هەلگرت، من دوو درەم دایە. کەچی وەری نەگرت و گوتی: 'من قەرارم لەگەل کردووی، لەوەندە قەرارم کردووە زیاتر ناوی.' گوتم: 'ئەو دوو درەمە نیووی هەقدەستی تۆش نییە.' رازی نەبوو و لە درەمیک زیاتری لێ وەرەنگرت. بەیانی چوومە شوینی کریکارەکان، کەچی ئەوم لەوئێ نەدیت. پرسیارم کرد، گوتیان: 'ئەو هەر شەممانە دیتە ئێرە.' بۆ شەممە داهاتوو چوومە ئەو شوینە، دیتم لەوئێ. گوتم: 'بیسەمیللا، فەرموو با بچین بۆ کار.' پێی گوتم: 'هەر بەو مەرچەیی جاری پێشوو دینم.' منیش گوتم: 'باشە.' ئیدی لەگەل خۆم هێنامەو مائی. لە شوینیکەو پراوەستام و چاووم لێ دەکرد. ئەو منی لێ دیار نەبوو. سەیرم کرد مستیکی قورەهەلگرت و لەسەر دیوارەکە دانا و بەردەکان یەک لەدواي یەک هەر بۆخویان دەهاتنە سەر دیوارەکە و ریز دەبوون. من لە دلی خۆمدا گوت: 'ئەو لاوە پیاوی خودایە و لە پیاوچاکانە!' وا بوو ئەو پوژە لە پوژەکانی دیکەیی زیاتر کار کرد. کە بوو بە شەو، هەقدەستەکەم دایە. ئەوئێ لێی وەرگرتم و رویشت. کە شەممە هاتەو، چوومەو شوینی گۆرەپانەکە سەیرم کرد لەوئێ نییە. هەوائیم پرسسی، گوتیان: 'نەخۆشە و ئیستا لە فلانە کە پردایە. ئەو کە پرەش هی پیریژنیکی پاک و باوەردارە کە لە پاک و پەرواکاریدا بە ناوبانگە.' کە پریکی لە قامیش دروست کردبوو. چووم بۆ لای. کە چوومە ژووری دیتم لەسەر زەوی درێژ بوو و خشتیکی لەبن سەردایە. پوخساری لە ئەستێرە درەوشاووترە. سلاوم لێ کرد و لە پەنای دانیشتم. بە خۆم نەبوو، کەمیک بۆ مندالی و هەناسە ساردییەکەیی گریام. دواي ئەو لێم پرسسی: 'کار و

شتت به من نییه؟ گوتی: 'به‌ریوه‌للا، من تا به‌یانی دهمرم. سبه‌ینی وهره بمشۆ و بمنیژه. با که‌سیش به‌و کاره نه‌زانی. هەر به‌و بالا‌پۆشه‌ش کفنم بکه. به‌لام له پێشدا گیرفانه‌کانم بگه‌ڕی، ئه‌وه‌ی تیندا بوو هه‌لیگره‌ بۆ خۆت جگه‌ له‌ یاقووته‌که. که‌ نوێژت له‌سه‌ر کردم و ناشتتم، بچووه‌ بۆ به‌غدا و کاریک بکه‌ خه‌لیفه‌ ببینی. سلاوی منی پێ بگه‌یه‌نه‌ و یاقووته‌که‌ بده‌ به‌و. دوا‌ی ئه‌وه‌ لاوه‌که‌ شایه‌دومانی هینا و زۆری په‌سنی په‌روه‌ردگار کرد و ئه‌و ئه‌و شیعره‌ی خوینده‌وه:

ئه‌ی سه‌روه‌ری گشت کائینات هیندم نه‌ماوه‌ بینه‌ وی
 خۆش‌حالم په‌رده‌ داد‌پێ و تیشکی په‌حمه‌تم به‌ر که‌وی
 دووری و داب‌پان دی به‌سه، ژیه‌—ان په‌ره‌ له‌ ده‌له‌سه
 چه‌ز ده‌که‌م ن—یزیکه‌وه‌ بم، به‌شم گه‌ر زوو‌خاو بێ له‌وی

" دوا‌ی ئه‌وه‌ ده‌ستی کرد به‌ پاراناوه‌ و داوا‌ی لێ خۆش بوون. "

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی مسخه و نهوود و نۆبهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئه و لاوه دهستی کرد به پاراناوه و داوای لیخۆش بوون و سلاوات ناردين بۆ پیغه مبهری ئیسلام. پاشان چهند ئایه تی خوینده وه، ئینجا ئه و شیعره ی خوینده وه:

یا رهـــ لاله لاکایه کهس شک نابهم له و دنیایه
 بـــ ۆم بکه دۆعا و ره جایه هر تۆم په نا بی به سمه
 باری قورسم له دووم نایه، پر له گوناـــ ی دنیایه
 هیچ کهس وه فریای من نایه، بیتوو تۆم هه بی به سمه

"ئه بوو عامیری به سری گنراویته وه: 'کاتیک ئه و لاوه وهسیته که ی کرد. من هه ستام و جیم هیتشت. که بۆ به یانی چوومه وه کنی، دیتم گه راوه ته وه بۆ لای حه ق. هیتام شوشتم و بالا پۆشه که یم کرده وه، یاقوتیکی تیدا بوو بایی سه دهه زار دینار بوو. دوا ی ئه وه ناشتم و به خاکم سپارد. رۆیشتم به ره و به غدا. که گه یشتمه دارول خلیفه، له به رده رگا چاوه پرتی خلیفه هاروونه پره شهید بووم. له وی دانیشتبووم که خلیفه هاته دهری. چوومه پیتشی سلاوم کرد و یاقوته که م دایه. کاتیک خلیفه یاقوته که ی ناسییه وه، بیتۆش که وت. خزمه تکاره کان منیان گرت. کاتیک خلیفه هاته وه سه ر خۆ، گوتی: 'به پرتزه وه بیبهنه کۆشک.' دوا ی ئه وه کاتیک خلیفه هاته وه کۆشک، منی بانگ کرده لای خۆی و لنی پرسیم: 'خاوه نی ئه و یاقوته چی به سه ر هاتو وه؟' منیش هه رچی له و لاوه م دیتوو، بۆم گنراوه. ئیدی دهستی کرد به گریان و گوتی: 'خۆش به حالی ئه و کوربه و خۆشه بخت بوو. خودا پهحم به بایی بکا و خافل بوو.' دوا ی ئه وه بانگی ژینکی کرد، ژنه هات. هه رکه منی دیت، ویستی بگه پرته وه. خلیفه بانگی کرد: 'وه ره قهیناکا.' ئیدی ئه و ژنه هاته ژوو ری و سلاوی کرد. خلیفه یاقوته که ی بۆ هه لدا. ژنه هه ر که یاقوته که ی دیت، بوورایه وه. کاتیک به هۆش هاته وه، گوتی: 'خلیفه، ئه وه کوربه که م چی لئ هاتو وه؟' خلیفه به منی گوت: 'دا بۆی بگرتزه وه.' چیم دیبوو بۆ ئه ویشم گنراوه. ئه ویش دهستی کرد به گریان و هه ر به دهم گریان وه گوتی: 'ناالی کوربه که م چهنده به ئاواتی دیدارت بووم! خۆزگه له په نات بام و قومی ئاوم دابایتی و چاوم لیک نابای.' ئیدی هه ر رۆندکی رشت و ئه و به یته نه ی ده خوینده وه:

رۆله ی شـــ یرینم بینایی چاوم
 کزه ی به نـــ دی دل، رهش بوو هه ناوم

تازه ناتبــینم، ئوغرت خیر بی
چاوه یلی دایکت له دووریت کویر بی

"دوای ئەوه گوتم: 'جهنابی خهلیفه، بۆ ئەو لاوه کوپى تو بوو؟! خهلیفه گوتی: 'بەلێ، ئەوه پێش ئەوهی من بېم بە خهلیفه دهچوو بۆ سهردانی زانايان و چاکه کاران. کاتیک من بووم بە خهلیفه، لێم دوور کهوتهوه و رۆیشت. به دایکیم گوت: 'ئەو کورە تەرکه دنیا بووه بۆ ئەوهی سهختی ببینی. تو ئەو یاقووتهی بدهری تا ئەگەر پێیوستی پێی بوو، به کاری بی.' دایکی یاقووتهکەى بۆ برد و سویندی دا ئەو یاقووته له لای خۆی راگری. ئەو داواکەى دایکی قەبوول کرد و یاقووتهکەى لێ وەرگرت. پاشان سهرى خۆی هه‌لگرت و رۆیشت. خۆی لێ ون کردم. ئیدی هەر ون بوو هەتا بە پاکى چووهوه بۆ لای خودای خۆی."

"دوای ئەوه خهلیفه گوتی: 'هه‌سته با بچین گلکۆکه‌یم پیشان بده.' هه‌ستم له‌گه‌لی چووم گلکۆکه‌یم پیشان دا. خهلیفه هێنده گریا هه‌تا بیهۆش بوو. که وه هۆش هاتوه، له خدا پاراوه لێی خوش بی و له‌گه‌لی به‌مه‌یل بی. زۆری دۆعا بۆ کرد. ئینجا داوای لێ کردم هاونیشینی بم. منیش گوتم: 'خهلیفه، من زۆر شت له‌و کورەى تو فێر بووم و دهیکه‌م به سه‌رمه‌شقی خۆم.' ئیدی ئەو شیعره‌م خویندهوه:

زۆر که‌س به ئاکاری جوانی ده‌رسێک فێری مرۆ ده‌کا
هه‌زاران نامـــــــــــــــــــــــــــــــــــــۆزگاری و په‌ند نیوهی ئەو کارت تی نا‌کا
هاوڕێی باش چرایه‌ بۆ ڕێ، ڕێگه‌ی تاریکی ئەم ژیانه
ڕێی نووته‌کی بۆم ڕووناک کرد، شاهیم نه‌ماوه به‌م ژیانه

چیرۆکی مامۆستای گه‌وج

"یه‌کی دیکه‌ له‌و چیرۆکانه‌ ئه‌وه‌یه‌ که ده‌گێرته‌وه‌ یه‌کێک له‌ بلیمه‌ته‌کان گوتویه: 'مامۆستایه‌کم له‌ خویندنگه‌یه‌کی مندالاندا دیت، خاویز و جوانچاک. چووم بۆ لای. له‌ به‌رم هه‌ستا و له‌ لای خۆی دا‌ینیشاندم. پێکه‌وه‌ باسی خویندنه‌وه‌ و شیعر و وشه‌ و ریزمانمان کرد. ته‌ماشام کرد له‌ هه‌موویان شاره‌زایه، ئیدی هه‌تا ماوه‌یه‌کی زۆر پێکه‌وه‌ یه‌کترمان ده‌دیت و هه‌ر رۆژه‌ی گه‌وره‌یبه‌یکیم بۆ ده‌رده‌که‌وت. له‌ دلی خۆمدا گوتم: 'ئەو هه‌موو زاناییه‌ له‌ مامۆستایه‌کی مندالاندا سه‌یره!' چونکه‌ ئەوه‌نده‌ی بیستیووم، ده‌گوترا مامۆستای مندالان گه‌وج و که‌م‌فامن. پاشان ماوه‌یه‌ک لێک دوور که‌وتینه‌وه‌. رۆژیک هه‌ستم چووم بۆ لای. سه‌یرم کرد ده‌رگای خویندنگه‌ داخراوه‌. له‌ ماله‌کانی ده‌وربه‌رم پرسى: 'ئەوه‌ چی

بووه؟ بۇ داخراوه؟ گوتيان: 'كەسئىكى مردووه؟' لە دلى خۇمدا گوتم: 'دەبى بچم سەرەخۇشى لى بكم.' ئىدى چووم بۇ مالەكەى و لە دەرگام دا. كەنىزىك هات بىردىمىيە ژوورئ. تەماشام كرد دانىشتقووه و پەرۆيهكى لە سەرى بەستووه. پىم گوت: 'خودا خەمت سووك كا و پاداشتى چاكت داتووه. ئەو رېگايە لەپىش هەمووماندايە. دەبى بەسەر خۇتدا زال بى.' لىم پرسى: 'ئەوه كىتە مردووه؟' گوتى: 'ئەوه نازىزترىن كەسم بوو.' گوتم: 'باوكتە؟' گوتى: 'ناوهللا.' گوتم: 'دايكتە؟' گوتى: 'ناوهللا.' گوتم: 'براتە؟' گوتى: 'ناوهللا.' گوتم: 'خزم و كەستە؟' گوتى: 'ناوهللا.' گوتم: 'ئەى چىت بوو؟' گوتى: 'گراوم بوو.' لە دلى خۇمدا گوتم: 'ئەوه بەكەم نىشانەى گەوجىتەتتەتى.' ئىنجا گوتم: 'جا چى زۆره ژن. لەویش ژىر و جوانتر پەيدا دەبى.' گوتى: 'من هىشتا نەمدىتتوو تا بزاتم كى لەو جوان و دەلالترە.' لە دلى خۇمدا گوتم: 'ئەوه دووهمىن نىشانەى گەوجىتتەتى.' ئىدى لىم پرسى: 'ئەى چۆن تۇ كەسئىكت نەدىوه و ناوا هۇگرى بووى؟' گوتى: 'كاكە گيان، رۆژىك لە بەردەرگا دانىشتبووم. پياوىك بەوئىدا هات و ئەو شىئەرەى خويندەوه:

سىرەى ئەو چــــاا و برۆيهى كارى تىر و كەوان دەكا
 ناز و عىشوه و خــــۇبادانى پىر و لاو پەرىشان دەكا
 بەژنى، پىستى، قژى خاوى، وتەى، بزهى دەمـــــــوچاوى
 هەرىكەى بوخوى سىچرىكە كار لە دل و لە گيان دەكا

لىرەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پى هات و شەهرزاد درىژەى
 چىرۆكەكەى هەلگرت بۇ شەوىكى دىكە.

که نهوی چوارسه‌دهم هاتمه

گوتی: "خاوه‌نشکو، نهو کوربه ماموستایه گوتی: 'که کابرا ریپواره‌که نهو شیعره‌ی خوینده‌وه، له دلی خۆمدا گوتم: 'نه‌گەر نهو شوخه هینده جوان نه‌بی، شاعیران ناوا پنی هه‌نالین.' ئیدی منیش ناوا شه‌یدای بووم.' دوو رۆژ دوا‌ی نه‌وه هه‌ر نهو پیاوه به به‌رده‌رگادا رابرد و نهو چند به‌یتیه‌ی خوینده‌وه:

جوانی جوانان، شوخی شوخان، بالاسه‌لوم رۆ
چ_____اوگه‌شی نه‌برۆ که‌وانی لیبه‌بزه‌م رۆ
ج_____وانترین گولی دنیا له باخی ژيانا
ب_____وچی هه‌لوهری عه‌زیزم؟ تاجی سه‌رم رۆ

" 'ئیدی هه‌ر له رپوه زانیم نهو ژنه جوانه مردووه. له تاوان هیزی نه‌ژنۆم نه‌ما و نه‌وه سسی رۆژه نه‌ژنۆی خه‌م له ئامیز گرتووه.' جا کاتیک زانیم نه‌وه‌نده گوج و نه‌فامه، به جیم هینشت و هاتمه‌وه ماله‌که‌ی خۆم.'

چیرۆکی ده‌رکه‌وتنی گه‌وجیتی ماموستایه‌ک

"شتیکی دیکه له‌سه‌ر گه‌وجیتی ماموستای مندالان ده‌گپرنه‌وه، ده‌لین، پیاویک ماموستای مندالان بوو. پیاویکی زانا و بلیمه‌ت هاته لای. سه‌یری کرد نه‌وه له باری زمان و وشه و شیعر و ویژه‌وه زۆر شاره‌زایه. پنی سه‌یر بوو، گوتی: 'خۆ بیستومه ماموستای مندالان زۆر ژیر نین. نه‌وه چۆنه نهو کابرایه ناوا تیکه‌یشتوو و ته‌واوه؟'

"کاتیک ویستی به‌جی بیلی و بگه‌رپته‌وه، ماموستاکه نه‌یه‌ینشت و گوتی: 'ده‌بی نه‌مشه و میوانم بی.' کابراش دلی نه‌شکاند و له‌گه‌لی چوووه ماله‌که‌ی. ماموستاکه زۆری ریز لێ گرت و خواردنی بۆ دانا. نانه‌که‌یان خوارد و هه‌تا ده‌رنگانیک پیکه‌وه قسه‌یان کرد و بیرو‌رایان گۆرپیه‌وه. دوا‌ی نه‌وه ماموستاکه جینی بۆ نهو راخست و بو‌خۆی چوو بۆ دیوی ژنه‌که‌ی. کابرای میوان تازه خه‌وتبوو، هاواریک له دیوی نهو ژن و میرده‌وه هه‌ستا. میوانه‌که پرساری کرد: 'نه‌وه چی بووه؟' ژنه‌که‌ی گوتی: 'کاکه به‌لایه‌کی گه‌وره‌مان به‌سه‌ر هات. نه‌وه میرده‌که‌م ده‌مری.' چومه سه‌ری گوتم: 'نه‌وه چی بوو؟' ماموستاکه گوتی: 'کاتیک له لای تو هاتمه ده‌ری، دانیشتم و بیرم له گه‌وره‌یی کاری خودا ده‌کرده‌وه. سه‌یرم کرد هه‌ر شتیک خودا به‌ ئیمه‌ی داوه، کار و قازانجیکی هه‌یه. بۆ وینه ده‌ست، نه‌وه نانی پنی

دهخوين و خومانی پښ خاوين دهکهينهوه و پاريزگاری پښ له خومان دهکهين. چاوه، نهوه پښی دهبينين. بهو جزره هر شتهی به کاری شتيک دئ، جگه لهو جووته گونه. نهوهندهی بيرم کردهوه، ديمت زيادين. ئیدی بهو خهجره برېمن و نهوه گیانم دهر دهچی. ئیدی کابرای میوان گوتی: 'له خورا نهیانگوتوه: 'مامؤستای مندالان هینده زانا بن سهریان بچيته حهویقی 'ناسمان، هر گهوجن.'

چيروکی مامؤستای نهزان

"ديسان دهگیرنهوه: کابرایک خویندنهوه و نووسینی نهدهزانی، ههمیشه لهگهله خهک به فیل و دههز بوو. هر لهو رتيهشوه بزيویشی پهيدا دهکرد. رۆژيک له رۆژان کهوته بير نهوه که فیرگهیهک دانی و مندالان پهروهده بکا. ئیدی هینديک نووسراوه و کاغز و شتی کو کردهوه و ههلیواسين. جامانهکشی گوره کردهوه و له بهردهرگای فیرگهکهی دانیشته. خهک که بهويدا تیدهپهپين، سهرنجیان دهدا جامانه و نووسراوهی ههلاوه سراو و شتهکانی، ئیدی پينان وا بوو داخو نهوه دهبی چ زانایهک بن! هر بویه مندالهکانیان دهنارده لای بۆ خویندن. کابرای گورین به یهکیک له مندالهکان که شتيکی دهزانی، دهگوت: 'شتيک بنوسه.' پاشان پښی دهگوت: 'بيخوينهوه.' ئینجا هر نهوهی به وانی دیکهش دهگوت. نهوجار پښی دهگوتن: 'چاو لهو کهن. وهک نهو بنووسن و بخوينهوه.'

"رۆژيکی هر وهک رۆژان له بهردهرگای پولهکهی دانیشتبوو، چاوی لښ بوو ژنيک لهولاوه دئ و کاغزیکیشی به دهستهوهیه. هر زوو زانی نهوه نامهیه و هیناویه بزی بخوينتهوه. گوتی: 'به خودا پپوه بووم. خو من بۆم ناخویندریتتهوه.' به پهله ویستی لهوی بپروا و خوی رزگار بکا. بهلام تا نهو خوی ساز کرد دهریاز بی، ژنه گهیشته سهری. گوتی: 'نهوه دهچی بۆ کوئ؟' گوتی: 'دهلیم بچم نویژی نیوهپۆ بکه و بگهپیمهوه.' نهو ژنه گوتی: 'هیشتا نویژی نیوهپۆ نهبووه. جارئ نهو نامهیه بۆ بخوينتهوه.' کابرا نامهکهی لښ وهرگرت. نامهکهی سهروهبن گرتبوو. جا لښی ورد بووهوه. نهیدهزانی چ بکا، جارئ جامانهی راستهوپاسته دهکرد. جارئ کایهی به برۆکانی دهکرد و هر جارهی یهکیانی دهبرده سهری و نهوی دیکهی دینا خوارئ. خوی راست و چهپ دهکرد. نامهکهی دینا پیشی و دهیکشاندهوه. جارئ وا بوو خوی تووره دهکرد. نهو ژنه، میزدهکهی له سهفه ر بوو. نهو نامهیه هی میزدهکهی بوو بزی ناردهبووهوه. ژنه که دیتی نهو ئاوا گیري کردووه، وای زانی میزدهکهی مردووه و کابرا نازانی چونی پښ بلی. ئیدی ژنه لښی پرسی: 'گهوره، نهگه میزدهکهی مردووه پښ بلی.' کابرا سهریکی لهقاند و بینهنگ بوو. ژنه گوتی:

۱. حهویق: بهزایی (لهگهله ناسماندا بهکار دیت)

'گه ورهه، پيم بلن با يه خه خوم دادرم.' کابرا گوتی: 'دايدره.' گوتی: 'با چه پوک به خومدا دهه.' گوتی: 'پيدا ده.' ئیدی ژنه نامه که ی لئ وهرگرت و به گریان گه پاره بؤ لای منداله کانی و دهستیان کرد به شین و پوړو. کابرایه کی داروسیتیان هات و گوتی: 'نه وه چی بووه، بؤ ده گرین؟' گوتیان: 'نامه یکه هاتووه نووسیویانه که میزدی نه و ژنه مردووه. له بهر نه وه ده گرین.' کابرای داروسیتیان گوتی: 'درویه کن ده لئ مردووه؟! تازه نامه یکه ی بؤ من ناردووه، گوتوویه ساغ و سه لیم و ده پوړی دیکه دیمه وه.' ئیدی نه و کابرایه چوو بؤ لای ژنه که و گوتی: 'کوا نه و نامه ی تیدا نووسراوه میزده که مردووه؟' ژنه نامه که ی بؤ هینا. کابرا نامه که ی کرده وه و خویندییه وه. که چی تیدا نووسرابوو: 'له پاش سلاو، من ساغ و سلامه تم و ده پوړی دیکه دیمه وه لاتان. نه وه مه لافه یکه و پشتوینیکیشم بؤ ناردوونه وه.'

"ژنه نامه که ی لئ وهرگرت و یه کسه ر چوو بؤ لای کابرای ماموستا و پنی گوت: 'نه وه بؤ ئاوات لئ کردم؟ نه و هه واله چی بوو دات به من و نه و دهردهت دامی؟' ئیدی ژنه نه وه ی له کابرای دراوسیتیان بیستبوو، که میزده که ی ساغ و سلامه ته و مه لافه و پشتینی ناردووه ته وه و ... هه مووی بؤ گیراوه. نه و کابرایه به ژنه که ی گوت: 'به راسته، ده بی بمبه خشی له و جهنگه یه دا من زور تووره و ناره حهت بووم. هوشم له جیگایه کی دیکه بوو. کاتیک پشتوینه که م دی له مه لافه که پیچرابوو، وام زانی نه و مردووه و کفنیان کردووه. مه منا ژنه ساویله ک بوو، بیانووه که ی لئ قه بوول کرد. نامه که ی لئ وهرگرت و گه پاره."

که زهوی چوارسه د و به کم هاته وه

جبرۆکی کاریگه‌ری کتیب

شه‌هرزاد گوتی: "خاوه‌نشکۆ، ده‌گیرنه‌وه، به‌کینک له پاشاگان هه‌ستا جل‌وبه‌رگی مسکینانی له به‌ر کرد و رۆیشت بۆ نیو خه‌لک هه‌تا له چۆنیه‌تی باردۆخی خه‌لک ئاگادار بێ. گه‌یشه‌ گوندیکی گه‌وره. زۆری تینوو بوو. له ده‌رکه‌ی مالیک راره‌ستا و داوای ناوی کرد. ژنیکی شوخ و ده‌لال به‌ جه‌ریه‌ک ناو هاته‌ ده‌ری و ناوی دا به‌ پاشا. پاشا ناوه‌که‌ی خواره‌وه و سه‌یری ژنه‌ی کرد و هۆگری بوو، داوای لێ کرد. ژنه‌ ئه‌وی ده‌ناسی. بردییه‌ ژووره‌وه له‌وئ کتیبیکی په‌ند و ئامۆژگاری له‌به‌رده‌م دانا و گوتی: 'تۆ چاویک له‌و کتیبه‌ بکه‌ هه‌تا ئه‌من ده‌ستیک به‌ خۆمدا دینم و خۆم ریک‌وپینک ده‌کم و دیمه‌وه لات.' پاشا ده‌ستی کرد به‌ خوینده‌وه‌ی کتیبه‌که. له‌و کتیبه‌دا سه‌رکۆنه‌ی زیناکار کرابوو، باسی ئه‌و ئازار و ئه‌شکه‌نجان کرابوون که زیناکار له‌ رۆژی په‌سلان تووشی ده‌بێ. له‌ ترسی خودا موچرکی به‌ له‌شدا هات. له‌ جیوه‌ هه‌ستا و له‌و ماله‌ چووه‌ ده‌ری. میزدی ئه‌و ژنه‌ له‌ مال نه‌بوو. که هاته‌وه، ژنه‌که‌ی شته‌که‌ی بۆ گێراوه. کابرا ترسی رێ نیشته، نه‌کا پاشا چاوی به‌دوایه‌وه بێ، له‌ ترسان نه‌یده‌وێرا نزیکي ژنه‌که‌ی بیه‌ته‌وه. ماوه‌یه‌کی زۆر ئاوا تیه‌پری. ژنه‌ ده‌وروبه‌ریانی له‌ پێوه‌ندی نیوان خۆی و میزده‌که‌ی ئاگادار کرده‌وه. خزمه‌کانی میزده‌که‌یان برده‌ لای پاشا. به‌ پاشایان گوت: 'خودا پاشا راره‌ستا و کا. قوربان ئه‌و کابرایه‌ زه‌وییه‌کی له‌ ئیمه‌ به‌ ئیجاره‌ گرتوه‌ و تووی تیندا چاندوه‌وه. ئیستا کار له‌سه‌ر ئه‌و زه‌وییه‌ ناکا. نه‌ ئه‌وه‌یه‌ بیداته‌وه به‌ که‌سیکی دیکه‌ کاری له‌سه‌ر بکا، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ کاری له‌سه‌ر بکا. ئیمه‌ چ بکه‌ین، قوربان؟ ئیمه‌ نیگه‌رانی ئه‌وه‌ین ئه‌گه‌ر بیه‌توو ئه‌و زه‌وییه‌ کاری له‌سه‌ر نه‌کرێ، خراپ بێ، چونکه‌ زه‌وی کاری له‌سه‌ر نه‌کرێ، له‌ کار ده‌که‌وێ.'

"پاشا به‌و پیاوه‌ی گوت: 'بۆ کار له‌سه‌ر زه‌وییه‌که‌ت ناکه‌ی؟' ئه‌و کابرایه‌ گوتی: 'قوربان. گه‌وره‌ی پاشایان، بیستومه‌ شیریک هاتوه‌ته ناو ئه‌و زه‌وییه‌وه، من ده‌ره‌قه‌تی ئه‌و شیرده‌ نایم و هه‌ر بۆیه‌ ناویترم خۆم له‌ قه‌ره‌ی ئه‌و زه‌وییه‌ بده‌م.'

"پاشا زانی باسی چی ده‌کا، گوتی: 'کاکه، شیر نه‌چووه‌ته سه‌ر زه‌وییه‌که‌ت. زه‌وییه‌که‌شته‌ زۆر زه‌وی چاکه. بۆ خۆت کاری له‌سه‌ر بکه‌ و دلنیا به‌ شیر ده‌ستی له‌ زه‌وی تۆ نه‌داوه. هیوادارم زه‌ویت پر پیت و به‌ره‌که‌ت بێ.' دوا‌ی پاشا خه‌لاتیکی زۆری بۆ کابرا و ژنه‌که‌ی نارد.

چیرۆکی عەبدوللا مەغریبی

”چیرۆکی دیکە دەگیرنەو، پیاویکی خەلکی مەغریب دەگەرا و هاتوچۆی شار و دەریای دوور دووری دەکرد. قەزا و قەدەر ئەوی تووشی دوورگەیهک کرد و ماوێهەک لەو دوورگەیه ماو. دواى ئەو گەراوێ بۆ شارەکەى خۆی. پەریکی بەچکە پروخی^۱ کە تازە سەری لە هێلکە هینابوو دەری لەگەل خۆی هیناوه. دەلێن قامیشەکەى نو مەشکە ئاو دەبا و درێژاییەکەى هەزار زەرە^۲. خەلک سەریان لەو پەرە سوور مابوو. ئەو کابرایە ناوی عەبدوللا مەغریبی بوو. بەلام خەلک پێیان دەگوت: ’چینی، چونکە ماوێهەکی زۆر لە چین مابوو و چیرۆکی سەیر سەیری لە بارەى چینهوێ دەگیراوه.“

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

۱. مەلێکی ئەفسانەییە وەک سیمورخ.

۲. زەرە: بەرابەرى گەزیکە واتە مېتریک و چوار سانتی مېتر.

که نهوی چوارسه و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، عبدالله چینی چیرۆکی سهیر سهیری له باره‌ی چینه‌وه ده‌گه‌راوه. به‌کینگ له و چیرۆکانه ئه‌وه بوو ده‌گوت: 'جاریکیان له‌گه‌ل چه‌ند که‌سیک له ده‌ریای چیندا ده‌پۆش‌تین. له دووره‌وه دوورگه‌یه‌کمان دیت. پاپۆره‌که‌مان به‌ره‌و دوورگه‌که‌ رادا. سه‌یرمان کرد دوورگه‌یه‌کی گه‌وره‌یه. خه‌لکه‌که‌ له پاپۆره‌که‌ دابه‌زین و بلاو بوونه‌وه، شوین ئاو و چربی و شت که‌وتن. ته‌شوی و گورسیشیان پین بوو. ئینجا له دوور چاویان به‌ گومبه‌زیکه‌ی سه‌پی که‌وت؛ له‌سه‌ر خانویه‌ک بوو. نزیکه‌ی هه‌زار گه‌ز درێژ بوو. هه‌ر که‌ دیتیان، چوون بۆ لای. که‌ نزیک بوونه‌وه، سه‌یریان کرد ئه‌وه هیلکه‌ی پووخه. به‌ به‌رد و ته‌شوی شکاندیان، دیتان به‌چه‌یه‌کی تیندایه به‌ قه‌د فیلینک ده‌بن. تووک و په‌ره‌کانیان لێ کرده‌وه. به‌ هه‌زار زه‌حمه‌ت که‌ولیان کرد. ئه‌وه‌نده‌ی توانییان گۆش‌تیان له‌گه‌ل خویان برد بۆ نیو پاپۆره‌که‌. خه‌را چارۆکه‌کانیان هه‌لدا و ئه‌وه‌ شوه‌ه تا به‌یانی بێن راوه‌ستا پۆش‌تن. وا بوو به‌ رینکه‌وت بای خوازاو هات و پاپۆره‌که‌ی تیژ ئاژۆت. له‌په‌ردا پووخه‌که‌ وه‌ک هه‌ورینکی گه‌وره‌ له‌سه‌ر سه‌ریان په‌یدا بوو. به‌ردینکی گه‌وره‌ی به‌ چنگه‌وه‌ بوو، له‌ پاپۆره‌که‌ گه‌وره‌تر بوو. هه‌ر رینک گه‌یشه‌سه‌ر پاپۆره‌که‌، به‌رده‌که‌ی به‌رداوه. مه‌منا پاپۆره‌که‌ توند ده‌پۆش‌ت، به‌رده‌که‌ به‌ر پاپۆره‌که‌ نه‌که‌وت و که‌وته ده‌ریاوه. که‌ به‌رده‌که‌ که‌وته ئاوه‌که‌وه، دانیش‌توانی نیو پاپۆره‌که‌ زۆر له‌ شه‌پۆلی توندی ده‌ریا ترسان، به‌لام باش بوو به‌ سلامه‌تی رزگاریان بوو. له‌ رینکه‌ هه‌ر له‌ گۆش‌تی ئه‌وه‌ جووچه‌ پووخه‌یان سوور کرده‌وه و خواردیان. له‌ پاپۆره‌که‌دا هه‌ندیک که‌سی پیر و سه‌ر و ریش سه‌پی هه‌بوون. که‌ پوژ بووه‌وه، سه‌یریان کرد هه‌موویان سه‌رور دیتیان ره‌ش بووه‌ته‌وه، هاتوونه‌ته‌وه تافی لای.'"

"ده‌گه‌رنه‌وه هه‌ندیک پینان وا بوو هۆکاری ئه‌وه‌ گه‌نجبوونه‌وه‌یه‌ داریک بوو که‌ پینان ده‌گوت: 'داری لای.' ده‌لین به‌و داره‌ له‌ هه‌رکه‌سیان دابایه، گه‌نج ده‌بووه‌وه. هه‌ندیکه‌ دیکه‌ش ده‌یانگوت: 'هه‌ی گۆش‌تی ئه‌وه‌ جووچه‌ پووخه‌ بووه.' ئه‌وه‌ به‌کینگ له‌ سه‌یرترین چیرۆکه‌کانه."

چیرۆکی عوده‌یی کوری زه‌ید

"یه‌کی دیکه‌ له‌و چیرۆکانه‌ ئه‌وه‌یه، نوعمانی کوری مونزه‌ر، که‌ پاشایه‌کی عه‌ره‌ب بوو، که‌چیکه‌ هه‌بوو ناوی هیند بوو. هیند جوانترین ژنی رۆژگاری خۆی بوو. له‌و ده‌مه‌دا عوده‌یی کوری زه‌ید له‌ لای کیسه‌راوه‌ دیاری بۆ نوعمان هینابوو. رۆژیکیان به‌ رینکه‌وت هیند له‌گه‌ل ماریبه‌ی قه‌ره‌واشیدا له‌ کلێسای به‌یزا بوو. عوده‌یی کوری زه‌یدیش هات بۆ

دیتنی کلیساکه. عوده‌ی لایکی جوانچاک و له‌بردلان بوو. مارییه‌ی که‌نیز دلی چوو‌بووین، به‌لام خۆ‌نده‌کرا شووی پئ بکا. کاتیک مارییه‌ی ئه‌وی دیت، به‌هیندی گوت: 'چاو له‌و گهنجه‌که. به‌خودا که‌س ئه‌وه‌نده‌جوان نییه!' هیندی کچی نوعمان گوتی: 'ئو لاهه‌کنیه؟' مارییه‌ی گوتی: 'ئوه‌ عوده‌ی کورپی زه‌یده.' هیندی گوتی: 'ده‌ترسم ئه‌و بمناسی.' مارییه‌ی گوتی: 'جا ئه‌و بۆ‌تو ده‌ناسی؟ خۆ‌قەت نه‌یدیوی!' ئیدی هیندی لئی چوو‌ه‌پیشی. عوده‌ی له‌گه‌ل ئه‌و لوانه‌ی له‌وئ بوون خه‌ریکی کایه‌ و جه‌ف‌نگ بوون. له‌ جوانی و گف‌ت‌ولفت و هه‌لس‌و‌که‌وتدا له‌وان له‌ سه‌رت‌ر بوو. ئیدی هه‌ر که‌ چاوی پئی که‌وت، هۆگری بوو. خه‌ریک بوو له‌ تاوی، دلی ببوو‌ریت‌ه‌وه‌. عوده‌ییش ئاشقی بوو، به‌ دیتنی وه‌ دل‌ه‌کوته‌ که‌وت و ره‌نگی زه‌رد هه‌لگه‌را. به‌ سرت‌ه‌ به‌ یه‌کنک له‌و گهنجانه‌ی گوت: 'دوا‌ی که‌وه‌. بزانه‌ مالیان له‌ کوئیه.' کورپه‌ که‌وته‌ شوئینان. پاش ماوه‌یه‌ک گه‌راوه‌ و گوتی: 'ئوه‌ هینده‌ کچی نوعمانه.' ئیدی عوده‌ی له‌ کلیسا هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و له‌ تاوان نه‌یده‌زانی چۆن به‌ ریدا ده‌روا. له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ ئه‌و به‌یت‌ه‌ی گوت:

هات و وه‌کوو مانگی چوارده‌ رووناکی کرد شه‌وی تارم
بیتوو دیسان نه‌یبینمه‌وه‌، چۆن راده‌بری شه‌وی زارم؟

"کاتیک گه‌راوه‌ شوئینه‌که‌ی خۆی، شه‌و له‌وئ ماوه‌، به‌لام هه‌رچییه‌کی کرد خه‌و نه‌چوو‌ه‌ چاوییه‌وه‌."

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چواسه د و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، عوده‌ی کورپی زهید خهو به چاویدا نه‌هات. که رۆژ بووه‌وه، مارییه هاته لای، که مارییه هاته لای، به پرووی خوشه‌وه دواندی و زوری له‌گه‌ل به‌سۆز بوو. کاتیک مارییه عوده‌ی دیت ئاوا سه‌ر و پرووخۆش و به‌که‌یفه، پیی گوت: 'کارنیکم پیته.' عوده‌ی گوتی: 'بلێ بزائم چیت ده‌وئ؟ قه‌سه‌م به‌ خودا هه‌ر چیه‌کت بوئ ده‌نده‌می.' ئیدی مارییه باسی ئه‌و خوشه‌ویستییه‌ی کرد که چه‌ند وه‌خته شاردووویه‌ته‌وه. گوتی: 'حه‌ز ده‌که‌م، ده‌ستم له‌گه‌ل تیکه‌ل که‌ی.' عوده‌ی کورپی زهید گوتی: 'چی بلێی له‌گه‌لت ده‌که‌م، به‌و مه‌رجه‌ی کارنیک بکه‌ی من و هیند پینک بکه‌یه‌نی.' مارییه مه‌رجه‌که‌ی ئه‌وی په‌سه‌ند کرد و عوده‌ی کورپی زهید ئه‌وی برد بۆ مه‌یخانه و له‌وئ له‌گه‌لی ده‌سته‌ملان بوو.

"دوای ئه‌وه مارییه هاته ده‌رئ و چوو بۆ لای هیند و پیی گوت: 'پیت خوش نییه عوده‌ی کورپی زهید بیینی؟' هیند گوتی: 'جا چۆن پیم خوش نییه؟ شه‌وی رابردوو له‌ تاوان که‌س نازانی چۆن رۆژم لێ بووه‌وه.' ئینجا مارییه گوتی: 'راوه‌سته، من شوینیک ساز ده‌که‌م که‌ تۆ له‌ کۆشکه‌وه ئه‌وت لێ دیار بی.' هیند گوتی: 'چیت پێ خوشه‌ بیکه‌.'

"مارییه شوینیکی وای دیته‌وه که‌ له‌ یه‌کێک له‌ دیوه‌کانی کۆشکه‌وه جوان دیار بوو. به‌ عوده‌ی گوت که‌ بچیته‌ ئه‌و شوینه. عوده‌ی چووئه‌وئ و هیندیش له‌ کۆشکه‌وه رووبه‌رووی راوه‌ستا و چاوی تی بری. که‌ جوان تیی راما، له‌ تاوان خه‌ریک بوو به‌ لادا بی و بکه‌ویته سه‌ر زه‌وی. ئینجا به‌ مارییه‌ی گوت: 'ئه‌گه‌ر بیتوو ئه‌مشه‌و ئه‌و لاهم بۆ نه‌هینی، دلم ده‌توقئ.' ئه‌وه‌ی گوت و له‌ ئاست خۆی به‌ لادا هات و بیهۆش بوو. که‌نیزه‌کان له‌وئ لایان برد و بردیانه شوینیکی دیکه‌. مارییه‌ش هه‌لات بۆ لای نوعمان و گوتی: 'گه‌وره‌م، هیند ئاشقی عوده‌ی کورپی زهید بووه و ئه‌وه له‌ تاوان که‌وتوو و نه‌خۆشه‌. ئه‌گه‌ر کارنیک نه‌که‌ی ئه‌وانه پینک بگه‌ن، ئه‌وه هیند له‌ ده‌ست ده‌چن و ده‌مرئ. ئه‌و دهم له‌نیو عه‌ره‌باندا ئابرووت ده‌چن. بیریکی بۆ بکه‌وه و لئی ماره‌ بکه‌.' نوعمان سه‌ری داخست و ماوه‌یه‌ک بیرى له‌و کاره‌ کرده‌وه. دوای ئه‌وه به‌ مارییه‌ی گوت: 'جا بیرى چی بۆ بکه‌مه‌وه؟ خۆ من قه‌ت ناتوانم بۆ خۆم بچم روو له‌ عوده‌ی کورپی زهید بنیم و بلیم وهره‌ که‌چه‌که‌م ئاشقت بووه‌ با لیت ماره‌ بکه‌م.' مارییه گوتی: 'گه‌وره‌م، عوده‌ی کورپی زهید زۆر له‌ هیند گیرۆده‌تر و شه‌یداتره‌. من کارنیک ده‌که‌م که‌ ئه‌و نه‌زانی تۆ ئاگات له‌و کاره‌ هه‌یه‌.'

"دوای ئه‌وه مارییه چوووه‌وه بۆ لای عوده‌ی کورپی زهید و شته‌که‌ی بۆ گێراوه و پیی گوت: 'میوانیه‌ک ساز که‌ و پاشاش بانگه‌یشت بکه‌. هه‌ر که‌ پارووویه‌کی له‌ خواردنه‌که‌ی تۆ خوارد، خوازینی لێ بکه‌. دلنایام ئه‌و داواکه‌ی تۆ ره‌ت ناکاته‌وه.' عوده‌ی کورپی زهید گوتی:

'دهترسم پاشا بهو قسه يه م ناره حهت بئ، ناکۆکی و ناخۆشی بکه ویتته نئوانمانه وه.' مارییه گوتی: 'من له پیشدا بئی هه موو شتیکم خۆش کردووه، خه مت نه بئ.'

"دوای ئه وه مارییه گهراوه بۆ لای نوعمان و پئی گوت: 'به عوده ی کورپی زهید بلی بانگهیشتمان بکه.' نوعمان به عوده ی کورپی زهیدی گوت: 'کاکه بۆ بانگهیشتیکمان ناکه ی؟ ئه و ماله بۆ کهنگی هه لده گری؟' عوده ی که له خودای دهویست، گوتی: 'گه وره بییه بۆ ئیمه له خزمهتتا بین.' خیرا چووه وه فه رمانی دا. خواردن ئاماده کرا و نوعمان چووه مالی عوده ی کورپی زهید. هه ر که دهست به خواردن کرا، پاشا تازه پاروویه کی خواردبوو که عوده ی باسه که ی هیتا گۆرئ و خوازبینی کچه که ی کرد. نوعمانیش قسه که ی نه شکاند و کچه که ی دایه و ناردیان قازی و شاهیه دیان هیتا و کچه که ی لئ ماره کرد و دوای سئ پۆژان کیزه که ی بۆ ناردا."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و چواره م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو، عوده یی کوری زهید سی سالان له گهل کچی نوعمان به خیر و خوشی رایانبارد. دوی شهو نوعمان رقی له عوده یی هه لگرت و کوشتی. هیند له تاوی عوده یی تووشی خه م و په ژاره یه کی زور بوو. سه ری خوی هه لگرت و چوو له دهره وه یی شار گومبه زیکی دروست کرد و بوخوی له ویدا دانیشیت. پیشه یی بوو به شین و گریان هه تا له تاوان دلی توی. نیستا شهو گومبه زه له دهره وه یی شاری حیره هه ر ماوه.

چیرۆکی دیعبه لی خوزاعی

"چیرۆکیکی دیکه ده گینه وه که دیعبه لی خوزاعی گتپاوییه ته وه: 'من له دهره وه یی که رخ دانیشتبووم، له پرده کیژیک به ویدا رابرد که من هه تا نیستا که سی شهو ونده جوانم نه دیبوو. به جوریک که هه ر به له نجه یی رۆینه که یی دلی رپیوارانی ده خسته داوه وه. منیش هه ر که چاوم پنی کهوت، دلم وه کوو مه ل خه ریک بوو له سینگم دهر فری. ئیدی شهو به یته شیعره م گوت:

دییست و دهره و به هینمی راده بری
خو نازانی له دلدا چی ده گوزهری
به خوم نه بوو هه رام کردی: خانم، خانم!
خیزا برۆ دل... سی ع... اشقم گ... پروو ده گ... ری

"کچه له جیوه ئاوری لی دامه وه و شهو به یته یی گوت:

گه ر ده زانی شهو دلته هینده لاساره
به رزه فره بوی دروست بکه کولاره

"من که شهو ئاوا زیره ک و حازرجواب و جوان هاته به رچاوه، له تاوان هوشم لای خوم نه ما و شهو به یته م خوینده وه:

۱. شاعیریکی عه ره به و خه لکی کووفه یه (۱۴۸-۲۰۰۶ک) والی خوراسان و شهوانی میسر بووه. لایه نگری شیعیه گرایی و هاو پنی نیام ره زا بووه. به شیعره خلیفه عه باسییه کانی داشزویوه و هه ر به دهستی عه باسییه کان کوژرا. (و. ک)

يانى تو رازى گولى به هارم بى؟
دهرمانى دهردى بئدهرمانم بى؟

" كچهش له وهلامدا ئو نيوه به يتهى گوت:

بهلى گهر بئتوو تووش بارانم بى

" قهت قسهى ئاوا ريكوپيك و جوانم نه بئستبوو. شتى هئنده خوئيشيرين و دهلام نه دئتبوو. ههر بويه ئو شئعهره شم بؤ گوته وه:

بهلى تو گول بى، بارانت دهبم
بئتوو به فر بى زستانت دهبم
ئه گهريش مهل بى، ئه من شابال و
له بؤ فرينيش ئاسمانت دهبم

" بزه يه كى هاتى. ئاى لهو دم و لئو و ددانهئى! باوه ركه ن قهت قهت دم و لئو و ددانى هئنده جوان و دلرفينم نه دئتبوو. ئئدى له وهلامى مندا ئو شئعهرهئى خوئنده وه:

ئو وينئيك وا به به ژنى تو برابئى
دهبئ ئاخو ره گى چون داكوتابئى؟
ئوه دللم و ژيانم خسته بهر پئت
سهرم سه ركه ردى بالاي جوانى تو بئ

" له رپوه هه ستم ده ستم ماچ كرد و پئم گوت: 'تو ئو خودايه له گهلم وه ره! چون كه سئيكى وهك من شايه نئى ئه وه م يه كى وهك تو به سوز و به زهم له گه ل بئ. ئه و كچه له گه لم هات. ئه و دم من مائئكى وام نه بوو كه شياوى جوانئكى ئاوا بئ. به لام له گه ل موسليمى كورئى وه لئيد برادره بووم، بردم بؤ مالى ئه وان. كه له دهر كام دا، هاته دهرئى و سلاوى لئى كردم. پئم گوت: 'هاورئى و برادره بؤ رؤژئكى ئاوا ده بئ. ' گوتئى: 'وه رنه ژووره وه. ' ئئمه چووئنه ژوورئى. زؤر نه دارم هاته بهر چاو. پريئسكه يه كى دامئى و گوتئى: 'ئه وه به ره له بازار بئفرؤشه و بيده به خوارده مهنئى و شتى پئويست. ' من پريئسكه كه م لئى وه رگرت و خئرا چووم بؤ بازار و فرؤشتم. شته كانم كورئى و خئرا گه رامه وه. كه گه يشتمه وه، سه يرم كرد ئه وه موسليم كورئى وه لئيد له ساردا وه كه دا نئشتو وه ته بهر كچه.

که ههستی کرد من هاتوومهوه ههستا و هات بۆ لام. گوئی: 'ئه بووعهلی وهک تو ئه و چاکهیهت له گه‌ل من کرد، خودا چاکهت بۆ بکا و له پوژی په‌سلاندا پاداشی خیرت بداتهوه.' ئیدی خواردمه‌نی و شته‌که‌ی لئ وه‌رگرتم و ده‌رگا‌که‌ی له‌سه‌ر من داخست. به‌و قسه‌یهی ئه‌و زور نار‌ه‌حه‌ت بووم. نه‌مه‌ه‌زانی چی بکه‌م. ئه‌ویش له‌وه‌بری ده‌رگا‌که‌وه له خو‌ش‌یان قاقای ده‌کیشا. که زانی من ئه‌وه‌نده نار‌ه‌حه‌تم، گوئی: 'ئه‌بووعه‌لی، گیانی من پیم بلی ئه‌و شیعره‌ هی کێیه؟'

په‌رینه‌ی تینوو که ده‌گاته به‌رادا
 قه‌ت نا‌په‌رسی له‌پاکی و خاوینی ئاو
 درنده‌ی برسی گه‌ر گۆش‌تی ده‌ست که‌وی
 نالی گۆش‌تی مه‌ر نه‌بی من نامه‌وی

"من ئه‌وه‌نده‌ی دی رقم هه‌ستا و جنیوم پین دا. قاقایه‌کی دیکه‌ی کیشا و گوئی: 'گه‌وادی نه‌فام، بۆ خۆت هاتوویته‌ ماله‌که‌ی من و پریسکه‌یه‌ک شتت بردوووه فرۆشتووته و خواردمه‌نی و شتت پین کرپوه، ئیستا تو خۆت توورپه‌ ده‌که‌ی؟' گوتم: 'به‌ خودا تو راست ده‌که‌ی، حه‌ق به‌ تو‌یه. به‌ ده‌ستی خۆم وام له‌ خۆم کرد.' دوای ئه‌وه هاتمه‌ ده‌ری و به‌ خه‌م و که‌سه‌ریکی زوره‌وه‌ سه‌ری خۆم هه‌لگرت و پویشتم. ئیستاش که ئیستایه، داخیکی گرانه له‌سه‌ر دلم و ئه‌و کیژده‌م هه‌ر نه‌دبته‌وه.'

چیرۆکی ئیسحاقی مووسلی و مه‌غنیبه

"یه‌کیکی دیکه‌ له‌و چیرۆکانه ئه‌وه‌یه که ئیسحاقی کوری ئیبراهیمی مووسلی گیناویته‌وه: 'به‌ هه‌لکه‌وت له‌ خزمه‌تکردنی مالی خه‌لیفه‌ وه‌رزه‌ بووم. شه‌وه‌کی زوو سوار بووم و پووم کرده‌ ده‌شت و بیروون. به‌ خزمه‌تکاره‌کانی خۆم گوتم: 'ئه‌گه‌ر خه‌لیفه‌ یان که‌سێکی دیکه‌ هات و پرسایاری منی کرد، بلین ئیسحاق کازیوه‌ی به‌یانی چووته‌ ده‌ری و نازانین بۆ کام لا پویشتوووه.' ئه‌وه‌م پین گوتم و به‌ تا‌قی ته‌نی هاتمه‌ ده‌ری. له‌ ناوشاردا گه‌رام هه‌تا دنیا گه‌رم داهات. ئینجا له‌ شه‌قامیکدا که شه‌قامی حه‌ره‌میان پین ده‌گوت، راوه‌ستام.'"

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چوارسه د و پنجه م هاته وه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ئیسهقی کوپی ئیبراهیمی موسلی گنپراوییه ته وه: 'من له شهقامینکا که شهقامی هه ره میان پی دهگوت، له گهرمان راوه ستام و چووم که میک خۆم وه بهر سیتیه بدهم. هیتشتا ته واو نه هاتبوومه وه سه ر خۆم، غولامیکی رهش هات. که ریکی وه پیش خۆی دابوو. کچیکی جوانی رینک و پینک له سه ر گویدرێژه که بوو. جل و به رگی ئاوریشمی و شکۆداری له بهردا بوو. به کتیک به ویندا هات، لیم پرسسی: 'ئه و کچه کتییه؟' گوتیان: 'ئه وه مه غنییه به.' وام وه بهر دل که وت له سه ر ئه سپه که خۆم پی نه ده گیرا.

" 'ئه و کێژه جوانه هات و چووه ئه و ماله وه که من له بن دیواره که یان راوه ستابووم. له بییری ئه وه دا بووم که چۆن خۆم بگه یه نمه ئه و کێژه خان و مانه که دوو کوپی قۆز و جوانچاک مۆله تی چوونه ژورره وه یان وه رگرت. که زانیم ده چنه ژورره وه، منیش له گه ل ئه وان خۆم تی را کرد. له کورپه کان وایه من له لایه ن خاوه نماله وه بانگ کراوم. له خاوه نمالیش وا بوو منیش هه ر له گه ل ئه وانم.

" 'دوای ئه وه ی ماوه یه ک دانیش تین، خواردن یان هیتنا. خواردن خورا و باده یان هیتنا دایاننا. دوایه کچه عوودی هیتنا و دهستی کرد به چرین. ئیمهش ده ستمان کرد به خواردنه وه. تا وا بوو من کاری ئاودهستم هه بوو. هه ستام چووم بۆ ئاودهست. خاوه نمال له باره ی منه وه پرس یاری له و دوو لاوه کردبوو: 'ئه و پیاوه کتییه؟' ئه وانیش گوتبوویان: 'نایناسین.' خاوه نمال گوتبووی: 'که وایه مشه خۆره. قه یناکا گوناچه لینی گه رین پیاویکی خوینشیرینه.' ئیدی کاتیک هاتمه وه، که نێزه که به دهنگیکی بهرز ئه و دوو به یته ی خوینده وه:

به هار و سه وزه و سرووشتی ره نـــــــــــــــــگین
خـــــــــــــــــۆشه بۆ گه نجان ده م به پینکه نین
ده ست له ناو ده ستی یاری ژیکه له
تیر تیر هه لپه رن له ناو سه وزه ی شـــــــــــــــــین

" 'ئینجا باده خوراوه و کچه عوودی لیدا. ته واو ئه و ئاوازانهی لیده دا که من ده مزانین و ئه و دوو به یته ی خوینده وه:

لاوان، رۆژتـــــــــــــــــانه فه رشی زهرد و سوور
وا راخراوه له نـــــــــــــــــ یزیک و دوور
هه ستن ده رفه ته رۆژی خـــــــــــــــــۆشییه

دهخوينن يه کيهک بولبول و شالور

" ئينجا ئاوازی وای ليدا که من نه ميستبون. له کاتي گورانبيه که پيدا ئاوازيکی دیکه ی ليداوه که تايهتی من بوو. ئه و دوو بهیتهشی خویندهوه:

کراسی سووری گولگوله
هر دهلیی ئاسکی سله
رهوت و رۆینه که ی ببینی
دهلیی نهوهم پر به دله

" من گوتم: 'ئا ئه و ئاوازه ی دوا یی دیسان لیدهوه.' مه بهستی من ئه وه بوو که دروسته که ی پین بلیم. ئه و جار یه کینک له و دوو لاره گوتی: 'مشه خوری وهک تو بیتا و پروم نه دیوه.' من ئه وهنده تریق بوومه وه خه ریک بوو دلم بتوقی. سه رم داخست و هیچم نه گوت. هاوړیکه ی ئه و کوربه دهنکی دا و له منی کردهوه. دوا ی ئه وه هه ستان بز نویت. من که میک راوه ستام و دوا ی ئه وان دهستم دا عووده که و تاره کانیم توند کردنه وه و هه ردووک سه ریم چاک کرد. ئینجا هه ستام نویتم کرد. که نویتزه کمان کرد، ئه و گه نجه دهستی کردهوه به سه رکونه م و به گژمدا هات. گوربه گورپی ساز کرد. منیش دهنگم لی دهرنه دهات. ئینجا کچه دهستی دا عووده که و چاویکی لی کرد. سه پیری کرد ته واوی تاله کانی قورمیش کراوه ته وه. گوتی: 'ئه وه کئ ئه و عووده ی چاک کردووه؟' که س متهقی لی نهات. پرووی له هه رکه س ده کرد، ده یگوت: 'دهستم لی نه داوه.' کچه گوتی: 'هه رکه س ئه و عووده ی چاک کردووه، مامۆستای ئه و کاره یه.' ئیدی من گوتی: 'خانم، من چاکم کردووه.' گوتی: 'دا تو خودا هانتی که میکمان بۆ بژهنه.' عووده که م لی وه رگرت و ئاوازیکم بۆ ژهنین که خه ریک بوو گیانی زیندووه کان ده رچی و مردووی قه بران زیندوو کاته وه. ئه و دوو بهیته شم گوت:

ئهویندار و بریندارم هه ر بینا له سوئی تو مردم
خوشه ویستیت دهرد و ژانه، دهرمانیکیشه بۆ دهردم
مه لیکه سه رلیشیاو و غه وارهم پروم لیزه کردووه
گه ر بیتوو تو که ره مت بی، گه رم دادی ژینی سه ردم

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریتزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د شه شه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئیسحاقی کورپی ئیبراهیمی مووسلی گئراوییه ته وه: 'که شیعره کهم ته واو کرد، هه موویان هاته پینش و گوتیان: 'ئهی گه وره مان، تو خودا ئاوازیکی دیکه شمان بۆ لیده. 'منیش له سه ر ئاوازیکی خوشتر بۆم لیدان و ئه و شیعره شم بۆ خویندنه وه:

دلم سه ودا سه ری شوخیه که ئه ستیره ی به یانه
ئیوه بلین چونی بلیم من به و گفت و به یانه؟!
نییه هاوتای و نه مدیه وه ئه من له رووی جیهانا
به ژن و بالا و شوخ و شهنگی ئه و که نیشکه نه بانه

" که شیعره کهم ته واو کرد، سه یرم کرد له خوشییان زاری ته واویان به کی بستیک کرابوه وه و واقیان وړ مابوو. عووده کهم دانا. ده ستیان کرد به پارانه وه، گوتیان: 'تو خودا دایمه نی و جارئ چهند ئاوازی دیکه شمان بۆ لیده. 'گوتم: 'من ده توانم ده یان ئاوازی دیکه تان بۆ لیده. 'ئیدی خۆم پی ناساندن و گوتم: 'من ئیسحاقی کورپی ئیبراهیمی مووسلیم. به خودا که خلیفه داوا ده کا ئاوازیکی بۆ لیده، به فیزه وه وه لامی ده ده مه وه، که چی ئه مرۆ ئه و هه موو بیژزییه به من کرا و قسه ی ناخۆشم پی گوترا. من هه ر قسه ش ناکه م هه تا ئه و کوره وه در نه نین که ئه و گوره گوره ی به سه ر مندا ده کرد. 'ئیدی پیلی کوره یان گرت و له و ماله وه دریان نا. ئه و جار منیش ده ستم دا عووده که و ئه و ئاوازه ی من، که ئه و که لیده دان، هه موویانم بۆ لیدانه وه. دوا ی ئه وه به سه رته به خاوه نماله کهم گوت: 'من ناشقی ئه و که بووم و له تاوانی حه جمینم نییه. ئه و کابرایه گوتی: 'ئه وه دام به تو، به و مرجه ی مانگیک له لای من بمینیته وه. ئه وده م به زیڕ و زیوه وه ده یده م به تو. 'گوتم: 'زۆر باشه. ئه وه قه بوولم کرد.

" ئیدی هه تا مانگیک له و ماله مامه وه. کهس به شوین و جیگه ی نه ده زانیم. پیاوه کانی خلیفه هه موو جینه ک لیم گه رابوون و هه یچ هه والیکه منیان وه گیر نه که وتبوو. که مانگه که ته واو بوو، خاوه نماله که ئه و که چی به جل و به رگی به ریه وه و به زیڕ و زیوه وه دامی و خزمه تکاریکیشی له گه ل داینی. هینامه وه مالی خۆم. هینده دلخۆش بووم ده تگوت ته واوی دنیا یان داوم. دوا ی ئه وه سوار بووم و چووم بۆ لای خلیفه مه ئموم. که چومه لای، گوتی: 'ئیسحاق، له کوئ بووی؟' چیرۆکه کهم بۆ گئراوه. پیاوه کانی خلیفه چوون ئه و پیاوه یان هینا. خلیفه شته که ی به ویش گئراوه. ئه ویش ئه وه ی من گوتیووم، گوتیه وه. خلیفه گوتی: 'تۆ زۆر جوامیتری. ئه و چاکه ی تۆ هی جوامیتریه. 'ئیدی فرمائی دا

سەدەھزار درەمیان دایىن. بە منىشى گوت: 'دا بچووہ ئەو کەنیزە بىنە. منىش چووم کەنیزە کەم هینا. کەنیزە کە گورانىيە کى بۆ چىرى. کەيفى پنى سەاز بوو. دواى ئەوہ بە کەنیزە کەى گوت: 'هەموو پىنچ شەممە يە ک وەرە لای من. 'ئىنجا پەنجاھەزار درەمىشى دا بە کەنیزە کە.'

چىرۆكى بە کەمى ئەو بىنداران

"يە کى دىکە لەو چىرۆکانە ئەو يە کە عوتبا' گىراوئىتەوہ: 'رۆژىک لە گەل تا قەمىک لە ئەدبىيان دانىشتبووم، باسى خەلکى جۇراو جۇرمان دەکرد. وا بوو باس گەيشتە باسى ئەو بىنداران. ھەر کام لە ئىمە شتىکمان دەگىراوہ و قسە يە کمان دەکرد. لە نىو ئەو خەلکە دا کابرا يە ک دانىشتبوو متەقى لى نەدەھات. ھەتا لە کۆتايىدا گوتى: 'راو سەتن، شتىکتان بۆ بگىر مەوہ کە قەت شتى وا خوشتان نە بىستىن. 'گوتم: 'دەى بۆمان بگىر مەوہ. 'کابرا گوتى: 'کچىک بوو، کورپىکى خوش دەو يىست و ئىمە نەماندەزانى. ئەو کورپەش قونىيەى کچى ئەبوو عوبە ي دەى خوزاعى خوش دەو يىست. قونىيەش کچە کەى منى خوش دەو يىست. رۆژىک لە رۆژان لە کۆرپىکدا بووم ئەو کورپەش لەوئى بوو. "

لێرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەو يىش کۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆکە کەى ھەلگرت بۆ شەو يکى دىکە.

١. رەنگە ئەبوونەسەر موحەممەد عوتبا (٤٢٧ يا ٤٣١-٣٥٠ ک.). بىت کە مېژوونووسىکى سەردەمى سەلجوقى و غەزەنەوييەکانە و نووسەرى کتیبى "تأريخ اليميني" يە. (و. ف)

که شهوی چوارسه د و هونم هاتوه

گوتی: "خاوه نَشکۆ، ئه و پیاوه گنراویه ته وه: 'ئه و لاوهش له و کۆره دا بوو. قونیه ئه و شیعره ی خوینده وه:

گه ر ئه وینداری، بزانه یه که م مه رجی ئه وین
ده ست ه لگرتنه له مال و گیان و له خوشی ژین

"ئه و لاوه به کیزه ی گوت: 'خاتون، ریم دده ی بمرم؟' قونیه له پشت په رده وه وه لامی داوه، گه ر ئه وینداری بمره. ئه و گه نجه سه ری وه بالنجیک کرد و چاوی لیک نا. کاتیک سه ری باده گه یشته وه، بزاتیان هه ستی باده که ی وه رگری، که چی سه یریان کرد مردووه. "ئیدی کۆری شادیمان شیوا و بوو به شین و شه پۆر و لیمان تیک چوو. کاتیک بلاوه مان کرد و من چوومه وه مالی، لییان پرسیم بۆ درهنگ چوومه وه. منیش ئه و بوو داوه م بۆ گنراوه. ناگام لئ بوو که چه که م هه ستا چوو ده ری، دوا ی ئیستیک به دوایدا چووین سه یرمان کرد، ریک وه ک کۆره سه ری وه بالنجیک کردووه. که شانیمان بزوات و یستمان بزانی بۆ وای کردووه، ته ماشامان کرد که چه که م گیانی ده رچوو. به یانی ته رمه که یمان برد و ناشتمان. له رینگه که ده گه راینه وه، تووشی ته رمیکی دیکه بووین. که پرس یارمان کرد، گوتیان: 'ئه وه ته رمی قونیه یه. کاتیک هه والی مه رگی ئه و که چه ی توی بیستووه، ئه ویش له وئ سه ری وه بالنجیک کردووه و گیانی ده رچوو. ئیدی ئه و سی ته رمه مان له رۆژیکدا ناشت. ئه وه یه کیک له سه یروسه مه ره ترین چیرۆکه ئه وینداریه کانه.'

چیرۆکی دووه می ئه وینداران

"چیرۆکیکی دیکه ده گنرینه وه ئه ویش ئه وه یه، قاسمی کۆری عوده ی له زمان پیاویکی تۆرهمه ی ته میمه وه ده گنریته وه که گوتوویه تی: 'رۆژیک هه ستام چوومه ده ری له شتیک ده گه رام، رۆیشتم هه تا گه یشتمه ئاوه کانی هۆزی تۆرهمه ی ته ی. له وئ دوو بنه ماله ی لئ بوو له یه ک نیزیک بوون. سه رنجم دانئ، یه کیک له بنه ماله کان کورپکیان بئ بوو کز و لاواز و وشک هه لگه ابوو، خه ریک بوو ئه وه شیعره ی ده گوته وه:

ئازیزم دنیا رۆژیکه ————— ک و دووان بئ،
ده بی تا که نگی دل چاوه پروان بئ؟
ئیسـتا هیلاکم، گه ر زو و نه گه یه ی

مهگر ديمدارمان له قيامت بئ

” نهو بنه ماله يه ديكه ش كچيكيان له گهل بوو. كچه كه گوڼي له دهنكي نهو لاره بوو، تاوړي لئ داوه و ههستا بچئ بؤ لاي. كه چي خزم و كه سي پيشيان گرت و نه يانه پيشت. كوره زاني كچه به زور ديهوئ بئ بؤ لاي، نه ميش ههستا بچئ بؤ لاي كچه. كه سوكاره كه ي نه ميش پيشيان گرت و نه يانه پيشت بچئ. وا بوو له ههردوو لا بوو به بگره و به رده و خو راپسكان. ههتا وا بوو به هه ر جوړيك بوو توانيان خويان به گه يه ننه يه ك. هه ر كه گه يشته يه ك، له به رچاوي بنه ماله كانيان باوه شيان پيكدا گرت و هه ر له وئ به لادا هاتن و گيانيان ده رچوو.“

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي نه مشه ويش كوټايي بئ هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بؤ شه ويكي ديكه.

که شوی چوارسه و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئەو کچ و کورە لەجێوه مردن. ئینجا پێشسپیهک لەنیو خێوهتهکان هاته دهڕی و چوو له سهريان راوهستا و دهستی کرد به گریان و گوتی: 'خودا لیتان خوش بێ! ههچهند لهم دنیایه پێک نهگه‌یشتن، بهلام له مردندا په‌کتان گرتوه. ئیدی ئەو کابرایه‌ فه‌رمانی دا شو‌ردیان و کفنیان تێوه‌ پێچان و هه‌ردووکیانی له‌ گۆرێکدا ناشت. ته‌واوی ژن و پیاوی ئەو دوو بنه‌ماله‌یه‌ له‌ خۆیان ده‌دا و شین و رو‌یان بۆ ده‌کردن. له‌و پێش‌سپیه‌م پرس‌ی: 'ئه‌وانه‌ کین.' گوتی: 'ئه‌وه‌یان کچی منه‌ و ئه‌وه‌ش کۆری برامه‌. نه‌مانزنی خو‌شه‌یستیه‌که‌یان گه‌یشتووه‌ته‌ ئه‌و ئاسته‌ی که‌ تو‌ دیتت.' گوتم: 'باشه‌ مال ئاوه‌دان، بۆ لیکت ماره‌ نه‌ده‌کردن؟' کابرا گوتی: 'له‌به‌ر ئابرووچوون و قسه‌ی خه‌لك. ئه‌وه‌ تووشی ئابرووچوونیکي دیکه‌ بووم.'

چیرۆکی سێیه‌می ئه‌وینداران

"چیرۆکی دیکه‌ ده‌گێرته‌وه‌، ئه‌بوولعه‌باس مووبه‌رپه‌دا گوتویه‌تی: 'من له‌گه‌ل تاقمیک هه‌لوێسه‌مان گرت و به‌ 'دیری هه‌رقل'—دا رو‌یشتین. له‌وێ لاما‌ن دا و چوینه‌ بن سینه‌ره‌که‌ی. پیاویک هاته‌ لاما‌ن و گوتی: 'ئه‌و دیره‌ شیتی تێدایه‌، له‌نیو ئەو شیتانه‌دا پیاویکی تێدایه‌ زۆر ماقوولانه‌ قسه‌ ده‌کا. ئه‌گه‌ر تو‌ ببینی، پێت سه‌یر ده‌بێ.' ئیدی ئیمه‌ هه‌موومان هه‌ستاین چوینه‌ دیره‌که‌وه‌. پیاوه‌که‌مان دیت دانیشتیوو سه‌ری کردبووه‌وه‌. ئیمه‌ سلاومان لێ کرد و ئه‌ویش وه‌لامی سلاوه‌که‌ی دایه‌وه‌، به‌لام چاری لێ نه‌کردین. ئەو کابرایه‌ گوتی: 'شیعری بۆ بلێن، چون به‌ بیستنی شیعر وه‌ قسه‌ دێ.' خیرا من ئەو به‌یتم خوینده‌وه‌:

کەس نییه‌ له‌ دنیا‌دا له‌ ده‌ی کلۆلم بگا
هه‌ر ده‌لێن حا‌لی نابن، شیته‌ جا کوا تێده‌گا
شیتی فامینم ئه‌من، هه‌لرێژه ده‌ردی دلت
ده‌با هاواری خه‌مت به‌ گوێچکه‌ی دلم را‌کا

"که گوتی له‌و شیعره‌ی من بوو، ئاو‌ری لێ دامه‌وه‌ و ئەو دوو به‌یته‌ی خوینده‌وه‌:

١. شاعیر و نووسه‌ری عه‌ره‌ب (٢١٠-٢٨٥ ک.) و خه‌لكی به‌سه‌ریه‌یه‌. به‌ هۆی کتییی "الكامل في اللغة" وه‌ ناوبانگی په‌یدا کردوه‌.

توش وهکوو من سهرگردانی و دهراویکی پروون شک نابهیت
 نییه گوئییهک تیتبگات و سیلهی چاویک بهدی ناکهیت
 ههناوم پر له زووخاوه و چی خوشییه بهدی ناکه
 خوری بهختم ئاوا بووه، بهو نووتهکه پروو له کوئی کهم

”دوای ئهوه گوئی: ‘ئهری پیتان چون بوو؟’ ئیمه گوتمان: ‘هر بژییت. زور جوان
 بوو.’ بهردیک لهوی بوو، دهستی برد و ههلیگرت. ئیمه پیمان وا بوو، له ئیمهی ههلهکه.
 خیرا ههلاتین. سهیرمان کرد به بهردهکه له سینگی خوی دها و دهلی: ‘لیم مهترسن و
 ههلمهین. لیم وهرنه پیشی و کهمیک گوئی له شیعرهکانم بگرن.’ ئیمه چووینهوه پیشی. ئه
 شیعرهی بۆ گوتین:

دلَم کهیلی جهفای قــــــــــــین و رق و قاره
 به دهست بهدکار و شوُفاران ژیان تاره
 له تاری خــــــــــــوشهویستانم نهماوم من
 به دهست ئەم ژیهــــــــــــنه تال و پر له ئازاره

”دوای ئهوه پرووی له من کرد و گوئی: ‘ئهری تو دهزانی خوشهویستان چیان لی
 هات؟’ گوتم: ‘بهلی، ئهوان مردن و رهزگاریان بوو، ههسانهوه.’ له ریوه پهنگی گۆرا و
 ههستایهوه و گوئی: ‘ئهوه تو چونت زانی مردوون؟!’ گوتم: ‘ئهگه ئهوان مابان، ئاوا
 پشتیان له تو نهدهکرد و دههاتن به لاتهوه.’ ئیدی ئه و شیتته گوئی: ‘به خودا تو راست
 دهکهی. که وایه منیش له دوای ئهوان ناتوانم بژیم.’ له ریوه سهرتاپا لهشی دهستی کرد به
 لهرزین و کهوته سهر زهوی. ئیمه خیرا گهیشتیینه سهری و سهیرمان کرد مردووه. ههموو
 واقمان و پر ما. زورمان خهه بوو. هیچ نهدهکرا، شوردمان و کفنمان کرد و ناشتمان.’ “

لیرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کوتایی پین هات و شههرزاد دریزه
 چیرۆکهکی ههلیگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی چوارسه و نویم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، مووبه پرده گیراویه ته وه: 'دوای ئه وه که پامه وه بۆ به غذا و چومه لای خلیفه موته وه ککیل. به چاومدا زانی گریاوم. گوتی: 'ئه وه بۆ ئاواي؟' منیش شته که م بۆ گیراوه. خلیفه گوتی: 'تو بۆ ئه و کارهت کرد؟ به خودا ئه گهر نه مدیتبایه ئاوا بۆی نارحه تی، هر ئیستا به تۆله ی ئه و ده مکوشتی.'"

به سه رهاتی ئه وینداری پاک

"به سه رهاتیکی دیکه هه یه، ئه ویش ئاوايه، ده گیرنه وه ئه بووبه کری کوری محه ممه دی ئه نباری گیراوییه ته وه: 'له یه کتیک له گه شته کاندای له ئه نبار چومه ده ری و به ره و عه موورییه رۆیشتم. پێش ئه وه ی بگه مه عه موورییه، لامان دا گوندیک و له په نا دیری ئه نوار خستمان. سه رقه شه ی دیره که هات بۆ لام. ناوی عه بدولمه سیح بوو. منی برده ژوروی. ته ماشام کرد چل دانه ته رکه دنیا ی لئ بوو. ئه و شه وه میواندارییه کی باشیان کردم. که رۆژ بووه وه، هه ستام به جیم هینستن.

"ئه و ته رکه دنیا یانه ئه وه منده به دلوه خودایان ده په رست تا ئیستا شتی ئاوام نه دیتبوو. دوای ئه وه چووینه عه موورییه و کاره که مان جینه چی کرد و گه پراینه وه. بۆ سالی دوایی چووم بۆ سه ردانی مه ککه. له و کاته دا که به ده وری که عه دا ده سووراینه وه، عه بدولمه سیح دیت له گه ل پینچ دانه هاویری بوو. کاتیک ته واو ناسیمه وه که ئه وه، چووم بۆ لای و لیم پرسی: 'ئه ری تو عه بدولمه سیحی قه شه نیت؟' گوتی: 'ئیستا من عه بدوللا راغیم.' ئیدی ریشیم ماچ کرد و ده ستم کرد به گریان. پاشان ده ستیم گرت و هاتم بۆ لای حه رهم و پیم گوت: 'پیم بلئ ئه وه چۆنا و چۆن بوو، موسولمان بووی؟' گوتی: 'وه لا هۆکاری موسولمانبووم یه کتیک له شته سه یروسه مه ره کانی رۆژگاره. ئه ویش ئاوا بوو: 'تاقمیک پیاوچاک و موسولمان هاتنه ئه و دینه ی ئیمه که دیره که ی لینه. کورپیکان نارده بوو هه ندیک خوارده مه نی و شت بکری. کورپه له بازار کچیکی مه سیحی ده بینن، نان ده فرۆشی. ئه و کچه یه کتیک له باشترین ئافره ته کانی رۆژگار بوو. کورپه به بیننی، دلی لای خۆی نامینی و ئاشقی ده بین. هه ر له وئ له تاوانی ده که وئ و بیهۆش ده بین. پاش ئیستیک دینه وه سه ر خۆی، ده چینه وه لای هاوړیکانی و بویان ده گیرینه وه. پینشیان ده لئ: 'ئیه برۆن دوای کاری خۆتان که ون. من لیره ده مینمه وه و نایه مه وه.' هاوړیکانی زۆریان سه رکونه کرد و موچیار بیان کرد. به گوینی نه کردن و هه ستا ئه وانی له وئ به جی هینشت و چوو بۆ نیو گوند و له به رده رگای مالی ئه و کچه دانیشت. کچه هات و لئی پرسی: 'پنویستیت به چیه

و چیت دهوئ؟' لاوه که گوتی: 'ناشقی توم و توم دهوئ.' کچه پووی لئ وه رگپرا و پویشست. نهو گه نجه سئ پوژان لهو به رده رگایه دانیشست. نه هیچی خوارد و نه هیچی خوارده وه. هر جار چاریک چاویکی بهو کیژه ده که وت. کچه ی مه سیحیه که زانی له کولی نابیته وه و هه لئاستی بروا، خزم و کهسی لئ ناگادار کرده وه. نه وانیش مندالانیان لئ هان دا به رده بارانی بکن. نه وهنده یان لئ دا ته واوی گیانیان شکاندبوو. کورپه هر له جینی خوی نه بزوت. خه لکی گوند به تما بوون بیکوژن. پیاویکی نهو گونده هاته لای من و لهو بابه ته ی ناگادار کرده وه. من هاتمه ده ری و چوم بۆ لای، سه یرم کرد له سه ر زه وی که وتوه و ته واوی له شی خویناوییه. خوین و شته که یم سپی و خاوینم کرده وه. هه لمگرت و برده دیز و برینه کانیم تیمار کرد. هه تا چوارده پوژان له لای من بوو. کاتیک که میک خوی گرته وه و برینه کانی ساریژ بوونه وه، هه ستا له دیره که چوه ده ری و چوه وه له به رده رگای مالی کچه دانیشته وه. ' ' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شوی چوارسه د و دهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'دوای نهوهی که میک خوی گرتوه و برینهکانی ساریژ بوونهوه، هستا له دیره که چووه دهری و چووهوه له برددهرگای مالی کچه دانیشتهوه. کچه چاوی پنی کهوت، هستا هات بۆ لای و پنی گوت: 'به خودا بهزهیم پیتدا دی. ئیستا نهگه ر بیتوو بیتته سهه دینی ئیمه، نهوه میردت پنی دهکه م.' کورپه گوتی: 'مه عازهللا، من له سهه دینی خۆم لاجم و بیمه سهه دینی کافران!' کچهش گوتی: 'جا نهگه ر وایه ههسته دهستم له کۆل کهوه و لیزه برۆ.' کورپه گوتی: 'خۆ دلم به گویی من ناکا.' ئیدی کچه پشتی تی کرد و رۆیشت. مندالان تیی ئالان و دیسان برددبارانیان کرد. هتا لهوئ کهوت. هه والیان بۆ هینام. هه ر که بیستم، خۆم گه یاندی و مندالم هه لپین و کورپه هه ستاندهوه. سه یرم کرد نهوه له بهر خویهوه هه ر دهلی: 'خودایه گیان! له بهه شت پیکمان بگه یه نه.' ئیدی هه لمگرتوه و بردمهوه بۆ دیز. پیش نهوهی بگاتهوه دیز، گیانی دا. ئیدی بردم له دهرهوهی گوند ناشتم. نیوه شهه و کچه له جیگا که یدا دهست دهکا به هاوار هاوار، به جۆریک تهواوی ئاوی لئ کۆ ده بیتتهوه و ده پرسن: 'چی بووه؟' کیژوله که دهلی: 'ئیستا خه وتیووم، نهوه کورپه موسولمانه هات دهستی گرتم و بردمی بۆ بهه شت. دهرکه وانی بهه شت پیشی پنی گرتم و گوتی: 'بهه شت بۆ کافران هه رامه.' ئیدی من له سهه دهستی نهوه کورپه موسولمان بووم و چوومه بهه شتهوه. نهوهی پرپر بوو له کۆشک و دارستانی وا که نازانم چۆنتان بۆ بگنیمهوه. دوای نهوه کۆشکیکی نیشان دام له زیر و یاقووت چی کرابوو. گوتی: 'نهوه کۆشکه بۆ من و تو ساز کراوه. منیش بهبئ تو ناچمه ناویهوه. پینج شهوی دیکه تو دینه لای من.' ئینجا نهوه کورپه دهستی کینشا و دوو سیوی له داریک کردنهوه و دای به من و گوتی: 'یه گیان بخۆ و نهوهی دیکه راگره هتا سهه رقه شهه دهیبینی.' من یه گیانم خوارد. تا ئیستا شتی نهوهنده خۆشم نه خواردبوو. "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پنی هات و شههرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شوی جوارسه د و یازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، 'نهو که گوتی: 'من سئویکیانم خوارد. تا ئیستا شتی نهو هنده خو شم نه خواردبوو. ئینجا نهو کوربه منی له بههشت هینا ده ری و هینامیه وه مالی. سه یر له وه دا بوو که له خه و رابووم، زارم بۆنی سئوی لی ده هات و سئوه که ی دیکه شم به دهسته وه بوو. نهو سئوه له تاریکیدا وهک نه ستیره ده تروسکاوه. دوا ی نهو خیرا که یان هینا بۆ دیر بۆ لای من. کیژه که خه ونه که ی بۆ گیرامه وه و سئوه که ی پیشان دام. سئویک که له ته وای دنیا دا نمونه یم نه دیبوو. ئیدی دهستم دا چه قویهک و سئوه که م به نه ژماری هاوړیکانم قاش کرد و یه کی قاشیکم دانئ. قهت سئوی نهو هنده به تام و بۆم له ته مه نمدا نه خواردبوو. به دلما هات رهنگه شه یان هاتییته خه ونی نهو که وه بۆ نهو ی له خشته ی به ری و له دینی ده رکا. ئیدی که م له وئ راگرت. نهو که هیچی نه ده خوارد و هیچی شی نه ده خوارد وه. هه تا شه و ی پینجه م دا هات. شه و ی پینجه م هه ستابوو چوو بووه ده ری بۆ سه ر گلکزی کوربه که و خۆی به سه ر گلکزکه یدا دا بوو و له وئ مردبوو.

" 'هیچ کهس به و کاره ی نه زانیبوو، ته نانهت کهس و کاره که شی. که رۆژ بووه وه، دوو پیاوی سۆفی موسولمان هاتنه گوند و دوو سۆفی ژنیسیان له گه ل بوو. به خه لکی ئاوا ییه که یان گوت: 'یه کیک له خۆشه ویستانی خودای مه زن که موسولمانه و له لای ئیوه یه، که چی دوا یی کردوه. ها توو ی بۆ نه سپارده کردنی. خه لک که وتنه پئوشوینی که چه. که چی سه یریان کرد نهو خۆی به سه ر گۆریکدا کیشاوه و مردوه. گوتیان: 'نهو که چی خۆمانه و له سه ر دینی ئیمه یه. ئیمه بۆ خۆشمان به پئی باوه ر و داب و نه ریتی خۆمان ده یینژین.

" 'دوو سۆفییه که گوتیان: 'نهو له، نهو به موسولمانی مردوه و ده بی ئیمه به پئی داب و نه ریتی شه ری موسولمانه تی کفن و دفنی بکه ین. لینیان بووه کیشه و شه روه ه لا. ئینجا یه کیک له سۆفییه کان گوتی: 'ئیمه له خۆرا وا نالین. نیشانه که ی نهو یه که ئیوه چل ته رکه دنیا ی خۆتان له دیر هه یه و بچن بیان هینن. نه گه ر توانیان نهو که چه له سه ر نهو کئله هه لچرن، نهو له دینی خۆتانه. نه گه ر نه یان توانن و ئیمه یه کمان هه لمانگرت وه، نهو له ئیمه یه و موسولمانه. خه لکی ئاوا یی به وه رازی بوون. چوون چل ته رکه دنیا کانیا ن هینا. زۆریان هه ول دا، بۆیان نه بزووت. ئینجا چوون گوریسیان هینا و له نئو قه دیان کرد و به هه موویان کیشایان، دیسان بۆیان نه بزووت. خه لکی ئاوا ییش ها تن بۆ یارمه تیان، دیسانیش بیتاکام بوو و له جی خۆی نه بزووت. هه موویان ماندوو و شه کت بوون و هیچیان بی نه کرا.

" 'ئیدی به دوو سۆفییه موسولمانه که مان گوت: 'نه گه ر راست ده که ن، ئیوه یه کتان

بچن ھەلگىرنەۋە. سۆفىيەكىيان چوۋە پىنشى و ەباكەى خۇى تىۋە پىنچا و ھەلگىرت. ئەشكەوتىك لەۋى بوو، بىرىيە ئەشكەوتەكەۋە. دوو ژنە سۆفىيەكەش چوون شۆردىيان و كفىيان كرد. پاشان دوو سۆفىيە پىاۋەكەش ھاتن، نوپۇزىيان لەسەر كرد و لە پەنا قەبرى كورەكەۋە ناشىيان و گەرانەۋە. ئىمە ھەموومان بە چاۋى خۇمان ئەو شتەمان دى. دۋاى ئەۋە بوخۇمان دانىشتىن و بىرمان لى كىردەۋە و گوتمان: 'خۇ بەلگە لەۋە روون و ئاشكراتر نابى و دىن لەۋە پاكتر و راستتر نابى.' ئىدى من موسولمان بووم. دۋاى منىش تەرکەدنىياكانى دىر و پاشان تەۋاۋى خەلگى گوندىكە موسولمان بوون. ئەۋجار كەسىكىمان نارد بۇ لای خەلگى دوورگە و داۋامان كرد كەسىكى شارەزای دىنى ئىسلاممان بۇ بنىرن ھەتا رىۋوشۋىنى ئىسلامەتىمان فىزىكا. پىاۋىك ھات و داب و نەرىت و رىۋوشۋىنى ئىسلامىيەنى فىزىكىردىن و ئىستا سىپاس بۇ خودا ئىمە لە چاكەكارانىن. " "

چىرۆكى ئەبووعىسا و قورپەتولەين

"يەكى دىكە لەۋ چىرۆكانە لە ەمرى كورپى مەسەعەدەۋە دەگىرنەۋە: ئەبووعىسا كورپى رەشىدى براى مەئموون ئاشقى قورپەتولەينى كەنيزى ھىشام بوو. ئەۋ كەنيزەش ئاشقى ئەۋ بوو. بەلام ئەبووعىسا ئەۋىنەكەى خۇى دەشاردەۋە و لای كەس نەيدەدركاند. زۆرىشى ھەۋل دەدا ئەۋ كەنيزە لە خاۋەنەكەى بىرچى. لە زۆر رىۋە بۇى چوۋ، بى ئاكام بوو. كە زانى بە ھىچ جۆرىك نایفرۇشى و خۇشەۋىستىيەكەى ھەر سەر دەكا و ئارامىيەكەشى لە كەمبى دەدا، رۆژىكىيان دۋاى ئەۋەى مەئموون دەۋرى چۆل بوو و خەلك بىلاۋەپان كرد، ھەستا چوۋە لای و پىنى گوت: 'خەلىفە، ئەگەر دەتەۋى ئازايەتى و دەستودلەبازى ئەۋ خەلكەى دەۋرۋەرت بۇ دەركەۋى و تاقىيان كەيتەۋە، بەبى ئەۋەى ئاگادارىيان كەيتەۋە لىيان ەژۋو كەۋە و مىۋانىيان بە. بەۋ جۆرە بۇت روون دەبىتەۋە كە كى ئازايە و كى خوپىيە. 'ھەلبەت ئەبووعىسا مەبەستى ئەۋە بوو بەۋ كارە بەشكو خۇى بگەيەنئە قورپەتولەين بە جۆرىك بىستىنى. مەئموون لە ەلامى ئەۋ قسەيەى ئەبووعىسادا گوتى: 'ۋەلا خۇ بىرى چاكە. وا دەكەين.' ئىدى فەرمانى دا لۇتكەيەكىيان ھىتا. ئەۋ لۇتكەيە ناۋى تەيار بوو. خەلىفە لەگەل كۆمەلىك لە دەستوپىۋەندەكانى سۋارى لۇتكەكە بوون. يەكەم مال كە چوون، مالى ەمىدى تووسى بوو. لە ناخافل لىنى ەژۋور كەۋتن، سەپرىيان كرد دانىشتۋە. "

لىزەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگىرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د وازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، سهیریان کرد، همیدی تووسی لهسهر هسیریک دانیشتووه. هیندیک دهنگخوش و موسیقار نامیزی موسیقایان به دهستهویه و لهپیشی دانیشتون. ئیدی مهئموون ماوهیهک له لای دانیشت. ئینجا خواردنیا هیتا. لهنیو خواردهکاندا گۆشتی مهلی تیدا نهبوو. همووهر گۆشتی مهر و بز و ناژهلی گهوره بوون. مهئموون ئه و گۆشتانهی پین خوش نهبوو. نهبووعیسا گوتی: 'گهوره، ئیمه له ناكاو هاتووین و خاوهنمال ناگاداری هاتنی جهنابت نهبووه. ههسته با بچین بۆ مالیکی دیکه، بهشکو لهوی شستی به دلی تویان ههبن.' ئیدی خهلیفه و دهستوپوهندهکانی ههستان و پرویان له مالی عهلی کورپی هیشام کرد. عهلی کورپی هیشام بیستییهوه دهچن بۆ مالی ئهوان، بهروهپیریان هات و کړنۆشی بۆ خهلیفه برد و پاشان فهرمووی کردن. بردنییه خوشترین دیوی. کورپیکی بۆ پازاندنهوه تا ئیستا کورپی لهوه پازاوهتر نهديترابوو. عهرز و دیوارهکانی ئه و دیوه هممووی بهردی مهرمهر و روخامی تی گیرابوو. نهخش و وینهی رۆمییان تی خرابوو. فهرش و مافووری بهسرهی و سنديیهی تیدا راخرابوو. دواي ئیستیک مهئموون گوتی: 'برسیمه.' عهلی کورپی هیشام لهرپوه فرمانی دا چهند سفرهیان راخست و لهسهر هه سفرهیهکیش سه د جۆر خواردهمهی جۆراوجۆر داندرآ. کاتیک خهلیفه نانی خوارد، داواي خواردهوهی کرد. عهلی فرمانی دا شهربهتی میوژ بینن. ساقی جوان جوان که هه کام جلوبه رگیکی شکوداریان له بهردا بوو، به جۆریک پراویزی کراسهکان هممووی به داو و دهزووی زیر و زیو نهخشینرابوون، له دهفزی زیرین و زیویندا شهربهتیان گیرآ. مهئموون سهری سوور ما و گوتی: 'نهبوولحهسهن،' عهلی کورپی هیشام ههستا و کړنۆشی برد و لهپیش خهلیفه راههستا و گوتی: 'بهلئ خهلیفه، له خزمهتتدام.' خهلیفه گوتی: 'کورپیکی گۆرانی و ئاوازی خوشمان بۆ ساز که.' عهلی کورپی هیشام گوتی: 'بهسهر چاو.' ئیدی به یهکیک له پیاوهکانی گوت: 'بچووه کهنیزه موسیقار و ئاوازهینهکان بیته.' ئه و کۆیلهیه ماوهیهک دیار نهما. که هاتهوه، ده کۆیلهی لهگهل بوو. یهکی کورسییهکی زیریان پین بوو له سهوچیکی دیوهکه دایاننا. دواي ئهوه ده دانه کهنیزی ژیکهله یهکی تاجیکی زیرینیان بهسهروه بوو، هاتن و لهسهر ئه و کورسییانه دانیشتن. هه ر یهکی به دهنگ و ئاوازیکی تاییهت گورانی خوش خوشیان گوت. مهئموون چاوی به یهکیک له کهنیزهکان کهوت و هاته بهر دلی و گیرۆدهی جوانی و دهلالیهکهی بوو. لئی پرسسی: 'کیزهکه ناوت چیه؟' گوتی: 'گهوره، ناوم شمشاده.' خهلیفه پتی گوت: 'شمشاد، دا سترانیکمان بۆ بچره.' ئیدی کهنیزهکه لهگهل ئاوازیکی خوشدا ئه و شيعرهشی خویندهوه:

به‌هار خـــــــوشه به گوله‌وه به ديبای زهرد و سووره‌وه
دهنگی مه‌ل و هاژه‌ی پووبار بیستی له دور دوره‌وه
خوشه‌ویستت له‌گه‌لدا بن، گوزه‌لت پر له باده بن
چاوکه‌ژالان مه‌ی بگـــــــیژن به ناز و به غورووره‌وه

”مه‌ئموون گوتی: ‘ئافه‌رین، ئەو شیعره‌م زۆر به دل بوو. ئەوه هی کێیه؟’ گوتی: ‘هی مه‌عبه‌ده. مه‌ئموون و ئەبووعیسا و عه‌لی کورێ هیشام پیاڵه‌یان به‌سه‌ره‌وه نا. ئینجا ئەو که‌نیزانه‌ گه‌رانه‌وه و ده‌ که‌نیزی دیکه‌ هاتن که‌ هه‌موویان قوماشی یه‌مانیان له‌ به‌ردا بوو که‌ قه‌راغه‌کانیان به‌ داو و ده‌زویی زێر و زیو نه‌خشیترا بوون. له‌سه‌ر کورس‌ییه‌کان دانیشتن. هه‌ریه‌که‌ی به‌ ده‌نگ و له‌بزیکی خوشه‌وه‌ سترانیان چری. مه‌ئموون سه‌یری کرد یه‌کێک له‌ که‌نیزه‌کان وه‌ک مامزی خوته‌ن ده‌چن. لێ پرسی: ‘که‌نیزه، ناوت چیه‌؟’ گوتی: ‘گه‌وره‌م خه‌لیفه، ناوم ته‌یببه‌یه. خه‌لیفه گوتی: ‘ته‌یببه، دا عوده‌که‌ت هه‌لگره‌ و بۆمان بلی. ته‌یببه ده‌ستی دا عوود و وه‌ک مامز گه‌ردنی هه‌لینا و تینی هه‌لگرد و شیعریکی خوینده‌وه.

مه‌ئموون گوتی: ‘ئافه‌رین.’ “

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چوارسه د و سیزدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'خهلیفه گوتی: 'ته بیبه، ئه و ئاوازه هی کتیه؟' که نیزه گوتی: 'ئه وه ئاوازی ئیبنی سه ریجه. مه ئموون پیا له ی به سه ریبه وه نا و که نیزه کان که رانه وه شوینه که ی خویان. دوا یی ده که نیزی دیکه که کراسی دیبای سووری زیبری رازاوه به دوږ و که وه ریان له به ردا بوو، سه ریشیان ږووت کړدبوو، هاتن و له سه ر کورسیبه کان ږونیشن و گورانی جورا جوړی خوشیان گوت. ئینجا خهلیفه ږووی له یه کیک له که نیزه کان کړد و گوتی: 'که نیزو که، ناوت چییه؟' گوتی: 'که وره م خهلیفه، ناوم فاتینه.' خهلیفه گوتی: 'فاتین، دا شتیکی خوشمان بو بلی.' ئیدی فاتین له گه ل ئاوازی خوش خوش ئه و شیعه ری گوت:

ناشقان دین ————— ن له دوورپا دیارن
ږه ن ————— گیان زهر د و لیتوبه بارن
مه نعیان مه که ن س ————— احیب یارن
به دهردی دل گرفت ————— ارن^۱

" 'خهلیفه گوتی: 'بژی فاتین. ئافه رین. ئه و گورانیبه هی کتیه؟' که نیزه که گوتی: 'قوربان، ئه وه که له ږووره.' ئیدی مه ئموون و ئه بووعیسا و عه لی کورپی هشام پیا له یان به سه ریانه وه نا. که نیزه کان هه ستان ږونیشن. ئینجا ده دانه که نیزی ږووپاک و گه ش وه ژوور که وتن. کراسی ئاوریشمینان له به ردا بوو که به داو و ده زووی زیږ دوورابوون. ږه راویزه کانینان به که وه ر رازابووه وه. هاتن و له سه ر کورسیبه کان دانیشن و به دهنگیکی خوش ده ستیان کړد به گورانیگوتن. مه ئموون چاوی له یه کیک له که نیزه کان کړد که وه ک داری سه لو وا بوو، گوتی: 'که نیزه، ناوت چییه؟' گوتی: 'خهلیفه، ناوم ږه شایه.' خهلیفه گوتی: 'ږه شا، دا تنی چریکینه و گورانیبه کمان بو بلی.' ئه و که نیزه ږیک وه ک ئاسک چاویکی له و به روبه ری کړد و دهستی ږی کړد. ئه و شیعه ری به گورانیبه وه گوت:

دایمه له شه ږولاندایه ناشقان دلینان وه ک دهریایه
هه ست و سوژ قه راریان ده با، دلینان دایمه له کولندایه
خ ————— وایه ئارامیان ږی بده ی، سوکتایي بخریه دلینان
ناشقی ————— هی هه ژار چی لیت ده وی، له بوی بیتیه ږه دایه

۱. لیزه دا منیش که له ږووری کوردم داناه که ماموستا هه سن زیره ک به گورانی ده یلی.

”مەئموون پىنى گوت: ’ئافەرىن، بژىت. يەكى دىشمان بۇ بلى.‘ كەنيزە ھەستا و كرنۆشى
برد و ئەو بەيتەشى گوت:

مردووى دەستى بىندەسەلاتىم، ئەگىنا
ھەرچى ئاۋاتى ئاشقان بوو و دەيم دىنا

”مەئموون بەو بەيتە لە پادەبەدەر خۇشحال بوو. كەنيزەكە كاتىك زانى خەلىفە زۆرى
كەيف پىن كرد. گەراۋە سەر ئەو بەيتە. دواى ئەو مەئموون گوتى: ’لۇتەكە كە بىنن.‘ وىستى
سوار بىن بگەرپتەو. عەلى كورپى ھىشام ھەستا و گوتى: ’خەلىفە، كەنيزىكى دىكەم ھەيە،
بە دەھەزار دىنارم كرىو. ئەمن ئەوم زۆر پىن جوانە. پىنم خۇشە پىشانىتى بدەم، ئەگەر بە
دلت بوو بە قەرەۋاشى قەبوولى بفرمووى.‘ خەلىفە فرمووى: ’بىھىتن.‘ گورج كەنيزىكىيان
ھىنا وەك خەلقى سەلو، چاۋ مەست و برۆ كەۋانى. تاجىكى بەسەرەو بوو لە زىر و
گەوھەر چى كرابوو. لەژىر تاجەكەيەو قوماشىكى پىو بوو بە ياقووتى زەرد ئەو بەيتەي
لەسەر نووسرايوو:

دەلال و شۆخ و شەنـــــــــــــــــگان بە چاۋى تر بىينە
قژى رەشى وەك مىسك و لەنجەي كۆتر بىينە
تـــــــــــــــــو نازانى چ تامە ماچى ئەو لىنوھ شىرنەي
گەر دەتەۋى بزانـــــــــــــــــى، دەبى گىانت فىداي كەي

”ئەو كەنيزە بە لەنجەۋلارىكەو ھات. وەك كەو دەرۆيشت و دلى پىر و لاۋى گىرۋدە
دەكرد. ھات و لەسەر كورسىيەكە دانىشت.‘ “

لىرەدا بوو، ماۋەي چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەي
چىرۆكەكەي ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د و چواره دهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، ئه و 'کیزه بالا سهلوه له سهه کورسییه که دانیشته. که مهئموون چاوی پیی کهوت، سهری له و هموو جوانی و دهلالیهی سووړ ما. ئه بووعیسا کهوته دلکهوته و پهنگی زهرد هه لکه پرا و حالی تیک چوو. خهلیفه به ئه بووعیسا گوت: 'ئه وه بز ئارا پهنگت تیک چوو؟' ئه بووعیسا گوتی: 'خهلیفه، نه خو شوم؛ جار جار ئاوام لئ دهکا.' خهلیفه گوتی: 'مه گه تۆ له پیتشدا ئه و که نیزه ده ناسی؟' ئه بووعیسا گوتی: 'به لئ، گه وره. خهلیفه، کهس هیه هه تاو نه ناسی؟' مهئموون گوتی: 'که نیزه که، ناوت چیه؟' که نیزه گوتی: 'نیوی من قورپه تولعهینه.' خهلیفه گوتی: 'قورپه تولعهین، دا گورانییه کمان بز بلئ.' قورپه تولعهین له پتوه ئه و شیعره ی بۆ گوت:

دهرویش و شــــخیخ و مه لا چۆن نه چن به لاپیدا
کاتیک ببین شــــخیخ به ناز ده روا به پيدا
یا غه مزه ی چاوه کانی دلــــسی په ستیان سست دهکا
یا بۆنی میسکی خاوی شیخ و دهرویش مه ست دهکا

" خهلیفه پیی گوت: 'حهک بژی، ئافه رین. ئه و شیعرهت زۆر خوش بوو.' که نیزه گوتی: ئه بووعیسا چاوی له که نیزه بریوو و ده گریا. دانیشتوووان زۆریان پی سهیر بوو. ئیدی قورپه تولعهین پووی له خهلیفه کرد و گوتی: 'خهلیفه، پیم ده دهی گورانییه کی دیکه ش بلیم؟' خهلیفه گوتی: 'ئه وهنده ی پیت خوشه بیلئ.' که نیزه ئه و شیعره ی خوینده:

ئه وه ی ئه فــــ.....یندار نه بووبی کوا ئه فین ده زانی چیه؟!
ئه و چــــ.....ووزانی قه دری ئه فین، کاتیکی نازانی چیه؟!
من که ئه فینداری تۆ بووم، قهت ده ست له تۆ هه لئاگرم
تا کوو هه م، دل به دواته وه، جارزبوون چووزانی چیه

" که که نیزه شیعره که ی ته واو کرد، ئه بوو عیسا گوتی: 'خهلیفه ...' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که نهوی چوارسه د و پازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، کاتیک قورپه تولعه‌ک‌ی شیعره‌ک‌ی ته‌او کرد، نه‌بووعیسا گوتی: 'خ‌لیفه، نیمه تا‌ه‌ی‌امان نه‌چ‌ی‌ نا‌ه‌س‌ین‌ه‌وه. پ‌یم ده‌ده‌ی ولامی نه‌و که‌نیزه بده‌مه‌وه؟' خ‌لیفه گوتی: 'چ‌یت پ‌یخ‌وشه بیل‌ی.' ن‌یدی نه‌بووعیسا فرم‌یس‌کی هه‌لوه‌راند و نه‌و ش‌یعره‌ی گوت:

ده‌زانی به‌له‌نجه‌و لارت چ‌ی ده‌ک‌ی له‌ده‌وروبه‌رت؟!
ده‌زانی ت‌یک‌را‌ه‌ز ده‌ک‌ن ب‌گ‌یرن س‌ه‌ریان له‌س‌ه‌رت
س‌ه‌رم س‌ه‌رسامی جوانیته، د‌لم گ‌س‌یرو‌ده‌ی داوت
س‌ه‌رم به‌رده‌بازی ع‌یشق و، د‌لم س‌ه‌رم‌سته له‌تاوت

" نه‌وجار قورپه‌تولعه‌ین ده‌ستی دا‌عوود و به‌ده‌نگ‌یک‌ی هه‌س‌ت‌بزوی‌ن نه‌و ش‌یعره‌ی خو‌ینده‌وه:

نه‌گ‌ه‌ر جوانم، نه‌گ‌ه‌ر ش‌وخ‌م، تا‌وان‌یک‌م نه‌کردوه
د‌لی نه‌ف‌ینداری ن‌یوه‌م به‌ده‌ه‌و ب‌ند نه‌کردوه

" نه‌بووعیسا ت‌یر گ‌ریا و پاشان س‌ه‌ری به‌ره‌و قورپه‌تولعه‌ین وه‌رس‌و‌پ‌راند و ناه‌یک‌ی هه‌ل‌ک‌یشا و نه‌و چ‌ه‌ند به‌یته‌شی گوت:

خودا هاوار ب‌س‌ی‌نارامم، ب‌و نه‌و د‌لم نارامی‌ه‌ک‌!
ن‌و‌قره‌ی نه‌ماوه نه‌و د‌له‌ پ‌ه‌ریش‌سانه‌م نارامی‌ه‌ک‌
ت‌که‌ت‌که‌ ده‌ت‌و‌یته‌وه م‌ومی جه‌سته‌م به‌ت‌ینی ع‌ه‌ش‌ق
مالی ع‌ه‌ش‌ق ب‌ش‌ین‌وی‌ی وا کردمی دوو‌ک‌ه‌ل چ‌ووم ب‌و ته‌ش‌ق

" کاتیک نه‌بووعیسا ش‌یعره‌ک‌ی ته‌او کرد، ع‌ه‌لی ک‌و‌پی ه‌یشام هه‌ستا و ده‌ستی نه‌بووعیسای پ‌امووسی و پ‌یی گوت: 'گ‌ه‌وره‌م، خودای ته‌ع‌الا د‌وعا و س‌ک‌الای ق‌ه‌بوول کردی. ت‌و نه‌و که‌نیزه به‌ته‌واوی ز‌یر و ز‌یو و ج‌ل‌وبه‌رگ‌ییه‌وه به‌ره‌ ب‌وخ‌وت. به‌و مه‌رجه‌ی خ‌لیفه چ‌اوی له‌دووی نه‌ب‌ی.' خ‌لیفه گوتی: 'نه‌گ‌ه‌ر نیمه ش‌ت‌یک‌یش‌مان له‌بابه‌ت نه‌و که‌نیزه له‌د‌ل‌دا بی، دیسانیش هه‌ر ب‌و نه‌بووعیسای به‌پ‌ت‌ویستر ده‌زانین و به‌مالی نه‌وی ده‌زانین.' ن‌یدی مه‌ن‌موونه‌رپ‌ه‌ش‌ید هه‌ستا س‌واری ل‌وت‌که‌که‌ بوو. نه‌بووعیسا ش‌ قورپه‌تولعه‌ینی به‌

قسمت بوو. به دلتي خوش و كهيفي سازهوه كهراوه مالي.

چيروكي ئەمين و كهنيژوك

"يهكي ديكه لهو چيروكانه، چيروكي ئەمين و كهنيژيكه. دهگيرنهوه ئەميني براي مهئموون دهچي بۆ مالي مامي كه ئيبراهيمي كورپي مهديه. لهوي كهنيژيكي جوان دهبييني عوود لي دهدا. دلي دهگري و خوي پي راناگيري و به مامي دهلي. ئيبراهيميش كهنيژه به جلوبهركي گرانبايي و زيتر و جواهراتيكي زوره بۆ دهنيژيته مالي. ئەمين كه كهنيژه دهبييني، پني وا دهبي مامي ئەو كارهي لهگهله كردووه و له بهرچاوي كهوتووه، بۆيه بۆي ناردووه. ههه بۆيه ئەو دياربانهي لهگهلي ناردبوو، گل داوه و كهنيژهي ناردووه. ئەمين تنيگهيشته بۆ واي كردووه. كراسيكي ئاوريشميني له بهر كرد و به زيپي سوور له داويني كچه ئەو دوو بهيتهي نووسي:

خهزينهيهكي شهقل نهش—————كاوه
به دلتي—————كي پاك بۆ تۆم داناوه
رهش بي رووم ئەگهه لهوه زياتر بي
ن—————اردم تا بلين پياوهتي ماوه

"ديسان ناردببوه بۆ ئەمين. كاتيكي كهنيژه چوهوه بۆ لاي ئەمين، چاويكي لي كرد و ئەو نووسراوهيهي لهسهه داويني ديت و خويندببوهوه. خوي پي رانهگيرا ..."

ليزهه دا بوو، ماوهي چيروكي ئەمشهويش كوتايي پي هات و شههرزاد دريژهي چيروكههه ههگرت بۆ شهويكي ديكه.

که شهوی چوارسه د و نازدهیم هاته وه

گوته: "خاوه نشکو، خوی پی رانه گیرا و بانگی کرده لای خوی. کوشکیکی تایبته تی بۆ چی کرد. سپاسی چاکه ی مامیشی کرد و دهسه لاتی ولاتی 'ره ی' ی دا به مامه ئیبراهیمی.

چیرۆکی کاریگه ری شیعر

"دهگیرنه وه نه و کاته ی مه توه ککیل نه خوش بوو، خه لک له هه موو لایه که وه دیاری و سه وقاتیان بۆ ده نارد. به تحی کور ی خاقان که نیزیکی زور جوانی وه ک دیاری بۆ نارد. له گه ل که نینه که ش ده فریکی بلووری سووری مه یخواردنه وه ی بۆ نارد بوو که به خه تیکی ره ش نه و دوو به یته ی له سه ر نووسرابوو:

بخۆوه باده، شه رم و سه رشۆری لا ده با
هه لـــــــــــــــــیده پیاله، فیز و لووتبه رزی لا ده با
بیخۆوه باده، ده رمانی هه زار ده ردا نه
خۆبه زۆر زانی و خه لکه به که مزانی لا ده با

"له و جه نگیه دا که که نینه یان هینا لای خه لیفه، یۆحه ننا ی نۆژدار له کن خه لیفه بوو. که نه و دوو به یته ی دیت، بزه یه کی هاتی و گوته: 'خه لیفه، به خودا کور ی خاقانه بۆ چاک کردنه وه ی تو له من شاره زاتره. وا چاکه خه لیفه سه ر پینچی قسه که ی نه که ی. به پینی ناوه رۆکی به یته کان ده واکان به کار به یته، له ماوه یه کی که مدا چاک ده بیته وه.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه و هه‌نده‌یم هاته‌وه

چیرۆکی پیریژنی قاری^۱

”ئه‌بوو سوهد گنراوییه‌ته‌وه: ‘رۆژیکیان به‌ ریکه‌وت له‌گه‌ل هه‌ندیک له‌ هاو‌پنیانم چووینه باخیک میوه‌ بکړین. له‌ نیوه‌راستی باخه‌که‌ پیریژنیکمان دیت زۆر خوینشیرین و له‌به‌ردلان بوو. به‌لام سه‌ری هه‌موو سه‌پی ببوو. خه‌ریک بوو به‌ شانیه‌کی عاچ دایدیئا. ئیمه‌ له‌ لای راه‌ستاین. که‌چی ئه‌ سه‌ری دانه‌پۆشی. من گوتم: ‘قاری’^۲، ئه‌گه‌ر تو سه‌رت ره‌نگ که‌یه‌وه ره‌ش ده‌بیته‌وه و له‌ هه‌موو که‌چیک جوانتر ده‌بیه‌وه.‘ قاری سه‌ری وه‌رسوو‌راند و چاویکی لێ کردم و ئه‌و به‌یته‌ی بۆ گوتم:

زستانی پیریـــم له‌ سه‌ر بوو، کۆچی کرد تافی لاویم
کاتی توبیه‌ و به‌ سه‌رچوو خوشی و ده‌رفه‌تی لاویم

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مه‌ش‌ه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌ه‌رزاد دریزه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

۱. قاری: پیریژنیکی ته‌واو له‌ په‌لویو که‌وته و داماو.

۲. قاری: پیره‌ژن.

که شهوی چوارسه و ههژدهههه هاتهوه

چیرۆکی مونسى كه نيز

گوته: "خاوهنشكو، دهگيرنهوه كه نيزيكيان به ناوى مونس هينا بۆ عهلى كورپى موحه ممهدى كورپى عه بدوللا كورپى تاهير تا بيكرئ. عهلى كورپى موحه ممهدى لئى پرسى: 'كه نيزه، ناوت چيه؟' كه نيزه گوته: 'خودا ميرم سه ره برز كا، ناوم مونسه.' عهلى كورپى موحه ممهدى ماوههك سهرى داخست و دوايى سهرى هه لينا و ئه و به يتهى خويندهوه:

دلئىكى ناسكم ههيه دهپياريزم وهكوو چـــــــاوم
گه ر بيتوو توش بپياريزى دهيدهم به تو هه تا ماوم

"كه نيزهش گوته: 'ميرم:

ئو دلهى وا بهزه تـــــــييدا گول دهكا
خوشه ويس تيش له ناويا گه شه دهكا

"عهلى كورپى موحه ممهدى هه لسوكهوت و گه وره يى و زانايى ئه و كه نيزه يى به لاوه سهير بوو. به ههفتاهه زار درهم كرى و مندالئيكيشى لئى بوو كه عه بدوللايى كورپى موحه ممهدى خاوهنى كتىبى 'مه ناسير' بوو.

چيرۆكى وتوويزى ژنان

گوته: "خاوهنشكو، ئه بولعه ينا گيراييه تهوه: 'دوو ژن هاوسيمان بوون. يه كيان هه ر پياوانى خوش نه ده ويست و ئه وى ديكه شيان له گه ل پياوان خهريكى دلدارى بوو. شه ويك له شه وان هاتبوونه سه ربانى مالى يه كيان كه له مالى ئيمه نزيك بوو. ئه وان نه يانده زانى كه منيش له سه ر بانم و ئاگام لئيانه. پئكه وه ده ستيان كرد به قسه كردن. ئه و ژنه ي پياوى خوش نه ده ويست گوته: 'ئه رى خوشكى پياوان كه ده يانه وئى تو ماچ بگه ن، سمئيليان به ر لئو و دموچاوت ده كه وئ، چون تا قهت دئنى ئه و زبرى و تيزييه ي قه ببول بگه ي؟' ژنه كه ي ديكه يان گوته: 'ئاخر نه تبيستوه ده لئى: 'جوانى دار به گه لاكانيه وهيه.' ريشى پياو له جياتى سه رويسكييه تى. خودا له ئاسمان مه لائيكه ي دروست كردوه كه به رده وام ده لئى سپاس بۆ ئه و خودايه ي كه پياوى به ردينه وه و ژنى به بسكه وه خولقاندوه. ئه گه ر ردينى

پياوان له جني سهروزولفي ژنان بايه، شتهكه تاوا ريك دهرنه دهكهوت. هر بويه يهك-دوو
جاره و نيتړ خووي پي دهگري و نهك هر پي وهرهز نابي، كه يفيشي پي دهكهي. " "
ليردها بوو، ماوهي چيروكي نه مشه وپش كوتايي پي هات و شه هرزاد دريژهي
چيروكه كه ي هلگرت بو شه ويكي ديكه.

که شهوی جوارسه د و نۆزده بیه م هاته وه

چیرۆکی عهلی میسری

گوته: "خاوه نیشکو، چیرۆکیکی دیکه دهگیرنه وه که له شاری میسر پیاویکی بازرگان هه بوو، مالیکی زوری هه له باخ و مەزرا و زیر و گه وهه و ئازهلێ یه کسم و دووسم هه بوو. پیاو دهگوت حهسه نی گه وهه رفروشی به غدایی. خودا کورپکی جوانچاکی دایه. ناویان نا عهلی میسری. قورئان و زانستهکانی دیکه ی فیر کرد. له زانستدا له لووتکه دا بوو. له ژیر سیبهری باوکیدا دهستی کرد به بازرگانی. باوکی نهخۆش کهوت. وا بوو نهخۆشیه که ی وای لێ پیس کرد، ترسی مردنی ری نیشته. بانگی عهلی کورپ کرد و پنی گوت: 'کورپ، دنیا دهبریته وه و دواوژ هه تاهه تاییه. هه موو کهس ئه و ریگه یه ی له به ره و ده بی پوژیک بمری. ئیستا وا دیاره من کاتی مردنم هاتوو و دهمه وی ئاموژگاریه کت بکه م. ئه گه به قسه ی من بکه ی، ئه وه هه میشه به خته وه و حه ساوه ده بی. ئه گه ئاموژگاریه که شم پشت گوئ بکه ی، ئه وه تووشی سه ختی و کویره وه ری ده بی و قهت قهت ناحه سینته وه و تووشی په شیمانی ده بی.' عهلی میسری گوته: 'بابه، جا من چۆن به قسه ی تو ناکه م و پاس پارده ی تو به چی ناهینم، له کاتی که ئه وه له سه ر شانم فه رزه؟! ' گه وهه رفروش گوته: 'پۆله، من مالیکی زورم بو وه سه ریه ک ناوی. ئه گه ر بته وی پوژی پینچ سه د دیناریش خه رج بکه ی، هینشتا که م ناهینی، به لام پۆله دووری له خراپه بکه و ئه و شتانه ی خودا له سه ر شانی فه رز کردووی به جینان بینه. ئه وه خودا و پینغه مبه ر مه که بیان لێ کردوه، دووری لێ بکه. شوین کاری چاک بکه وه. له گه ل که سانی باش هه لسه و کهوت بکه. له هاو نیشینی و هاو رینی ته که سانی شه په نگیز و فیتنه گیر دووری بکه. به به زه بی و میهره بانیه وه بپوانه ئه و که سانه ی ده ستت به سه ریاندا ده روا، وه ک ژن و مندال و که نیز و کوپله و ئه وانه، به تاییه ت ژنه که ت که له بنه ماله یه کی به ریزه و ئیستا لیت دوو گیانه — به شکو خودا مندالیکی چاکت بداتی.'

"به گشتی ئه و کابرایه یه رده وام ئاموژگاری ده کرد و ده گریا و ده یگوت: 'له خودا ده پاریمه وه که له هه ر خراپه یه ک بتپاریزی و خیرت بینیته ری.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و بیستم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، دواى ئه وه کوربه زور گریا، گوتی: 'بابه، توخودا به سه دلم توقی. هر دهلی به ته مای مالاوایی و کۆچی. گه وه ره فروش گوتی: 'وايه کورم. من خوم باشتر ده زانم. ته مهنیکی وام نه ماوه و پاسپارده کانم له گوتی بگره و له بیریان مه که. دواى ئه وه دهستی کرد به نزا و پارانه وه و تۆبه و شایه دومان هینان تا کاتی مردنی هات. بانگی کوربه که ی کرد و گوتی: 'پۆله، وهره پیتشی. کوربه که ی چوو سه ری برده پیتشی. ماچی کرد و ناهیکی هه لکیتشا و گیانی ده رچوو. له و ماله دا بوو به شین و پۆ. هاوپی و شتی کوربه که ی لئی کۆ بوونه وه و باوکیان شۆرد و کفنیان کرد. عه لی خه رجیکی زوری کرد. نه و جار تهرمه که یان برده مزگه وت و نوژیان له سه ر کرد. دواى ئه وه به خاکیان سپارد و قورئانیان له سه ر خویند. پاشان گه رانه وه بۆ ماله وه.

"عه لی گه وه ره فروش هه تا چل پۆزان ماته می راگرت و شینکیزی بۆ کرد. هه موو پۆژی نانی بۆ دها و له ماله وه نه ده چوه ده ره وه و کۆری ماته مینی بۆ وه پۆ ده خست. جگه له پۆزانی هه یینی که بۆ نوژی هه یینی ده چوه ده ره وه و له ویترا ده چوو سه ری کۆری باوکی دها. هه میسه خه ریکی نوژی و خودا په رستی و پارانه وه بوو. ماوه یه کی زور ئاوا گوزه را.

"پۆژیک کوربه بازرگانه کانی هاوپی هاتن له ده رگیان دا و لئی وه ژوور که وتن و سلاویان لئ کرد. لئیان پرسى: 'ئه ری ئه وه به ته مای هه تا که نگی ئاوا له ژووره وه دانیشی و ماته م بگیری؟! ئه گه ر ئاوا له هاوپی و هاوکارانت دا بیری، له کاری بازرگانیه که شت دوور ده که ویته وه!

"به و جۆره ئه وان هه ولیان دا بیبه نه وه بازار و ژیانی ئاسایی ده ست بئ بکاته وه. شه یتانی گلاو یارمه تی دان هه تا چون پئیان خوشه ری بۆ بکیشن."

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بئ هات و شه هرزاد دریشه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شوی چوارسه و بیست و یه کهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، کوربه بازرگانه کان ئهویان برده ده ری و هانیان دا هات و چوی بازار بکاته وه. عهلی میسریش به قسه ی کردن و ره گه لیان که وت. گوتیان: 'سواری هیستره که ت به با بچینه فلانه باخ له وی تو زیك خه م و په ژاره ت له سه ر سووک بئ. 'عهلی میسری سواری هیستره که ی بوو. کویله که شی له گه ل خوی برد و له گه لیان چووه ئه و باخه ی گوتیان. که گه یشته باخه که، یه کیان چوو سووکه خوار دنیکی هیتا بۆ باخ. ئه وه یان خوار و ئیدی هه تا شه و هه ر خه ریکی قسه و باس بوون. پاشان هه ر که سه ی گه پاره مالی خوی و شه و له مالی خویان پوژیان کرده وه. که پوژ بووه وه، براده ره کانی هاتته وه له دوی و بییان گوت: 'هه سته با برۆین بۆ فلانه باخ که زور له وه ی دوینی خوشتر و دلگرت ره. 'عهلی میسری سواری بوو له گه لیان چوو بۆ ئه و باخه ش. که گه یشته باخه که، یه کیان چوو خوار دن و شتی هیتا. باده شی له گه ل هیتا. ئیدی خوار دنه که یان خوار د و پاشان باده یان پیدا کرد. عهلی گوتی: 'ئه وه چیه؟' ئه وان گوتیان: 'ئه وه لابه ری خه م و هینه ری شادییه. 'ئه وه نده یان په سنی باده دا و بییاندا هه لگوت، هه تا نه رمیان کرد و له گه ل ئه وان باده ی خوار ده وه. ئه و پوژه هه تا شه و هه ر خه ریکی خوار دنه وه و سه ما و که یف و ئاهه نگ بوون. دوی ئه وه گه رانه وه بۆ ماله کانیان. به لام عهلی میسری به و باده یه جوړیکی لی هاتبوو.

"کاتیک عهلی ئاوا چووه وه لای خیزانی، ژنه که ی لی پرسی: 'ئه وه چی بووه؟ بۆ ئاوی؟ تیک چووی!' عهلی میسری گوتی: 'ئه مړو له گه ل هاوړیکانم له سه یران و خوشی بووم. هیندیک له کوربه کان باده یان هیتابوو، خوار دمانه وه. ئیدی ئاوام لی هات. "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه و بیست و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، عهلی گوتی: 'باده یان هینابوو، خواردمانهوه و ئاوام لئ هات.'
ژنهکهی گوتی: 'گه ورهه، مه گهر ئاموژگار بیه کهی باوکت له بیر چووته، وا ئه وهی پنی
گوتی دووری لئ بکه، پووت تی کردووه و چووی بادهت خواردووه ته وه و له گهل هاو پنی
ههرزه گه راوی؟! عهلی میسری گوتی: 'ئه وانه کوپه بازرگانن. من له گهل ئه وان بگه پیم
زه ره ر ناکه م.'

"کورتی کهینه وه، عهلی ماوهیه کی زور ئاوا له گهل ئه و کوپانه گه را و هر پوژهی
ده چوونه شوینیک و له وی خه ریکی ئه و به زمانه ده بوون. هه تا پوژیک گوتیان: 'ئیدی ئیته
نۆره ی خۆمان کرد و له مه و به دا نۆره ی تۆیه میوانداریمان بکه یته.' عهلی میسری گوتی:
'به سه ر سه ر و به سه ر چاو. به گیان و دل له خزمه تاندام.'

"که پوژ بووه وه، که لوپه لی میواندای هر له خواردن و خواردنه وه و پیدایسته یه کانی
ئاماده کرا. چیتستینه ر و پیتسخزمه ت و شت هه موو نیردران بو باخ. هه تا مانگیکی ره به ق
له وی خه ریکی که یف و خۆشی و شادی و شایی بوون. که مانگه که ته واو بو، حساب و
کتابی خۆی به سه ر کرده وه سه یری کرد مالیکی زوری داناهه. شه یتان فریوی دا و پنی
گوت: 'دیسان باشه. خۆ نه گه ر ئه وه نده ی خه رجت کردووه هر ئاوا برۆیته پیتشه وه
ماله که ت زور که م نابیته وه. هه ول بده چا و چنوک مه به و له خه رچ مه ترسه.' عهلی میسری
ئاوا به رده وام هه تا سه سئ سالان ئه و ماله ی خۆی به با دا و به گوینی ژنه که شی نه کرد.
پاسپارده که ی باوکی له بیر چوو بووه وه. هه تا وای لئ هات زین و زیوی له مالدا نه ما.
ئه و جار که وه ره ر و مرواری و هه رچی هه یبوو فرۆشتی و خه رچی کرد. ئینجا خانوو و
کاروانسه راکانی هه موو فرۆشت. جگه له و ماله ی تیندا ده ژیا. ته نانه ت به ردی مه رمه ر و
پوخامی هه وشه و شته که ی ده ره ینا و فرۆشتی. دوا یه وای لئ هات خانوو که ی تیندا
ده ژیان ئه ویشی فرۆشت و له نیو شار خانوویه کی چکو له ی گرت. له سه ر ئه و هه مووه
گه وره یی و برشته ئاوا ی لئ هات. له خانوویه کی ره ق و ته قدا ته نانه ت بو خواردنی
پوژانه ش دام. بن کوپله و که نین. ژنه که ی پنی گوت: 'من له پوژیکی ئاوا ده ترسام بو یه
هر ده مگوت ئاموژگار بیه که ی باوکت له بیر نه چی و به گوینی بکه. ئیستا ئه و مندالانه چی
بخون؟ هه سه بچوو به لای ئه و هاو ریانه ت به شکو به شی ئه م شه ومان خورادن بده نی.'
عهلی هه ستا چوو بو لایان و له ده رکی هه موویانی دا، وا بوو یارمه تی یان نه دا هه یچ، قسه ی
سووکیشیان پنی گوت. شه و به ده سته ی به تال هاته وه. به ژنه که ی گوت: 'یه ک هاو ریش
یارمه تی نه دام.' ژنه که ی ناچار هه ستا چوو بو لای دراوسیکانیان و داوا ی یارمه تی کرد."

ليزه دا بوو، ماوهی چيروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دريژهی
چيروکه کهی هه لگرت بو شه ويکی ديکه.

که نهوی چوارسه د بیست و سینه هاتهوه

گوټی: "خاوه نشکو، ژنه چوو بۆ ماله هاوسنیکانیان ههتا شتیکیان لئ وهرگری. پنی کهوته مالی ژنیک، نهوی دهناسی. ژنه که نهوی ئاوا دیت، ههستا دهستی گرت و دهستی کرد به گریان. پاشان لینی پرسی: 'نهوه چیت بهسه هاتوه؟' ژنی عهلی میسری تهواو بهسه هاته کهی خوی و عهلی میسری بۆ گیراوه. ژنه گوټی: 'خوت نارحهت مه که. تو هر شتیکت بوئ، من دهنده می.' ژنی عهلی میسری گوټی: 'خودا چاکت بۆ بکا.' ژنه دراوسنیکیان بژیوی مانگیکی دایه. ژنی عهلی میسری توتشکهی لئ وهرگرت و گهراوه. کاتیک میزده کهی نهوهی دیت، دهستی کرد به گریان و لینی پرسی: 'نهوانهت له کوئ هیناون؟' گوټی: 'نهوانه فلانه ژن دایمی و گوتیشی هر شتیکت ویست دهنگ بکه دهنده می.' عهلی میسری که نهو قسهیهی بیست، گوټی: 'جا که وایه نهو که لینه بۆ تو هیه، من ده پۆم بۆ جینه کی دیکه به شکو خودا لهو پۆرزه شیهی رزگارمان بکا و دهرووی رهحهتمان به پرودا بکاتهوه.' ئینجا دلخۆشی ژنه کهی داوه و ههستا منداله کانی ماچ کردن و به گریانهوه وهدر کهوت. بۆ خۆشی نهیده زانی دهبن بچی بۆ کوئ پرو له کوئ دهکا. هر وا به نارحهتی سهری خوی هه لگرت و رۆیشت ههتا که یشته شاری بولاق. لهوئ سهیری کرد نهوه که شتیبهک به رهو شاری دیمیات ده پروا. له نۆ که شتیبه که دا پیاویکی دیت له گه ل باوکی دۆستایه تی هه بوو. سلاوی لئ کرد. کابرا لینی پرسی: 'به ته مای به رهو کوئ بچی؟' عهلی میسری گوټی: 'به ته مام بچمه دیمیات و لهوئ چاویکم به هاوړیکانم کهوئ و بگه پیمه وه.' نهو پیاوه عهلی میسری بردهوه مالی خویان و ریزیکی زوری لئ گرت. توتشهی رینگای بۆ پینچاوه و چهند دیناری زیپیشی دایه و هینایه وه لای نهو که شتیبهی که ده پۆیشت بۆ دیمیات. کاتیک که شتیبه که گه یشته دیمیات، عهلی میسری له که شتیبه که دابه زی. نهیده زانی بۆ کوئ بچی. هر وا به چه په ساوی نهولا و نهولای ده کرد. له پردا به کیک له بازرگانه کان چاوی پنی کهوت. زگی پنی سووتا و له گه ل خوی بردهوه ماله کهی خوی.

"عهلی ماوهیه که لهو ماله دانیشت. پاشان له دلی خۆیدا گوټی: 'ههتا کهی لیره دانیشم؟' ئینجا مالاوایی کرد و له مالی نهو بازرگانه هاته ده ری و چاری به که شتیبهک کهوت، ده چوه شام. سواری نهو که شتیبه بوو. کاتیک که شتی گه یشته که ناره کانی شام، عهلی له که شتیبه که دابه زی و رۆیشت ههتا گه یشته دیمشق. هر وا سهرگه ردان له کۆلانه کانی دیمشق ده خولاوه. پیاوچاکیک تووشی بوو، بردهوه مالی خویان. عهلی میسری ماوهیه که له لای نهو ماوه و پاشان نهویشی به جی هیشت. تووشی کاروانیک بوو به رهو به غذا ده پۆیشت. به میشکیدا هات به رهو به غذا پروا. له گه لایان رۆیشت. خودای گه وره خۆشه ویستی نهوی خسته دلی به کیک له بازرگانه کانهوه و له گه لی زور دلوفان بوو.

به‌رده‌وام له‌گه‌ل ئه‌و بوو. کاروان هه‌ر وا پ‌ویش‌ت هه‌تا گه‌یش‌ته‌ نزی‌ک به‌غدا. ماوه‌ی پ‌وژه‌پ‌تیه‌کیان مابوو ب‌و به‌غدا، له‌وئ ک‌ومه‌ل‌یک پ‌یگر و چه‌ته‌ ه‌ی‌رش‌یان کردنه‌ سه‌ر و پ‌ووتیان کردن و ته‌واوی ماله‌که‌یان لئ س‌تان‌دن. چه‌ند که‌سه‌ی‌کیان نه‌بی، که‌س پ‌زگاری نه‌بوو. ئه‌ویش هه‌ریه‌که‌ی ب‌و لایه‌ک هه‌لاتن.

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش ک‌وتایی پ‌ن هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت ب‌و شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چوارسه د و بیست و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ، ههریهکهی بۆ لایهک تیتی قووچاند. بهلام عهلی میسری پتی کهوته لای بهغدا و بۆ پۆژئاوابوون گهیشتی. سهیری کرد ئهوه دهروازهوانان خهریکن دهروازهی شار دادهخن. ههرای کردنی: 'ریم بکهن یا بیمه ناو شارهوه و ئهمشه و میوانتان بم.' دهروازهوانان لهسهری راوهستان و هیشتیان بیته ناو شارهوه. لینیان پرسی: 'لهکۆیه دئی و به تهمای بۆ کوئی بچی؟' عهلی میسری گوتی: 'له میسرهوه دیم. کالا و هیستر و کۆیله و خزمهتکاریکی زۆرم لهگهله. من سواری هیستریک بووم و ئهوانم بهجی هیشته ههتا شوینیک بۆ خۆمان دیاری بکه. چهته پینیان پین گرتم و هیستر و شتهکانی پین بوو، لینیان ستاندم.'

"ئیدی دهروازهوانهکان پیزیان لئ گرت و گوتیان: 'ئهمشه و له لای ئیمه بمیتهوه. که پۆژ بووهوه شوینیکی شیوات بۆ پهیدا دهکهین.' عهلی میسری دهستی له گیرفانی راکرد و دیناریکی لهو دینارانهی که بازارگانه بوولاقیهکه دابووین، دهرهینا و دای به یهکیک له دهروازهوانهکان و پتی گوت: 'ئهوهم لئ وهرگره و خواردنمان بۆ بیته.' دهروازهوانهکه دینارهکهی لئ وهرگرت و چوو بۆ بازار و خواردهمهنی کپی و هاتهوه. عهلی میسری خواردنهکهی خوارد و له لای ئهوان خهوت. که پۆژ بووهوه، یهکیک له دهرکهوانهکان ئهوی برد و چوو بۆ لای یهکیک له بازارگانهکان و بهسهرهاتهکهی بۆ گێراوه. بازارگانهکه باوهپی کرد و وای زانی که عهلی میسری بازارگانه و مال و سامانیکی هیه. ئهوی برده دووکانهکهی و پیزی لئ گرت. جل و بهرگی لهوانهی خۆی کرده بهری و بردی بۆ گهراو.

"عهلی میسری گێراوییهتهوه که: 'من لهگهله ئه و کابرا بازارگانه چومه گهراو. منی بردهوه مالی خۆی و خواردنی بۆ دانام. خواردنمان خوارد. ئینجا به یهکیک له کۆیلهکانی گوت: 'مهسهوود، لهگهله کاک عهلی بچوووه بۆ فلان جی ئه و دوو خانووهی پیشان بده. ههر کامیانی پهسند کرد، کلیلی ئهوی پین بسپیژه.' من لهگهله ئه و کۆیلهیه رویشتم. گهیشتییه کۆلانیکی سنی خانووی لئ بوو و دهرگاکیان داخرابوون. کۆیلهکه دهرگی یهکیک لهو خانووانهی کردهوه. چاوم لهو خانووه کرد و لهوی هاتینه دهری و چووین سهیری خانووی دوهم بکهین. دهرگای ئهویشی کردهوه. چاوم لئ کرد. پاشان گوتی: 'کامیانت به دله؟' من لیم پرسسی: 'ئهی ئه و خانووه گهورهیه هی کیه؟' گوتی: 'ئهویش ههر هی خاوهنمه.' گوتم: 'دهرگای ئهوهش بکهوه با چاویکی لئ بکه.' کۆیلهکه گوتی: 'تۆ کارت بهوه نهی. کس نهبووه شهویک لهوی بی و بهیانی نه مردی. ههر بۆیه خاوهنم ئیرهی چۆل کردووه و نایدا به کس.' گوتم: 'ههر دهی دهرگاکهم بۆ بکهیتهوه و چاویکی لئ

بکہم، ' له دلی خۆمدا گوتم: 'نێره راست بۆ من چاکه؛ شهوئ لهوئ بم و بهیانی بمرم و لهو
حاله بزگارم بئ. ' ئیدی کۆیلهکه ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه. چومه ژوورئ، سه‌یرم کرد مالیکی
گه‌وره‌ی وا من هه‌تا ئیستا خانووی ئاوام نه‌دیتبوو. به کۆیله‌که‌م گوت: 'من له‌و خانووه
به‌ولاوه، هه‌چی دیکه‌م ناوئ و کلێله‌که‌م بده‌یه. ' غولامه‌که‌ گوتی: 'هه‌تا به‌ گه‌وره‌م نه‌لیم،
کلێله‌که‌ت ناده‌می. ' "

نێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی بئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی چوارسه و بیست و پینجم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، کویله که پنی گوتم: 'هتا به گوره م نه لیم، کلیله که ت ناده من.' دوی نهوه کویله که چوو بۆ لای خاوه نی و پنی گوت: 'نه و بازرگانه میسریه ده لی که من جگه له و خانووه گوره یه، ناچمه هیچ خانوویه که وه.' 'ئیدی نه و کابرایه بۆخوی هات بۆ لای عه لی میسری و پنی گوت: 'گوره م، تو کارت به و خانووه وه نه بن.' عه لی میسری گوتی: 'به خودا هر پیم خوشه بچمه نه و خانووه وه، له و قسانه ناترسم.' بازرگانه به غدا بیه که گوتی: 'نه گره هر به گویم ناکه ی، با کاغه زیکمان له نیواندا بی هتا نه گره هاتوو خودای نه کرده شتیکت لی به سه ر هات، من به رپرس نه بم.'

"عه لی میسری کاغه زیکی ره سمی له لای قازی هیتا و بابه ته که یان نووسی و بۆی واژو کرد و دای به بازرگانه به غدا بیه که و کلیله که ی لی وه رگرت. چوو خانووه که وه و بازرگانیس راخهر و شتی به کویله یه کدا بۆ نارد. سه کویله که له پشت درگا که بو، کویله که نه ویی بۆ راخست و بۆخوی گه راوه.

"دوی نهوه عه لی میسری هه ستا به ماله کدا گه را. له لایه کی ماله که چالاوکی دیته وه سه تلکی تیدا بو. به سه ته که ناوی هه لینجا. ده ست نوژی گرت و نوژه که ی کرد. دانیشتبوو که کویله که له مالی خاوه نه که یه وه مۆم و مۆمدان و سفره ی شتی بۆ هیتا و بۆخوی گه راوه. عه لی میسری هه ستا مۆمه که ی هه لکرد و نانه که ی خوارد و نوژی خه و تانی کرد. له دلی خۆیدا گوتی: 'نه گره فه رشه که هه لگرم ببیه له یه کیک له و ژووراندا بخوم، باشتره.' له رپوه هه ستا فه رشه که ی هه لگرت و چوو کوشکه که وه. له وی ژووریکه گوره ی دیت. میچه که ی له زیر و ته خته که ی به به ردی پوخام نه خشیندرابوو. فه رشه که ی له وی راخست و یه ک-دوو نایه تی له قورنانی پیروز خوینده وه. له پرده هه ستی کرد که سیک له پیواره وه بانگی ده کا و ده لی: 'عه لی کوری هه سه ن، پیت خوشه زیرت به سه ردا بریژم؟' عه لی گوتی: 'زیرت له کوئ بوو تا به سه ر منیدا بریژی؟! هیتستا قسه که ی عه لی میسری ته واو نه ببوو که ده ست کرا به زیره لښتن و نه وه نده ی زیر بۆ هه لښت نه و شوینه ی لی پر کرد. ئینجا نه و ده نگه گوتی: 'عه لی، من ئهرکی خۆم راپه راند. ئازادم که برۆم وه دوی کاری خۆم که وم.' عه لی میسری گوتی: 'بیکه بۆ خاتری خودا پیم بلی هوی هه لښتنی نه و هه مووه زیره چیه؟! نه و که سه گوتی: 'نه و زیرانه هر له زووه وه به ناوی توه ته لیسم کرابوون. هه رکه س ده هاته نه و خانووه وه، من ده هاتم بۆ لای و پیم ده گوت: 'عه لی کوری هه سه ن، زیرت ده وی هتا بۆت هه لښم؟' نه و له قسه که ی من ده ترسا و ده یقیژاند. ئیدی من ده هاتمه خواری و ملم ده شکاند. ئیستا که تو هاتیه ئیره و من زانیم نه و زیرانه هی

تۆن، منیش زیره‌که‌م بۆ هه‌لرشتی. تۆ که‌نجیکی دیکه‌شت له ولاتی یه‌مه‌ن هه‌یه. ئە‌گەر بچی بۆ ئە‌وئ ئە‌و که‌نجش هه‌لگری بیهینیتته ئیزه، بۆ تۆ باش‌تره. به‌لام داوات لئ ده‌که‌م من نازاد بکه با بڕۆم به لای کاری خۆمه‌وه. 'عه‌لی میسری گوتی: 'به‌خدا هه‌تا ئە‌و که‌نجه‌شم له ولاتی یه‌مه‌نه بۆ نه‌هینی، نازادت ناکه‌م. 'ئە‌و که‌سه گوتی: 'ئە‌گەر ئە‌و که‌نجه‌ی یه‌مه‌نیش بۆ بینم، نازادم ده‌که‌ی؟' عه‌لی میسری گوتی: 'به‌لین یی، نازادت ده‌که‌م. 'ئە‌و که‌سه عه‌لی میسری سویند دا و به‌لینی لئ ستاند و ویستی بڕوا، عه‌لی میسری گوتی: 'کاریکی دیکه‌شم پیتته. 'ئە‌و که‌سه گوتی: 'کاره‌که‌ی دیکه‌ت چیه‌؟' عه‌لی میسری گوتی: 'ژن و منداله‌کانم له میسرن. له فلانه‌ جین. ده‌بن ئە‌وانیشم به‌بئ هیچ سه‌رئیشه‌یه‌ک بۆ بینئ. 'ئە‌ویش گوتی: 'ئە‌وانیشت له‌گه‌ل هه‌موو دارایی و مال و سامانه‌که‌ی یه‌مه‌ن بۆ دینم. 'ئینجا ده‌رفه‌تیکی سی پۆژه‌ی وه‌رگرت و پۆیشت.

"که‌ پۆژ بووه‌وه، عه‌لی میسری هه‌ستا له‌و ماله‌دا که‌را شوینیک بیهینیتته‌وه ئە‌و زیره‌ی تیدا بشاریته‌وه. سه‌یری کرد به‌ردیکی زور له‌ ته‌ختی چه‌وشه‌که‌ گیراوه. سه‌رنجی دا یه‌کیان له‌ چاو ئە‌وانی دیکه‌ به‌حال له‌ق بوو. ده‌ستی دایه، دیتی جووله‌یه‌کی کرد. به‌هه‌ر جوړیک بی‌برده‌ی ده‌رهینا. که‌ به‌رده‌که‌ی لا برد، له‌ژیریدا ده‌رکه‌یه‌کی بچوکی تیدا بوو. ئە‌ویشی کرده‌وه، تاماشای کرد، ئە‌وه‌ رینگای سارداوئیکه و نیو سارداوکه‌ پره‌ له‌ هه‌نبانه‌ی سازکراو. ئیدی هه‌مبانه‌کانی هینان و پری کردن له‌ زیر. سه‌ره‌که‌یانی به‌ست و بردنیه‌وه نیو سارداوکه‌که. ده‌رک و به‌رد و شتکه‌ی وا دانا شوینه‌واری دیار نه‌بی. دوا‌ی ئە‌وه‌ هه‌ستا فه‌رش و شتکه‌ی برده‌وه سه‌ر سه‌کوکه و له‌وئ دانیشت. تازه‌ دانیشتبوو که‌ له‌ ده‌رگیان دا. هه‌ستا ده‌رگای کرده‌وه. ته‌ماشای کرد کۆیله‌ی خاوه‌نماله‌که‌یه. کۆیله‌که‌ هه‌ر که‌ ئە‌وی دیت، تیژ هه‌لاته‌وه بۆ لای خاوه‌نماله‌که‌.

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئە‌مشه‌ویش کۆتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شوی چوارسه و بیست و شه‌مه هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ، کۆیله‌که هر که ئه‌وی دیت، تیژ هه‌لاته‌وه بۆ لای خاوه‌نماله‌که تا مزگینیی داتی. که گه‌یشته‌وه لای بازرگانه به‌غدايييه‌که، پتی گوت: 'گه‌وره‌م ئه‌و بازرگانه‌ی شه‌و له‌و خانووه‌ بوو، زیندووه و ساغ و سه‌لیمه.' بازرگانه‌که گورج هه‌ستا و به‌که‌یفسازی چوو بۆ خانووه‌که. کاتیک چاوی به‌ع‌لی میسری که‌وت، له‌ باوه‌شی گرت و هه‌نیه‌ی ماچ کرد. لینی پرسی: 'خودای گه‌وره چی له‌گه‌ل کردی؟! ع‌لی میسری گوتی: 'جگه له‌ چاکه، هیچم نه‌دی.' بازرگانه به‌غدايييه لینی پرسی: 'ئهی که‌س هات بۆ لات، یان هیچت دی؟' ع‌لی میسری گوتی: 'چهند ئایه‌تی قورئانم خوینده‌وه و خه‌وتم. به‌یانی زوو هه‌ستم ده‌ستویژم هه‌لگرت و نویژم کرد و هاتم له‌سه‌ر ئه‌و سه‌کۆیه دانیشتم. هه‌تا ئیستاش هیچم نه‌دیوه.' بازرگانه‌که سپاسی خودای کرد که هیچی لێ نه‌هاتوه. هه‌ستا رۆیشت و کۆیله و که‌نیز و فه‌رشی بۆ نارد. ماله‌که‌یان خاوین کرده‌وه و فه‌رشه‌ گرانبایه‌کانیان راخست. چوار کۆیله و چوار که‌نیز بۆ خزمه‌تکردنی مانه‌وه. ئه‌وانی دیکه گه‌رانه‌وه مالی بازرگانه به‌غدايييه‌که.

"کاتیک بازرگانه‌کانی دیکه بارودۆخی ع‌لی میسرییان بیسته‌وه، دیاری گرانبایان بۆ نارد. بانگه‌نیشتیان کرد و پینان گوت: 'باره‌که‌ی تۆ که‌ی دی؟ ع‌لی میسری گوتی: 'دوای سێ پۆژی دیکه باره‌که‌ی من دی.' که سێ پۆژه‌که ته‌واو بوو، ئه‌و که‌سه‌ی زیڤه‌که‌ی به‌سه‌ردا باراند، هاته‌وه و به‌ ع‌لی میسری گوت: 'هه‌سته له‌گه‌لم وه‌ره. ئه‌و گه‌نجه‌ی له‌ یه‌مه‌نه‌وه بۆم هیناوی له‌گه‌ل ژن و منداله‌کانت، ئه‌وه له‌ شار نزیك بوونه‌وه و خه‌ریکه بگن.'

"هینانی ژن و منداله‌کانی ع‌لی میسری ئاوا بوو: کاتیک ئه‌و که‌سه‌ چوو بۆ میسر و چاوی به‌ ژن و منداله‌که‌ی ع‌لی میسری که‌وت له‌و ماوه‌یه‌دا ئاوا رووت و برسی بوون، هه‌ستا ئه‌وانی هه‌لگرت و بردنی بۆ دهره‌وه‌ی میسر. سواری ته‌ختیکی ره‌وانی کردن. جل‌وبه‌رگی گرانبایی و به‌شکۆی له‌و گه‌نجه‌ی له‌ یه‌مه‌نه‌وه هینابووی، بۆ له‌ به‌ر کردن. ئه‌و جار هینانی بۆ لای ع‌لی میسری. ئه‌وانه‌ی بۆ ع‌لی میسری گێڤاوه. ئه‌ویش چوو به‌ بازرگانه‌کانی گوت: 'هه‌ستن با پرۆین بۆ دهره‌وه‌ی شار، کاروانی مال و سامانه‌که‌ی من ببین. ژنه‌کانیستان بینن تا له‌گه‌ل ژنه‌که‌م ئاشنا بن.' بازرگانه‌کان چون ژنه‌کانیسیان له‌و رووداوه‌ ناگادار کرده‌وه. ئیتر ژن و پیاو هه‌موو پیکه‌وه له‌ شار وه‌ده‌ر که‌وتن. چون له‌ باخیک دانیشتن و ده‌ستیان کرد به‌ وتووێژ هه‌تا له‌پر‌دا ته‌پ‌وتوزیک له‌ دور هه‌ستا. که تۆزه‌که نیشته‌وه و هاتنه‌ به‌ره‌وه، کاروان وه‌ده‌ر که‌وت و کاروانه‌که به‌ گۆرانی گوتن هاتن،

هه تا گه‌یشته لای خه‌لکه‌که. وشتره‌وانه‌کان هاتن بۆ لای عه‌لی کورپی حه‌سه‌نی
گه‌وه‌رفروش و ده‌ستیان ماچ کرد و پیان گوت: 'گه‌وره‌م، هۆی دره‌نگه‌وتنمان ئه‌وه بوو
له‌به‌ر چه‌ته و ریگران خۆمان له زۆر شوین لا ده‌دا و له زۆر شوین پاده‌وه‌ستاین. تا وا
بوو خودا له به‌لای شه‌یتانی پاراستینی.' ئیدی بازرگانه‌کان هه‌ستان له‌گه‌ل کاروانه‌که به‌ره
و شار گه‌رانه‌وه و ژنه‌کانیش له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی عه‌لی میسری به‌دوای کاروانه‌که‌دا هاتن.
بازرگانه‌کان سه‌ریان له‌وه‌موو بار و یه‌غدانانه سوور مابوو. ژنه بازرگانه‌کان که
جل‌وبه‌رگی ژن و مندالی عه‌لی میسرییان دیت، واقیان و پ ما. ده‌یانگوت: 'خۆ بنه‌ماله‌ی
پاشاش جل‌وبه‌رگی ئاویان له به‌ردا نییه!' به‌و جووره به‌ره‌و مال هاتنه‌وه.

لێرده‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه و بیست و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، بازرگانه کانی به غذا له گهل عهلی میسری و ژنه کانی له گهل ژنه که ی ئه و به ره و مال هاتن. ههتا گه یشتنه وه ماله وه و باره کانیان له هیستره کان داگرت و بردیانه کوگه و نه باره کان. ژنه کانی له سه ره مؤله تی عهلی میسری چونه ناو ژوره کان و ههتا نیوه پو خه ریکی شادی و خوشی بوون. پاشان خواردنی جورا جوریان هینا. نهوانیش خواردنیان خوارد و شه ره بتیان خوارده وه و گولویان له خویان دا. ئینجا مالواییان له عهلی میسری و ژنه که ی کرد و گه رانه وه. بازرگانه کان دیاری جورا جوریان بو نارد.

"خاوهنماله که هه ره له لای ئه و بوو. به جینی نه ده هیشت. عهلی میسری که سه پتوره که و هاوکاره کانی نازاد کرد و پیتی گوتن که برۆن به لای کاری خویانه وه. نهوانیش چونه دهره وه ی شار، که شه و داها ت هه لفرینه ئاسمان و ون بوون و چونه وه شوینی خویان. عهلی میسری له گهل خاوهنمال ههتا دهرنگانیکی شه و دانیشتن و پاشان بازرگانی خاوهنمال ههستا چوره وه بو مالی خوی و عهلی میسری چوره لای ژنه که ی. سلاوی لی کرد و لیتی پرسی: 'ئه ری دوی من چونتان بو گوزه را و چیتان کرد؟' ژنه که ی باسی ئه و پروتی و برسیه تی و تالییه ی بو کرد که دوی ئه و به سه ریان هاتبوو. عهلی میسری گوتی: 'پیم بلین چۆن هاتن؟' ژنه که ی گوتی: 'پیاوه که، سی شه و له وه و پیش له گهل منداله کان خه وتبووم، نه وه ندهم زانی ئیمه یان هه لگرت، یانی وه حه وایان خستین و بردینیان له شوینیکی دیکه دایانناین. که دایانناین، سه یرم کرد نه وه و شتر به باره وه ریز بوون و تهختیکی رهوانیش له وئ بوو هیستریکی گه وره ی له په نا بوو. خزمه تکار و کویله شی لی بوو. من لیم پرسین: 'ئیوه کین و نه و بارانه چین و ئیره کوییه؟' گوتیان: 'ئیمه پیاوی عهلی میسری کوری حه سه نی گه وه ره فرۆشین. ناردوویی ههتا ئیوه به رینه به غذا.' گوتم: 'ئیره تا به غذا دووره یان نزیک؟' گوتیان: 'نزیکه.' دوی ئه وه ئیمه یان سواری تهختی رهوان کرد. که پوژ بووه وه، سه یرم کرد نه وه گه یشتوینه ته لای تو—بی ئه وه ی ههچ ماندوو و نارپه حهت بووین. عهلی میسری پیتی گوت: 'کئ ئه و جلانه ی دانن؟' ژنه گوتی: 'سه روکی کاروان یه غدانیکی کرده وه و نه و قوماشانه ی دهره ینا و داینی. گوتی: 'له به ریان که ن.' من و منداله کانی توش له به رمان کرد. دوی ئه وه دهرکی یه غدانه که ی داخست و کلپه که ی دا به من و گوتی: 'ئه وه لای خۆت راگره و بیده به میژده که ت.' کلپه که ش ئیستا به منه. دهستی برد و کلپه که ی دهره ینا و دای به عهلی میسری. عهلی میسری چوو دهرکی یه غدانه که ی کرده وه. سه یری کرد، پره له جل و به رگ و کلپلی یه غدانه کانی دیکه شی تیدابه. ئیدی دهرکی یه که یه کی یه غدانه کانی کرده وه و ته ماشای ئه و گه وه ره و یاقووت و نقیمه

گرانباييانه‌ی کرد که هيچ پاشايه‌ک چاوی به شتی وا نه‌که‌وتبور. ئیدی دهرکی يه‌خدانه‌کانی داخسته‌وه و له‌گه‌ل خيزانی گه‌رانه‌وه. ئه‌وجار ده‌ستی خيزانی گرت و بردی، ئه‌و گه‌نجه‌ی که له سارداوه‌که‌دا بوو، پيشانی دا. ژنه لینی پرسى: 'ئه‌وانه‌ت چونا‌و‌چون ده‌ست که‌وتوه؟' ئه‌ویش به‌رسفی داوه: 'ئه‌وانه‌ هه‌موویان له گه‌وره‌ی خوداوه به من گه‌يون. من که له میسر هاتمه‌ دهری ...'

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد دريژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چوارسه و بیست و هه شتم هاتهوه

گوتی: "خاوه دَشکۆ، عهلی میسری گوتی: 'که من له میسر هاتمه ده ری، نهمده زانی پوو له کوئ کهم. هه ر وا سه رگه ردان پویشتم هه تا گه ی شتمه شاریک. له وئ که شتییه کم دی به ره و شاری دیمیات ده چوو. که گه ی شتمه دیمیات، تووشی بازرگانیک بووم باوکمی ده ناسی و زوری پیز لئ گرتم. لئی پرسیم: 'بۆ کوئ ده چی؟' گوتم: 'قوربان، ده چم بۆ دیمه شق.' ئیدی ئاوا ئه ویش به سه رهاتی خۆی له سه ره تاوه تا کۆتایی بۆ ژنه که ی گنپراوه. ژنه که ی گوتی: 'پیاوه که، ئه وانه هه مووی هی دوعای به خیزی باوکتن. له بیرته گوتی: 'له خودا داوا ده کهم قهت تووشی کۆسپ و تووشیت نه کا. ئه گه ر تووشیش بووی زوو پزگارت کا.' سپاس بۆ خودا وا زوو پزگاری کردی و زۆر له وه زیاتری دایته وه که له ده ستت دابوو. به لام تکات لئ ده کهم تو خودا له گه ل هاوړی ناره سه ن مه گه پئ. له پوهالت و ده روونتدا خۆت پپاریزه و پیکه ی راست بگره به ر.' عهلی میسری گوتی: 'ئامۆژگارییه که تم وه رگرت. به چاوان له خودا داوا ده کهم له خراپه و پیسیمان دوور کات و یارمه تیم بدا له سه ر راسته پینی پیغه مبه ر(د - س) لا نه دم.'

"دوای ئه وه عهلی میسری و ژنه که ی ده ستیان کرد به عیش و نوش و رابواردن. له بازار دووکانیکیان دانا و پریان کرد له زیڤ و گه وهه ر و یاقووت و شتی گرانبایی. له شاری به غادا ئه و په کیک له گه وه ره ترین بازرگانه کان بوو. کاتیک پاشای به غدا ناوبانگی ئه وی بیسته وه، که سیکه به دواوا نارد. کاتیک راسپارده که گه ی شته لای عهلی میسری، خیرا چوار مه جۆعه می زیڤی سوور و گه وهه ر کرد. کۆیله کان مه جۆعه کانیا ن هه لگرت و پویشتن بۆ لای پاشا.

"که گه ی شته لای پاشا، کپنوشی برد و داوای پاره ستاوی و ته مه ندریژی بۆ پاشا کرد. پاشا گوتی: 'بازرگان، به خیر بینی بۆ شاری ئیمه.' عهلی میسری سپاسی کرد و گوتی: 'پاشای جیهان، ئه م کۆیله بچوو که تان دیارییه کی هینا وه ته خزمه تتان، ئه گه ر گه وه یی به فرموون قه بوولی که ن.' ئیدی مه جۆعه کانیا ن هینا پیتشی و سه ریا ن هه لدانه وه. پاشا چاوی لئ کردن و دیتی شتی وا له لای هیچ پاشایه کیش گیر ناکه وئ. نرخی په ک دانه یان به رابه ری ته واوی خه زینه ی پاشایه تییه. پاشا گوتی: 'بازرگان، ئه وه دیارییه که تم قه بوول کرد و ئیشه للا پاداشیکی باشت ده ده مه وه.' ئیدی عهلی میسری ده ستی پاشای ماچ کرد و گه پراوه.

"دوای ئه وه پاشا گه وه ره و ده ستوپنوه نده کانی حوکومه تی بانگ کرد و پینی گوتن: 'تا ئیستا زۆر له پاشا و پاشایان هاتونه ته خوازیبیتی که چه کم، به لام هیچ کام له وان

نه يانتوانيوه ديارى ئاوا له گهل خويان بينن. 'ئوان گوتيان: 'قوربان، ئوان له و
 گوهه رانه يان نيبه. 'پاشا گوتى: 'دهلئيم كچه كهى خوم له و بازرگانه ماره بكم. 'ئوان نيش
 گوتيان: 'قوربان، بيرىكى زور جوانه و جى خويه تى. 'دوايه پاشا فرمانى دا مه جوعمه كان
 به رنه حه ره مسه را. بۇ خوشى به دواياندا چووه حه ره مسه را. مه جوعمه كانيان له به رده مى
 زنى پاشا دانا. پاشازن گوتى: 'ئوه ديارى كام پاشايه؟ پهنگه هى ئه و پاشايانه بى داواى
 كچه كهت ده كن. 'پاشا گوتى: 'ئوه ديارى پياويكى بازرگانه كه له ميسره وه هاتووه ته
 ئيره. من كه زانيم هاتووه ته ئيره، بانگم كرد. ئه و يش ئه و چوار مه جوعمه ي به ديارى هيتا.
 زور جوانچاك و زيرم هاته بهر چاو. شتىكى سه ير نيبه ئه و له توره مه ي پاشا و شتى وا
 بى. كه ديم، دلّم گرتى و ده لئيم كچه كهى خومى بده مى و بيكه م به زاواى خوم. ئه و
 گوهه رانه م پيشانى گه و ره گه و ره و ده ستوپئوه نده كانى حوكومته دا و راويژم له گهل
 كردن بۇ ئه و كاره. ئوان پيشان كارىكى به جى بوو. ئىستاش هاتووم پرس به توش بكم.
 تو ده لى چى؟ "

ليره دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كوتايى بى هات و شه هرزاد دريژه ي
 چيروكه كهى هه لگرت بۇ شه ويكى ديكه.

که شهوی چوارسه د و بیست و نویم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکور، پاشاژن، گوتی: 'پاشای زه مان، دهسه لات به خوته.' پاشا گوتی: 'ئیشه للا کچه که ی خومی لی ماره ده که م.' ئیدی نهو شه وهش پوژیان کرده وه. به یانی پاشا چوو له دیوان دانیشست و عهلی میسری له گه ل گه وره و بازرگانانی به غدا بانگه بیشت کرد. هه موویان هاته هه نته شی. پاشا فرموی کردن. که هه موو دانیشستن، پاشا ناردی له دوا ی قازی. به قازی گوت: 'قازی، نهو کچه ی من له و پیاوه واته عهلی میسری بازرگان، ماره بکه.' عهلی میسری گوتی: 'نه ی پاشای زه مان، بازرگانیکی وه ک من شی اوی بوونه زاوای جه نابتانی نییه.' پاشا گوتی: 'نه وه پینگه ی وه زاره تیشم دایتی.' به و جوړه عهلی میسری هر له وی که وای وه زاره تی به شانیدا دا و له سه ر ته ختی وه زاره ت دانیشست. ئینجا پروی کرده پاشا و گوتی: 'پاشای زه مان، ئیستا جه نابتان به گه وره یی خوتان چاکه تان له گه ل من کرد و له ژیر سییه ری خوتاندا پله و پایه تان برده سه ره وه، ئیستا نه گه ر پیم بده ن قسه یه که م له دل دایه تا عه رزتانی بکه م.' پاشا گوتی: 'قسه که ت بکه و نیگه ران مه به.' عهلی میسری گوتی: 'گه وره م، ئیستا که ئیوه ده تانه وی که ره م بفرموی و کچه که تانم بده نی، تکایه کچه که له کوړه که م ماره بکه ن و بیده ن به و.' پاشا گوتی: 'بو تو کوړیشت هه یه؟' گوتی: 'به لی، خزمه تکاریکی جه نابتم هه یه.' پاشا فرمانیدا هر ئیستا بچن بیهین. عهلی میسری یه کیک له کوپله کانی نارد کوړه که یان هینایه هه نته شی پاشا. کاتیک کوړه که ی هاته هه نته شی پاشا، کرنوشی برد و به ریزه وه راوه ستا. پاشا چاویکی لی کرد، سه یری کرد له کچه که ی خوی جوانچاکتر و له به ردلانتره. پاشا لئی پرسی: 'ناوت چییه؟' گوتی: 'پاشای جیهان، ناوم هه سه نی خزمه تکارته.' نه و کات نه و چوارده سالان بوو. ئیدی پاشا به قازی گوت: 'حوسنول و جوودی کچم له هه سه نی کوړی عهلی میسری ماره بکه.' قازی کچه که ی پاشای له هه سه نی کوړی عهلی میسری ماره کرد. ئینجا هه موو پیروژبایان لی کردن. خه لکه که بلاوه یان کرد. کاتیک عهلی میسری چوه وه مال، هه موو بازرگانه کان چوون و پیروژبایان لی کرد.

"عهلی میسری چوو بو لای ژنه که ی. ژنه که ی سه یری کرد نه وه که وای وه زاره تی له به ردایه. پتی سه یر بوو. لئی پرسی: 'نه وه چوناو چونه؟' عهلی میسری رووداوه که ی له سه ره تاوه تا کوتایی بو گپراوه و پتی گوت: 'پاشا کچه که ی له هه سه ن ماره کرد.' ژنه که ی به و هه واله زور خو شحال بوو. نهو شه وه هه تا به یانی هر له خوشی و شاییدا بوون. که پوژ بووه وه، عهلی میسری هه ستا چوو بو باره گا و هه نته شی پاشا. پاشا زوری دلخوشی داوه و لاواندیه وه و له په نا خوی داینیشاندا. دوا ی نه وه فرمانی دا شار برازیننه وه و هه تا سی پوژان خواردن و خواردنه وه به خه لک درا و شایی و عهیش و نوش بوو.

”كە سىڭ رۆژەكە تەۋاۋ بوۋ، ھەسەنى كۆپى غەلى مىسىرى و كچى پاشا چوونە پەردەۋە و بوون بە ژن و مىرد. ژنى پاشا كە مىردى كچەكەى دى، زۇرى خوش ويست. دواى ئەۋە پاشا فەرموۋى: 'كۆشكىكى گەۋرە بۇ ھەسەنى كۆپى غەلى درووست بكن.' زۆر زوو كۆشكىكى گەۋرەيان لە پەنا كۆشكى پاشا درووست كرد. كۆپى ۋەزىر چوۋە ئەۋ كۆشكەۋە. دواى ئەۋە پاشا فەرموۋى كۆشكىكى دىكەش لە پەنا ئەۋەى خۇى بۇ ۋەزىر درووست بكن. ۋەزىرىش چوۋە ئەۋ كۆشكەۋە. ئەۋ سىڭ كۆشكە رېرەۋيان بەسەر يەكەۋە بوۋ. ھەمىشە لە خۇشى و شادى تەۋاۋدا بوون. تا ۋا بوۋ پاشا نەخۇش كەوت ...“

لېرەدا بوۋ، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، پاشا نه خوش کهوت. نه خوشیه که ی جار له گهل جار لینی پیستر ده کرد. ته وای گه وره گه وره کانی حوکومه تی کو کردنه وه و پنی گوتن: 'من زور نه خوشم. شیمانه ی نه وه ده کوی بمرم. ئیوه م بانگ کردوه پرس و راویژیکتان له گهل بکه م.' نه وانیس گوتیان: 'پاشا، ئیمه له خزمه تتداین. فرموو.' پاشا گوتی: 'من نیگه رانی ولاتم که دژمنانم هنرشی بکه نه سه ر. ده لیم هه تا ماوم له سه ر که سیک ساغ بنه وه با بق خوشم پشتی بگرم و رایسپیرم.'

"هه موویان پیکه وه یه کده نگ گوتیان: 'ئیمه رازیین سه سه نی کوری عه لی میسه ری زاوات جینگه ت بگریته وه، چونکه نه و پیاویکی لیه اتوو و ژیر و به بیره. ریزی گه وره و چکوله ی لایه.' پاشا گوتی: 'یانی ئیوه هه مووتان رازیین؟' هه موو گوتیان: 'به لئی، رازیین و پیکه وه ریک که وتووین.' پاشا گوتی: 'نه کا لیره له به ر دلئ من وا بلین و له ده ری شتیکی دیکه تان له دلدا بیت. جوان بیری لی بکه نه وه و له رووی من دامه میتن.' که پاشا وای گوت، هه موویان سویندیان خوارد: 'به خودا نه وه قسه ی زار و دلمانه.' پاشا فرمووی: 'سه به نی قازی شه ری شه ریف و پرده داران و پاریزه ران بانگ که ن هه تا کاره کان به ریک و پیکه ی به رپوه بچن.' نه وانیس گوتیان: 'به سه ر سه ر و به سه ر چاو.'

"دوایی له لای پاشا چوونه ده ری و زانایان و میرانی شاریان له و پروداوه ناگادار کرده وه. که رۆژ بووه وه، چوونه وه بق باره گای پاشا. کاتیک هه موویان کو بوونه وه، پاشا دیسان لئی پرسینه وه: 'گه وره گه وره کانی به غدا، دوای من به پاشایه تی کن رازیین؟ بق نه وه ی هه تا ماوم خۆم ده سلاتی راده ست بکه م.' نه وان هه موو گوتیان: 'به ده سه لاتداری سه سه نی کوری عه لی میسه ری رازیین و له سه ری کوکین.' پاشا فرمووی: 'جا که وایه بچن بیهینه ئیره.' هه موویان هاتنه کۆشکی سه سه نی کوری عه لی وه زیر و ناگاداری پروداوه که یان کرده وه. سه سه ن له گه لیان هات و پینچکه ی کورسی ده سه لاتی پاشای ماچ کرد. پاشا فرمووی کرد دانیشی و پنی گوت: 'سه سه ن رۆله، ته وای گه وره گه وره کانی شار له سه ر نه وه کۆکن تو دوای من بی به پاشای نه م ولاته. ئیستا ده مه وی هه تا بق خۆم ماوم، تو بکه م به جینشینی خۆم.' له رپوه سه سه ن هه ستا و کپنۆشی برد و گوتی: 'گه وره م، پاشا، له نیو گه وره گه وره کانی حوکومه تدا زور له من به ته مه نتر و به ریزتری تیدایه که شیاوی نه و شوینه ن و من له بیر به رنه وه. ته وای فرمانده کان گوتیان: 'جگه له تو رازی نین که س بی به پاشامان.' سه سه ن گوتی: 'باوکم له من چاکتره و ئیمه ش هه ر یه کین. نابی به سه ر نه ودا من هه لیزین.' باوکیشی پنی گوت: 'رۆله، منیش جگه له بریاری

برایان به هیچ شتیکی دیکه رازی نیم. تو سه‌ریچی له فرمانی پاشا مه‌که. 'ئیدی حه‌سه‌ن له شه‌رمان سه‌ری داخست. پاشا به هه‌نته‌شیانی گوت: 'یانی هه‌مووتان به ده‌سه‌لاتداری ئەو رازین؟' هه‌موو گوتیان: 'به‌ئێ رازیین.' ئیدی حه‌وت ئەلحه‌مدیان خویند و پاشا به قازی گوت: 'شیتک بنووسه که ته‌واوی میران له‌سه‌ر ئەوه کوکن که دواي من حه‌سه‌ن بیته پاشا.' قازی ریکه‌وتنامه‌که‌ی نووسی و له‌پیش هه‌موویاندا پاشا پشتگیری خۆی راگه‌یاند و واژۆی کرد. ئینجا ئەوانی دیکه داشداری^۱ و پشتیوانی خۆیان راگه‌یاند. ئەوجار حه‌سه‌ن له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لات دانیشت و ئەو پۆژه پاشایه‌تی کرد. زۆری خه‌لات و دیاری دا به گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ولات. که کاتی کاری ته‌واو بوو. حه‌سه‌ن چوو له‌ پاشای پیشوو و ده‌ستی ماچ کرد. پاشای پیشوو به حه‌سه‌نی گوت: 'حه‌سه‌ن، له‌نیو خه‌لکدا دادپه‌روه‌ر به.'
لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

۱. داشداری: لایه‌نگری.

که نهوی چوارسه و سی و یه کهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، پاشای پینشوو پنی کوت: 'حهسهن، له نیو خه لکدا دادپهروهه به و، ترسی خودات له دلدا بی. 'دوای نهوه حهسهن هستا و چوهوه کوشکه که ی باوکی. له وی زوریان شادی و خوشی کرد و سپاسی خودایان کرد. باوکی زوری باسی چاکوون و به به زهیبوون له گهل مسکیتان بق کرد. به و جوره نه و شه و هیان به دلکی خوشه وه برده سه و رژیان کرده وه. که رژی بووه وه، حهسهن پاشا نویژی کرد. ئینجا چوهه ده ری و له باره گا دانیشست. فرمانده و میران و خاوهن پله و پایه کان هاتنه ههنته شی و نه ویش دهستور و فرمانی پنیستی پین دان. ئیدی ههتا ئیواره هه سه رقالی نه و کارانه بوو. ههتا کاتی به ریوه بردن ته و او بوو. ئینجا هه موو به پرسان بلاوه هیان کرد و چوهونه وه مال و شوینی حهسانه وه هیان. بق خوشی هستا چوهه خزمهت پاشای پینشوو. سهیری کرد نه خوشیه که ی سهخت بووه. پاشا چاری هه لینا و گوته: 'حهسهن، هیچی وام نه ماوه بمرم. به لام ناموژگاری و راسپاردهم بق تو و ژنه کهت نه وه یه تا بوتان ده کری چاک بن و خوتان له خراپه بیاریزن. له دادگایی رژی په سلان بترسه و بزانه خودای ته عالا فرمانی داوه روو له چاکه و دادپهروهه بکه ی. 'حهسهن پاشا گوته: 'باشه به چاوان. 'دوای سن رژی پاشای پینشوو کوچی دوایی کرد. نه ویان شوورد و کفنیان کرد و ناشتیان. ههتا چل رژی دابی ماته مینیان بق راگرت. ئینجا پاشا حهسهنی کوپی وه زیر له دهسه لاتدا سه ره بخو بوو. هه ژاران له ژیر دهسه لاتیدا حهسانه وه و باوکی سه روکی وه زیرانی نه و بوو. سالانکی زور له به غدا پاشایه تی کرد. خودا سن کوپی له کچی پاشا پنی به خشی. وا بوو کوره کانی دوای نه و جیگایان گرتوه و دهسه لاتیان گرته دهست. ژیانکی زور خوش و پر له به خته و هیان هه بوو ههتا تیکده ری خوشی و شادی له بهر یه ک هه لیوه شانندن و بلاوه ی کردن. پا که نه و خودایه ی که هه ر نه و هه تاهه تاییهه.

جیروکی پیریژنی پاریزکار

"ده گرنه وه حاجیه کی پیاو له سهه ریگایه ک بق ماوه یه کی زور خوت. که وه خه بهر هات، یه ک حاجیشی له دهور نه مابوو. هه ستا و به دوا یاندا ریویشست. تا ری لئ ون بوو. به ره و ده روده ست ریویشست له دوور تاو لیککی دیت. که چوهه به ره وه، سهیری کرد پیریژنیک له ویدا بوو. سه گیک له لای نه و پیریژنه خه وتبوو. سللوی له پیریژنه که کرد و داوای خواردنی لئ کرد. پیریژنه گوته: 'برق له و دهسته مار بگره و بیهینه وه، منیش بوت ده برژینم. 'نه و پیاوه گوته: 'من نه ده ویرم و نه بیزم دی بیخوم. 'پیریژنه گوته: 'مه ترسه،

بۆخۆم له گهلت دىم، بۆت دهگرم. ئىدى پىريژنه ههستا له گهلى چوو. سهگهكەشى به دواياندا رۆيشت. پىريژنه به قەدەر پىويستى خۆيان ماری گرت و برديانه وه برژاندى. ئەو حاجىيه گىراوييه ته وه جگه له خواردنى ماری برژاو هيچ چارهى دىكەم نه بوو. له و مارانه تىرم خوارد. دوايه تىنوووم بوو. داواى ئاوم له پىريژنه كرد. پىريژنه گوتى: 'ههسته برۆ سه ر ئەو كانىيه ئاوهكەت بخۆره وه.' ههستام چوومه سه ر كانىيه كه ئاوهكەى تال بوو. به لام هيندهم تىنوو بوو، چارهه نه بوو. داواى ئەوه هاتمه وه لای پىريژنه و پىم گوت: 'پىم سه يره تو لىره دهژيت و ...'

لىزه دا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشه وىش كۆتايى پىن هات و شهه رزاد درىژهى چىرۆكه كەى هه لگرت بۆ شه وىكى دىكه.

که نهوی چوارسه و سی و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، 'ئو پیاوه گوتی: 'پیم سهیره تو لیره دهژیت و ئهوه خواردن و خواردههته. پیریژن گوتی: «بۆ ولاتی ئیوه چونه؟» ئه و پیاوه گوتی: 'له ولاتی ئیمه مالی گهوره گهوره، میوهی خوش و بهتام و ئاوی سازگار و فینک، خواردههمنی بهتام و خوش و گوشتی نازهللی قهلهو قهلهو و ئهوهی چاک و خوشه و له بههشت نهبن له هیچ کوی نییه، له ولاتی ئیمه ههیه. پیریژنه گوتی: 'من ئهوانهم بیستوهه. بهلام دا پیم بلی، ئیوه سولتانیکتان ههیه که نهگه که سیک تووشی ههلهیهک بن، مالهکهی لی بستینی و خوشی بکوژی؟ یان نهگه که رهکی بن که سیک له مالهکهی دهرا، کهس نهتوانی بهری بگری؟' پیاوه گوتی: 'بهلی، شتی وا ههلهکهوی. پیریژن گوتی: «به خودا نهگه وای بی ئه و خواردهه خوش و ئاوه سووک و شیرین و میوه به تامانه لهگهله و زولم و داپلوسینه وهک ئهوه وایه ژهر و کانزای تاواه له گهروتان بکن. ئیمه که خوومان به و دژهژاره گرتوه له چاو ئیوه زور زور له خیرین.» گهله نهتیبستوهه گهورهترین نیعمت دواي ئیسلام، سلامهتی و ئاسایشه ئهوهش له ژیر سییهری دهسلاتی دادپهروهی سولتانههیه. سلامهتی و ئاسایشی خهک به هۆی ژیری و دلسۆزی سولتانههه دابین دهبی. پاشایانی پیتشوو پینان خوش بوو، سامیکی وایان ههبی که خهلکی ههژار و مسکین که ئهوانی دیت لینیان بترسن. بهلام پاشای ئیستا پینان وایه دهبی سیاست و گهورهیی و به سامیان ههبی له بهر ئهوه خهلکی ئیستا وهک ئی قهديم نین، ههموو دلرهق و کهللرهق و سمر و خهیانهتکارن. نهگه خودای نهکرده سولتانی ئهوانه بی دهسلات بی یان خاوهن سام و شکو نهبی، قسهی تیدا نییه که ولات تووشی پاشاگهردانی و تیکهولیکه دهبی. پیتشینان دهلین: «نهگه پاشا سهه سال خهک بچهوسینیتهوه، چاکتره لهوهی که خهک رۆژیک بکهونه گیانی یهک. کاتیک خهک زولم له یهکتر بکن و تووشی سههرکشی و سههرپنچی بن، خودا سولتانی زالم و مهلیک به زیپک و زاکوونیان له سهه دهکا. ههروهک دهگیرنهوه که چهججای کوری یوسف نووسراوهیهکی داتاشیبوو که له سههری نووسرابوو که له خودا بترسه و بهندهکانی خودا نازار مهده.

"که چهججای ئه و نووسراوهی دیت، چوه سهه میمههر. جا زمانیکی زور پهوان و پاراوی بوو. گوتی: 'خهلکینه، خودای گهوره منی له بهر ئاکاری خوتان بهسهرتاندا زال کردوه ...'"

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کوتایی بی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی ههلگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و سی و سیهه هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو، 'هه ججاج وتی: 'خه لکینه، خودای گه وره منی له بهر ئاکاری خوتان به سهرتاندا زال کردووه. نه گهر منیش بمرم ئیوه به هوی نهو ئاکاره ی خوتانه وه له دهست زولم و سته م پرزگارتان نابی. چونکه که سینی له من چه وسینه ر و زالمتر ده بیته سولتانی ئیوه. هه ر وهک شاعیر ده لی:

رینگیه راست و پاک بگریه بهر چاکه
له خـــــــودا نیزیک بی و دوور له خراپه
رینگیه راست نه گری، رینگه ون ده که ی
په شیمان ده بی و خـــــــول وه سه ر ده که ی

جیرۆکی که نیزی بی هاوتا

"ده گینه وه، پیاویک له به غدا هه بوو خاوه نی پله و پایه. مال و سامانیکی له راده به رده ری هه بوو. یه کینک بوو له گه وره ی بازرگانه کان و داهاتیکی زور و زه وه ندی هه بوو. به لام نهو کابرایه وه جاکویر بوو. مندا ل و شتی نه بوو. ته مه نی هه لکشیا بوو. پشتی چه مابوو وه. خه م و په ژاره له سه ر سیمای نیشتبوو. چونکه که سی نه بوو، نیکه رانی نه وه بوو، نهو مال و سامانه ی هه ر وا به فیرو بره و ناویشی بۆ هه تاهه تایه له دنیا به بسرپه تته وه. هه ر بۆیه دهستی کرد به شین و گریان و پارانه وه له خودا. به رۆژدا به رۆژوو ده بوو. شه وان هه ش هه تا به یانی خه ریکی خودا په رستی و پارانه وه ده بوو. سه ردانی پیاوچاکانی ده کرد. وا بوو ماوه یه کی بی چوو خودا نزایی قه بوول کرد و یه کینک له ژنه کانی دوو گیان بوو. که مانگ و رۆژی خۆی هات، کورپکی کاکول زیرینی بوو. شیرینی و شوکرانه که ی خیره خیرات کرا و فه قیر و هه ژار و بیوه ژن و هه تیوان تیر و پۆشته کران. که هه وتووی هاته وه، ناویان نا نه بوولحه سه ن. ئینجا به دایه نیان سه پارده هه تا ته واو هه لی دا و گه وره بوو. قورئان و رپوشوینی ئیسلامه تی و نووسین و شتیر و ژماردن و تیره هاویژی و شتیان فیر کرد. وای لی هات نهو کورپه بوو به تا قانه ی رۆژگاری خۆی و باشترین بوو. خوینگه رم و زمانشیرین بوو. سپیکه لانه و ناوقه د باریک، هه ر وهک شاعیر ده لی:

ناوقه د باریـــــــک، شل و مل، ریک و شووش و له باری
سیماکه ش و خوینشیرین، ریک وهک گولی به هاری

”وا بوو ئەبوولحەسەن پوژیک لە پوژان لە لای باوکی دانیشتیبوو. باوکی پینی گوت: 'پۆلە گیان، من کاتی مردنمە و جگە لە دیداری خودا هیچ ئاواتیکی دیکەم نییە. ئەوەندەشم مال بۆ بەجێ هێشتووی کە بەشی کورەکانیشت بکا. بەلام تۆ خودا لە بیر مەکە و دواي هەوا و هەوەس مەکەو.' چەند پوژ پابرد و کابرای بازارگان نەخۆش کەوت و مرد. کورەکەي شۆردی و کفنی تیوہ پینچا و ناشتی. هاتەوہ مائێ و چۆکی خەم و ماتەمی لە ئامیز گرت. دواي ماوہیەک هاوپی و برادەرانی هاتن و پینان گوت: 'کەسێک کورپی وەک تۆی بێ، نەمردووہ. ئەو ماتەمین و چلەگرتنە کاری ژنان و کچانە.' بەردەام دەهاتن و ئەو قسانەیان لەبێن گوینی دەکرد هەتا بردیان بۆ گەرماو و جلی تازیه‌بارییان لە بەر داکنەند.“

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێن هات و شەهرزاد درێژەي چیرۆکەکەي هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که نهوی چوارسه د و سی و چوارم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو، کاتیک نه بولحه سه ن جلی ماته می داکه ند، وه سینه که ی باوکی له بیر چووه وه. مالی زور به رچاوی گرت و له خوبایی بوو. دهستی کرد به ته خشان و په خشان و تا وای لئ هات پاش ماوه یکه هیچی نه ما و مافنگی بوو. جگه له که نیزیگ هیچی دیکه ی بۆ نه ماوه. نه و که نیزهش له جوانی و ده لایدا به راده یکه جوان بوو که ویژه وانان له په سنیدا داده مان. برۆی که وانی و چاوی وهک چاوی ئاسک، گول پوخسار و دهم نوقلی هر وهک شاعیر ده لی:

تاکسی له نیو جوانانا، قسه خوش و خوش رهوت
کاتیک که هاتیه دهر، مانگیش له بره و کهوت
که تـ دهرۆی به پید، که و ئیره بیت پین ده با
عهقل نه ما له سـ ره ما که چاو کهوت به چاوت

"پووی مانگ و قه دی باریک و سمتی پان و پوره، وهک شاعیر ده لی:

کراویکی له به ردلان، قه دی باریک و جه رگبیره
بالای سelo و، پووی وه کوو مانگ تا دلده خوازی دلگره
له جوانیدا هواتای نییه و یردی زمانی عالمه
لیوی ئاله خونچه ئاسا، لووتباریک و کولمه خره

"کورتی کهینه وه، نه و شوخه به له شی به فرین، لاجانگی سپی، چاوی خومار و قول و بازنی سپی و سوله وه شیخ و دهر ویش و سو فی دنای له خسته بردبوو. دلی پیر و لاوی بردبوو. شتی وا کهس نهیدی بوو. نه و پهریزاده له گه ل نه و هه موو جوانییه شیدا زمانپاراو و ویژه ریکی باشیش بوو. که کابرا ته وای مال و سامانه که ی دانا و مافنگی بوو، جگه له و که نیزه هیچی نه ما. هه تا سنی رۆژان دهمی له خواردن نه دا و خه و نه چووه چاوییه وه. که نیزه که نه وی له و حاله دا دیت، پیتی گوت: 'گه وره م، من به ره بۆ لای خه لیفه هاروونه پره شید ...'"

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه د و سی و پینجهم هاتهوه

گوټی: "خاوه نَشکۆ، که نيزه گوټی: 'من به ره لای هاروونه پره شید و دهه زار دینار زیږی سووری نرخى منى لى بستینه. 'ته گهر گوټی: 'به و نرخه گرانه، بلی: 'ته وه من ناچارم، دهنا نرخى ته و که نيزه زور له وه زیاتره. جا پیت خوښه له بابهت هه موو لینهاتووی و لیزانییهک تاقى که وه با نرخه که پیت بیته دهست، چونکه ته و که نيزه به راستى دهگمهن و بینهاتایه و جگه له خلیفه شایانى کهس نییه. 'دواى ته وه دیسان گوټی: 'تکات لى دهکه م، نه چى له وه م هه رزانتز بدهی، چونکه ته وه که مترین نرخى منه. '

"ته بولحه سه ن که نيزه که ی هه لگرت و بردى بۆ لای هاروونه پره شید. ته وه ی که نيزه که فیڤی کردبوو، راست ته وه ی به خلیفه گوت. خلیفه له که نيزه ی پرسى: 'ناوت چیه؟' گوټی: 'ناوم ته وه دوده. 'خلیفه گوټی: 'ته وه دود، له زانسته کان له کامیاندا شماره زای؟' که نيزه گوټی: 'گه وره م خلیفه، ریزمان، شیعر، فیهقه و لیکدانه وه ی قورئان، وشه کارى و موسیقا و ئەستیره ناسى و ژمیریاری و روویویش ده زانم. قورئانى پیروز به هه ر حهوت شیوازی خویندنه که ی، ئەژمارى سووره و ئایهت و پاژ و هه موو به شه کانیه وه ده زانم. ناسخ و مه نسوخ و هۆکارى هاتنه که شیان ده زانم. فه رمووده کانیش به سه رچاوه و گپره وه و راده ی جی باوه ربوون و نه بوونه کانیه وه ده زانم. زۆربه ی زانسته کانى سروشت و ئەندازه و فه لسه فه و مه نتق و حکمهت و ماناسازى له میتشکما ماوه. له موزیک و شیعر و گورانییدا کاریک ده که م ژن و پیاو مه ست بن و له هۆشیان ده به م. ته گهر به ده وری خوڤدا بيم و خوڤم تیفتیفه ده م، پیر و لاو شه یدا ده که م. له و بارانه وه ش ته وه نده ده زانم مه گین هه ر خودا بزانی چه نده. '

"کاتیک خلیفه ته و قسانه ی بیست، سه رى له زمانپاراوی ته و که نيزه سوور ما و پرووى له خاوه نه که ی کرد و گوټی: 'من زانا و بلیمهت و حاکمان دینم له باره ی ته و بانگه شانه ی ده یانکا بیدوینن و لى بپرسن. ته گهر توانى وه لامده ر بى، ته وه من ته و نرخه ی داواى ده که ی ده تده من، ته گهر نا ته و شیواى تو و توش شیواى ته وى. '

"خلیفه نامه ی بۆ نوینه ره که ی له به سه ره نووسى و رایسپارد که ئیبراهیمی کوڤى سه ییاری بۆ بنیڤی. ئیبراهیم له ده م و دوود و شیعر و ویزه دا یه کیک له زانا و بلیمه ته کانى سه رده می خو ی بوو. فه رمانى دا قورئانخوینان، زایان، حه کیمان و ئەستیره ناسان و فه لسه وفان کو که ته وه. له ماوه یه کى که مدا ته وایان بانگ کرانه دارولخه لافه و نه یانده زانى بۆ بانگ کراون. خلیفه بانگى کردنه دیوه که ی خو ی. ئینجا فه رمووی: 'ته وه دودى که نيزه ی بپنن. 'ته وه دود له ژیر چارشیتویکه وه هاته ژوورئ. له و ژیره شه وه وه که ئەستیره

دهدره وشاوه. کورسییه کی زیریان بۆ دانا. ئینجا به زمانیکی خوش و رهوانه وه دهستی کرد به قسه و گوتی: 'گوره م خهلیفه، فه زمان بده ههنته شیبیان بۆم بخوینن.' خهلیفه پنی گوتن: 'دهمهوی گفتوگو و بناشتیکی زانستی له گهل ئه و کهنیزه بکن، بزائم چهندی له باراندایه.' ئه وانیش گوتیان: 'فه زمانت له سه ره سه ره.'

"له و جهنگه یه دا که نیزه که سه ری هه لینا و پرووی تی کردن و گوتی: 'کامتان له ریشوینی ئایینی و فهرموده شاره زان، بیته پینشی؟' یه کیان هاته پینشی. که نیزه پنی گوت: 'هه ر پرسسیاریکت هه یه بیکه.' ئه و مه لایه له که نیزه ی پرسسی: 'ئایا تو هه موو قورئانت خویندوو هه توه؟ باش بیرت له ئایه کانی کردوو هه توه؟ ناسخ و مه نسوو خه کانی لیک ده که یه وه یان نا؟' که نیزه گوتی: 'به لئ، خویندوو مه توه و لیکیان ده که مه وه.' گوتی: 'که نیزه، پیم بلئ خودای تو کئیه و پیغه مبه ر و پینشه وای تو کئیه؟ قبیله ت کئیه؟ برایانی دینیت کئین؟'

که نیزه گوتی: 'ئافرینه ری جیهان، خودای منه، محمه د (د. س) پیغه مبه ری منه، قورئان پینشه وای منه. که عبه قبیله ی منه و برواداران برایانی منن.' مه لاکه جوابه که ی ئه وی به دل بوو. ئه و جار لئی پرسسی: 'پیم بلئ تو چۆنت خودا ناسی؟ به چیدا ناسیت؟' گوتی: 'به ئاوه ز خودام ناسی.' لئی پرسسی: 'ئاوه ز چیه؟' وه لامی داوه: 'دوو جۆره ئاوه زمان هه یه: ئاوه زی خودادا و ئاوه زی وه گیرخراو.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

١. بۆم بخوینن: مله م له گهل بکن. توانایی خوین وه درخه ن له به رابه رما.

که نهوی چوارسه و سی و ششم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو، که نيزه به رسفی داوه و گوتی: 'ئاوهزی خودا داو ئه و ئاوه زه به که خودا هر له کاتی بوونیه وه داو بیه به مروفی و ریگی راست و چه بی خوی پی دهناسی. به لام ئاوهزی وه گیرخراو ئه و ئاوه زه به که مروف به ناسین و تیگه یشتی خوی و به چالاکي به دهستی بیئی.' مه لا گوتی: 'زور زور باشه.' دواي ئه وه پرسى: 'ئاوهز له کویدايه؟' که نيزه به رسفی داوه: 'ئاوهز له دلی مروفدايه و به رهو میشک هه لده کشی و له وی چی خوش دهکا.' مه لا لئی پرسى: 'پیم بلن پیغه مبه ر چون دهناسی؟ واته به چیدا دهناسی؟' گوتی: 'به کتییی خودا و به لگه و په رجوو هکانیدا ناسیومه.' ئه و جار لئی پرسى: 'پیم بلن، شته فره زه کان چین و شته سوننه ته کان چین؟'

"که نيزه وه لامی داوه: 'فره زه کان پینج دانن: یه که م، شایه دیدان به تاکی و بیهاوتایی خودا و پیغه مبه ری خودا چه زه تی محمه د(د - س). دوهم، پینج فره زی نویژ، سییهم، دانی زه کات. چوارهم، پوژووی مانگی په مه زان. پینجه م، چه ج. به لام سوننه ته کان چوارن: پوژ و شه و مانگ و هه تاون که بوژینه وه و نویکه ره وهی ژیانن و مروف بیئاگایه له وهی که که ی نویی ده کاته وه یان نا.' مه لا گوتی: 'ئافه رین زور باش. که نيزه، نیشانه کانی باوه ر چی و چین؟' گوتی: 'نیشانه کانی باوه ر نویژ و زه کات و پوژوو و چه ج و جیهاد و دووری له گونا هه.' ئه و مه لایه گوتی: 'بزی، زور باشه. ئیستا پیم بلن مه به سقت له نویژکردن چیه؟' که نيزه گوتی: 'مه به ستم له نویژکردن سه لماندنی به ندایه تی خوم و بیهاوتایی و گوره یی خودایه.' مه لا گوتی: 'پیم بلن پیش ئه وهی نویژ بکه ی، ده بی چه ند شت له به رچاو بگری و له سه رت فره زن؟' گوتی: 'خاوینی و داپوشینی گیانت، خاوینبوونی جله کانت و راوه ستان له شوینیک که داگیر نه کرابی و پرو له قیبه لکردن و نییه تهینان و گوتنی ئه للاهونه کبه ری نویژدابه ستن له سه رمان فره ز کران.' مه لا گوتی: 'پیم بلن به چ مه به سستیک ده چی بو مزگه وت؟' گوتی: 'به مه به سستی به ندایه تی.' ئه و کابرایه گوتی: 'بزی، زور باشه.' دیسان لئی پرسى: 'سه ره تاي نویژ و چوونه نیوی و کوتاییپه تینانی چیه و چونه؟' گوتی: 'ده سستیکي ده ستنویژه و چوونه نیوی ئه للاهونه کبه ری نویژدابه سستنه و کوتاییپه تینانیسی سلادانه وه یه.' مه لا گوتی: 'سزای ئه وانیه ته رکی نویژ ده که ن چیه؟' که نيزه که گوتی: 'له فره مووده ی پشتر استکراوه دایه که هه رکه س به ئانقه ست ته رکی نویژ بکا، به ری به ئیسلامه وه نییه.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و سی و هه و تهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ، که نیزه که که فرموده که یۆ خوینده وه، مه لاکه گوتی: 'باره که لالا! که نیزه، ئیستا پیم بلی نوێژ چ قازانجیکی ههیه؟' که نیزه که گوتی: 'نوێژ هۆکاری پیوهندیی مرۆقه له گهله خودای خۆیدا. نوێژ ده تایبه تمهندی ههیه: دل پروناک دهکات و پوخسار گهش. له بهلات دورور دهکاته وه و له خودا نیزیک. شهیتان پینی نارهحت دهبی و خودا خوشحال. له شهه و به لای دوژمنان دهتپاریزی و دهتخاته بهر پهحمهتی خودا. رقی خودا داده مرکینی و سۆز و پهحمهتی ده بزوینی. نوێژ مرۆف له کاری نارهوا و نه شیاو دورور دهخاته وه و به رهو راسته پینی دهبا. نوێژ له سهه مرۆف واجبه و کوله که ی دینه.'

"مه لا گوتی: 'زۆر زۆر باشه. ئینجا پیم بلی کلیلی نوێژ چیه؟' وه لامی داوه: 'کلیلی نوێژ دهستنوێژه.' مه لا گوتی: 'کلیلی دهستنوێژ چیه؟' وه لامی داوه: 'هیتانی ناوی خودا.' مه لا گوتی: 'کلیلی هیتانی ناوی خودا.' که نیزه ولامی داوه: 'یه قینه.' مه لا گوتی: 'کلیلی یه قین چیه؟' وه لامی داوه: 'پشتبه ستنه به خودا.' مه لا گوتی: 'کلیلی پشتبه ستن به خودا چیه؟' وه لامی داوه: 'هیوادار بوونه.' مه لا گوتی: 'کلیلی هیوادار بوون چیه؟' که نیزه گوتی: 'گوێزایه لیه.' مه لا گوتی: 'کلیلی گوێزایه لی چیه؟' که نیزه گوتی: 'داننان به شهه ریکی خودایه.' مه لا گوتی: 'باره که لالا! زۆر زۆر باشه. پیم بلی له دهستنوێژدا چی و چی واجبن؟' که نیزه گوتی: 'له مه زهه بی ئیمام شافعیدا شهه شتی واجب ههین: نییه تهیتان، شوشتنی دهم و چاو و ههردووک دهست له ئانیشکه وه و سپینی به شیک له سهه. شوشتنی لاقهکان ههتا قاپووله. شیوازی پیشخستن ئهوان ده شته: نیوی خودا هیتان و شوشتنی ههردووک دهست پیش ئه وهی دهستت له ئاوه که راکهی، ئاو له زار و لووت و هردان و سپینی سهه و خاویتکردنه وهی گوینه کان و ئاوکردنه بنجی ردین ئه گه ر زۆر بی. خاویتکردنه وهی نیوان قامکه کان به جوریک نیوانی قامکی راست به دهستی چهپ و نیوانی قامکی چهپ به دهستی راست خاوین بکریته وه. شوشتنی سی جاری ههه ئه ندامیکی له ش. بهدوای یهک و به پهله شوشتن.' مه لا گوتی: 'زۆر زۆر باشه. که نیزه که، له کاتی دهستنوێژگرتندا له مه لائیکه و شهیتان کامیانی له لا دهبی؟' وه لامی داوه: 'کاتیک بهندهی خودا دهیه وی دهستنوێژ بگری، مه لائیکه ش و شهیتانیسی له لایه. مه لائیکه له لای راستیه وهن و شهیتان له لای چهپیه وه. به لام کاتیک ناوی خودای هینا، شهیتان رادهکا و سهه ری خۆی هه لده گری—مه لائیکه به سهه ریدا زال دهبی. ئینجا خیهو تیک له سهه ر ئه و بهندهیه هه لده دن و به چوار گوریس رایده گرن. سهه ری ههه گوریسهی به دهست مه لائیکه یه که وه دهبی. ئه گه ر له دهسپیکی دهستنوێژیشدا ناوی خودا نه هینی، ئه وه شهیتان به سهه ر مه لائیکه دا زال دهبی و مه لائیکه لینی دورور دهکه ونه وه. شهیتان به سهه ریدا زال دهبی و تووشی دله پراوکی دهکا و

دەسنوئىزەكەى لى سەقەت دەكا. پىنغەمبەر فەرموويەتى: 'دەسنوئىزى درووست شەيتان دوور دەخاتەوہ و لە بەلاى زالمەت دەپارىزى. 'ديسان لە شوينىكى دىكەدا دەفەرمووى: 'هەركەس بى دەسنوئىزى بى، بەلاى بەسەردا دەبارى و جگە لە خۆى نابى كەس سەركۆنە بكا.'

"مەلا گوتى: 'بارەكەللا! زۆر جوان بوو. فەرز و سوننەتەكانى غوسل دەركردنم بۇ باس بكا.' كەنيزەكە گوتى: 'فەرزەكانى غوسل نىيەتەينان و شۆردنى تەواوى جەستەيە. بەلام سوننەتەكانى غوسل: دەسنوئىزگرتنە پىش خۆشۆردن و دەسەينان بە تەواوى لەشدا و تەركردنى ئەو شوينانەى ئاو باشيان ناگاتى، وەك بنجى مووى سەر و پدىن و ئەو شتانە' مەلا گوتى: 'بژىت، زۆر زۆر باشە. كەنيزە، ..."

لنرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

که نهوی چوارسه د و سی و هه شتم هاته وه

گوته: "خاوه نشکۆ، کاتیک که نيزه که باسی فهرز و سوننه ته غوسلی بۆ مه لاکه به جوانی شی کرده وه، مه لا گوته: 'بژیت، زۆر زۆر باشه. که نيزه، باسی ته یه مومم بۆ بکه.' که نيزه گوته: 'ته یه مومم له ههوت حاله تدا پیویسته: یه ک، ئاو دهست نه که وئ. دوو، ترسان. سی، تینویتی. چوار، ئاو له تیزدا بئ و ولاخه که ون بووبئ. پینج، نه خۆشی. شهش، بریندار بوون. ههوت، نه خۆشی پیستی وهک زیپکه و شت. به لام فهرزه کانی ته یه مومم چوارن: یه ک، نییه ته. دوو، جاریک بهری دهست له گله که ده دهی بۆ ده ستمالین به ده م و چاودا. سی و چوار، دیسان بهری ههردووک دهست له گله که ده ده یته وه و دهستی چهپ به دهستی راستا دینی و، دهستی راست به دهستی چهپا دینی. به لام سوننه ته ته یه مومم ناوی خودا هینان و پیشخستنی دهستی راسته به سه ر دهستی چهپا. مه لا گوته: 'ئافه رین، زۆر باشه. نه و جار باسی هه لومه رچی نوێژ و کوله که کانی و سوننه ته که یم بۆ بکه.' که نيزه گوته: 'نوێژ پینج مه رچی هه یه: خاوینبوونی له ش و ئه ندامه کانی، داپۆشینی نارک هه تا سه ر ئه ژنۆ، وه ستان روو به قیبه و کاتی نوێژ بووبئ و راوه ستان له شوینی پاک. به لام کۆله که کانی نوێژ: نییه ته، ته کبیره تولحه رامه، هه ستان به هیزه وه، خویندنه وه ی سوورپه ی فاتحه، رکوع و ویسته یه ک له رکوعدا. راستبوونه وه دوا ی رکوع و ویسته یه ک. سوژده و ویسته یه ک له سوژده دا. دانیشتن له نیوان دوو سوژده دا و ویسته یه ک و خویندنی ته حیات و شاده و ئیمان و سلاوه ت لئ دان و پاشان سلاو دانه وه بۆ لای راست و پاشان لای چهپ. دوا ی ئه وانیش نییه ت هینان و هاتنه ده ر له مزگه وت.

"به لام سوننه ته کانی نوێژ بریتین له بانگ و قامه ت و ده سته ه لئینان له کاتی ئه للاهوه کبه ری نوێژدا به ستندا، دوعای ئیقیتاح و خویندنی سوورپه یه ک له سوورپه کانی قورئان و ئه للهوه کبه ر له کاتی هه ستانه وه و دانیشتن و گوته 'سه میعه للاهوه لیمه ن حه میده.'^۱ به رز و نه ویکردنی ده نگ له کاتی خۆیدا و شاده و ئیمان هینان و دانیشتن له کاتی شاده و ئیمان هیناندا و سلاوات لئدان له دیداری پیغه مبه ی ئیسلام.

"مه لا گوته: 'ئه ی باره که للا! که نيزه که، پیم بلن زه کات له چیدا واجبه؟' که نيزه گوته: 'زه کات له زیڕ و زیو، وشتر و مانگا، مه رومالات، دانه ویله وهک گه نم و جو و هه رزن و لوبیا و برنج و نوک و میوژ و خورما.' ئینجا پرسی: 'پیم بلن زیڕ ئه گه ر چه نده بئ زه کاتی لئ ده که وئ؟' وه لامی داوه: 'ئه گه ر زیڕ بگاته بیست مسقال، نیو مسقال زه کاتی لئ ده که وئ. هه ر به و پیته ئه وه ندی زیڕه که زیاتر بئ، هه ر بیست مسقال و نیو مسقال زه کاتی

۱. واته: "خودا گوئی له و که سه بوو که ستایشی کرد."

لى دهكه وهى. 'مه لا گوتى: 'ئەى زەكاتى زىو چۆناوچۆنە؟' وهلامى داوه: 'هەر دووسەد درەم زىو پىنج درەم زەكاتى لى دهكه وى. جا چەند دووسەد درەم بى، ئەوهندە پىنج درەم زەكاتى لى دهكه وى. 'مه لا دلى بهو وهلامانە خوش بوو. ئىنجا لىنى پرسى: 'ئەى زەكاتى وشتر چۆناوچۆنە؟' كه نىزه گوتى: 'به پىنج وشتران مەرىكىان زەكات دهكه وى. ئەگەر وشترەكان بگەنە بىست و پىنج وشتر، ئەوه وشترىكىان زەكات لى دهكه وى. به لام مەر ئەگەر بگەنە چل دانە، مەرىكىان زەكات لى دهكه وى. 'مه لا گوتى: 'بۆى، زۆر باشە. فەرزەكانى رۆزوو چىن؟' كه نىزه گوتى: 'فەرزەكانى رۆزوو: نىت، خۇپاراستن له خواردن و خواردنەوه و جووتبوون و پشانەوه به ئانقەست. رۆزوو به دىتنى مانگى رەمەزان يان به راگەياندىنى كه سىكى جنى باورە و دادپەرورە واجب دەبىن. فەرزە شەو نىتە بىنى. به لام سوننەتە كه دواى بانگى شىوان زوو نان بخۆى، پارشىو درەنگ نان بخۆى هەر وا بىن خواردنەكەت تەواو بوو، بانگى به يانى بدا. قسە كه م بگەى و قورئان زۆر بخوینى. به لام پۆن له خۆدان و چاوپرشتن و شىتىك له قورگت بچىتە خوارەوه و قووتدانەوهى تف و شەيتانىبوون و چاو له ژنان كردن و حىجامە تكردن رۆزوو به تال ناكەنەوه. 'مه لا گوتى: 'بارەكه لىلا، درووستە. باسى نوپۆى جەژنانم بۆ بگە. 'كه نىزه كه گوتى: 'نوپۆى جەژنەكان دوو رەكاتە و بانگ و ئىقامەى نىبە. به لام به مەزەبى ئىمام شافعى له رەكاتى يەكه مەدا حەوت جار 'سوبحانەللاهى وهلحەمدولىللاهى وهللەهونەكبەر' دەگوتى و له رەكاتى دووه مەدا پىنج جار بىجگە له ئەللاھونەكبەرى هەستانەوه و شادەوئىمان دەهینى. ' "

لىزەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پى هات و شەهرزاد درىژەى چىرۆكه كەى هەلگرت بۆ شەوىكى دىكه.

که شهوی چوارسه د سی و نویم هاته وه

گوئی: "خاوشکۆ، که که نیزه که چونییه تی نویژی جه ژنی شی کرده وه. مه لاکه گوئی: دهست خۆش، ئەی نویژی خۆرگیران و مانگیران چۆنه؟" که نیزه که گوئی: 'دوو په کاتی به بی بانگ و قامهت که له هر په کاتیکدا دوو چهل هه لده سستیته وه و دوو چهل ده چیه پکوع و دوو چهلش ده چیه سوژده. دواى ئەوه ته حیات و سلوادانه وه یه. مه لا گوئی: 'بژیته! باسی نویژی وه ترم بۆ بکه. وهلامی داوه: 'نویژی وه تر له په کاتیکه وه ده بی هه تا یازده په کات. مه لا گوئی: 'ئافه رین. ئیعتیکاف' چیه؟' که نیزه که گوئی: 'ئیعتیکاف سوننه تیکه که نییه تی لئ دینی و له مزگهوت داده نیشتی. بۆ کاری ئاوده ست نه بی له مزگهوت ناچیه ده ری و له گه ل ژنان نزیکى ناکا. به پۆزوو ده بی و قسه و شت ناکا. مه لا گوئی: 'زۆر زۆر چاکه، ئافه رین. ئیستتا پیم بلئ که ی حج له سه ر مرۆف واجب ده بی؟' که نیزه که گوئی: 'کاتیک که سیک موسولمان و پیگه یشتوو و تیگه یشتوو و ده سترۆیشتوو بی. له ته وای ژبانی جاریک که جی له سه ر فه رز ده بی. مه لا گوئی: 'ئو کارانه ی له که جدا فه رز و ده بی بکرین چی و چین؟' وهلامی داوه: 'ئیحرام و وه ستان له عه ره فات، ته واف و سه عی و سه رتاشینه. مه لا گوئی: 'ئەى داب و ده ستووری عومره کامانه ن؟' گوئی: 'ئیحرام و ته واف و سه عی. مه لا گوئی: 'فه رزه کانی ئیحرام کامانه ن؟' که نیزه که گوئی: 'ئیحرامی ته واف و له خه وتن موزده لیفه و مینا و، به رده بارانی شه یتانه. مه لا گوئی: 'سوننه ته کانی حج کامانه ن؟' که نیزه که گوئی: 'گوئی له بیه یک، له به رکردنی قوماشی نه دووراو، بۆن له خونه دان، سه رنه تاشین، نینۆکه کردن. پاونه کرد و نزیک نه بوونه وه له ژن. مه لا گوئی: 'ئەى بژیته، باسی جیهادمان بۆ بکه. که نیزه که گوئی: 'مه رچی جیهاد هیرشی کافرانه بۆ سه ر موسولمانان، بوونی پیتشه و، ئاماده کردنی چه ک، خۆراگری له کاتی شه ردا. سوننه تی جیهاد هاندانی خه لک بۆ شه ر و به ربه ره کانی هر وه ک خودای مه زن ده فه رمووی:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿يَأَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَبْرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ۝﴾

الأنفال: ٦٥

واتا: ﴿ئەى پیتغه مبه ر موسولمانان هه لئى بۆ جه نگان و دا بی بکردنی ئامیری جه نگ به هه موو شیوه کانی وه، وایان لئ بکه هه میشه سوور بن له سه ر خه بات و تیکوشان و به رخودان و به رگری له نیشتمان و ئایین و مال و سامان، واته: ده بی موسولمانان بۆ خویان

١. ئیعتیکاف: دووره په ریزی به مه به ستی خودا په رستی.

ئەوپەرى تۈنلۈك ھېزى خۇيان بىخەنە كار بۇ رېئىكسىنى سوپاۋ چەكدار كىردىنى ئامادە كىردىنى بۇ جەنگ ئەمجار پىشت بەخۇدا بىبەستىن داۋاى سەر كەۋتنى سەرفىزى لەخۇدا بىكەن. جا ئەۋ كاتە ئەگەر بىبەست جەنگاۋەرى موسولمانى خاۋەن سەبىر خۇگر تۈوشىيان بوۋ بەتۈۋشى دوو سەد شەركەرى كافر دەبى خۇيان رابگىرنى جىھاد بىكەن تا بەسەرىيان دا زال دەبىن. واتە: ئەگەر بىبەست موسولمانى خاۋەن سەبىر ھەبوۋن بەھۋى لىزانى ئىمان دا خۇراگىرئانەۋە سەركەۋتو دەبىن بەسەر دوو سەد كافرئى وادا كە ئەۋ رەۋىشتانەيان تىدا نەبىن. ئەگەر لەئىۋە سەد كەس ھەبى بەسەر ھەزار كافر دا زال دەبىن. بۇيە دوا بەدۋاى ئەۋە فەمۋى: واتە: ھۋى تىشكەنى كافرەكان ئەۋەيە: ئەۋان نەتەۋەيەكى نەفامن ۋەكوۋ ئىۋە لەھىكەتى جەنگ نازانن. ئەۋان كە شەر دەكەن تەنبا مەبەستىيان سەركەۋتنى داگىر كىردەن، ئىۋە دەجەنگىن بۇ بەرز كىردەنەۋى رىستەى (لا الە الا اللە محمد رسول اللە) بۇ راست كىردەنەۋى بىرو باۋەر، بۇ خۇپا كىردەنەۋە لەبىتە رىستەى خۇئارائىش دان بەرەۋىشتى بەرزو ئىقھارى بەندايەتى كىردن بۇ خۇداۋ ئەنجامدانى نۆيۋو زەكات دان ۋە فرمان بەچاكەۋ نەھى لەخراپە. ﴿

مەلا گوتى: 'ئافەرىن. دەى باسى فەرز و سۈننەتى كىرىن و فرۇشتىم بۇ بىكە'. كەنیزە گوتى: 'فەرزى كىرىن و فرۇشتىن رازىبوۋنى دوو لايەنەكە و، مەرجى بەتالېۋنەۋەشى بەپىنى بىرئارى دىارىكراۋ لە ماۋەى دىارىكراۋدا'. مەلا گوتى: 'بارەكەللا! ئىستى پىم بلى ئەۋ شتانه چىن كە گۆرپنەۋەيان سەربەسەر رىتى پى نەدراۋە؟' كەنیزەكە ۋەلامى داۋە: 'لەۋ بارەۋە فەرموۋدەى دروۋستى پىغەمبەرم(د - س) لە بىرەكە دەفەرموۋى: 'دوۋرى بىكەن لە گۆرپنەۋەى خورماى تازە بە خورماى وشك، ھەنجىرى تازە بە ھەنجىرى وشك، گۆشتى تازە بە گۆشتى وشككراۋ و كەرە لەگەل رۇن.'

"كاتىك مەلاكە ئەۋ كەنیزەى ئاۋا دىت، زانى كە خاۋەنى بىر و مېشك و ئاۋەزىكى تايپەتە و لە داب و دەستورى ئايىنىدا شارەزايەكى تەۋاۋە. لە دلى خۇيدا گوتى: 'دەبىن كارىك بىكەم لەۋ كۆرەدا بەسەرىدا زال بىم.'

"ئىدى لىنى پرسى: 'كەنیزە، ماناى وشەى دەسنۆيۋ چىيە؟' كەنیزە گوتى: 'واتە پاك و خاۋىن و بەرى لە پىسى. مەلا پرسى: 'ماناى نۆيۋ چىيە؟' كەنیزە گوتى: 'ماناى وشەى نۆيۋ نزا كىردەن. مەلا گوتى: 'ماناى غوسل چىيە؟' ۋەلامى داۋە: 'غوسل بە ماناى شۆردن و خاۋىن كىردەنەۋەيە. مەلا پرسى: 'ماناى رۇۋو چىيە؟' ۋەلامى داۋە: 'خۇپاراستن لە خاۋردن. مەلا پرسى: 'ماناى زەكات چىيە؟' كەنیزە گوتى: 'ئەۋەى زىادىيە. مەلا پرسى: 'ماناى ھەج؟' ۋەلامى داۋە: 'ئامانج. مەلا پرسى: 'ئەى ماناى جىھاد؟' ۋەلامى داۋە: 'لە بىنچىنەدا بە ماناى

به رگری دیت. 'نینجا مه لا قسه ی پین نه ما.'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریتزه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکه دیکه.

که نهوی چوارسه د و چلهم هاتوه

گوتی: "خاوه دشکو، که مه لا هیچی پین نه ما، هه ستا و گوتی: 'گوره م خلیفه، تو شاید به که نه و که نیزه له من زانا و شاره زاتره.' ئیدی که نیزه که به مه لای گوت: 'پرسیارکت لی ده که م، وه لامم بده وه.' مه لا گوتی: 'پیرسه.' که نیزه که گوتی: 'به شه کانی دین چی و چین؟' مه لا گوتی: 'به شه کانی دین ده دانن: شاده و ئیمان، نوژ، زه کات، روژوو، حه ج، جیهاد، هاندان بۆ چاکه و بهرگری له خراپه، هاتوچۆی خزم و نزیکان و ده یه مین دانه که وتنه دوا ی زانیاری.' که نیزه گوتی: 'زور باشه، پیم بلی بنه ماکانی ئیسلام چهنن؟' مه لا گوتی: 'چوارن: په یمان، راستگویی، پاراستنی سنوره کان و به لیزن بردنه سر.' که نیزه گوتی: 'شتیتکت لی ده پرسم نه گهر نه یزانی عه باکت له بهر داده که نم.' مه لا گوتی: 'پیرسه.' که نیزه که پرسی: 'لقه کانی ئیسلام چی و چین؟' مه لا ماوه یه ک بیده نگ بوو، هیچ وه لامینکی پین نه بوو. که نیزه که گوتی: 'عه باکت داکه نه با وه لامه که یه پین بلی.' خلیفه گوتی: 'تو بوی شی که وه، من عه باکه ی پین داده که نم.' که نیزه که گوتی: 'لقه کانی ئیسلام بیست و دوو دانن: ده سترتن به کتییی خودا وه، که وتنه شوین محمه د(د. س) دوورخستنه وه ی زیان له موسلمانان، خۆپاراستن له شتی حه رام، گه راندنه وه ی حه ق بۆ حه قدار، تۆبه کردن، فیزیوونی ریوشوینی ئایینی، خۆشو یستنی خۆشه ویستان، په پیره و یکردن له قورئان و به راستدانانی پیغه مبه ران، ئاماده بوون بۆ جیهاد، به خشین له کاتی ده سه لاتداریدا، ئارامگرتن له کاتی ته نگانه دا، ناسینی خودای بیهاوتا، ناسینی حوکه کانی پیغه مبه ر(د — س) دژایه تیکردنی شه ی تانی گلاو، بهر به ره کانی دنه ی شه ی تانی و پاکبوونی دلت له گه ل خودای خۆت. کاتیک خلیفه نه وانیه ی بیست، به مه لای گوت: 'نه و عه بایه داکه نه.' ئیدی به خه جاله تی له کوره که ی خلیفه هاته ده ری.

"ئینجا پیاویکی دیکه هه ستا و گوتی: 'که نیزه که، وه لامی پرسیاره کانی منیش بده وه.' که نیزه گوتی: 'پیرسه.' پیاوه که گوتی: 'راستی ملکه چیبون چییه؟' که نیزه وه لامی داوه: 'قه ده ری دیار، ره گه زی دیار، نه جلی دیار.' نه و پیاوه گوتی: 'فه رز و سووننه تی خواردن چییه؟' که نیزه گوتی: 'فه رز و سووننه تی خواردن نه وه یه که باوه رت به وه بپ که خودا بزویو ده نیزی و به نه رکی بزانی سپاسگوزاری بی.' پیاوه پرسی: 'سپاسگوزاری چییه؟' که نیزه گوتی: 'سپاسگوزاری نه وه یه که هه ر شتیک خودا دروستی کردوه له جیتی خۆیدا به کاری بهینی.' پیاوه گوتی: 'سووننه ته کانی کاتی خواردن چین؟' که نیزه گوتی: 'ناوی خودا بهینی، ده سته کان بشۆی، له سه ر رانی چه پ دابنیشی و چۆکی راست هه لده ی. به سی گوست بخۆی و له بهر ده مه ته و چه شت بخۆی.' مه لاکه گوتی: 'ئافه رین. ئه ی نه و ئاکارانه ی له کاتی خواردندا ده بپ ره چاو کرین؟' وه لامی داوه: 'پارووی چکوله بکه ی، له کاتی

خواردندا چاۋ بە خەلكدا نەگىپى. 'كابرا گوتى: 'زۆر زۆر باشە.' "

لىرەدا بوۋ، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د چل و په کهم هاتوه

گوټی: "خاوه نَشکُو، کاتیک که نيزه که داب و نه ریتی خوار دنی باس کرد، مه لاکه پنی گوت: 'باسی باوه ره دلپه کان و پیویستییه کانیا نم بُو بکه.' که نيزه بگوټی: 'باوه ره کانی دل سنی و دژبه ره کانیشی سین: په کهم، پته و بوونی باوه و پیویستییه که شی دوور که و تنه وه له کفر. دووهم، باوه به سوننه ت و پیویستییه که شی خوار استنه له بیدعه. سنیهم، باوه به ملکه چی و پیویستییه که شی خوار استنه له سر پیچی.' مه لا گوټی: 'بژیت. باسی باوه پم بُو بکه.' که نيزه گوټی: 'باوه چه ند جزره. باوه به په سستراو، باوه به به ندایه تی خوت، باوه به شته تابه ته کانی نیسلام، باوه به ناسخ و باوه به مه نسوخ، باوه به خودا و مه لائیکه و نيزدراو و باوه به قهزا و قهدهر و خیز و شه پ و خاس و خراو.' مه لا گوټی: 'باره که لالا! ئینجا باسی سنی شتم بُو بکه که دهبه ئاسته نگ له به ردم سنی شتی دیکه دا.' که نيزه گوټی: 'له سوفیانی سه وری ده گیزنه وه گوتویه: سنی شت دهبه له مپه ره له هم مپه ره سنی شتی تر دا: به که مگر تنی پیاوچا کان، نه و دنیات له ده ست ده دا. به که مگر تنی پاشایان، نه و ژیانته له ده ست ده دا. به که مگر تن و ناشوکری نیعمه ت سه ری مال و سامانت ده خوا.' مه لا گوټی: 'که نيزه که، پیم بلی ئاسمان چند ده رگای هه یه و کلپه کانی چین؟' که نيزه وه لامی داوه: 'خودای گوره فه رموویه تی: 'وَفَ تَحْتَ السَّمَاءِ فَكَانَتْ ابْوَابًا.' پیغه مبه ریش (د — س) فه رموویه تی: 'من نازانم ئاسمان چند ده رگای هه یه، به لام ده کړی درووست کړی، هه ر مرؤفیک له ئاسماندا دوو ده رگای هه یه. ده رگایه کیان بژیوی مرؤف له وپوه دی و ده رگایه کیشیان کار و ئاکاری مرؤف له وپوه هله ده کشی به ره و ئاسمان. هه تا مرؤف نه شمړی، ده رگای بژیویشی نابه سترئ. ده رگای کار و ئاکاریش نابه سترئ هه تا پووحی هه لته کشی.' مه لا گوټی: 'که نيزه که، پیم بلی شت چیبه و نیوه شت چیبه؟' که نيزه گوټی: 'شت ئیمانداره و نیوه شتیش دوور ووه و ناشتیش کافره.' مه لا گوټی: 'باسی دلم بُو بکه.' که نيزه که گوټی: 'دلنک هه یه ساغ و سه لیمه. دلنک هه یه رهش و رهق و تاریکه. دلنک هه یه هیور و خوداییه. دلنک هه یه هه میشه وریا و ئاگادارت ده کاته وه. دلنک هه یه نورانیه. دلنک هه یه ساغ و سه لیم دلنک دؤستانی خودایه. دلنک هه یه و رهق و تاریک دلنک کافرا نه. دلنک هیور و خودایی دلنک په رواکاران و دلنک وریا و ئاگادار که ره وه دلنک پیغه مبه رانه و دلنک نورانی و گهش دلنک شوینکه و توانی نه وانه.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پنی هات و شه هر زاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بُو شه ویکي دیکه.

۱. واته: "ئاسمان ده قه له شی و هه ر قه له شتیک ده رگایه که."

که نهوی چوارسه و چل و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو، مه لا گوتی: 'زور زور باشه.' نهوجار کهنیزه که گوتی: 'گه وره م خلیفه، نه و مه لایه نه و نه دهی پرسیار لی کردم بوخوی ماندوو بووه. منیش دوو پرسیار لی ده کهم، نه گهر نه یزانی عه باکه ی له بهر داده که نم.' مه لا گوتی: 'کهنیزه که، هرچیم لی ده پرسی بپرسه.' کهنیزه لی پرسی: 'باوهر چییه؟' مه لا گوتی: 'باوهر نه و هیه به زمان دانی پیندا بنی و به گیان بیسه لمینی و کار به بنه ماکان بکه ی. پیغه مبه ر (د — س) فرموویه تی: 'باوهری مروفت ته و او نابئ هه تا پینچ تایبه تمه ندیی ته و او نه بی: پشتبه ستن به خودا، سپاردنی کاره کان به خودا، رازیبوون به ره زای خودا و خوشحالبوون به و کارانه ی نه و به سه رت دینی و بوی دیاری کردوی. هرچی دهیکه ی هر له رینی خودا و بو ره زایه تی نه و بی، نه وده م باوهری مروفت ته و او ده بی.' 'کهنیزه گوتی: 'واجبترین فرزند کامه یه؟ کام فرزه له پیش هه موو فرزه کانه و هیه؟ کام فرزه فرزه کانی دیکه هه موو پیوستیان به و ه؟ کام فرزه ته و او ی فرزه کانی دیکه ش ده گریته و ه؟' مه لا بیده نگ بوو، وه لایه پی نه دراوه. ئیدی خلیفه به کهنیزه که ی گوت: 'دا بوی شی که وه.' به مه لاشی گوت: 'دایه ی نه و چله مه لایانه داکه نه و بیده به و کهنیزه.' ئینجا کهنیزه که گوتی: 'مه لا، واجبترین فرزند ناسینی خودایه. نه و فرزه ی له پیش هه موو فرزیکه و هیه 'أشهد أن لا إله إلا الله و أشهد أن محمدا رسول الله'. فرزیک که هه موو فرزه کان پیوستیان پینه تی ده ستونیزه و نه و فرزه ش که هه موویان ده گریته و ه غوسلی له شکرانیه.'

"که کهنیزه که شیکرده نه و ه که ی ته و او بوو. مه لا هه ستا و گوتی: 'خلیفه، تو شایه د به که دانی پیا ده نیم نه و کهنیزه له من زانتره.' ئینجا عه باکه ی داکه ند و به دؤراوی له کوره که چوه ده ری. نه و جار قورئانخوین هه ستا و بووبه پرووی کهنیزه که دانیشت و لی پرسی: 'نه ی قورئانت خویندوو ه؟ شاره زای ئایاته کانی هه ی؟ ده زانی ناسخ و مه نسوخ چییه؟ موحکه م و موته شایبه مه ککی و مه دهنی لیک جودا ده که یته و ه؟' وه لایه داوه: 'به لی تیندا شاره زام.' ئینجا قورئانخوین گوتی: 'پیم بلئ قورئان چند سوورپی هه یه؟ چند ده بییه؟ چند ئایه ته و چند پیته؟ چند سوورده یه؟ ناوی چند پیغه مبه ری تیدا هاتوو ه؟ سوورپه کانی قورئان چندیان مه دهنین و چندیان مه ککین؟ له قورئاندا ناوی چند مه ل و میروو هاتوو ه؟' کهنیزه که گوتی: 'گه وره م، سوورپه کانی قورئان سه د و چوارده دانه ن. هه فتایان مه ککی و چل و چوارده دانه شیان مه دهنین. ده بییه کانی قورئانیش شه شسه د و بیست و یه ک دانه ن. ئایه ته کانی قورئانیش شه شه زار و دووسه د و سی و شه ش ئایه تن. قورئان هه فتا و نوه زار و چوارسه د و سی و نو و شه یه و پیته کانی قورئانیش سی سه د و بیست و نوه زار و شه شسه د و هه فتا پیتن. خوینه ری قورئان هر پیتیکی به ده چاکه بو

دەنوو سن. سو جدەکانی قورئانیش چوار دە دانەن. “

لیرە دا بوو، ماو هی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە ی
چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی چوارسه د و چل و سینه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو، دواى نه وه که نيزه که دريژه دى دا و گوتی: 'پينغه مبهره کانيش که ناويان له قورئاندا هاتوه، بيست و پينج پينغه مبهرن و نه مانه ن: ئادم، نوح، ئيبراهيم، ئيسماعيل، ئيسحاق، يه عقوب، يورسف، ئيليه سهع، يونس، لوت، صالح، هوود، شوعه يب، داوود، سوله يمان، زولکيفل، ئيدريس، ئيلياس، يه حيا، زه که ريان، نه ييوب، موسا، هاروون، عيسا و محمه د(د - س).

" نه و ميروو و بالندانى له قورئاندا ناويان هاتوه نو دانه ن: 'ميشووله، ههنگ، ميش، ميرووله، په پوسلئيمانه، قه له ره ش، کولله، په ره سي لکه، شه مشه مه کویره ن."

"قورئانخوين گوتی: 'باره که لالا! که نيزه، پيم بلئ که وه ترين سووړه دى قورئان کامه يه؟' که نيزه گوتی: 'سووړه دى به قه ره يه.' پرسى: 'کام ئايه که وه تره؟' وه لامى داوه: 'ئايه ته لکورسى نه و ئايه ته يه په نجا وشه يه و هر وشه يه کيش په نجا جوړ خير و فه پى له که له.' قورئانخوين پرسى: 'کام ئايه ته يه که نو نيشانه دى تيدايه؟ وه لامى داوه: 'خوداى به رز و بيهاوتان ده فه رموئ:

قَالَ تَمَّانُ ﴿١٦٤﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفَلَاحِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَضْرِيحِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾ البقرة: ١٦٤

واتا: ﴿ بيگومان له دروست کردنى ئاسمانه کان و زهوى و نه وه دى تيباندايه، نه و ئاسمانه فراوان و مانگو خوړو نه ستيرانه، نه و جيهانه زانراو نه زانراوه، نه و ريکو پيکيبه دى که له ته وه ره دى نه ستيزه کانداهيه، نه و هاتوچو هه لسوړان و خولانه وه دى که نه نجامى ددهن به و شيوه سه رسوړه يته ره. هه روا گوړانى شه و پژو هاتنى يه که به دواى يه کياندا، شه و دئ و روژ ده پوا، روژ دئ و شه و دپته شوينى، نه و ئالو گوړيبه دى تاريخى و رووناکى، خوړه لاتن و تاريخى داهاتن، سپنده دى به ره به بيان و تاريخى دوا خوړناو ابوون، نه مانه هه موويان سه رسوړه يته رو موعجزه ن، به لام دووباره بووونه و هيان واى کردوه، ئاده ميزاد به لايه وه شتيكى ئاسابى بن و له ئاستياندا سه رى سوړ نه مينى. نه و که شتى و که ميبانه دى له ده ريدا دئ و ده چن، نه و هه موو شتومه کو کالايه يان پي ده گويزر يته وه و ئاده ميزاده کان لبيان سو دمه نده بن. هه روه ها نه و ئاوى بارانه دى که خودا له به رزاييه وه

بۇ ئىۋەي دەبارىنى. بە بارانە پەروەردگار زەۋى مردوۋ سۈۋتە مەزۇى زىندوۋ كىردەۋە، گىياۋ گىزۇ روۋەكى تىندا رواند، ھەر بە ھۇى ئەۋ بارانەۋە ئادەمىزادو گىيانلە بەرانى تر دەتوانن درىژە بە ژيان بدن لە ناۋ زەۋىدا لە ھەموو جۇرە گىيانلە بەرىكى بلاۋ كىردۈتەۋە، ھەر ولاتىنك بارانى لى نەبارىۋ چۆمۈ روبارى بەناۋدا رەۋان نەبى نە گىياۋ گىزى تىندا دەپوۋىۋ نە گىيانلە بەرى تىندا دەژى. ھەروەھا گۆرپانى (با) بەرەۋ خۆرەھلاتو خۆرئاۋا بەرەۋ باكورو باشوور، جارىك گەرمۈ جارىك سارد، دەمىك بەھىزو كاتىك بى ھىز، تاۋىك گىژەلوکەۋ زىيان، ماۋەيەك شەمالو نەسىم، ھەندىك جار تەلقىح و توم پىرژاندن ئەنجام دەدا كاتىكىش نەزۇكۋ باى ۋەشىتى يە. ئەۋ ھەورەى ملكەچ لە نىۋان ئاسمانو زەۋىدا ۋەستاۋە بۇ ئەۋەى بەفەرمانى خودا باران بەسەر ولاتاندا بىبارىنى، لەم شوۋىن بۇ ئەۋ شوۋىن (با) راپىچى دەكا، پەروەردگار چۈنى بوۋى ئاۋا باران دەبارىنى، ئەم دىياردە سىروشتىانەى باس كران ھەموۋىان نىشانەۋ بەلگەن لەسەر ھەبوونو بە تواناىى خودايەكى بەدېھىتەرۋ زاناۋ كار دروست، ھەموۋىان بەلگەۋ رى نىشاندەرن بۇ گەلۋ نەتەۋەيەك خاۋەنى عەقلاۋ ھۆش بن ﴿﴾.

قورئانخوۋىن گوتى: 'زۇر زۇر باشە، ئافەرىن. ئەى كام ئايەتە دادگەرتەرە؟' كەنیزە گوتى:

قَالَ تَمَّانُ ﴿﴾ * إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ النحل: ٩٠

ۋاتا: ﴿﴾ پەروەردگار لەم كىتیبەدا كە بۇ تۆى نازل كىردە ئەى پىغەمبەر! فەرمان بەبەندەكانى دەكا: بەشىۋەيەكى گىشتى عەدالەتكارىۋ و پىژدان بەكار بىنن لەھەموو شىتىكدا؛ لەمامەلە كىردنۋ دادگايى كىردنۋ فرمانرەۋايىۋ ھەلسو كەۋتى رۇژانەتاندا، لەبىرو باۋەرۋ خوداپەرستىۋ ھەلسو كەۋتكىردن لەگەل خۇتانو غەيرى خۇتاندا! ۋاتە: خودا فەرمان دەكا بەبەندەكانى كە يارمەتى خىزم و كەسو كارىيان بدنو مالىيان پىن بىبەخىشن. كەۋابوۋ بەشىكى گىرنگ لەئىحسان ئەۋەيە چاكە لەگەل خىزم كە سوكار بگەى، جا چاكە كىردنەكە بە ھاتوچۇۋ دىدەنى كىردىيان بى، يان بە يارمەتىدانو مالبەخىشىن بى پىنيان. ھەروەھا نەھى دەكا لەداۋىن پىسىۋ كارى ناسىروشتىۋ سىتمەكارى. وشەى (الفحشاۋ) ھەموو كارىكى ناشىرىنۋ سنوور شىكىنى دەگىرئەۋە، ۋەلى زوربەى كات تايبەت دەكرى بەداۋىن پىسىبەۋە بۇ دەست درىژ كىردن بۇ سەر نامووسى خەلك، بەكاردىندىرئ! وشەى (المنكر) پىش ھەموو كارىكى ناسىروشتىۋ ناشىرىن دەگىرئەۋە، ھەر شىتىك سىروشتى سەلىم بەناشىرىنى بزانى شەرعىش بەناشىرىنى حلىب دەكا، وشەى (البغى) بەمانا سىتمەكارىۋ لادان لەحەقو

عهداله ته. پوره ردگار ناموژگاريتان دهكا بهلكوو بير بكنه وه تيفكرن، بهخوتان دا بچنه وه، بهگويزه ي سروشتي سهليم هه لسو كهوت بكن، نه هيلن فايروسي روختنر توشى كومه لكاي ناده ميزاد بي ﴿ .

ئينجا پرسى: 'كام نايه ته باسى به ته ماعترين دهكا؟' كه نيزه گوتى: 'خوداي گوره ده فهرمووى:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿٣٨﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ المعارج: ٣٨

واتا: ﴿ نايان ئه و موشرىكانه به ته مان ويپاي ئه و هه لويسن و بيرو باوره ناپه سه نديان و هه لسه مينه وه له قورئان و به دروخستنه وه ي بغه مبهرو هه لهاتن له حق. و راستى به ته مان بچنه ناو به هه شته وه؟! حاشا وه كه لا! ئه وانه شوينيان دوزه خو و تور دهرينه ناوى بۆ هه تا هه تايه ﴿ .

قورئانخوينه كه گوتى: 'كام نايه ته هيوابه خستره؟' كه نيزه وه لامى داوه: 'خوداي بهرز و مهزن ده فهرمووى:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿٥٣﴾ * قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ الزمر: ٥٣

واتا: ﴿ ئه ي بغه مبهرا! بهو خه لکه بلى: ئه ي بنده كاني خودا ئه وانه ي زنده په وييان كردوه له تاوان كردن و سه رپنچيكارى فه رمانى خودا، هه رگيزاو هه رگيز له رحمه تى خودا ناوميد مه بن، ئه ي تاوانباران له ليخوشبوونى خوا ناوميد مه بن. چونكه بيگومان خودا له هه موو تاوانيك خوش ده بن. مه گه ر هاوه لدانان بۆ خوداو ليشى ژيوان نه بيته وه ﴿ .

قورئانخوينه كه گوتى: 'بزييت، زور زور باش بوو. پيم بلى تو به شيوازي كئ قورئان دهخوينيه وه؟' له به رسفا گوتى: 'به شيوازي به هه شتيان كه زور كاريگه ره، ديسان پرسى: 'له كام نايه تدا درق له گه ل بغه مبهران كراوه؟' كه نيزه گوتى: 'خودا ده فهرمى:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءُوا عَلَىٰ قَمِيصِهِمْ بَدْمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْراً فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ يوسف: ١٨

واتا: ﴿هەر بۆ چه واشه کاری و چه سپاندنی فیله که ی خویان، ئاسکیکیان سه بربری و به درۆ خوینی ئاسکه که یان له کراسی یوسف هه لسوو به ناریکو پیکی کراسه که یان خویناوی کردو وایان نیشان دا: که ئەم کراسه ئەوهیه: که گورگه که یوسفی تیدا خواردوه، به لام ویستی خودا و ابوو: که ده بی شویندهستی تاوانه که یان ده ربکه وئ، فیله که یان ئاشکرا بی، ئەوه یان له بیر چوو که هه ندیک کراسه که بشیوینن، بیدرینن، بیههجنن، چونکه ئەگه ر گورک بیخواردایه ده بویه کراسه که بدرایه و ونجر و نجر ببویه: به لام مهیدانی درۆ کورته و زۆر ناخایه نئ. یه عقوبی باوکیان پنی گوتن به لکوو ئەوه دل و دهروونی ناپاکتان ئەمه ی پنی کردون و کاریکی وا ناپه سندی پنی ئەنجام داون، ئەوه ی دهیلین له راستییوه دوروه و عقل وهری ناگرئ! صه بر ده گرم، صه بری جوان و په سندن بۆمان باشه و ئەوه چه کی خاوه ن باوه رانه و ئارام ده گرم، پشت به خودا ده به ستم، چاره روانی دهرووی رحمه تم، خودا یارمه تیده رمه له سه ر ئەوه ی باسی ده که ن و بۆمی ده گیزنه وه له م هه واله دلته زینه ﴿

ئه وان براکانی یوسف بوون. 'مه لاکه گوتی: 'کام نایه ته یه کافران تیندا راستیان گوتوه؟' که نیه که گوتی: 'خودای مه زن ده فه رمووئ:

قَالَ تَمَّانُ ﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْغَضْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتَّبِعُونَ الْكُتَّابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ قَالَ اللَّهُ إِنَّكُمْ بِئْتَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۱۱۳﴾ البقرة: ۱۱۳

واتا: ﴿جوله که (وتیان) ده لین: نه صرانیه کان له سه ر ئایینی حق نین ئەو ئایینه ی ئەوان په بره وی ده که ن بن بناغه یه و هه چ سه رچاوه یه کی نیه له به رامبه ردا نه صرانیه کان گوتیان: جوله که کان له سه ر هه چ ئایینیکی حق نین و دینه که یان به تاله. ئەمه له کاتیکدایه که ئەوانه کتیب ده خویننه وه؛ جوله که ته ورات ده خوینن، له ویدا موژده ی هاتنی چه زه ته ی عیسه ی تیدایه، گاوره کانیش ئینجیل ده خویننه وه باسی ئایینی جوله که ی تیدایه. عه ره به خاوه ناس و هاوبه ش په یداکه ره کانیش هه ر ئاویان گوت و هه مان بیرو بۆچونیان هه بوو، ده یانگوت: (محمد) ئایینه که ی بن بنه ماو سه رچاوه یه، قسه بۆش و بی بناغه که ی جوله که و گاوره کانیان ده جویته وه. په روه رداگه ر روژی قیامه ت موحا که مه ی نیوانی جوله که و گاوره کان ده کا، بیرو بۆچوونه کانیان ده رباره ی ئایین یه کاله ده کاته وه و سه زای شیوا یان بۆ دیاری ده کا ﴿

ئەوان ھەردووکیان راستیان دەگوت. 'مەلا قورئانخوینە کە گوتی: 'کام ئایەتە یە خودا بۆ خۆی گوتوو؟' کەنیزە وەلامی داوہ: 'خودای لەسەر دەفەر مووی: 'وما خلقت الجن والإنس إلا ليعبدون.''' قورئانخوینە کە پرسى: 'ئەى کام ئایەتە قسەى فریشتەکانە؟' کەنیزە کە گوتی:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۗ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَيَحْنُ نُسُجُوحًا يَحْمَدُكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۗ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ البقرة: ٣٠

واتا: ﴿ئەى پێغەمبەر (دروودی خۆی لەسەر بێ) سەر گورشتەى دروستکردنى ئادەمیزاد بۆ خەلک باس بکە، کاتى خودای تۆ بە فریشتەکانى راگە یاندو فەر مووی: من دەمەوێ لەسەر زەوى جێنشینى دابنیم زەوى ئاوەدان بکەنەو، لەجیاتى من لەناو مەردوما دادپەرەرانە حوکم بکا فریشتەکان وتیان: خودایە! تۆ چ مەبەستىکت لە دروستکردنى ئەو جۆرە بەندانە ھەو بۆچى کەسانىک دەخەوێ سەر زەوى کە ئاشووبى تیدا بگێرن و خوینپێژى تیدا پەپرەو بکەن؟ ئەگەر مەبەست لە دروستکردنى ئەو جۆرە مەخلوقە پەرسەنتى زاتى پێرۆز و بەرزتە: ئەو ئەو ئیمە ھەموو دەم سەرگەرمى پەرسەنتى تۆین و تەقدیست دەکەین ھەرگیز سەرپێچى کردن و ئاشووب نەو و خوین رشتەمان لێ روو نادا. دەى کەوابى بۆچى گروھى تر دروست دەکەى؟ پەرۆردگار وەلامى دانەو و فەر مووی: ئەوھى من دەیزانم ئیوھ نایزانن. من دەزانم: کە بەرژەوھەندىکى بالا ھەو بە دروستکردنى ئەم جۆرە گروھو ئەوھ بەرژەوھەندىکى بالاترە لەو ئاشووب و تاوانانەى کە بێتیکیان بەرپای دەکەن و ئیوھ دەیکەن بە پاساوو لەمپەر بۆ ئەوھى من لەو کارە وازبێنم! من لەناو ئەو گروھەدا پێغەمبەران و راستگۆو شەھیدو خوداپەرستى راستال دروست دەکەم.﴾

مەلاکە گوتی: 'باسى 'أعوذ بالله من الشيطان الرجيم'—م بۆ بکە و ئەو شتانەى تێنیدایە، بۆم شى بکەو. 'کەنیزە کە گوتی: 'ھانا بێردن بۆ خودای گەورە ئەرکە و فەرمانى داوہ لە کاتى خویندەنەوھدا ھانای بۆ بەرین. بەلگەش خودى فەرمايشى خودای گەورە یە:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٨﴾﴾ النحل: ٩٨

واتا: ﴿ھەر کاتى ویستت ئەى پێغەمبەر! ئەى ئادەمیزادینە! ھەر کاتىک ویستت قورئان بخویننەو، پەنا بگرن بەخودا لەوھسوھسوھ و ختوکی شەیتانى نەفرین لیکراو، داوا بکە خودا بتانپاریزى لەھەموو کاریک کە شەیتان پێنى خوش بیت.﴾

١. واتا: "جنۆکە و مۆمان بۆ پەرستن نەبێ، بۆ ھىجى دى نەئافراندون." ئایەتى ٥٦ى سوورەى زاریات.

مه‌لای قورئانخوین گوتی: 'پیم بلن ئیستعازه کامه‌یه؟' که‌نیزه گوتی: 'هیندیک گوتوویانه: 'اعوذ بالله القوی'—ه. وا باشتریشه هر ئه‌وه‌ی قورئانی پیروز ده‌لی و له‌ فرموده‌دا باسی کراوه که هر کاتیک پیغه‌مبه‌ر(د — س) قورئانی ده‌کرده‌وه تا بیخوینتته‌وه، ده‌یگوت: 'اعوذ بالله من الشیطان الرجیم.' له‌ نافع ده‌گیرنه‌وه که ئه‌ویش له‌ زمانی باوکیه‌وه ده‌گیرتته‌وه: پیغه‌مبه‌ر هر کاتیک راده‌وستا بۆ نوێژ، ده‌یگوت: 'الله اکبر کبیراً و الحمد لله کثیراً و سبحان الله بکره و اصیلاً.' دوا‌ی ئه‌وه فرمووی:

قَالَ تَسَالَى: ﴿فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٧﴾﴾ النحل: ٩٨

له‌ ئیبنوعه‌بباس ده‌گیرنه‌وه: یه‌که‌م شت جوهره‌ئیل بۆ پیغه‌مبه‌ری هینا، استعازه بوو. واته په‌نا‌بردنی فیز کرد و پنی گوت: 'محهمه‌د، بلن: 'اعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم.' دوا‌ی ئه‌وه بلن: 'بسم الله الرحمن الرحيم.' جا دوا‌ی ئه‌وه:

قَالَ تَسَالَى: ﴿أَقْرَأْ بِأَسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾﴾ العلق: ١

واتا: ﴿ئهی محمدا! بخوینه به‌ناوی خودای خۆت، ئه‌و خودایه‌ی هه‌موو شتیکی به‌دی هیناوه، هه‌موو شتیکی دروست کردوه﴾.

کاتیک مه‌لا قسه‌کانی که‌نیزه‌که‌ی بیست، سه‌ری له‌و هه‌موو زاناییه سوور ما. دوا‌ی ئه‌وه گوتی: 'که‌نیزه‌که، له‌ باره‌ی بیسمیلاوه چی ده‌لتی؟ گه‌لو یه‌کیک له‌ ئایه‌ته‌کانی خودایه یان نا؟' که‌نیزه گوتی: 'به‌لن له‌ سووره‌ی نمل و له‌ ناوه‌راستی سووره‌که‌دا ئایه‌تیکه له‌ قورئان و له‌نیو زانایانی دیندا له‌سه‌ر بیسمیلا کیشه‌یه‌کی زۆر هه‌یه.' مه‌لا قورئانخوینه‌که گوتی: 'زۆر باشه. که‌نیزه‌که.'

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

١. واته: "خودا له‌ گه‌وره‌بیدا گه‌وره‌ترینه و شیاوی په‌رسنتی زۆره و هه‌موو به‌یانی و ئیواره‌یه‌ک هر به‌ پاکی ده‌زانم."

٢. واته: "په‌نا بۆ خودای زۆر بیسه‌ر و زانا ده‌بم."

که نهوی چوارسه د و چل و چوارهم هاته وه

گوټی: "خاوه نشکو، مه لاکه گوټی: 'زور باشه. که نیزه که، ئیستا تو باسی که وره یی و خیر و بهرکه تی 'بسم الله الرحمن الرحیم' م بؤ بکه. 'که نیزه که گوټی: 'پیغه مبه (د - س) فهرموویه تی: 'هر کاریک به 'بسم الله الرحمن الرحیم' ده ست پی بکه ی، به مسوگره ری خیر و بهرکه تی به دواوه ده بی. 'هروه ها ده فهرمووی: 'خودا سویتندی خواردووه که هر نه خوشیک 'بسم الله الرحمن الرحیم' سی به سه ردا بخوینی، به مسوگره ری چاک ده بیته وه. 'ده لاین کاتیک خودا عهرشی دروست کرد، ترس و دله راوکتیه کی زور که و ته عهرشه وه. که خودا 'بسم الله الرحمن الرحیم' سی به سه ردا خویند، دامرکایه وه. کاتیک 'بسم الله الرحمن الرحیم' بؤ پیغه مبه هات، فهرمووی: 'سی خه م له کول بووه وه. «خه سف» واته رچوون و نغرو بوون به زه ویدا. «مه سخ» واته گورانی بیچم و روله ت به تاییه ت چوونه بیچی ناژه لوه و نوqm بوون. 'هروه ها خیر و فه ریکی زوری پیوه یه که باسکردنی لیژده زور ده گریته وه. له پیغه مبه ره وه ده گینه وه که فهرموویه تی: 'رۆزی ره سـتاخیز پیایک دیننه دادگای خوایی و لئی ده پرسنه وه. ئه ویش ده لی: 'خودایه، به ویزدانه وه له که لم بجوولئوه. 'خودای ته عالا ده فهرمووی: 'چۆن به ویزدانه وه؟' ئه ویش ده لی: 'ئهی به دیهنه ری من، توی ناوی خۆت ناوه 'الرحمن و الرحیم' و منیش له ئاوردا ده سووتینی؟' ئینجا خودای مه زن ده فهرمووی: 'ئهو به نده یه م راست ده کا. من ده لیم ره حمان و ره حیم، که وایه بیبه ن بؤ به هشت، چونکه من 'الرحم الراحمین' یشم.' "

"که قورئانخوینه که زانی که نیزه که هه موو شتیک ده زانی، له دلی خویدا گوټی: 'به خودا ده بی کاریک بکه م به سه ریذا زال بم. 'هر بویه گوټی: 'که نیزه که، پیم بلئی خودا قورئانی له سه ر یه ک نارد یان پچرپچر؟' که نیزه گوټی: 'جویره ئیلی ده سستپاک قورئانی له ماوه ی بیست سالدا له لای خودای ئاسمان و زه ویه وه هینا بؤ چه زره تی محممه د - که وره ی پیغه مبه ران. 'مه لا گوټی: 'بژیت، زور باشه. پیم بلئی یه که م سووره که بؤ پیغه مبه ر هاته خواره وه چ سووره یک بوو؟' که نیزه که گوټی: 'به قسه ی عه بیاس سووره ی عه له قه و به قسه ی جابر کوپی عه بدوللاش سووره ی موده سسیره. 'قورئانخوین پرسسی: 'دواین ثایه ت کامه یه؟' که نیزه که گوټی: 'دواین ثایه ت که بؤ پیغه مبه ر (د - س) هاته خواری ثایه تی سوو بوو. ده شلین:

قَالَ تَعَالَى: ﴿إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾﴾ النصر: بووه.

واتا: ﴿ئەي محمد! ھەركاتى بەسەر دوژمنە قورەيشىيەكانتدا زال بووى و يارمەتيدانى
خودات بۇ دەستەبەر بوو، شارى مەككەت بۇ پزگار كراو بالادەست بووى﴾.

لئىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی چوارسه و چل و پنجهم هاته وه

گوئی: "خاوه نشکو، که که نيزه که وه لامي دوایین پرسایریشی داوه، قورئانخوین گوئی: 'ثافه رین، زور زور باش بوی. دا دهی پیم بلی نه و قورئانخوینه پیشه نگانهی که وهک سه رچاوه و پیشه نگ چاویان لی ده کرئ کین؟' که نيزه که گوئی: 'نه وانه چوار که سن: ثیین نه بی که عب، مه عازی کوری جه بهل، سالی کوری عه بدوللا و عه بدوللای کوری مه سعود.' قورئانخوین گوئی: 'له بابهت نه و فرمایستهی خودای ته عالا ده لی چی که ده فرمووی:

قَالَ تَمَّانُ ﴿۱۰۰﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَلْمِیَّةُ وَالذَّمُّ وَالْحَمْرُ الْخَیْزِرُ وَمَا أَهْلَ لِعَیْرِ اللَّهِ بِهِءٌ وَالْمُنْخَفَقَةُ وَالْمَوْفُودَةُ وَالْمُرْتَدِيَةُ وَالنَّطِیْحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَلِكُمْ فِسْقٌ أَلْیَوْمَ یَسِّرُ الَّذِیْنَ كَفَرُوا مِنْ دِیْنِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْیَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِیْنَكُمْ وَأَتَمَّمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِی وَرَضِیْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِیْنًا فَمَنْ أَضْطَرَّ فِی مَخْصَصَةٍ غَیْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِیْمٌ ﴿۱۰۱﴾ المائدة: ۳

واتا: ﴿۱۰۰﴾ یاساغه لیتان خواردنی گوشتی مرداره وه بوو، مرداره وه بوو: بریتیه له و ناژه لهی به بی سه برینی شهرعی، یان نچیر کردنی گیانی دهرده چی، خواردنی گوشتی مرداره وه بوو حرامه، چونکه پیسه، ههروه ها چونکه ههندی مادهی زیانبه خش له لاشهی مردار بووه که دا ده مینیته وه، که بهوی نه خوشی ناژه له که، یان مانه وهی خوین تیندا پهیدا بووه، نه کهر سه بری بهوی رهوان بوونی خودینه که نه ماده زیانبه خشه، نامین، زیادله وهش ته بیعتی بهرزو خاوین قیز له خواردنی نه جوړه گوشته مرداره وه بووه ده کاته وه، ته بیاتی تی ناچن! ههروه ها یاساغه لیتان خوینی رهوان نه و خوینهی روونه و دهرژی نهک خوینی توپل بوو (متجمد) وهکوو جهرگوو سچل، یان نه و خوینهی که له کهل گوشته که دا ده مینیته وه؛ ههروه ها حرامه لیتان خواردنی پیست و گوشت و پیوی بهران، بویهش هه ناوی گوشته که هیئاوه چونکه نه و مه بهستی گرنگه! ههروه ها حرامه لیتان هه سه بری او یک که ناوی غیری خوی له سه بری، له کاتی سه بریندا ناوی شتی تری له سه بری کرابیته وه وهکوو نه وهی ناوی پیغه مبهر، مه سیح، شیخی که یلانی، مه ولانا خالدو کاک نه حمدهی شیخ و..... هتد له سه بری. یان ویرای ناوی خودا ناوی که سیکی تری له سه بری و هکوو نه وه بلی (به ناوی خودا پیغه مبهر نه و ناژه له سه بری بهلام نه کهر بلی به ناوی خودا نه و ناژه له سه بری، (محمد پیغه مبهری خودایه) قهیناکا، واته:

ئەگەر ناوی غەبیری خودا بە عەگف بۆسەر ناوی خودا یان پیتش ناوی خودا خرا ئەو
 حەرامی دەکا، ئەگەر بە شیوہی عەگف نەبوو حەرام نابێ بەلام مەکرۆه دەبێ. ھەر ئاژەلێک
 بخنکیندری، جا خنکانەکی بە ئەنقەست بێ یان بە سودفە بێ، بە ھەر شیوہەیکو بەھۆی
 ھەر شتیکیو بەخنکی گۆشتەکی حەرام دەبێ. ئەو حەیانە بە شتیکی کوشندە لێی
 دەدری تا گیانی دەردەچێ بەبێ سەربرینی شەرغی، جا ئەو شتە پێی لێ دەدری قۆچەقانی
 بێ یان ھەر دارووبەردیکو شتیکی بێ چوون یەکەو ئەو گیان دەرچووہ مردارەوہ بووہو
 خواردنی گۆشتەکی حەرامە. ھەر ئاژەلێک ھەلدیرێو بەربیتەوہو گیانی دەرچێ
 گۆشتەکی حەرام دەبێ! ئەگەر پیتش گیان دەرچوونی فریا بکەوئ سەر ببردێ ئەوہ
 حەلالە! ھەر حەیانێک لە ئاکامی شەر کردن لەگەلا حەیانێکی تردا گیانی دەرچێ
 مردارەوہبووہو خواردنی حەرامە، تەنانەت با شاخی بشکی لوتی بپزێو خویندیشی لێ بێ!
 ھەر حەیانێک دێندە برینداری بکا یان ھەندیکی لێ بخواو گیانی دەرچێ خواردنی
 گۆشتەکی حەرامە ھەرچەندە خویندیشی لێ بپوا. مەگەر ئەو جۆرە حەیانانەکی کە گوتران
 بە زیندوویی فریایان بکەونو سەریان بپرن بە شیوہەیکو شەرعی. بەلام مردارەوہ بوو،
 خوینو گۆشتی بەراز بە ھیچ شتیکی حەلال نابن. مەگەر ناعیلاجی؟! (نصب) چەند بەردیک
 بوون بە دەوری کەعبەوہ ژمارەیان سێ سەدو شەست بەرد بوون عەرەبەکان لە
 سەردەمی نەزانیادا ئاژەلیان لەسەر سەردەبەری بە مەبەستی نزیک بوونەوہ لە بتەکان کە
 دەیانپەرستن. خوینەکەیان لە دیواری کەعبە ھەلدەسوو، گۆشتەکەیان بەسەر بەردەکان
 (نصب) ھەلدەخست ئەم بەردانە جوودا بوون لە بتەکانیان، بتەکانیان نەقش و نیگار
 یان لەسەر بوو ئەم (نصب) و بەردانە لووسو پووس بوون. حەرامە لیتان بەخت گرتنەوہو
 رەمل ھاویشتن بە ھۆی تیرەدارینەوہ. بریتی بوو لەچەند داریک لە شیوہی تیر، بەلام بێ
 ئەوہی سەرەتیری پتوہ بێ، ئەم پارچە دارانە سێ پارچە بوون لەسەر یەکیان نووسرا بوو
 (أمرنی ربی) لەسەر دووہمیان نووسرا بوو (نھانی ربی) سینیەمیش ھیچی لەسەر نەنووسرا
 بوو. جا کە کەسێک دەبوو سەست ئیشیک بکا؛ بچی بۆ سەفەریک ئەم تیرە دارانە
 دەجوولاندن و دوایی یەکیکیانی رادەکێشا ئەگەر ئەوہ بەھاتایە دەستی، کە لەسەر نووسرا
 بوو (أمرنی ربی) ئەوہ ئیشەکە دەکردو پێی وا بوو بەخت ھاوڕینی ئەگەر ئەوہ بەھاتایە
 پیتشەوہ کە لێی نووسرا بوو (نھانی ربی) وازی لێ دەھێناو دەستی لێ ھەلدەگرت! ئەگەر
 ئەوہ بەھاتایە دەستی کە ھیچی لەسەر نەنووسرا بوو ئەوہ تاقی کردنەوہکە دووبارە
 دەکردەوہ. ھەموو ئەو شتە حەرامانەکی باسکران پتوویستە خۆیان لێ دوور بخەینەوہ،
 چونکە دەرچوون لە سنووری خودا، سەرپێچی کردنی فەرمانەکانی، ھەلس وکەوت
 کردن بە شیوہی نامەعقول و نا سروسشتی. ئەمرۆ کە رۆژی عەرەفەوہ سالی دەیەمی
 کۆچیە ریکەوتی رۆژی جومعەوہ، ئەو رۆژە کە ئەم ئایەتە تیدا ھاتوہ خوارێ، ئەمرۆ
 کافرەکان ناھومید بوون لە پووجەلا کردنەوہی ئایینەکان و ناتوانن ئیتر بەسەرتاندا زالا

ببنو بتانگیرنه وه بق سهر بټپه رستی و ټایینی خویان، هه روه ها شه یتان ناهومید بوو که له ټاخی ټیوه دا به قسه ی بکړئ! ټیبنو عه بیاس ده لئ: واته: دانیش توانی مه ککه ناهومید بوون له وه ی که ټیوه بگه رینه وه بق سهر ټایینی ټه وانو بټپه رستی ده ست پی بگه نه وه. لټیان مه تر سین، تر سی ټه وه تان نه بی که سه رپیچیان بکه ن. زیانتان پی بگه یه نن له من بتر سین، خوتان بیاریزن له و شتانه ی ده بڼه هوی نار ه زامه ندی من، ټه من یار مه ټیتان ده دم و سه رتان ده خم، له دونیاو له قیامه تدا ده تانخه یه ژوور ټه وانه وه. ټه مړ ټه حکامی ټایینمان بق چه سپاندن، حه لال و حه رامان بق لیک جیا کردنه وه، هه موو حوکمیکی پیویستمان بق دیاری کردوون، هه موو شټیک ده رباره ی ټایین روون و ټاشکرایه و په رده پو ش نین. هه موو یاساو نی قامیکمان بق داناون و که م و کور ی ټیتا نیه. منه ت و به خششی خومانمان به سه رتاندا ته او و کرد ولات بق ټیوه قورخ کراوه، هیچ له موشر یکه کان بق ی نیه هاو به شیتان بکا له حج کردندا، مه ککه رزگار کرا، ټه و واده یی پیتان در ابوو به جی هینرا، خه لکی کومه لا کومه لاو ده سته ده سته دینه ژیر به یداخی ټیسلامه وه و سه رکه و تنتان به ده ست هینا رازیم که ټیسلام ټایینتان بی و بیکه نه به رنامه ی ژیانتان و روژی قیامه تیش به گویره ی ټه م ټایینه دادگایی ده کړین، جکه له ټیسلام نابی هیچ ټایینیکی تر په یره و بکه ن.

که نیزه گوئی: 'ټه و بتانه بق یه له و ی چه قنیراون تا بیان په رستن.' مه لاکه گوئی: 'له رباره ی ټه و فه رمایشته ی خودای ته علاوه که ده فه رموی:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿۱۱۶﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعْقِبِي اِبْنَ مَرْيَمَ اَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُوْنِي وَاُمِّي الْهَيْبِيْنَ مِنْ دُوْنِ اللَّهِ
 قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُوْنُ لِيْ اَنْ اَقُوْلَ مَا لَيْسَ لِيْ بِحَقِّ اِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ مَا فِيْ نَفْسِيْ وَلَا
 اَعْلَمُ مَا فِيْ نَفْسِكَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّمُ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۱۱۷﴾ المائدة: ۱۱۶

واتا: ﴿ټه ی محمد! ټه و روژه بق گه له که ت باس بکه، که په روه ردگار پرس یاریکی گرنګ له مه شهه دیکی تر سناکدا ټاراسته ی عیسا ده کاو ده فه رموی: ټه ی عیسا ی کور ی مه ریه م ټه وه تق به ټاده میزادانت گوتوه من و دایکم به خودا بزانونو له جیاتی خودا ټیمه په رستن؟؟ واته: له یه کتاپه رستییه وه بیڼه موشریکو هاوولا په یداکه ر بق خوداو له ته ک خودادا خودایه کی تر، یان چند خودایه ک قه رار بدن، جا پیتیان وایی که ټه و هاووله سوودو زیان ده گه یه نی یان نا، بق خوی سه ربه خق کاری پی ټه نجام ده درین یان پیویستی به ټیزنی خودا هیه، چون یه که و به موشریک حلیب ده کړئ. ده لئ: خوایه! تق پاکو بی عهیبی، به رزو بی هاووله ی، تاکو ته نیاو بالاده ستو په روه ردگاری، که ی به نده یه کی وه کوی من رایه ی ده که و ی ناماقولی وا بکا؟! من رایه م ناکه و ی و ناگونجی بق من شټیک بلیم که

بۆ زاتی پاکت نه‌شئ، ناگونجی بۆ من قسه‌یه‌ک بکه‌م که مافی کردنی ئه‌و قسه‌یه‌م نه‌بئ، چون به‌نده‌یه‌کی وه‌کوو من ری به‌ خوی دهدا لافی خودابه‌تی لئ بدئا؟! ئه‌مجار ده‌که‌وئته به‌لکه هینانه‌وه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که ئه‌و کاره‌ نه‌بووه وه‌رگیز بانگه‌وازی بۆ ئه‌وه نه‌کردوه وه زاتی په‌روه‌ردگار ده‌کاته شاید له‌سه‌ر بئ تاوانی و به‌رائه‌تی له‌و تاوانه‌ گه‌وره‌و ده‌لئ: په‌روه‌ردگار! ئه‌من هه‌رگیز شتی وام نه‌گوتوه خو ئه‌گه‌ر شتی وام گوتی بیگومان تو زانیوته و ئاگاداری، تو تاکو ته‌نیاو زاناو داناو په‌روه‌ردگاری تو هه‌موو ئاشکراو نه‌ینی و په‌نامه‌کی ناو دلی من ده‌زانی به‌لام من ئه‌و شتانه‌ی له‌ زانستی تایبه‌تی خوت ده‌یشاریه‌وه به‌ هیچ جوړیک په‌ی بئ نابهم و لئی بئ ئاگام، ئه‌وه‌ی فیرم نه‌که‌ی نایزانم، وا ده‌بئ فیری ده‌بم له‌ بیرم ده‌چیته‌وه بیگومان تو په‌روه‌ردگار هه‌موو نه‌ینی و په‌نامه‌کیه‌کت ئاگا لئیه‌و ده‌زانی چی ده‌بئ چون بووه‌و چی لئ دئ! ئه‌مه‌ ولامی عیسا بوو، نه‌یگوت من ئه‌وه‌م گوتوه یان نه‌م گوتوه، به‌لکوو زانیی ئه‌وه‌ی حه‌واله‌ی زانیاری به‌رفراوان و بئ سنووری خودا کرد که هه‌موو شتیکی لئ ئاشکراو نومایانه‌و هیچی لئ ون نابئ، ئه‌وه‌ بوو وتی: ئه‌گه‌ر من ئه‌وه‌م گوتی ئه‌وه‌ تو ده‌یزانی و ئاگاداری پئی، ئه‌مه‌ش ئه‌وپه‌ری ریز گرتن و ئه‌ده‌ب ده‌گه‌یه‌نی، ئه‌وپه‌ری زه‌لیللی و گه‌ردنکه‌چی خوی بۆ خودا ده‌رده‌پئی!! ﴿

ده‌لئی چی؟' که‌نیزه‌که‌ گوتی: 'یانی تو ئاگات له‌ راستی ئه‌و شته‌ هه‌یه‌ که له‌ بوون و ده‌روونی مندایه‌، به‌لام من هیچ له‌ باره‌ی تووه‌ نازانم.' مه‌لا گوتی: 'له‌و فره‌مایشته‌ی خودای به‌رز و بیهاتا که ده‌فرمووی:

قَالَ قَالٍ: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْرَمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعَدُّوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ المائدة: ٨٧

واتا: ﴿ئه‌ی کومه‌لی موسولمانان! شت له‌خوتان حه‌رام مه‌که‌ن و خوارنی خوشی حه‌لال و هه‌رشتیک حه‌لال بئ و له‌زه‌تی تیدا بئ و به‌بئ فره‌مانی شه‌رع له‌خوتانی قه‌ده‌غه‌ مه‌که‌ن: به‌م جوړه‌ به‌ مه‌به‌ستی خودا په‌رستی و خودا له‌خو رازی کردن ئه‌و شته‌ حه‌لالانه‌ له‌خوتان قه‌ده‌غه‌ بکه‌ن هه‌روه‌ها زیده‌په‌ویش مه‌که‌ن له‌ به‌کاره‌ینانی شتی حه‌لال، ته‌جاوه‌زکاری مه‌که‌ن، به‌م جوړه‌ حه‌لال حه‌رام بکه‌ن، یان زیده‌په‌وی بکه‌ن له‌ به‌کاره‌ینانی حه‌لال خودا که‌سانتیکی خوش ناوی که‌ سنوور به‌زینی ده‌که‌ن و له‌ چوارچیوه‌ی شه‌ریعت ده‌رده‌چن، جا زیده‌په‌وی و ده‌رچونه‌که‌یان به‌ نیازی خودا په‌رستی بیت، یان به‌نیازی تر بئ، هه‌روه‌ها شت له‌خو حه‌رام کردنه‌که‌یان به‌ سویندو فو‌تو بئ، یان بئ سویندو نه‌زر بئ چون یه‌که‌ه‌ ﴿

چ گوته به کت هه به؟' که نیزه که گوتی: 'شیخ ره حمه تولا گیزاوییه ته وه که عوسمانی کورپی مه تعوون و کومه لئیکی دیکه گوتیان: 'ئیمه سیره تی خویمان ده برین و جله کونیک به خویماندا ده دین و رپی خودا په رستی ده گرینه بر.' ئەو دەم ئەم ئایه ته هاته خواری. مه لای قورئانخوین گوتی: 'له سه ره ئەو فه رمایشته ی خودای ته عالا ده لئی چی:

قَالَ تَمَالِي: ﴿ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۗ وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ حَلِيلًا ﴿١٣٥﴾ ﴾ النساء: ١٣٥

واتا: ﴿ کئ ئایین و بیرو باوه رپی جوانترو راستره؟ له و که سه که به ته واوی روی له خودایی دل و دهروونی جگه له خوشه ویستی خودا ئایینی خودا هیچی تری تیدانه بی، جگه له خودا داوای نزا له که سی تر نه کا، جگه له خودا که سی تر به شیواوی خودایه تی نه زانی، کردار چاکو گوفتار راست و شیرین رهفتاری، له خراپه و خراپه کاری دوور بی! رهفتارو رهوشتی قورئانی بی په پیره وی ئایینی پاکو پیروزی ئیبراهیم (علیه السلام) بکا که بناغی ئایینی ئیسلامه و ئایینیکی میانره و دوور له هاوهل دیاریکردن بۆ خودایه په روهردگار ئیبراهیمی هه لێزاردوه ریزو پله و پایه کی داوه تی ده شوبه ی به خوشه ویستی دوست بۆ دوست!! جا که سیک نه وهنده لای خودا ریزدار بی، نه وهنده نزیکو خوشه ویست بی، خودا کردبیتی به دوستی خۆی شیواوی نه وهیه که ئایینه که ی په پیره و بکری و شوین ریبازی بکه ون.﴾

که نیزه گوتی: 'خه لیل به مانای هه ژار و داماو، یان به مانای خوشه ویستی سه رپاست بۆ خودا.' قورئانخوین که زانی که نیزه بۆ هیچ وه لامیک دانامینی هه سستا و گوتی: 'خه لیفه، باوه ر بفرموو ئەو که نیزه له قورئان و لیکدانه وهیدا له من زاناره.' ئینجا که نیزه گوتی: 'من پرسـ یاریکت لی ده که م، نه گه ر نه یزانی عه بای مه لایه تیت له بهر داده که نین.' خه لیفه گوتی: 'که نیزه لئی پرسه.' گوتی: 'مه لا، پیم بلئ کام ئایه ته یه که بیست و سئ کافی تیدایه؟ کام ئایه ته یه شازده میمی تیدایه؟ کام ئایه ته یه که سه د و چل عینی تیدایه؟ کام حیزبه یه که وشه ی پیروزی 'الله'ی تیدا نییه؟' مه لای داماو وه لامی هیچانی نه زانی.

"که نیزه که گوتی: 'عه باکت دا که نه.' مه لا له رپوه عه باکه ی دا که ند. که نیزه گوتی: 'خه لیفه، ئەو ئایه ته ی که شازده میمی تیدایه له سه ووره ی 'هوود'ایه که فرمووده ی خودای بانیه سه ره:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿ قِيلَ يٰنُوحُ أَهَيْظَ بِسَلَمٍ مِّنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ مِّمَّنْ مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ ﴿ هود: ٤٨

واته: ﴿به زوبانی نیگاو سروس به نوح گو ترا: له که شتی رزگاری دابهزه بق سهر زهوی، به سه لامه تی و بن وهی، به دلنیا بی و دلخوشی، دابهزه سه لامی خودات له سه رو له نه مانی خودادا ده بی. یان له کیوی جودییه وه دابهزه بق پیده شت و ده شتاییه کانی ده ورو به ری. به کورتی سه لامی ئیمه و رزق و روژی و خیر و بهره که تی ئیمه له سه رو تو بی نه ی نوح! ههروه ها له سه رو نه و موسولمانانهش بی که له گه ل تو په روه رده بوون و ده بن، جا له وان ی له گه ل تودان گه ل و نه ته وه یه ک دینه کوری ژیا نه وه، بیدین و خوانه ناس ده بن له ززه ت و خوشی دنیا به ده ست ده هین و پاشان له قیامت دا ده خزیندرینه ناو ناگری دوزه خوه﴾.

نه و نایه ته ی که بیست و سی کافی تیدایه له سووره ی به قهره دایه و نایه تی دینه. نه و نایه یه ی که سه د و چل عهینی تیدایه له سووره ی نه عرفادایه که خودا ده فهرمو ی:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿ وَأَخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلِ وَائِيَّ أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ نُضِلُّ بِهَا مَن نَّشَاءُ وَنَهْدِي مَن نَّشَاءُ أَنْتَ وَلِيْنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾ ﴿ الأعراف: ١٥٥

واته: ﴿په روه ردار نیگای بق موسا کرد که هه فتا که س له قه و مه که ی هه لیزیری بق میقات، نه ویش له ناو قه و مه که ی دا هه فتا که سی پیاو ماقوول و ریزدار هه لیزارد بق نه و میقاته ی که خودا بقی دیاری کرد بوو، هینانی بق کیوی گور، له وی هه زه تی موسا گفتوگویی له گه ل خودا دا کرد، فه رمانی بن کردن که روژوو بگرن، خویان پاکو خاوین رابگرن، پو شاکیان خاوین بی! به گویره ی زنجیره ی نایه ته کان وا بن ده چی هه لیزاردنی نه م ژماره یه و چو تیان له گه ل هه زه تی موسا بق میقات له و سه رو به ندانه دا بووه که موسا داوای ببنینی په روه ردار ی کرد، واته: پش گویره که په رسته که یان بووه، بویه ش له گه ل خوی دا بردونی بق نه وه ی گوینان لی بن که موسا له گه ل یه زدان دا ناخاوتن ده کا، لئیان یه قین بی که موسا راست ده کاو پیغه مبه ره، بیستی ناخاوتنه که به لگه بی له سه ر راستگویی هه زه تی موسا، کاتی هاتن بق میقات و تیان: نه ی موسا! ئیمه هه تا خودا به چاوی خومان نه ببنین بروت بن ناکه بن و ئیمانت پنا هینین، نه تر ناخاوتنت له گه ل دا کرد، وه

پيشانمان بده! ئيتىر زۆر پىكىشىيان لى كىردو داواى بىنىنى پىروهردىگارىيان كىرد، تا كىيوه كه لىرزى پىكهوتو رايته كاندىن و هه مووىيان له هۆش خۆيان چوون! كه ئىو له رىزه و راتله قاندىنى كىيوه كه گىرتى و هه موو له هۆش خۆيان چوون لال و پال كه وتى، موسا وتى: پىروهردىگار! ئاواته خوازى ئىوهم: كه ئىگىر له وىپىش و پىش هاتىيان له گىل من دا ئىرادى و مەشىئەت و اى وىستوه و وات بىيار داوه له ناوىيان بىرى، ئىگىر خواستت ببوايه ئىوانىش و مىشىت له ناو دىبرد له پىش ئىوهم دا بىنى بى مىقات و من گىرۆدى ئىم ئىم رىسوايه نىدەبووم، ئىستى من كه وتوومە حالەتىكى به خۇداشكانەوه و هەزار سوئىدىيان بى بخۆم و قىسەيان بى بىكەم گەلەكەم بىروام بى ناكەن و دىلەن: موسا فىلى لى كىردىن و به پىلان ئىو حەفتا كەسەى كه پىاو ماقولى نەتەوه كه مان بوون بىردى بى كىوى گورى له ناوى بىردى. ئىمجار حەزرىتى موسا دىرئى به تىكاو پارانەوه و قىسەكانى داو وتى: پىروهردىگار! ئىتۆ به هۆى كىردەوى نەفامە كانمان ئىمە له ناومە به، پارانەوه و داوا كىردەكه به شىئەوى ئىستىفهام هىندىراوه، بى ئىوهم زىاتىر داواى له ناو بىردى كه جەخت بىكاته وه، واتە خۇدايه! له رەحمەت و عەدالەتكارى تۆ دووره كه به هۆى كىردەوى خرابى نەفامە كانمان هەلس و كهوتى بى ئىدەب و ناشىرىيان ئىمە له ناو بىرى. ئىو كىردەوه و هەلۆىستەى كه بوو به هۆكارى ئىم لىرزى و راتله قاندىن و له هۆش خۆچونى ئىم حەفتا كەسە هەلبىزىراوهى قەومەكەم، جگە له تاقى كىردەوه و ئىمتىحان كىردى زاتى پاكىت بى ئىوان هىچى تىرىه. ئىم كارەساتە دىخولقىنى بى ئىوهم بىندەكانت به تاقى بىكەيه وه، دىرى بىخى كه تا چ ئىندازە بىكە ئامادە باشىيان بى هىدايهت و گومراى تىدايه، چى له دلەيان دا شىزداوه تەوه، كامىيان شىاوى سزاو تۆلەيه، كامىيان شىاوى پاداش و بىخشىشه! ئىمانە هەمووىيان بى گوىرەى سوئەتەى خۆت له بوونەوه ر دا ئىنجام دىدرىن ئىم روداوانە دىخولقىنى بى تاقى كىردەوهى بىندەكانت. كەسىك بىتەوى گومراى بىكەى، گومراى دىكەى، كەسىكىش بىتەوى رىنمونى بىكەى و هىدايهتەى بىدەى هىدايهتەى دىدەى! چوونكه تاقى كىردەوه و مىحنەتە خۇدا بىه كه بۇيان هۆكارى گومرا بوون، بىان هىدايهتە دىانىانە. ئىتۆ به شىئەوى مەجاز گومرا بوون و هىدايهتە كەى پال خۇدا دا. پىروهردىگار! ئىتۆ سەره رىشتىارو چاودىزى كاروبارى ئىمەى، ئاگادارى كىردارو گوفتارمانى، دىزانى نەفسو دىرونمان چۆنە و چى تىدايه، خۇدايه! خۇش بىبه له و تاوانەى له ئاكامى كىردارو گوفتارمان دىتە كاپەوه و دىبىتە سەرىپىچى كىردى سوئەتەى تۆ له گىل بىندەكانتدا، بىان كه مەتەرخەمى دىكە بىن له زىكرو سوپاسگوزارى و بىندەتەى بى كىردنت ﴿

هەر پىاو بىك دوو عىنى^۱ هەيه دىبىتە سەد و چل عىن. ئىو حىزبەى كه ناوى 'الله'ى

۱. عىن: چا.

تېدا نېيە سوورپەکانی 'قەمەر' و 'رەحمان' و 'واقیعیەن' ئیدی قورئانخوین قسەى پىن نەما
و سەرى داخست و لە کۆرپەکە چووە دەرى.

لېرەدا بوو، ماوەى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پىن هات و شەهرزاد دريژەى
چىرۆکەكەى هەلگرت بو شەوئىكى دىكە.

که نهوی چوارسەد و چل و شەشم هاتووە

گوتی: خاوەنشکۆ! کاتیک مەلای قورئانخوین بە خەجالەتیەو لە کۆرەکه چوو دەری. ئەوجار تەبیب ڕووبەڕووی کەنیزەکه دانیشت و پتی گوت: «لە زانستی ئۆلیبەکان بوویەو و نۆرە زانستە مۆیەکانە، ئیستا وە خۆ وەرەو و باسی مۆفم بۆ بکه. چواچێوەکهی چۆنە؟ چەند رەگی لە جەستە دایە. لە کوێوە دەست پێ دەکەن؟ باسی پینشە و ئیسقانهکانیم بۆ بکه. پینم بلێ وشە «ئادەم» لە کوێوە هاتوو؟ کەنیزە وەلامی داو که چونکه مۆف گەنم رەنگە ناویان ناوہ ئادەم یان لەبەر ئەوہی بە قەولی عەرەبی «ادیم ارض» و اتە لە سەر زەوی بەدی هاتوو. ناویان ناوہ ئادەم. که سینگی لە لە گلی کابە و سەری لە گلی خۆرەلات و لاقەکانیشی لە پۆژئاوا بەدی هاتوو. حەوت دەرگای لە سەری کراوہ، دوو گوێ و دوو چاو و دوو کونەلووت و دەمیک. دوو چاویان بۆ بینین، دوو گوێیان بۆ بیستن و دوو کونەلووت بۆ بۆن و هەناسە و دەمیشیان بۆ خواردن داناوہ. بە زمانیش ئەوہی لە دل دایە دەگوێری. خۆدای تەعالا مۆفی لە چوار پیکهاتە دروست کردووہ: که ئەوانیش ئاو و ئاگر و خۆل و بایە. که بەلغەم: سەرووشتی ئاو و سارد و تەرە. سەفرا (زراو یان زراف): سەرووشتی ئاگر و گەرم و ویشکە. سەودا (گورگ نەخۆرە) سەرووشتی خۆلە، سارد و ویشکە. خۆینیش سەرووشتی بایە که گەرم و تەرە. سەیسەد و شەست رەگ لە جەستە مۆف دایە. دووسەد و چل دانە ئیسقانیسی لە جەستەدا هەبە. مۆف سێ جۆرە ڕووحی هەبە: ڕووحی ئازەلی، ڕووحی نەفسانی و ڕووحی سەرووشتی. که خۆدا بۆ هەر کامیان حوکمیکی بۆ دیاری کردووہ. خۆدای بەدیبینەر دل و جەرگ و سەپەلک و ریحۆلە و دوو گورچیلە و مینشک و ئیسک و پینست و پینچ هەستی: بینین و بیستن و تامکردن و بۆنکردن و ینکەوتنی بە دیبینا. دلی لە لای چەپی سینگەوہ و گەدەشی راست لە پەنا دل و جەرگیشی وەک باوہ شینی دل دانا و سیبەشی لە لای راستەوہ ڕووبەڕووی دل دروست کرد. «تەبیب ڕرسی: «کەنیزە پینم بلێ سەری مۆف چەند قاتە؟» وەلامی داوہ: «سێ قاتە، که پینچ هەستە زاتیبەکه لە خۆ دەگرێ. که ئەوانن هەستی هاوبەش و خەیاڵ و دەستبەسەر داگیراو و ترس و لە بیر کردنە. تەبیب گوتی: «کەنیزە باسی چوارچێوە ئیسکیبەکهیم بۆ بکه.»

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد دریزە ی چیرۆکەکهی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی چوارسه د و چل و جهوتم هاتوه

گوتی: خاوه نشکوا ته بيب به که نيزه که ی گوت: «باسی چوار چيوه ئيسکيه که يم بؤ بکه.» که نيزه گوتی: «جهستهی مرؤف له دووسه د و چل ئيسک پينک هاتوه که به سی بهش دابهش دهبن. سهر و لهش و شته لاوه کيبه کانی. سهریش دابهش دهبی به سهر که لله و ده موچاودا. سهر له ههشت دانه پيشه یا ئيسک پينک هاتوه چواری ناو گويچکه کانیشی پيوه زياد دهبی. ده موچاويش به سهر دوو ئيسکی سهره کی دابهش دهبی نه وانیشی شه ويلکه ی سهری شه ويلکه ی خوارین. شه ويلکه ی سهری بؤخوی يازده دانه پيشه ده گريته خوی. شه ويلکه ی خواری يهک دانه پيشه یه که سی و دوو ددانی له گه له. جهستهی مرؤفیش به سی بهش دابهش دهبی: ئيسکه کانی پشت و سينگ، که ئيسکی پشت بيست و چوار دانه ن و ئيسکی شينگيش بيست و چوار دانه به جوریک که هر لایه ی دوازده گلن، پشتیش هر وا لایه ی دوازه پيشه یه. قهراخه کانی جهستهش دوو به شه، به شی لای سهری و به شی خواری که ئی سهری دابهش دهبی به سهر شانگان، له شانوه تا هه نيشک و له هه نيشکه وه تا جومگه ی دهست که هر يه کی له چوار ئيسک پينک هاتوه. قامکه کان پينج دانه ن و يه کی له سی ئيسک دروست بوون، جگه له قامکه گه وره يان نه سپی کوژه که له دوو ئيسک پينک هاتوه. به لام دوو لينگی مرؤف هر لينگی له سی به شی وهک يهک پينک هاتوه که ئيسکی ران له جووچکه سمته وه دهست پي دهکا هتا ده چيته ناو که شکه شنو، له نه ژنوه هتا جومگه ی قاچ دوو ئيسکی قاميشين که يه کيان نه ستور و يه کيان باريکه، جومگه ی قاچ له جهوت پيشه پينک هاتوه که پيشه ی پانی له هه موويان گه وره تره په نجه ی قاچ و قامکه کانیش وهک ئی په نجه ی دهست له پينج ئيسک و قامکه کانیش يه کی لئ سی ئيسک دروست بوون. جگه له قامکه گه وره که دوو پيشه ی تيدايه. نوشاره که گوتی: «که نيزه باسی رهگ و ده ماره کانم بؤ بکه.» که نيزه گوتی: «رهگی سهره کی و به ندی دل شاره کی سووره که رهگه کانی ديکه هه موو له و جيا ده بنه وه. نه ژماره که شيان جگه له خودا که س نازانی. ده لين نيزیک سيسه د و شهست رهگ له جهسته ی مرؤف دايه.» نوشاره گوتی: «به گشتی باسيان بکه.» که نيزه گوتی: «خودا زمانی بؤ ناخاوتن و دوو چاوی وهک چرا بؤ بينين و دوو کونه لووتی بؤ هه ناسه هه لکيشکان و دوو گويی بؤ بيستن و دوو دهست له جئی باله و به زه بی له جهرگدا و پينکه نيني له سپلدا بؤ مرؤف خولقاند. گه ده ی وهک خه زينه و دلپيشی کرده کۆله که ی لهش. نه گهر دل باش و پته و بی ته واوی لهش باش و پته و دهبی و نه گهر دل لار و خوار و لاواز بی نه وه جهسته ی ته واو نابی و تووشی نه قوستانی و سستی و پهستی دهبی.»

نوژدار گوتی: «باسی نه و هيمان و نيشانانه بکه که به واندا ده زانين که سينک ناساغه و

نەخۇشىيەكى ھەيە. « كەنيزەكە گوتى كە ئەگەر نۆزدارەكە زانا بىن ئەوۋە بە دىتتەوھى رەگ و گرتتى شواری و گەرم و ساردى لەش و رادەى پندرى و زگچوونى و جارى واشە بە ھىندىك شتى تايبەت ھەست و روح نەخۇشىيەكانى مرؤف دەبىنيتەو، بۇ وىنە زەردى چاۋەكانى دياردەى بوونى نەخۇشى زەردوۋىيى و خوینەمىزكەيە.

لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتابى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د و چل و هه شتم هاته وه

گوتی: خاوه نشکۆ! کاتیک که نیزه باسی دیارده کانی نه خوشی و شیوهی دیتنه وه یانی کرد، ئینجا نوژداره که لئی پرسسی: «ئه ئی نیشانه کانی ناوه وهی نه خوشی چین؟» که نیزه که ولامی داوه که دیتنه وهی نه خوشی له پرووی دیارده هه ناوییه کانه وه له شهش ریگه وهیه: یه کهم، هه لسه و کهوت و کاره کانییه وهیه. دووهم، بهو شتانه دا که له هه ناوییه وه ده ری ده دا. جا چ رشانه وه بن یان پاشه رۆ و پیشاوی. سینیهم، به نیش و نازاره کانی. چوارهم، به شوینی کار و ئاکنجی بوونیدا. پینجهم، به ماسین و ئه ستور بوونی جهسته ییدا. شه شهم، به ترس یان بیزاری و نار هه حتبوون به شتیک.

ئینجا نوژدار پرسسی ئه و جار پیم بلئ، کام خواردن زیانی هه یه؟ که نیزه گوتی: یه کهم، تیکه لکردنی خواردنه کان. دووهم، زور خواردنه که بوو هته قاتلی مرو فه کان له جیهاندا. هه رکه س دیه وی ساغ بی و زور بزی به یانیان نانی چاک بخوا و نانی شیوانیش نه خاته ده رنگان. له گه ل ژنان زور نیزیکی نه کا و که له شاخ زور نه گری. زگی بکاته سی به شه وه یه که بۆ خوادن و یه که بۆ خواردنه وه و یه کیش بۆ هه ناسه هه لکیشان. مه منا ریخوله ی مرو ف هه ژده بسته شهش بست بۆ خواردن و شهش بست بۆ خواردنه وه و شهش بست بۆ هه ناسه هه لکیشانه. ئه گه ر مرو ف له سه رخۆ به رییه دا برودا سلامه تتره.

نوژدار پرسسی: «که نیزه پیم بلئ، هیماکانی زه رداو چین؟» که نیزه ولامی داوه: «زه رده له گه رانی کولمه، تالبوونی زار و چوونه سه ری شواری یان لیدانی دل و ره گه کان. ته نانت که سیک زه رداوی هه یه، ره نگه تووشی یاوی سووتینه ر، سه ریئیشه و قسه په راندن، به زهک و برینی ناو گه ده و ریخوله کان و ماسین و پشمینی زوریش بی.» نوژدار پرسسی: «دیارده کانی خه مۆکی چین؟» که نیزه جوابی داوه که خه مۆکی ده بیته هوی زور بوونی ئیشتیای خواردن، له کوته و له خورپه ی زور هه میسه مات و مه لول بوون. پرسسی: «که نیزه پیم بلئ ئه رکه کانی ته بیب چییه؟» که نیزه ولامی داوه: «یه کیان ئه وه یه له جهسته و هه ناوی نه خوشان بفکری و ده رده که کیان ببینیته وه و ئه وه ی دیکه ئه وه یه که چاره یان بکا و سلامه تیان بۆ بگه ریئیه وه.» ته بیب لئی پرسسی: «که نگن ده رمان بخوری باشه؟» که نیزه جوابی داوه: «کاتیک داره کان گه لا ده رکه ن و ده غل و دان فه ریکه بی.» نوژدار پرسسی: «له چ ده فریکدا ناو بوخریته وه باشه؟» که نیزه به رسقی داوه: «ئه گه ر بکری له ده فری تازه دا ناو بخویه وه سلامه تتره تا ئی دیکه.» نوژدار پرسسی: «دوای نان خواردن ده بی خیرا ناو بخویه وه یان ده بی ماوه یه که راوه ستی؟» که نیزه ولامی داوه: «ده بی ماوه یه کی سه بر بکه یته.»

هرکس دهيهوئ ساغ و مهسروور بي
له ئيش و ئوف و مهينهت به دوور بي
ئاو نهخواتهوه له دواي شت خواردن
به پئي خـــــــوي نهروا بهرهو پير مردن

تهبيبهکه پرسى: «ده خواردم بين بلى که نابنه هوئ نهخوشى.» کهنيزه گوتى: «ئهو
خواردمهئى که دواي برسى بوون بخورئ هر وهک پينغهمبهر له وبارهوه دهفرمى که گهده
سهرچاوهئى نهخوشيه و ئهوهئى که به گهدهئى پرهوه شت بخوئى دهبيته هوئ نهخوشى.»
ليزه دا بوو، ماوهئى چيروکى ئهمشهويش کوتايى بين هات و شههرزاد دريژهئى
چيروکهکئى هه لگرت بؤ شهويکى ديکه.

که شهوی جوارسه د چل و نویم هاتوه

گوتی: خاوه نشکول! که حدیسه که ی پیغه مبهری گپراوه ته بیب لئی پرسی: «له بابهت گه رماوه وه ده لئی چی؟» که نیزه گوتی: «به تیزی نابی بچییه گه رماوه وه. پیغه مبهر (د - خ) ده فهرمی گه رماو جیگه په کی چاکه. له ش لئی خاوین ده بیته وه و ناوری جه هه ننه مت وه بیبر دینیته وه.» نوژدار گوتی: «چ گه رماویک باشه؟» که نیزه گوتی: «گه رماویک که گوره بی و هه وای زور بی و ناوه که ی شیرین بی.» نوژدار پرسی: «پیم بلئی کام خواردن له هه موویان باشتره؟» که نیزه گوتی: «چیشتنیک که ژنان سازیان کردبی و له نیو نه واویشدا چیشتنیک که تیی کوشری له هه موان باشتره.» پیغه مبهر ده فهرمی: «تیکوشین له چاو خواردن دیکه وه ک تایشی وایه له چاو ژنه کانی دیکه.» نوژدار پرسی: «کام شورباو له هه موو چیشتنیک باشتره؟» که نیزه جوابی داوه: «شورباو گوشت.» پیغه مبهریش له و باره وه ده فهرمی باشترین شورباو، شورباو گوشته، نه ویش گوشتی مه پ. نوژدار پرسی: «گوشتی چ مه پیک له هه موویان باشتره؟» که نیزه وه لامي داوه: «گوشتی مه پری سپی.» پرسی: «میوه چی؟ باسی میوه م بۆ بکه.» که نیزه وه لامي داوه: «ده بی میوه ی تازه پی گه یشتو بخوری.» نوژداره که لئی پرسی: «له بابهت خواردنه وه ی ناوه وه ده لئی چی؟» که نیزه وه لامي داوه که ناو زور باشه به لام له و کاتانه دا نابی بخوریته چونکه باش نییه، کاتیک له گه رماو ده نیه ده ری، دوی نیزیکی و هه روه ها دوی خواردن ته عام. نوژداره که لئی پرسی: «باسی خواردنه وه ی شه رابم بۆ بکه.» که نیزه گوتی: «له باره ی خواردنه وه ی شه راب بۆ تو هر نه وه نده به سه که له قورئاندا هاتوه که ده فهرمی:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿ * يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ بَيَّنَّ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٣١٩﴾ البقرة: ٢١٩

واتا: ﴿ئهی پیغه مبهر! پرسیارت لی ده که ن ده رباره ی خواردنه وه ی عه ره قو قوما ر کردن؛ ئایا چه لالان یان چه رامن؟؟ هه روه ها کرین و فرۆشتن و وه کاله ت تینا کردن و ئه م جو ره شـتانه، وه لامیان بده ره وه و پینان بلئی: خواردنه وه ی عه ره قو قوما ر کردن تاوانی گه وره ن، چونکه زیانی گه وره ی مالی و بده نی و کومه لایه تیان تینایه، عه ره ق خواردنه وه زیان به جه سته و عه قلو و هوش و مال و دارایی ده گه یه نی، په یوه ندی خزمایه تی و کومه لایه تی تیک ده دا. تاوانه که یان له سووده که یان زیاتره. زانایانی ئیسلام له مباره یه وه قاعیده یه کی زور توکمه و که م وینه یان ده ره ئیناوه که ده لئین: (لابردنی خراپه کان له پیشتره له ده سته به ر

کردنی بەرژەوهندییەکان). پرسپارت لی دەکەن چ بەشیک لە مال و داراییان بیهخشنو چ بەشیکی بهێلنەوه که پێیان بگوتری پابهندی فرمانی خودان که دەفەرموی: تو ئەی پیغمبەر! لە وەلامدا پێیان بلی: ئەوهی لە خەرجی و گوزەرانی خۆتان و مال و مندالتان زیاد بوو خەرجی کەن بۆ پەککەوتەو داماوان و بۆ بەرژەوهندی گشتی وەک دروست کردنی پردو قوتابخانەو خەستەخانە... هتد. ئاوا بەوجۆرە پەرورەدگار ئەحکامی خۆیتان بۆ روون دەکاتەوه، هەریاساو نیقامیک بەرژەوهندی ئێوهی تێدابی و عەقل و هۆشتان بکاتەوه زەرەر و زیانتان پێ نیشانبد، بۆتان شیدەکاتەوه، بۆچی؟

که شاعیر لەو بارەوه دەلی:

که ستاندوویه له تو تاعهت و دینت
 ئەو بادە تالە وەک تەمەنی شیرینت
 قازانجی چییە بەرەو شەراب دەچی تو
 شیرێ سەرەتا و پێوی لەری دواپی تو

بەلام قازانجەکانی شەراب ئەوانەن: شەراب گەدە و سیستیمی هەرس بە گشتی بەهێز دەکا، خەمرەوینە، مرۆف دلاوا دەکا، سلامەتی دینی و دەبیتە هۆی باشتر هەرسکردنی خواردن و ئیش و نەخۆشی جومگەکان باشتر دەکا، هەناوی مرۆف پاک دەکاتەوه و دلخۆش و بەکەیفی دەکا. یارمەتی باری سرووشتی لەش دەدا. پێشگیری لە زوو پیربوون دەکا و پووختار گەش و بەکەیف دەکا. ئەگەر بیت و خودا حەرامی نەکردبایە هیچشتیک جینگای شەرابی نەدەگرتهوه. «نۆژدار پرسی: «کام شەراب لە هەموویان باشتره؟» کەنیزه گوتی: «ئەو شەرابەیی لە هەشتا رۆژ زیاتر مابیتەوه و لە ترینی زەرد گیرایی.» تەبیب پرسی: «بۆ کە لە شاخ دەلینی چی؟» کەنیزه گوتی: «کە لە شاخ بۆ کە سیک باشە کە پەستانی خۆینی لە سەری بێ و نازاری بدا. واش باشە کە ئەوهی دەبیهوی کە لە شاخ بگری لە نیوی دووهمی مانگدا بیگری وایی کە رۆژیک هەوروههلا و باوباران نەبێ. حەقدەیی مانگ باشترین رۆژە بۆ کە لە شاخ گرتن.

لێرەدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شوی چوارسه د و په نجايم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! که نيزه له باسی قازانجه کانی که له شاخدا گوتی که که له شاخ ناوه ز و توانایی بیرئانین زیاد دهکا و پیغه مبه ر (د. خ) فهرموویه تی که هرکه س که ئیشیک له سر و لاقیدا بی که له شاخ بگری. که نه و شوی کرد دوايه شتی سویری و ترشی نه خوا. «ته بیب گوتی: «نه ی چ پوزیک بو که له شاخ گرتن باش نییه؟» که نيزه گوتی: «پوزانی سیشه ممه و چوارشه ممه که له شاخ نه گری دنا هرکه س که له شاخ بگری دوايه ده بی هر یه خه ی خوی بگری و لومه ی که س نه کا جگه له خوی. له کهرما و سرمای زوردا نابی که له شاخ بگرن. باشتین وهرزیش بو نه و کاره، وهرزی به هاره.» نوژدار پرسى: «باسی نيزیکیم بو بکه.» که که نيزه نه وه ی بیست سوور هه لگه را و سه ری داخست. دوايه نه وه گوتی: «خه لیفه وه لامه که ی زور باش ده زانم به لام شه رم ده که م، له حوزوری تو دا» خه لیفه گوتی: «شه رم مه که و وه لامی ده وه.» که نيزه وه لامی داوه که: نيزیکی لایه نی باشی یه کجار زوره بو وینه بو خه مویکی و ناره حه تی دهروونی زور باشه، تین و گری نه فین داده مرکین، خو شه ویستی دین، ترس و دله راوکی که م ده کاته وه و دلی مرؤف شاد ده کا. نيزیکی له هاوین و پایزدا زور خراپه و زهره ری هه یه. ته بیب گوتی: «قازانجی نيزیکی چی و چین؟» که نيزه گوتی: «نيزیکی خه م و که سه ر ده ره وین. حه ز و بق داده مرکین، بو چابوونه وه ی برین باشه. به لام هاوار، نه کا له گه ل پیریژن نيزیکی بکن، چونکه مه ترسیداره. حه زه ته علی (ر — خ) فهرموویه تی که چوار شت مرؤف پیر ده کا و ده یکوژی: یه که، به زگی تیر بچیته کهرماو. دوو، شتی سویر بخوی. سئ، به زگی تیره وه نيزیکی بکه ی. چوار، له گه ل پیریژن و ژنی نه خو ش نيزیکی بکه ی. پیریژن ژه هریکی کوشنده یه. هیندیک گوتوویانه، تکا و ره جایه له زه ماوه ند له گه ل پیریژن خو بپاریژن نه که ر که نجی قاروونیشی هه بی.» نوژدار پرسى: «نه ی باشتین نيزیکی و زه ماوه ند کامه یه؟» که نيزه وه لامی داوه: «زه ماوه ند و نيزیکی له گه ل ژنی مندالکار و جوان و ده لال و خوینشیرین و مه مک هه ناری له بنه ماله ی خانه دان و ناسراو که ده بیته مایه ی هیزی دل و سلامه تی ههروه ک شاعیر گوتوویه:

به سه ری پیری که سیک بو ی هه لکه وئ بین
خونچه کیژیک که تازه مه مکی سه ر ده ردین
له و دونه به حه ق، نه و ده بیته یاری نه بی
ریشه ی وه سه وه سه ی شه ی تانی له بن ده ردین

نوژدار گوتی: «پیم بلی چ کاتیک بو نيزیکی باشه؟» که نيزه به رسفی داوه: «نه کهر

شهو ٻي دواي هرسهڪي خواردن و نهگه ر پوڙيش ٻي دواي خواردني بهياني. «تھيب ٻي پرسی: «له شتي بيستاندا چي له همويان باشتره؟» جوابي داوه: «کولهکه» پرسی: «له گيا و گولدا؟» جوابي داوه: «گول نهویش گولي وهنوشه.» نوڙدار پرسی: «شاوات له کويوه ديت؟» کهنيزه وهلامی داوه: «پياو رهگيکي له جهستی دايه که تهواوي رهگهکاني ديکه ناو دها و ناویش له سيسه و شهست رهگ کو دهکاتهوه و دهپريڙيته ناو باتووي چهپوه، ٽينجا دهبي به خوینيکي سوور و به گهرا و تيکھلي هينديک ليکاوي دهروني سپي ديتتهوه و بونهکشي وهک وهک بوني گوله خورما دهچي. تهيب پرسی: «پيم بلن چ بالندهيهکه که شاوات و سووري مانگانهي؟» کهنيزه وهلامی داوه: «شمشهکويوه.» پرسی: «پيم بلن چ شتيکه که نهگه بهندي بکن دهميني بهلام نهگه له ههواي نازادا بي دهمري؟» وهلامی داوه: «ماسيه.» پرسی: «شتيکي نهترس و مهترسيدارم پي بلن هينکه بکا.» کهنيزه وهلامی داوه: «نهڙديها»

ٽيدي نوڙدارهکه نهوهندهي پرسيار کردبوو ماندوو بوو. هر بويه کوتايي پي هينا و بيدهنگ بوو. کهنيزه گوتي: «خليفه، گهوره، نهوه نهوه نهوهندهي پرسيار کرد ماندوو بوو. نهگه ريم بدهي منيش پرسيارينيکي لن دهکم نهگه نهيتواني وهلامم داتهوه نهوه جلي نوڙداري لن دهستيمهوه.

ليزه دا بوو، ماوهي چيروکي نهشمهويش کوتايي پي هات و شههرزاد دريڙهي چيروکهکي ههگرت بو شهويکي ديکه.

که نهوی چوارسه د و په نجا و په کهم هاته وه

گوتی: خاوه نشکو! که نیزه گوتی: «نه کهر و هلام نه داته وه که وای نوشداری له بهر داده که نم.» خلیفه گوتی: «لینی پرسه.» که نیزه لینی پرسی: «نه وه چیه، وهک زهوی خره، زور جار له چاو بزر ده بی، به نرخ و ریزه و دایمه به ستراره ته وه، به لام نایه وئی راکا و دزیش ناکا که چی هه میشه به زنجیر ده بیه ستنه وه. برینداره به شیر و زهرگ و که چی له بهر هی شه پش نیه. دوو گیانه به لام به چکه ی له زگدا نیه. داهاتوره ته وه به لام خوی نه خستوره ته سهر هیچکوی. سیره تی نیه و گانیش دهکا. هیزی نیه و زوره بانی ده گری. شهوانه له خیزانی جوئ ده بیته وه و به پرژدا له نامیزی دایه.

ته بیب بیده نگ بوو هیچی نه گوت و په نگی تیک چوو. ماوه یهک سهری داخست. که نیزه گوتی: «ته بیب یان لیباسی نوژداری دانی یان شتیک بلئ.» نوژدار ههستا و گوتی: «خلیفه، دانی پیدا دهنیم که نه و که نیزه له من زانتره.» ئیدی جله کانی داکه ند و به خه جاله تی له کوره که چوه دهرئ. خلیفه گوتی: «که نیزه دا بوخوت وه لامی نه و پرسیارهی خوت بدوه بزائم چی؟» که نیزه گوتی: «قوربان نه وه دوکمه ی جلویه رگه.»

ئیدی پرووی له دانیشتون کرد و گوتی: «کامتان نه ستیره ناسن؟» له جیوه نه ستیره ناس ههستا و هات پرووبه پرووی دانیشت. که نیزه که که چاوی پیی کهوت، پیکه نی و گوتی: «هه پرسیاریکت هه یه بیکه.»

نه ستیره ناس پرسی: «باسی دهرکه وتن و ئاوابونم بؤ بکه.» که نیزه گوتی: «هه تاو له کانیه که وه دهرده که وئ و ده چی له کانیه کی تره وه. نه و شوینته ی لینه وه هه لدج به شیکه له پرژه لات و نه و شوینته ی لینی ئاوا ده بی به شیکه له روژئاوا. نه وان به یه که وه سه د و هه شتا پاژن. خودای تهعلا ده فهرمی:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿٤٠﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ ﴿٤١﴾ ﴿المعارج: ٤٠﴾

واتا: ﴿سویند دهخوم به خودای شوین هه لاتی خوړو مانگ و نه ستیره کان له هه موو شه وو روژیکي سال دا، ئیمه ده توانین و زور لامان ئاسانه: که ئیوه له ناو به رین و گه ل و نه ته وه یه کی باشسترو گویرایه ل و ملکه چ بؤ فرمان و جله و گیریه کانی خودا بینینه کایه وه، هیچ شتیک نیه بتوانی بیته کوسپ و ته گهره و نه توانین ویسته کانمان به دی بینین، ئیمه له ئاست به دیهینانی نه و جوړه کارانه دا دهسته وسان نین ﴿﴾.

نه ستیره ناس گوتی: «پنم بلئ که ده بیته به شه و پرژ چی لی دیت؟» که نیزه گوتی:

«خودای ته‌علا ده‌فهرمن:

قَالَ تَعَالَى: ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلَّ يَوْمٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾﴾ لقمان: ٢٩

واتا: ﴿ثایا تو نایینی ئەی بینەر: که خودای خاوەن قودرەت و دانا لە کاتەکانی شەو دەخاتە سەر کاتی روژو شەو کورت دەبێ و روژ درێژ و هەکوو لەوەرزێ بە هارو هاویندا دەبینرێ، هەروا بەپێچەوانەوه لە کاتی روژ دەخاتە سەر شەو، شەو درێژ دەبن و روژ کورت، لەو دەگریتەوهو دەیخاتە سەر ئەم و بەپێچەوانە شەوه. خۆرو مانگی ژێربار کردون، دروستی کردون بۆ سوود گەیاندن بۆ ئێوه، هەریه‌کێ لەخۆرو مانگ بەئاسماندا دێنو دەچنو ئەرکی خۆیان ئەنجام دەدەن بەو شیوه‌یه‌ی خودا بۆی دیاری کردون، لەجەمسەر و مەدارە‌ی خۆیاندا تا روژی قیامەت بێ و چان لەگە‌پدان، جگە لەخودا کەسی تر توانای ئەوه‌ی نیه ئەم قەبارە زەبە‌للاحانە بەو شیوه‌ ریکو پێکیه‌ بێ و چان هە‌لسوپێتی و پەکیان نە‌کەوێ، هەر خودا ئەو شتانه‌ی بە‌دی هیتا‌ون و هەر ئە‌ویش دە‌زانێ تاکە‌ی لەگە‌پدا دە‌بن، پە‌روە‌رگار ئاگاداره‌و دە‌زانێ چی دە‌کەن لە‌خێرو لە‌شەر، هەر ئەو بە‌دییه‌نەر و زاناو ئاگادارو هە‌لسوپێنەرە.﴾

ئە‌ستێره‌ناس گوتی: «باسی شوین و پێگە‌ی مانگ بکە.» کە‌نیزه‌ گوتی: «بیس‌ت و هە‌شت پێگە‌ی هە‌یه: «شەرە‌تە‌ین، بە‌تین، سۆره‌ییا، دە‌به‌ران، هە‌قە‌ه، هە‌نعە، زێراع، ناسره، جە‌بهه، زە‌به‌ره، عە‌ووا، سە‌مماک، عە‌فر، زووبانا، ئیکلیل، قە‌لب، شۆ‌وله، نە‌عاییم، بە‌له‌ده، سە‌عد زابیح، سە‌عد بۆ‌لع، سە‌عدولسوعوود، سە‌عدولئە‌خبیبه، فەرە‌غولموقه‌ددهم، فەرە‌غولموئه‌خیر، ریشا.» کە‌ لە‌ودا نە‌هیتیه‌کی شاراو‌ه‌ی تێ‌دایه‌ کە‌ جگە‌ لە‌ خودا کە‌س پێ‌ی نازانێ. بە‌لام پاژە‌کانی ئە‌و قوناخانه‌ لە‌ سەر بورجه‌ دوا‌زده‌وانه‌کان بە‌و جۆره‌یه‌ کە‌: لە‌ هەر بورجێ‌کدا دوو قوناخ و یە‌ک لە‌ سەر سێ‌ بە‌شی قوناخێ‌کی لە‌سەرە‌ بە‌ جۆری‌ک کە‌ شەرە‌تە‌ین و بە‌تین و لە‌ سێ‌ بە‌ش بە‌شیکی سووره‌ییاش بۆ‌ راگۆ‌یستنی قوناخه‌ و دو‌ لە‌ سێ‌ سووره‌یا دە‌به‌ران و دوو لە‌ سێ‌ هە‌قە‌ه پێگە‌ی سەر‌پا‌ه ئە‌وانی دیکە‌ش بە‌و جۆره‌ن. لێ‌ره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئە‌م‌شە‌ویش کوتایی پێ‌ هات و شە‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌کە‌ی هە‌لگرت بۆ‌ شە‌وێکی دیکە‌.

١. دووهم بورجه‌ لە‌ بورجه‌ دوا‌زده‌وانه‌کانی سیمای ئاسمان.

که شوی چوارسه و په نجا و دووم هاته وه

گوټی: خاوه نشکو! کاتیک که نيزه که قوناخه کانی مانگ و پاژه کانی له سهر بورجه دوازه وانه کان باس کرد. نه ستیره ناس گوټی: «باسی نه ستیره کان و تاييه تمه ندييه کانين و پاوه ستانين له بورج و سه عد و نه حس و شوينی هه لکشان و داکشانينام بؤ بکه.» که نيزه وهلامی داوه: «نه ستيره گه پوکه کان حوتن: مانگ، زاف (عه تارؤد)، ناهيد (زوه ره)، پؤلوو (ميریخ)، خور و مشتري و نه ستيره ی پوژ. خور نه ستيره یه کی گهرم و ويشکه و لی نيزیک بوونه وهی باش نييه، هر له دووره وه به فهر و هاته. له هر بورجیکدا سی پوژ پاده وه ستن. به لام مانگ سارد و فینک و پیروزه له هر بورجیکدا دوو پوژ و یه که له سی به شی پوژیک پاده وه ستن. زاف له گهل شته به فهره کان به فهر و له گهل شته دزيوه کان دزيوه و له هر بورجیکدا حوت پوژ و دانیک ده مينيته وه. ناهيديش له هاوسهنگی دايه و به فهره، له هر بورجیکشدا بیست و پینج پوژ ده مينيته وه. پؤلوو (موریک) شوومه و ده مانگان له بورجیکدا ده مينيته وه. مشتري به فهره و سالیکن له بورجیکدا ده مينيته وه. کاروانکوژه ش سارد و ويشک و شوومه له هر بورجیک سی مانگ ده مينيته وه. مالی هه تاو له شیر (اسد)^۱ له بهرترين ناستیدا له کاور (حه مهل)^۲ دايه و له نه زمترین ناستیدا له دهلو (دلو)^۳ دايه. پینگی مانگ قرژاله و بهرترين ناستی له تیشک و نه زمترین ناستی دووپشکه و شوومیه که ی له قرژال و شیر دايه. شوينی مشتري که وان (قه وس)^۴ و ماسی (حوت)^۵ و ناستی هه لکشانی له قرژال (سرطان)^۶ دايه و ناستی دابه زینی بورجی جدی^۷ سه ختیبه که شی له جوژا^۸ و شیر (نه سه د) دايه. پینگی زوه ره (ناهید) له سه ور دايه و بهرترين ناستی له ماسی (حوت) و نه زمترین ناستی شسی له ترازوو (میزان)^۹ سه ختیبه که شی له کاور (حه مهل) و دووپشک (عقرب)^{۱۰} دايه. پینگی زراف جهوزا و گوله گهنه نه زمترین ناستی له ماسیه (حوت) و سه ختیبه که ی له سه ور دايه. پینگی پؤلوو

۱. پینجه مین بورجه له بورجه دوازه وانه کانی ناسمان.

۲. یه کم بورج له بورجه دوازه وانه کانه.

۳. یازده مه مین بورجه له بورجه دوازه وانه کانه.

۴. نويه مین بورجه له بورجه دوازه وانه کانی ناسمان.

۵. دوازه مه مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

۶. چواره مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

۷. ده مه مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

۸. سینه مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

۹. حوته مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

۱۰. هه شته مین بورجه له بورجه کانی ناسمان.

(میربخ) کاور و دوپشکه و بهرترترین ئاستی له جوودهی دایه و نهزمترین ئاستیشی قرژاله. سهختیه که شی له ترازوو دایه. کاتیک ئهستیره ناس زانستی ئهوی له ئهستیره ناسیدا دیت، ویستی به فیلیک ئه و له لای خهلیفه بشکیئیتته وه. گوتی: «که نیه له مانگه دا باران دهباری یان نا؟» که نیه ماوه بهک سهری داخست و چوو له فکروه وه. خهلیفه پیی وابوو که ناتوانی وه لام بداته وه. ئهستیره ناس لئی پرسی: «بۆ وه لام نادهیتته وه؟» که نیه گوتی: «ههتا خهلیفه فرمان نه دا هیچ نالیم.» خهلیفه گوتی: «فرمانی منی بۆ چییه؟» که نیه گوتی: «شیریکم له خهلیفه دهوی ههتا ملی ئه و بی دینهی پی بپه پینم.» خهلیفه و دانیشتون پیکه نین. دواي ئه وه گوتی: «ئهستیره ناس پینج شتن که جگه له خودای بانیه سر کهس نایانزانی. ئینجا ئه و ئایه یه ی خوینده وه:

قَالَ تَمَّانٌ: ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾ لقمان: ٣٤

واتا: ﴿ زانیاری کاتی رابوونی قیامت هه لای خودایه و بهس، ته نیا پهروه رداگه ده زانی قیامت که ی راده بی، ته نانهت فریخته کانی نزیک باره گای ئه قدهس و پیغه مبه رانیس له م باره وه چ زانیاریکیان نیه، هه ر خودا ده توانی باران ببارینی و هوکاره کانی بره خستی و ئه نده که ی دیاری بکا، (زانینی کاتی باران به ته حدیدیو ئه نده زهی بارانه که و چونیته ی بارینه که هه ر خودا ده زانی و بهس). له وانیه ئاده میزاد به هوی زانیاری و ته جروبه و ئامیزی که شو وه واناسیه وه کاتی بارینی باران بزانی به لام هه رگیزاو هه رگیز ناتوان هوکاره کانی بارینی باران بره خستین، هه موو دنیا کوبیته وه ناتوان هه وری بارانای دروست بکن و به ویستی خویان له و شوینانه ی مبه سستیانه باران بیارین ده که که ش ئه وه ده که یه نی و ده چه سپینی: که هه ر خودا ده توانی باران بیارینی، چونکه هه ر خودا ده توانی ئه سبابه که ونیه کان بره خستی بۆ بارینی باران!! هه ر خودا ده زانی ئه وه ی له مندالدانی ئافرهت دایه چه نیره یان مییه که، یان زیاتره، ره وشته کانی شیوه و روخساری چۆن و چۆن نین. هه ر خودا به یه قینی و به ته وای ده زانی چی له مندالدان دا هیه، هه ر له سه ره تای په یدا بوونی ئه منداله له مندالدان دا تا روژی هاتته دونیای له هه موو کاتو گهوریکیدا! هه ر خودا ده زانی شیوه و روخسارو ره وشتی، تاییه تمه ندی و ئاماده باشی چۆن و چییه تا چ ئاستیکه هیچ که سیک نازانی سبه ینی چی ده کاو چی به سه ر دئ، نازانی ئه وه ی به یانی ده یکا خیره شه ره باشه خراپه، نازانی به یانی توشی نه خوشی ده بی یان به له شساغی ده مینیته وه... هتد. هیچ ئاده میزادیک نازانی له کوئی ده مرئ، نازانی ئایا له ولاتی خوی ده مرئ یان له ولاتیکی تر سه رده نیته وه. بینگومان خودا زاناو ئاگاداره نه ک هه ر به م پینج شتانه به لکوو زانیاریه که ی هه موو شتیکی کوئتر و لا کردوه و ئاشکر او نهینی هه موو شتیکی به ئه و په ری زانیته وه

دهزانی و هیچ وردو درشتیکی لئ په نهان نیه ځ.

ئەستیره ناس گوتی: «که نیزه ئە من هەر ویستم تا قیت که مه وه دهنه مه به سستیکی تایبه تم نه بوو. ئیدی که نیزه گوتی: «بۆ هەر رۆژیک ئەستیره یه کی بۆ ته رخان کراوه که ئەو ئەستیره یه خاوه نی ئەو رۆژه یه. ئەگەر به که م رۆژی سال یه کشه ممه بی ئەوه به شی خۆر ده بیت و هیمای له تم و زوولمی ده سه لاتدارانه و که می باران. خه لک له و ساله دا تووشی دله پراوکی و پرۆشی ده بن. ده غل و دان زۆر ده بی جگه له نیسک. ترئ هه مووی خراپ ده بن. که تان گران ده بی. شه پ له نیو پاشاکان دیته ئاراوه.» ئەستیره ناس گوتی: «ئە ی گەر سال به دوو شه ممه ده ست پی بکا؟» که نیزه گوتی: «خاوه نی ئەو رۆژه مانگه که ئاماژه یه به هه لکردن و حه وان هوه ی پاشا و ده سه لاتداره کان و باران بارینی زۆر و ده غل و دانی زۆر له و ساله دا. جگه له تووی که تان که خراپ ده بی. تاعوون زۆر ده بی و پاتال و شت دهمرن و ترئ و هه نگوین و په مۆ هه رزان ده بی. خوداش بۆخوی باشتر ده زانی.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتابی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه کی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که زهوی چوارسه د و په نجا و سینه هاته وه

گوتی: خاوه نشکؤ! ئەستیره ناس گوتی: «ئەوی سینه مە چی؟» که نیزی وهلامی داوه: «خاوهنی ئەو پۆژه ئەستیره ی پۆلوو (میرخی) ه ئەویش ئاماژە بۆ مردنی گوره کان و خوینپرژان و قاتی و قبری و ویشکه سالی و کهم بوونی ماسی و نیسک و ههنگوین. لهو ساله دا جۆ ههزران ده بێ. شهڕ و ناکۆکی له نیوان پادشاکاندا په ره دهستینی و کهر زۆر دهمرن. خوداش بوخۆی باشتر دهزانی.» ئەستیره ناس گوتی: «باسی دهستینیکی سال به چوارشه مەم بۆ بکه.» که نیزی گوتی: «خاوهنی ئەو پۆژه زاڤه (عه تارۆد) ه، ئەگەر سال به چوارشه مەم دهست پێ بکا لهو ساله دا خه لک تووشی ترس و دلەراوکیه کی زۆر ده بێ. کیشه و ناکۆکی ده که ویتە نیو خه لکه وه. پێژه ی باران مامناوهندی ده بێ. هیندیگ له زهوی و زاره کان به ره مەکانیان خه سار ده بێ و مه پ و پاتال و مندالیکی زۆر لهو ساله دا دهمرن. توور و پیواز گران ده بێ. خه لکیکی زۆر له ده ریادا به هیلاک ده چن، گەنم گران ده بێ و هه موو دانه ویله یه کی دیکه هه زران ده بێ. هه وروه لا و بریسه که زۆر ده بێ. ههنگوین هه زران ده بێ و که تان و لۆکه و خورما زۆر ده بێ. خوداش له هه مووکه س باشتر ده زانی.» ئەستیره ناس گوتی: «زۆر باشه، پینجشه مە چی؟» که نیزی گوتی: «خاوهنی ئەو پۆژه ئەستیره ی مشتەریه ئەویش هیمای ئەوه یه که وه زیران و ده سه لاتداران ئەو ساله عادل ده بێ، دادپهروه ری باش ده بێ. هه ژار و نه دار و ئیمانداران له دۆخیکی باشدا ده بێ. میوه و دانه ویله زۆر ده بێ. گرمه ی هه ور و هه وره تریشقه زۆر ده بێ. که تان و لۆکه و ههنگوین و تری هه زران ده بێ و خوداش له هه موومان باشتر ده زانی.

ئەستیره ناس گوتی: «خاوهنی ههینی کامیانه و بارودۆخ چون ده بێ؟» که نیزی گوتی: «خاوهنی ههینی، زوه ره یه و زوه ره ش هیمایه بۆ ئەوه ی که لهو ساله دا درۆ و بوختان زۆر ده کریت و وه رزی پاییز زۆر خو ش ده بێ و هه زرانی به سه ر ولاتدا دێ. فه ساد ولاتی داده گری. تووی که تان و گەنم، و ههنگوین گران ده بێ. تری و کاله ک خراپ ده بێ. ئەستیره ناس گوتی: «ئەوجار باسی شه مەم بۆ بکه.» که نیزی گوتی: «خاوهنی شه مەم ئەستیره ی به یانه (زوحه ل) که ئاماژه یه که بۆ گرانی و قات و قبری. لهو ساله دا هه وروه لا زۆر ده بێ. خه لکیکی زۆر دهمرن. خه لکی میسر و شام به دهست پادشا و ده سه لاتداره کانیا نه وه وه گیان دین. پیت و به ره که ت له سه ر به ره می کشت و کال نامینی و دانه ویله زۆری خه سار ده بێ. دوا ی ئەوه ئەستیره ناس سه ری داخست. ئینجا که نیزی به ئەستیره ناسی گوت: «ئەستیره ناس ئەمنیش په سیاریکت لی ده که م ئەگەر نه یزانی ده بێ که وای پیشه که ت دا که نی.» ئەستیره ناس گوتی: «په سیاره که ت بکه.» که نیزی په رسی: «ئەستیره ی به یان (زوحه ل) له کوینه؟» ئەستیره ناس وهلامی داوه: «له ئاسمانی هه وه تم.»

که‌نیزه پرسى: «مشته‌رى له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس وه‌لامى داوه: «له ئاسمانى شه‌شه‌م.»
 که‌نیزه پرسى: «بۆلوو (مىزىخ) له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس گوتى: «له ئاسمان پىنجەم.»
 که‌نیزه پرسى: «خۆر له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس وه‌لامى داوه: «له ئاسمانى چوارەم.»
 که‌نیزه پرسى: «زوه‌ره (ناھىد) له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس وه‌لامى داوه: «له ئاسمانى سێيەم.»
 که‌نیزه پرسى: «زاق (تير) له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس وه‌لامى داوه: «له ئاسمانى دووہم.»
 که‌نیزه پرسى: «مانگ له كوئيه؟» ئەستیره‌ناس وه‌لامى داوه: «له ئاسمانى يەكەم.»
 که‌نیزه گوتى: «پرسیارىكى دیکەم ماوه.» ئەستیره‌ناس گوتى: «پرسیاره‌كەت بکە.»
 که‌نیزه گوتى: «پىم بلى، ئەستیره‌كان به‌ چەند دەستە داہەش دەبن؟» ئەستیره‌ناس بێدەنگ بوو مەقى لى نەهات و وه‌لامى نەداوه. که‌نیزه گوتى: «كەواكەت داكەنە.»
 ئەستیره‌ناس كەواكەى داكەند. ئىنجا خەلیفە بە‌ که‌نیزەى گوت: «بۆخۆت بىلى.»
 که‌نیزه گوتى: «خەلیفە، ئەستیره‌كان چوار بە‌شەن، بە‌شێكىان پىتوهندیان بە‌ ئەم دونيايەوه‌ هەيه و زهوى رووناك دەكەن. بە‌شێكىش پىتوهندیان بە‌ شەهیتانەكانەوه‌ هەيه كە خوداى تەعالا فرموویەتى:

قَالَ تَمَّانٌ ﴿٥٠﴾ وَقَدْ زَيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيْطَانِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ

﴿٥٠﴾ الملك: ه

واتا: ﴿٥٠﴾ بىگومان ئیمە ئاسمانى دونيامان بە‌ ئەستیره‌ رازاندوتەوه، ئاسمانى نزىك لەئىوه‌مان بە‌ ئەستیره‌ى جۆراو. جۆر ئارايشت داوه.

بە‌شى سێيەم، پىتوهندیان بە‌ هەواوه‌ هەيه و ئەویش دەریاکان و ناو دلى دەریاکان رووناك دەکا. ئەستیره‌ناس گوتى: «بابەتێكى دیکە ماوه ئەگەر بىزانى ئەو دان بە‌ زانایى و شارەزایى ئەودا دەنیم.» که‌نیزه گوتى: «لیم پرسە.»

لیره‌دا بوو، ماوه‌ى چىروكى ئەمشەویش كوتایى پى هات و شەه‌رزاد درێژەى چىروكەكەى هەلگرت بۆ شەوێكى دیکە.

که شهوی چوارسه د و په نجا و چوارهم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! نه ستیزه ناس گوتی: «چوار شتم پې بلی که له گڼل یهک ناکوک و ناتهبان و چوار شتم پې بلی، کوک و تهبان.» که نیزه گوتی: «که رمی و ساردی و تهرې و ویشکییه. که خودای مه زن له تین و که رمی ناوری دروست کرد و که زاتیکي گهرم و ویشکی ههیه، له ویشکی گلی دروست کرد که زاتیکي سارد و ویشکی ههیه. له ساردی ناوی نافراند که زاتیکي سارد و تهرې ههیه. له شس و تهریش ههوی دروست کرد که زاتیکي گهرم و تهرې ههیه. دوی ئوه خودا دوازه بورجی نافراند: کاوړ(حهمل)، گا (سهوړ)، جوړهردان(جهوزا)، قرژال (سهرهتان)، شیر (ئهسه د)، گوله گهنم (سونبوله)، تهرزوو (میزان)، دوویشک (عهقره ب)، که وان (قهوس)، کاريله (جوودهی) و ستهل (دهلو) و ماسی (حووت). ئو بورجانه چوار سرووشتیان ههیه. سنی بورجیان سرووشتیکی ناورین، سنی بورجیان گلین، سنی بورجیان باین و سنی بورجیشیان ناوین. کاوړ(حهمل) و که وان (قهوس) و شیر (ئهسه د) ناورین. گا (سهوړ) و گوله گهنم (سنبله) و کاريله (جوودهی) گلین. جوړهردان(جهوزا) و تهرزوو (میزان) ستهل (دهلو) باین و قرژال (سهرهتان) دوویشک (عهقره ب) و ماسی (حووت)یش ناوین. ئیدی نه ستیزه ناس ههستا و گوتی: «ئیهو شایه د بن که ئو که نیزه له من زانتره. ئیدی به به زیوی له کوړه که چوه دهره وه.»

خهلیفه ئه وچار پرسی: «حهکیمی فهلسوف له کوئییه؟» پیاوینک ههستا و پروبه پرووی که نیزه که دانیشست و پنی گوت: «باسی رۆژگارم بۆ بکه.» که نیزه گوتی: «رۆژگار به ته وای ئه و کات و ساتانه ده گوتری که له شهو و پۆژدا ههن. پیغه مبر فرموویه که جوین و قسهی ناحز به رۆژگار مه دن، چونکه به راستی رۆژگار ناوی خوداشه جنیو به دم و کاتیش مه دن: «وان الساعة آتیة لاریب فیها» (= چونکه «کات» واته قیامت یا په سلان دهگاتی و دیت و هیچ گومان له وده نیه. نابن قسه به زه ویش بگوتری و چونکه ئو هیمایه که له هیماکانی خودا. ههر وهک له قورئانی پیروژدا فرموویه تی:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿ * مِنْهَا خَلَقْتُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴾ طه: ٥٥

واتا: ﴿ئیهو مان له زهوی دروست کردوه، هه موو جهستهی ئاده میزاد له زهوی دروست بووه، بزوی زهوی دهخواو ناوی زهوی دهخواته وه، هه وای سهر زهوی هه لده مژی، باوه ئاده میشتان له گلی زهوی دروست کراوه، ئو دلویه تومهی ئیهوی لی پهیدا بووه له خوراک پهیدا بووه، خوراکیش له زهوی فراهم هیندراوه. دووباره دهتانگیزینه وه بوناو زهوی،

که مردن له ناو زه ویدا دهنیزینو جه سته تان دهرزئو دهنه وه خاکو خؤل. له وه به ولاره
 زیندوتان ده کهینه وه له گوره کانتان دهرتان دههینینه دهرئو و راپیچی حساب و لیکولینه وه ی
 سارای مه حشرتان ده کهین ﴿﴾.

بیرمه نده که گوتی: «که نیزه پینج شتم پین بلئ که خواردیان و خواردیانه و به لام له
 پشت نه هاتنه خواری و له زگیش نه بوون.» که نیزه وه لامی داوه: «ئادهم و شمعوون و
 ناروانه که ی سالح و کاوره که ی له جنی ئیس ماعیل کرا قوربانی و ئه و بالنده یه ی که
 ئه بوبه کر له ئه شکه و ته که دا دیتی.» بیرمه ند پرسى: «پینج شتم پین بلئ که نه له ره گزی
 مروفن و نه جندوکن و نه فریشته ن؟» که نیزه وه لامی داوه: «گورگه که ی یه عقوب و
 سه گه که ی ئه سحابی کاف و که ره که ی عه زیز و ناروانه که ی سالح و دولدولی پیغه مبه ر (د -
 س).» بیرمه ند پرسى: «ئو پیاوه کئ بوو نویژی کرد به لام نه له ئاسمان بوو نه له
 زه وئ؟» که نیزه وه لامی داوه: «ئو پیاوه چه زه تی سوله یمان بوو له سه ر قالیچه که ی
 نویژی کرد که له سه ر پشتی با دهرؤیشت.» بیرمه نده پرسى: «ئو که سه کئ بوو نویژی
 به یانی کرد، چاوی له که نیزیک کرد که بؤ ئه و حه رام بوو. بؤ نویژی نیوه پؤ ئه و که نیزه
 بوو به حه لالی. که بوو به عه سر هه ر ئه و که نیزه لئی حه رام بوو. که پؤژ ئاوا بوو دیسان
 بؤی حه لال بووه وه. هه ر دواى ئه وه که کاتی نویژی خه وتنان هات لئی حه رام بووه وه. بؤ
 نویژی به یانی دوو باره بؤی حه لال بووه وه؟» که نیزه وه لامی داوه: «ئو پیاوه که به یانی
 ئه و که نیزه ی دیوه هیچی نه بووه و لئی حه رام بووه. بؤ نیوه پؤ چوه کریویتی و بؤی
 حه لال بوو. لای ئیواره ئازادی کردوه و لئی حه رام بوو. دوايه ماره ی کردوه و بؤ
 نویژی شیوان بؤی حه لال بووه. پاشان ته لاقى داوه و بؤ نویژی خه وتنان لئی حه رام بوو.
 بؤ به یانی چوه هیناوییه ته وه و دیسان بؤی حه لال بووه.» بیرمه نده که پرسى: «که لؤ
 گؤری کئ له گه ل خاوه نه که ی دهرؤیشت؟» که نیزه وه لامی داوه ئه وه ئه و ماسییه که
 یونسى قوت دابوو له گه ل خؤی ده یگتیرا.» بیرمه نده پرسى: «ئو ئه رزه کوئییه که هه ر تاقه
 جاریک تاو تئى کردوه و تازه هه تا هه تايه تئى ناکاته وه؟» که نیزه وه لامی داوه: «ئه وه
 بنی ئه و دهریایه که کاتیک موسا به گؤچانه که ی لئی دا شق بوو تاو له بنه که ی دا و
 ئیدی تازه هه تا هه تا تاو تئى ناکاته وه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی
 چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکى دیکه.

١. ناروانه: وشتى مینو.

که شهوی چوارسه د و پنهجا و پنهجم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکوا بیرمندی زانا دواى شهوه له که نيزه ی پرسى: «یه کهم داوینیک که له عهرزى خشا داوینى کئ بوو؟» که نيزه وه لَامى داوه: «داوینى حه زره تى هاجره بوو. که تهن دوره یه ک بوو له نیو قه دیانه وه دایده پوژشى هه تا سه ر ئه رزى و پاشان بوو به جلی سوننه تى عه رهب.» بیرمهن د گوتی: «شتیکم پئ بلی که هه یه، به لَام رووحى نییه؟» که نيزه وه لَامى داوه:

قَالَ تَمَّانُ: ﴿وَاللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ ﴿٧﴾ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾﴾ التکویر: ١٧ - ١٨

واتا: ﴿سویتندم به شهو کاتیک به تاریکی خوی هیرش دینى، یان کاتیک پشت هه لده کاو به ره و کوتایى ده روا، (هه ردوماناکه ده گونجین) سویتندم به به یانى کاتیک شه به بق ده داو ئاسق روناک ده کاته وه و به دهم هه موو شتیکه وه پئ ده که نى﴾.

بیرمهن د گوتی: «هیندیك کوتر له سه ر داریکن و هیندیکیان له خوار داره که ن. کوتره کانی سه ر داره که به کوتره کانی خوار داره که یان گوت ئه گه ر ئیوه یه کتان بینه لای ئیمه، ئیوه ده بنه یه ک له سینی ئیمه، ئه گه ر یه کی ئیمه بیته لای ئیوه، شه وه به قه د یه کمان لى دئ؟» که نيزه ولَامى داوه: «کوتره کان دوازه دانه بوون. حه وت کوتر له سه رى و پینج کوتریش له خواری بوون. ئه گه ر له و پینجه ی خواری یه کیان چووبا سه رى، شه وانه ی سه رى ده بوونه هه شت و خواری چواری لى ده ماوه و ده بوو یه ک له سه ر سینی شه وانه ی سه رى. ئه گه ر له وانه ی سه رى ده نکیک چووبا خواری شه و سه رى شه ش کوترى لى ده ماوه و خواریش ده بوونه شه ش و به قه د یه کیان لى ده هات.» ئیدی بیرمهن د که وای تابیبه تى زانایى داکه ند و له کۆره که وه دهر که وت.

به لَام قسه کردنى که نيزه که له گه ل هه لبه ستوان به و جوړه بوو که دواى شه وه بیرمهن د وه دهر که وت و پای کرد، که نيزه رووى له دانیشتوان کرد و گوتی: «له نیو ئیوه دا کئ قسه زانى چاکه له بابته زانست و ویژه وه؟» نيزام هه ستا به ره و رووى هات و پنی گوت: «ئهن وه ک شه وانى دى نیم و ئاوا نه روانیه من.» که نيزه گوتی: «به لى، ئهن له ئیستاوه ده زانم تو دؤراوى چونکه تو له خوایى. خودا یه دم ده دا که وای زاناییت له به ر داکه نم. پیم وا بئ و باشتر بوو، که سیکت نارده با کراسیکت بق بینى.» هه لبه ستوان گوتی: «به خودای بئ هاوتا ئهن به سه ر تودا زال ده بم و له به ر چاوى ورد و درشتى خه لک سووک و

چروکت ده کم.» که نیزه پئی گوتته وه: «که فاره ای سوینده که ت ناماده بکه.» هه لیه ستوان گوتی: «پنج شتم پئی بلن که خودا له پیش هه موو به دیهاتوان، ئه وانی ئافراند؟» که نیزه وه لای داوه: «ئاو و گل و پروناکی و تاریکی و میوه گل.» شاعیر پرسی: «شتگه لیکم پئی بلن خودا به هیزی دهستی خوی دروستی کردی.» که نیزه وه لای داوه: «عرش و داری به هه شت و ئادهم و به هه شت که خودا ئه وانه ی به هیزی دهستی خوی چی کرد و ئیدی ئه و شتانه ی دیکه هه ر فهرمووی بین و ئه وانیش بوون.» شاعیر گوتی: «پنم بلن له ئیسلامدا باوکی تو کئییه؟» که نیزه وه لای داوه: «محهمد (د — س).» شاعیر پرسی: «ئهی باوکی محهمد له باوه ردا کئییه؟» که نیزه وه لای داوه: «ئیبراهیمی خه لیله.» پرسی دینی ئیسلام چییه؟» که نیزه به رسفی داوه: «دان نان به بن هاوتایی خودا و پیغه مبه ر (د - س).» شاعیر گوتی: «باسی سه ره تا و سه ره نجامی خۆتم بۆ بکه.» که نیزه گوتی: «به ریم ئاویکی لیخن و کوتاییشم که لاکیکی بۆگن.» له سه ره تاشدا له گل چی کراوم هه ر وه ک شاعیر ده لی:

له خۆلی چی کردی خودای بن هاوتا
به نده یه کی خۆلین به له قاپیدا

شاعیر گوتی: «شتیکم پئی بلن که له پیشدا له چتو چی کرابی و له خۆتاییدا بووی به گیانله به ر.» که نیزه گوتی: «ئه وه گۆچانه که ی چه زره تی موسایه که کاتیک چه وای دا به ئیزنی خودا بووبه هه ژدیها. شاعیر گوتی: «باسی ئه و فهرمووده یی خودای مه زنم بۆ بکه که ده فهرمی:

قَالَ تَمَّانُ: ﴿قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُاْ عَلَيْهَا وَاهْتَسُّ بِهَا عَلَيَّ غَنَمِي وَلِي فِيهَا مَنَازِبُ أُخْرَى

﴿ طه: ١٨ ﴾

واتا: ﴿وتی: ئه وه عه صا که مه، له کاتی رژیشتن دا خۆمی سه رده دم، که لای دره خته کانی پئی هه لده وه رینم بۆ ئه وه ی ئاژه له کانم بیخۆن. چه ند مه به سست و به رژه وه ندی ترم تیدیا هه یه و بۆزور شتی تر به کاری ده هینم﴾.

که نیزه گوتی: «موسا (س — خ) ئه وی له ئه رزی ده چه قاند، ئه و گۆچانه چروی

١. پاره یان مالیکه که ئه گه ر که سیک سویندی خوارد و قسه که ی بۆ نه چوه سه ری له جئی ئه و سویند و بن به لئینییه ی ده بی بی دا به هه ژاریک.

دهرده کرد و بهری دهدا. لک و پۆ و گهلای دهرده کرد و له گهرمادا سئیه‌ری ده کرد. نه‌گهر
 هزره‌تی موسا له شوئینیک ده‌ماوه سواری ده‌بوو. کاتیک موسا ده‌خوت نه‌و گۆچانه
 ئاگای له مه‌ره‌کان ده‌بوو. «شاعیر گوتی: «پیم بلی نه‌و ژنه کئیه له پیاو بوو، ههر وه‌ها
 نه‌و پیاوه‌ی له ژن بوو؟» که‌نیزه گوتی: «حه‌وا له ئاده‌م بووه و عیسا‌ش له مریم دروست
 بووه.» شاعیر گوتی: «پیم بلی ئاواله چیه و داخراو چیه؟» که‌نیزه گوتی: «شاعیر، ئاواله
 سوئنه‌ته و داخراویش فه‌رزه.» شاعیر گوتی: «مه‌به‌ستی شاعیر له‌و شیعره چیه؟»

نه‌وه چیه ســـــــــــــــــــــه‌ری بتاشی چاتره
 به ســـــــــــــــــــــه‌ری تاشراره‌وه پیزی زیاتره
 تا ســـــــــــــــــــــه‌ری نه‌تاشی کاری پین ناگرئ
 سه‌ری چاک بتاشی قسه‌شی جوانتاره

که‌نیزه وه‌لامی داوه: «شاعیر مه‌به‌ستی قه‌له‌مه.» شاعیر پرسئ: «نه‌و شاعیره‌یان
 مه‌به‌ستی چیی؟»

ئالای رۆژی به‌ ده‌سته‌وه تاریکی خزی له‌ به‌ر ناگرئ
 نه‌و گیانفیدای رووناکییه و ئالای ناکه‌وئ تا دهمری

که‌نیزه وه‌لامی داوه: «شاعیر مه‌به‌ستی له‌ مؤمه.» شاعیر پرسئ: «پیم بلی خودای
 میری مه‌زن چه‌ند وشه له‌گه‌ل هزره‌تی موسا دوا؟» که‌نیزه به‌رسفئ داوه: «ده‌گه‌رنه‌وه
 پیغه‌مبه‌ر (د — س) فه‌رموویه خودای پین هارتا هزار و پینجسه‌د و پارزه وتی له‌گه‌ل
 هزره‌تی موسا کردوه.» شاعیر گوتی: «چارده شتم پین بلی که له‌گه‌ل خودای گه‌وره‌دا
 وتووێژی کردبئ؟» که‌نیزه وه‌لامی داوه هه‌وت ئاسمان و هه‌وت زه‌وی بوون که گوتیان:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿١١﴾ ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا
 أَتَيْنَا طَائِعِينَ ﴿١٢﴾ ﴿فصلت: ١١﴾

واتا: واته: ﴿پاش دروستکردنی زه‌وی، رووی کرده به‌دیهتانی ئاسمان و ویستی
 به‌گویره‌ی حکمه‌ت و دانایی خزی ته‌واوی بکاو بیهیتته سه‌ر حالی ئاسایی ئیستای...له‌و
 قوناغه‌دا ئاسمان بریتی بوو له کیتله گازیکی تاریکو شئوه دوکله، یان هه‌لمو (سه‌دیم)
 بوو، خودا فه‌رمانی پین کرد، که‌پینک پین و بیته کایه‌وه، خۆرو مانگو نه‌ستیره‌کانی بیته‌دی،

وهكوو چؤن فهرماني به زهوي كرد، كه شينوو دؤل و چؤمو كانياوو گژوگياو درهختو پيداويسسييهحاي برى ريامى بيدا بينه دى، بههواوى حوبهوا هاههحايهوه، بيسر ئاسمانو زهوي پيكهوه ملكهچو بهگويژهي ويستي خودا هاتنه دىو حالي ئاسايي ئيسـتايان بهخويانهوه بينى ﴿﴾.

ليزهدا بوو، ماوهي چيروكي ئهمشهويش كوتايي بين هات و شههرزاد دريژهي چيروكهكهي ههگرت بو شهويكي ديكه.

که شهوی چوارسه د و په نجا و شه شم هاته وه

گوتی: خاوه نشکوا! کاتیک که نيزه وه لامي پرسيازه کانی شاعیری داوه، شاعیر گوتی: «پنم بلی خودا چون ناده می دروست کرد؟» که نيزه جوابی داوه: «خودای گوره ناده می له قور و قورپی له کف و کفی له ده ریا و ده ریای له تاریکی و تاریکی له تیشک و پروناکی و تیشک و پروناکی له ماسی و ماسی له تاشه بهرد و تاشه بهردی له یاقووت و یاقووتی له ناو و ناوی له هیز بهدی هینا، ههروهک خودای تهعلا فرمویه تی:

قَالَ تَمَّالٌ: ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ ﴿٨٢﴾ یس: ٨٢

شاعیره که گوتی: «شاعیر لهو شینعه ردا مه بهستی چی بوو؟»

زهر د و ســـــــــــــــــوور و نارنجیبه پرواله تی
ده تـــــــــــــــــویته وه چی سه خته و له ناوی تی
خوای لی قه و ماوانی شاخ و کتو بو و نه
چه کی به رنگاری ســـــــــــــــــرما و سه خله تی

که نيزه گوتی: «مه بهستی ناگره.» شاعیر گوتی: «نه وه یان مه بهستی چییه؟»

چییه جـــــــــــــــــوانه و وهک ناسمان که وانی
له بهر دله، ئـــــــــــــــــه وهنده ی تی بروانی
ئـــــــــــــــــه سستیره و مانگ له ناویا دهره وش
کوچکی ره سه ن بی به هیشتی نارووشی

که نيزه گوتی: «نه قیمی نه گوستیله یه.» شاعیر گوتی: «مه بهستی نهو شینعه شم پی

بلی.»

بـــــــــــــــــوشه له خویدا و نییه تی بیچم و رهنگ و ئاکاری
نییه کهس له گه لئا وا پاسه ت. نییه تی بۆت ئازاری
له گه ل شینتانا شیـــــــــــــــــن و له سه مادا سه ما دهکا
به روژ زین له باوهش دهکا، شـــــــــــــــــه وانهش وچان دهکا

کہ نیزہ گوتی: «ٹاویٹہ یہ.» شاعیر گوتی: «ئو شیعرہ یان مہ بہستی چیہ؟»

کئیہ بہ کؤل دہریاویہ و لیوہ کانی ویشک ہلاتوہ
کؤل_____یک شتی بہ کؤلہ وہ لہ رتی دوورہ وہ ہاتوہ
گر بیت و ئاو بخواتہ وہ، بہ سہدان سہر تیندا دہچی
دہب_____ی تائو پوڑہی ہہیہ بہ تینویتی بیت و بچی

کہ نیزہ گوتی: «ئوہ کہشتیہ.»

شاعیر گوتی: «باسی سیراتم بؤ بکہ چیہ و چہندہ دریژہ و چہندہ پانہ؟ کہ نیزہ گوتی:
«پیکای سی ہزار سال دور و دریژہ، ہزار سال دہین بہ سہریدا ہلکشینی و ہزار
سال داگہ پنیہ وہ، ہزاری ریک. لہ دمی شیر تیزترہ و لہ موو باریکترہ.

لیژہ دا بو، ماوہی چیرؤکی ٹہ مشہ ویش کوتابی پین ہات و شہر زاد دریژہی
چیرؤکہ کہی ہلگرت بؤ شوئیکی دیکہ.

که شهوی چوارسه د و په نجا و هه ونه م هانوه

گوتی: خاوه نشکو! که نيزه که تاييه تمه ندييه کانی پردی سیراتی گوت، شاعیر لئی پرسى: «پينغه مبهرى نيمه (د — س) به چند جور نه چو یان شفاعت ده کا؟» که نيزه وه لامى: «داوه سى جور.» شاعیر پرسى: «گه لو نه بووبه کر په کم که س بوو که ئيسلامى قه بوول کرد؟» که نيزه جوابی داوه: «به لئى.» شاعیر پرسى: «على دواى نه بووبه کر موسولمان بوو؟» که نيزه ولامى داوه که على حوت سالان بوو له گه ل پينغه مبهر بوو نه و هر مندالييه وه خودا رنى نيشان دابوو قه تى بوت نه په رست بوو.» شاعیر پرسى پيم بلئى: «على گه وره ترين يان عه باس؟» شاعیر دواى نه وه گيړاويته وه که به فيل و دهق نه و پرسى ارم لئ کرد گوتم به شکوو راستيه که ی بلئ و له لای خليفه رهش بن. ده لئى: «که نيزه ماوه يه ک سهرى داخست، و په نگی هيتا و برد و پاشان گوتی: «جا بو دوو پياوی تاوا گه وره پينک ده گری که هر په کی بوخوی گه وره یی تاييه ت به خوی هه يه. نه تو وهره وه سهر باسه کانی پيشوومان. کاتیک خليفه نه و قسه يه ی له که نيزه بيست هه ستا و گوتی: «ثافه رين، بڑی که نيزه.» ئيدى دواى نه وه ئيپراهيمي شاعیر به که نيزه ی گوت: «نه و شاعيره مه به ستي له و شيعره چ بووه؟»

چيه نه و ماره ی به ره و سىنگى دووژمن ده روا
جه سته هه يزه ران، کلک ئاسـن و سهر پولا

که نيزه وه لامى نه وه: «نه و رمبه.»

شاعیر گوتی وه لامى نه و پرسى ارا نه م بده وه: «له هه نگوین شیرينتر و له شیر تيزتر و له ژهر کوشنده تر چين؟ هر وه ها چيژی دم يا کات و چيژی سى روزه چين؟ خوشترين روزه کان و شادی يه ک هه وتوو له چی دايه؟ نه و مافه ی خودا ناتوانی چاوبوشى له پيشل کردنى بکا چيه؟ به نديخانه ی دل و شادی دل له چی دايه؟ فروفتلى نه فس چيه؟ مردن له ژياندا و هردیک که دهرمانی نيه کامه يه؟ په له يه ک که ناشوريتته وه و گيانداریک که له ناوه دانيدا ناژى و زياتر له مه زرا و شت ده ژى و له حوت گيانله به ريتر چی بووه چيه؟»

که نيزه وه لامى داوه و گوتی: «جله کانت دانی هه تا نه من وه لامى نه و پرسى ارا نه ت بده مه وه.» خليفه گوتی: «نه تو وه لامه کانينان بده وه نه و که وا و دهره وه کلاوه که ی داده که نن.» که نيزه ولامى داوه: «له هه نگوین شیرينتر خوشه ويستی مندالی ميه ربه بان و دلوقانه. له شیر تيزتر و به برشتتر زمانه. له ژهر کوشنده تر چاواى به دخوازانه. چيژی

دهم و کات نیزیکی له گه‌ل ژنانه. شادی سڼی رۆژه له‌ش هه‌لگرتنی ژنان و خاویز کردنه‌وهی گهنده‌موو. خۆشترین رۆژیش ئه‌و رۆژه‌یه له دانوساندا قازانجت پهن بگا. شادی یه‌ک هه‌وتوو زه‌ماوه‌نده. مافیک که خودا ناتوانی چاوپۆشی لی بکا مه‌رگه و به‌ندیخانه‌ی دل کوری لاساره و شادی دلش ژنیکه که گوپرایه‌لی میرده‌که‌ی بی. فروفیلی نه‌فس به‌رده‌ستی یاخی و سه‌ربزیوه. مه‌رگی ژیان هه‌ژارییه و ئه‌و ده‌رده‌ی ده‌رمانی نییه نه‌قوس‌تانی زکماکییه. ئه‌و په‌له ره‌شه‌ی پا نا‌کریته‌وه کچی سووک و چرووکه. ئه‌و گیانله‌به‌ره‌ی له ئاوه‌دانی نامینیته‌وه و ده‌چیته‌که‌لاوه و ده‌شت و ده‌ران و له هه‌وت گیانله‌به‌ری دیکه دروست بووه، کولله‌یه که سه‌ری وه‌ک ئه‌سه‌په و ملی وه‌ک ملی مانگا و دوو بالی هه‌یه وه‌ک سیسارک و قاچه‌کانی وه‌ک قاچی و شتر و کلکی وه‌ک کلکی مار وایه. زگی وه‌ک زگی دوو‌پشک و شاخه‌کانی وه‌ک شاخی ئاسکه.»

خه‌لیفه هه‌روونه‌رپه‌شید سه‌ری له بلیمه‌تی و زانایی که‌نیزه‌که سوورپ ما و به شاعیری گوت: «عه‌با و عه‌مامه‌که‌ت دانن.» له جیوه شاعیر هه‌ستا و گوتی: «به‌پیزان ئه‌من دانی پیندا ده‌نیم که ئه‌و که‌نیزه له من شاره‌زاتر و زاناتره. ئه‌وه‌ی گوت و جله‌کانی دا‌که‌ند و دای به که‌نیزه‌که و پینی گوت: «ها بیگره خودا لیتی مه‌باره‌کی کا.»

خه‌لیفه فه‌رمانیدا جلوبه‌رگی دیکه‌یان بۆ برامی شاعیر هینا و خه‌لاتی کرد و به که‌نیزه‌که‌شی گوت: «خۆشه‌ویست له‌و هونه‌رانه‌ی که بانگه‌شه‌ت بۆ ده‌کرد، شتیکت ماوه بیسه‌لمینی ئه‌ویش شه‌تره‌نجه.» خه‌لیفه فه‌رمانی دا بانگی مامۆستا و راهینه‌ری شه‌تره‌نج و یاری په‌ر و تاوله بانگ بکه‌ن. که راهینه‌ره‌که هات، له‌گه‌ل که‌نیزه‌که ده‌ستی کرد به شه‌تره‌نج و مۆره‌کانیان چنی. راهینه‌ره‌که یاری کرد و مۆره‌ی بزات. که‌نیزه‌ش مۆره‌یه‌کی بزات. راهینه‌ره‌که تازه چهند مۆره‌ی بزاتبوو که له پرده سه‌یری کرد که‌نیزه‌که کیشی داوه و شاکه‌ی مات بووه.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پهن هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه و بهنجا و هه شتم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکۆ! راهینه ره که مات بوو. که مات بوو گوتی: «ئهو چاره به ئانقهست پیم دۆراندی هه تا وه ته ماع کهوی و وابزانی که شتیک دهزانی، ئه گهر ئازای دابینوه با پیت بلیم شه ترهنج چۆنه. کاتیک دیسان مۆره کانیاں داناوه، راهینه ره که له دلی خۆیدا گوتی: «دهبی ئه و جار به سه رنجه وه کایه بکه م، دهنا ئه و که نیزه ئه و جار هه لیم ده باته وه. هه ر ئاوا به دم ئه و فکروه دهستی کرد به یاری کردن. ورده ورده و به سه له وه کایه ی کرد هه تا له پرده سهیری کرد مات بوو. راهینه ره که که ئه و هه مووه شاره زایی و لیزانییه ی که نیزه که ی دیت په شوکا و تاسا. که نیزه پیکه نی و پنی گوت: «مامۆستا من ئه و جار مه رجت له گه ل ده که م که وه زیر و قه لای راست و ئه سپی چه پیش لا ده به م. ئه گهر تو منت به زاند ئه وه جله کانم له بهر دا که نه ئه گهر ئه من تو م به زاند ئه وه جله کانت له بهر داده که نم. مامۆستا که گوتی باشه قه بو له م.»

دوای ئه وه مۆره کانیاں داناوه و که نیزه که وه زیر و قه لا و ئه سه په که ی هه لگرت و به راهینه ره که ی گوت: «کایه بکه، راهینه ره مۆره یه کی گواسته وه و له دله خۆیدا گوتی: «ئه و کاره ی ئه و کردی و وه زیر و قه لا و ئه سپی هه لگرت هه تمن به سه ریدا زال ده بم. هه شتا هه ر چه ند مۆره یان گواسته بو وه که پیاده یه کی کرده وه زیر و یه کی کرده قه لا و یه کی کرده ئه سپ و دوای ئه وه ئه وه نده ی پین نه چوو که شای مات کرد. ئه و جار به مامۆستا که ی گوت: «که وا و پاتۆلی راهینه ری دا که نه.» مامۆستا گوتی: «که وا که م داده که نم به لام تکات لی ده که م با پاتۆله که م دانه که نم. خودا پاداشی خیرت داته وه» مامۆستا سویندیشی خوارد هه تا له ولاتی به غدادا بئ، قه ت شه ترهنج نه دۆرینی. دوای ئه وه که وا که ی دا که ند و به خه جاله تی له کۆره که چوو ده ری.

ئه و جار مامۆستای تاوله هاته پیشی. که نیزه پنی گوت: «ئه گهر ئه و پۆ لیت به رمه وه چم ده ده یه ی؟» مامۆستا گوتی: «کراسی دیبای په راویزدار و چنراو به سیم و داوی زیره وه و ده کراسی مه خمه ر و هه زار دینارت ده ده می. به لام ئه گهر من لیم بر دییه وه هه چم لیت ناوی ته نیا به دهستی خۆت نووسه راوه یه کم بۆ بنووسه که ئه من یاری تاو له به فلانکه س دۆراند.» که نیزه گوتی: «زۆر باشه ئه وه قه ول و قه رار مان بئ.» ده ستیان کرد به کایه کردن ئه وه نده ی پین نه چوو که مامۆستا هه ستا و گوتی: «به نیعمه تی خه لیفه قه سه م ئه من تاوله که ری وه ک ئه و که نیزه م له ته واوی دونیادا نه دیوه.» دوای ئه وه بانگی خاوه نی ئامیره مووزیکه کانیاں کرد. که هاتن، خه لیفه به که نیزه که ی گوت: «ئه گهر سه رت له ئامیری مووزیک ده رده چی که میکمان بۆ بژه نه.» که نیزه گوتی: «به لی شاره زام.» ئیدی خه لیفه

فرمانی دا عوود بیتن. جانتایه کی نه تله سی سووریان هیتا. که نیزه جانتاکه ای کرده وه و عوده که ای دهر هیتا. له سهری نو سرابوو:

ئیه رهیم دئ به جهسته ای تو عوده که
سه ره وه کوشی نهرمی که و شهرمی مه که

ئیدی عوده که ای له سهر پانی دانا و به جوریکی ژه نی که کوره که ای وه سه ما هیتا و نه و دوو به یته شی بو خویندنه وه:

گر کرابا ش—————خوخی شوخان جاری منی ژه نی بایه
له ح—————سهرتی نه و شوخه دا هه ناوم ئاوا نه بایه
ئیه ستا جهستم نه ده له رزی وه کوو پهره نگی گواره که ای
نه ده بووم به نۆتی خه م دل—————گیر بکه م چه يرانه که ای

خه لیفه که یفی ساز بوو گوتی: «باره که لالا.» واته خودا پاداشت داته وه و له ماموستا که شت خوش بی. له رپه وه که نیزه هه ستا و کرنۆشی بو خه لیفه برد. خه لیفه گوتی: «سه ده هزار دینار بدن به خاوه نه که ای.» به که نیزه شی گوت: «هه رچیت دهوی داوا بکه.» که نیزه گوتی: «تکا و داوام نه وه به که بیده یه وه به خاوه نه که ای خوم.» خه لیفه نه وی داوه به خاوه نه که ای و پینج ههزار دیناریشی دا به که نیزه که. خاوه نه که شی کرد به یار و هاوده می خوی.

لیره دا بوو، ماوه ای چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ای چیرۆکه که ای هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و پنجا و نویم هاتوه

گوتی: خاوهنشکو! خلیفه خاوهنی شهوی کرد به هاونشینی خوی و مانگانه هزار دیناری بؤ برییه وه. شه مرزاد که چیرۆکه که ی گه یانده ئیره گوتی: «پاشا جا چاو له زانایی و بلیمتهی شه و کهنیزه که و دلاوایی و گه ورهیی خلیفه که چهندی مال دا به خاوهنه که ی و کردیشی به هاونشینی خۆشی گه ورهیی ئاوا له عه باسییه کان نه بی له کئ ده وه شیته وه، خودا له دلاویان خۆش بی.

چیرۆکی نیرزائیل

چیرۆکی یه که م

گوتی: خاوهنشکو! یه کی دیکه له و چیرۆکانه شهویه که پاشایه ک له پاشایانی زوو، پوژیک ویستی له گه ل ده ستوپیه ونده کانی سوار بی و سه ری خه زینه ی هه لداته وه و باشترین زیر و جه و اهیزاته که ی پیشانی خه لک بدا.

هه ر بویه فه رمانی به گه وره گه وره کانی ده ولت دا هه تا سساز بن بؤ چوونه ده ر. به خه زینه دار و شه نباردار و شتی گوت باشترین جلوه برگی شایانه که شیایوی بی بؤی بینن. داوای باشترین شه سپی کرد که له ولاته که یدا به ناو و ده نگ بوو. ئینجا جوانترین جلی پۆشی و سواری باشترین شه سپ بوو. پاشان له گه ل خه لکنکی زور که له رکیفیدا ده رپۆشتن چووه ده ری و شانازی به و هه موو هیز و ده سه لات و ده سترویشتووه ی خوی ده کرد. له و کاته دا شه یتان هات له کلیشه یه وه و ده ستیکی به ته ویلیدا هینا و بای فیز و ده ماری له تفنکی کرد.

پاشا هه ر ده خوی فشی و له دلی خویدا ده یگوت بلنی که س له دونیادا وه ک من بیته وه و که س هینده ی من گه وره و به ده سه لات و ده سترویشتوو بی؟ به کورتی پاشا هه ر وا بای فیز و له خۆبایی بوونی له لووتیدا ده گه ر، تا کار گه یشته جینه ک که چاویشی له خه لکی نه ده کرد و به رده می خوی نه ده دیت. وا بوو پوژیک کابرایه که جلوه برگیکی کون و شرولی له به ردا بوو هاته لای پاشا و سلاری کرد. پاشا وه لامی سلاره که ی نه داوه، کابرا لغاوی شه سپه که ی گرت. پاشا وه ده نگ هات و گوتی: «ده ستت لابه ده ازنی ده ستت بؤ لغاوی شه سپی کئ بر دووه؟» کابرا گوتی: «ئه خه من کارم به جه نابه ته.» پاشا گوتی: «پاره وه سه با له شه سپه که بیمه خواری. شه وده م قسه که ت بکه.» کابرا گوتی: «قسه که ی من نه هینیه و هه ر ده بی به سه رته به گوچکه تی بلیم.» پاشا سه ری هینا پیشی و گوئی بؤ راگرت.

شه و کابرایه به پاشای گوت: «ئه من ئیزرائیل و ئیستا هاتووم گیانت بکیشم.» پاشا

گوتی: «ماوهیه کم مۆلهت ده ههتا مالی بجمهوه و مالاوایی له مندال و دهووربهریانم بکه م.»
ئیزرائیل گوتی: «ئهوه دووره تازه تو ناگه پرنیهوه بۆ لای مال و مندالت و ته مهنت گه یوه ته
کو تایی و عومرت ته واو بووه.

وا بوو ئیزرائیل گیانی پاشای کیشا و پاشا له سه ره سه په را که وته خواری. ئیزرائیل
له وی پویشته و دوور که وته وه تووشی کابرایه کی پیاوچاک بوو. سلأوی لی کرد. ئه ویش
جوابی سلأوه که ی داوه. ئیزرائیل گوتی: «کاکای برا ئه من کاریکی تایبه تم پیته.» ئه و کابرا
پیاوچاکه گوتی: «قهسه که تم پئی بلی.» ئیزرائیل گوتی: «ئه من ئیزرائیلیم.»

کابرای پیاوچاک گوتی: «به خیر بئی، زور سپاس ئه من ده میک بوو چاوه ریت بووم و
تامه زرویی دیدارت بووم.» ئیزرائیل پئی گوت: «ئه گهر کاریکت هه یه بچووه بیکه.» ئه و
کابرایه ش گوتی: «کارم له وه گرینکتر نییه به دیداری خودا شاد بم.» ئیدی ئیزرائیل لینی
پرسی: «پیتخۆشه چۆن و له کوئی گیانت بکیشم.» کابرای پیاوچاک گوتی: «ده رفه تم بده
بچم ده زنوئێ هه لگرم و بچم له مزگهوت نوئێ بکه م، ئینجا له کاتی سووژده دا گیانم
بکیشه.» خودای بی هاوتا فره مانی پئی کردووم به پئی ویستی تو بچوولیمه وه.» ئه و
کابرایه هه ستا و ده زنوئێی گرت و چووه مزگهوت و دهستی کرد به نوئێ کردن. هه ر که
چووه سه ره سووژده، ئیزرائیل گیانی کیشا و به ره و شوینی فه ر و هاتی برد.

چیرۆکی دووه

دیسان ده گێرنه وه پاشایه ک له پاشاکان مال و زیر و زیوه ریکی زور و بی ئه ژماری
بوو. له هه ر شتیک که خودا به دی هینابوو ئه و کوئی کردبووه وه. بۆ ئه وه ی له خووشی و
ئاسایشدا بژی. دوا ی ئه وه کو شکیکی پته و و قایمی وای چی کرد که شیایوی پاشا بئی. دوو
ده رگای ریکو پینکی له کو شکه که کرد و ده رکه وان لی دانان. رۆژیک له رۆژان به
چیشته تینه ره که ی گوت: «خواردنیکی خوش ئاماده بکا. ئینجا ده ستوپینوه نده کانی له
خزمه تکار و کاربه ده ست کو کرده وه، هه تا له گه ل ئه و نان بخۆن. بۆخۆی له سه ره ته ختی
ده سلات دانیشته و پالی و پالپه شتی شایانه وه دا و له دله خۆیدا گوتی: «نه فسی گلاو ئه من
ته واوی دونیام بۆ کو کردوویه وه. ئیستا به ئاسووده یی له وه هه موو نیعمه ته بخۆ و هه تا
هه تایه که لکی لی وه رگه ره.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کو تایی پئی هات و شه هرزاد درێژه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه و شستم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! هیشتا پاشا له و وتووێژه دهروونییهی خۆی تهواو نهیبوو، که کابرایهک هاته بهر دهركی کۆشک. جلوبه‌رگینکی شرۆلی له بهردا بوو. تووره‌که‌یه‌کی به ملیدا کردبوو. وه‌کوو سوال‌که‌ر ده‌چوو. له ده‌رگای کۆشکی دا به‌لام چ له ده‌رگادانیک، خه‌ریک بوو تاي ده‌رگاکه له پێسمه به‌ری. کۆیله و غولامه‌کان به‌رهو ده‌رگای کۆشک رایان کرد و به‌سه‌ر کابرایاندا قیژاند، کاکه ئه‌و چ له ده‌رگادانیکه؟ راوه‌سته با پاشا نان بخوا دوايه له به‌رماوه‌که‌ی پاشا به‌شت ده‌ده‌ین. کابرا به‌ غولامه‌کانی گوت: «به پاشا بلین بیه‌ ئیره، کارینکی پنیوستم پنیه‌تی.» کۆیله‌کان گوتیان برۆ لاچۆ ئه‌تو کینی به پاشا ده‌لینی بیه‌ته ده‌ری؟! کابراکه گوتی: «ئیه‌و بچن قسه‌که‌ی من به پاشا بلین.» غولامه‌کان چوونه‌وه حزووری پاشا و شته‌که‌یان بۆ پاشا گنپراوه. پاشا گوتی: «باشه بۆ تیتانه‌له‌ده‌دا و وه‌ده‌رتان نه‌ده‌نا.»

له‌و جه‌نگه‌یه‌دا زۆر له جاری پنیشوو توندتر له ده‌رگاکه‌ی داوه. کۆیله‌کان به‌ دار و تیلا هه‌لاتن بۆ لای ده‌روازه‌که. چوون لینی دهن. ئه‌و پیاوه هه‌رای کردنی و گوتی: «له جینی خۆتان نه‌بزوون چونکه من ئیزرائیلم.» غولامه‌کان ترسیان رینیشت و هۆشیان نه‌ما. نازای جه‌سته‌یان وه له‌رزه‌که‌وت و له جینی خۆیان ویشک بوون. پاشا هه‌رای کردنی به ئیزرائیل بلین گیانی یه‌کی دیکه له جینی من بکینشی. ئیزرائیل گوتی: «شتی وا نابێ. من به‌س له‌به‌ر تو هاتومه ئیره. هه‌تا ئه‌تو و نیعمه‌ته‌کانت لیک دا‌ب‌رم.» له‌و جه‌نگه‌یه‌دا پاشا ناخینکی هه‌لکینشا و ده‌ستی کرد به‌ گریان و گوتی: «تف له‌و ماله‌ی وا منی له‌خۆبایی کرد و له بی‌ری بردمه‌وه عیباده‌تی په‌روه‌ردگارم بکه‌م. ئه‌من پیم وا بوو به‌ کارم دئی و له به‌ری ده‌حه‌سیمه‌وه که‌چی ئیستا سه‌یر ده‌که‌م له داخ و سه‌سه‌ره‌ت زیاتر هیچی بۆ من نه‌بوو. ئیستا ئه‌وه من به‌ ده‌ستی به‌تال ده‌پۆم و ئه‌و هه‌موو ماله‌ش بۆ دووژمنه‌کانم به‌جی دێلم.» له‌و کاته‌دا به‌ ئیزنی خودا ماله‌که‌ی وه‌ده‌نگ هات و پنی گوت: «بۆ تف له‌ من ده‌که‌ی، تف له‌ خۆت بکه. خودای گه‌وره‌ منیش و تۆشی له‌ گل دروست کرد. ئه‌منی خسته به‌ر ده‌ستی تو هه‌تا پاشه‌که‌وتیک بۆ ئه‌و دونیات وه سه‌ر یه‌ک بنی و به‌ به‌خشینی من به‌ هه‌زاران و نه‌داران و دروست کردنی مزگه‌وت و خانه‌قا مالی ئه‌و دونیاتی پنی ئاوه‌دان بکه‌یه‌وه. که‌چی تو منت له‌ ئه‌نبار و خه‌زینه‌کاندا وه‌سه‌ریه‌ک نا و له‌ ریی عه‌یش و تۆشدا خه‌رجت کرد و شوکری خوداشت نه‌کرد. ئیستا من بۆ دووژمنه‌کانت به‌جی دێلی و بۆخۆشت به‌ داخ و دیق و په‌شیمانیه‌وه ده‌پۆی. ئیدی خه‌تای من چیه‌ و قسه‌ی سووکم پنی ده‌لینی؟» ئه‌وجار ئیزرائیل گیانی پاشای له‌ کاتیکدا له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانیشتیوو کینشا و نه‌شی هیشته خوارده‌که‌شی بخوا. پاشا له‌ سه‌ر ته‌خته‌که‌یه‌وه به‌ربووه‌وه و خوای مه‌زن فه‌رمووی:

قَالَ تَمَّانٌ ﴿۱۱﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْتَهُمْ بَغْتَةً فَيَذَّاءُ هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿۱۲﴾ ﴿الأنعام: ۴۴﴾

واتا: ﴿کاتیک روویان وه رگتیا له وه ره شه و ترساندنه ی پیغه مبه ره کان ناراسته یان کردن، گوئیان بۆ موژده پیدانی به هه شتیان نه گرت و لاسارییان نواند، ناموژگاری پیغه مبه ره کانیان له بیر خۆ برده وه، زانرا که ئه وانه به هیچ کلوجیک ئیمان ناهینن، ئه وه ی که له عیلمی ئیمه دا چه سپاره دهرحق ئه وان هاته دی ئیمه ییش بۆزیاتر هه لئه تاندنیان و روچوونیان له گومراییدا دهرگای رزق و روژیمن بۆ کردنه وه، هه رزانی و خیزو خووشی کاتی دونیاییمان به سه ردا رشتن، له ش ساغی و ئه من و ئاسایشمان بۆ دابین کردن ئه وه نده ژیان و گوزه رانمان بۆ خووش و ئاسان کردن، مال و مندالی زورمان پیدان و تا که یف خووش بوون پنی و ئه وه نده ی تر خوئیان له خۆ گۆراو لوتبه رزییان نواند له ناکاو یک گرتمان، به سزای به ئیش له بیخمان دهره ینان و ئاسه وارمان برینه وه کاتیک به خوئیان زانی که تازه ریگای رزگار بوونیان نیه و له هه موو خیزو خووشیه ک بی به شن و سه ره نجامی سامناکو و سزای سه ختی جه هه ننه م چاوه رپییانه! ﴿﴾

چیرۆکی سینیهم

یه کی دیکه له و چیرۆکانه ئه وه یه که ده گیزنه وه پاشایه کی خاوه نشکۆ و ده سه لات له پاشاکانی بنی ئیسرائیل له سه ر ته ختی ده سه لات دانیشتبوو. پیاویکی دیت، هاته کوشکه وه سه روچاویکی سامناک و ترسینهر و سه یری بوو. پاشا که چاوی پنی که وت ترسی رپینیشت و هه ستا لنی چوه پینشی و پنی گوت: «کاکه تو کئی و بۆ بی ئیجازه ی من هاتویه ماله منه وه؟» پیاوه که گوتی: «خودا ئیجازه ی هاتنه ژووری داوه به من و پیویستیم به ئیجازه ی ئیوه نییه. له له شکری زۆر و هیز و جبه خانه تان ناترسم. ئه من که سیکم که پاشا خاوه ن ده سه لات و به هیزه کان ناتوانن من بگرن. ئه من تیکده ری چیژو خووشی و هه لته کینه ری کوپ و کو مه له کانم.»

پاشا کاتیک گوئی له و قسانه بوو، گیانی وه له رزین که وت و له هۆش خوی چوو. که هاته وه سه رخۆ گوتی: «نه کا تو ئیزرائیل بی؟» کابرا وه لامی داوه: «به لئی هه وم.» پاشا گوتی: «بیکه بۆ خاتری خودا روژیکم مؤلت بده هه تا تۆبه له گوناچه کانم بکه م. داوای لئ بوودن له خودای خۆم بکه م. ئه و ماله ی هه مه هه مووی بده مه وه به خاوه نه کانیان. چونکه تا قه تی ئه و هه موو ئازار و وه لامدانه وه ی حیساباته م نییه.» ئیزرائیل گوتی: «حه بیه حه ی تازه ئه و ئاواتانه نایه ته دی.»

لنرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی نهمشەویش کوتایی بڼ هات و شههرزاد درنزهی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه و شست و یه کم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! ئیزرائیل گوتی: «حیهیه یی ئەو ئاواته تازه ده بهیته ژیر گل. من چۆن ده توانم دهره فتهت بدهم له کاتیکدا هه موو حیساب و کتابیکت به ستراره دواین هه ناسه کانت ده دهی و کاتی مه رگت نوو ستراره.» پاشا گوتی: «هه ر ئیستیکم مۆله ت ده.» ئیزرائیل گوتی: «تازه هه چ ناکرئ و یه ک دوو هه ناسه ت ماوه.» پاشا پرسى: «باشه ئەگه ر له گۆره که یان خستم کئ له لام ده بئ؟» ئیزرائیل فه رمووی: «جگه له ئاکاری چاک که ست له لا نابئ.» پاشا گوتی: «ئهن هه چ ئاکاریکی باشم نییه.» ئیزرائیل وه لامی داوه جا که وایه جیگه ی تو دۆزه خه و ئارامگه که ت له ئیو ئاورى تو وره یی خودا دایه. ئیدی گیانی کیشا و پاشا له سه ر ته خته که یه ر به ر بووه وه. ده ور به ریانی ده ستیان کرد بو شین و وړوړ.

جیرۆکی چواره م

یه کی دیکه له و چیرۆکانه ئەوه یه که ئەسکه نده ر زوولقورنه ین له سه فه ریکیدا تووشی تاقمیک بوو که له دارایی دونیادا هه چیان نه بوو. هه ر که سه ی له به ر ده رکی ماله که ی خۆی گۆرپکی هه لکه ندبوو. رۆژی دوو سه ی جار خاوینیان ده کرده وه و دایمه خه ریکی نوێژ و رۆژوو بوون. ئەوانه جگه له گیا هه چ شتیکیان نه بوو بیخۆن. ئەسکه نده ر که سه یکی نارده لایان و راپسپارد پینان بلئ گه وره که یان بیته ئیره. که چی گه وره که یان جوابی ئەسکه نده ری نه داوه و گوتی: «پنی بلین ئەمن هه چ کاریکم به و نییه، ئەگه ر ئەو کاری به منه بیته ئیره.» ئەسکه نده ر بۆخۆی هه ستا چوو بۆ لای ئەوان به گه وره که یانی گوت: «ئهو قه بره تان بۆ له ده رگای خۆتان هه لکه ندووه؟» کابرا وه لامی داوه: «بۆ ئەوه ی هه میشه له به ر چاومان بی و مردن و قیامه تمان قه ت له بیر نه چیته وه. بۆ ئەوه ی خۆشه و یستی دنیا له هه ناوماندا هیلانه نه کا و له عیباده ی خودا غافل نه بین.» ئەسکه نده ر پرسى: «بۆ گۆ و گیا ده خۆن.» کابرا وه لامی داوه: «له به ر ئەوه ی نامانه وه ی هه ناوی خۆمان بکه ینه گۆرستانی گیاندارانی دیکه.» ئینجا کابرای گه وره ی ئەو هۆزه ده ستی کیشا و کاره له سه ریکی هینا و له پیش ئەسکه نده ری داینا و لئى پرسى: «ئەسکه نده ر ده زانی ئەو کاره له سه ره ئی کئییه؟» ئەسکه نده ر گوتی: «ناوه للاً.» ئەو پیاوه گوتی: «خاوه نی ئەو سه ره یه کیک له پاشاکانی زوو بوو، که زولم و سه ته می له مسکین و ره عیه ته کانی خۆی ده کرد و دایمه خه ریکی مال کو کردنه وه بوو. دواى ئەوه ی خودا گیانی کیشا خسته یه ئاورى جه هه ننه مه وه. ئەو جار ده ستی کیشا و کاسه سه ریکی دیکه ی هینا و دیسان له ئەسکه نده ی پرسى ئەى خاوه نی ئەو سه ره یان ده ناسى؟» ئەسکه نده ر وه لامی داوه: «ناوه للاً» کابرا گوتی: «ئهو هه ش

پاشايهک بوو له پاشاکانی سهر گوی زهوی که له گهل مسکین و ره عيه ته کانی و خه لکدا زور باشه بوو. کاتیک عومری ته او بوو خودا گیانی نه ستاند بر ديبه به هه شته وه و پله و پایه ی باشی دایه. ئینجا پیاوه دهستی بۆ سهری زوولقورنه ی برد و لئی پرسى نه تو کامیهک له دوو سهره ده بی؟» زوولقورنه ی دهستی کرد به گریان و به دم گریانه وه کابرای له نامیز گرت و گوتی: «نه گهر تو به من رازی بی ده تکه م به وه زیر و برابه شى ده سه لاته که م.» کابرا گوتی: «نه من پیویستیم به و جوره پله و پایه و شته نییه.» نه سکه ندهر لئی پرسى: «له بهر چی؟» پیاوه وه لامی داوه: «له بهر نه وه ته او ی دنیا له بهر نه و ماله دوژمنی تویه، ههر له بهر نه وه ی من نه وه م نییه دوست و هاوسوزی من. چونکه من له و دنیا یه دا هیچم نییه و هیچیشم له دنیا ناوی و به هه موو شتیک رازیم.» ئیدی نه سکه ندهر هه نیه ی ماچ کرد و گه راوه.

چیرۆکی نه نووشیره وانى عادل

یه کی دیکه له و چیرۆکانه نه وه یه که ده گیزنه وه پاشای عادل نه نووشیره وان رۆژیک له رۆژان خوی نه خۆش کرد و وای نیشان دا که نه خۆشه. ئینجا به ده ستوپیه نده که ی گوت فه رمان بدن بگه رین له شوینیک خسته یه کی کونم بۆ بیتن بۆ ده رمانم ده وى. فه رمان درا گوند به گوند و کون به کونی ولاتیان پشکنی خسته کونیکیان نه دیته وه بۆ ده رمانی پاشا. هاتنه وه لای پاشا و گوتیان قوربان ته او ی ولاتمان سه نگ و سووژن داوه خسته کونیکمان وه گیر نه که وت. نه نووشیره وان به و هه وال دلخۆش بوو ته او گه شاوه. ئینجا گوتی: «نه من نه وه م ده ویست. ویستم بزائم شوینیک له ولاتی مندا ماوه ناوړی لى نه داربیته وه و ناوه دان نه کرابیته وه. که وایه حالی مسکینان باشه و هه موو شتیک له جی خویه تی.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پى هات و شه هرزاد دريژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شهوی چوارسه و شست و دوهم هاتوه

گوتی: خاوه نشکوا! نه نووشیزه وان گوتی: «که وایه بارودوخی مسکینان باشه و هه موو شتیک له جینی خۆیه تی و ناواییه کان له وپه پری باشی دان.»

کاتیک شه هرزاد چیرۆکه که ی بیره گیاند گوتی: «خاوه نشکوا، پاشایانی پیتشوو دوور بین بوون و گرینگیان هدا به ناوه دان کردنه وهی گوند و لادیکان. چونکه ده یانزانی هه تا گوند و لادیکان ناوه دانتر بین خه لک و مسکین زیاتر ده بی. نهوشیان ده زانی نه وهی زانایان گوتویانه هه مووی نه خشی به ردیبه و راسته. زانایان گوتویانه که دین تاییه تی ده سه لاتدارانه، ده سه لاتداران پیوستیان به له شکر هه یه و له شکریش به مال پینک دی. مال له لایه ن گوند و ناوه دانیه کانه وه دابین ده بی. گوند و ناوه دانیه کانیش به عدل و دادگری ناوه دان ده بنه وه. خاوه نشکوا، نه وهش بزانه پاشاکانی پیش و قهت قایل نه بوون که له شکر و ده ست و پیوه نده کانیان له تم و ستم له خه لک و مسکینان بکن. چونکه ده یانزانی که خه لکی ره شوک تاقه تی نه و زولم و ستمه ی نییه و به و شیوه گوند و ناواییه کان له به ریه ک هه لده وه شی و په ریوه ی نه ولانوه ولا ده بین. ولات تووشی بین سه ره وه به ری ده بی و خه زینه خالی ده بی. ئیدی کۆله که کانی ده سه لات تیک ده رووخ و به ره و تینداچوون ده چی و دووژمان ته معای تیده کن و به سه ریدا زال ده بین.

چیرۆکی ژنه داوینپاک و له خوداترسه که

یه کی دیکه له و چیرۆکانه نه وه یه که هۆزی بنی ئیسرائیل قازییه کیان هه بوو که ژنیکی جوان و ده لالی بوو. پۆژیک قازی چوو بۆ زیاره تی به یتو لموقه ددهس. کورسی دادگری و خیزانی به براکه ی سپارد. براکه ی دلێ چوو بووه براژنه که ی. کاتیک براکه ی پۆیشته براکه ی هه سستا چوو له ای ژنه که ی و داوای لێ کرد ده سستی له گه ل تیکه ل بکا. ژنی قازی له بهر پاکی و به ئابرووی جوابی نه داوه. هیوه ره که ی پینداگری کرد. نه ویش هه ر ملی نه دا و گوئی نه دایه هه تا وای لێ هات، وه ره ز بوو ده سستی لێ هه لگرت. به لام نیگه رانیش بوو کاتیک براکه ی بپته وه بۆی بگپرتیه وه. هه ر بۆیه شایه دیکه درۆزی دپته وه و هینای به شایه دی گرت که براژنه که ی زینای کردوه. ئینجا له لایه ن پادشای شاره وه فره مانی به ربارانێ دا. وا بوو له شوینکدا قولکه یه کیان بۆ هه لکه ن و تا نیوقه دی له ئه رزیان گرت. ئینجا نه وه نده یان به رد پیندا هه تا له بن به رددا ون بوو، که له کینکی له سه ر ساز بوو. پادشا گوتی لینی گه رین با نه وه گۆره که شی بین. هه ر له وئ به جینان هینشت هه تا بوو به شه و. ژنه نه مردبوو، له بهر خۆیه هه ر ده ینالاند. کابرایه ک به ویندا هات، گوئی له دهنگی بوو. خیزا

به‌رده‌کاتی له سه‌ر لادا و ده‌ری هیناوه. بریدییه‌وه ماله خزی لای ژنه‌کە‌ی و به ژنه‌کە‌ی گوت تیماری بکه تا چاک ده‌بیته‌وه.

ژنه هه‌موو پوژنی ده‌رمانی ده‌کرد هه‌تا چاک بووه‌وه. ئەو ژنه‌ش کوپیکی بوو، کوپه‌کە‌ی دا به ژنی قازی. قازیژن ئەو کوپه‌ی په‌روه‌رده ده‌کرد و دووبه‌دوو له مالمکدا بوون. ناپیاویک ته‌ماعی تی کرد. لینی راسپارد و ئەویش ملکه‌چی نه‌بوو. ئەو به‌ره‌لایه شه‌و ویستی بچی بی کووژنی که چوو خه‌وتبوو. وا بوو له جینی ژنه مندله‌کە‌ی کوشتبوو، که زانی به په‌رتاو پای کرده ده‌ری و هه‌لات. له‌ویدا خودا ئەو ژنه‌ی پرگار بوو.

که پوژ بووه‌وه سه‌یریان کرد منداله کوژراوه. دایکی منداله زوری له قازیژن دا. هه‌تا میزده‌کە‌ی هات و قازیژنی له به‌ر ده‌ستی هینا ده‌ری. ئیدی قازیژن له‌و ماله هاته ده‌ری و سه‌ری خزی هه‌لگرت و پویشته. نه‌یده‌زانی پوو له کوپ بکا. له‌و شاره پویشته و پووی له ده‌شت و ده‌ر کرد. پویشته هه‌تا گه‌یشته گوندیک سه‌یری کرد ئەوه خه‌ریکن که‌سیک له دار ده‌دن. هیشته کابرا نه‌مردبوو. پرسسیاری لئ کردن گوتی: «ئەو کابرایه چ گوناحیکی کردوه؟» گوتیان ئەوه گوناحیکی کردوه که یان ده‌بی بکوژریته‌وه یان ئەوه‌نده درمه‌ بدا. که‌میکی درم پین ده‌ری هینا و درمی نازاد بوونه‌کە‌ی دا. کابراش له سه‌ر ده‌ستی ئەو توبه‌ی کرد و به‌لینیشی دا هه‌تا مابنی له خزمه‌ت قازیژندا بئ. ئیدی ئەو کابرایه خانه‌قایه‌کی بۆ قازیژن دروست کرد. ده‌چوو دار و چری و سووته‌مە‌نی بۆ دینا. بژیوی بۆ په‌یدا ده‌کرد و بۆ دینا. ئیدی قازیژن هه‌ر له‌ویدا خه‌ریکی نوێژ و پوژ و پارانه‌وه بوو. نه‌خۆش و شتیان دینا لای و دوعای به سه‌ردا ده‌خویند و خودا به ده‌ستییه‌وه‌ی ده‌دا و نه‌خۆشه چاک ده‌بووه‌وه.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌کە‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

له و جهنگه به دا برای قازی گوتی: «راستییه که ی ده لیم: ئەمن له گهل ژنه که ی تودا ئاوا و ئاوام کرد و گوناھی من ئەوه یه. ژنه به له کبوه که ش گوتی که ژنیک له مالی ئیمه بوو کوژرانی منداله که م خسته ملی و زۆرم نازار دا. ئەوه یه گواھی من. خوێریه پیاویش گوتی: ئەمن داوام له ژنیک کرد له گهل ریک که و ی و یه کینکم داتی، ئەو ملی نه دا و منیش شه و چووم بیکوژم که چی به هه له مندالیک ی له په نا بوو ئەوم کوشت. گوناھی منیش ئەوه یه. قازیزن که رووبه ندی پیوه بوو، دهستی هه لینا و له بهر خودا پاراوه و گوتی خودایه ئەتو که ئاوا ئەو خراپه و خیانه تانه ت به وان نواند نکات لی ده که م لیبانخۆش به و شفا یان به. له جیوه هه موویان چاک بوونه وه. قازی به وردی سهیری ژنه ی ده کرد. ژنه پرسى: «ئوه بو ئاوا سهیرم ده که ی؟» قازی گوتی: «ئەمن ژنیکم هه بوو ئەگه ر ئەو نه مردبایه ده مگوت ئەو دهنگه دهنگی ئەوه.» ئیدی ژنه رووبه ندی لا دا و خوی پین ناساند و ژن و میرد یه کترین له باوهش گرت و شوکری خودایان کرد. ئەوجار هیه ره که ی و ژنه به له کبوه که و کابرا به ره لاکه داوی لی بردن یان له قازیزن کرد. ژنی قازیش له هه موویان خوش بوو. ئەوجار ئەوانیش له سه ر دهستی قازیزن توبه یان کرد و له خانه قادا دهستیان کرد به عیبادت. هه تا کاتی مردن یان هات.

چیرۆکی مه زنی خودا

یه کی دیکه له چیرۆکانه ئەوه بوو که یه کیک له گه وره کان گێراوییه ته وه له شه ویکی تاریکدا ته وافی مالی خودام ده کرد. له نیو تاریکیه که دا گویم له ناله یه ک بوو که ده یگوت: «ئهی که ریم که ره می تو له میژینه یه و منیش له سه ر گفت و به لینی خۆم. ئەمن به و دهنگه ته واو شله ژام، به جۆریک خه ریک بوو گیانم ده رچی. هه ستام به ره و دهنگه که چووم. خاوه ن دهنگه که م دی. سهیرم کرد ژنیکه هه ر ته واف ده کا و ده نالینی و ده کپووزیته وه. سلاوم لی کرد و وه لامی سلاوه که ی دامه وه. لیم پرسى گوتم: «تو ئەو خودا گه وره یه پیم بلن ئەو گفت و به لینه ی داوته چیه؟» ئەو ژنه گوتی: «به خودا ئەگه ر سویندت نه دابایه م قه تم پین نه ده گوتی. ئیستا چاو لیره بکه، که چاوم لی کرد، مندالیکم دیت له پیشی خه وتبوو. ژنه گوتی: «ئەمن ئەو منداله م له زگی دابوو و ده چووم بو حه ج، که سواری که شتی بووم، بای نه خوازراو هات و که شتییه که ی ئیمه ی تیک شکاند. ئەمن به ته خته یه ک خۆم گرت وه و له سه ری گیرسامه وه. هه ر له ریدا له سه ر ته خته که ئەو منداله م بوو. ئیدی ئەو منداله م هه ر له په نا بوو که شه پۆل بردینی...

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د شهست و چوارهم هاتهوه

گوته: خاوه نشکول! ئه و ژنه گوته: «هر ئاوا به دهم شه پوله کانه وه ده پرۆیشتین ههتا وا بوو، یه کیک له مهله وانه کان گه یشته سه زمان و پتی گوتم: «ئهن من هر له سه ره تاوه که هاتیه ناو که شتییه که وه خوشم ویستی و چووی له دل مه وه باش بوو، تو م گرت وه ئیستا ده بی له گه لم جووت بی ده نا ده تخمه ناو ئه و ده ریایه وه. ئهن من پیم گوته: « به ده بخت مه گه ر ئه و به لا و ره شه بایه ترسی خودای له دلت دا چهن نه کردوه و نه زموونت لئ وهر نه گرت. پیاوه که گوته: «ئهن من زورم له وانه به سه ره هاتوه و به سه لامه تی پرزگارم بووه. ئهن من له وانه نا ترسم. منیش پیم گوته: «ئیمه ئیستا له مه ترسی و ئاریشه داین و پیویستی مان به عیبادت و پارانه وه یه نه ک به گونا ه.» ئه و پیاوه هر پیداکری کرد. ئهن من لئی ترسام و ویستم فیلی لئ بکه م. گوتم: «مۆله تم بده با ئه و ساوا یه بخه وئ.» که چی له ریوه پری دا من داله و له سه ر کوشی من هه لیگرت و ده ریای هاویشته. من که ئه وم دیت ئاوا بی به بزه بیانه و له بهر چاوی من ئه و من داله ی له ده ریا هاویشته. زوری لئ ترسام و خه ریک بوو دلم بتوقن. دهستم هه لینا و رووم له ئاسمان کرد و گوتم:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿يَتَأْتِيهَا الْبُرْتُءُ أَسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَعَلَّمُوا
أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٥١﴾ [الأنفال: ٤٤]

واتا: ﴿ئهن ئه و که سه انه ی برواتان به حه ق کرده و گه ر دنکه چی بوون به دل سه و زی و لیبیراوانه وه وه لاهمی بانگه وازی خودا بده نه وه، چیتان فه زمان پهن ده کا ئه نجامی بده ن و پابه ندی بن. هه روه ها وه لاهمی بانگه وازی پهنغه مبه ریش بده نه وه، ئه وه ی له خودا وه فه زمانتان پهن ده کا جن به جینی بکه ن! هه رکاتی بانگی کردن بۆ بهرنامه و ئایینی که ژیانیکی به خته وه ری و هه تاهه تاییتان پهن ده به خشی، کامه پانی دونیا و قیامه تتان بۆ ده سه بهر ده کا، هه موو خوشی و سه رف رازی و خیره بیری کتان تئ دا ده سه ت ده که وئ. بزانه که خودای خاوه ن ده سه لات ده توانی به زور بتانخاته سه ر ریگای راست و گو پراهی له فه زمانه کانی بن، ده توانی بکه ویته نیوان مرؤف و دله که یه وه، دله که له مرؤف داگیر ده کا و چونی بوئ ئاوا هه لیده سه ورینن و، خاوه نه که ی هه چ ده سه لاتیکی به سه ره دا نیه. په له بکه ن له چاکه کردن و تیشوو ئاماده بکه ن بۆ روژی قیامه ت، چونکه ئیوه دلتان له نیو پهنجهی خودا دایه، پاشانیش گه رانه وه و کۆبونه وه تان لای په روه ردگاره، پاداش و سزای کرده وه کانتان ده داته وه. چارتان ناچاره هه ربۆ لای ئه و ده که ری نه وه ده راوی روونی ترتان نیه ﴿.

بیه له مپهر له نیوان من و ئەو بەلایەدا. قەسەم بە خودا هێشتا من دۆعاکەم تەواو نەبوو
کە گیانلەبەریک لە دەریا هاتە دەری و پەری دا ئەو پیاووە و بردی.

بەو جۆرە پزگاکارم بوو. ئیدی من هەر ئاوا بیرم لە منداڵەکەم دەکردووە و لەبەر
خۆمەووە دەگریام و پێم هەلەدەگوت و ئەو شیعەرەم دەخویندەووە:

کۆرپە ی ژیکەلەم لە کوی ی دایە گیان
لەگەل کام ماسی بوویتە دەس—مەلان
تو کە فریشتە ی لە بن دەری—شاش بی
حەتمەن دەتدوینن و رده ماسی جوان

ئیدی ئەمن شەو و رۆژیک ئەووە حالم بوو. کە رۆژ بوووە لە دوورەووە چارۆکە ی
کەشتییەکم دیت. وا بوو بەردەوام شەپۆل پالی پێو دەنام و با رایدەدام هەتا گەشتیە
کەشتییەکە. خەلکی ناو کەشتییەکە یارمەتیان دام و خستیانمە ناو کەشتییەکە. کە سەیرم
کرد کورەکە ی خۆم لەویدا دیت. گوتم: «خەلکینە ئەووە منداڵی منە! ئەووە چۆنە گە یووەتە
ئێرە؟» گوتیان: «ئیمە هەر وا لە دەریادا دەپۆشتین کە لە پریدا کەشتییەکەمان راوہستا. لە
نەکاو گیانلەبەریکی زەبەلاح لە دەریا دیتە دەری ئەو منداڵە ی بە کۆلەووە بوو کە خەریک
بوو قامی دەمژت. ئیمەش چووین و منداڵەمان لە سەر پشنتی هەلگرت و هینامانە لای
خۆمان.» ئەو ژنە گوتی: «کاتیک کە ئەو قەسە یەم لەوان بیست، منیش بەسەرھاتی خۆم بق
گنێرانەووە. ئیدی شوکری خودام کرد و لە دلە خۆمدا بەلینم دا کە قەت لە مالی خودا دوور
نەکەومەووە و لە خزمەتی خاقل نەبم. دوا ی ئەووە ئیدی قەت هیچم لە خودا نەویست مادام
کە ئەو کورپە ی داوہ بە من.

دەستم بق هەنبانەکەم برد شتیکی بەدەمی کە ئەو ژنە پینی گوتم: «لاچووہ برۆ خویری.
چۆن ئەمن باسی گەورە یی و دلوقانی خودا بکەم و شت لە ئیدیکە وەرگرم. ئەمن گەرامەووە
شوینەکە ی خۆم و ئەو بەیتەم خویندەووە:

ئەوہ ی لە تو نیکە چ — نیازە خودایە
لەو پەری برسسیەتیدا دەلئی دونیای لە زگ دایە

چیرۆکی کۆیلە ی گولەجەرگە

یەکی دیکە لەو چیرۆکانە ئەوہ یە کە دەگنێرەووە مالیکی کورپە دینار گنێراوییەتەووە کە
سالیک لە بەسەرە باران نەباری و ویشکەسالی بوو، خەلک چەند جار بق نوێژەبارانە

چووينه دهري. بهلام دؤعا و پارانه وه كانمان قه بول نه ده بوو. وا بوو پوژيک من و سابتی بهنان و نه جی به کار و محهمه کوری واسينع و نه يوب سه جيستاني و حهبيب پارسی و حیسانی کوری نه بی سنان و عهتای غولام و سالحی موزنی چووينه دهري، مندالانیش له فیرگه کان هاتنه دهري و هموو پینکه وه چووينه دهروهی شاری و نویژه بارانه مان کرد، ههتا لای نیوه رۆ له وئی بووین هیچ خه بهریک نه بوو. خه لکه که گه رانه وه. من و سابتی بهنانی له و شوینه ماینه وه. ههتا تاریکان داهات، سهیرمان کرد، کویله به کی رهشی خوینشیرین و قاچ و قول باریک و ورگن به ره و نه و نویژگه یه دی. کراسیتی کونی له بهردا بوو. هات و ده سنویژی هه لگرت و دوو په کاتی نویژ کرد. که نویژه که ی ته و او بوو سه ری هه لینا و دهستی کرد به پارانه وه. هیشتا ته و او له پارانه وه که ی نه بیو وه که گه وال گه وال هه ور هاتن و ئاسمانیان داگرت و بارانیکی به خوړ دایدا. ئیمه هه ر له وئی بووین که گولاو پربوون له ئاو.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و شهست و پینجم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکۆ! مالیک گوتی: «ئاو، قولکه و گۆلوی پر کردن. ئیمه سه زمان له کاری ئەو قوله ره شه سوور ما.» مالیکی کورپی دینار گنپراوییه ته وه و گوتویه: هه ستام چووم لای کۆیله ره شه که و پیم گوت: «ره شه ئەوه پیت عیب نه بوو ئاوات له گه ل خودا قسه کرد ده تگوت له گه ل من قسه ده که ی؟ له کاتیکدا که نازانی ئەو توی خوش دهوی یان نا؟» کۆیله که گوتی: «برۆ له کۆلم به وه ئەتۆ له خۆته وه ده پروانی. خودای تهعالا له منی ویست بهس له سه ر باوه ر به تاک و بی هاوتا بوونی خودا پینداگر بم. تۆ له کوئی بووی که ئەو، پۆچی منی پر کرد له پرووناکی و زانیاری. ئەوانهش هه مووی ئی ئەوه ن که ئەو، منی خوش دهوی.»

گوتم: «که میکم له لا بمینه وه.» گوتی: «ئەمن کارم هه یه و ده بی له خزمهت خاوه نکه مدا بم، چونکه خزمهتی ئەو بۆ من فه رزه. ناتوانم پاره ستم.» ئەو پۆیشیت. ئیمهش دوور و نیزیک به دوایدا پۆیشیتین. هه تا کۆیله که گه یشته وه به ر ده رگای کۆیله فرۆشییه که. شه و نیوه ببوو. تازه نیوه که ی دیکهش هه ر له به ر ده رگای کۆیله فرۆشه که ماینه وه و له سووچیک هه لکورمان.

که پۆژ بووه وه. کۆیله فرۆشه که له مال هاته ده ری. چووم پیم گوت: «کۆیله یه کت هه یه پیمان بفرۆشی؟» گوتی: «ئەمن سه د کۆیله م زیاتریش هه یه که هه مووم بۆ فرۆش داناون.» مالیکی کورپی دینار گنپراوییه ته وه که: «کۆیله فرۆش نیزیک سه د دانه کۆیله ی پیشان داین. به لام هاوړیکه ی دویشه ویان له نیودا نه بوو. ئیدی ئیمه ویستمان بیننه ده ری که سه یرم کرد ئەوه له دیوه کۆنیکدایه به ته نیا پاره ستاوه. گوتم به خودای کابه ئەوه راست بۆخۆیه تی و ئەو کۆیله یه یه. گه پامه وه بۆ لای کۆیله فرۆش و گوتم ئەو کۆیله یه م پین بفرۆشه. گوتی: «باوکی یه حیا، ئەو کۆیله یه به کاری تۆ نایه و شه وانه هه ر خه ریکی گریان و به پۆریشدا مات و مه لول له کونجیکدا داده نیشی و هه یج ناکا.» گوتم: «قه یناکا ئەمن ده مه هوی.» کابرا بانگی کۆیله که ی کرد. ئەویش هات. کۆیله فرۆش گوتی: «ئەوهش کۆیله چه ندیشم ده ده یه ی بمده یه. به لام له بیرت بی من به و عه بیانه وه ده تده من.» مالیک کورپی دینار ده لی ئەمن به بیست دینار کۆیله که م لی کپی و لیم پرسی نیوت چییه؟ گوتی: «نیوم مه یمونه.» ئەمن ده ستم گرت و برده وه مالی خۆم. له مالی کۆیله که لپی پرسیم خاوه نی گچکه م ئەتۆ بۆ منت کپی خۆ به خودا ئەمن شیایوی ئەوه نیم که به باشی له خزمهتی ئیوه بکه م. ئەمن پیم گوت: «ئەتۆم بۆیه کپیوه که بۆخۆم خزمهتی تۆ بکه م.» کۆیله که لپی پرسیم: «له بهر چی ئەوه نده له گه لم دلۆقانی؟» منیش گوتم: «مه گه ر تۆ هه ر هاوړیکه ی

دویشه و نی که له نوږژگه که بوویت؟» کویله که گوتی: «مه‌گه‌ر تو به کار و نهښتی منت زانیوه!؟» گوتم: «ئوه من بووم دوینی شه و ئیرادم له قسه‌کانت گرت. مالیکی کوږی دینار گنډاویته‌وه که نه و له‌گلم هات هتا گه‌یشستینه مزگه‌وت. کویله که دوو ره‌کاتی نوږژ کرد و ده‌ستی کرد به پارانه‌وه و گوتی: «خودای من له نیوانی ئیمه‌دا راز و نهښتییه‌ک هه‌بوو که تازه خه‌لک پنی زانیم و لیم ناشکرا بوو. نه‌من رووږه‌شی ده‌رکی قوم. هه‌ر بویه تکات لی ده‌که‌م بیکه بؤ خاتری گه‌وره‌یی و شکوی خوت گیانی بکیشه تازه من شیاوی نه و ژیانه نیم.» نه‌وه‌ی گوت و چووه سه‌ر سووژده. ماوه‌یه‌کی زور چاوه‌ږی بووم هه‌ستیته‌وه و ته‌واو بی. به‌لام نه و سه‌ری هه‌لنه‌هیتا. چووم ده‌ستیکم له شانی دا و جوولاندمه‌وه سه‌یرم کرد به په‌حمه‌تی خودا چووه. هه‌ر له‌وئ دريژم کرد و ده‌ست و لاقیم ږیک کرد. ته‌ماشام کرد بزه‌یه‌کی له سه‌ر لیټوه و په‌نگیسی سپی بووه‌ته‌وه و روخساری وه‌ک مانگ ده‌تروسکاوه. نه‌من هه‌ر وا له‌وئ حه‌به‌سابووم که لاویک وه‌ژوور که‌وت و گوتی: «سه‌لامونه‌له‌یکم، خودای گه‌وره نارامی بخاته دلی ئیمه‌ش و ئیوه‌ش بؤ له ده‌ست دانی براهه‌مان مه‌یموون. نه‌و کفنه‌م لی وه‌رگره و کفنی بکه. پاشان دوو ده‌ست لیباسی درواوی ناماده‌ی دامن که تا ئیستا کفنی ناوام قه‌ت نه‌دیتبوو. ئیدی جوان شوتم و نه‌و دوو ده‌ست لیباسه‌م له‌به‌ر کرد و ناشتمان. ئیستا گلکوی نه‌و کویله‌یه ناسراو و به‌ناویانگه. ده‌چنه سه‌ر گلکوکهی له‌به‌ر خودا ده‌پارینه‌وه بؤ باران و نیازی دلیان. له‌و باره‌وه شاعیر ده‌لی:

پیاوانی مه‌زنی دنیا به هیند نه‌گرتوو، له ده‌رکی مه‌یخان
 وا بــــی منه‌ت به تاج و ته‌ختی شایی دانوستان ده‌که‌ن، نه‌وانه‌ن
 بی منه‌تن سه‌ریان له سه‌ر به‌ردی ره‌ق و پینان له سه‌ر که‌لله‌ی ره‌قه
 بــــویه ده‌لین گه‌وره‌یی به هیممه‌ته نه‌ک به مال و چه‌که‌می ره‌قه

جیروکی پیاوی به‌نامووس

یه‌کی دیکه له‌و چیرۆکانه نه‌وه‌یه که ده‌گیرنه‌وه له نیو هوزی بنی ئیسرائیلدا پیاویکی تیدا بوو که دایمه خه‌ری عیباده‌ت و خودا په‌رستی بوو. زوری گرینکی به دنیا و خه‌لکه‌که‌ی نه‌ده‌دا و له خه‌لک دابرابوو. ژنیکی هه‌بوو، خزمه‌ت به میرده‌که‌ی به‌هه‌رکی خوی ده‌زانی و دایمه پینکه‌وه خه‌ریکی عیباده‌ت بوون. نه‌و دووانه به یه‌که‌وه له لک و پوی خورما باوه‌شین و سفره و شتیان ده‌چنی و ده‌یانفروشت و بژیوی ژیانیان پنی دابین ده‌کرد. پوژیک له پوژان نه‌و کابرایه ده‌ستی دا هیندیک له‌و باوه‌شین و سفرانه و ویستی بچی بیانفروشی. له ږیگادا به به‌ر ده‌رکی مالی دوله‌مه‌ندیکدا تپه‌ږی. ژنی خاوه‌نماله‌که چاوی پنی که‌وت. مه‌منا نه‌و کابرایه پیاویکی له‌به‌ر دل و خاوه‌ن قه‌لافه‌تیکی جوان بوو، که‌وته به‌ر دلی ژنه و ئوگری بوو. میرده‌که‌شی له مال نه‌بوو به خزمه‌تکاره‌که‌ی گوت:

«دەمەوئ بە ھەر فیلینک بئ ئەو کابرایەم بۆ بانگکە یە ژووری. خزمەتکارە چووہ دەری و بانگی کابرای کرد و پئی گوت: «خانمەکەم دەیەهەوئ لەو باوەشین و سفرەییە تو بکری. کابرا گەراوە.

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پین ھات و شەھرزاد درێژە ی چیرۆکەکی ھەلگرت بۆ شەوئیکی دیکە.

که شهوی چوارسه د و شهست و شهش هاتهوه

گوتی: خاوه نشکۆ! ئەو کابرایه نهیزانی چ باسه و وایزانی به راستییهتی، له گهلی چووه ژووری. هه رکه وه ژوو کهوت که نیزه ده رگا کهی پتوهدا و دایخست. خانمیش له دیوه کهی هاته ده ری و نیوقه دی گرت و بردییه دیوه کهی خۆی و پنی گوت: «ئهن تۆم به ئاوات دهخواست و له توی تو چه جمینم نه بوو. ئیستا ئەوه من ناماده و مال چۆل وهۆل خواردن حازره خاوه نمالیش نییه له مال. ئەوه من خۆم دهخمه بهر دهستی تو هه رچهند زۆریه ک له پاشاکانیش داخوازم بوون به لام من پیملیان نه بووم و به هیچم نه زانیون. زۆری له و قسه قۆرانه کرد. به لام ئەو کابرایه له شهرمی خودای گه وره سه ری هه لته دیتنا. هه رو هک شاعیر ده لی:

پاده ژا داربــــــــــــــــی ئاسا له سوینی ئیمانی
وا که وتبووه بهر ره شه بای بینیمانی

کابرای گۆرین هه رچه ندی چه ولی دا که خۆی له دهست ئەو ژنه رزگار بکا بی ئاکام بوو. هه ر بۆیه گوتی ئاوێکی خاوینم ده وی هه تا بچم ئاوێک به خۆمدا بکه م ئاوا ناتوانم لیت نیزیک بمه وه. ده مه وی ده ست به ئاویش بگه یه نم. ژنه گوتی جا ئەو ماله گه وره یه چی زۆر په نا و په سیو ئاویش زۆره. کابرا گوتی پیمخۆشه بچمه به رزترین شوینی ئەو ماله ش. ژنه به خزمه تکاره کهی گوت له گه لی بچووه ئاوی بۆ به ره و رینوینی بکه. که نیزه شوینی ئاودهستی نیشان دا و ئاوی بۆ برد و به رزترین شوینی ئەو ماله شی پیشان دا. پیاره کاره کهی کرد و ده سنوویی گرت و چووه به رزترین شوینی ماله که. له وێرا سه ییری خواری کرد و یستی خۆی به رداته وه. دیتی زۆر به رزه و ترسی رینیشت. دوايه که میک بییری له بی ئەمری خودای ته عالا و عه زابی رۆژی په سلان کرده وه و مردنه کهی که میک له بهر چاوی خۆی ئاسانتر کرده وه. ئیدی گوتی: «خودایه ئەوه بۆخۆت ئاگات له هه موو شتی که و بزانه که هه یچ رینگایه کی دیکه م نییه. له بهر خۆیه وه ئەو شیعه ری خوینده وه:

هاوار خودای گه وره و به رزه ناوم
له زه لکای گــــــــــــــــوناحدا خنکاوم
گه ر بیت و ژیانــــــــــــــــیشم تیدا چی
چش ده با شتی وه ک من هه ر لاچی

دوای ئەوه کابرا له و سه ره را خۆی هه لداشته خواری. ده سه به چی خودای ته عالا

فریشته یه کی بق نارد هه تا بالی وه بهر بدا نه هیلن بکه ویتنه ئه رزی.

کاتیک ئه و پیاوه گه یشته ئه رزی. سپاسی خودای کرد و به دهستی به تال گه راوه مالن. ژنه که ی لینی پرسسی ئه وه بق وا دهرنگ هاتووه ته وه. ئه ی شته کانی بردبووی بیانفرۆشی فرۆشتوونی یان نا و بق به دهستی خالی هاتووه ته وه؟ کابراش ته واوی رووداوه که ی بق ژنه که ی گنپراوه. ئه وه ی که له و سه ربانه را خوی فری داوه ته خوارئ و هیچیسی لی نه هاتووه. ژنه که ی گوتی: «سپاس بق خودا که هیچت لی نه هاتووه و له و به لایه به سلامه تی رزگارت بووه. ژنه گوتی پیاوه که چونکه ئیمه هه موو پوژئی تهن دوورمان هه لکردووه و نانمان کردووه ئه گهر ئه ورو تهن دووره که هه لئه که ین ده زانن که ئارد و شتمان نییه. چونکه شار دنه وه ی ئه و جزره کارانه ش لای خودا پاداشی هه یه ده لیم با تهن دووره که هه لکه ین و تازه خۆمان راده گرین بزانی تا سبه ینی خودا چمان به قسمه ت ده کا.» ئیدی ئه و ژنه هه ستا چرپی و چالی هیتا و تهن دووری داخست و له بهر خویه وه ئه و شیعه ری خوینده وه:

ئه گهر بـــــــــــــــــیتوو به دهستی خۆم ببخورتیم
ده بـــــــــــــــــی حه تمه ن پشتی له بق بچه مینم
هه مبه ی هیممه ت نه ختیک خوروو شتیک نییه
هـــــــــــــــــه تا پشتم له ئاست په نجه م دانه وینم

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه د شست و ههوتهم هاتهوه

گوتی: خاوه ننه شکو! نهو ژنه که تهن دووره که ی هه لکرد و ناوردووی تی خست، له گه له
میزده که ی ههستان چوون ده سووژیان هه لگرت و خه ریکی نووژکردن بوون. که په کیک له
جیزانه کانیاں هات بق ناوړ. نهوان فهرموویان کرد. ژنه هاته ژووړی هاواری لی بهرز
بووه وه که فلانی خیرانه که ی نانه کانت هموو ده سوووتین. ژنه به پیاوه که ی گوت نه وه
گوتی چی؟ کابرا گوتی هه سته چاوکی لی بکه بزانه چیه؟ ژنه هه سته و هات به لای
تهن دووره که وه، سهیری کرد پره له نانی سپی و برزاوه.

ئیدی ژنه نانه کانی لی کرده وه و به دهم شوکر و سپاسی خداوه هیتای بق لای
میزده که ی. دواي نهو ژنه گوتی: «نه ری پیاوه که بق نایه ی ده ست بکه ین به شین و گریان
و له بهر خدا بپارینه وه، به شکوو خدا پرزقمان زور کا و لهو ده سته نگیه پرزکارمان
بکا. جا بوخزمان به ناسووده یی هه ر خه ریکی نووژ و پرژوو و عیاده ت بین؟» پیاوه که
قسه ی ژنه که ی په سندن کرد. ئینجا پیاوه ده سته ی کرد به هاوار و لیللا و پارانه وه له بهر
خدا و ژنه یاریده ی دها و نامینی بق ده گوت، هه تا له پر میچه که یان درزی دا و یاقووتیک
به ربووه وه. که یاقووته که به ربووه دیوه که به تیشکی نهو یاقووته پروناک بوو. ئیدی
ژن و میزده که خو شحال بوون و ده ستیان کرد به نووژ و پرژوو به جی گه یان دنی شوکری
خدا. هه تا لای به یانی نووژیان کرد و خه و تن. ژنه خه وی بینی که چووه ته به هه شت و
سهیری کرد به هه شت پر بوو له که ت و کورسی: «پرسی نه وه کی خاوه نی نهو کورسی و
که ت و شته یه؟» وه لامیان داوه گوتیان: «نهو که تانه ئی پیغه مبرانه و نهو کورسیان هه ش ئی
چاکه کاران و پاکانن.» پرسسی: «نه ی کورسی میزده که ی من له کوئییه؟» په کیک له
کورسییه کانیاں پیتشان دا و گوتیان: «کورسی میزده که ی تو نه وه یه.» چاوکی له
کورسییه که کرد سهیری کرده لایه کی که میک شکاوه! پرسسی: «نهو بق شکاوه؟» گوتیان:
«نهو جینگای نهو یاقووته یه که له میچه که وه به ربووه وه.» ئیدی ژنه نه وه نده ی خه می
کورسییه که ی میزده که ی بوو که عه ییدار بوو به دهم و گریان و هه نیسکه وه وه خه بهر
هات. بق میزده که ی گیزاوه و پتی گوت: «له بهر خدا بپارپوه که هه تا نهو یاقووته ی
به رپته وه جینگا که ی خوی. ئیمه چه ند پرژیک که لهو دونیا یه ن برسی بین چاتره له وه ی که
هه تا هه تابه کورسییه که ی تو له چاو کورسی پیاوچاکانی دیکه عه ییدار بی. ئیدی هه ر نهو
ژنه ده پاراوه و ژنه ش نامینی بق ده گوت. هه تا و ابوو یاقووته که به ره و ناسمان هه لکشاوه.
ئیدی نهوان هه تا هه تا به هه ژاری و مهینه ته شی ژیانیاں برده سه ر؛ به لام به رده وام خه ریکی
عیاده ت و یادی خدا بوون هه تا به پاکی چوونه وه بق لا خدا.

چیرۆکی کهرهمی حهق

یهکی دیکه لهو چیرۆکانه ئهوهیه که حهجاجی کوپی یوسف سهقهفی داوای یهکیک له کهورهکانی کرد. که چوون هینایان. حهجاج گوتی: «بیهنه بهندیخانه و کۆت و زنجیری بکه. مههیلن کهسیس بچی سهردانی بکا.» پیاوهکانی حهجاج چوون ئاسنگهریان هینا و دهست و پینان کۆت و زنجیر کرد و قایم بهستیانهوه. دواى ئهوهی جوان بهستیانهوه بهندیوانهکیان له سووچیک دانیشت به لایهوه. ئهو کابرایه سهری بهرهو ئاسمان ههلینا و گوتی:

قَالَ تَمَّانٌ: ﴿إِنَّ رَبَّكَ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَيْثُهَا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسْحَرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥١﴾﴾ الأعراف: ٥١

واتا: ﴿بیتگومان پهروهردگاری ئیوه ئهی ئادهمیزادینه! که ناوی (الله) به خودایهکی ئهوتویه که ئاسمانهکان و زهوی له شهس روژدا بهدی هیناون، ئههجار کۆنترولی عهرشی کردو کاروباری بوونهوهری لیوه ههلهسهوین، کهوابوو پێویستی سهرشانی ئیویه که بهتهنها ههر ئهو بههرستن، چونکه جگه له زاتی پاکى ئهو ههچ خودایهکی تر نین شیایوی بههرستن بن. پهروهردگار بهتاریکایی شهو رووناکی خۆر دادهپۆشی، واته: تاریکی دهکهوینته شوینی رووناکی و بهسهریا دهکشو و دایدهپۆشی، ههر شوینیک تاریکی شهوی گهیشتیاتی رووناکی خۆری لی نامینی، بهپهچهوانهشهوه ههر شوینیک رووناکی خۆری گهیشتی تاریکی شهوی لی نامینی! ههیهکهیان بهشوین ئهوی تریانهوه راوی دهئو رهدهوی کهوتوه! به بست بواری نادا، ئهمرۆ که زانستی تازه لهباره ماددیهکاندا پیشکهوتتی بهدهست هیناوهو زانست هیلکهیی زهوی زیاتر چهسهپاندو بووته شتیکی بهلگه نهویست، ئهه راوانان و شوین کهوتته خیرایهیی شهو روژ بۆ بهکتری زیاتر روون دهبیتهوه، چونکه ههموو کاتی نیوهی زهوی رووناکه و نیوهکهی تری تاریکه، ههموو کاتی له ئههجامی ههلهخولانی زهوی لهتهوهرهی خۆیدا بهدهوری خۆردا تاریکایی له شوینیک دهپراو رووناکی دیته شوینی، له شوینیک تریش رووناکایی دهپراو تاریکایی دیته شوینی، ئهگه ره خۆرههلاتی ناوهراست روژ بین و دنیا رووناک بین، ئهوه له ئههریکای باشوورو یابان و دهووبهریان دنیا شهوهو تاریکایی ههیه، زۆربهی زانایانی ئیسلام وهکوو غهزالی و رازی و ئیبنو تهیمییه و ئیبنولقهیم (ألجوزیه) ئاماژهیان بۆ ئهه راستیه کردوه له نووسینهکانیاندا وهکوو حهقیقهتیکی زانستی چهسهپاندوویانه. خۆرو مانگو ئهستهیره و ههسارهو کاکه شانه زهههلهکانهکی بهدی هیناون و ههموویان به گویرهی ویستو ئیرادهی

ئەو دىنۇ دەچن، ھەموويان ملکہچو پابەندى فەرمانى زاتى پاکی کردگارن، چۆنى بوئى وا ھەلدەسوپرین، ملیۆنەھا سالاھ ئەم گەردوونە لە ھاتووچۆدایە، ئەم قەبارە گەرەو زەبەللاخانە بەبى وچان ھەلدەسوپرین، نە لەکار دەکەون و نە بەنزین و گازیان پتویستە و نە لىیان دەبیرئ، نە بورغویان سلاک دەبن و دەسوین، ھەریەکەیان لە تەوهرى خۆی بەختراپىھەکی دیارى کراو و تايبەت ھەلدەسوپرین و ھیچیان لە ھیچیان ناخشین و رینگە لەیەکتر ناگرن و پیکەوہ دەعم ناکن. ھۆشیار ببنەوہ! ھەر بۆ پەرورەدگارە بەدى ھینان و دروستکردن، کارگىرئى و ھەلسوپرینەرە ھەر بەدەست ئەوہ، ھەر خۇدا خاوەنى بوونەورە، ھەر ئەو کارگىرئو ھەلسوپرینەرە خۇدای بوونەوہر پاکو بئ گەردە، بەرزو بئ وینەو ھاوتایە، ھەر ئەو خۇدای پەرورەدگارە، ھەرچى خیر و بىزى بوونەوہر ھەیە، ھەمووی لە خۇداوہیە، پتویستە بەندەکانى سوپاسى خۇدا بکن لەسەر ئەو ھەموو نىعمەت و خیر و خۆشییەى بۆ ئادەمیزادانى داہین کردوہ، جگە لەخۇدا کەسى تر شایانى خۇدایەتى و پەرورەدگارەتى نیە، کەسى تر خۇدایەتى پئ ناكرئ، کەس رایەى ناكەوئ لافى خۇدایەتى لئ بدا. ماوہتەوہ ئەوہ بگوتئ: کە ئەمرو ئیرادە لئک جیاوازن، چونکە پەرورەدگار جارى و اھەیە ئەمر دەکا بەشتیک نایەوئ ئەنجام بدئ! ئەى ئەوہ نیە فەرمانى کرد ئیبراھیم کە کورەکەى سەربیرئ! ئیرادەى سەبیرینەکەشى نەکردبوو، فەرمانى بە پیغەمبەر کرد کە پەنجا نوئژ بکاو ھەر ئیرادەى پینچ نوئژیشى کردبوو، ئیرادەى شەھید بوونى ھەمزەى کردبوو نەھى لە کافرەکانیش کردبوو کە بیکوژن ﴿.

ئینجا کابرا ئەو شیعەرەشى خویندەوہ:

شک نابەم دەرکى جـــــــــــــــــگە لە دەرکى ئاوالای تو
 گەر سەد جاریش دەرکریم دیمەوہ ژیر ئالای تو
 کـــــــــــــــــویر بىم و قەت ئەو پۆژە رەشە نەبینم خوايە
 ھەلـــــــــــــــــوہدا و بئبەشکریم لە کانگەى دلای تو

کە بوو بە شەو بەندیوان تۆبەدارى بۆ دانا و بوخۆى چووہوہ مالەکەى خۆى. بەیانی زوو بەندیوانەکەى کە ھاتەوہ سەیرى کرد ئەوہ کۆت و زنجیری لە خۆى دامالیوہ و دەرپاز بووہ و ھیچ ئاسەوارى نەماوہ. بەندیوانەکە لە ترسان دەستى لە ھەموو شتیک شوت و مەرگى خۆى ھاتە بەر چاو. یەکسەر بۆ مالوایى و گەردننازایى چووہ لای ژن و مندالەکەى. دەسنوئژى شوت و کفن و کافورى لەگەل خۆى برد و چوو بۆ لای ھەججاج کە لە حزوورى ھەججاج پراوہستا. ھەججاج بۆنى کافورەکەى بۆ ھات. گوتى: «ئەرى

ئەو بۆنەوہ لە کوێوہ دیت؟» بەندیوانەکە گوتی: «گەرەم، ئەمن پیمە.» حەججاک گوتی:
«جا ئەتۆ کافوورت بۆ هیناوە؟» بەندیوانەکە ھەموو شتیکی بۆ گێراوہ.

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەیی
چیرۆکەکەیی ھەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی چوارسه د و شست و هه شتم هاتوه

گوتی: خاوه نشکۆ! کاتیک بهندیوانه که به سه رهاتی ئه و کابرایه ی گپراوه، چه ججاج له بهندیوانه که ی پرسى که: «دوینی هیچی نه گوت؟» بهندیوانه که گوتی: «به لئی دوینی کاتیک ئاسنگره که کۆت و زنجیری ده کرد سه ری هه لیتنا و پروو به ئاسمان گوتی:

« أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ». چه ججاج گوتی: «مه گه نه تیبیس تووه که ده لین له لای تو بانگی ده گا که تو له وئ نه بووی هاتووه ته لای.

دهستی یارت بهر مه ده، گه ر دونیات قهسته سه ر بین
دژه ژاره یاره که ت، ژه هری مـاری هوت سه ر بین

جیروکی دوعای له دله وه

ده گپ نه وه که به کیک له پیاو چاکان بیستبوویه وه که له فلانه شار ئاسنگه ریکی لینه که ده ست له کووره ی ئاسنگه ری رۆ ده کا و به دهستی پرووتی ئاسنی قالبووه وه هه لده گری و هیچی شی لئ نایه. به و بۆنه وه هه ستا چوو بۆ ئه و شاره و پرساری وه ستای ئاسنگه ره که ی کرد. ئاسنگه ره یان پینشان دا.

که جوان سهیری کرد، دیتی ئه وه به دهستی پرووت ئاسنی سووره بوو ده گری. ئیدی له وئ دانیشته هه تا وه ستا کاره که ی ته واو بوو و دهستی له کاره که ی هه لگرت. ئینجا له کابرا چوووه پینشی و سللوی لئ کرد. پنی گوت ئه و شه و میوانی تو ده بم. ئاسنگه ره که گوتی: «زۆرم بین خۆشه و میوان خۆشه ویستی خودایه.»

ئاسنگه ره کابرای برده وه مالی خۆی و شیویان کرد و پیکه وه خه وتن. ئه و شه وه نه یدیت عیبادت و شت بکا. له دلی خۆیدا گوتی: «رهنگه له منی بشاریته وه.» شهوی دووهم و سینه میش له وئ خهوت. ته ماشای کرد کاکی ئاسنگر جگه له فه رزه کان عیبادته ی دیکه ناکا و شه ونویژ و شت ناکا. ئه و جار له ئاسنگه ره ی پرسى: «براکه م ئه من ئه و که راماته ی که له تودا هه یه بیستبووم و به چاوی خۆشم دیتم. به لام ئه وه چه ند رۆزه چ عیبادت و شه ونویژی وام لئ نه دیتی که شیوا ی ئه و که راماته ت بین. ئیستا پیم بلئ که ئه وه چۆنا و چۆنه تو ئه و که راماته ت هه یه؟» کابرای ئاسنگه ر گوتی: «هۆکاره که ی ت بۆ ده گپه مه وه، ئه ویش ئه وه یه که من چه زم له ژنیک ده کرد و له تاوانی چه جمینم نه بوو، دوو سئ جارم بین گوت. به لام ئه و هینده ژنیکه چه یابه خۆ و داوینپاک بوو جواپی نه دامه وه و ده ستم پنی رانه گیشته. سالیکیان قاتیوقری بوو، هیچ شتیک وه گپه نه ده که وت. پارویک

نان چووبووه پشتی شیران. پوژیک من له ماله خومان پاره‌ستابووم که له ده‌رگایان دا. چووم ده‌رگام کرده‌وه که سه‌یرم کرد ئه و ژنهم بینی له به‌ر ده‌رگا ویستاوه. که منی دیت گوتی: «کاکه گیان برس‌ییه‌تی گوشاری بۆ هیناوین و ئیستا په‌نام بۆ هیناوی. له پنی خودادا یارمه‌تیه‌کمان بکه.» نه‌منیش گوتم: «له بیرت چووه‌ته‌وه که له تاوی تو چم لئ هات و چ ده‌ردیکم دی و نه‌توش چونت جواب دامه‌وه؟ به‌ خودا هه‌تا توش ده‌ستم له‌گه‌ل تیکه‌ل نه‌که‌ی یارمه‌تیت ناده‌م.» ژنه گوتی: «که‌وايه مردن زور له‌وه باشته‌ره که بی نه‌م‌ری خودا بکه‌م. ئیدی گه‌پاوه. پوژیکی دیکه هه‌ته‌وه و هه‌ر ئه‌و داوايه‌ی کرده‌وه و برده‌م ژووری له برس‌ان ده‌له‌رزی خواردنم له پیش دانا، فرمیس‌که‌کانی هاتنه‌ خوارئ و گوتی: «تو ئه‌و خودایه هه‌ر له پنی خودادا شتی‌کم ده‌یه.» منیش گوتم: «نه به‌ خودا هه‌تا سوکنا‌ییم پنی نه‌به‌خشی و له‌گه‌لم جووت نه‌بی هیجت ناده‌من.» ئیدی هه‌ستا و خواردنه‌که‌شی به‌جی هشت و پویشت. دیسان گوتی: «که‌وايه مردن زور له‌وه باشته‌ره که بی نه‌م‌ری خودا بکه‌م.»

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پنی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شوی چوارسه د و شهست و نویم هاتوه

گوتی: خاوه نشکول! نه وژنه بی نه وهی دم له هیشتیک بدا هه ستا و له و ماله وه وده در کهوت و له بهر خوځیه وه نه و دوو بهیته ی گوت:

خوایه به میزم که خـــــــو————— ژراگرم
توم له پشت نه بـــــــی قهت خو ناگرم
نـــــــاوری برسیتی من دامرکینه
لای بهنده ی خوځیری تیکم مه شکینه

ئیدی نه و ژنه دوو پوژ دیار نه بوو. دوا ی دوو پوژ دیسان هاتوه و له دهرگای دا. که چی دیتم له برسان خه ریکه دهرمئ و هیزی قسه کردنیشی نییه. کاکه برسییه تی خه ریکه له پیم دهخا و جگه له توش ناتوانم پوو له کهس نیم. نه توش له رپی خودادا پاروی نانیکم دهیه. گوتم: «به خودا نانت ناده من هه تا ئیشتیام دانه مرکینی. ناچار بوو بیته ژووری. له و جهنگه یه دا خودا روحمی پین کردم و به دلما هات که: چاره رهش نه وه له کنه خوی ژنه و عقل و دینی ته و او نییه هیشتا له ترسی خودا به و حاله نه و پو و سبهینی دهکا و خوی له گوناوه دپاریزی که چی تو خوت داوه ته دهست نه فسی شهیتانی؟

ئیدی توبه م کرد و هه ستام چووم خواردم بۆ هینا و له پینشم دانا و پیم گوت بخو نه وه هه ر له رپی خودادایه. ژنه له ریوه دهستی هه لینا و پاراوه و گوتی: «خودایه نه گه نه و پیاوه به راستیه تی له ناوری دنیا و قیامه تی پپاریزی. نه و پیاوه گیراوییه ته وه که نه و ژنه م به جی هیشت نانه که ی بخوا و بوخوم چووم ناوهره که له کووره که بینمه دهری. گریک پووی له دهستم کرد. که چی به حوکی خودا یه ک زه رپه ئیش به دهستم نه گه یشت. له دلی خودا گوتم. پهنگه دوعای نه و ژنه کاریکه بووین. ئیدی به سله وه به دهستی پووتی پوولوویه کم هه لگرت. نه ویش نه یسووتاندم. نه و جار هاتمه وه لای ژنه که و گوتم، پپروزه وا خودای گه و ره دوعاکه تی قه بوول کرد.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و هه فتایه م هاته وه

گوتی: خاوه نشکۆ! ئه و ژنه که ئه و قسه یه ی بیست پارووه که ی له دهستی که وه ته خواری و گوتی: «خودایه هه ر وه ک دوعاکه مت بۆ ئه و کابرایه قه بوول کرد خودایه به روحم و پهحمه تی خۆت گیانم بکیشه. چونکه تۆ هه موو کارینکت له دهست دیت. خودای گه وره هه ر له و ساته دا گیانی کیشا.

جیرۆکی پاشای عابید

دیسان دهگێرنه وه که له هۆزی به نی ئیسرائیلدا پیاویک هه بوو که له عبادهت و خودا په رستیدا به ناوبانگ بوو، سۆفیه کی پاک و ته رکه دونیا و به نوێژ و پۆژوو بوو. به جۆریک که دهگێرنه وه هه ر دوعایه کی کردبا خودا لێی قه بوول ده کرد. ئه و کابرایه له چیاکان ده ژیا و خودا هه ورێکی بۆ ته رخان کردبوو، بۆ هه ر کوێ ده چوو به سه رییه وه ده بوو. ئاوێکی زولال و خۆشیشی بۆ داده باراند. تا وای لێ هات وه ک جارن تاقه تی نوێژ و پۆژوو زۆر و عباده تی نه ما. خوداش هه وره که ی لێ ئه س—تانه وه و دوعا کانی لێ قه بوول نه ده کرد. کابرا وای لێ هات خه م و په ژاره ده وریان دا و هه میشه بیی له پۆژانی پابردوو ده کرده وه و ئاخ و داخی بۆ هه لده کیشان. شه ویک له شه وان خه وتبوو. له خه ودا پینان گوت ئه گه ر ده ته وه ی خودا وه ک و جارانت لێ بکاته وه و هه ور له سه رت بگه رێ و دوعات گیرا بێ، ده بی بچی پاشای فلانه ولات زیاره ت بکه ی و داوای لێ بکه ی دوعات بۆ بکا. ئه و شیعه ره شیان بۆ خوینده وه:

هه رکه سه یتک نییه ت پاک بـیت و دلپاک
دوعای بر ده کا تا لا خـودای تاک
دوعای ئه و شیخه وه ک زۆر که س نییه
ویستی خـودایه ده نا شـیخ چیه
هه ر چه نده شیخیش له سه ر پێی راسته
ویستی خودایه چی کاری راسته

دوای ئه و خه ونه کابرا هه سته به ره و ئه و شاره ی له خه ونه که یدا پینان گوتبوو وه رێ که وت و سوزاخی پاشای کرد. کۆشکی شایان نیشان دا. که چوو پیاویکی زه لامی دیت له به ر ده رگای کۆشت دانیشتبوو. سلای لێ کرد و ئه ویش جوابی سلاره که ی داوه و

گوتی: «چیت دهوئ؟» عابید گوتی: «که سیکي زولم لئ کراوم و دهمه وئ سکالا بهرمه خزمهت پاشا. دهرکه وانه که گوتی: «ئهورق ناتوانی بچییه ژووری. پاشا ته نیا رۆژیکي بق چاوپیکه وتتی خه لک داناوه. ئه ویش فلان رۆژه. راولهسته تا ئه و رۆژه.» عابید ئه و کارهی پاشای به لاره جوان نه بوو گوتی جا بق ده بی ئاوا خو له خه لکی بشاریته وه. له دلی خویدا گوتی: «شتی ئاوا چۆن دهرکری پیاوی خودا بی؟» ئیدی عابید له دهرکی کۆشک دوور کهوته وه و چوو چاوه پنی ئه و رۆژه بوو که دهرکه وانه که گوتی بووی. که ئه و رۆژه هات عابید به ره و دهرکی کۆشک چوو. که گه شتتی سهیری کرد ئه وه خه لکیکی زور له وئ چاوه پنی کرانه وه ی دهرگان بچنه ههنته شسی پاشا. عابید گیزاوییه ته وه که دهرگا کراوه ئه منیش له گه ل خه لکه که چوموه ژووری. سهیرم کرد پاشا دانیشتووه و گه وره گه وره کانی دهسه لاتیش هه ر که سه ی له شوین و پینگه ی خوی و یستاره. وه زیر هات و یه کیه ک ئه وانه ی کاریان بوو ده ببردنه لای پاشا. هه تا توره ی من هات. پاشا چاویکی لئ کردم و گوتی: «خاوه نی هه ور ئه تو دانیشه با ئه من به سیمه وه.» ئه من به بیستنی ئه و قسه یه ی ئه و واقم و پ ما و گه وره یی ئه وم بق دهرکه وت. له وئ دانیشتم هه تا کاره کانی ته واو کرد. گه وره کانی ده ولت هه رکه سه ی چووه و مال و حالی خوی. ئینجا پاشا دهستی منی گرت و به نئو کۆشکدا رۆیشتین. هه ر ئاوا به نئو کۆشکدا رۆیشتین هه تا گه یشتینه دهرگایه کی دیکه. پاشا دهرگاکه ی کرده وه. چووینه ناو که لاره یه که وه. له ناو که لاره که دا خانه قایه کی لئ بوو. له و خانه قایه دا هه سیریکي تیدا راخرا بوو. مه سینه یه کیشی لئ بوو بق ده سنوئیزگرتن. پاشا جلی شایانه ی دا که ند و عه بالایه کی شری مه ره زی له بهر کرد و دانیشت و فره مووی منیشی کرد. قاوی ژنه که ی کرد گوتی: «فلانی.» ژنه که ی وه لامی داوه گوتی: «به لئ.» پاشا گوتی: «ده زانی ئه و رۆ کیمان لئ میوانه؟» شاژن گوتی: «به لئ ده زانم. ئه و خاوه ن هه وره.» پاشا گوتی: «وه ره ئیره ئه و خۆمانه یه و جیی مه ترسی نییه.» له رپوه شاژن وه ده ر که وت. روه خساری ده تگوت مانگه به لام جه سته ی له ر و لاواز بوو. کۆچکه و عه بای له بهر دا بوو.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بق شه ویکي دیکه.

که شهوی چوارسه د ههنتا و بهکهه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکول! شازن عبا و کوچکهی له بهردا بوو. نهوجار پرووی له من کرد و گوتی: «براکهه پیتخوشه سهرت له کاری ئیمه دهرجی. یان هاتووی دوعات بۆ بکهه و بگهړینهوه مالی خوت؟» ههز دهکهه به کاری ئیوه بزانه چونکه قازانجی بۆم زیاتر دهبی. پاشا گوتی: «پشتاوپشتی ئیمه پاشا بوون و به میرات بۆیان بهجی ماوه.

کاتیک نهوان مردن و کار و باری دهسهلاتیان بۆ من بهجی هیشت. خودای تهعالا منی خسته بهر تیخی نهزموونی خوی. نهمن ههزم دهکرد له سهه گزی زهوی گهشت و گوزار بکهه و کاروباری خهلهک به خویان بسپیژم. دوايه ترسام گوتم نهکا بیته پاشاگردانی و کهسهبهکههس و مافی هیندیکه پین شیل بی. زولم و زوری بال به سهه ولاندا بکیشی و شهریعهتیش بکهویته مهترسییهوه و کۆر و کومهلی ئایینی نهمین. ههه بویه نهمتوانی لغاوی دهسهلات بهردهه و جلوهبرگی شایانهه له بهر کرد. له ترسی بهدکاران و بۆ پاراستنی سنوور کویله و خزمهتکار و سپام له دهوری خۆم کۆ کردهوه. ههوتووی پوژیک دهچم وهلامی پرسسیار و داخوازی خهلهک دهدهمهوه و نهوهی دیکهی دیمه نهوه کهلاوهیه و نهوه جلانه دهکهه بهرم. نهوه ژنه ناموزای خۆمه. بۆ مهسهلهی عیبادهت و تههرکهدونیاپی هاورپامه. به پوژدا به پوژوو دهبین و به شوول و لقوپوپی خورما خهریکی چینی شت دهبین و دهفرۆشین. دهیدههین به شتی خواردن و بهربانگ دهیخوین. نهوه چل سهاله ئیمه ناوای رادهبویرین. نهتهو نهوشهوه له لای ئیمه به. شتیک دهفرۆشین و خواردن شینوی پین دهکریه. دواي نهوهش بگهړیوه به لای کاری خۆتهوه. عابید گنپراویتهوه که پوژ درهنگ بوو کورپژگهیهکی ده دوازه سالان پهیدا بوو نهوه شتانهی له لقوپوپی خورما دروستیان کردبوو وهری گرت و بردی بۆ بازار. زوری پین نهچوو فرۆشبوونی و دابووی به نان و سهرکه هینایهوه. نهمن لهگهلیان دانیشتم شینوم خوارد و شهویش ههه له لای نهوان خهوتم. که بوو به نیوهشهوه ژن و میرده له خهه رابوون و دهستیان کرد به نوپژ و پارانهوه و گریان. ههتا کازیوهی بهیانی نهوه کاریان بوو. که پوژ بووهوه پاشا گوتی: «خودایه نهوه بهندهی تویه و داوات لئ دهکا ههورهکهی بنیزییهوه سههه. عابید گنپراویتهوه که عابید پاراوه و خیزانیشی گوتی، ناممین. له پرده سههیرم کرد ههورهکهه دیت له ناسمان وهدهر کهوت. پاشا به قامک ههورهکهی پیتشان دام که به ناسمانهوه بوو.

ئیدی من مالاواییم لئ کردن و گههراوهوه، ههورهکههش ههه وهک جاران بۆ هههوکوی دهچووم ههه به سهه سههروهوه بوو. دواي نهوه که نهوه ناواتهی وهدی هینام ئیدی ههه داوایهکی دیکهه له خودا نهکرد. ههه نهوه شیعرم دهخویندهوه.

بیتوو بهنده سه به رزی لای خـــــــودا بئ
مردووی بهر چاو و زیندووی لای خودا بئ
نابئ ریناسی رینی دین بهر دا
ئه گهر مه بهستی چـــــــوونی لای خودا بئ

چیرۆکی نه ترسی له خوداترس

دیسان ده گێز نه وه که عومهری کورپی خهتاب له به رابه ر دوژمندا له شکرینکی له موسولمانان کۆ کرد بووه و قه لایه ک له قه لا قایمه کانی هۆزینکی گه مارۆ دابوو. له نێو له شکرپی موسولماناندا دوو برایان تیدا بوو که خودا هه ر چی چالاکی و نه ترسی بوو پێی دابوون. فه رمانده کانی قه لا به سه رپازه ئازاکانی خۆیان ده گوت: «ئه و موسولمانانه دوو که سیان له گه له که ئه گه ر بیت و ئه و دوانه بۆتان بین ئیدی ئه وان پێویستییان به که سی دیکه نابئ.» هه ر بۆیه کافره کان هه میشه خه ریکی فیئ و که له ک بوون بۆ ئه وه ی ئه و دوو برایه بخه نه داوه وه. هه تا وای لئ هات یه کیک له براکانیان به دیل گرت و ئه وی دیکه ش شه هید بوو. برا به دیل گیراوه که یان برد بۆ لای فه رمانده ی قه لاکه. فه رمانده ی قه لا که ئه و لاوه ی دیت گوتی: «ئه و گه نجه کوشتنی سه خته و به ردانیشی له و سه خنتره.

لێزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بئ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و هفتا و دووهم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکوا! فه رماندهی قه لا گوتی: «ئه من پیم خوشه که ئه و بیته سه ر دینی نیساری و ببی به پالپشت و هاوری ئیمه. یه کیک له سه ره ههنگه کان گوتی: «ئه من کاریک ده که م بیته سه ر دینی ئیمه، عه ره ب زور ناشقه ژن و نه گه ر ژنیکی جوان ببین، ئیدی ئیختیاریان به ده ست خویان نامینی. منیش کچیکی زور جوانم هه یه ده ازیم بیتوو چاوی پینی بکه وی تازه ئوگری ده بی.» ئه میر گوتی: «جا که وایه ئه وه من ئه وم به تو سپارد.» سه ره ههنگه که موسولمانه دیله که ی برده شوینیک و خواردن و شتی له پیش دانا. کچه که شی وهک گول پارازنده وه و ناریدییه خزمه تی و وهک خزمه تکار له پیشی راوه ستا.

کاتیک موسولمانه که ئه وی دیت، له بهر خودا پاراوه یارمه تی بدا به سه ر خویدا زال بی. سه ری داخست و خه ریکی نویژ و عیادهت و قورئان خویندنه وه ی خزی بوو. دهنگیکی زور خوشدیشی بوو. کچه نه سرانییه که که گویی له دهنگی بوو. ئوگری بوو، خوشه ویستی کوره کاری له دلای کرد. هه تا حهوت رۆژ ئاوا تته پیری. ئه فین و خوشه ویستی کچه گه یشته ئاستیک که گوتی: «خوزگه ئه و کوره داوام لئ بکا موسولمان بم. له بهر خویه وه ئه و شیعره ی ده خوینده وه:

ئه و سه لوه ریکه ی که ده لـــــــــــــــــین شیوه ی بالای تو ده دا
دلنایم قهت ناتـــــــــــــــــوانی بی و شان له شانای تو بدا
هه لوه دای تو بوون ئه زیم خـــــــــــــــــو به دهستی خوم نییه
غه مزه ی چاوت رامده کـــــــــــــــــیشی ده سه لاتی خوم نییه
هه ر دلای پیکراوی تیری خـــــــــــــــــوشه ویستی تو ببی
ده ست ده شوا له گشت شتـــــــــــــــــی هه تا نه گه ر دینیشی بی

کچه که تاقه تی برا و زانی ناتوانی له وه زیاتر خوی راگری. خوی به سه ر لاقیدا دا و گوتی: «تو و دینی ئیسلام گویم لئ راگره.» موسولمانه پرسی: «ده لینی چی؟» کچه گوتی: «پروشوینی ئیسلامه تیم فیر بکه.» ئیدی کوره موسولمانه که ریشوینی ئیسلامه تی پین گوت و فیری کرد چون ده سنویژ بشوا و نویژ بکا. دوا ی ئه وه کچه گوتی: «لاوی جوانچاک مه به سستی من له و موسولمان بوونه ئه وه بوو له تو نزیک بمه وه. لاوه که گوتی: «له ئیسلامدا ماره نابردری هه تا دوو شاهیدی عادل و گه وره ی کچه ی لئ نه بی و ماره یی دیاری نه کرابین. کچه گوتی: «جا ئیستا نه دوو شاهیدی عادل وه گیر ده که وی و نه گه وره که شم رازی ده بی.» کوره گوتی: «جا نه گه ر کاریک بکه ی که من لیره بزگار بکه ی

من به لېنېت پېن ددهم که چووينه وه ولاتی خۆم له وئ جگه له تو له گه له هېچ کچېنکدا زه ماوه ند نه که م. کچه گوتی: «هه ول ددهم کاریک بکه م.» ئیدی کچه چوو بۆ لای دایک و بابی و پنی گوتن: «دلی ئەو کورهم نهرم کردووه و ئوگری خۆم کردووه. دهلی دیمه سهر دینت به لام من ناتوانم له شاریک که براکه می تیدا کوزراوه بیمه سهر دینت و زه ماوه ندت له گه له بکه م. ده چین له شاریکی دیکه چۆنت پېن خوشه وا ده که م. ئیستا ئیوه ریم بدن با له گه له بچه شاریکی دیکه ئە من زه مانه تی ده که م که ویستی ئیوه جیبه جی بکه م. ئینجا باوکی کچه چوو بۆ لای فه رمانده ی قه لا و شته که ی بۆ گنراوه. فه رمانده به و هه واله خۆشحال بوو و گوتی: «ئەو کچه له گه له ئەو کورهم بنیره فلانه دئ و با هه تا ئیواره له وئ پېن. که شه و بالی به سهر ولاتا کیشا، خویان ساز کرد بۆ سه فه ر.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئە مشه ویش کۆتایی پېن هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه .

که شهوی چوارسه د و هفتا و سینه هاتوه

گوتی: خاوه نشکړ! موسولمانه دیله که و کچه. وه پږی که وتن. نه و لاوه له گهل کچه سواری نه سپیک بوون و نه و شهوه هه تا بهری به یانی یهک ته کان پږیشتن. که پروناک بوو له ریگا لایان دا و له نه سپه که دابه زین. ده سنو پږیان شوت و نو پږی به یانیاں کرد. له جهنگه یه دا دهنگه دهنگی پیاوان و دهنگی سمی نه سپ هات. کوره به کچه ی گوت: «نهوه له شکری گاوران گه یشتنه سرمان. چیت به زهین دهگا و چونیان فریو دهین؟» کچه گوتی: «نهوه ده ترسی؟» کوره گوتی: «که میک ده ترسم.» کچه وه لامي داوه: «نه ی نه وه موت باسی هیز و ده سلاتی خودا ده کرد و باسی یارمه تی دانی نهوت ده کرد، بوو به چی؟» و هره با له بهری پیا پږینه وه داوای یارمه تی لی بکهین، به شکرو فریامان که وی و به روح و به زهیی خوی پزگارمان بکا. به و جوړه هرکیان ده سستیان کرد به گریان و پارانه وه و نه و شیعه ریان خوینده وه:

تو که خـموت فرموت وه پاپږین من که هم
هیچ مه ترسین نه ویی خو ف و دهر د و خه م
نیمه وا پرومــــــــــــــــان له دهرکی تویه تو
خــــــــــــــــوت بمانپاریزه له له تم و ستم

له و جهنگه یه دا که کوره دوعای ده کرد کچه ش ده یگوت نامین. لاوه که گویی له دهنگی برا شه هیده که ی بوو که ده یگوت: «براکم خه م مه خون و ترس و نه بی نه وه له شکری خودایه، نه وانه مه لایکه ن و خودا ناردوونی بو شایه دی زه ماوه نده که ی نیوه. خودای ته عالا به و شاهیدییه مه لایکه کانیش سه ربلیند دهکا. خودا پاداشی شه هیدانی دانی و گوی زهوی بو ویکهینان. نیوه هه تا تاوه لاتی به یانی له کتوه کانی «مه دینه» دهن. که گه یشتنه لای عومه ری کوری خه تاب سلاری منی پږ بگه یه نه. له و جهنگه یه دا مه لایکه له بهر ده میان قوت بوونه وه و سلارویان کرد و گوتیان خودای ته عالا هه زار سال پیش نه وه ی نادمه دروست بکا نه و کچه ی له تو ماره کرد بوو. نیدی نه وان دلایان نه رخه یان بوو که خودا له مه ترسی و هیرشی له شکری کافران پزگاری کردوون. باوه ریان پته وتر بوو. نه و شه وه یان به خیر و خو شی و که یف و شادی برده سه ر کرده وه. که پږ بووه وه نو پږیان کرد. عومه ر عاده تی وا بوو هیشتا پروناک نه ده بوو نو پږه که ی ده کرد. زور جاری وا بوو ده چوه میحراب و له دوو که س زیاتری له گهل نه ده بوو. عومه ر به سوو پده ی نه نعم یان سوو پده ی نیسا ده سستی پږ ده کرد. هه تا نه وانه ی که وه خه بهر نه هاتبوون هه لده ستان و

ئەوانەى دەسنوڭزىيان دەگرت، تەواو دەبوون و ئەوانەى دوور بوون دەگەيشتتى. هيشتا رەكاتى يەكەم تەواو نەدەبوو كە مزگەوت پۈر دەبوو. ئىنجا رەكاتى دووھى بە رەكاتىكى كورت تەواو دەكرد. بەلام ئەو پۈژە عومەر كە دەستى كورد بە نوڭز رەكاتى ئەوۋەلى بە سوورپەيەكى كورت تەواو كورد و رەكاتەكەى دىكەش بە سوورپەيەكى كورتتر و بە ھاورپىكانى گوت: «ھەستىن با بچىن بۇ دىمانەتى بووك و زاوا. ھاورپىكانى پىيان سەير بو و لە قسەكەى حالى نەبوون.

عومەر لە پىشەۋە و ھاورپىكانى بە دوایدا لە دەروازەى مەدینە چوونە دەرى. لەو جەنگەيەدا لاۋەكە و خىزانى گەيشتتە بەر دەكى دەروازەى مەدینە. چاويان بە عومەر و موسولمانەكانى دىكە كەوت. كە چوونە ناو مەدینەۋە عومەر فەرمانى دا نان و چىشت ساز كرى. بەو جۆرە موسولمانانىان نان دا. دواى ئەۋە لاۋەكە و كچە پىكەۋە چوونە پەردەۋە و خوداى گەورە لەو كچە چەندىن مندالى بە قىسمەت كورد.

لىزەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتابى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د و هفتا و چوارهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکوا! خودای تهعالا له و کیزه چهندين مندالی دایه که له رپی خودا جه هادیان دهکرد و رهسه نایه تی خویان ده پاراست. شاعیر له و باره وه دهلی:

دلی ههرکهس پرووناک کا تیشکی باوهر و یه قین
نه رخنه یان بی له ترس و نیگه رانی بق و قین
به باوهری پتهوی، پشت به خودا بیهستی
دلنیا بی له وهی که شتیک نییه پنی به وهستی

به و جوره به رده وام خه ریکی نویژ و رۆژوو و عیباده تی خودا بوون و ژیانیان به خیر و خوشی و که یفسازی تیپه راند هه تا مهرگ بارگه و بنه که ی بی پیچانه وه.

جبرۆکی کیژی داوینپاک

یه کی دیکه له و چیرۆکانه ئه وه یه که ئیبراهیم کوری خه و واس گنراوییه ته وه: «جاری و ابوو چه زم دهکرد بچم بق ولاتی کافران. هه ر بۆخۆشم خۆم سه رکونه دهکرد و په شیمان ده بوومه وه. له و بیته و به رده ناخوری وای لیتهات خۆم بی نه گنرا و هه ستام به ره و ولاتی ئه وان که وتمه ری. له و بی هه ر ئاوا له نیو ئه واندا ده سوورماوه. سه یر له وه دا بووم هه ر که سم ده دیت پرووی لی وهرده گنیرام و لیم دور ده که وتمه وه. هه تا وا بوو ریم که وتمه شاریک. له بهر ده روازه که کۆمه لیک کۆیله م دیت که شیریان به لاقه د و گورزیان به دهسته وه بوو. که منیان دیت له بهرم هه ستان و لینیان پرسیم: «گه لو تو نوژداری؟» گوتم: «به لی.» گوتیان: «پادشا بانگت ده کا.» ئیدی منیان برد بق لای پادشا. پادشا چاویکی لی کردم و لنی پرسیم: «تو نوژداری؟» گوتم: «به لی.» پادشا گوتی: «ئه و نوژداره به رنه لای کچه که م. به لام پیش ئه وه ی بییه ن مهرجه کانی پین راگه یه نن.» له ریوه کۆیله کان منیان برده ده ری و پینیان گوتم که پادشا کچیکی هه یه و تووشی نه خۆشی زور تووش هاتووه و ته بیب و نوژداره کان داماون له ده رمانکردنی. هه ر نوژداریک چووه بق چاره ی و نه یه توانیوه کاریک بکا به فه رمانی پاشا کوژراوه. ئیستا تو ده لینی چی؟» ئه من قه بوولم کرد و گوتم: «ئه من به رن بق لای شازاده خانم. منیان برد بق لای کچه و له بهر ده رگای ئه و دیوه ی که کچه ی تیندا بوو رایان گرتم له ده رگایان دا. له ریوه کیزه که دهنگی هات گوتی رپی ئه و نوژداره بکه ن که نه یینی زۆرم بق ده رده خا. ئه و شیعره شی گوت:

مـــــــوژدهم بدهيه دل ودميكي عيسايي دئ
 له ههناسهي خـــــــووشي ئهو، بوئي خودايي دئ
 له دهست خهـــــــمسي دل، هاتوهاوار مهكه دويشه و
 فالـــــــيكم گرتـــــــهوه، چاوهپئ بوو دوايي دئ
 يار گـــــــهر له نهخوشي خهـــــــمي، دهپرسن ناخو
 بلـــــــين بـــــــي باشه نهك ههناسهي کوتايي دئ

ئيبراهيم گيتراوييه ته وه: «پياويكي پير به له ز دهرگاي کرده وه و پئي گوتم وهره
 ژوورئ.» ئه من چوومه ژوورئ. سه یرم کرد گول و گيای جوراوجور له ولا و له ملا
 داندراوه و په رده يهک له سووچنک هه لاره سراوه. له پشت په رده که به حال گويم له دهنگي
 ناله يهک بوو. له پيش په رده که دانيشتم ويستم سلاو بگم. ئه و قسه يه ي پتفه مبه رم وه پير
 هاته وه که فرموويه، ئيوه له پيشدا سلاو له گاور و جووله که مه کن. ئيدي سلوم نه کرد.
 وا بوو، دهنگي کچه که هات له پشت په رده که وه گوتی: «ئهي هه لبارده ي ئيسلام و کورپ
 خه وواس، ئه وه چونه سلوات نه کرد؟» ئه من سه رم سوور ما و له دلي خو مدا گوتم ئه وه
 ئه و کچه له کوپوه مني ناسي؟ ئينجا کچه گوتی: «ئه گه ر دلکان له گه ل په کدا ساف و پاک
 بن ئه وه زمان نه ينييه کاني هه ناو ئاشکرا ده کا. ئه من دويشه و داوايه کم له خوداي گه وره
 کرد يه کينک له ئه وليا و پياوچاکاني خويم بو بنيري که چاکبوونه وم به دهست ئه و بي. له
 هه موو که لين و قوژبنیکی ئه و ماله وه پيشان ده گوتم، نارحه ت مه به، ئيبراهيمي کورپ
 خه وواس بو دهنيرين.»

ئه و جار به کچه که م گوت: «پيم بلئ چ بووه.» کچه گوتی: «چار ساله من حق و
 پاستيم بو دهرکه وتووه و بووه به به شيک له ژيانم و هه ميشه له گه لمن. به لام هوزه که م
 باورم پي ناکه ن و ليم له شک دان. واده زانن شيت بووم و شيته شيته يان وه دوا داوم.
 هر ته بييب و نوژداريک دپته سه رم ئه وه نده ي ديش دهرده که م لي کران ده کن.» ئه من پيم
 گوت: «کئ تو ي به ره و حق و راستي رينوييني کرد؟» کچه ولامي دامه وه: «هوکار و
 نيشانه کانه ئاشکار و بهرچاوه کاني ئه و.» ئيبراهيم گيتراوييه ته وه که کاتيک من و ئه و
 قسه مان ده کرد، ئه و که سه ي داندرا بوو که چاوه ديري ئه و بکا هات و پئي گوت: «نوژدار
 چي لي کردی؟» کچه گوتی: «ته بييب دهرده که مي دپته وه و دهرمانکه شم ده زاني.»

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروکي ئه مشه ويش کوتايي پي هات و شه هرزاد دريژه ي
 چيروکه که ي هه لگرت بو شه ويکی ديکه.

که نهوی چوارسه و هفتا و پینجم هاتوه

گوټی: خاوه نښکو! کچه گوټی: «نوژدار هوکار و دهرمانی نه خوشیبه که می دپته وه. ئیدی نه و کابرایه به پرویه کی کراوه وه پیروزبایی و دستخوشی لئ کردم و گهراوه بق لای پادشا. هه واله که ی به پادشا راگه یاند. پادشا نهوی پاسپارد میوانداریم لئ بکات و قه درم بگری. هه تا حوت پوژان نه من هاتوچوی نه و کیژهم ده کرد. هه تا پوژیک لئی پرسسی: «نه بوئیسه حق که ی ده پوژین بق ولاتی موسولمانان؟» نه من گوتم: «نه تو چون ده توانی وه دهر که وی و کی ده ویری یارمه تیت بدا؟» گوټی: «نه و که سه ی توی هیتاوه ته لای من هه ر نه و فریامان ده که وی.»

وا بوو هه ر پوژبووه وه له دهر وازه ی شار چووینه دهری و به ویستی خودای به رز و توانا له چاوی خه لک نادیار و ون بووین. ئیبراهیم گیتراوییه ته وه: «نه من که سم نه دیوه نه وهنده ئوگری نویژ و پوژوو و عیبادهت بی. نه و حوت سالان له گونجیکی مالی خودادا خه ریکی عیبادهت بوو. دوا ی نه وه به رحمتی خودا چوو. له کاتی ئاویلکه دانی نه و شیعره ی خوینده وه:

کاتی وه ی هاتو نه من پروت بیمه وه
له ش به چی بلیم و که می شووت بیمه وه
مردن به دست منه وه عاسی بووه
نیشقی ژینی دیم له دلدا چی بووه
هینده دیل بووم له و که لاهه کونده
پروح له بوو ئازادی باویشک دها

چیرۆکی پاداشی ئاکار

چیرۆکیکی دیکه ده گیزنه وه که یه کینک له پیغه مبه ره کان له کیتوکی به رز عیبادهتی ده کرد. له داوینی کتیه که ش کانیاویکی خوشی لئ بوو. نه و پیغه مبه ره به پوژ له شویتیک داده نیشست له سه ر کتیه که که خه لک ئه ویان ده دیت و نه ویش یادی خودای ده کرده وه و چاری له و خه لکه ده کرد که ده هاتنه سه ر کانیه که. پوژیک له پوژان نه و پیغه مبه ره دانیشتبوو چاری له و کانیه ده کرد. سهیری کرد سواریک هاته سه ر کانیه که، هه بنانه یه کی زیر بی بوو. هه بنانه که ی له په نا کانیه که دانا و بوخوی به نیشستیا چوو ئاو بخواته وه. دوا ی نه وه سوار بوو رویشت و هه بنانه که ی به چی هیشت. دوا ی نه و پیاویک هاته سه ر کانیه که، دهستی دا هه بنانه که و ئاره که ی خواره وه و به خوشیبه وه گهراوه. که نه و

گه‌پاوه کابرايه‌کي دیکه به کۆلیک چرپی وچال‌وه هاته سه‌ر کانیه‌که و ئاوی خوارده‌وه. له جه‌نگه‌یه‌دا سواره به هه‌له‌داوان و پشوو‌سوارى گه‌پاوه و به کۆلبه‌ره‌که‌ی گوت: «هه‌نبانه‌یه‌ک لیره بوو کوا؟» کابرا گوتى: «ئهن هه‌نبانه‌م نه‌دیوه.» له ریوه سواره شیرى هه‌لکێشا و کابراى کوشت و له‌وی به جی هیشت و رویشت. ئینجا پیغه‌مبه‌ر گوتى:

خودایه، راستت ده‌وی چی فیتنه‌یه له بن سه‌ری خۆت دایه
ناوێ—————رم باسی ئه‌و راستیه بکه‌م له دلم دایه، خودایه

ئه‌خه چ حکمه‌تیک له‌وه دایه یه‌کیک هه‌زار دیناری زیرى به قسمت ده‌ی و یه‌کی دیکه سته‌می لئ ده‌کری و ده‌کوژری؟! له لایهن خوداوه وه‌ی بۆ هات و پینان گوت ئه‌تو خه‌ریکی عیباده‌تی خۆت به، به‌ریوه‌بردنی ئه‌و دونیايه کاری تو نیيه. ئه‌وه باوکی ئه‌و سواره هه‌زار دیناری له‌و پیاوه دزیبوو. ئهن ئه‌وه مافه‌که‌ی خۆیم بۆ وه‌رگرته‌وه. دروو هه‌لکه‌نه‌که‌ش باوکی ئه‌و سواره‌ی کوشتبوو. ئه‌وه ئهن دلى کوره‌که‌یم به کوشتنی ئه‌و ئه‌هوه‌ن کرده‌وه. ئینجا پیغه‌مبه‌ره‌که گوتى: «لااله‌الانت سبحانک انت علام الغیوب» (= که‌س جگه له تو نیيه، پاکی هه‌ر بۆ تویه که ئاگات له نه‌ینی دله‌کانیشه.)

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پى هات و شه‌هرزاد دریژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه و هفتا و شهشم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! پیغهمبەر گوتی: ««لالهالانت سبحانک انت علام الغیوب» که شاعیریش له و بارهوه گوتویه:

بهری جۆ جۆ دهبی و بهری گهنم گهنم
بهری ئاکارت له بیـــــــــــــر بی، دهغیلت بم

جبرۆکی میراتی کابرا پیره

یهکی دیکه له و چیرۆکانه ئهوهیه که دهگیرنهوه کابرایهکی پیاوچاک گیراوییهتهوه که: «من له دهریای نیلدا گه میشان بووم و له پۆژهلاتی نیلهوه بهره و پۆژئاوای نیل دهرویشتم کابرایهکی سیماپاک که پروخساری وهک مانگ دهرهوشاوه هات سلایوی کرد و پیتی گوتم: «له پینی خودادا سواری گه مییه که تم ده که ی؟» گوتم: «به لئ.» سوار بوو. ئهوم برده ئهوبهری چۆمه که. عهبایهک و ههنبانهیهک و گۆچانیکی پی بوو. کاتیک ویستی له گه مییه که دابهزی گوتی: «ئه گه رسبه پینی بییه وه ئیره، ئه من به مردوویی ده پینی که له بن ئه و داره م. بمشۆ و به و کفنه ی له بن سه رم ده بی کفن بکه. نو یژم له سه ر بخوینه و له و خیزه لانکه بمنیزه. ئه و عه با و ههنبانه و گۆچانه ش له گه ل خۆت به ره. ئه گه ر هات و که سیک هات، داوای لی کردی ئه وانه ی بده یه.» ئه و کابرایه گوتویه که سه رم له و قسانه سوور ما. ئه و شه وه خه وتم.

که پۆژ بووه وه، چاوه پئی بووم که سیک باریک بی بییه رینمه وه. لای نیوه رۆ وه سیته که ی ئه وم له بیر چوو بووه وه. لای ئیواره له پر دا به دلما هات. خیرا خۆم گه یانده وه بن داره که سه یرم کرد کابرا له بن داره که مردووه. کفنیکی تازه له بن سه ریته تی که بۆنیکی خۆشی لئ ده هات. ئیدی من شۆتم و کفنم کرد و نو یژم له سه ر کرد و ناشتم. داوای ئه وه پۆیشتم و لۆتکه که م به ره و پۆژئاوا ئاژووت. عه با و ههنبانه و گۆچانه که شم پی بوو. بۆ به یانییه که ی که ده روازم کرده وه. کوریکم دی له و کورپه مووزیکژهن و گۆرانی بیژانه که جلو به رگنیکی جوان و خاوینی له به ردا بوو. بۆنی خه نه ی لئ ده هات و ده گریا. که نیزیک بوومه وه پینی گوتم: «تۆ فلان که سی؟» گوتم: «به لئ.» گوتی: «ئه مانه ته که م بۆ بیته.» گوتم: «کام ئه مانه ت؟» وه لامی دامه وه گوتی: «عه با و ههنبانه و گۆچانه که ی که به تویان سپارد بوو.» گوتم: «ئه تۆ چ کاریکت به وانه یه؟» گوتی: «ئاگای له هیچ شتیک نییه جگه له وه ی دویشه و له به زم و ئاههنگ فلانکه س بووم و هه تا به یانی هه ر مووزیکم ژه نیوه و گۆرانیم گوتوه. لای به یانی زۆر ماندوو بووم که میک خه وتم به سه یمه وه. که چی که سیک

پنی گوتم: «خودا پرووحی فلانه وهلی و پیاوچاکی کیشاوه و توی له جینی ئهو داناوه. ئیستا ههسته بچوووه بز لای فلان گهمیقان و عهبا و گۆچان و ههنبانهکهی لی وهرگره که ئهو پیاوچاکه ئهوانهی بز له لای ئهو داناوی.» گهمیقان گیتراویتهوه که ئهمن شتهکانم دایه. لهپێوه جلهکانی خوی داکنده و ئهوانهی کرده بهری. مالاوایی له من کرد و برۆیشت. ئهمن که ئهو کهرامهتهم له دهست چوووبوو دهستم کرد به گریان ههتا بوو به شهو. شهو خهوتم. خهونم به خودای مهزنهوه دیت که پنی گوتم: «بهنده و عهبدی من گهلۆ تو پیت ناخۆش بوو ئهوم گیتراوه بز لای خۆم؟ ئهوهنده بزانه که ئهو نعیمهتانه ئی گهورهیی منه. له دهستم دئ بیدهه به کئی و نهیدهه به کئی.» لهو جهنگهیهدا ئهمن ئهو شیعرهم خویندهوه:

که_____ترین دیاری ئهو ژینی جیهانه
 چی بلیم کات_____ی ناگای له نیهانه
 ئهو کهسهی بهخشیییه چاو و لووت و گوی
 بئ ئهوانه بهردیکی کهوت_____ووی له وی
 سهت ه_____زارت بئ بیهخشی هیچ نییه
 له چ_____او دهریای بهخششی ئهو جا چیه

چیرۆکی بزریوان

دیسان دهگیزنهوه که پیاوچاکیک له هۆزی بنی ئیسرائیل مالیکی زۆر و کورپیکی باشی ههبوو. پیاوچاکه له حالی خۆیدا بوو. کورپهکهی له پشت سهری دانیشتبوو گوتی: «بابه ههر پاسپارده و ههستییکت ههیه بیهفرموو.» کابرا گوتی: «پۆله گیان، هیچ کهسیک به نیوی خودای گهوره سویند مهده، جا چ چاکهکار بئ یان خراپهکار. وا بوو کابرا مرد و کورپهکهی جینگای بابی گرتوه.

خراپهکارانی ئیسرائیل بیستیانهوه کابرا مردوه. بهکهیهکه دههاتن و دهیانگوت ئیمه مالمان له لای بابته ئهگه باوهرمان بئ دهکهی بماندهوه دهنا سویندت بز دهخۆین. کورپه وهستییکهی بابی وهبیر هاتهوه و سویندی نهدهدان. ههر کهس دههات دیگوت پاره یان مالمان له لای بابت بووه، خیرا دهیدانهوه. بهو جۆره خراپهکارانی بنی ئیسرائیل ئهوه کاریان بوو. تا وای لی هات ئهو کورپه مالهکهی له دهست بووهوه و هیچی نهما. زۆر نارحەت بوو. ژنیکي باش و له خوداترس و چاکهکاری بوو. لهو ژنه دوو مندالی ههبوو. به ژنهکهی گوت: «ژنهکه مالهکهمان ههموو ئاوا بلاو بووهوه و ئیستا چی وامان نهماوه بیدهینهوه به خهلك. ئاوا بچیته پێش ژیانمان لی تال دهکن. وا چاکه لیزه برۆین و بچینه شوینیکي دیکه و خۆمان لهو بهلایه پرزگار کهین. بچینه شوینیک کهس نهمانناسی و لهوی

ژيانىكى نوڭ دەست پىن بىكەين. ئىدى چوون سووارى كەشتى بوون و نەشيان دەزانى پوو
له كوئ بىكەن و بچن بۇ كام لا.

پىكەوت وا بوو، ھەلى كرده پەشەبا و توفان و كەشتىبەكەيان شكا. كابرا و ژنەكەى و
دوو مندالەكەى ھەر يەكەى خۇيان بە تەختەبەك ھەلۋاسى و لە سەرى گىرسانەوہ.
شەپۇلى دەريا ھەر يەكەى بۇ لايەكى پادان. ژنە پىنى كەوتە شارىك و يەكىك لە مندالەكان
پىنى كەوتە شارىكى دى. مندالەكەى دىكەيان كەشتى دىكە لە دەريادا پزگارىيان كرد و
لەگەل خۇيان برديان. بەلام كابرا شەپۇل بردىبە قەراخ دورگەبەكى زور دوركەوتە و
لاپەر. كابرا لە دەريا ھاتە دەرى و دەسنوئىزى شوشت و بانكى دا و نوئىزى كرد.

لېرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی چوارسه د و هفتا و ههواتم هاتهوه

گوته: خاوه نَشکۆ! ئه و کابرايه که چووه ناو دورگه که وه و ده سنوێژی شوشت و بانگی دا و نوێژه که ی کرد. له پرڤا که سانیکی جۆراوجۆر له ده ریا هاتنه ده ری و له گه لی راوهستان و نوێژه که یان له گه ل کرد. هه رکه نوێژه که کرا که سه کان چوونه وه ناو ده ریا و کابرا چوو بۆ لای داریک که له و دورگه یه دا بوو. هه تا تیز بوو میوه ی خوارد. دوا ی ئه وه گه را و کانیه کی دیته وه و ئاوی خوارده وه. شوکر و سپاسی خدای کرد و سێ پۆزان له و ی ماوه. هه ر کاتیک نوێژی ده کرد، ئه و تا قمه جۆراوجۆره له ده ریا ده هاتنه ده ری و نوێژه که یان له گه ل ده کرد. دوا ی ئه وه ی سێ پۆزه ته واو بوو. ده نگیک له غه یبه وه هاته گوێی که گوته: «تۆ که پیاو چاکیت و وه سێته که ی بابت به چی گه یاند و باوه پت به گه وره یی خدایه خه مت نه بێ. خدای مه زن تۆ له ی ته واوی ئه و ماله ت بۆ ده کاته وه. ئه و دورگه یه پره له گه نج و جه واهێرات که خدای میری مه زن بۆ توی ته رخان کردوه و گه نج و زیڕ و جه واهێراته که ش له فلانه جییه. ئه تۆ بچووه زیڕ و جه واهێراته که بیته ده ری ئیمه که شتییه کان به ره و لای تۆ ده نیرین. به س تۆ له گه ل خه لک باش به و چاکه یان له گه ل بکه و سه رنجیان بۆ لای خۆت رابکێشه. به جۆریک که هانیا ن به ی بیته ئیره ئاکنجی بن.»

کابرا چووه ئه وه شوێنه ی ده نگه غه ییبیه که ئاماژه ی پێ کردبوو. گه نج و خه زینه یه کی زۆر و بێ ئه ژمار. که شتی ده هاتنه ئه و دورگه یه و داده به زین بۆ حه سانه وه و سه یران. کابرا پێشوازی لێ ده کردن و له و گه نجه به شی ده دان و ده ستی ده گرتن. به و جۆره خه لکیکی زۆر ئوگری ئه و دورگه یه و ئه و کابرايه بوون. ئه ویش پێی ده گوتن به خه لکی دیش بلێن بیته ئیره و لیره هه موو شت زۆره. با بێن لیره ئاکنجی بن. به و جۆره خه لکیکی زۆر له دوور و نیزیکه وه ده هاتنه ئه و ی. وا ده سالی ته واوی پێ نه چوو بوو که ئه و شوێنه ببوو ه شاریکی ئاوه دان و ئه و کابرايه ش ببوو به پاشا و ده سه لاتداری ئه و شاره. هه رکه س هاتبا ئه و شاره پاشا مال و سامانی ده دایه و ده ستی ده گرت. تا وای لێ هات ناوبانگی ئه و کابرايه له دونیادا ده نگی داوه.

کوچه گه وره که ی کابرايه ک بردبووی گه وره ی کردبوو له سه ر ره وشت و زانیاری په روه رده ی کردبوو. کوچه چکۆله که شی هه ر وا کابرايه کی دیکه بردبوویه لای خۆی و فیزی پێشه ی بازرگانی کرابوو. ژنه که ی تووشی پیاویکی بازرگان ببوو، ئه و بازرگانه ئه و ی کردبوو ئه مین و چاوه دیزی ماله که ی و په یمانی له گه ل به سستیوو که خه یانه تی پێ نه کا. به که شتی چوو با بۆ هه ر کوێیه ک ئه و ی له گه ل خۆی ده برد و حیسابی ماله که ی بۆ

راده گرت.

کورہ گورہ کھی ئو کابرایہ ناوبانگی ئو شارہی بیستہ وه. هه لوئستی گرت بچیتہ ئوئ. هه رچهند نه شی دهرانی پاشای ئو ولاته کئیه. که گیشته ئو شاره و چووہ لای پاشای ئو شاره، کردی به بنووسی خوی. کورہ کھی دیکه شی ناوبانگی پیاوچاکی و داده پوره ری ئو پاشایه ی بیست ئویش هه ستا هات بؤ لای. پاشا ئویشی کرده پاریزهر و چاوه دیزی کاروباری خوی. ماوه یه کی زور ئو دوو برایه له خزمهت ئو پاشایه دا ژیانیان برده سر و هیچکام له و دووانه ئووی دیکه ی نه دهناسی به لام روحمئکی تاییه تیان بؤ یه که هه بوو. ماوه یه ک دوا ی ئو وه، ئو بازرگانه ی که ژنه کھی کابرای له لا بوو، ناوبانگی پیاوچاکی و دادپوره ری کابرای پیاوچاک و چاکه کاری بیستہ وه. هینای کالای ئالووالای و شتی به قیمت گران و به وه زن سووکی له شاران کؤ کرده وه و له که شتی دا. ژنه شی له گهل بوو به ره و ئو شاره وه پئی که وتن و رۆیشتن هه تا گیشتنه قهراخی ئو دوپرگه یه. وا بوو له که شتی به که دابه زین و چوون بؤ لای پاشا و دیارییه کانیشیان بؤ برد. پاشا که دیارییه کانی دیت زوری پین خوش بوو ده ستخوشانه یه کی شایانی بؤ پاسپارد. له نیو دیارییه کانداهرمانیشی تیدا بوو، پاشا ویستی بازرگانه که ناوی دهرمانه کانی پین بلئی و پینشی بلئی چ قازانجئکیان هه یه و بؤ چی باشن. به بازرگانه کھی گوت ئو شه و له لامان بمینته وه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کھی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و هفتا و ههشتم هاتوه

گوتی: خاوه نشکوا! که پاشا به بازرگانی گوت ئەو شهو له لاماښ بمیښهوه، بازرگان گوتی: «ئەمن ئەمانه تیکم له گه له که به لێنم پین داوه که کاره کانی ئەو جگه له خۆم به که سی دیکه نه سپیرم. ئەویش ژنیکی داویندپاک و چاکه کاره که هه رچی من هه مه هه مووی ئی دوعای به خیری ئەوه.» پاشا گوتی: «ده لئی که سیک ئەمین و ده سپاک بنیرم له لای شته کانی به خوئی و پاریزگار یان بکا. بازرگان رازی بوو له لای پاشا ماوه. پاشا بنووس و پاریزه ره که ی نارد بۆ لای ژنه و پینی گوتن: «بچن ناگاتان له که شتی ئەو بازرگانه بئ و بیپاریزن. ئەو دوو برابیه چوونه ناو که شتییه که وه به کی له لایه کی که شتییه که دانیشتن له زهینی خویاندا ده سستیان کرد به یادی خودا. ماوه به کی پین چوو به کینک له براکان به وی دیکه ی گوت: «ئهری فلانی ئیمه ده بین تا به یانی نه خوین و پاریزه ی له و که شتییه که بین. ده لئی چی بۆ ئەوه ی خو به سه رماندا زال نه بین. بیهره وه ری و شت بۆ به ک بگیرینه وه؟» ئەوه ی دیکه ش گوتی زۆر باشه من پیم خوشه هه ر بۆخۆت ده ست پین بکه.

کوربه که ی ئەوه لئی گوتی: «کاکه، با باس و به سه رهاتی ژبانی خۆمت بۆ بکه م، ئیمه چوار که س بووین دایک و بابم و برابیه کیشم بوو، که له گه ل تو هاوینۆ بوو. له فلانه شار سواری که شتی بووین وابوو شانسی ئیمه بای نه خوازاو هه لی کرد و که شتییه که ی ئیمه تیک شکا. خودای تهعالا کاریکی کرد که س نازانی چمان به سه ر هات ئەمن به تهخته به که وه گیر سامه وه و بزگارم بوو، جا نازانم دایکم و بابم و براکه م چیان لئ ...» هیشتا قسه که ی ته واو نه بیوو کوربه که ی دیکه که ئەو قسانه ی بیست لئی پرسی: «دایکی تو نیوی چ بوو؟» وه لامی داوه: «نیوی دایکی من فلانی بوو.» دیسان پرسی: «نیوی بابت چ بوو؟» وه لام داوه: «نیوی بابیشم فلان بوو.» هه ر که ئەو وه لامانه ی بیست له رپوه خۆی له باوه شی براکه ی هاویشت و گوتی: «قه سه م به خودا تو برای منی.»

ئیدی ئەو دوو برابیه ئەوه ی به سه ریان هاتبوو هه موویان بۆ به کتر گنراوه و دایکه که شیان گوئی له قسه کانی ئەوان بوو، به لام هه ر چونیک بوو به سه رخویدا زال ببوو، خۆی راگرتبوو. که رۆژ بووه وه به کینک له براکان به وی دیکه ی گوت: «کاکه وه ره ده چینه مالی ئیمه درێژه ی به سه رهاته که ی خۆمت بۆ ده گنیرمه وه. ئیدی ئەوان رۆیشتن کابرای بازرگان که هاته وه هه سستی کرد، ژنه ناره حه ت و په رۆشه. لئی پرسی: «ئوه چ بووه بۆ وا مات و ناره حه تی؟» گوتی: «ئهو شهو تو که سانیک نارد بووه لای من که ویستیان خه یانه تم پین بکن. ئیدی من بۆیه زۆر ناره حه ت بووم.» بازرگانه که تووره بوو خیرا که راوه بۆ لای پاشا و شته که ی بۆ گنراوه. پاشا خیرا ناردی به دواياندا. هه ر چه ند هینده ی

پاکی و سەرپراستی له وان دیتبوو له راده به دهر باوهری پینان بوو، خوشی دهویستن. دواى ئه وه فه رمانى دا ژنهش بپنن. با پرووبه پرووى ئه و دوو ئه مینه قسه کانی بکا. له رپوه ژنه یان هینا. پاشا به ژنه کەى گوت: «خانم چ شکایه تکت له و دوو ئه مینه ههیه؟» ژنه گوتی: «پاشا، بیکه بۆ خاتری گه وره یی خودا پینان بلێ که قسه کانی دوینی شهویان بکه نه وه.» پاشان گوتی: «ئه وه ی دویشه و گوتوتانه بیلینه وه بهی زیاد و که م. ئه وانیش قسه کانی شهوی رابردوویان هه موو گنپراوه. له پردا پاشا له سه ر ته خته که ی هه ستا و هه ردووک منداله کانی له ئامیز گرت و گوتی: «پۆله به خودا ئیوه مندالی خۆمن.» ئه و جار ژنهش رووپۆشه که ی له سه ر سه ری لادا و گوتی: «قه سه م به خودا منیش دایکی ئه وانم.» ئیدی هه موویان له دهوری یه ک کۆ بوونه وه و ژیانیکی تازه و پڕ له خیز و بیزیان تیپه راند. هه تا یه که یه که مه رگ به روکی گرتن. دیاره نه مری هه ر بۆ خودایه.

چیرۆکی ئه بولحه سه نی ده رراج

یه کینکی دیکه له و چیرۆکانه ئه وه یه که ئه بولحه سه نی ده رراج گنپراویته وه که: «ئه من هه موو سالی ده چووم بۆ مه ککه و ده هاتمه وه. سالیکیان ویستم ته وافی مالی خودا بکه م و زیاره تی قه بری پیغه مبه ریش بکه م (د — س). له دلّه خۆمدا گوتم: «ئه من ته وای رینگاکان شاره زام و ئه و جار به ته نیا ده چم. ئیدی وه پڕی که وتم. رویشتم هه تا گه یشتمه قادسییه. چوومه مزگه وت. له وئ کابرایه کی گولم دیت له میحرا به که دانیشتیبوو. که منی دیت پنی گوتم: «ئه بولحه سه ن منیش له گه ل تو دیم بۆ مه ککه.» ئه من له دلّی خۆمدا گوتم: «ئه من ئه وه له ده ست هاو پڕی هه لاتووم ئیستا چون له گه ل گولیک هاوسه فه ر ده بم.» ئیدی پیم گوت: «وه لا ئه من پیم خوشه به ته نیا بچم.» ئه و کابرایه هپچی نه گوت و مات بوو.

که پره ی به یانی به ته نیا وه پڕی که وتم. رویشتم رویشتم هه تا گه یشتمه عه قه به و له وئ چوومه مزگه وت. سه یرم کرد ئه وه هه ر ئه و پیاو گوله له وئ له میحرا به که دانیشتووه. له دلّه خۆمدا گوتم سوبحانه لا ئه وه چون له پپش مندا گه یوه ته ئیره. ئیدی ئه و کابرایه سه ری هه لینا و بزیه کی هاتن. ئه من ئه و شه وه هه تا به یانی هه ر حه به سا بووم. که پۆژ بووه وه به ته نیا رویشتم. که گه یشتمه عه ره فات و چوومه مزگه وت هه ر ئه و پیاوه له میحرا بی مزگه وت دانیشتیبوو. خۆم به سه ر لاقیدا دا و داوام لئ کرد هاو رپیه تیم بکا. گوتی: «من کاری وا ناکه م. ئیدی ئه من له تاوان دهستم کرد به گریان و لالانه وه. پنی گوتم: «مه گری، به گریان که س به هاوارته وه نایه.»

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و هفتا و نؤیم هاته وه

گوتی: خاوه نَشکۆ! ئەو کابرایه پێی گوت: «مهگری تازه به گریان کهس به هاوارته وه نایه. دواى ئەوه ئەو شیعرهی خوینده وه:

چاو دهبن _____ یزان و پاشا ناس بیت
کهس له ناکهس کاته وه چاناس بیت
کهس خ_____ ۆیا به چرای ناو کۆرانه
مان_____ گه و شه به قی ناو ئەستیرانه
س_____ وله یمان بن میرویه که ناهینى
باشه کویر بن چاوێک کهس نه بینى

دواى ئەوه گه پامه وه. دهگه یستمه ههه کوی له پیش منه وه بوو. که گه یستمه ناو شاری ئاسه واری نه ما. چومه لای بايزیدی بوستامى و ئەبوو به کرى شه عى و تا قميکی دیکه له شىخ و مشایخان و به سه رهاته کهى خۆم بۆ گێرانه وه. ئەوان گوتیان تۆ له مه به دوا قسه کانی ئەوت بۆ ده رده که وئى. ئەو ئەبوو چه عفه رى گوله که له فه ر و به ره که تى ئەوه دوعاکان قه بوول ده بن و له به ر پیز و گه وره یى ئەوه باران ده بارى. که ئەو قسه یه م بیست ئەوه نده ی دى تامه زۆی دیدارى بووم و له خودا پارامه وه دلئى نه رم بى و لیم خوش بى و به هاو پێى خۆیم قه بوول بکا. رۆژیک له رۆژان له عه ره فات پاروه س تا بووم که له ناکاو سه یرم کرد که سیک له پشته وه کراسه که م ده کیشى. که ئاورم داوه دیتم هه ه ئەو پیاوه گوله که یه. یه که به خۆم قیژاندم و بى هۆش بووم. که وه هۆش هاته وه له وئى نه ما بوو. هه ر بۆیه ئەوه نده ی دى تامه زۆی دیدارى بووم و له به ر خودا پارامه وه که بمکاته هاو پێى و هاو نشینی ئەو. ئەوه نده ی پێ نه چوو ته ماشام کرد دیسان که سیک کراسه که م ده کیشى، ئاورم داوه، پێی گوتم: «تۆ ئەو خودایه وه ره بزانه م چیت ده وئى.» ئەمن داوام لى کرد سى دوعام بۆ بکا. یه کیان ئەوه ی که له خودای بوى خوشه و یستی هه ژاران و نه داران له دلما جى کاته وه. دووه م ئەوه ی که به بژیویکی دیارى کراو شه و و رۆژ نه که مه وه. سنییه م دلایوی خۆیم پێ سه لمینى. ئیدی داواى ئەو شته ی بۆ من کرد و لیم بزر بوو. به لام خودا دوعا و داواکانی که بۆ منى کرد لى قه بوول کرد. له پیش هه موو شتى کدا خوشه و یستی فه قیر و هه ژارانی له دلما چن کرد به جۆریک که ئیستا هیچ شتىک له لای من به قه د هه ژاران و نه داران خوشه و یست نییه. به لام دوعای دووه م: ئەو یه که ساله که من هیچ رزق و بژیویکی دیارى کراوم نییه بۆ به یانی که چی هینستا په کیشم نه که وتوه. هیوادارم دوعای

سٺيه ميشم بيته دي و به ئاوات بگم.

گه وهدى بينى ئاواتم باشتره
وهديشى نهينى خوى زاناتره

چيروكى حاسيب كه ريمه ددين

يهكى ديكه له و چيروكانه ئهويه كه دهگيرنهوه زهمانى زوو حهكيميڪ بوو له
حهكيمهكانى يونان كه دانىاليان پى دهگوت. حهكيمهكانى ديكهى يونان پىزيكى زورى بۆ
قايىل بوون و باوهريان پى بوو. له قسهى دهرنهدهچوون بهلام مندالى نيرينهى نهبوو.
شهويك له شهوان هر و بيري له داهاتووى خوى دهكردهوه و مات و خهبار بوو. له بهر
ئهوهى كورپىكى نهبوو ئه وهموو زانست و زانياريهى بۆ بهجى بلى، واي لى هات دهستى
كرد به گريان. وهبيري هاته كه ههركهس به گريان و شيوهنهوه شتيكى له خودا بوى و
ئاواتيكي بى بۆى وهدى دپنى، دهستى كرد به شين و گريانك نهبيتتهوه له بهر خودا پاراوه
و داواى كورپىكى لى كرد كه ميرانگري ئه و زانست و زانيارينهى بى. دواى ئهوه گه پاراوه
مالى و له گهل خيزانى تى خزا و نيزيكيان كرد. هر ئه و شهوه ژنهكهى دوو گيان بوو.

ليره دا بوو، ماوهى چيروكى ئه مشه و يش كوئايى پى هات و شههرزاد دريژهى
چيروكهكهى هه لگرت بۆ شهويكى ديكه.

که شهوی چوارسه د و هشتایم هاتوه

گوتی: خاوه نشکول! ژنی حکیم هه ره نه و شهوه دووگیان بوو. دواى چهند پوژ حکیم سواری که شتی بوو بچى بۆ شوینیک. وا بوو باى نه خواراو هاتوو که شتیبه که ی شکا و کتیب و شته که ی هه موو لئ له ده ریا که وت. باش بوو خوی به ته خته به کی که شتیبه که ی گرته وه و چهند په ری کتیبیکیشی بۆ ده رچوو. شه پۆل رابدا و هینایه وه قه راخ ده ریا. ناچار چهند په ره کاغه زه که ی هیناوه مائی و له مجریبه کی ناو. قفلکی له دره گا که ی دا. زگی ژنه که ی ته واو به رچاو ببوو، دیاری دابوو. به ژنه که ی گوت: «ژنه که نه گه ری زوری هه به به و زووانه من بمرم و له و ماله کاتیبه برۆم. ئەتو دووگیانی و په نگیشه مندالکی نیرینه شت بی. نیوی بنی حاسیب که ریمه ددین و جوان په روه ده ی بکه. نه گه ر هاتوو گه ورهش بوو گوتی بابی من چی لئ به سه ر هاتوو؟ ئەتو ئەو پینج په ره کاغه زه ی پینشان بده. نه گه ر بیتوو کاریک بکا مانای ئەو پینج په ره بزانی ئەوه زانترینی زانایانی پوژگاری خوی ده بی.» حکیم ئەوه ی گوت و نه خو ش که وت. دواى چهند پوژ له نه خو شییبه که ی گیانی ده رچوو. خزم و کهس هاتنه ده وری و بۆی گریان پاشان شوشتیان و کفنیان کرد و ناشیتان. ماوه یه ک دواى مردنی حکیم خیزانی کوریکى جوانکیله ی بوو. هه ر وه ک بابی وه سیتی کردبوو، ناویان نا حاسیب که ریمه ددین. ئینجا ئەستیره ناسانیان کۆ کرده وه و هه تا چاوینک به چاره نووسیدا بگیزن. چاویان لئ کرد و گوتیان که ئەو کوپه ته مهنیکی زوری ده بی. له سه ره تای لاوتیتیدا توشی کیشه و گیروگرفتیکى زور ده بی به لام که کاتیک له و سه ختی و توشییه رزگاری بوو، زانست و حکمه تیکى زور پی ده گا.

دایکی دهستی کرد به په روه ده کردنی و دوو سالی ته واو شیرى دایه. که بوو به پینج سال ناردییه فیرگه بۆ شت فیر بی. هیج فیر نه بوو. له فیرگه گیرایه وه و ناردی لای سه نه تکار بۆ ئەوه ی فیری پیشه یه ک بی. له ویش هیج فیر نه بوو. دایکی دهستی کرد به گریان. خه لک به و ژنه یان گوت: «ژنیکى بۆ بیته به شکوو نه گه ر ژنی بی ناچار بی ملی کاریک بگری. دایکی ژنیشی بۆ هینا و ماوه یه کی زور له گه ل ژنه بوو به لام وه دواى هیج کاریک نه که وت. یه ک دوو جیرانیان هه بوو ده چوون له کتوی چرپی وچال و دروویان دینا هاتنه لای به ژنه یان گوت که ر و ته شوئ و گوریسی بۆ بگره به شکوو له گه ل ئیمه بی باره دروو و سووته مهنی دینین و ده یفرۆشین و پاره که ی به ش ده که ی. به شه که ی ئەو ده ده یین به تو.

دایکه که گونی له و پینشانیه بوو زور خو شحال بوو. خیزا چوو که ر و ته شوئ و گوریسی بۆ کوپه که ی کرى و بردی به جیرانه کانی سپارد. ئەوانیش له گه ل خو یان بردیان

بۆ كۆيى، كۆلەكەيان كۆرد و لە كەرەكانيان نا و گەرانهوه ناو شار. برديان بارەكانيان
فرۆشت و ئەوهى وه دەستيان هيتا، لە نىوان خۆياندا دابەشيان كۆرد. پۆزى دووهم و
سىنەمىش ھەر بەو شىنەھە. ئىدى ھەر ئاوا كاريان كۆرد تا ماوہەكى پىن چوو.

وا بوو بە پىنگەوت پۆزىك لە پۆزان بۆ سووتەمەنى چوونەوه دەشت و دەر كەچى
بارانەھەكى بە خورپەمى دادا. ئەوانىش ھەلاتنە نىو ئەشكەوتىكەوہ بۆ ئەوهى تەر نەبن.
حاسىب كەرىمەددىن لە نىو ئەشكەوتەكە چووبوو لەو لاوہ دانىشتبوو ھەر ئاوا بە
تەشويكەى ورد ورد لە عەرزەكەى دەدا كە لە پىدا ھەستى كۆرد ئەو شوپتەى بە تەشويى
لىنى دەدا بنەكەى بۆشە. كە ھەستى بەوہ كۆرد ماوہەك ئەو شوپتەى داوہ. كەچى
تەختەھەكى دارىنى دىتەوہ كە ئاسنىكى پىوہ بوو. كە ئەوهى دىتەوہ خۆشحال بوو بانگى
ھاوپىكانى كۆرد.

لىزەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەوىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىزەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شوی چوارسه و ههشتا و یه کهم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکو! هاوړی چرپیفرۆشه کانی بانگ کرد. چرپی فرۆشه کان هاتن و تهخته که یان دیت به له ز دهوری تهخته که یان داوه وه و دهریان هینا. که سهیریان کرد له ژیر نه و تهخته یه درگایه کی تیدایه. درگا که یان کرده وه دیتیان چالیکه پر له ههنگوین. خوبه خو گرتیان نه وه چالیکه پر له ههنگوین. ئیمه دهبن بچینه وه خیکه و شت بینین و به خیکه نه وه ههنگوینه بهرینه بازار بیفرۆشین و پاره که ی له نیوان خوماندا دابهش بکهین. یه کمان لیتره بمنیته وه و ناگای له وه ههنگوینه بی. حاسیب گوتی: «ئهن لیتره ده منیمه وه و پاریزگاری لئ ده کم. وا بوو نه وان حاسیب که ریمه ددینیان له وئ له لای ههنگوینه به جی هیشته و بوخویان چوونه وه بو شار دهفر و خیکه و شتی وا بینن. دهفر و خیکه و شتیان هینا پریان کردن له ههنگوین و له که ره کانیان نا و که رانه وه بو شار. ههنگوینه که یان فرۆشت و دووباره که رانه وه بو لای چاله که... به و شتویه کیشه وه یان ده کرد و حاسیبیش هر له لای چاله که دانیشتبوو. رۆژیک له رۆژان تا قمنیک له چرپیکیشه کان گوتیان: «یه کهم کهس که نه و چاله ی دیته وه حاسیب که ریمه ددین بوو. بلئی دوا رۆژ نه لئ نه و چاله من دیتومه ته وه و ته وای پاره که یم ده ویته وه، خو به خودا قسه که ی بو ده چیته سه ری و رزگارمان نابی له دهستی. وا باشه به بۆنه ی کو کردنه وه ی پاشماوه ی ههنگوینه که پوی هیلینه نیو چاله که و ئیدی نه بهینه وه ده ری، سه ری لئ بنینه وه با بوخوی له ویدا گیانی ده رچی و که سیش پی نازانی. به و جۆره هه موو چرپیکیشه کان له سه ر نه وه کوک بوون. ئیدی رۆشتن هه تا که شتته وه سه ر چاله که. حاسیب که ریمه ددینیان شو ر کرده وه ناو چاله که دوا ی نه وه ی پاشماوه ی ههنگوینه که ی له چاله که دا کو کرده وه هه رای لئ کردن هه لیکیشه نه وه هه چ ههنگوینی تیدا نه ماوه. کهس وه لامی نه داوه. تیکرا که ره کانیان بار کردبوو که رابوونه بو شار و نه و یان به تنیا له چاله که دا به جی هیشتبوو. نه ویش هه ر ده گریا و ده لالاوه و له بهر خودا ده پاراوه و له و چاله دا دهستی به هه چ رانه ده که شت. جار ی با حاسیب که ریمه ددین له ویدا بی.

چرپیفرۆشه کانیش چون له شار ههنگوینه که یان فرۆشت و پاره که یان وه رگرت و به گریانه وه که رانه وه بو لای دایکی حاسیب و پیتان گوت: «بوخوت خوش بی و خودا نه هونت کاته وه.» دایکی حاسیب دهستی کرد به شین و گریان و گوتی: «کو ره کهم به چی مرد؟» چرپیفرۆشه کان گوتیان: ئیمه چووینه سه ر کئویک، بارانیکی توند دایدا ئیمه ش چووینه نه شکه و تیکه وه. له پر گویدر یژه که ی حاسیب رای کرد. حاسیب که وته شوینی بیگیزیته وه. له وه ده شته گورگینکی لئ بوو، حاسیب و که ره که شی خوارد. دایکی حاسیب که نه و قسه یه ی بیست به چه پوک له سه ر و گو یلاکی خوی به ربوو. خو لی وه سه ر کرد و

ماتەمی گرت. ئەو دەیگە حاسیب.

چرپیکیشەکان بە پارەیی هەنگوینە کە دووکانیان دانا و دەستیان کرد بە بازرگانی و تیجارەت و کرپن و فرۆش و عەیش و نۆش و رابواردن.

حاسیب کە ریمەددینیش لە نیۆ چالە کەدا هەر خەریکی شیوەن و گریان و پارانەو بوو. هەر بیری لەو چارەنوسەیی خۆی دەکرد. وا بوو پۆژیک لە پێدا دوویشکی گەورە بەر بوو و بەر پینی. خیرا هەستا و دوویشکە کەیی کوشت. ئینجا لە دلە خۆیدا گوتی: «ئەو چالە پێر بوو لە هەنگوین ئەو دوویشکە لە کوێو هاتووە؟ هەستا لەو شوێنەیی کە دوویشکە کەیی لێ بەر بوو و ورد بوو و هەو. پوونا کایەیی لێ وەدیار کەوت. وێردیکی^۱ پێر بوو، دەری هینا و درزە کەیی پێر گەورە کردەو. تا وای لێ کرد. بۆخۆی تێو بچن. ئیدی بەو کونەدا چوو ئەو دیو. سەیری کرد دالانیکی گەورە. بەو دالانەدا پۆیشت هەتا گەیشتە دەرگایە کە لە ئاسنی رەش چن کرابوو. قفلنکی زیویشی لێ درابوو. ئەو قفلە کللیکی زیو تێدا بوو. چوو بەرەو و لە درزی دەرگاکەو چاویکی لە ژووری کرد. پوونا کایەیی زوری دیت. لە پێو دەرگاکەیی کردەو و چوو ژووری. ماوێە ک پۆیشت گەیشتە گۆلیکی گەورە. لە ناو گۆلە ئاو کەدا شتیکی دیت کە وەک شەپۆل دەچوو. کاتیک چوو پینشی تەماشای کرد، تەپکیکی یا قووتی شینە کە تەختیکی زیوینی رازاو بە جەو هیراتی جۆراو جۆر لە سەر دابەستراو.

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێر هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکە کەیی هەلگرت بۆ شەوێکی دیكە.

۱. وێرد: چەقوێە کە دەکەیی نانوشتیتەو وەک: خەنجەر، وێردی میوێ خواردن، کێرد.

که نهوی چوارسه و هشتا و دووم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکوا کاتیک حاسیب که ریمه ددین تهختی زیرین و رازاوه به هموو جوره جواهراتیکی دیت و نهو هموو کورسییه زیرین و زیوینهی دی له دهوری نهو کورسییه بوو. و اقی و ما و چوو بۆ لای کورسییه کان و بژاردنی دووه زار دانه بوون. ئینجا چوو له سهر نهو تهخته دانیشته که له نیوه راستی کورسییه کان بوو. له سهری دانیشته. هر ناوا به حبه ساوی سهری نهو تهپکه یاقووت و تهخت و کورسییه نهی دهکرد هتا خو به سهریدا زال بوو. ماوهیهک خهوت. له پرده گویی له دهنگی هاش و هووشیکی زور بوو. چاوی هه لیتا و ههستا دانیشته. له سهر کورسییه کان مارگه لینیکی دیت که دریزاییان سهه گهز ده بوو. نهو هنده ترساتف له زایدا نهما و دهستی له ژیان شوت. چاوی ماره کان له بهر چاوی وهک نهستیره دهره و شانسهوه. چاویکی له ناو گوله که کرد ته ماشای کرد تا چاو ههتر دهکا هر بیچووه ماره و تیک دهگلین و خودا نه بی کهس نازانی نه ژماریان چهندهیه. ماوهیهکی پین چوو ماریک به ره و پرووی هات به قهده ستریک که مهجوعمهیهکی زیرینی له سهر پشتی بوو. له ناو مهجوعمه کهش ماریکی لئ بوو، وهک بلوور ده ترووسکاوه و سههروچاوی له بیچی مرؤف بوو. به زمانیکی پاراو قسهی دهکرد. که له حاسیب کریمه ددین نیزیک بووه وه سلای کرد. ئینجا ماریک لهو مارانهی له سهر کورسییه کان بوو ههستا و چوو بۆ لای نهو مارهی له سهر مهجوعمه که بوو. ههلی گرت و هینای له سهر کورسییه که داینا. نهو جار نهو ماره سپیه بلوورییه به زمانی خویان له گهله ماره کاندایا دوا. له ریه تهواوی نهو مارانهی له سهر کورسییه کان بوون خزینه خوارای و دهستیان کرد به دوعا بۆ نهو ماره سپیه. دواي نهوه ماره سپیه که ئیجازهی دان بچنهوه سهر جیگا کهی خویان و دانیشن. ماره کان دانیشن. نهو جار نهو ماره به حاسیب کریمه ددینی گوت: «گهنجو، ترست له من نه بی نهمن شاژنی مارانم. که حاسیب کریمه ددین نهو قسهیهی له ماری سپی بیست دلی نارام بووه وه. ئیدی شاژنی ماران به هیندیک له مارهکانی گوت بچن خوارده مهنی بینن. نهوان ههستان سیو و تری و فستق و گويز و بادامیان هینا و له پیش حاسیب کریمه ددینان دانا. شاژنی ماران به حاسیبی گوت، لهو میوانه بخو چونکه لای ئیمه هر نهوانهی لیته و ترست له ئیمهش نه بی. کاتیک حاسیب نهو قسانهی له شاژنی ماران بیست، نهوهن بووه وه و میوهی خوارد و سپاسی خودای کرد. میوه و شته که یان لا برد و شاژنی ماران پینی گوت: «حاسیب، پیم بلن نهوه چونا و چونه ریت لیزه که وتوه و له کوپوه هاتووی؟ حاسیب له پیشدا به سهراهاته کهی بابی گیراوه. دواي نهوه باسی دایکی کرد که چونی گهوره کردووه و له پینج سالیدا ناردوویه ته فیرکه و هیچ فیر نه بووه و دواي نهوه ناردوویه ته لاسه نهه تکار دیسان هیچ فیر نه بووه. ئینجا

که رینکیان بۆ کرپوه خه ریکی چرپی کیشانه وه و فروشتنی بووه. بۆ شاژنی مارانی گنډاوه که چۆن له ئه شکه وته که دا چالی ههنگوینیان دیوه ته وه و هاوږی چرپی کیشه کانی خه یانه تیان پین کردووه. باسی دوو پشکه که ی کرد که چۆن به ربووه وه ئه ویش چاوی له و جیگه به کردووه که دوو پشکه که ی لی به ربووه ته وه. له و درزه وه چاوی له ده ری کردووه و پوونا کایکی دیوه و ئه و درزه ی گوره کردووه ته وه هاتووه ته دالانیک و گه یوه ته ده رگایه کی ئاسن. ده رگای کردووه ته وه و هاتووه ته ئه و شوینه و له وئ خه وتووه. هه تا گه یوه ته شاژنی ماران. دوا ی ئه وه به شاژنی گوت: «ئه وه به سه رهاتی من بوو له سه ره تاوه هه تا ئیره له مه ش به دوا خودا ده زانی چم به سه ر دئ.

شاژنی ماران که به سه رهاته که ی حاسی بی له ئه شکه وته که وه تا ئه وئ بیست پینی گوت: «خه مت نه بی هه ر خیر و خو شیت بۆ دینه ری.»

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

كە شەۋى چۈرەدە و ھەشتا و سېئەم ھاتەۋە

كوتى: خاۋەشكۆ، شاژنى ماران بە حاسىئى كوت: «داۋات لى دەكەم ماۋەبەكى زۆر لە لای من بىئەنەۋە تا بەسەرھاتى خۆمت بۆ باس بكام، ئەو شتە سەيرانەى دىۋىمىن بۆ تۆشى بگىرەمەۋە. حاسىئە كەرىمەددىن كوتى: «بە گىيان و دل.»

چىرۆكى بەلوقىا

شاژن كوتى: «لە شارىكى مىسر پاشايەك ھەبوو لە ھۆزى بنى ئىسرائىل. كوپىكى بوو بە ناۋى بەلوقىا. ئەو پاشايە زۆر زانا و چاكەكار و لە خوداترس بوو. زۆرىش تىنۋى كىتەب خويئەنەۋە بوو. كاتىك ئەو پاشايە نەخوش كەوت و لە مردن نىزىك بوۋەۋە. گەرەگەۋرەكانى دەۋلەت ھاتتە ھەنتەشى و سلەۋىان كەرد و دانىشتەن. پاشا لى پەرسىن: «گەرە و دلسۆز و بەرپەرسانى دەۋلەت ئەمن چى وام نەماۋە بمرم و ھىشتىكىشم نىيە بۆتان بە جى بىلم جگە لە كورەكەم بەلوقىا كە ئەو بە ئىۋە دەسپىرم. دۋاى ئەۋە مرخەبەكى لى ھات و گىيانى دەرچوۋ. بەو جۆرە مالاۋاىى لە ژيان كەرد. گەرە گەرەكانى دەۋلەت ئەۋىان شوت و بە خاكىان سەپارد. مالىكى زۆرىشيان بۆ خەرچ كەرد. بەلوقىاى كورىان لە سەر تەختى دەسەلات دانا. بەلوقىا لەگەل خەلك زۆر دادپەرۋەر بوو، لە دەۋرەى ئەۋدا خەلك لە ئاسايشدا بوون. بە رىكەوت پۆژىك لە پۆژان بەلوقىا دەركى خەزىنەى بابى كەردەۋە و چاۋى پىندا دەگىران. كە بە نىۋ خەزىنەكەدا دەگەرا دەرگايەكى ھاتە بەر چاۋ چوۋ دەرگاكى كەردەۋە. كە كەردىيەۋە دىۋىكى چكۆلە بوو. كە كۆلەكەبەكى لە بەردى پوخامى سەپى تىدا بوو. لە سەر ئەو كۆلەكەبەى مجرىيەكى لى بوو لە ئاۋنۋوس چى كرابوو. بەلوقىا مجرىيەكەى كەردەۋە، مجرىيەكى زىرى لە نىۋدا بوو. ئەۋىشى كەردەۋە كىتەبىكى تىدا بوو. ئەو كىتەبەى كەردەۋە و خويئەبەۋە. لەو كىتەبەدا باسى تايبەتمەندى محەممەد (د — س) تىدا كرابوو كە لە كۆتايى زەماندا دەنیزدريئەۋە. ئەماژەى بەۋەش كەردبوو كە ئەو سەرۋەرى ھەر دووك دىنبايە. كاتىك بەلوقىا ئەو كىتەبەى خويئەۋە و تايبەتمەندىيەكانى گەرەى ئەم دۇنيا و ئەو دۇنياى محەممەد (د — س) بۆ دەر كەوت. تەۋاۋ ئۆگرى بوو. دۋاى ئەۋە گەرەگەرەكانى بنى ئىسرائىلى كۆ كەردەۋە و ئەو كىتەبەى بىن ناساندن و بۆى خويئەنەۋە و پىشى كوتن ئەرى خەلكىنە ئىستا باۋكم شىۋاى ئەۋە نىيە لە گۆرەكەى بىنمەۋە دەرئ و ئاگرى دەم؟ ھۆزەكەى پەرسىارى ھۆكارەكەيان كەرد. بەلوقىا كوتى: «لەبەر ئەۋەى ئەو كىتەبەى لى شاردوومەۋە و نەبەنشىتوۋە كەس پىنى بزانى.» گەرەكانى ھۆزى بنى ئىسرائىل كوتيان: «شازادە ئىستا باۋكت مردوۋە و كاروبارى

که وتووه ته دهست خودا. ئەتۆ کاری وا مه که و دەری مههینهوه. « به لوقیا که ئەو قسه یه ی له گه وره کانی بنی ئیسرائیل بیست زانی که ئەوانه ناهیلن که ئەو باوکی ده ربینتیه وه. ئیدی ئەوانی له وئ به جئ هیشت و چوو بۆ لای دایکی و پینی گوت: « ئەمن له خه زینه که ی بابمدا کتینیکم دیته وه و تایبه تمه ندیه کانی محهمهد (د - س) م له ویدا دیت. بۆم ده رکه وت که ئەو پیغه مبه ریکه که له ئاخر زه ماندا دیسان ده نیردریته وه. ئەمن ئۆگری ئەو بووم و خوشه ویستی ئەو هاتووه ته دلمه وه ده رۆم ولاتان ده گه ریم هه تا نه بیبنمه وه راناوه ستم. ئەگه ر بیتوو نه بیبنمه وه دلم ده تۆقی. » ئیدی جلی پاشایی داکنده و عه بایه کی له بهر کرد و به دایکی گوت: « دایه له دۆعای به خیر بی به شم مه که. دایکی زۆر گریا و گوتی: « رۆله دوا ی تۆ ده بی حالی ئیمه چۆن بی؟ » به لوقیا گوتی: « له وه زیاتر ناتوانم راره ستم کاری خوشم و ئیوهش به خودای گه وره ده سپیرم. » ئیدی له مال هاته ده رۆ و به ره وه شام که وته رۆ. کهس له هۆزی خۆیان به و کاره یان نه زانی بوو. هه ر رۆیشت رۆیشت هه تا گه یشته قه راخ ده ریا. له وئ که شتی لئ بوو چوو دانیشت. له گه ل ریبواره کانی ناو که شتییه که رۆیشتن هه تا گه یشته دو رگه یه ک. ریبواره کانی ناو که شتییه که هه موو دابه زین و چوونه ناو دو رگه که. به لوقیاش له که شتییه که هاته ده رۆ و چوو به نئو دو رگه که دا بگه رۆ له وان هه لبره. هه ر ئاوا که ده گه را له بن داریک دانیشت به سه یته وه که چی خه و دلی گرت و خه وی لئ که وت. ماوه یه ک خه وت که خه به ری بووه وه هه سـتا چووه وه بۆ لای که شتییه که که چی که شتی له وئ نه ما بوو. له و دو رگه یه ماری دی به قه د و شتریک ده بوون و به قه د دارخورمایه ک درێژ که هه موویان زیکری خودایان ده کرد و سـلاوه تیان بۆ دیداری محهمهد (د - س) ده نارده. گۆرانی و ئاوازه کانیان هه مووی هه ر ته کبیر و سـلاوت بوو. کاتیک به لوقیا ئاوا ی دیت جۆریکی لئ هات و حالی تیک چوو.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و ههشتا و چواره م هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! بهلوقیا سهری تا نهوپه پری سوورمان سوور ما. مارهکان که ئاویان دیت هاتن تیتی ئالان و له دهوری کۆ بوونهوه. یهکیک له مارهکان لئی پرسی: «ئهتۆ کئی و له کوپوه هاتووی و بهرهو کوئی دهچی؟» بهلوقیا گوتی: «ئهن ناوم بهلوقیایه و له هۆزی بنی ئیسرائیلیم. خۆشهویستی و گهرهیی محهمهد (د — س) منی ههلهوه دای ئیره کردوه. ئیوه پینم بلین کین؟» مارهکان گوتیان ئیمه خه لکی دۆزهخین و خودای گهره ئیمه ی بۆ نازاردانی خه لکی دۆزهخ دروست کردوه. «بهلوقیا پرسی: «هۆی هاتنتان بۆ ئیره چیه؟» گوتیان: «بهلوقیا، خه بهرت بێ دۆزهخ سالی دوو جار ههناسه ههلهدهکیشی. که ههناسه ههلهده ئیمه فری دهاته دهری. کاتیکیش که ههناسه دهاتهوه ژووری ئیمهش له گهل خۆیدا دهباتهوه ژووری. بهلوقیا گوتی: «گهل له دۆزهخدا ماری له ئیوهی گهرهتر تیدایه؟» مارهکان گوتیان ئیمه له ههناسه دانی جهههنم هاتوینه دهری له بهر ئهوهی ئیمه له وردهکانین. جهههنم مای وای تیدایه که ئه گهر ئیمه له کونه لووتهکانیان پاکن ههستی پین ناکن. هینده گهره. بهلوقیا بهوانی گوت: «ئاگام لیه ئیوهش زیکری خودا دهکن و سلاو له دیداری محهمهد لی دهدهن. پینم بلین ئیوه محهمهد له کوپوه دهناسن؟» مارهکان گوتیان: «بهلوقیا نیوی محهمهد (د — س) له سه دهراگی بهههشت نووسراوه. ئه گهر محهمهد نهبا خودای تهعالا هیچ ئافرینراویکی نهدهئا فراند و بهههشت و دۆزهخ و ئاسمانیشی نهدهخولقاند. چونکه خودا تهواوی کائیناتی له خۆشهویستی محهمهد خولقاندوه. خودا نیوی ئهوی له ههموو جیهک له نزیک نیوی خۆی هیناوه هه له بهر ئهوهشه که ئیمه ئهومان خۆش دهوی.»

بهلوقیا که ئه و قسانه ی له و مازانه بیست خۆشهویستی محهمهد له دهروونیدا چهند هینده زیاد ی کرد و ئوگری بۆ محهمهد ئه وهنده ی دی په ره ی ئه ستاند. ئیدی بهلوقیا مالاوایی له وان کرد و رۆیشت هه تا گه یشته قه راخ ده ریا. که شتییه کی دیت که له وی له په نا ویستگه که رایانگرتبوو. چو سوار بوو و رۆیشتن هه تا گه یشتنه دورگه یه کی دیکه. بهلوقیا له و دورگه یه دابه زیبوو ده گه را. له ویش ئه وهنده ی مار لی بوو که ئه ژماریان جگه له خودای تهعالا که سی دیکه نازانی چهند بوون. له نیو ئه و مارانه دا ماریکی تیدا بوو سپی ده تگوت مروارییه و له بلور سپیتر بوو. ئه و ماره سپیه له سه مه جۆعه یه ک پا پۆکه ی خوار دبوو که مه جۆعه که ش له سه ر پشتی ماریک بوو، وه ک فیل. ئه و ماره سپیه شاژنی ماران بوو. حاسیب ئه و ماره منم. حاسیب که ریمه ددین له شاژنی پرسی: «ئه ی له گهل بهلوقیا چیت کرد؟» شاژن گوتی: «حاسیب ئهنم چاویکم له بهلوقیا کرد و سلاوم لی کرد. ئه ویش وهلامی سلاوه که می داوه. ئهنم لیم پرسی: «ئهتۆ کئی و چ کاره ی؟ له کوپوه دیی و دهچی

بؤ کوئی؟ نیتوت چیبہ؟» گوتی: «ئەمن لە ھۆزی بنی ئیسرائیلیم و نیوی من بەلوقیایە و ھەدوای محەممەد (د — س) کەوتووم. چونکە من تاریدی ئەوم لە کتیبە ئاسمانییەکاندا خویندووھتەو.» دواى ئەو بەلوقیا بە منى گوت: «ئەتو کئی و چکارەى؟ ئەو مارانەت بؤ ملەوہیە؟» ئەمنیش ھەلامم داوہ: «بەلوقیا، من شاژنى مارانم. کاتیک تو محەممەدت دیتەوہ سلاری منى پین بگەینە. دواى ئەو بەلوقیا مالوایی لئ کردم و چوو سوای کەشتى بوو. رۆیشت ھەر رۆیشت ھەتا گەیشتە بەیتولموقەدەس. کابرایە کیش بوو نیوی عەففان بوو. زانستی ھیندەسە و حیساب و زانستی ئەستیرەناسى باش دەزانى و تەورات و ئینجیل و سووژفی خویندبووہو و لە کتیبیکدا دیتبووی کە ھەرکەس ئەنگوستیلەکەى ھەزرتى سولەیمان لە قامک بکا، جن و کئی و مەل و بالندەى دنیا دینە ژیر فەرمانى ئەوہو و گوێرایەلى دەبن. لە کتیبیکى دیکەشدا دیتبووی کە کاتیک ھەزرتى سولەیمان مرد ئەویان خستە دارمەیتیکەوہ و لە ھوت دەریایان تێپەرانند. ئەنگوستیلەبەکى لە قامکا بوو لە جن و ئینس کەس ئەو تواناییەى نەبوو ئەو ئەنگوستیلەبە لە قامکى دەربینى. ھىچ کەشتیبە کیش ناتوانى بگاتە ئەوى.

لێرەدا بوو، ماوہى چیرۆکى ئەمشەویش کوتایى پین ھات و شەھرزاد درێژەى چیرۆکەکەى ھەلگرت بؤ شەویکی دیکە.

که شوی جوارسه و هشتا و پنجم هاتوه

گوتی: خاوه نشکوا! عهفانیش له کتیبهکاندا دیتبوویهوه که گیاهکه هیه له نئو گیاهکاندا. هر کهس نهو گیاهه ببینیتهوه و بیگوشی و ئاوهکهی له بهری پنی دا. دهتوانی به سهه تهواوی نهو دهرایانهدا بپروا که خودای تهعالا دروستی کردون. بی نهوهی قاچی تهر بی. بهلام کهس ناتوانی نهو گیان بدوزیتهوه مهگین شاژنی مارانی لهگهل دا بی. دواي نهوه بهلوقیا هات بؤ بهیتولموقهدهس. لهوئ له شوینیک دانیشت و دهستی کرد به عیبادهت و خوداپهرستی، تا وا بوو عهفان هات بؤ لای و سهیری کرد نهوه تهورات دهخوینیتهوه و خهریکی خوداپهرستییه. ئینجا چوو بؤ لای و لئی پرسی: «ئهتو ناوت چییه و له کوپوه هاتووی و بؤ کوئی دهچی؟» گوتی: «ناوی من بهلوقیایه و له ولاتی میسرهوه هاتووم و نهودالی محهمهد(ﷺ) و به دواي نهودا دهگهریم. عهفان نهوی بانگهیشت کرد میوانی بی. بهلوقیاش قهبوولی کرد. ئینجا عهفان دهستی بهلوقیای گرت و بردی بؤ مالی خویمان و ریزیکی زوری لی گرت. دواي نهوه پنی گوت: «ئهتو له کوپوه محهمهد(ﷺ) ناسی و چؤناوچؤن بوو ئاوا ئوگر و شهیدای بووی تا نهو جینهی ئاوا سهری خوٚت هلگری و نهودالی بی؟ نهی کن پنی گوتی بیته ئیره؟»

بهلوقیا بهسهرهاتی خوی له سهههتاوه تا کوتایی بؤ گپراوه. کاتیک عهفان گوئی له بهسهرهاتهکهی بهلوقیا بوو. گوتی: «ئهتو شاژنی مارانم پیشان بده ههتا منیش تو لهگهل محهمهد(ﷺ) ئاشنا بکه. هرچهند جارئ زوری ماوه بؤ ناردنی محهمهد(ﷺ). نهگر شاژنی ماران بگرن نهوه له قهقهسیکی دهخهین و دههین بؤ دهشت و دهه و جا به لای هر گیاهکدا بپوین گیاهکه بوخوی وه زمان دئ و قازانج و زهره و تاییهتمه ندییهکانی خویمان بی دهلی. چونکه من له نئو کتیباندا خویندوومهتهوه که گیاهکه هیه، که نهگر بیگوتی، و ئاوهکهی بگری و نهو ئاوه له بنی پیت ههلسووی، به سهه هر دهریاهکدا بپوئی تهنانهت بهری پینشت تهر نابن. نهگر ئیمه شاژنی ماران بگرن و نهویش نهو گیاهمان بی بلئی دوايه مارهکه نازاد دهکین. ئاوی گیاهکه دهگرن و له بهری پیمانی دهدهین. له ههوت دهریا تیدهپهرین و دهچینه سهه گورئ هه زرهتی سهولهیمان. کلکه وانهکهی له قامکی دهردینن. وهک سهولهیمان ئیمهش دهسهلانداری دهکین و به ئاواتی خویمان دهگین. دواي نهوه رۆدهچینه ناو دهریای رهششوه و ئاوی حهیات دهخوینه. ئیدی خودای مزن ژیانی ههتا ههتاییمان بی دهبهخشی و نهوهدم لهگهل محهمهد(ﷺ) پیک دهگین. کاتیک بهلوقیا نهو قسهیهی له عهفان بیست پنی گوت: «عهفان من ئهتو لهگهل شاژنی ماران ئاشنا دهکم و شوینتهکیت بی دهلیم. عهفان له پتوه ههستا، قهقهسیکی ئاسنی دروست کرد،

دوو دهری هینا یه کی پر کرد له شیر و یه کی پر کرد شه‌راب و له‌گه‌ل خوی هینانی. ماوه‌ی چند شه‌و و رۆژان له‌گه‌ل به‌لوقیا رۆیشتن تا گه‌یشتنه‌و و دورگه‌یه‌ی شاژنی مارانی لئ بوو. له‌ ناو دورگه‌که‌دا گه‌پان. دوا‌ی ئه‌وه‌ عه‌ففان هینای قه‌فه‌سه‌که‌ی له‌ شوینیک دانا و ئه‌و دوو دهره‌ی که‌ پر بوون له‌ شیر و شه‌راب له‌ نئو قه‌فه‌سه‌که‌دا داینا. ئیدی بۆخویان دوور که‌وتنه‌وه‌ و چوون له‌ بۆسه‌وه‌. ئینجا شاژنی ماران هات بۆ لای قه‌فه‌سه‌که‌ و له‌و دوو دهره‌ چووه‌ پینشی. ماوه‌یه‌ک هه‌ر تینان پاما. هه‌ر که‌ بۆنی شیره‌که‌ی بۆ هات له‌ قه‌لاندۆشی ئه‌و ماره‌ی هه‌لی گرتبوو هاته‌ خوارئ و چوونه‌ ناو قه‌فه‌سه‌که‌وه‌. که‌میکی بۆن پینوه‌ کردن و دم‌ی له‌ جامی شه‌رابه‌که‌ ناو هه‌مووی خوارده‌وه‌. ئیدی سه‌ری له‌ کیزه‌وه‌ هات و هه‌ر له‌وئ خه‌وی لئ که‌وت. کاتی عه‌ففان به‌وه‌ی زانی خیزا گه‌یشتنه‌ سه‌ری و دهرکی قه‌فه‌سه‌که‌ی له‌ سه‌ر داخست. ئه‌وجار قه‌فه‌سه‌یان هه‌لگرت و لئیندا رۆیشت.

کاتیک شاژنی ماران وه‌ خۆ هاته‌وه‌ سه‌یری کرد ئه‌وه‌ له‌ ناو قه‌فه‌سیکی ئاسنین دایه‌ و له‌ سه‌ر سه‌ری که‌سیکه‌ ده‌ییا و به‌لوقیاش له‌ په‌نایان ده‌روا. شاژنی ماران بانگی به‌لوقیای کرد و گوتی: «ئه‌وه‌ هه‌رکه‌س چاکه‌ له‌گه‌ل مرۆف بکا و ئازاری نه‌دا ئه‌وه‌یه‌ پاداشه‌که‌ی؟» به‌لوقیا وه‌لامی داوه‌ و گوتی: «شاژنی ماران، نیکه‌ران مه‌به‌ و مه‌ترسی ئیمه‌ قه‌ت تو ئازار ناده‌ین. به‌س ته‌نیا ده‌مانه‌وئ گیایه‌کمان پینشان بده‌ی که‌ ئه‌گه‌ر ئاوه‌که‌ی بگرین و له‌ به‌ری پیمانی بده‌ین ته‌ر نه‌بین و به‌ بی ترس هه‌ر ده‌ریایه‌ک که‌ پیمان خۆش بی به‌ سه‌ریدا برۆین و قوم نه‌بین. ئیمه‌ که‌ ئه‌و گیایه‌مان دیته‌وه‌ تو ده‌به‌ینه‌وه‌ شوینه‌که‌ی خۆت و ئازادت ده‌که‌ین. به‌جووره‌ عه‌ففان و به‌لوقیا شاژنی مارانیان برده‌ داوینئ کتوئیک که‌ پر بوو له‌ گژوگیانی جۆراجۆر. له‌گه‌ل هه‌ر گیایه‌ک قسه‌ی ده‌کرد به‌ ئیزنی خودا ته‌واو قازانچ و زه‌ره‌ر و تاییه‌تمه‌ندیه‌کانی خۆی ده‌گوت. له‌و نئوه‌دا گیان وه‌ قسه‌ هات و گوتی: «ئهن من ئه‌و گیایه‌م که‌ ئه‌گه‌ر هه‌رکه‌س من ورد بکوئ و ئاوه‌که‌م بگرئ و له‌ ژیر پینی خۆیم دا ئه‌وه‌ ده‌توانئ به‌ سه‌ر هه‌موو ده‌ریاکاندا برۆا و قاچی ته‌ر نه‌بی. عه‌ففان که‌ گوئی له‌و قسه‌یه‌ بوو خیزا قه‌فه‌سه‌که‌ی دانا و به‌ قه‌را پتوئستی له‌و گیان هه‌لکه‌ند و هه‌ر له‌وئ له‌ سه‌ر به‌ردیک کوتایی و ئاوه‌که‌ی له‌ شتیک کرد. دوا‌ی ئه‌وه‌ عه‌ففان و به‌لوقیا قه‌فه‌سه‌یان هه‌لگرت و رۆیشتنه‌وه‌ بۆ ئه‌و دورگه‌یه‌ی ماره‌که‌یان لئ گرت. عه‌ففان قه‌فه‌سه‌که‌ی دانا و دهرگاکی کرده‌وه‌. شاژن له‌ قه‌فه‌سه‌که‌ هاته‌ دهرئ و پینی گوئن: «چی له‌و ئاوه‌ ده‌که‌ن؟» گوئیان به‌ ته‌ماین ئه‌و ئاوه‌ له‌ به‌ری پیمانی بده‌ین و له‌ چه‌وت دهریا تپه‌رین و بچینه‌ سه‌ر گۆری چه‌زهرتی سوله‌یمان و کلکه‌وانه‌که‌ی له‌ قامکی دهریئین. شاژنی ماران پینی گوئن: «ئیه‌ ده‌ستتان به‌و ئه‌نگوستیله‌یه‌ راناگا.» ئه‌وان گوئیان: «بۆ ناتوانین ئه‌و ئه‌نگوستیله‌یه‌ بینین؟» شاژن گوتی: «چونکه‌ خودای گه‌وره‌ که‌ره‌می کردووه‌ ئه‌و کلکه‌وانه‌یه‌ی به‌ تاییه‌تی داوه‌ به‌ چه‌زهرتی سوله‌یمان و تاز ناشیدا به‌ که‌سیکی دیکه‌. ئیه‌ چ کاریکتان به‌و

قامكەوانەيە؟ ھېشتا ئۆيە ئاوي ئەو گيايەتان گرتبا كە ھەركەس بېخوا ھەتا رۆژى قىامەت نەمرى ھېشتا بۆ ئۆيە باشتر بوو. بەلام ئۆيە بەو ئاوە بە ئامانج ناگەن.» ئەوان كە ئەو قسەيان بېست زۆر زۆر پەشيمان بوونەوہ.

لئىرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که زهوی چوارسه د ههشتا و شههه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! بهلوقیا و عهففان زۆر پهشیمان بوونهوه. با ئهوان لیره بهدهم پهشیمانیهوه داخ و پۆیان بن.

شاژنی مارانیس کهراوه لای لهشکرهکهی خۆی. سهیری کرد ئه و تووشی شکست و نههامهتی هاتوون و بههیزهکانیان بی هیز و بی هیزهکانیشیان مردوون. که مارهکان شاژنیان دیت له خوشیان شاگهشکه بوون و ههموو هاتن له دهوی کۆ بوونهوه. لێیان پرسسی: «ئهوه تو چوو بووی بۆ کوی و چیت لێ بهسه رهات؟» شاژن بهسه رهاتهکهی خۆی بۆ گێزانهوه. دواي ئهوه لهشکرهکهی خۆی کۆ کردهوه و بهرهو کێوی قافی بردن. چونکه زستانان دهچونه کێوی قاف دهژیان و هاوینان دههاتتهوه ئه و شوینهی حاسیب کهریمه دین هاته لایان. ئینجا شاژن گوتی: «حاسیب، ئهوه بوو بهسه رهات و سه ربوه دهی من.

حاسیب سهری لهو بهسه رهاتهی ماره که سووړ ما و پنی گوت: «ئهمن ئه و داوایه له تو ههیه که به په کێک له هاوکاره کانت بلی ئهمن لیره بهریتهوه دهوێ و بمباتهوه سه ره زهوی لای کهس و کاره کهم. شاژنی ماران گوتی: «حاسیب ئه تو به جیمان مه هیله و مه رو. پارهسته با زستان بگاتی دهچینهوه کێوی قاف. لهوێ بۆخۆت له نیو ئه و کێو و دهشت و ده ره که یف بکه. له نیو ئه و دارستانه پڕ له بالنده و شته دا بگه رێ و سه یر بکه چون هه موویان خه ریکی زیکی خودان. لهوێ ئه وهنده دیو و درنج و شت ده بینی که هه ر خودا بۆخۆی ده زانی ژماره یان چهنده یه.

کاتیک حاسیب کهریمه دین گوتی لهو قسانه ی مار بوو. مات بوو. پنی گوت: «پنم بلی ناخری بهسه رهاتی عهففان و بهلوقیا به کوی گه شت. گه لو له حهوت ده ریا تیه پین یان نا؟ گه یشته سه ر گلکوی حه زه تهی سوله یمان یان نا؟ شاژنی ماران گوتی: «حاسیب، عهففان و بهلوقیا دواي ئه وهی له من هه لبران، چون له و ئاوه له بهری پنیان دا و بهسه ره ده ریا دا ده رویشتن و که یف و سه یرانیان ده کرد و هه ر له و ده ریا ده چونه ده ریا که ی دیکه. هه تا له حهوت ده ریاکان تیه پین. لهوێ کتویی که بهرزیان دیت که یه کسه ر یا قووتی سه وز بوو. گله که ی میسک بوو. کاتیک گه یشته ئه وێ له دوور ئه شکه وتیکیان لێ وه دیار که وت که له سه ره ئه شکه وته که گومبه زیکی گه وره ی لێ بوو له دوور ده ره وشاوه. که ئه شکه وته که یان دیت به ره و رووی چون و چونه ژوورێ. لهوێ ته ختیکی زیتری لێ بوو، که به مرواری و یا قووت و جه و اهیزات رازا بووه وه. له ده وری ئه و ته خته کورسیگه لیکێ زۆری لێ بوو. که هه ر خودا بۆخۆی ده زانی ژماره یان چهنده بوو. حه زه تهی سوله یمان له

نیو ئەو تەختەدا خەوتبوو. قوماشیکی حەریری سەوز کە قەراخەکانیان بە داوی زیڕ و جەواھیراتی گرانبایی رازاندبوو و پێیان دادابوو. دەستی لە سەر سینگ بوو کە ئەنگوستیلەکەی تیدا بوو. ترووسکەی ئەو ئەنگوستیلەیه لە ترووسکە تەواوی ئەو یاقووت و جەواھیراتە زیاتر بوو. داوی ئەو جەفان بەلوقیای فیزی زۆر وێرد و چاچوول کرد و پێی گوت: «ئەتۆ ئەو وێرد و دۆعیانە بخوینە هەتا من ئەنگوستیلەکەی لە قامکی دەردینم. بەلام رانەوهستی.

جەفان لە تەختەکە چوو پێشێ. لە ناکاو ماریکی گەرە لە ژێر تەختەکە هاتە دەری و وای فشاندا کە تەواوی ولاتی لەرزاندەوه و گڕ و بلیسە لە زاری هاتە دەری. داوی ئەو جەفان بە عەففانی گوت: «بیتوو دەست هەلنەگرن تیدا دەچن. جەفان دەستی کرد بە وێرد و دۆعا و لە مارەکە نەترسا. لە پرەدا مارەکە هەوێکی کرد خەریک بوو تەواوی ولات ئاور بگری، گوتی: «جەفان حالی بە، ئەگەر دەست هەلنەگری ئاورت دەدم. بەلوقیا کە ئەو قسەییە لە مارەکە بیست لە ئەشکەوتە کە هاتە دەری. بەلام جەفان لە مارەکە نەترسا و گوتی نەدایە. دیسان لە حەزرەتی سولەیمان چوو پێشێ و دەستی بۆ ئەنگوستیلەکە برد و ویستی لە قامکی سولەیمانی پیغەمبەر دەرینی. کە مارە تینیکی ئاراستە کرد و کردی بە خەلووز. چارەنووسی جەفان ئاوی لێ هات و بەلوقیاش بیهۆش بوو.

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کورتایی پێ هات و شەهرزاد درێزەیی چیرۆکەکەی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی چوارسه و ههشتا و ههوتهم هاتوه

گوتی: خاوهنشکۆ! به لوقیا کاتیک دیتی عهفان سووتا و بوو به خۆله میشت، لهوی بیهوش بوو. ئینجا خدای تهعالا به جوپرهئیلی فرموو که پیش نهوهی ماره که گری ناراستی به لوقیا بکا فریای کهوه.

جوپرهئیل به لهز خزی گه یانده زهوی، سهیری کرد به لوقیا بی هوش که وتوووه و عهفانیش بووه به خهلووز. ئیدی جوپرهئیل به لوقیای لهگهله خزی هیتا و پتی گوت: «ئهوه چون هاتوویته ئه شویته؟» به لوقیا به سه رهاته کهی له سه ره تاوه تا کوتایی بۆ باس کرد. ئه من هه ره له بهر چه زره تی محهمه هاتوووه ئیره چونکه عهفان به منی گوت که محهمه تا کوتایی دنیا نایه و کهس ناتوانی بیینی مهگین ته منی هه تاهه تایی بی و تا کوتایی دنیا نه مرئ. که سهیش ناتوانی بمینی و نه مرئ مهگین ئاوی ژیان بخواته وه. ئاوی ژیانیشی دهست ناکه وی تا چه زره تی سوله یمان نه بیینیته وه. هه ر بویه من له گه لی بووم به هاوپی و هاتینه ئیره. ئه وه ئاوی لی به سه ره هات. ئیسه تاش ئه من تکام له تو ئه وه یه که پیم بلتی خه زره تی محهمه له کوئییه؟ جوپرهئیل گوتی: «به لوقیا بپۆ به لای کاری خۆته وه چونکه زۆری ماوه محهمه بی.

دوای ئه وه جوپرهئیل هه لکشاهه بۆ ئاسمان. به لوقیا به و قسه یه زۆر ناره حه ت بوو زۆر گریا ئه گه ر بیستی که شازنی ماران گوتی: «کهس دهستی به ئه نگوستیله ی سوله یمان پاناکا.» ئیدی به لوقیا ئه ودال و سه ره گه ردان به گریانه وه له کینه وه هاته خوارئ و پویشته هه تا گه ییشته قه راخ ده ریا. ماوه یه کی زۆر له وی دانیشته. بییری له و کتو و ده ریا و دوپره گه له ده کرده وه و واقی ورمابوو. ئه و شه وه تا به یانی له وی ماوه. که پۆژ بووه وه له و ئاوه ی که له گیایه که ی گرتبوو که میکی له به ری پنی هه لسه وو. پاشان له ده ریای دا. چه ند شه و و پۆژ به سه ر ده ریادا پویشته و به و هه موو شته جوان و سه رسوو په یته ره ی که له ده ریادا ده ی دیت سه رسام بوو. هه ر ئاوا به رده وام که ده پویشته گه ییشته دوپره گه یه ک که گله که ی زه عفه ران و خیزه که ی یاقووت و جه و اهیراته که ی گرانبایی و داره کانی له باشترین داره کان و گژوگیاکانی باشترین گژوگیای بوو. ئه و دوپره گه یه کانیای زولال و خۆش و دار و چیتی عودی قوماری و عودی قاقیلی و ده ورانده وری ئه و دوپره گه یه گولی نیرگس و میخه ک و سوئسه نه و وه نه وشه بوو. به لوقیا به دیتی جوانیه کانی ئه و دوپره گه یه حه به سا بوو. زانی که ئه و ریگای پیندا هاتبوو ئه و نییه و لنی تیک چوو. ئیدی تا کاتی شیوان له وی خولاوه و چاوی گتیا و که یفی کرد.

که بوو به شه و چوه سه ر داریکی به رز له وی بخه وی. له ناکاو گیانله به ریکی گه وره

له دهريا هاته دهري و يهكبهخوي هوزاندي. به جورتيك كه تهواوي نازلهكاني ناو نهو دورگهيه نهترهيان چوو. بهلوقيا له سهر دارهكه دانيشتبوو. چاوينكي له دهريا كرد گيانلهبهرهكهى ديت زور گهوره بوو. چاوى لى بوو به دواى نهو نازله گهورهيدا نازلهليكي گنوي زور به دوايدا هاتن. يهكى گهوهريكيان به دهستهوه بوو كه وهكوو چرا دايسا. نهو دورگهيان وهك پوژ پووناك كردبوو. دواى ماوهيهك كنيويهكى زوري ديكه كه هر خودا دهزاني ژمارهيان چهنده دهبوون بهرهوړووي كنيويهكاني دى بوونهوه. بهلوقياش نهوه لتي ديارن. كنيويهكاني ناو دورگهكه له پلنگ درنده و شتى وا بوون. پووبهپووي نهوان چوون ههتا له قهراخ دهريا گهيشتنه كنيويهكاني دهريا. نهو دوو دهسته كنيويهى دهريا و ويشكى ههتا بهياني پيكهوه خهريكي قسه و باس بوون. كه بوو به پوژ ههركهسهى گهراوه بو شويى خوي. كاتييك بهلوقيا نهوهى ديت له ترسان لهرزي و لهسهر دارهكهپرا كهوته خوارى و خيرا ههستا چوو بو قهرخ دهريا و بهري قاچى به ناوي گيايهكهى تهپ كرد و له دهرياي دووهى دا. شهو پوژ به سهر ناوهكهدا دهپويشت ههتا گهيشته كنيويكي گهوره كه داويني كيوهكه ساكهدهشتيكي پان و بهرين بوو كه كوچكهكاني نهو ساكهدهشته كارهبايى (ميگناتيسى) بوون. نازلهكاني نهو دهشته كهوريشك و پلنگ و شتى وا بوون.

بهلوقيا چوهه سهر كيوهكه و لهوي ههر نهملا و نهولاي كرد ههتا بوو به شهو. كه هاتهوه خوارى له پهنايهك دانيشتبوو كه له پردا له دوور پلنگيكي گهوره دى به پهرتاو دههات ههليرى، نهويش خيرا به ناوي گيايهكه بن لاقى تهپ كرد و له دهرياي سنيهى دا. بهو شهوه به سهر دهريادا پويشت. شهويكي تاريك و تنوك بوو. بايهكى توندى دههات. بهلوقيا بهردهوام پويشت ههتا گهيشته دورگهيهك كه پر بوو له دارى ميوهى جوراجور. لهو ميوانه تيزى خوارد و سپاسى خوداي تهعلاى كرد. ئيدى تا شهو لهو دورگهيهدا سووراوه.

ليرهدا بوو، ماوهى چيروكي نهمشهويش كوتابى بين هات و شههرزاد دريژهى چيروكهكهى ههلگرت بو شهويكي ديكه.

که شهوی چوارسه د و هشتا و ههشتم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! بهلوقیا لهو دورگهیهدا ههتا بوو به شهو سوورپاوه. شهو تا بهیانی لهو دورگهیهدا له پهنایه کدا خهوت. که پوژ بووهوه و تاو ههلات ههستا و له دورگهدا دهستی کرد به گهپان و ههتا ده پوژ شهو کاری بوو. دواى شهو چوه قهراخ دهریای چوارهم. دیسان له ناوی گیایه که له بهری پنی دا و به سهر دهریای چوارهمدا کهوته پئ. شهو و پوژ بهردهوام پویشته ههتا گهیشته دورگهیهک. شهو دورگهیه نه رزه کهی لمیکی سپی و نه رم بوو. که دار و گژوگیای لئ نه بوو. ماوهیهک لهوئ بوو دیتی ههلو و باز له سهر شهو لمه هیلانیهان کردبوو. لهوئ زور نه ماوه و هه رزو ئاوه کهی له بنی پنی دا و به سهر دهریای پینجهمدا کهوته پئ. له سهر شهو دهریایه شیان بهردهوام شهو پوژ پویشته ههتا گهیشته دورگهیهکی دیکه که شاخ و کیو و زهوییهکانی شهو دورگهیه وهکوو بلوور وابوو. لهوئ دار و ده رختی واوی ده دیت که له ته واوی شهو سهفه رهیدا نهیدی تبوو. گولی شهو دارانه وهک زیپ ده دره وشانه وه و زیرین بوون. بهلوقیا ههتا شهوئ لهو دورگهیهدا سوورپاوه و سهیری ولاتی کرد. که ولات تاریک بوو سهیری کرد گولی شهو دارانه له شهو دا وهک گولئه سکتیره ده تروسکتینه وه. بهلوقیا به دیتنی شهو شتانهی شهو دورگهیهی حه به ساپوو. ده لئین گولی شهو دارانه شهگه ر تاو لئیان دا ویشک ده بن و ده وه رن. با شهوانه پادهاته بن بهرد و شت. پاش ماوهیهک ده بن به ئیکسیر. گه پوژکه کان دین کوی ده که نه وه و ده بیه نه وه زیری پئ دروست ده که ن.

کورتی کهینه وه، بهلوقیا ههتا تاوه لاتی بهیانی خهوت. که پوژ ههلات له ئاوه کهی له بهری پنی ههلسوو. له دهریای شه شه می دا. پویشته پویشته ههتا گهیشته دورگهیهک، لهوئ لای دا و ماوهیهک تیپه ری. دوو کیوی دیت. شهو کیوانه داریکی زوریان به داوین و لاقه ده وه بوو. میوهی شهو دارانه مهل و بالندهی سهوز بوو که سه ره ونخوون بوون. وهک شهوئ به لاقیان ههلاوه سراپن. داری دیکه ی لئ بوو میوهکانی سهری مرؤف بوون که به قژیان ههلاوه سراپوون. هه ر لهو دورگهیه داری دیکه ی دیت که ئاگرئاسا دایيسا. بهری شهو دارانه تال بوو. وهک دان به خوداگرتن. شهگه ر له بهری شهو داره دلؤپیک به سهر داره کهدا تکابا داره ئاوری دهگرت. لهو دورگهیهدا میوهی وای دیت دهگریا و میوهی دیت پیده که نین. بهلوقیا لهو دورگهیهدا شتی زور سهیر سهیری دیت. دواى شهو چوه قهراخ دهریا، له بن داریک دانیشته. کاتیک شهو بالی به سهر ولاتا کیشا. چوه سهر شهو داره و بیری له کاری خودا ده کرده وه که له پرده کچانی دهریایی له دهریا هاتنه ده ری که هه ر کام له وان بوخوی دوریکی دره وشاوه بوو. شهو کچانه هاتن هاتن ههتا گهیشته بن شهو داره و لهوئ دانیشتن. پاشان لهوئ کردیانه به زمی ههله پرکی. بهلوقیاش چاوی لئ ده کردن.

که پوژ بووه و کچه کان چوونه و ناو ده‌ریا. به‌لوقیا به دیتنیا سهرسام بیوو. له داره‌که هاته خواری و ناوی گیای له ژیر قاجی دا و له ده‌ریای حوته می دا. ئیدی هه‌تا دوو مانگ له سهر‌ئه و ده‌ریایه پویشته. نه کیوئیکی ده‌دیت و نه دورگه‌یه‌ک و نه ده‌گه‌یشته قه‌راخیش. تا وای لئ هات له برسان هیزی نه‌مابوو. له تاوان ماسی له ده‌ریادا ده‌گرت و ده‌یخوارد. به‌و شیوه‌یه تا گه‌یشته دورگه‌یه‌ک. پر بو له داری میوه و کانیاوی خوش خوش. لای دا‌ئه و دورگه‌یه و له‌ویدا ده‌ستی کرد به گه‌ران و سه‌یر و سه‌یاحه‌ت. لای نیوه‌پو بوو، گه‌یشته لای دارس‌نیوئیک. ده‌ستی کیشا سنیوئیک لئ کاته‌وه و بیخوا. کوتوپر له سهر داره‌که‌وه ده‌نگیک ده‌نگی داو گوتی: «هزی وریابه‌ئه‌گه‌ر ده‌ست بۆ‌ئه و داره‌ بیتی و سیتی لئ که‌یه‌وه دوو له‌تت ده‌که‌م. به‌لوقیا چاوئیکی لئ کرد. درئییه‌که‌ی له‌ به‌ر چاوی چل‌گه‌ز ده‌بوو. به‌گه‌زی خه‌لکی‌ئه و سه‌رده‌م. به‌لوقیا زوری لئ ترسا و ده‌ستی کیشاوه و به‌و که‌سه‌ی گوت: «ئه‌وه بۆ‌نه‌ته‌یشت من له‌ میوه‌ی‌ئه و داره‌ لیکه‌مه‌وه؟» ئه‌و که‌سه‌ جوابی داوه: «له‌به‌ر ئه‌وه‌ی تو ئاده‌میزادی و باوکی ئیوه ئاده‌م گه‌ت و به‌لینی خزی له‌گه‌ل خودا له‌ بیر کرد و بی‌ئهمری خودای کرد و له‌ به‌ری‌ئه و داره‌ی که‌ نه‌هی کرابوو خواردی.» به‌لوقیا لینی پرسی: «ئه‌تو کئی؟ ئه‌و دار و دورگه‌یه‌ ئی کئی؟ ناوی تو چییه‌؟» ئه‌و کابرایه‌ گوتی: «ناوی من شه‌راخیاوه و ئه‌و دورگه‌یه‌، دورگه‌ی سه‌خرپاشایه و من له‌ ده‌ستوپنوه‌نده‌کانی ئه‌وم و منی لیزه‌ داناوه. دوا‌ی ئه‌وه شه‌راخیا له‌ به‌لوقیای پرسی: «ئه‌تو کئی و له‌ کوئیه‌ هاتوو‌یه ئیزه‌؟» به‌لوقیا به‌سه‌ره‌اتی خزی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ هه‌تا کوتایی بۆ گنپراوه. شه‌راخیا پنی گوت: «ترست له‌ هیچ‌ نه‌بی و نیگه‌رانی هیچ‌ مه‌به.» دوا‌ی ئه‌وه‌ خوارده‌مه‌نی بۆ هینا. به‌لوقیا ئه‌وه‌نده‌ بزی خورا خواردی و مالاوایی لئ کرد و پویشته. ماوه‌ی ده‌ پوژان به‌ نیو‌ده‌شت و ده‌ر و شاخ و کیودا پویشته‌ هه‌تا گه‌یشته‌ چۆله‌ده‌شتیکی به‌رین که‌ ئه‌وسه‌ره‌وسه‌رییه‌که‌ی ریگای دوو مانگه‌پئ بوو. له‌وی تووشی تاقمیک بوو که‌ به‌ سواری شه‌ریان ده‌کرد و خوین له‌ به‌یناندا وه‌ک جۆگه‌له‌ ده‌پویشته. وه‌ک هه‌ور ده‌یان گرماند و به‌ زه‌رگ و شیر و پمب و تیر له‌ به‌کیان ده‌دا. به‌لوقیا زور ترسا.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پئ هات و شه‌هرزاد درئییه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.